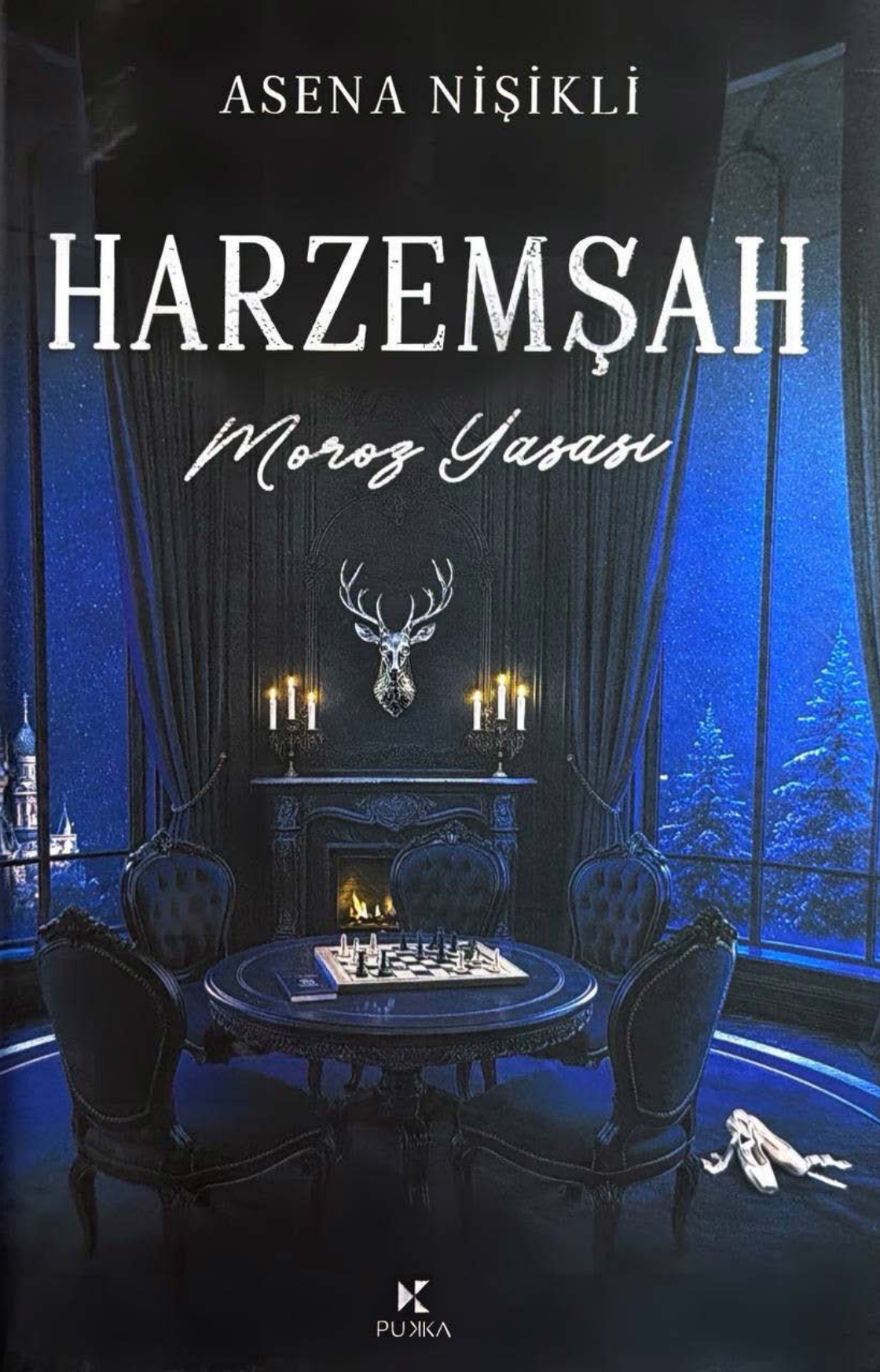

ASENA NİŞİKLİ

HARZEMŞAH

Moroz Yasası

HER ŞEY İNTİKAM MEYVESİNİN
AĞAÇTA BELİRMESİYLE BAŐLAMİŐTI
VE MAVİNİN EN KORKUNÇ
TONLARINI İÇİNDE BULUNDURAN
BİR ADAMIN GÖZLERİNDE SON BULACAKTI.

“BENİ BİR TEHLİKE OLARAK
GÖRMÜYÖR MUSUN
YOKSA SENİN İÇİN
BİR TEHLİKE HALİNE GELMEMİ
İSTEMİYÖR MUSUN?”

DESTINY

HARZEMŞAH

Sporfý çalma listesine ulasmak için
karekodu okutabirsiniz.

HARZEMŞAH

Morog Yasası

ASENA NİŞİKLİ

@ayisigik kitap

HARZEMŞAH - I

Asena Nişikli

Yayın Koordinatörü: İrem Şimşek

Editör: Zeynep Karadeniz

Son Okuma: Kemal Tokgöz

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Baskı: Mayıs 2026

ISBN: 978-625-8718-15-7

Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Mahmutbey Mah. 2567 Sok.

No:1 Kat:2 Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticared LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center

Blok No: 28 İç Kapı No:161

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 80122

HARZEMŞAH

Moroz Yasası

[@ayisigikitap](#)

ASENA NİŞİKLİ

Yazar Notu

Bu kitap karanlık romantizm türündedir.

Mafya, suç örgütü gibi konuları ele alır. Kitapta bahsedilen kurum ve kuruluşlar tamamen hayal ürünüdür.

Gerçeği yansıtmamaktadır. İçinde kan, ahlak yargılarına ters düşebilecek olaylar, psikolojik öğeler, kendi yanlış ve doğruları ile hareket eden gri karakterler bulunmaktadır. Yer yer madde bağımlılığına değindiği için tetikleyici olabilir.

Yetişkinlere uygun içerikler vardır.

Kurgu 2014 yılında yazılmış ve yazarlık kariyerimi başlatan uzun soluklu ilk kurgum olmuştur. Kathy Calanthe mahlasıyla okuyucularla buluşturduğum bu kurgumun bende ayrı bir yeri olduğunu belirtmek isterim.

Harzemşah, Düşmüş Melekler isimli serimin giriş kısmı olarak geçmektedir. Kutsal ile Araz'ın hikâyesi tamamen *Harzemşah* ismi altında iki kitap şeklinde anlatılacaktır. Seriden bağımsız bir şekilde de okunabilmektedir.

İyi okumalar dilerim.

*On beş yaşındaki Asena, bu kitap sana.
Ve benim gibi karanlık şövalyeleri tercih eden,
kafasında kurduğu dünyaları seven ve düşlediği hayallerin
onu kurtardığını hisseden herkese...*

F.A.L.A.K., cehennemin derinliklerinde yaşayan
efsanevi bir yılanıdır.

Bu yılanın dünyanın sonu geldiğinde ortaya çıkarak günahkârları,
dünyayı, cennet ve cehennemi yutacağına inanılır.

Beş üyeli F.A.L.A.K. örgütündeki her harf bir düşmüş meleğin
ismini temsil etmektedir. Üyelerin hepsi kod adlarının baş
harflerinden oluşan mühürlere sahiptir. Bu mühürler her kararın
belirleyici unsurlarıdır ve can pahasına korunmak zorundadır.

(F)orneus: Denizlerin dükü olarak bilinen düşmüş bir
melektir. Asil ruhludur. İnsanları ikna etme konusunda ustadır.
Zekâsı ve bilgeliğiyle önderlik eden, cehennemin yüksek rütbeli
soylularındandır.

(A)zazel: Gururun ve gururla gelen düşüşün simgesidir.
Cezanın ve savaşın dükü olarak tanınır. Cehennem ordularını
eğitir. Kibriyle bilinir. İradeyi ateşleyen güçtür. En yüksek rütbeli
generalidir.

(L)ucifer: Tanrı'nın yarattığı en parlak ve güzel melektir.
Düşüşünün nedeni itaat etmek istememesi, isyankârlığıdır. Zeki,
bağımsız ve tutkulu bir varlıktır. Hırsına yenilmesiyle tanınır.
Cehennemin efendisidir.

(A)baddon: Yıkım ve ölüm meleğidir. Yok edici olarak anılır.
Yeniden doğuşun habercisidir. Soğukkanlı, otoriter, sessiz ve
stratejik bir varlıktır. Ruhsal savaşın öğretmeni ve cehennem
generalidir. Düşmemiş, kendi isteğiyle karanlığa inmiştir.

(K)asyade: Bilgiyle beslenen, hilekâr bir varlıktır. Yasaklanan
ilahi sırları paylaştığı ve insan kadınlarına arzu duyduğu için
düşmüştür. Manipülatif ve meraklıdır. Kaderle oynamayı
sevmesiyle tanınır. Zehrin efendisi olarak görülür.

O. HER ŞEYİN BAŞLANGICI

Kutsal

İçinde bulunduğum mezarlık ölüm kokuyordu.

Yitip giden hayatların evinde, hâlâ nefes alan biri olarak ait olmadığım yerde doğru bir noktadaydım.

İnsanlar kıymet bilmeyen varlıklardı. Ben de onunla geçirdiğim zamanların kıymetini bilememiş, sonsuzlukla kutsandığımızı zannederek yaşadığımız anların tadını çıkaramamıştım. Şimdiyse ona bir kez daha sarılabilmek için her şeyimi vermeye hazırdım.

Hem de her şeyimi.

Gözlerimi mezar taşına çevirdim. Artık onu yılların, yaşanmışlıkların ardından toprağa saplanan bir mermer temsil ediyordu. Ölüm ve doğum tarihinin arasına konulan çizgide bakışlarımı dolaştırdım. O çizginin içinde beni ben yapan anılar saklıydı. En yakın arkadaşım, hatta arkadaştan da öte kız kardeşim öleli iki ay olmuştu. Hayır, bu doğru değildi. Unutmamam gerekirdi. Zihnimdeki susmayan sesleri dinlemeliydim; o sesler her an, her dakika, her gün bana bağıırıyordu. Ne olursa olsun bu gerçeği aklıma kazımamı istiyorlardı çünkü arkadaşım ölmemiş, öldürülmüştü.

Bağırmak, çılgılık atmak, içimde büyüyen bu acıdan kurtulmak istedim fakat şu an beni ayakta tutan tek şey bu acıdan doğan intikam arzusu-ydu. Ruhum, bedenim ve zihnim bir askerdi. Geriye benden kalan tek şey acıydı ve bu acı yakında savaşıcağım kaosta bana zırh olacaktı.

Yaklaştığını hissedebildiğim adama dönerek gözlerimizi buluşturdum. Omuzları çökmüş, gözlerinin altı morarmıştı. Bakışlarındaki kedere aşınaydım, ben de aynı sancılı yasın ortağıydım. “Gitme vakti geldi. Bunu yapanlardan intikamımızı alacağız,” dedi bütün kararlılığıyla. “Kızımın huzurla uyumasını sağlayacağız.”

Dünya üzerinde ondan daha çok güvenip inandığım kimse yoktu. Bu yüzden ağzından çıkan her söz benim için bir emirdi.

Gözlerimi tekrar mezar taşına çevirdim.

Kendini Azrail ilan eden o adamın *sonu* olacaktım. Gözümün önünde canlanan fotoğraf içimdeki ateşi harladı. Siyah saçlar, sert yüz hatları ve hiddetle dalgalanan bir okyanusu anımsatan gözleriyle intikamımın hedefi, Araz Vladimirov'du.

I. ÖLÜM MELEĞİNE SAPLANAN OK

Kutsal

Üç ay sonra, Moskova.

Rusya'nın soğğunun her zaman fazla abartıldığını düşünürdüm.

Şimdiyse duyduklarımın gerçeği bir nebze bile yansıtmadığını biliyordum. İçinde bulunduğum şehir Antarktika'dan farksızdı. Öyle ki biraz daha kalabalık caddede adımlar ve kendimi hemen mekânın içine atmazsam sanırım kardan adama dönüşecek, meydanın ortasındaki bir heykel haline gelecektim.

Bu şehirden, buraya geliş amacımdan ve *o adamdan* nefret ediyordum. Attığım her adımda içimdeki öfke harlanıyor, gördüğüm güzellikler bile nefretimi besleyen canavarı temsil eden öğeler olduğu için hoşuma gitmiyordu.

Üzerimdeki yapay kürke sıkıca sarıldım. Fazlasıyla kalın olması ve dizlerimin altına kadar erişmesi beni sıcak kılması için yeterli değildi. Neyse ki uzun çizmelerim sayesinde açıkta kalan bir yanıym yoktu.

Sağa dönüp şehrin en ünlü mekânlarından birine doğru ilerlemeye devam ettim. Her şey beş ay önce başlamış, hayatım o andan sonra tamamen değişmişti. O zamandan beri yaşadığım her şey bana bir karmaşanın içinde olduğumu düşündürüyordu. Asla bitmeyecek bir felaketin baş kahramanı gibi hissetmeden duramıyordum.

On beş yaşında babamı bir narkotik operasyonunda kaybetmiştim. Kendisi işine düşkün, herkesin kahraman olarak gördüğü bir polisti. Benim içinse sadece aynı evi paylaştığım, *baba* diye hitap ettiğim bir adamdı. Annemi kaybettikten sonra aramızdaki ilişki değişmiş, berbat bir hale gelmişti. Yine de onu yitirdiğimde anlamıştım, koca dünyada bir başımaydım. Ta ki en yakın arkadaşım ve babası bana sahip çıkıp benim için bir aile haline gelene dek.

Eylül benim için bir kız kardeşten farksızdı. Babası Erdem Gürsoy ile beni evlerine almışlar, on sekiz yaşına kadar onlarla yaşamama izin vermişlerdi. Masaya benim için bir tabak daha koymuşlar, hastalandığımda bana bakmışlar ve zor anlarımda yanımda olmuşlardı.

Her ne kadar bir süre sonra onların yanından ayrılıp kendime oldukça tehlikeli ve yanlış bir hayat kursam da benden asla vazgeçmemiş, aksine beni sevmeye devam etmişlerdi.

Bu yüzden onlara borçluydum.

Eylül'ün ölümüne neden olan adamla hesaplaşmalıydım.

Gözümün önüne gelen yüzüyle canım yanıyordu. Eylül'le her zaman bir elmanın iki yarısı olmuştuk fakat ben kendi yoluma bakmaya karar verdiğimde aramıza bir mesafe girmişti. Kendi hayatımın karanlığının ona bulaşmasını istememiştım ve bu yüzden onun hayatının ne kadar kötü bir yola evrildiğini görememiş, onu korumak isterken yalnız kalıp yanlış kararlar vermesine neden olmuşum. Bu yüzden de özel olarak üretilen ve adına *Altın Vuruş* verilen bir uyuşturucunun kurbanı olmuştu. Ve benim için bu durumun tek bir suçlusu vardı. Sonunu getirmeye yemin ettiğim adam, benden aldığı canın hesabını verecekti.

Erdem amca bana onun gibi bir mahlukatın hak ettiği cezayı alması gerektiğini söylemişti. Onun gibiler, cehennemın dibinde yanmalıydı. Ben de tam olarak bunun yaşanmasını sağlamak için buradaydım.

Düşüncelere daldığım için mekâna yaklaştığımı tam önünden geçip gidecekken fark ettim. Gece kulübünün önünde durduğumda bakışlarım doğruca korumayı buldu. İki metreye yakın boyu ve geniş kütlesiyle korkutucu gözüküyordu. Kollarını göğsünde birleştirmiş, saçlarını kazıtmıştı. Boynundaki büyük dövme dikkat çekiciydi. Kahverengi gözlerini üzerimde dolaştırıp kaşlarını çatığında yüzüme tatlı bir tebessüm yerleştirdim. İçeri girmek istiyordum fakat bunun kolay olmayacağını farkındaydım. Lüks kulübe her önünden geçen alınmıyordu.

Fakat ben girmemem gereken yerlere girmek konusunda ıstaydım.

Kürkümle vücudumu örtmeyi bırakıp bedenimi saran mini elbisemi gözler önüne serdim. Sarı saçlarımı geriye atarak korumaya yaklaştığımda aksanlı İngilizcemle, "Merhaba," dedim ve cebimden telefonumu çıkartıp gerçek bir turist gibi davrandım. "Burayı Moskova'nın en iyi eğlence

mekânları listesinde buldum.” Çekingen bir tavırla kapıya, sonra da korumaya baktım. “Acaba rezervasyon gerekiyor mu?”

Adamın kaşları biraz daha çatıldı. Yine de ona yanaşmamla kasılan bedeninden ve dudagının kenarında beliren yarım ağız tebessümden, durumdan memnun olduğu barizdi. Beni baştan aşağı süzdü. “Tam bir sarışın ama aptal olanlardan,” diyerek adeta hakaret ettiğinde ifademi korumaya çalıştım. Utanmış gibi ince bir tınıyla konuşurken yalan söylüyordum.

“Üzgünüm, Rusça bilmiyorum.”

Sözlerimle beni bir kez daha süzdü ve İngilizce konuşmaya başladı. “Rezervasyon gerek.”

Omuzlarımı düşürdüm. “Bu seferlik istisna yapamaz mısınız?” Başımı hafifçe sağa eğdim ve adamın gözlerinin içine bakarken sesimi incelttim. “Yarın ülkeden ayrılıyorum. Son gecemde Rusya’nın en iyi mekânlarından birinde eğlenemezsem çok yazık olur.”

“Bunu daha önce düşünmen gerekmez miydi?”

Benimle dalga geçer gibi alaycı bir tavır içindeydi. Gülerek başımı salladım. “Haklısın ama dediğim gibi mekânı az önce internette buldum.” İç geçirerek son kozumu oynadım. “İçeri sızmana yardımcı olursan gecenin sonunda sana teşekkür içkisi ısmarlayabilirim.”

Teklifime karşılık hafifçe üzerime eğildi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. “Rüşvet mi teklif ediyorsun?” dediğinde gülümsememi genişlettim.

“Dikkatini çekmedi mi?”

Gözlerini yavaşça üzerimde gezdirdi. “Çekti.”

Bakışlarımı yarma gibi bedeninde dolaştırarak beni etkisi altına aldığı düşünmesini istedim. “Öyleyse içeri girebilir miyim?”

Girebileceğimi belirtmek isteyerek başıyla içeriyi işaret ettiğinde zaman kaybetmedim. Yanından sıyrılıp mekâna adım attığımda bakışlarının hâlâ üzerimde dolaştığını hissedebiliyordum. Son derece lüks ve şık bir tasarımı olan kulüpte adımlayıp gürültülü müziğin bedenimi sarmalamasına izin verdim. Vestiyer görevlisi üstümdeki kürkü istediğinde hızla karşı çıktım. Soğuktan uyuşan parmaklarımı hissedemiyordum.

Bara ilerledim ve kendime bütün alanı görebileceğim güzel bir açı bulmaya çalıştım. *Destiny** isimli gece kulübünü bakışlarımla taradığım

* (İng.) Kader. (y.n.)

sıra barda kalan uzun bacaklı sandalyelerden birine oturdum. Peşinde olduğum adam iki ay önce burayı satın almıştı ve ara sıra mekânına gelir, ortalığı kolağan edip giderdi. En azından öğrenebildiğimiz kadarıyla.

Araz Vladimirov.

İsmi içimden geçirdiğimde bile midem bulanıyordu.

Erdem amcanın kızının ölümünden sonra hayattaki tek gayesi bu adamı yakalamak, yakmak ve yıkmaktı. Ben de bu misyonu sahiplenmiş askeriydim. Bana verdiği emirleri gerçekleştirmek için tetikte bekliyordum.

Erdem amca narkotikte oldukça önemli bir pozisyondaydı ve meslektaşlarına belli etmeden bu dosya üstünde çalışıp hedefimiz hakkında bilgi topluyor, kusursuz bir plan yapmaya çalışıyordu. Fakat uzaktan izlemek ve bir şeyler öğrenmeye çalışmak zordu. Bu yüzden beni Rusya'ya göndermenin daha mantıklı olacağını düşünmüştü ve ben de ona katılmıştım. Araz denen canavarı yakından takip edip günlük rutinini öğrenirsem daha sağlam bir saldırı planı gerçekleştirebilirdik. Ayrıca bu geceyle ilgili Erdem amca bir istihbarat almıştı. O canavarın bu kulüpte bir iş görüşmesi yapacağı kulağına çalınmıştı. Önemli bir bilgi miydi, emin değildik ama hiçbir fırsatı kaçırmak istemiyorduk.

“Bir şey içer misin?” diye Rusça soran barmenle soluma döndüm. Kelimelerini anlamamışım gibi kaşlarımı çatarak mahcup bir şekilde İngilizce konuştum.

“Pardon, benimle mi konuşuyordun?”

Tek kaşını kaldırdıktan sonra gülümsedi. “Evet, seni Rus sandım. *Bir şey içmek ister misin* diye soruyordum.”

“Evet.” Sahte gülümsemelerimden birini yüzüme yerleştirdim. Yıllardır onları kullanır, istesem bile içten bir tebessüm edemezdim. “Votka, lütfen. Sek olsun.”

Siparişimi iddialı bulmuş gibi gülümsedi fakat tek kelime etmedi. İçkimi hazırlamak üzere uzaklaştığında etrafıma baktım. Dans edip eğlenen, kahkahalar atan insanların arasındaydım. Hepsi dünyanın sadece eğlenmekten ibaret olduğunu düşünürcesine anın tadını çıkarıyordu. Bense en son ne zaman bir şeyin keyfini sürdüğümü bile bilmiyordum.

Önüme bırakılan bardağın çıkardığı minik gürültüyle barmene baktım. Tebessüm edip kristal bardağı aldım ve yakıcı içkiyi yudumladım. Kanıma sızan alkole minnettardım. Şu an için beni iyi hissettirebilecek, gerginliğimi biraz da olsa azaltabilecek tek şey buydu.

İtiraf ediyordum, gergindim.

Moskova'ya ayak basalı sadece bir gün olmuştu. Araz Vladimirov'u izlemem, onunla ilgili bulduklarımı ve öğrendiklerimi Erdem amcaya iletmem gerekiyordu. Bir yanımda başarısız olmaktan korkuyordu. Adam fazlasıyla gizemliydi ve genel olarak kimseye güvenmediği için hayatını bir sır gibi yaşıyordu. Nereye gittiğini, işini nerede yaptığını, hangi cehennemin dibinde yaşadığını, kimlerle konuştuğunu bilmek neredeyse imkânsızdı. Bu yüzden Erdem amcanın öğrendiği bu geceki görüşmenin kim aracılığıyla ona ulaştığını çok merak ediyordum. Uzun zamandır elimiz kolumuz bağlı bir şekilde bekliyor, intikamımızı almak için zaman kolluyorduk. Adamın basit bir uyuşturucu satıcısı olduğunu hesaba katarsak işim bu kadar zor olmamalıydı. Tezatlığı anlayamıyordum. Kazandığı parayla kendine böyle lüks bir mekân alabilmesi bile saçmalık gibi geliyordu.

Anlayamadıklarına ve gerginliğime rağmen umudum yüksekti. Pes etmek lügatimde yoktu. Babam bana öğretmişti. Kapanları doğru yere yerleştirirsen fareyi kolaylıkla yakalayabilirdin ve benim elimde büyük bir peynir dilimi duruyordu.

Ensemden bir ürperti geçti. Bedenimdeki bütün tüyleri harekete geçiren bu anlamsız tedirginlikle ardıma baktım. Gözlerim karanlığı arşınlandı. Etrafım insan kaynıyordu fakat bu bir şeyi değiştirmede. Onu milyonlarca insanın arasında bile bulur, görürdüm. Ne de olsa yüzü zihnimin en kanlı yerinde bir büst haline gelmişti. Gözyaşlarımın sebebi, kendinden emin adımlarla merdivenlere yöneldiğinde bedenimin titrediğini fark ettim. Vücudumu ele geçiren sıcaklık alkolün değil, kederimin eseri idi.

Uzağımdaydı lakin bir tek o vardı. Herkes kaybolmuş, o varlığını sürdürmeye devam etmişti. Basamakları çıkıyor, bir dağ gibi dimdik duran bedenini görüş alanıma sunuyordu. Yıkılmaz duruyordu. Sanki hiçbir darbe ona zarar veremezdi. Yanılıyordu. Ben onu yıkacaktım. Yapacağım son şey olsa bile onu mahvedecektim.

Locasına oturduğunda bakışlarım ciddi yüz ifadesinde dolaştı. Gülmek nedir bilmez, mutluluğu tanımaz gibiydi. Bu görsele alıştım çünkü bu her baktığım fotoğrafında gördüğüm yüzüydü. *Karanlık, mutsuz ve tehlikeli.*

Onu rahatça görebileceğim bir pozisyona gelerek vücudumu döndürdüm. Gözlerimi üzerinde dolaştırırken avına sinsice yaklaşan bir avcıydım.

Onu tartıyor, ölçüyor ve hareketlerini anlamaya çalışıyordum. Geniş omuzları kasılmış, çenesi gerilmişti. Üzerine geçirdiği siyah gömleği kaslarıyla geriliyordu. Bunu aramızdaki mesafeye rağmen görebiliyordum. Arkasına yaslanıp cilalanmış postallarını masanın üstüne dayadı. Tek bir mimik bile yoktu yüzünde. En az benim kadar maskelerinin ardına gizlenmişe benziyordu.

Etrafındaki adamlara baktım. Ona eşlik eden üç kişi vardı. Adamlardan biri sifıra vurduğu saçları ve geniş yapısıyla tipik bir Slav'dı. Tetikte bekliyor, bana koruma olduğunu düşündürüyordu. Diğer ikiliyse o adama göre biraz daha resmiydi. Takım elbise giymişlerdi.

Bakışlarımı tekrar ana hedefime çevirdim. Buluşan gözlerimizle öfkemin arşa tırmandığını hissettim. Koyu mavi gözleri, gözlerimdeydi. Meydan okur gibi, alayla bakıyordu. Kulübün sarı ışıklarının altında oldukça net görünüyordu. Çene hattı keskindi ve beyaz tenliydi. Siyah saçlarından bir tutam alnına düşmüştü. Yüzümün buruştuğuna emindim. Umu- rumda da değildi. Ondan korkmuyordum. Yine de dikkat çekmemeye çalışarak kendimden tiksintime neden olan bir cilveyle tebessüm ettim. Ardından utanmış gibi bakışlarımı kaçırıp içkimi yudumladım. Onu incelerken değil de izlerken yakalandığımı düşünmesini tercih ederdim. Ayrıca bunca insan arasında saniyeler içinde nasıl beni bulmuştu? Sanırım ona baktığımı hissetmişti. Tıpkı benim şu an bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebildiğim gibi.

Vorkamı yudumlamaya devam ettim. Yakalanmamaya çalışarak bakışlarımı tekrar onun olduğu yere çevirdim. Bir kral gibi duruyordu locasında. Kibirli bir profil sunuyordu. Sanki küçük dağları kendisi yaratmıştı. Bir an anlamadım. Bu ego nereden geliyordu?

Locaya yaklaşan adamları gördüğümde dikkatimi onlara verdim. İkiz olabilecek kadar birbirlerine benzeyen adamlar uzun boyluydu. Neredeyse baştan aşağı deri giyinmişlerdi. Tuhaf ve rahatsız edici bir görünüş sunuyorlardı. Merdivenleri çıkıp locaya vardıklarında takım elbiseli adamlar ayağa kalktı. Asıl korumaların onlar olduğunu anladım. Gelen ikilinin üstlerini ararlarken saçları sifıra vurulmuş diğer adam onları izledi. Araz Vladimirov ise oturduğu yerden kıpırdamadı ve adamlara dönüp bakmadı. Neler olduğunu merak ettim. Vücudumu yasladığım tezgâhtan ayırıp oturduğum yerden kalktım. Kalabalığı yarararak locaya ilerlemeye başlamıştım ki Araz denilen canavarın ani kalkışı ve merdivenlere doğru

ilerlemesiyle donakaldım. Bacaklarım hareket edemez hale gelmiş, kaşlarım çatılmış, kafam karışmıştı. Neler oluyordu?

Hedefim önden, diğerleri ardından merdivenden indiler. Zihnim alarına geçti. Bacaklarıma hareket etmelerini emrettim ve kalabalığı yararak onların izinden gitmeye başladım. Çarptığım insanlara tek kelime etmiyor, benden uzaklaşan adamlara yetişmek için hızlı hareket ediyordum. Kulübün arka koridoruna yöneldiklerinde durdum. Bir kapıdan geçtiler ama o kapıdan geçebilmemin imkânı yoktu zira iki adam bekçilik ediyor, kimse koridora girmesin diye zebani gibi öylece dikiliyordu.

Aptal ve sarhoş bir sarışın rolüne bürünebilirdim ama işe yarayacağına zannetmiyordum. Yine de neler olduğunu öğrenmeli ve Araz Vladimirov'u izleyebilmeliydim. Dudağımı kemirerek hızlı davrandım ve mekândan çıktım. Sessizlik kulaklarımın acı dolu çığlıklarına iyi gelmişti. Temiz hava ciğerlerime nüfuz ederken bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Bedenimi sarmalayan soğuk algıların keskinleşmesine neden olsa da ne yapmam gerektiği konusunda emin olamıyordum.

"Gidiyor musun?" diye soran adamla arkama baktım. İçeriye girmeme izin veren korumaya güldüm.

"Geleceğim," dediğimde bana sorgulayıcı bir bakış attı. Sahte bir rahatsızlıkla olduğum yerde kıpırdandım. "Tuvalet sırası çok uzun da."

Adam kahkaha attı. "Evet, bu konuda çok şikâyet alıyorlar." Sokağın köşesini işaret etti. "Şu araya gir. Kimse yoktur." Tek kaşını kaldırdı. "Ama pencerelere dikkat et. Hiç anlamadan yakalanabilirsin."

Pencereler.

Tamam, sanırım kapıdaki korumaya kesinlikle bir içki ısmarlamam gerekecekti. Teşekkür edip topuklarımın üzerinde döndüm ve koşar adım ara sokağa girdim. Tenha ve karanlık alanda ilerlerken tedirgin olsam da adrenalini beni, her şeyi boş vermek zorunda bırakıyordu. Sağımda kalan binayı inceledim. Hesaplamalarıma göre adamların gözden kaybolduğu koridor bu tarafa uzanıyordu. Duvarlara göz attım. Sağda iki pencere, solda iki pencere vardı ve sadece soldakilerden ışık geliyordu. Soldakine ilerledim. Boyumun iki katı bir mesafede olan pencereye nasıl erişebileceğimi sorgularken öfkem hiddetlendi. O şerefsizi elimden kaçırırsam gerçekten kendimi boğarak öldürürdüm.

Sağımda kalan borulara baktım. Çatıya kadar uzanıyordu. Eğer onlara tutunup çizmemin ucunu çıkıntılı taşlara dayayabilirsem kısa mesafeyi

tırmanabilirdim. Başka bir seçeneğim olmadığını düşünerek aklımdaki planı icraata geçirdim. Boru o kadar soğuktu ki parmaklarım saniyeler içinde uyuşmaya başlamıştı. Dengesiz hareketlerle duvara tırmanmaya başlarken boruya canım pahasına tutunuyordum. Pencerenin pervazına ulaşıp başımı uzattığımda onları gördüm.

Odanın içinde altı adam vardı. Sonradan gelen deri ceketlilerin ikisi sandalyelerde oturuyordu fakat bariz bir fark vardı. İkisi de kan revan içindeydi. Asker tıraşlı adam artık ikiz olduklarına emin olduğum adamlardan birine sağlam bir yumruk geçirdiğinde takım elbiseli korumalar ikizlerin ardında öylece durmuş, dikiliyordu. Araz denilen o manyak da masaya yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş, ikizlere bakıyordu. Yüzünde hâlâ tek bir duygu yoktu. Adam sanki boşluğa bakıyordu.

Mekânın iyi bir ses yalıtım sistemi olmalıydı çünkü müziği duyamıyordum. Fakat pencerenin alt kısmındaki ufak açıklık sayesinde odadaki sesleri işitebiliyordum.

Canavar yavaşça elini kaldırdığında ikizleri döven adam durdu. Geriye çekildiğinde parmak boğumlarındaki kanları gördüm. Derisi aşınmıştı. Araz denilen adam dayandığı yerden uzaklaştığında boyunun uzunluğunu daha yakından görebilme fırsatım oldu. Kesinlikle bir doksanın üstündeydi ve göz korkutuyordu.

“Aptal insanlardan hoşlanmam.” Rusça konuştuğunda sesindeki kudretle titredim. Aksanı fazlasıyla düzgündü. Öyle ki tok ve boğuk sesinden dökülen sözler istemsizce beni etkilemişti. Bu tuhaftı, Rusçası anadili sayılabilecek seviyedeydi. Acaba Rus muydu? Bağırduğunda geriye sıçradım ve bir an dengemi kaybedecek gibi oldum. “Ve siz gördüğüm en geri zekâlı adamlarsınız!”

Sesindeki can alıcı tınıyı gerilmeme sebep oldu. Neler olduğunu anlamam da bunun hayırlı bir şekilde sonlanmayacağına emindim. Bu yüzden cebime uzanıp telefonumu çıkardım ve cihazı video moduna alarak gördüklerimi kaydetmeye başladım.

Gözlerimi ölüm meleğinin üstünde dolaştırdım. Tiksintiyle kısılan gözlerini acıyla kıvranan ikizlerin üzerinde dolaştırdı. “Bu durumda bana yapılabilecek tek bir şey bıraktınız,” dediğinde sesindeki otorite şeytana bile boyun eğdirirdi.

“Lütfen,” diye yalvardı sağdaki ikiz. “İstediğinden daha fazlasını yaptık. Bunun için ceza değil, ödül hak ediyoruz. Malları sadece söylediğin

dağıtıcıya teslim etmekle kalmadık. Tadım için gelen diğerlerine de sattık. Sana para kazandırdık. Bunun neresi aptallık?”

Araz Vladimirov, “Aptallık tām olarak şurada,” dediğinde gözlerimi ondan alamadım. Sesi, duruşu, bakışlarındaki o acımasız lakin sessiz uyarı, her şeyi fazla kudretliydi. Dudağının kenarı minik bir kıvrımla yukarı kıvrıldığında tenimden bir titreme geçti. “Ben size böyle bir şey emretmedim.”

İkizlerden biri kafasını geriye savurup ağlamaya başladığında diğeri daha fazla Araz’a bakamayarak başını eğdi.

Ölmesini dilediğim katilin *lacivert* gözlerinde alevler vardı. Cehennem tasvir eden bakışları kıyametin kopacağını haykırıyordu. Siyah gömleğinin altında kasılan omuzlarını kütleterek emin adımlarla yaklaştı ikizlere. Ucunda susturucu olan silahı sağdaki ikize doğrultmasını izlerken her şey yavaşlamış, bütün dünya sessizliğe bürünmüştü. Yaşam ve ölüm arasındaki ince çizgi devriliyordu üstümüze, gölgeler artık fısıldamıyor, adeta bağırıyordu. Karanlığın bir parçası haline gelen ve bana bir ölüm meleğini andıran adam tereddüt etmeden tetiği çekti.

Nefes alamıyordum. Göğsüm deli gibi inip kalkıyor, dünyam dönüyordu. Gözlerim korumaların üstüne yığılan adamı buldu. Kahverengi gözleri boşluğa bakıyordu. Saniyeler bile sürmemişti. Silahın ucundan çıkan kurşun alnının ortasında bir delik oluşturmuştu. Diğerine döndü. Soldaki ikizi de kardeşine yaptığı gibi alnından vurdu ve onun da geriye savrulmasını sağladı.

Algılarım kaybolmuş, zihnim durmuştu. Silahın ardında bıraktığı tuhaf ve kısık ses *hâlâ* kulaklarımdaydı. Bakışlarım öfkemi kusmak istediğim adamı buldu. Başkalarının hayatı hakkında söz sahibi olabileceğini zannediyor, kendini Tanrı ilan ediyordu. Böyle bir kudrete nasıl sahip olabilirdi?

Bakışlarım her şeyi kaydeden telefonuma döndü. Titreyen ellerime rağmen her şeyi tüm netliğiyle kaydettiğini gördüm. Bunun sayesinde canavar, çok yakında parmaklıkların arasında yavaş yavaş çürürken günden güne can verecekti.

Acı ve sefalet içinde kıvranacaktı.

İkizleri ve elimdeki kanıt haline gelen videoyu düşünmeye o kadar dalmıştım ki aniden diğer pencere pervazından benim dayandığıma atlayarak miyavlayan kediye fark edemedim. Gözümün önünden geçen

karartı ve kulak tırmalayıcı sesle neye uğradığımı şaşırılmış ve yerimden sıçramıştım. Bu dengemi kaybetmeme sebep oldu. Bir elim telefonu kav-rarken soğuk boruya yapışan parmaklarım uyuşarak kaydı. Titreyen bacaklarım dayanamadı. Saniyeler içinde düşmeye başladım ve çığlık attım.

Sert zemine çarpan bedenim acıyla inlememe sebep oldu. Telefonum elimden kayıp gitmişti. Kürküm düşüşümü biraz yumuşatsa da yarın sabah kalçamda büyük bir morluk olacağına emindim. Neyse ki başımı koruyabilmiş, sol tarafıma düşmüştüm. Omzumu hareket ettirmeye çalışarak doğrulduğumda öfkeyle homurdandım. Kedilerden nefret etmezdim ama şu an için kesinlikle hoşlandığım şeyler listesinde değildi.

Aniden idrak ettim.

Çığlık atmıştım. Gecenin sessizliğini bölen şey feryadım olmuş, sesim sokakta yankılanmıştı. Yavaşça başımı geriye attığımda ilk önce bana bakan siyah tüylü kediye gördüm. Koyu mavi gözleri ışıldıyordu. Onun gözlerinden daha koyu olan ve doğruca bana bakan bir çift göz daha vardı. Araz Vladimirov, pencereden hafifçe eğilmiş, doğruca bana bakıyordu.

Bakışlarına yerleşen şaşkınlık yüzünde emanet duruyordu. Engel olmadığım bir küfür dudaklarımın arasından döküldüğünde bana asır gibi gelen saniyelerde şaşkınlığına bir duygu daha eşlik etti. Zaman algım yavaşlarken ikimiz de öylece duruyor, birbirimize bakıyor ve hayal görüp görmediğimizden emin olmaya çalışıyorduk.

Aklım bir makine gibi hızla çalıştı. Öyle ki dönen çarkların sesini işitebiliyordum. Seçeneklerimin neler olduğunu düşündüm. *Kör taklidi?* Hayır, bu çok klişe olurdu. *Sarhoş gibi davransam?* Bak bu iş görebilirdi ama yine de cinayete tanık olduğum gerçeğini değiştirmezdi. Geriye başka ne kalıyordu?

İnsanlığın temelinde iki duygu yatardı. Nesillerdir dünyada yaşamış bütün varlıklar için geçerli bir ilkeydi bu. Doğuştan gözlerimizi bu dürtüyle açmıştık.

Savaş ya da kaç.

Az önce şahit olduklarımdan sonra ellerinde kan barındıran bu adamla savaşamazdım. Bu yüzden diğer seçenek üzerinden ilerledim ve düşrüğüm yerden kalktım. Hemen dibimde duran telefonumu kapıp hızla koşmaya başladım.

Ara sokaktan çıkıp kalabalığa karışabilmek için sağ tarafa yöneldim. Telefonuma sıkıca sarılıp yarın yokmuşçasına harekete geçtiğimde nefes

alamayacak kadar endişeliydim. Çizmelerim canımı yakıyor, ayak seslerim kaldırımda yankılanıyordu. Birkaç saniyeliğine dikkatimi telefonuma verdim ve lanet ettim. Kırılan camla telefonum gitmişti. Çalışmayan cihazla o videoyu Erdem amcaya gönderebilmem mümkün değildi.

Şanssız biriydim ama bu kadarı fazlaydı.

Telefonu cebime attığım sırada omzumun ardından baktım ve daha kötüsünün olduğunu gördüm. Araz Vladimirov ardımdan koşuyor, bana yetişmeye çalışıyordu. Yaklaşan ayak sesleri ruhuma inen bir darbeydi, yaşama içgüdüm ağır basıyordu. Rüzgâr yüzüme çarparken anayola fırladım ve sağıma soluma bakmadan karşıya geçtim. Şiddetiyle beni durduran kornayla tekrar arkama dönüp baktım. Ezilmekten son anda kurtulan adam camdan kafasını çıkarıp ona bağırان kadını umursamıyor, durmuş bana bakıyordu.

Gözlerinde binlerce duygu vardı.

Ama beni asıl ilgilendiren öfkesine karışan ilgisiydi.

Bir an pes ettiğini düşündüm. Beni bıraktığını, peşimden gelmeyeceğini sandım lakin yanılmıştım. Kendimi sağa atıp ara sokaklardan birine girdiğimde ardımdan geldiğini biliyordum. Ayaklarımın acısı düşüncelerimi bulandırmaya başlasa da koşmaya devam ettim.

Bir kere daha arkama baktığımda görüş alanım boştu. Az önce peşimdeki manyağa çarpacak aracın sahibinin bağırışlarını hâlâ duyabiliyordum. Etrafa bakıp bir kaçış yolu aramaya çalıştım. Sokak tenhaydı ve tek yöndü. Bir şekilde buradan gitmem gerektiğini anladığımda koşmaya devam ettim. İleride duran park edilmiş aracı görüş açıma soktuğumda birinin bana doğru koştuğunu işittim. Birinden kastımın kim olduğuyrsa ortadaydı. Eski aracın önünde durup etrafıma baktım. Eğilip kaldırımın üstünde duran büyük taşı aldım ve bir saniye kaybetmeden arabanın camına taşı indirdim. Parçalanan cam her yere dağıldı. Öyle ki elimi bile çizmişti. Umursamadan taşı bir kenara bırakıp elimi kapının ardına attım. Kilidi açıp içeriye geçtiğimde kürkümü delen camların bacaklarıma battığını hissettim. Zaman kaybetmeden eğilip direksiyonun altındaki bölümü yokladım.

Sokağın başında beliren adam lanet etmeme neden oldu. Kalbim deli gibi atarken parmaklarım hızla çalışıyordu. Direksiyonun altındaki konsolu çıkarıp ihtiyacım olan kabloyu bulmaya çalıştım. Araba eski olduğu için bir şansım vardı ama o şans her an bir balon misali sönebilirdi zira

ölüm meleği bana doğru geliyordu. Artık koşmuyor, yürüyor ama her geçen saniye aramızdaki mesafeyi kapatıyordu.

Başaramayacağımı zannetsem de kendimi haksız çıkarmıştım. Çalıştırdığım aracın motor sesini işitmemle yüzümü bir gülümseme ele geçirdi. Doğrulup hızla direksiyona sarıldım. Birkaç metre ötemde durmuş bana bakan adamı gördüm. Aracın ışıkları onu aydınlatıyor, gerilen bedeninin her detayına hâkim olmamı sağlıyordu.

Meydan okuyan gözleriyle gidebileceğim tek yolun ortasında dikilmeye devam etti. Sanırım onu ezip geçemeyeceğimi düşünmemi istiyordu. Oysa emin olabilirdi ki onu asfalta gömmek benim için bir zevkti.

Arabayı parktan çıkardım ve direksiyonu sola kırdım. Gaza bastım. Aramızdaki mesafeyi kapatarak üzerine sürdüm. Yaklaştıkça görüyordum, Araz Vladimirov tahmin ettiğimden daha manyak biriydi. Doğruca üstüne sürmeme rağmen kıınıldamıyor, durmuş bana bakıyordu. Sert bakan gözlerinde daha önce kimsede görmediğim bir şey vardı. Adlandıramıyor, anlayamıyordum.

O hareket etmedi.

Bense daha hızlı sürdüm.

Bir çelik kadar soğuk ve kuvvetli duran bedenine çarpmama saniyeler vardı ve kalbim deli gibi atıyordu. Birini öldürebileceğimi umursamadım, nitekim öldüreceğim kişi bunu sonuna dek hak eden ucubenin tekiydi. Yine de kendime tereddüt etme hakkı tanımadan gaza biraz daha asıldım. En ufak bir ifade kırıntısı düşmedi yüzüne ama durmayacağımı fark etmiş olmalıydı ki son saniyelerde yolumdan çekilerek gitmeme izin verdi.

Dikiz aynasından baktım. Ölüm vaat eden öfkeli bakışlarına tutunduğumda kendime hâkim olamayarak kıkırdadım. Kırdığım camdan sol kolumu çıkararak ortaparmağımı ona bahsettiğimde yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissettim.

Ve canavarı ardımda bırakarak gecenin içinde kayboldum.

II. CANAVARIN KAFESİ

Kutsal

Çaldığım aracı kaldığım otelin uzağındaki bir ara sokakta terk ettim. Kürküme sarılarak kalabalık caddede ilerledim.

Parmaklarım donsa da umursamadım ve elimi cebime atıp telefonumu çıkardım. O video sayesinde daha fazla bu ülkede kalmam gerekmiyordu. Aylardır hayalini kurduğum şeye ulaşmıştım ve kendimi fazlasıyla tatmin olmuş hissediyordum. Erdem amca kaydettiklerimi görünce sonunda yasını bir kenara bırakıp gülümseyecekti. Artık o acı dolu günler bitmişti. *Bu kadar çabuk...* Rahat bir nefes alabilir, intikamımdan sıyrılabilir, sonunda borcumu ödeyebilirdim.

Otele dönmem, eşyalarımı toplamam ve ilk uçağa binerek bu ülkeden gitmem gerekiyordu.

Canavar beni görmüştü. Kaybedecek zamanım yoktu.

Dakikalarca yürüdüm. Ayaklarımı hissetmesem de taksiye binmedim, trafiğe sıkışıp kalma düşüncesiyle gerilmiştim. Cuma gecesi Moskova fazla hareketliydi. Yürüdüğüm sokakta bile adım başı birileriyle çarpışma riski atlatıyordum.

Otele vardığımda rahat bir nefes aldım. Lüks lobiye adım attığımda bakışlarımı etrafta dolaştırmadan edemedim. Erdem amca fazlasıyla abartmış ve anlamsız bir şekilde bana şehrin en pahalı otellerinden birinde oda tutmuştu. Bana kalırsa gereksiz bir konfordu.

Asansörlere yöneldim. Bu gece otelde gerçekleştirilen bir davetten dolayı her yer şık giyinmiş insanlarla kaynıyordu. Kapıda bekleyen basın mensupları bile vardı. Sanırım Rus işadamlarından biri otelin balo salonunda evlenmişti ve kutlamalar hâlâ devam ediyordu. İnsanları umursamadan asansöre binip odamın bulunduğu katın düğmesine bastım ve elimi cebime atıp kart şeklindeki anahtarı çıkardım.

Asansörden inip odama doğru yol aldım. Kendimi içeriye atıp hızla hareket ettim. Önceliğim telefonumu şarja takmak olmuştı. Bir umut belki telefonum açılır diyordum ama cihazda herhangi bir değişim olmadı. Başka bir telefon ya da bilgisayar bulup iCloud* hesabıma bağlanmalıyım. Videoyu bir an önce Erdem amcaya göndermem gerekiyordu. Fakat şu an yapılacak ilk şey buradan gitmekti. Kaybedecek zamanım yoktu. Kıyafetlerimi bavulun içine gelişi güzel atarak pasaportumu ve cüzdanımı kontrol ettim. Lavaboya girip kırdığım cam yüzünden çizilen derimi yoklayarak elimi yıkadım. İşim bittiğinde pencerenin önünden geçerken durdum ve dışarıyı gözlemeye başladım. *Beni bulamazdı*. Aracı takip etse dahi yerimi saptayamazdı. Telaşa kapılıp paranoyaklık etmeme gerek yoktu. Sağ yüzükparmağımı okşayarak annemden yadigâr kalan safir taşa dokundum. Ne zaman canım sıkkın olsa onunla oynar, annemin yanımda olduğunu hissederek rahatlardım. Safir taşa bakmak ilk kez bana bir çift gözü anımsattı ve bu aşinalıktan bütün varlığımla nefret ettim.

Araz Vladimirov'un fotoğraflarına bakarak geçirdiğim geceler ve gündüzler vardı. Adamın sıfatını, tarzını, bakışlarını, kısacası bir fotoğraftan çıkarabileceğim her şeyi zihnime kaydetmiştim. Fakat itiraf etmeliydim, gözleri gerçekte bambaşka bir boyuttu. Emsalsiz ve eşine rastlanamayacak kadar nadir bir renge sahipti.

Kendimden tiksindim ve başka bir şey düşünmek istedim. Erdem amcaya haber vermem gerektiğini hatırladım. Anlaşmamıza göre her saat başı benden haber almalıydı. Ve en son iletişim kurduğumuzdan beri neredeyse iki saat geçmişti. Benden bir saat daha haber alamazsa alarına geçer ve ilk uçağa atlayıp buraya gelirdi. Ona defalarca kez anlatmaya ve kendimi kanıtlamaya çalışmış, başarmıştım. Fakat o hâlâ beni kızı gibi gördüğü için bunu kabullenemiyor, her daim elini üstümde tutmaya çabalıyordu.

Sevgiye aç yanımdan bundan memnundu.

Yalnızlığa alışık tarafımsa huzursuzdu.

İşittiğim sesle başımı kaldırıp camdan dışarıya baktım. Otelin önüne dizilen arabaları fark etmem üzerine kalbim göğsümü yarıp dışarıya çıkmak istercesine attı. Siyah *Vito* araçlardan inen adamlara önderlik eden kişi Araz Vladimirov'du.

* Apple markasının bulut bilişim servisinin adı. (e.n.)

Beni bu kadar kolay ve çabuk bulabilmeyi nasıl başarmıştı?

Hızlı hareket etmem gerektiği için bavulumu feda ederek telefonumla çantamı kaptım. Önemli ve ihtiyaç duyabileceğim her şeyi içinde bulunduran çantayı omzuma atıp aceleyle odadan çıktım. Uzun koridorda ilerlediğim sıra mantıklı bir plan geliştirmem gerektiğinin bilincindeydim. Araçların içinden inen adamlar ve Araz dahil peşimdeki kişi sayısı dokuzdu. Arka kapı ve asansör kapısı dahil her yandan kuşatılabilir, kaçacak bir delik bulamayabilirdim. Buharlaşmak dışında bir seçeneğim yok gibi duruyordu.

Merdivenlerin başına geldiğimde işittiğim seslerle aşağı baktım. Koşturarak olduğum noktaya gelen adamları gördüğümde doğruca asansöre ilerledim. Olduğum katta duran asansörün kapıları açıldığında kalbim duracak gibi oldu. Küçük asansörden inen yaşlı çift solan yüzüme bakıp hafifçe tebessüm ettiklerinde onları görmezden geldim. Asansörü terk eden çiftin ardından içeriye geçip lobi düğmesine bastım ve üzerimdeki kürkü hızla çıkardım. Eğilip ayaklarımın dibine bıraktığım çantamın fermuarını açtım ve içinden siyah deri ceketimi aldım. Ceketimi üzerime geçirip sarı saçlarımı atkuyruğu yaptım. Elimde kılık değiştirmek için yeterince materyal yoktu. Yine de görüntümü kulüpteki halimden olabildiğince farklılaştırmayı denedim.

Kapılar açıldığında çantamı kavrayıp dışarı çıktım ve biten düşün merasiminden dolayı kalabalık olan lobide ilerledim. Bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde Araz Vladimirov'a ait tek bir iz bulamadım.

Zaman kazanmam gerekiyordu. Yakalanma ihtimalim yüksekti ve yakalandığımda canımdan olacaktım. Eşyalarımınla birlikte cesedim de bir köşeye atılacaktı. Erdem amca o videoya asla ulaşamayacaktı. Bu bir seçenek olamazdı. Ben ölsem bile o telefonunun içindeki delil boşa gidemezdi.

Lobinin köşesinde kalan koridora yönelip hızla kadınlar tuvaletine girdim. Kabinlerden birine geçip düşünmeye çalıştım. Otelden çıkamayacaktım. Araz ve adamları etrafı sarmış olmalıydı. Bu durumu atlatmamın tek bir yolu vardı. Telefonu bir yere saklayacak, yakalanırsam üzerimde Araz Vladimirov'a ve işlediği cinayetlere dair tek bir delil bulundurmayacaktım. Telefonu almak için geri dönmesem bile sorun değildi. Eğer ölürsem ki bu ihtimal oldukça yüksekti, Erdem amca mutlaka bir yolunu bulur ve videoya ulaşır. Sonuçta bu otelde olduğumu biliyordu.

Benden haber alamadığı gibi buraya gelecek, kamera görüntülerini inceleyecek ve en son lobideki kadınlar tuvaletine girdiğimi görecekti. Eğer koridora çıktığımda kameraya işaret verir, görüntümün kaydolmasını sağlarsam Erdem amca bu lavaboda bir haltlar karıştırdığımı anlar, buranın altını üstüne getirip telefonumu bulurdu. Ve bir umut ben Araz Vladimirov'dan kurtulabilirsem de bizzat dönüp cihazı alabilirdim.

Kararımı vererek etrafıma baktım. Tavan bölmelerinin kare olduğunu fark ettiğimde tuvaletin kapağını kapattım ve üstüne çıktım. Parmak uçlarımda yükselip kare şeklindeki plakayı kenara ittim. Ardından çantamdan mavi bandanamı çıkardım. Telefonumu bandanaya sardım. Tekrar parmak uçlarımda yükseldim ve telefonu saklayıp ardıma bile bakmadan kabinden çıktım.

Musluğu açıp soğuk suyu enseme çarptığımda nefes nefeseydim. Bakışlarımı aynadaki yansıma çevirdiğimde boğazım düğümlendi. Sarı saçlarım, makyajlı yüzüm ve solgun mavi gözlerimle güzel görünüyordum. Oysa fazlasıyla çirkin hissettiğim bir karmaşanın içindeydim. Tek dileğimse son nefesimi dakikalar sonra verecek olsam dahi o canavarı alt edebilmekti.

Topladığım güçle lavabodan çıkıp koridorda yürüdüm. Tepemdeki kameraya bakıp sadece Erdem amcanın anlayabileceği bir şey yaparak parmaklarımı çaprazladım ve hafifçe boynuma sürttüm. Elimi indirip sağa döndüm, balo salonuna yürüdüm. Düğünün gerçekleştiği alanda bir teras vardı ve oradan bahçeye açılan merdivenleri fark etmiştim. Başımı eğerek ilerlemeye devam ettiğimde takım elbiseli bir adamın bakışlarının üzerimde dolaştığını göz ucuyla fark ettim. Kulağındaki kulaklığa dokunup Rusça bir şeyler mırıldandığında hızımı artırdım. Araz Vladimirov nasıl bu kadar koordine çalışabiliyordu? Emrinde niye bu kadar çok adam vardı?

Birinin omzuna çarpınca geriye sendeledim. Geline çarptığımı fark etsem de durup özür dileme nezaketinde bulunmadım. Onun yerine kadının yanından sıyrılıp doğruca balo salonuna girdim. Davetten geriye kalan tek şey boş bir odaydı. Yani kısmen boş oda zira Araz Vladimirov tam karşımda dikiliyordu.

Baştan aşağı siyahlara bürünmüş, üzerine bir kaban geçirmişti. Gece rengindeki saçları ve hiddetli lacivert gözleriyle öylece durmuş bana bakıyordu. Yürümeyi bırakıp aramızda belli bir mesafe olmasını sağladım. Omzumun ardından geriye baktığımda çıkışı tutan üç adam gözüme

çarptı. Odanın köşesinde kalan hareketlenmeyi hissederek o yöne döndüm. Merdivenlerden çıkan asker tıraşlı adam diğer çıkışı tuttuğunda emin oldum. *Kapana* kısılmıştım.

İki seçeneğim vardı: Ya dövülecek ya da teslim olacaktım.

Karşımdaki adama baktığımda hissettiğim öfke ve nefret, bana savaşmamı söylüyordu fakat benden sayıca üstünlerdi. Ayrıca yüzüme doğrultulacak tek silahla etkisiz hale gelirdim ve elde ettiğim tek şey düşmanca tavrımla bir tehdit haline gelmek olurdu. Teslim olmak egomu sarsardı ama bundan yola çıkarak edinebileceğim üçüncü bir seçenek vardı. Belki de şu an için en mantıklısı buydu. Salağa yatmalı ve sadece bir görgü tanığı gibi davranmalıyım. Böylelikle kaçabilmem için gerekli olan an ve ortamı sağlayabilirdim.

“Bir yere mi gidiyordun?” diye soran adamın tok sesi içimi yaktı. Düzgün Rusçasına eklenen gür tonlamasıyla tehlike vaat ediyordu.

Onu anlamadığımı düşünmesini sağlamaya çalışarak boş boş baktım yüzüne ve gözlerimi kırıştırdım. Ardından uysal hatta çekingen bir tavırla İngilizce konuştum. “Üzgünüm, Rusça bilmiyorum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Demek turistsin.” İngilizcesi de en az Rusçası kadar mükemmeldi.

“Evet, turistim,” diyerek tedirgin bir tavır takındım. “Tanışıyor muyuz?”

“Bilmem, tanışıyor muyuz?” Ağır adımlarla yanıma yanaştı. Üç karış ötemde durmasıyla onu daha rahat görebilmek için başımı geriye savurmak zorunda kaldım. Varlığıyla insanı geren bir yapısı vardı. Geniş bedeni ve bir buz kütesini andıran mimiksiz yüzüyle ondan sakınmak istememe neden oluyordu. Karşımdaki adama duyduğum öfke şiddetli bir kasırgayı andırmasa şu an korkardım. Lakin ona dair hissettiğim nefret sayesinde geri adım atmadım. Daha önce görmediğim bir renkteki gözlerini yüzümde dolaştırdı.

“Bir saat önceki karşılaşmamızda beni tanıyor gibiydin.”

“Beni biriyle karıştırıyor olmalısınız.”

Sözlerim üzerine dudagının kenarı hafifçe kıvrıldı fakat tebessüme benzeyen bu şey her neyse saniyeler içinde yok olmuştu. “Başkasıyla karıştırılamayacak kadar benzersiz bir yüzün var. Ayrıca bana nefretle bakan insanları asla unutmam.”

Duygularımı sandığım kadar iyi kamufle edememek canımı yaksa da umursamadım ve şaşkın bir ifadeyle, “Gerçekten neden bahsettiğinizi anlamıyorum,” dedim.

“Öyle mi?”

“Evet.”

Hafifçe başını salladı. “O zaman hafızanı tazelememe izin ver. Yaklaşık bir saat önce *Destiny* isimli mekânın ara sokağında, yerdeydin. Artık neye şahit olduysan bana korkuyla bakıp kaçmaya başladın ve çaldığın arabaya binip ortadan kaybolmadan önce üstüme sürdün. Gerçekten neden bahsettiğimi bilmiyor musun?”

“Hayır,” dedim vakit kaybetmeden.

O ise cevabını almış gibi tekrar tebessüm etti ve aniden kolumu kavradı. “Yürü, sarışın. Seninle konuşmamız gerek.”

Kolumu ondan kurtarıp aramıza mesafe koydum ve bana doğru harekete geçen korumaları umursamadan okyanus gözlere odaklanarak öfkemi yüzüne savurdum. “Bana bir daha dokunur ya da emir verirsen bütün oteli ayağa kaldırır, polisleri çağırır ve seni doğduğuna pişman ederim.”

Ya da elbisemin altında duran hançeri alıp göğsüne saplar ve kendim hapse düşecek olsam da yine de seni alt ederim.

“Bu otel benim,” dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. Gözlerine yerleşen alevler ve kasılan bedeni öfkelenmeye başladığının işaretiydi. Üzerime doğru yürüyüp dibimde dikildiğinde kıpırdayamadım. “Çağırabileceğin o polisler de benim emrimde.” Bağırıyor ama adeta haykırıyordu. “Çünkü bu ülkede benim hükmüm geçer.” Aniden dudağının kenarı kıvrıldı. “Ve sen de beni ikiletmemelisin.”

Zihnimdeki çarkların durduğunu hissettim. İçine düştüğüm belanın boyutunu anlayamadığımı düşünüyordum. *Bu otel benim* derken ne kastediyordu? Gerçekten ona ait bir mülkte mi kalıyordum? Fakat bu nasıl olurdu? Erdem amca böyle bir detayı atlamış olabilir miydi? Ayrıca bu adam kimdi de kendini Rusya’nın kralı ilan ediyordu? Leş bir satıcıdan öte olmamalıydı. Fakat ona baktıkça görüyordum; hayır, o bundan çok ama çok daha fazlasıydı.

Yalan söylemeye ve saf kız çizimden çıkmamaya çalıştım. “Bir yanlış anlaşılma olmalı, seni tanımıyorum. Lütfen, çekil önümden.”

Sıkılmış gibi soluklandı. Çevik bir hareketle elimden çantamı aldığında kalbim boğazımda attı. Çantamı ardımdaki adamlardan birine verdiğinde üzerine atlayıp saldırmak üzereydim. Beni engelleyen şey karnıma yaslanan namlu oldu. Beklemediğim bir anda beni kavrayıp ters çevirdi ve sırtımı göğsüne yaslayarak silahının ucunu belime yerleştirdi. Sıcak nefesini saçlarımın arasında hissettim. Kulağıma boğuk ve tok sesiyle fısıldadı: “Seninle otelden çıkıp biraz sohbet edeceğiz ve ben gerçekten masum olduğuna inanırsam gitmekte özgür olacaksın. Eğer sözümü dinlemez, aptalca bir şey yapmaya kalkarsan bil ki insan içinde birini öldürmek daha önce yapmadığım bir şey değil.”

Bütün bedenim alev alev yanıyor, içime hapsettiğim öfkeye eşlik eden endişe aç bir kurt gibi ruhumu kemiriyordu. Bakışlarımı bizi izleyen adamlarda gezdirdim. Ardımdaki canavarı ve silahı da hesaba katarsak başka bir seçeneğim olmadığı barizdi. Başımı hafifçe salladığımda üzerime eğilen adamın parfümünün odunsu kokusu burnumu doldurdu. “Yürü sarışın.”

Adamları etrafımızda bir çember oluştururken otelin lobisine ilerledik. Kolunu belimdeki bir kemer haline getirmişti. Sırtım göğsüne değişiyor, ona yakın olmak kendimden tiksинmeme neden oluyor, kız kardeşim gibi gördüğüm kadının ölümüne yol açan adamın bana dokunması midemi bulandırıyor. Eğer bu saçmalaktan kurtulabilirsem kendimi saatlerce keseleyecektim.

Lobide ilerleyip kalabalığın arasında dolaşmaya başladığımızda aklım birbirine girmişti. Erdem amcaya ulaşmam, ona videoyu göndermem ve neden Araz Vladimirov’a ait bir otelde kaldığımı öğrenmem gerekiyordu. İçimde kötü bir his vardı. Bu gecenin seyri hiç hayal etmediğim bir yönde ilerliyordu ve ben bir sorun olduğuna emindim. Otelden ayrılmam dahilinde hayatımın sonlanacağı yadsınamaz bir gerçektir. Ardımdaki adama suçsuz olduğumu düşündürsem dahi beni bırakmazdı. Ne yapacaktım?

Otelden çıkmamızla yüzüme patlayan flaş gözlerimi yummamaya neden oldu. Ellerimi kaldırarak kendimi korumaya çalıştım. Parmaklarımla yüzümü örttüğüm sırada ardımdaki adamın küfrettiğini işittim. “*Blyad*’.”

Birbirine karışan Rusça kelimeleri zar zor anladım.

“Yanınızdaki kadın kim?”

* (Rus.) Siktiz (y.n.)

“Sevgiliniz mi?”

“Poz verir misiniz?”

Korumalar etrafımızı çevrelediğinde bir açıklık aradım. Karmaşadan yararlanıp kaçmayı düşündüm. Ardımdaki mahlukat, insan içinde cina-yet işleyebilecek potansiyele sahip olduğunu söylüyordu ama kameralar önünde beni vuramazdı.

O kadar delirmiş olmamalıydı.

Önümüzde duran *Vito*’nun içine beni ittiren korumalardan biriyle içeriye girdim, daha doğrusu düştüm. Lakin bu işime geldi çünkü ar-dımdan araca binmeye çalışan adam belimden silahını çekmek zorunda kalmıştı. Hızla diğer kapıyı açıp kendimi aşağı atmaya çalıştım. Başarılı olamamıştım. Korumalardan biri beni yakaladı. Beni içeriye çektiğinde ayaklarım birbirine dolanmıştı. Kendimi aniden başka bir kolların ara-sında buldum. Yine o odunsu parfüm kokusunu aldım. Araladığım kapı kapanırken araba harekete geçti. Omzumun ardından beni sarmalayan canavara baktım. Boynumdaki bir noktaya bastırıldığında dokunduğu yer neresiyse beni anında sakinleştirmişti. Gözlerim yuvarlandı ve bayılaca-ğımı anladım. Karanlığa teslim olmadan önce anımsadığım son şey beni izleyen lacivert gözlerdi.

Zihnime hapsolmuştum.

Gri bulutlar gökyüzündeydi.

Hava her an yağacak gibi kasvetle göz kırpyordu. Bedenimi saran dalgalar koyu lacivert rengindeydi. Soğuktu ama üşümüyordum, hiçbir şey içimin buz tutmuşluğuyla yarışamazdı.

Rüya görmezdim. Uykumda bile mutlu olmaz, o zamanlar bile korku duyardım. Kâbuslarsa ayrılmaz parçalarıydı gecelerimin. Ya Eylül’ün ölü-münün farklı versiyonlarını görürdüm ya da boğulduğumu zannedirdim.

Bazı geceler, on iki yaşındayken babam ve Eylül’ün ailesiyle gittiğimiz Gelibolu tatilini tekrar yaşıyordum. Eylül’le nasıl yarıştığımızı ve fazla açıldığımızda ayağıma giren krampla nasıl boğulma tehlikesi atlattığımızı görüyordum. Denizin tuzlu tadı hâlâ ağzımdaydı. Ve şu dakika da boy-numa dolanan eller bir halat gibiydi.

Daha önce hiç duymadığım, tatmadığım bir acıyla gözlerimi araladım. Dalgalardan daha koyu, daha kasvetli laciverte boyanmış bakışlar ruhumu ele geçiriyor ve huzurlu teslimiyetimi yerle bir ediyordu. Elleri boğazımdaydı. Bütün ciddiyetiyle bakıyordu bana. Yaptıklarının bilincinde değil gibi duruyordu. Sözlerime tezatlık oluşturan alaylı tebessümü dudağının sağ tarafını ele geçirdiğinde kalbim tekledi. Yaşama arzum ağır basarken ellerimi bileklerine doladım.

Bakışlarındaki derinlik her şeyi yutmaya, yok etmeye yemin etmiş girdapları andırıyordu. Nefretin korkuyla harmanlanmasıydı benimkisi. Tırnaklarımı tenine geçirerek ondan kurtulmaya çalıştım. Belki de ilk defa hayatta kalmak için bu denli savaştım ama nafileydi.

Benim çabam, çapa olmuştu bize.

Birlikte batıyor, okyanusun dibini boyluyorduk.

Dudaklarımdan kopan çığlık kulaklarımda yankılandığında kan ter içinde uyandım. Derin nefesler alıyor, bir yandan da elimi boynuma siper ediyordum. Gözlerime yerleşen korkuyla etrafa bakmaya başladığımda enseme saplanan acıyla inledim. Hatırladığım son şey arabadan inmeye çalışmamdı. Anlaşılan kaçma girişimim başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Nerede olduğumu anlamaya çalışarak etrafıma baktım ve doğrulup oturur pozisyona geldim. Hâlâ aynı gecenin içinde olmalıydım, karşımda kalan camlardan görebildiğim üzere hava karanlıktı. Bakışlarımı içinde bulunduğum alanda gezdirdim. Devasa diyebileceğim kadar büyük bir salondaydım. Siyah ve gri renklerden oluşan alanın oldukça gotik bir havası vardı. Her şey son derece lüks, şık ve sanatsaldı. Karşımda kalan şömineden yayılan sıcaklık içimi titretirken neler olduğunu anlamakta zorlanıyordum. Üzerinde yattığım sert siyah koltukta kıpırdandım. Bedenime serilen polar battaniyeyi ittirerek çıplak ayaklarıma ve bütün rahatsız ediciliğiyle üzerimde duran elbiseye baktım.

Yerimden hızla kalkıp elbisemin altında olması gereken hançeri yokladım ve üzerimde olmadığını fark ederek küftedim. İçimde yeşeren öfke, aklımın çarklarını döndürdü. Canavarın ininde, onun ellerindeydim. Neden hâlâ yaşadığımsa bilinmez bir soruydu. Beni öldürmesi gerekirdi ama onun yerine sanırım evine getirmişti. Pekâlâ, bu tahmin edemeyeceğim bir başka olasılıktı.

İlerleyip camın kenarına iliştim ve nerede olduğumu anlamaya çalışarak etrafa baktım. Karanlığa rağmen bahçedeki ışıklandırmayla dışarıyı

görebiliyordum. Uçsuz bucaksız bir bahçeye bakıyordum. Etrafım sık ağaçlarla çevriliydi. Evin önünde duran araç yolunun ortasında büyük bir heykel vardı. Ve en önemlisi, her yer adam kaynıyordu.

Panik duygusu kanıma sızarken nefes alıp verişimi kontrol edemiyordum. İçinde bulunduğum ortama sessizlik ve yalnızlık hâkimdi. Sükûneti bozmadan yürüdüm. Sıcak zeminde yavaşça ilerlerken ses çıkarmamak için fazla çaba sergiliyordum. Gri duvarları süsleyen sanat eserlerine baktım. Şömineden yayılan ışık aydınlatıyordu dört bir yanı. Kendimi terk edilmiş, yaşamdan yoksun bırakılmış bir evde gibi hissediyordum. Büyük salondan çıkıp geniş hole vardım. Evin devasallığı nutkumun tutulmasına neden olurken ne yapacağımı bilemez bir halde sadece bakıyordum. Bir çıkış yolu, bir kaçış diliyordum fakat labirentin içinde olduğum barizdi.

Gri mermerden oluşan büyük merdiven sağ ve sol olmak üzere ikiye ayrılmıştı. Orayı pas geçerek evin sağ kanadına ilerledim. Attığım her adımda bir kalenin içinde olduğuma inanmaya başlıyordum.

“Sonunda uyandın.” Tok sesi işittiğimde yerimden sıçrayıp hızla ardıma döndüm. Önünden geçtiğim aralık kapının ardından gelen sesin kime ait olduğunu biliyordum. “Çekinme, gir içeri.”

Araz Vladimirov’un Türkçe konuştuğunu idrak ettiğimde şaşırdım. Bütün eşyalarım onun elindeydi ve pasaportumu kurcalayarak kökenimi öğrenmesi saniyelerini bile almamış olmalıydı. Fakat Türkçeyi bu kadar iyi konuşmasının nedenini bilmemek can sıkıcıydı.

Aralık duran kapıyı ittirerek odayı görüş açıma soktum.

Büyük odanın sol tarafında yuvarlak bir masa vardı. Beş kişinin oturması için tasarlanmış masanın rengi siyahtı. Masanın ardındaki duvar boydan boya kitaplıktı. İçeriye girip gri halının üstünde yürüdüm. Sağda kalan çalışma masanın ardında oturan adam deri sandalyesine gömülmüş, bana bakıyordu. Tahtına kurulmuş bir kraldan farksızdı. Siyah takım elbisesine eşlik eden saçlarıyla fazlasıyla karanlık gözüküyordu. Parlayan tek şey beyaz teni ve lacivert gözleriydi.

Bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Belli aralıklarla yerleştirilmiş üç büyük cam vardı. Aralıklarındaki boşluklarsa altın varaklı tablolar asılmıştı. Siyaha boyanmış duvarın üstünde parıltıyan sanat eserlerinden gözlerimi çektim. Masanın yanında kalan pencereye yaslanmış diğer adamı görünce onun yeşil gözlerine odaklandım. Onu ilk kez görüyordum.

“Türk olmana şaşırdım doğrusu,” diyen yaratıkla bakışlarımı tekrar ona çevirdim. “Rus kadınlarına benziyorsun.”

Tek kelime etmedim. Klişe bir çıkarımda bulunmasına gözlerimi devirmek istesem bile mimiksiz kaldım. Neler olduğunu bilemiyordum ve şu an için sükûnetimi korumam en mantıklı seçenektir. Beni öldürmemiş olabilirdi ama bu ağzımdan çıkacak tek bir sözle kararını değiştirmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Araz doğrulup önünde duran bilgisayarın ekranını yavaşça bana çevirdi. Bir saniye olsun gözlerini benimkilerden ayırmamıştı. Ekrana yansıyan görüntüyü fark ettiğimde neden bana bu kadar dikkatli baktığını daha iyi anladım. Tepkimi görmek istiyordu ama ben en ufak bir mimik sergileyemeyecek kadar kendimden geçmiş haldeydim.

Arabanın camını kırışımı izledim. Araca binip onun üzerine sürerken kameralara yakalanmıştım. Önüme serdiği kamera kayıtlarını nasıl edindiğini sorgulayabilirdim ama dersimi almıştım. Karşımdaki adam benim sandığımdan daha önemli biriydi.

“Ben Araz Vladimirov,” diye tanıttı kendini. “Ama sen bunu zaten biliyor olmalısın.” Ekranı kapatmadan önce sorguladı. “Gösteri hoşuna gitti mi?” Sorusuyla gözlerimi ona çevirdim. Boğulduğum denizi anımsatan bakışları altında nefes alamamam da pes etmedim.

“Genelde romantik komedi severim.”

İğneleyici tavrım başıma bela olacaktı ama elimde değildi. Ne zaman ona baksam içimde bir ateş yanıyordu. Benliğimi aleve veren yakıp yıkma ihtiyacına karşı koyamıyor, kendimi sakinleştiremiyordum. Sözlerimle yüzüne silik bir gülümseme yerleştiğindeyse zihnimdeki şalterin atmak üzere olduğunu fark ettim. Alaycı hali sabrımı zorluyordu. Başıyla az ilerimde kalan tekli koltuğu işaret etti.

“Otur.” Hareket etmedim. Olduğum noktada kalarak bakışlarına karşılık vermeye devam ettim. Tebessüm saydığım ama aslında bir dudak seğirmesinden ibaret olan mimiği büyüdü. “Korkma, seni yemem.” Kelimeleri söyleyiş tarzı tehlike çanlarının habercisiydi. “Damak tadına uygun değilsin.”

“Damak tadına uymadığım için kendimi dünyanın en şanslı kadını saymalıyım.” Evet, kesinlikle çenemi tutamıyordum. Meydan okuyan bakışlarına karşı sessiz kalamıyor, bütün benliğimle ona hücum etmek,

savaşı kaybetmesini sağlamak istiyordum. Fakat göz ardı edemeyeceğim bir gerçek vardı. Böyle yapmaya devam edersem kaybedecek kişi ben olacaktım.

“Otur,” diye emretti yine. Kendini bir kez daha tekrarlamayacağını bana anlatmak ister gibi soğuk ve donuk bir ifadeyle bakıyordu. İşaret ettiği koltuğa oturup tam karşımda olan adama baktım. Yeşil gözleriyle beni ölçüp biçerken tek kelime etmiyor, sadece patronu olduğunu düşündüğüm adamla bana bakıp duruyordu. Onu yok sayarak canavara döndüm. Daha uysal bir tonlamayla konuşmaya çabalasam da başarılı olamadığımı biliyordum.

“Beni kaçırdığını anlayacaklar ve peşine düşecekler. Hiç kimsenin beni aramayacağını mı sanıyorsun?”

Gür bir tonda, gırtlaktan gelen sesiyle güldüğünde yanağımın içini dişledim. “Seni arayacak kimsenin olmadığını varsayarsak başım belada değil ve seni istediğim kadar burada tutabilirim.”

Hakkımda hiçbir şey bilmeden nasıl bu kadar rahat konuşabiliyordu? Laflarını ona yedirmek istedim. Lakin itiraf ediyordum, beni ürkütüyordu. Özellikle hoyrat bakışlarının canıma kastı var gibiydi. Dik durmaya, karşısında ezilmemeye çalışarak araladım dudaklarımı. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Sözlerimin ardında durmak istesem de bakışlarındaki şey cesaretimi kırıyordu. Tek kaşını kaldırıp sandalyesine yayıldı. “Yanlış,” dedi sert sesiyle. “Senin hakkında çok şey biliyorum.”

Bakışlarındaki kararlılık blöf yapmadığını düşünmeme neden oluyordu. Yalan söylüyor olmalıydı. Bilincimi kaybettiğim süreçte hakkımda bir şeyler öğrense dahi bu saçmalıktan ibaret olurdu. Öğrendiklerinden sonra benimle konuşması değil, hayatımı sonlandırması gerekirdi. Maskesinin ardına sakladığı yüzünü görmeye çalıştım.

“Mesela?”

Sadece duruyor ve bana bakıyordu. Fotoğraflardaki halinden bin kat daha korkutucuydu. “Kutsal Alazgir. Anne ve babasını yıllar önce kaybeden yirmi dört yaşında bir kadınsın.” Tahtına kurulmuş, yarattığı cehenneminden izliyordu beni ve en kötüsü de izlemekle kalmıyor, görüyordu. Yalnızlığımı ve kimsesizliğimi yüzüme vurarak ruhumu yakalamaya çalışıyordu. “Anne yokluğunu hissetmiş olmalısın ki gençliğinde

dikkat çekmek için her şeyi yapmışsın. Araba çalmak, haneye tecavüz.” Göz kırptı ve bir sırrını benimle paylaşıyormuş gibi alçak sesle konuştu. “Favorim hırsızlık.”

Her insan hata yapardı.

Benim hatalarım dağ olmuş, önüme ketler vurmuştu.

Karşımdaki adamın bunları bilmesi zırhımı zedeledi. Haklıydı, anemi kaybetmek beni bitiren ilk adım olmuştu. Onu kaybettikten sonra sorunlar yaşamaya başlamış, başımı belaya sokmuştum. Yoldan çıkmaya, günaha bulanmaya hazır bir yapıya sahiptim. Yaptığım hatalar sonunda babama da mal olmuştu. Teşkilatın yıldızı olan komiser babam kızından hep utanç duymuştu. Öyle ki öldüğünde bile küstük.

Şu an içinde bulunduğum kaos, belki de bu yüzden yabancı gelmiyordu.

“Aslında beni şaşırttın.” Bakışlarımız buluştuğunda içimde çözilemeyen koca bir düğüm yaratan gözlerini bedenimde, saçlarımda ve yüzümde gezdirdi. “Sen ve tehlikeli şeyler fazlasıyla alakasız gözüküyor.”

Görünüşümün verdiği bir yanılgıydı bu. Dışarıdan bakıldığında toplumun dayattığı güzellik standartlarına uyuyor, hatta kimilerine göre üstünde kalıyordum. Beni güzel bedenli, mavi gözlü, aptal sarışın zannediyorlardı.

“Neden?” En az onun kadar özgüvenli gözükmeye çalıştım. “Yoksa iyi biri gibi mi duruyorum?”

Sinirlendiğimi hissediyordum. Beni tanıyormuş gibi davranması delirmeme sebep oluyordu. Alaylı tebessümü bir halüsinasyon gibi görünüp kayboldu. “Hayır,” dedi şaşırmama neden olarak. “Aksine benden farksız duruyorsun.”

Hayatımda duyduğum en ağır hakaretti.

Ona benzemek mi?

Ölmeyi tercih ederdim.

“Ben katil değilim.” Dudaklarımdan firar eden sözler üzerine kendime kızdım. Ağzımla itiraf etmem karşısında Araz Vladimirov sinsî bir gülümsemeyle baktı bana. Emin olmuştu. İkizleri öldürdüğünü gördüğümü artık yüzde yüz biliyordu. Onu kışkırtmaya çalışmıştım ama bunu zaman kazanmak için yapmıştım, beni öldürmesi için değil. Silahını çıkarıp

ateş etmesini bekledim ama karşımda oturup bana bakmaya devam etti. İmalı kelimelerini fırlattı yüzüme.

“Katil olmak için ateş etmek gerekmez, Kutsal.”

İçimdeki küçük kız, korkuyla baktı bana ve fısıldadı: *Biliyor.*

Hayır diye bağırdım ona.

Bilmiyor, kimse bilmiyor.

“Bu gece beni gördün. O pencereye tırmandın ve o adamları öldürmeme şahitlik ettin. Niye?” Sorusuyla yutkunamadım. Yalan söylemem gerekiyordu ve bu mantık çerçevesinde olmalıydı.

Kuruyan dudaklarımı ıslatıp, “Mekândan çıktım ve bir daha ön kapıdan içeriye girmek istemedim. Koruma bana asılmış, ona içki ısmarlama-mı söylemişti. Başıma bela olmasını istemiyordum ama içeride telefonumu unutmuştum. Bu yüzden pencereye tırmanmaya çalıştım. Amacım o şekilde içeriye girmekti ve evet, sonra seni gördüm. Ama yemin ederim, sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydim,” dedim.

“Bu yüzden telefonun çantandan çıkmadı,” dedi parmaklarını yavaşça masanın yüzeyine vurarak. Bana bakmaya devam ederken pencerenin kenarındaki yeşil gözlü adama doğru konuştu. “Güneş.” Böylece bizi dinleyen yabancıнын ismini öğrenmemi sağladı. “Mekândakileri ara ve *kayıp bir telefon var mı* diye sor.”

Başını sallayan adam telefonuna uzandı. Telefonumu bulamayacaklardı ama o kadar kalabalık bir alanda rahatlıkla çalınmış olabilirdi. Her şeyi kılıfına uydurmak zorunda değildim. Nasıl olsa bu işin sonunda her halükârda zararlı çıkan ben olacaktım.

Araz yerinden kalktı. Odanın köşesinde duran bara ilerlerken konuşmaya devam etti. “Baban polismiş. Endişelenebilirdim, tabii öldüğünü öğrenmeseydim.” Siyah tezgâhın üzerinde duran yarısı içilmiş viski şişesini ve onun yanındaki kristal bardağı aldı. Bütün heybetiyle odanın içinde adımlarken acımasızca yaraladı beni. “Seni bu dünyada yalnız bırakmış ve bu benim işime geliyor. O öldüğünden beri tek başına yaşıyorsun.”

Tepemde dikildiğinde başımı geriye atarak ona baktım. Viskiyle parlayan bardağı bana uzattığında avuç içlerim kaşındı. O bardağı kafasında parçalamak istiyor, bunun hayalini kuruyordum. Geçen saniyelerle şerefeder gibi bardağı hafifçe kaldırıp reddedilişini umursamadan içkisini yudumladı.

“Akraban yok, arkadaşın yok.” Gözlerindeki parıltıyı gördüm. Saatler önce öldürdüğü adamlara baktığı gibi bakıyordu bana. Güya bir avdım ve o eğlenmek istiyordu. “Eşittir, yokluğunu fark edecek birileri yok.”

Hislerim iç içe geçmişti. Korkuma eklenen şaşkınlığıma kafa karışıklığım eşlik ediyordu. Karşımdaki adamın zalimliği değildi beni şaşırtan. Hayrete düşmemin sebebi bildikleriydi. Ailem ve geçmişteki hatalarımı öğrenmesi iyi olmamıştı lakin Erdem amca ve Eylül ile ilgili kısımları biliyordu, bu da benim için artı puan demekti. Onun gözünde katliamanın izleyicisi, öksüz ve yalnız bir kurbandım. Gülümsememek için kendimi tuttum. Uzak geçmişimi öğrenirken yakın zamanımı bilmemesi imkânsızdı. Bu işte Erdem amcanın parmağı vardı. Asıl içimi yakan şeyse Erdem amcanın karşımdaki canavarın eline düşeceğimi bilircesine her şeyi ayarlamasıydı.

Az ilerimde duran sehpanın üstüne oturdu ve bardağını çalışma masasının üzerine yerleştirdi. Uzun bacakları iki yanıma yerleşmiş, bedeniyle bedenimi kısıtırmıştı. Aramızda az bir mesafe vardı ve teninden yayılan sıcaklık bacaklarımı ısıtıyordu. “Ülkeye yeni giriş yapmışsın.” Gözlerimizi buluşturduğunda lacivertlerini bu denli yakından görmek nefesimi kesti. “Bu Rusya’ya ilk gelişin. Bana söyler misin? Kimsesiz, yirmi dört yaşındaki bir kadın böylesine tehlikeli ve kasvetli bir ülkede ne arıyor?”

Omuzlarımı silktim. “Dünya turuna çıktım. İlk durağımda Rusya’ydı.”

Yalanım karşısında şüpheyile gözlerini kıstı. “Başlangıç için tuhaf bir lokasyon.”

“Anlaşılan araştırman yetersiz kalmış,” dedim ve ardından uyuyan yılanı dürtmemem gerektiğini fark ederek fevriliğimi telafi etmeye çalıştım. “Ben balerinim. Rusya’nın da bale tarihinde büyük bir yeri var. Bu yüzden ilk buraya gelmek istedim.”

Yalan değildi. Aktif olarak uzun zamandır balerinlik yapmasam da çocukluğumdan beri dans ederdim. Benim için *gerçek bir kurtuluş* olan şey buydu.

Okyanus gözlerde bir hareketlenme oldu. Anlayamadığım bir ışıltıyla parladıklarında tebessümü genişledi. İçimi ürperten ve bedenimi titreten bir tonlamayla mırıldandığında feleğimi şaşırdım. “*Zlaya balerina.*”

Huysuz balerin.

Hitap şekli karşısında midem burkuldu. Sertçe yutkunup ifademi kaybetmemeye çalıştım. Rusça bildiğimi anlamamasını isteyerek, "O da ne demek?" diye sordum.

Soruma cevap vermedi ve tebessümünü yüzünden silerek ceketinin cebine uzandı. Görüş açma giren hançer tedirginleşmeme yol açtı. Elim boyutundaki hançerin mavi bir kabzası vardı ve üzerine yılan deseni işlenmişti. Kırmızı yılan bedenini kabzaya doluyor, başını ise keskin uca yaslıyordu. Mükemmel bir işçiliğin eseriymiş ve parmağımdaki yüzükten sonra bu hayatta değer verdiğim yegâne şeydi.

"Hançerin güzelmış."

"Teşekkür ederim," dedikten sonra bilinçsizce ekledim. "*Babamın* hediyesi."

"Sakladığın yer daha güzeldi."

Sözleriyle alev aldım. "Kişisel alan diye bir şey duymuş muydun?"

"Sana dokunmadım," dedi hançeri daha sıkı kavrarken. "Seni eve taşıırken yere düştü." Gözlerini irileştirdi. "Yaşadığım şaşkınlığı bir hayal et." Dalga geçmesiyle dişlerimi sıkıduğumda ciddiyetini geri kazandı. "Senin gibi bir kadın neden bunu taşıyor?"

"Burası Rusya." Bariz bir gerçeği dile döküyormuşum gibi hissettim. "Senin de belirttiğin gibi tehlikeli bir ülke. Yanımda kendimi koruyabileceğim bir şeyin olması gerekiyordu."

"Yani bunu birine saplayabilecek yürek sende var?"

Büyük elinin içinde tuhaf ve küçük duran hançerimi alıp göğsüne saplamak gibi bir fantezim olduğunu bilse böyle boş sorular sorar mıydı, merak ettim. Tekrar tebessüm etti ve gözlerime baktı. "Hançeri benim üzerimde kullanmak ister gibisin."

Ne kadar istediğimi tahmin dahi edemezdi. Yine de emindim ki saplayabileceğim bir kalbi olmaması işimi zorlaştırırdı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Acaba neden?"

Bizi izleyen yeşil gözlü adam, yani Güneş, kendini tutamayıp güldüğünde bakışlarım onu buldu. Sonra tekrar Araz'a döndüm. Hançerimi cebine koydu. "Pasaportunla birlikte artık hançerin de bende."

Odaya yerleşen sessizlik can sıkıcıydı. Huzursuzluğum arşa tırmanıyordu ve aklım dengesini yitirmek üzereydi. Burada, bu insanlarla ne işim vardı? Neden beni öldürmüyor ya da işkence ederek ağzımdan laf almaya

çalışmıyordu? Belki de sözlerime inanmıştı. Beni izleyen canavar, masum olduğumu düşündüğü için mi canımı yakmıyordu?

Bu fikri kabullenemesem de şansımı denemek istedim. Yüzüme hüznünlü bir ifade yerleştirerek hafifçe titredim. Gözlerimin dolmasını sağlamam saniyelerimi bile almamıştı. Babam hep söylerdi, mükemmel bir oyuncuydum. “Gitmek istiyorum,” diye fısıldadım. Sesim oldukça çaresiz ve kırılıyordu. “Lütfen, bırak beni. Söz, kimseye bir şey anlatmam. Gördüklerimi unuturum. Zaten kim, niye bana inansın ki?”

İnsanlıktan nasibini almamış adam yanağımdan süzülen yaşa aldırış etmeden bütün alaycılığıyla konuştuğunda ondan tiksindim. “İsteklerinin umurumda olduğunu sanman ne tatlı.”

Çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. “Benden ne istiyorsun?” Gözlerinde kaybolmamaya gayret ettim. “Bu ülkede bir yabancıyım. Ki-me, ne diyebilirim? Senin gibi bir adama nasıl bir zarar verebilirim? Ne olur, bırak beni. Ben sadece yanlış zamanda yanlış yerde olan bir kadınıyım.”

Bakışlarında kasvet vardı. Ölüm kokan ruhunun çürümüşlüğü ifade-siz yüzüne karışıyor, ortaya korkutucu bir tablo çıkıyordu. Dirseklerini dizlerine yaslayarak aramızdaki mesafeyi kapattığında yakınlığı karşısında afalladım. Biçimli dudaklarından dökülen sözlerle sinir krizi geçirmek için direndim. “Arabayı üstüme sürüp ardından el hareketi çekerken bu kadar uysal ve masum değildin.”

“Sarhoştum.” İçimi yakan öfkeyle kendimi tutamayıp ekledim. “Ve sen yolumun üstünde duruyordun.”

“Evet,” dedi ve eğilip aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattı. Gözleri ruhumun derinliklerini arşınıyor, sıcak nefesi soluğuma karışıyordu. “Votkanın kokusunu alabiliyorum.”

Aramızdaki bir karış sayesinde onu net gördüm. Güzelliği şairane ya da sanatsal değildi. Sert ve tehlikeli demek daha doğru olurdu. Böyle düşüncelere kapılacağıma gidip kendimi çatıdan aşağı atsam da daha iyiydi. Kendime ve karşımdaki adama duyduğum öfkeyle geriye yaslanıp aramızdaki mesafeyi büyüttüm. Dişlerimi kıracak gibi sıkılamamı umursamadan sinirle yakardım. “Direkt öldürsene beni. Sık kafama bir kurşun, bitsin işimiz.”

Cüretkârlığım aptallık sayılabilirdi ama karşımdaki adama boyun eğmektense ölmeyi tercih ederdim.

“Seni öldürmek bana ne kazandıracak?” Sorusu üzerine kaşlarını çat-
tım.

“Beni öldürmemek sana ne kazandıracak?”

İçimi ürperten tebessümünde saklı kalan vahşet dolu düşüncelerin fı-
sıltısını işittim. Abartmıyordum, gerçekten ürkütücü bir havası vardı ve
her tebessüm ettiğinde atmosferi siyah bir duman sarıyor gibiydi. Keli-
melerinin üstüne basa basa konuştu. “Lafın kisası, bir süre misafirimsin.”

Kanımın fokurdamasını sağlayan tonlaması yüzünden midem bur-
kulmuş, bedenimi bir elektrik akımı ele geçirmişti. Anlayamıyordum.
Beni öldürmüyor lakin azat da etmiyordu. Zihninde dönüp dolaşan til-
kileri bilmek istedim.

Geri çekilip aniden ayağa kalkarak siyah gömleğini düzeltti ve varlı-
ğını unuttuğum adama doğru konuştu. “Kızı misafir odalarından birine
götür, sonra da yanıma gel.”

Kıvırcık saçlı adamın sesini işittiğimde başımı kaldırarak ona baktım.
Ne ara cam kenarından ayrılıp odanın ortasına gelmişti, bilemiyordum.
Başıyla kapıyı işaret etti. Yerimden kalkmayıp bir ona bir Araz’a baktım.
Ne yapacağımı düşünmeye çabalıyor, bir çıkış yolu arıyordum ama elim
kolum bağlanmış haldeydi. *En azından ölmedim*, dedim kendi kendime.
Yaşıyorsam hâlâ bir umut vardı. Bir yolunu bulup buradan kaçabilir ya
da bir şekilde Erdem amcayla iletişime geçebilirdim.

“Kalk sarışın,” diyen Araz’la düşüncelere daldığımı fark ettim. Benim-
le konuşan adamın gözlerine tutunduğumda sandalyesine oturarak içki
bardağını kaldırdı. “Yoksa seni misafir odalarından birinde değil, aşağı-
daki zindanda ağırlarım.”

Hayır, teşekkürler.

Yerimden kalktım ve kıvırcık saçlı, uzun boylu adamı takip ederek
çalışma odasından çıktım. Koridorda adımlayıp hole geldik. Ardından
yukarıya giden merdivenleri çıkmaya başladık. Etrafa bakıyor, her detayı
zihnime kazımaya çalışıyordum. Korumaların çoğu dışarıdaydı ama evin
içinde de birkaç kişi görmüştüm. Yine de ortam fazlasıyla sessizdi. Evde
hayat yoktu.

Mezarlık.

Evet, burası bir mezarlığı andırıyordu.

İkinci kata çıkıp sol kanada doğru ilerleyen adamın peşinden gittim. En uçta kalan odaya ulaştığımızda Güneş kapıyı açıp bana içeri geçmemi işaret etti. Tek kelime etmeden kendimi odaya soktum, başka ne yapabiliirdim, bilmiyordum. Ardımdan kapanan kapıya vurulan kilidin aslında *ruhuma vurulduğunu* hissettim.

Canavarın kafesinde, onun ellerindeydim.

III. KANUN İÇİNDEKİ HIRSIZ

Araz

İnsanın kendi yansımasına baktığında gördükleri, ruhuna düşen bir gölgeydi. Canavar olma sanatının altına imzayı atar, nefes aldığı her gün çektiğim kahırdan bir destan yazardım. Yaratılışıma işlenen kan, beni bir yaratık olmaya zorlamıştı. Dünyaya gelen bir bebeğin, iblise dönüşmesi üzücü fakat gerekliydi.

Attığım ilk çığlığın yankısı hâlâ kulaklarımdaydı. Hayata gelirken isyan etmişim ama ölürken başım dik gidecektim. *Tıpkı yaşarken asla eğilmeyeceğim ve yalvarmayacağım gibi.*

Rus mafyasının başına geçtiğimde benim için yeni bir sayfa açılmıştı. Her gün o sayfayı kanla doldurur, ardımda bıraktığım cesetlerle yola devam ederdim. Bazılarına göre bir ölüm meleği, bazılarına göre yoldan çıkmış bir suçlu, bazılarına göreyse sadece kana susamış bir yaratıktım. Böyle olmayı ben seçmişim çünkü zorunda bırakılmışım. Ve geldiğim noktadan ayrılamaz, kimseye de aksini düşündürtemezdim. Bu yüzden aylardır uğraştığım anlaşmanın bozulma aşamasına gelmesi delirecek gibi hissetmememe neden oluyordu.

İç geçirerek arkama yaslandım ve camın ardındaki manzaraya baktım. Oturduğum tahtın belli sorumlulukları vardı. Bana güvenen ve benim için çalışan insanlara sahiptim. Kimseyi yüzüstü bırakamaz, kimsenin krallığımı tehlikeye atmasına müsaade edemezdim.

Çoğu kişi bir yabancı olduğumu düşünürdü. Sekiz yıl öncesine kadar adımlı bilmemeleri, düşmanlarımdan beni küçümsemesine neden olurdu. Oysa burada olmak benim doğuştan hakkımdı. Söke söke almak zorunda kaldığım o hak, benim damarlarımda akan kanın mirasıydı.

“Ne yapacaksın?” diye soran adama baktım.

Güneş Korel, yıllardır benimle çalışan son derece başarılı ve itaatkâr bir adamdı. Bunun yanı sıra arkadaşımdı. Yine de bana bilmiş bir tavırla

bakması, onu öldürmek istememe sebep oluyordu. “Yarın akşam için bir görüşme ayarla.” Gözlerimi manzaraya çevirdim. “Ne boklar döndüğünü bilmek istiyorum ve anlaşılan ilk elden öğrenmem gerekecek.”

“Tamamdır.”

Aldığı emirle telefonunu çıkarıp gerekli ayarlamaları yapmaya başladı. Gökyüzüne baktım. Kaşlarımı çatarak parmaklarımın arasında duran bardağı daha sıkı kavradım. Saatler önce kanlı ellerimin arasına bir melek düşmüştü. Evet, o kadının görüntüsü gerçek bir meleği andırıyordu. Fenotip olarak Rus kadınlarına benziyordu ama daha önce görmediğim kadar farklı bir güzelliğe sahipti. Saçları altın gibiydi. Uzun, gür ve bakımlı görünüyordu. Gözleriye gökyüzünü anımsatıyordu. Dingin, berrak ve parlaktı. Kalemle çizilmiş kadar muntazam yüzüyle başka bir dünyadan gelmişti sanki. Kadere inanmazdım ama o kadında bana aşına gelen bir şeyler vardı.

Az ilerimde duran çekmeceyi açıp içinden pasaportunu çıkardım. Sayfaları aralayıp vesikalık resme baktığımda düşüncelerime yenildim. Gerçekten bir kurban olduğuna inanmak isterdim. Masum ve saf görüntüsüne kanabilmeyi dilerdim ama zekâm izin vermiyordu. O kadının gözlerindeki ateşi görmemek için kör olmak gerekirdi. Sarışın kendini sandığı kadar iyi gölgeleyemiyordu.

Arabayı üstüme sürmüştü. Bu düşünceyle tebessüm ettiğimi fark ettim. Benden kaçarak bir araba çalmış ve o aracı üstüme sürüp ardından bana hareket çekmişti. Kesinlikle canına susamış olmalıydı. Gerçi bu yaptıkları bana beni tanımadığını düşündürüyordu. Eğer beni tanısaydı böyle bir şeye cesaret edemezdi. Öyleyse bana neden nefretle bakıyordu?

Nefreti iyi tanırdım.

Kendim sekiz yıldır duyduğum nefretin içinde can veriyordum.

Pasaportun sayfalarını kapatıp tekrar çekmeceme koydum ve kasa görevi gören çekmecenin parolasını girdim. Tekrar arkama yaslandığımda Güneş'in telefon konuşmasının bitmesini bekledim ve bu süreçte aklımın huysuz balerine gitmesine müsamaha gösterdim. Kulüpte onu fark etmiştim. Onca insan arasında bile bir güneş gibi parlayan kadınla bakışlarımız buluştuğu an o gözlerde bir ateş yanmıştı. Bu yüzden emindim, bunda bir iş vardı. İçime sinmeyen, beni alarına geçiren her neyse onu bulacaktım ve o zamana dek onu yanımdan ayırmayacaktım.

Parmağındaki yüzüğü hatırladım. Büyük safır, bir uyarı gibi göze çarpıyordu. Yüzük, nişanlı ya da hayatında biri olduğu anlamına geliyor olabilir. Hayatındaki adam her kimse onun gibi bir kadını yalnız bırakıp böylesine tehlikeli bir ülkeye bir başına gelmesine göz yumduğu için salağın teki olmalıydı. Kendi derdine yanabilirdi, sarışın artık benim ellerimdeydi ve benden kurtulmak kolay değildi.

“Tamamdır, yarın akşam bulaşacaksınız,” diyen Güneş ile başımı ona doğru çevirdim. “Saat sekiz gibi yemek yemeyi kabul etti ama söyleyeyim, bu adama gram güvenmiyorum.”

“Ben de bu yüzden yakınımda tutmaya çalışıyorum.”

“Sen nasıl istersen patron.”

Güneş çaprazımda kalan koltuğa oturup bilgisayarıyla ilgilenmeye başladığında masanın üstünde duran hançeri alıp inceledim. Sarışının mini elbisesinin altından çıkan hançer özel tasarımıydı.

“O kadında bir tuhafılık var,” dedi Güneş başını kaldırmadan. Hançeri elimde çevirip tekrar arkama yaslandım ve bacaklarımı kaldırıp topuklarımı masaya yasladım. Gözlerimi kısarak aklımdan geçen ihtimalleri dile döktüm.

“Casus olabilir ya da suikastçı.”

Güneş tek kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Gözlerini bana ne zaman çevirse bakışları alev alıyor.” Hançeri parmaklarım arasında çevirerek sarışının aklımda canlanan tasvirini inceledim. “Saf kız çizgisini bozmamaya çalışıyor ama arada öfkesine yenilip karşı geliyor.”

“Kadının masum olmadığına eminsen neden onu öldürmedin?”

Gözlerimi devirdikten sonra bakışlarımı buluşturdum. Cevabını bildiği soruları sormak âdetiydi ama bazen çok sinir bozucu oluyordu. “Çünkü masum olma ihtimali de var. Belki de gerçekten sadece bir görgü tanığıdır.”

Hayır, değildi.

Emindim.

Sadece şimdilik bunu kendime saklayacaktım.

“Peki planın ne?” diye sorduktan sonra imalı bir tebessüm etti. “*Dostunu yakın, düşmanını daha yakın tut* felsefesini mi izleyeceğiz?”

Hançeri avuç içime batırıp keskinliğini ölçtüm. Derimi kolaylıkla delmesinden yakın zamanda bilendiğini anladım. *Sarışın savaşıma hazır ve tetikteymiş.*

“Aynen öyle.” Bacaklarımı indirip sandalyemden kalktım ve sağımda kalan tabloya ilerledim. Büyük tabloyu bir kapı misali açıp ardındaki kasayı ortaya çıkardım. Şifreyi girip kasayı açtıktan sonra hançeri içine yerleştirdim. “Kadın masum olsa bile beni cinayet işlerken gördü.”

“Araz, bu ülkede akıllı yerinde olan tek bir kişi bile seni karşısına almaz. İstersen önlerinde adam öldür.” Doğruydum ve bu bazı zamanlarda işin bütün eğlencesini kaçıırıyordu. “Bu yüzden kadın masumsa gitmesi gerekir.” İşittiğim sözlerle tabloyu kapatıp ardıma döndüm. Güneş ne yaptığıının farkına vararak hızla kendini düzeltti. “Tabii sen uygun görürsen.”

“Sen kendi işine bak.” Tekrar yerime oturdum. “Ayrıca kadının otelde kaldığı odaya birilerini gönderip etrafı incelettir. Telefonumu kaybettim yalanına kanmadım. Hakkında başka bulabileceğimiz bir şey var mı diye de araştır. Balerin olduğunu atladıysak bilmediğimiz başka şeyler de olabilir.”

Moskova büyük bir şehirdi fakat otellerin çoğu bana aitti. Bu yüzden benim mülklerimden birinde kalmasını şüpheli bulamıyordum. Çoğu otelin benim olduğu bile bilinmezdi. En azından halk arasında. Yeraltındaysa her şeyin benim olduğunu insanların kafasına kazıyıyordum. Yoksa had bilmiyorlardı.

Güneş başını sallayıp tekrar bilgisayarına döndüğünde aklıma takılan soruyu dile döktüm. “Personeli uyardın mı?”

“Evet, kısıtlamaları da hatırlattım.”

Bu iyiydi. Sarışının çalışanlarımla bilmemesi gereken şeyler hakkında konuşmaya çalışmasını ve ortalığı karıştırmamasını istemiyordum. Rusça bilmiyor gibi dursa bile etrafımdaki insanların çoğu İngilizce ya da Türkçe bilirdi. Ve gözümün üstünde olmadığı zamanlarda diğerlerinin onu izlemesine ve bana rapor vermesine ihtiyaç duyabilirdim.

Birkaç dakikalığına gözlerimi kapatıp arkama yaslandım. Yirmi altı saattir uyumamam bitkin düşmeme neden olmuştu. Üç gündür teslimatları ayarlıyor ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için ekstra özen gösteriyordum. Ve otuz üç yaşında olmama rağmen yorgunluktan altmış yaşında gibi hissediyordum.

Tıklanan kapıyla tek gözümü açtım. “Gel,” dediğimde içeriye giren Ivan ile diğer gözümü de açtım. Bazı konularda Güneş’ten bile daha çok güvendiğim ve infazcı olarak görev yapan adam odanın ortasında dikildi. Bana bakarken oyalanmadan konuya girdi.

“Diğer dağıtıcıları getirttik. Bahçedeki depodalar.”

Tam ihtiyacım olan şey.

Heyecanla yerimden kalktım ve yürümeye başladığımda bir yandan da gömleğimin kollarını kıvırdım. Ivan ile Güneş ardımdan gelirken evden çıkıp merdivenlerden indim. Verdiğim her solukta ağzımdan süzülen dumanlar havanın soğukluğunu vurguluyordu. Kış erken gelmişti ve kısa bir süre içinde daha şiddetli bir hal alacaktı.

Bahçede ilerlerken yoluma çıkan adamlar geldiğimi fark ederek kenara çekildi. Depoya ulaştığımda Güneş önüme geçip sürgülü kapıyı kenara çekti. İçeriye adım attığımda beni bekleyen üçlü gözlerini üzerime çevirdi. Başlarını eğerek selam verdiklerinde deponun ortasında durdum. Sağımda Güneş solumda Ivan, karşımdaysa bu gece satın aldıkları mala asla el sürmemiş olması gereken üç adam vardı.

“İsimler,” dedim.

Üzerinde gri şişme bir mont olan benim yaşlarımdaki adam konuştu. “Benim adım Dima.” Ortadaki adamı işaret etti. “Yuri.” Ardından geriye kalan tek kişiye parmağını doğrulttu. “Ve bu da Grisha.” Tekrar bana baktığında ifadesinde samimi bir kafa karışıklığı vardı. “Sorun nedir, Raz? Malı satın aldık fakat çalmıyorsunuz gibi bir muamele görüyoruz.”

Raz.

Ruslar bana böyle derdi. Sadece dışarıdan geldiğimi hatırlatmak isteyenler gerçek adımla seslenmeyi denerdi. Rusçada Raz, *bir kez* anlamına gelirdi. Saymada ise bir diye kullanılır, konuşma dilinde ani ve tek hamlelik bir hareketi vurgulardı. Sekiz yıl önce hapishaneye girdiğimde almıştım bu ismi. Bana uygun görülüyordu çünkü ben daima birdim. Bir kez gelir, bir kez emreder, bir kez görünürdüm. Aniden belirir, tek hamlede indirir ve karşı tarafa ne olduğunu anlayacak vakti bırakmadan yok olurdu.

Ivan kuralları hatırlattı. “Çalsaydın böyle bir muamele göremezdin, Dima. Çünkü çoktan ölmüş olurdun.”

Sertçe yutkunup susan adamla karşımdaki üçlüye göz attım. “Satın aldığınız malları geri istiyorum.” Üç adam da bana şaşkınlıkla baktı. Neler olduğunu çözemiyorlardı fakat asıl sorun endişeleri idi. Bunu gidermek adına ekledim. “Paralarınız hesaplarınıza transfer edilecek.”

“Benimkiler çoktan yola çıktı,” diyen Yuri’nin sesi kısıktı. Dima ve Grisha da aynı korku dolu ifadeyle bana kaçamak bakışlar atarken sesleri bir taraflarına kaçmış gibi duruyorlardı. Aniden Yuri, Dima’ya dönüp homurdandı. “Sana acele etmeyelim demiştin. Hemen malları tırlara yüklemek mi gerekirdi? Önce onay almalıydık.”

“İkizler malları satınca onay var sanmıştım.”

Dima’nın sözleriyle Grisha bana baktı. “Evet, Raz. Sonuçta onları sen gönderdin. Malı bize de verdiklerinde senin bundan haberin var sandık. Paralarını da ödedik. Son kargoyla gitmeleri gerekiyordu.”

Sessiz kaldığımda Dima yardım istercesine Güneş ile Ivan’a baktı. “Biz prosedüre uyduk. Yanlış bir şey yapmadık. Aksine, hızlı çalıştık. Son zamanlarda teslimatlarda oluşan sorunları biliyorsunuz. Geçen ay Matvey bu yüzden öldü.” Hayır, Matvey’i infaz etmiştim çünkü Altın Vuruş’un teslimat stoklarından çalmış ve karaborsada satmaya çalışmıştı. “O ve yirmi iki kasalık mal depoda çıkan yangında kül oldu. O zamandan beri teslimatları elimizden geldiğince hızlı yapmaya ve malı bekletmemeye çalışıyoruz.”

Dima nefes almadan konuşmaya devam ederken Grisha denen diğeri de bir şeyler gevelemeye başladı. Ortamdaki gerginliği hissettikleri için beni ikna etmeye ve kendi açılarından yaşananları anlatarak bir sorun olmadığını kanıtlamaya çalışıyorlardı. Fakat anlamıyorlardı. Olay, işlerini yanlış yapmaları değildi. Sorun işlerini yapmış olmalarıydı. Geçen saniyelerin ardından adamlar konuşmayı bırakıp bana baktı. Bunun nedeni saygısızlık etmeleri ya da benim önümde seslerini yükseltmeleri değildi. Hayır, anlamışlardı. Dinlediğimi fark etmişler, sessizliğimin kararımı verdiğimden dolayı olduğunu görmüşlerdi. Bu yüzden hazır konuma geçip başlarını eğerek beni beklemeye başladılar.

Elimi Ivan’a uzattığımda silahını avucuma bıraktı. Soğuk metali kavrayıp soldan başlayarak adamların üçünü de kafalarından vurdum. Saniyelik bir zaman diliminde ölmeleriyle bedenleri yere yığıldı. Deponun zeminine yayılan kan birikintisiyle silahı tekrar Ivan’a verdim. “Sınırdaki yollarını kesin,” diye emrettim. “Kaza süsüyle yok edin tırları. Ayrı yöntemler kullanın ki gereğinden fazla dikkat çekmesin.”

İvan başını eğip depodan çıktı.

Güneş ise yanımda kaldı. Depodan çıktığımız sırada telefonuna gelen bildirimle cihazına uzandı. "Siktir," diye homurdanmasıyla duraksadım. Soğuk havanın altında dikilip ona baktım. Gözlerini bana çevirdiğinde ağzını kapatıp sertçe yutkundu. Bir sorun olduğu ortadaydı ve biraz daha dünkü çocuk gibi afallamış ifadesiyle bana bakarsa yumruğumu yiyecekti. Güneş, telefonunun ekranını bana çevirdi. Gördüğüm haber başlığıyla dişlerimi sıktım. Türkiye'nin en ünlü dedikodu sayfalarından birine düşen son dakika haberi bütün ekranı kaplamıştı. Hepsinde aynı şey yazıyordu.

Kutsal ile otelden çıkarken çekilen fotoğraflarımız manşetleri süslüyordu. Sarışın, elleriyle yüzünü kapamaya çalışmış ve kısmen başarılı olmuştu ama bunu yapmaya çalışırken yüzüğünü gözler önüne sermişti. Gazeteciler de bu fırsatı değerlendirip ikimizin sevgili olduğuna ve yakında evleneceğine dair haberler yapmıştı. Dedikodu sayfalarında son dakika haberi olmuştum. Bu saçmalık karşısında kendi kafama sıkılmak istiyordum.

Türkiye'de herkes beni başarılı bir işadaminin vârisi olarak görüyordu. Bu yüzden paparazziler beni saçma haberlerle gündeme getirmekten zevk alırdı. Bunu yapmamaları için çoğu gazeteye para yedirir, onları hayatımdan uzak tutmaya çalışırdım. Rusya sınırları içindeyken ise gazeteciler sadece benim onay verdiğim haberleri yapardı; işime gelen konular üzerine yem atar, onları kendi çıkarlarım için kullanırdım. Saatler önce çekilen fotoğraflar bir şekilde beni aşip Türkiye'deki birine gönderilmişti. Bu nasıl olurdu? Hem de bu kadar hızlı bir şekilde? Bu işin arkasında kim vardı? Ölüm fermanını imzaladığından haberdar mıydı?

"Halletmeye çalışırım ama dedikodular çoktan alevlenmiştir." Güneş mırıldanırken ben çatılan kaşlarımla düşünüyor, anlamaya çalışıyordum. "Engin amca görmüş olmalı."

Güneş'in sözleriyle bamtelim kopru. "Bunu hangi pezevenk yaptıysa bul hemen."

Aldığı emirle yanımdan geçip gitti. Öfkem gözümü karartırken olduğum yerde durup derin nefesler aldım. Zihnimde sirenler çalıyordu. Ve bunun en büyük nedeni babamın vereceği tepkiydi. Sekiz yıl önce beni büyüten adamın biyolojik babam olmadığını öğrenmiştim. Engin Sipriyanoğlu, annem bana hamileyken onunla evlenmiş ve beni kendi evladı

olarak büyüttü. Bu hayatta kararmış kalbimin bağılılık hissettiği nadir insanlardan biriydi. Ona olan borcumu ödeyemez, minnetimi tarif dahi edemezdim. Bana babalık etmiş, bir gün bile öz evladı olmadığını düşündürmemiş ya da hissettirmemişti.

Biyolojik babamın kim olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şoku anımsadım. Kim bilebilirdi ki Rus mafyası Bratva'nın lideri Boris Vladimirov'un tek oğlu olduğumu?

Benim bilmediğim kesindi.

Gerçi biyolojik babam da bilmiyordu. Karşısına geçip ona kendimi takdim edene kadar varlığımdan haberdar bile değildi. Bütün bu dramın tek bir suçlusu vardı. Beni olduğum canavar haline getiren yaratık, her şeyin başlangıcıydı. Hikâyemde birçok sır vardı. Hepsinin cevabı da dönüp dolaşıp o yaratığın bacaklarına dolanırdı. Bir gün o ipleri onun boynuna dolayacaktım. Ve o gün tüm soruların yanıtını bulacaktım. Bu uğurda öldürdüğüm gibi bu uğurda ölmeye de hazırdım. Kaybedecek bir şeyim yoktu.

Kalmamıştı.

Başımı geriye atıp soğuk havayı içime çektim. Ciğerlerim yanarken gözlerim ışığı buldu. İkinci kattaki pencereye baktım. Camın kenarına tünemiş kadını gördüm. Yüzünde korkuyla bana bakarken silah seslerini duyduğunu anladım. Kaçabilir ve saklanabilirdi. Perdesini çekip ışıklarını kapatarak karanlıkta gizlenebilirdi. Fakat o bunları yapmıyordu. Sarışın, bana bakmaya devam ediyordu.

Korku ve öfkeyle *beni* izliyordu.

Ve ben de dikkatle *onu* izleyecektim.

* Rusça *kardeşlik* manasına gelen kelime, aynı zamanda Rus mafyasını oluşturan gruplara verilen isimlerden biridir. (e.n.)

IV. KABUK BAĞLAMIS^Ş YARALAR

Kutsal

İçinde bulunduğum odanın her noktasını ezberlemiştim.

Altın kafesim oldukça lüks ve konforluydu. Evin geri kalanı gibi siyah ve gri renklerle döşenmişti. Sol köşesinde bir oturma takımı ve mimari açıdan büyüleyici derecede güzel, büyük bir şömine vardı. Sağ taraftaysa geniş bir yatak, iki komodin ve büyük bir gardırop duruyordu. Kendine ait devasa bir banyosu bile vardı. Her şeyiyle buram buram kalite ve para kokuyordu. Başka şartlar altında buranın tadını çıkarabilirdim ama yaklaşık on üç saattir buradan gitmenin bir yolunu aramakla meşguldüm.

Sinirle dudağımın üzerindeki deriyi yolmaya devam ettim.

Büyük camın geniş çıkıntısına oturmuş, dışarıya bakıyor ve her şeyi ezberlemeye çalışıyordum. İçinde bulunduğum alan bir kale gibi korunuyordu. Bahçedeki korumalar üç saatte bir değişim sergiliyor, yenileri gelmeden eskiler oldukları konumu bırakmıyordu. Hepsi silahlıydı ve tiplerinden bile tek bir hareketle insan öldürebilecekleri anlaşılıyordu.

Kaçmam imkânsızdı.

Ayrıca kaçsam bile gidebileceğim bir yer olduğuna emin değildim. Resmen hiçliğin ortasına dikilmiş bir yaşam alanının içindeydim. Etrafta tek bir ev yoktu. Aksine her yer ağaç kaynıyordu ve bu bana ormanın içinde olduğumuzu düşündürüyordu. Moskova'ya kaç saatlik uzaklıkta olduğumuzu sorgulayarak dakikalarımı geçirebilirdim ama bunu yaklaşık bir saat önce yapmış ve herhangi bir sonuç elde edememişim. Arkama yaslanıp bacaklarımı karnıma çektim. Beni bu odaya kilitledikten saatler sonra bir koruma bavulumu getirmişti. Böylelikle anlamıştım ki Araz isimli o yaratık otele gidip kaldığım odayı araştırmıştı. Bir şey bulamamıştı elbette zira geride işine yarayabilecek herhangi bir ipucu bırakmamıştım. Hâlâ yaşamamdan da anlıyordum ki telefonuma dair en ufak bir

fikri yoktu. Onu bulamamış, tuvalete girdiğimi kameralardan görse bile şüphelenmemiş ya da araştırması bir sonuç vermemişti.

Bavulumdan çıkardığım kazak ve tayt sayesinde elbisemden kurtulabiliyordum. Evin içi sıcak olsa da stres ve gerginlikten üşüyordum. Öyle ki parmaklarım buz kesmişti.

Aklım hâlâ almıyordu. Beni öldürmemiş ama gitmeme de izin vermemişti. Sanırım bir kurban mı yoksa daha fazlası mı olduğumu anlamaya çalışıyordu. Kurban olduğuma karar verirse bana ne yapacaktı?

Olmadığımı anlarsa ne yapacağı aşıkardı.

Bir şekilde Erdem amcayla iletişime girmeliydim. Bu saate kadar benden haber alamadığı için harekete geçmiş olmalıydı. Belki de Rusya'ya gelmiş ve beni arıyordu. Ona ulaşmalı ve bir şeyler yapmalıyım. Her ne kadar alt kattaki mahlukatı parçalara ayırmak istesem de şu an için en mantıklısı görgü tanığı haline gelen saf turisti oynamaktı. Bir şekilde Araz'a masum olduğumu inandırmalı ve zaman kazanmalıyım.

Odamın kapısı beklemediğim bir anda aniden açılınca yerimden sıçradım. Ayağa kalkıp görüş açıma giren yabancıya bakakaldığımda nabzım yükselmışti. Gözlerini üzerimde dolaştıran adamın yüzünde ciddi bir ifade vardı. Buradaki çoğu adam gibi kargo pantolon, boğazlı kazak ve postal giyiyordu. Oldukça uzun bir boy ile yapılı bir fiziğe sahipti.

“Benimle gel.” Bozuk ve aksanlı İngilizcesiyle emrettiğinde ne yapacağımı bilemedim. Sinirlendiğini belli ederek soluklandı. “Benimle gel,” diye tekrarladı ve bu sefer ilavede bulunup aklımı çelmeyi başardı. “Kahvaltı vakti.”

En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamamam ve biraz daha bu odada kalırsam çıldıracağım gerçeği birleşince hızla ilerledim. Spor ayakkabılarım zeminde ses çıkarırken beni izleyen adama bakmadan odadan çıktım. Merdivenlerden inmeye başladığımızda adam önüme geçip beni yönlendirdi. Büyük bir alana girdik. Kendimi müze geziyor gibi hissetmekten alıkoyamıyordum. Geniş odanın ortasında yirmi kişinin rahatlıkla oturabileceği kadar büyük bir masa vardı. İçeriye dolan güneş ışığı yetersiz kalıyor, aydınlatmanın zayıf olması bir mahzendeyim gibi hissettiriyordu. Bu evin kesinlikle bir kadın dokunuşuna ihtiyacı vardı. Her yerden maskülen bir kasvet akıyordu.

Masanın üstüne yerleştirilmiş tabakları gördüm. Açık büfe tarzında dizilmiş kahvaltılıkler midemin guruldmasına neden oldu. “Otur,” dedi odanın girişinde bekleyen adam. “Ve ye.”

Sandalyelerden birine geçip korumaya sırtımı dönmeden oturdum. Onu görüş açımda tutmaya özen gösterdim, güvenmediğim kimseye arkamı dönmezdim. Kasıntı herife bakarken içimden *üç kelimedenden fazla konuşabiliyor musun* diye sormak gelse de sessiz kaldım. Büyük ihtimalle doğru düzgün İngilizce bilmemesi onu zorluyordu.

Bakışlarımı kahvaltılıklerde dolaştırdıktan hemen sonra tabağımın yanında duran bıçağı fark ettim. Gümüş bıçağın keskin olduğunu zannetmiyordum ama hiç yoktan iyiydi. Parmaklarımı yavaşça bıçağın üstüne kapatıp koridora göz atan adamın fark etmemesi için bedenimi dikleştirdim. Örtünün üstünden kaydırđığım bıçağı çalacağım sırada işittiğim sesle kalakaldım.

“Lütfen bıçağı yerine bırak,” dedi canavar. Saniyeler içinde görüş alanıma girip çaprazımda kalan sandalyeye oturarak başköşedeki yerini almıştı. “Takım bozulsun istemiyorum.”

Bıçağı aldıktan sonra solumda kalan ekmek sepetine uzandım. “Bıçak olmadan kahvaltı edemem.”

Neyi kastettiğini biliyordum ama tabii ki de bilmezlikten gelecektim. Beni izleyen gözleri yok sayarak kahvaltı etmeye başladım. Açlıktan bayılmak üzereydim ve güç toplamam gerekiyordu. Özellikle bu kafesten çıkabilmek için sahip olabileceğim bütün enerjiye ihtiyacım vardı.

“Rahat uyudun mu?” diye sorarken gözlerini bir saniye olsun yüzümden ayırmadı. Beni inceliyor, ölçüp tartıyordu. Ona baktığımda gözlerimde nefretin yeşerdiğini söylemiş, bunu fark etmişti. Buradan kurtulmak istiyorsam kurban çizgimden çıkamaz, onun düşmanı olduğumu belli edemezdim.

“Pek uyuyamadım,” diyerek bakışlarımı ondan uzak tuttum. “Kaçırıldığım ve zorla alıkonulduğum bir yerde rahatlıkla uyumamı beklemiyorsun, değil mi?”

“Açıkçası bekliyorum. Kaçırılıp zorla tutulduğun evde sana özel bir oda tahsis edildi. Bence güzel bir uyku çekebilirdin. Zindanımda bile uyuyabilen esirlerim oldu.”

Zindan konusunda şaka yapmadığına artık emindim.

Krem peyniri bıçağımın ucuyla alıp ekmeğime sürmeye başladığımda bu sefer beni izleyen canavardan bakışlarımı ayırmadım. “Masum kadınları esir tutmak hobilerin arasında mı?” diye iğneleyici bir tavırla mırıldanarak dilime hâkim olamadım ve oynamam gereken masum rolüne ne kadar tezat davrandığımı umursamadım. Gözlerinin üzerimde yarattığı baskıya karşı bir savunma geliştirmem gerektiğini hissederek konuşmuşum ve sözlerim anlamsız bir şekilde karşımdaki adamın dudağında belli belirsiz bir kıvrılma yaratmıştı.

“Hayır ama masumiyetinden emin olmadığım kadınları gözümün önünde tutmayı severim.”

“Ben masumum.” Sesime ilıştirdiğim kırık tonlamayla bakışlarımı kaçırdım ve yüzümü asarak sıkıca bıçağıma sarıldım. “Buraya sadece güzel vakit geçirmek, bale izlemek, belki biraz dans ederek eğlenmek için gelmişim ama bütün bunların yerine senin eline düştüm.” Başımı kaldırıp tekrar gözlerine baktım. “Gerçekten bundan öte bir gerçek olduğunu düşünüyor musun?”

“Evet,” diye yanıtladı sorumu. Bir saniye bile düşünmemesi huzursuzlanmamı sağladı. “Casus veya suikastçı olma ihtimalini yüksek buluyorum.” Açılan ağzımı kapatmadım. “Ve sen masumiyetini bana inandırana dek, hiçbir yere gidemezsin.”

Üzerime kilitlenen kafesin sağlamlığını sözleriyle teyit etmiş oldu. Asıl canımı yakansa tahmin ettiğimden daha zeki olmasıydı. Bir kurban olduğuma inanmıyordu ve haklıydı, değildim. Yine de onu inandırmak ve kandırmak için elimden geleni yapardım.

“Ya masum değilsem?” diye sorarken kendi kafama silahın namlusunu dayadığımın bilincindeydim. “O zaman ne yapacaksın bana?”

“Göreceğiz.”

Başka bir şey söylemeden arkasına yaslandı ve kahvesini yudumlamaya başladı. Gözlerini üzerimden ayırmasa da onu yok sayarak karnımı doyurmaya çalıştım. Nefret ettiğim bir gerçek vardı. Buradan kaçmam söz konusu bile değildi. İçinde bulunduğum ev dışarıya kapalı, içeriye geçit vermeyen bir yapıydı. Güvenliği üst seviyeydi. Ayrıca nerede olduğumu dahi bilmiyordum. Hâlâ Moskova’da olduğumuzu sanmıyordum.

“Evin güzelmiş,” diyerek arkama yaslandım ve kendi kahvemi yudumladım. “Gerçi buraya ev demek hakaret gibi geliyor. Dışarıdan görmedim ama bir kale boyutunda olduğuna eminim.”

“Öyle.”

Gözlerimi devirmek istesem de kendimi tuttum. “Orman içinde kalan evleri hep sevmişimdir. Yani sanırım orman içindeyiz.” Hafifçe kıkırdadım. “Ya da bir orman boyutunda bahçen var.”

“Lokasyonumuzu çözmeye çalışman masum olduğunu düşünmemi engelliyor,” diyerek bakışlarımızı buluşturduğunda hiddetli okyanusları karşısında boğazım kurudu. Az ilerimde duran bıçağı alıp gözüne saplamak için yanıp tutuştuğumu saklamaya çalışarak tebessüm ettim.

“Meraklı bir kadınımdır. Bu bir casus olduğum anlamına gelmez.”

“Dikkatli ol sarışın.” Sesindeki uyarıyla ürperdim. “Masumiyetin için fazla çabalıyorsun ama gözlerin seni ele veriyor ve ben her an sana olan hoşgörümü kaybedebilirim.”

“Gözlerim mi?”

“Ever, gözlerin.” Kaşlarını çatarak yüzümü incelediğinde mercek altında olmak gerilmemi sağladı. “Söylesene, nefretin genel mi yoksa bana mı özel?”

“Cinayet işlediğine tanık oldum. Beni kaçırdın, evinde zorla alıko-yuyorsun. Katılsın, masum olmadığımı düşünürsen bana ne yapacağını tahmin edebiliyorum. Sana nefretle bakmamdan daha normal ne olabilir?”

“Bana korkuyla bakman.” Tuhaf gözlerini üzerimden ayırmadan doğruldu ve uzun boyu sayesinde hafifçe üzerime eğilip beni minicik hissettirdi. “Bana korkuyla bakman gerekir çünkü tahmin ettiğinden daha tehlikeli birinin ellerindesin.” Tebessüm ettiğinde kanım dondu. Alayla parıldayan ifadesindeki vahşilik bana yırtıcı bir hayvanı anımsatıyordu. “Sana zarar verebilir, işkence edebilir, bileklerine zincir vurabilir ve hepsinden zevk alabilirim.”

Sözlerini gerçekleştirebilirdi.

Ama bilmiyordu ki uzun zamandır bana işkence ediyordu. Ruhuma vurduğu darbe, benden çok şey alıp götürmüştü. Geriye kalan parçaları un ufak edemezdi, başka bir darbe daha indirmeden o parçalarla onu delik deşik ederdim.

“Niye duruyorsun o zaman?” diyerek meydan okuduğumda ifadesinde bir şaşkınlık belirdi ama bu belirti ben emin olamadan saniyeler içinde kayboldu. “Neden beni kahvaltı masana oturtuyor, misafir odalarından birini veriyor ve masum olduğuma inana dek bile olsa beni evinde tutmak istiyorsun?”

Cevap vermedi.

Sadece yüzüme bakarak tepkimi ölçtü.

Tek kaşımı kaldırarak sınırlarını yerle bir etmeye çalıştım. İçindeki canavarı çıkarmasını istedim ki bu iyi adam tavırlarının bir yanılısamadan ibaret olduğunu kendime hatırlatabileyim. “İstersen beni kanatabilirsin, bana işkence edebilirsin, beni adamlarının önüne atabilirsin. Benim gibi çaresiz bir kadından istediğin gibi yararlanabilirsin.” Yavaşça eğilip aramızdaki mesafeyi kapattım. “Beni bir tehlike olarak görmüyor musun yoksa senin için bir tehlike haline gelmemi istemiyor musun?”

Sessizlik aramızda keskin bir bıçak gibi sallandı. Saniyeler bana azap veren bir yavaşlıkla akıp gidiyor, gözlerdeki hiddet artıyordu. Beni alabora edebileceğine inandığım adam sadece yüzüme bakmakla yetindi. Oysa ben bana zarar vermesini istedim. Vaatlerini yerine getirmesini arzuladım, mantıklı düşünemeyecek kadar öfkeliydim. Ona hissettiğim nefret yoğunluğu, beni fevri ve intihara meyilli kılıyordu.

Yavaşça geriye çekildi ve sandalyesine yaslanıp ettiğim onca kelime içinden sadece tek birine yanıt vererek konuştu. “Adamlarım etraftayken korkmana gerek yok. Bir kadının isteği olmadan ona dokunabilecek kadar şerefsiz olan biri benim için çalışamaz.”

Ne kadar da onurlu bir adamdı!

Araz bütün sükûnetiyle beni süzdü. “Az önceki sözlerim için endişe duyma. Sadece damarına basmaya çalışıyordum, *zlaya balerina*.”

Maskemin ardına bakmak istemiş, başarmıştı. Ona karşı sergilediğim dik duruşla masumiyet çizgimi aşındırmıştım. Bundan da kendimden de nefret ettim. Kahvemi yudumlayıp varlığını yok saymaya çalıştım. Öfkemi ve duygularımı kontrol altına almam gerektiğinin farkındaydım ama hiçbir zaman bu konuda pek başarılı olamamıştım.

Az ilerimdeki tabağın içinde duran keke baktım. Daha doğrusu kek olup olmadığını anlamaya çalıştım. Keke benziyordu ama bir farklılık vardı. Kaşlarımı çatarak onu inceledim ve saniyeler içinde Araz'ın alaylı

sesini işittim. “*Zapekanka*,” diyerek keke uzandı ve yanında duran çatal yardımıyla alıp tabağıma koydu.

Şoka girdim. *Harika!* Ne yani, şimdi de beni elleriyle mi besleyecekti? Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Acaba peşinde olduğum adamın bir ikiz kardeşi vardı da ben onun mu eline düşmüştüm?

Erdem amca her zaman Araz Vladimirov’un ne kadar acımasız olduğunu anlatırdı. İnsanları rahatlıkla öldürebildiğinden, kadınlara ve çocuklara bile istisna uygulamadığından ve tehlikeli olmasının yanı sıra sapkın bir piç olduğundan bahsederdi. Niye bu düşüncelerim gördüğümle uyuşmuyordu?

Gerçi bir kısmı cuk oturuyordu.

İnsanları rahatlıkla öldürebildiği aşikârdı. Dün bunu kendi gözlerimle görmüş hatta duymuştum. *Hem de iki kez.* Odaya gönderilmemin ardından Araz evden çıkıp bahçedeki depoya girmiş, kısa bir süre sonra üç el silah sesi kulaklarımı tırmalamıştı. Dakikaların ardından o depodan üç tane ceset çıkarılmıştı. Adamın sıradan bir cuma gecesi cinayet doluydu.

Onun gibi bir adam tehlike her neyse ve kimse onu ortadan kaldırırdı. Ait olduğu yaşamın bir numaralı kuralı buydu. Bunu ben bile anlayabiliyordum. Fakat çözemediğim şeyler vardı. Araz Vladimirov, gözümü boyamaya çalışıyordu. Masum olmadığımдан şüpheleniyor, açık vermemi bekliyordu. Duvarlarımı yıkabileceğini zannediyorsa yanıliyordu.

“*Zapekanka?*”

“Ever, tuzsuz ve lor peynirli bir kektir.” Başıyla tabağıma işaret etti. “Dene hadi. Oldukça lezzetlidir.”

Çatalımı alıp keke batırdım. Ardından küçük lokmayı ağızıma attım. Tadı gayet güzeldi fakat bunu dile getirme ihtimalim yoktu. Beni izleyen adamla içinde bulunduğumuz an yeterince tuhaf ve huzursuz ediciydi.

“Nişanlı mısın?”

İşittiğim soruyla kaşlarımı çatarak lokmamı yuttum. Böyle bir kanıya nereden vardığını anlamaya çalıştım. Gözlerini parmağıma çevirdiğindeyse nedenini gördüm. Annemin safır yüzüğü dikkatleri üstüne çekiyordu. “Neden merak ediyorsun?” diyerek arkama yaslandım. “Nişanlımın karpına dayanmasından mı endişeleniyorsun?”

Derinden gelen ürkütücü bir tınıyla tok bir kahkaha attığında tüylerim diken diken oldu. Gözlerinin kenarları kıvrılmış, düzgün dişleri

ortaya çıkmıştı. Böyle gülerken son derece normal ve çekici bir adama benziyordu. Oysa şeytanın ta kendisiydi.

“Komiksin.” Altdudağını dilinin yardımıyla hafifçe ıslattı. Yüzü ciddi bir hale bürünürken gözlerinde anlamlandıramadığım bir ateş vardı. “Ortada bir nişanlı olduğunu kabul ediyorsun yani?”

Kollarımı göğsümün önünde doladım ve bakışlarımı ayırmadım. “Benim hakkımda her şeyi bildiğini söyleyen sendin. Bu sorunun cevabını da biliyor olmalısın.”

Sinirle dişlerini sıktağında zafer kazandığımı hissettim.

Ardından konuyu değiştirmeye çalıştım. “Ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Mesela bu şehir benim demek isterken neyi kastediyaordun? Ayrıca adın Araz, Türkçe bir isim. Yani sanırım öyle. Ama soyadın Rusça. İki dili de anadilinmiş gibi konuşuyorsun. Tam olarak nerelisin?”

Elini dur dercesine kaldırıp beni susturdu. “Sorularına cevap verirsem, soruma cevap verecek misin?”

Sorularımın cevaplarını biliyordum. Yani bildiğimi sanıyordum ama artık emin değildim. Bana sunulan Araz Vladimirov profiliyle tanıştığım arasında dağlar kadar fark vardı. Ayrıca onun aksini düşünmesi gerekirdi. Rolüm yanlış zamanda yanlış yerde olan bir kadına aitti ve o kadın bu yarattığı asla tanıımıyordu. Bunu ona inandırmak için gerekirse ezberlediğim her bilgiyi tekrar öğrenecektim.

“Evet.”

“Yarı Türk, yarı Rus’um,” dediğinde ifadesi mümkünmüş gibi biraz daha ciddileşti. “Rus suç örgütü olan Bratva’nın Pakhanı, yani lideriyim. Mafyanın en büyük parçası, hatta ta kendisiyim. Bu topraklardaki her illegal işin de sahibiyim. Buna insanlar da dahil.”

Mafya lideri.

Bratva.

Pakhan.

Bu doğru muydu? Gördüklerimle uyuşuyordu. Fakat bildiklerimin yanında büyük bir soru işareti olarak kalıyordu. Araz sandığım ve azımsadığım o adam değilse ki değil gibiydi, işim sandığımdan daha zordu. Eylül’ün ölmesine neden olan Altın Vuruş isimli kimyasal uyuşturucuyu

üreten ve tedarik eden kişi Araz Vladimirov'du. Fakat bundan da öte, Bratva'nın başıydı. Ligimin oldukça üstündeydi.

"Sıra sende."

İç geçirerek parmağımdaki yüzüğü okşadım. "Annemindi," derken detaylara girmedim. "Öldüğünde bana miras kaldı."

Başını hafifçe salladığında kahvemi yudumlayarak meraklı bakışlarından sakındım. Nişanlı olmadığımı bilmeye neden ihtiyaç duyduğunu anlamamıştım. Hayatında bir adam olsa dahi beni düştüğüm çukurdan çıkaramaz hatta beni bulamazdı bile. Belki okyanus gözlü adam da en az benim kadar meraklı biriydi.

"İşlerim olduğu için evde olmayacağım." Ayağa kalktı ve fit fizliğini saran siyah takım elbisesini düzelttikten sonra ellerini ceplerine iliştirdi. "Yine de kaçabileceğini sanma. Evin etrafı adam kaynıyor ve her köşe-başına bir koruma yerleştirdim. Bu yüzden uslu dur ve sorun çıkarma."

Sıkıttığım dişlerimin arasından mırıldandım. "Emredersiniz."

"Aynen öyle," dedikten sonra yüzümü inceledi. "Bunu sana tanınan bir şans olarak düşün. Eğer ben yokken ortalığı karıştırır, kaçmaya çalışır ya da aptalca bir şey yaparsan konforlu misafirliğin eziyet dolu bir esarete dönüşür. Sakın beni sınama, Kutsal."

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve beni mahvolan sinirlerimle baş başa bıraktı. Doyduğumu hissederek masadan kalktım ve doğruca bana tahsis edilen odaya gittim. İçine kapatıldığım kafesi altınken mangır etmek gibi bir amacım yoktu. Oyunu kurallarına göre oynamam gerektiğinin farkındaydım. O yaratığa masum olduğumu düşündürmeli ve buradan bir şekilde gitmeli ya da Erdem amca ile iletişim kurana kadar vakit kazanmalıydım. Öfkeme yenilip her şeyi berbat edemezdim. Fakat her şey zaten berbattı. Erdem amca, nasıl bu canavarın ne kadar köklü bir yaratık olduğunu bilmezdi?

Odanın altını üstüne getirip saatlerce gizli kamera aradım ama bir sonuç elde edemedim. Lavaboya girdim ve kendimi duşa attım. İğrenç kokuyordum. Sıcak suyla kendimi rahatlattıktan sonra vücuduma hav-luyu doladım. İç çamaşırlarımı giyip yoga taytımla bir tişörtü üstüme geçirdim. Sıcak duşla ısınmışım ve parmaklarım artık buz gibi değildi. Nemli saçlarımı kıskaçlı tokamla tepemde birleştirdim. Aynanın karşısına geçip yansımamla göz göze geldiğimdeyse az kalsın kahkaha atacaktım. Ölmesini dilediğim, sürünmesi için çabaladığım adamın evindeydim.

Üzerimdeki ev kıyafetlerimle ona ait bir mülkün içindeydim. Gerçekten daha absürt bir duruma düşemezdim.

Banyodan çıktım ve odanın içinde adımladım. Geri kalan vaktimi camdan dışarıya bakıp olanları izleyerek geçirdim. Farklı simalara sahip yirmi adam saydım. Topluluk halinde bahçede dolaşıyorlar, bazen yer değiştirerek farklı noktalarda duruyorlardı. Günlük programlarını anlamıştım fakat gözlemlediğim şey her zaman geçerli miydi? Buna hemen karar veremezdim.

Bu yüzden saatlerimi cam kenarında geçirdim. Her şeye hâkim olmaya çalıştım. Kahvaltıdan sonra evi terk eden Araz, akşamüstüne doğru geri geldi fakat kısa bir sürenin ardından havanın kararmasıyla bahçede tekrar bir hareketlilik baş gösterdi. Evden çıkan adamı fark ettiğimde doğrularak dikkat kesildim. Araz Vladimirov aracına doğru ilerliyordu. Peşinde on kişilik bir koruma grubu vardı ve dün gece beni kaldığım odaya getiren Güneş isimli adam da bu gruba dahildi. Araca binip mülkü terk etmek üzere yola koyulduklarında dudağımı kemirmeye başladım. Onların gidişiyle bakışlarımı tekrar bahçede gezdirdim. Koruma sayısı azalmamış, aksine artmıştı.

Yerimden kalkıp odanın kapısını açtım ve koridora çıktım. Araz o yokken evinde ne yaptığımı görmek istemişti. Ben de ona ne kadar uslu bir kız olduğumu kanıtlamalıyım.

Göz göze geldiğim korumayı umursamayıp harekete geçtim. Adam peşimden gelse de sessiz kalmıştı. Merdivenlerden indiğimde büyük holde dikilen diğer korumaları gördüm. Geldiğimi fark etmiş olsalar bile dönüp bana bakmamışlardı. Aniden gerçekten bu durumdan yararlanıp kaçabilir miyim diye sorguladım. Bu saçma fikrim saniyesinde son buldu. Nerede olduğumu, evin genişliğini, ne yöne gitmem gerektiğini ve nereden gitmem gerektiğini, kısacası hiçbir şeyi bilmiyordum. Üstelik böyle bir girişimde bulunup bodruma zincirlenirsem bu sorularıma asla yanıt bulamazdım. Bu yüzden holde adımlayıp etrafa göz atmakla yetindim. Giriş katında büyük bir salon, devasa bir yemek odası, çalışma odası ve kapısı kapalı olduğu için içinde ne barındırdığını bilemediğim birkaç oda daha vardı. Ve tabii ki gördüğüm an büyülenmeme sebep olan büyük bir kütüphane.

İçinde kendimi kaybettiğim alan genişti. Pencerelerden bahçeyi komple görebiliyordum. Sağ tarafımda kalan duvarlarsa boydan boya

kitaplıktı. Türkçe, Rusça, Fransızca gibi bir sürü dilde kitaplarla süslenmişti raflar. Odanın ortasında bir oturma grubu, hemen köşedeysen yanar bir şömine vardı. Odanın kapıları açık olduğu için içeriye girmekten çekinmemiştim. Kitaplara göz gezdirdiğim sırada beni izleyen iki korumayı fark etsem de umursamadım. Bu sefer de ben onların varlıklarını yok sayarak kitapları incelemeye devam ettim.

Türkçe kitaplardan birini alıp tekli koltuğa yöneldim. Seçtiğim koltuk, şöminenin yanındaydı. Bahçeyi görebilmemi ama aynı zamanda holdeki hareketliliği gözlemlememi sağlayabilecek mükemmel bir konumdaydı. Ayaklarımı altına alıp oturdum ve kitabın kapağını aralayarak sayfalara göz attım. Rusça konuşan bir kadın sesi işittiğimde başımı kaldırarak odaya giriş yapan kişiyi gördüm. Üzerindeki üniforma ve toplu sarı saçlarıyla hizmetli olduğunu hemen anlamıştım. Kırklı yaşlarındaki kadına bakarak İngilizce, “Üzgünüm, Rusça bilmiyorum,” dedim.

Unuttuğu bir şeyi hatırlamış gibi tuhaf bir ifadeyle güldü. Başını salladığında her ne kadar onu zor durumda bırakmak istemesem de kapıdaki korumaların ve onlar aracılığıyla canavarın Rusça bildiğini öğrenmesine izin veremezdim.

Kadın bozuk aksanıyla Türkçe konuştu. “Yemek ister misiniz?”

Aç olduğumu söyleyemezdim. Sabahki kahvaltı bana yetmişti ve bugün enerji yakmamam da acıkmamamı sağlamıştı. Ayrıca belli etmemek için çaba sarf etsem de gergindim. “Teşekkür ederim,” dedikten sonra asıl ihtiyaç duyduğum şeyi dile getirdim. “Onun yerine çay ya da kahve alabilir miyim?”

“Kahve mi, çay mı?”

Elimden geldiğince az uyumaya ve evin işleyişini, günlük rutinini çözmeye çalışıyordum. Kısacası kafeine asla hayır demezdim. “Kahve, lütfen.”

Kadının gözden kaybolmasıyla kitaba döndüm. Daha önce okumadığım bir kitaptı. Her ne kadar dili Türkçe olsa da içeriği Rusçaydı. Eski masal ve mitleri anlatan sayfalara göz attım. Saatlerce kitap okudum. Öğrendiğim mitleri zihnimin bir köşesine not ederek ara sıra kapının önünde dikilen korumalara göz attım. Yerlerinden bir santim dahi kıpırdamadan beni izlemeleri gerginliğimi arşa çıkarsa da belli etmedim. Dışarıdan vakit öldürüyor gibi görünebilirdim ama aslında izliyor, dinliyordum. Kapının önündeki korumalar geçen zamanla sohbet etmeye

başlamıştı ve dillerini bilmediğimi sanarak bana evdeki dedikoduları ilk ağızdan anlatıyorlardı. Çoğu önemsiz ayrıntılardı. Fakat yine de bir şeyler öğrenebilmek aklımı kaçırmamı engelliyordu.

Üç kupa kahve içtim.

Esnememi örterek kitabın bir diğer sayfasına geçtim. Gece yarısına doğru evin kapısı açılıp Rusça küfürler ve bağrışlar duyulduğunda beklenmedik bir gürültü olmasıyla oturduğum koltuktan sıçradım. Canavarın sesi kulaklarımı tırmalıyordu. Elimdeki kitabı kapatıp sehpanın üstüne yerleştirdim ve kapının önünden geçen adamı fark ettim. Araz adımlarını yavaşlatıp durdu. Öfkeyle yanan gözlerini üzerimde gezdirdiğinde odaklanabildiğim tek şey kan revan içinde oluşuydu. Birini elleriyle parçalara ayırmış gibi gözüküyordu. Fakat kanların tek nedeni bu değildi. Sağ omzundan vurulmuştu ve akan kanı yerlerin kirlenmesine sebep oluyordu.

Rusça bir şeyler homurdanıp koridorda ilerledi ve saniyeler içinde gözden kayboldu. Şaşkınlıkla öylece gidişini izledim. Neler olduğunu merak eden tarafımla onu kanarken görmenin bana verdiği tatminin keyfini çıkaran yanım bir terazide dengede idi. Biri onun canını yakmıştı ve bu istemsizce tebessüm etmeme neden oldu.

Saniyeler içinde Araz yine görüş açıma girdi. Hâlâ bir şeyler söyleniyordu. Odanın köşesinde kalan içki standına ilerlediğinde evinin her köşesinde bunlardan olduğunu düşünmeye başladım. Güneş isimli koruması içeriye girip bana göz attı, ardından Araz ile aralarında Rusça konuşmaya başladılar. “Doktoru çağırmamı ister misin?” diye sordu Güneş.

“Hayır.” İştitiğim bağrışla kasıldım. Araz votka şişesinin kapağını açıp içkiden büyük bir yudum aldıktan sonra alev saçan gözleriyle onu izleyen adama döndü. “Kim ona yardım ettiyse bilmek istiyorum. Beni satan adamın ismini öğrenmeden de gelme.”

Başını sallayan Güneş tek kelime etmeden odayı terk etti. Kapının önündeki korumalara işaret vererek onları da peşinden götürdüğünde Araz ile yalnız kaldığımı fark edip huzursuzlandım. Her yeri kan içindeyken ve fazlasıyla öfkeliyken olduğundan bin kat daha ürpertici görünüyordu. Bakışlarını bana değdirmeden odadan çıktığında ne zamandır tuttuğumu bilmediğim nefesimi vererek soluklandım.

Adamın varlığı, insanın içini daraltıyordu.

Üst kata çıkıp hapishanem olan odaya dönmek üzere adımladım. Holde durup çalışanlardan birinin elindeki malzemelerle dikildiğini gördüm. Korkudan beti benzi atmış, yirmili yaşlarındaki kadın ne yapacağını bilemiyor gibi bir öne bir arkaya gidip geliyordu. Sanırım canavarın yanına yaklaşmaya korkuyordu. Onu suçlayamazdım. Normalde de insanın kolaylıkla yaklaşamayacağı derecede tehlikeli bir auraya sahipken kan içinde ve öfkeli olduğunda bin beter haldeydi.

Omuzlarımı düşürüp yapacağım şeye inanamayarak kadına doğru ilerledim. Bakışlarını benimkilerle buluşturduğunda anlayışla tebessüm ettim. Elindeki malzemeleri almak üzere parmaklarımı uzattığımda dudaklarından kayıp giden solukla elindekilerin hepsini adeta üzerime attı ve arkasını dönüp koşturarak koridorda uzaklaştı.

Pekâlâ...

Malzemeleri sıkıca tutup büyük evde yürümeye devam ettim. Araz koridorun sonuna doğru gittiğine göre salonda ya da çalışma odasında olmalıydı. Saniyeler içinde salonda olduğunu görerek kapının girişinde durdum. Şöminenin karşısında kalan koltuğa oturmuş, bana sırtını dönmüştü. İçkisini yudumluyor ve sanırım düşünüyordu.

Bakışlarımı yavaşça üzerinde dolaştırarak ilerledim. Karşısında kalan sehpaye oturup elimdekileri mermerin üstüne bıraktım. Bacaklarına çarpan bacaklarımla kapalı olan gözlerini araladı. Bakışlarımız buluştuğunda kaşlarını çatsa da tek kelime etmedi.

Ona olan nefretimi belli ettiğimin bilincindeydim. Buna hakkım da vardı zira kendisi beni kaçırıp alıkoymuştu. Yine de normal şartlarda ona duyacağım nefretin karbekat fazlasını hissettiğimin de farkındaydı. Beni esir etse de bana zarar vermemişti. Gerçekten onu tanımasam ve yine de kendimi bu durumun içinde bulsam ondan bu denli nefret etmezdim. Dediği gibi, ondan korkardım. Bu yüzden rolümden dışarı çıkmamalıydım. Korkak, çaresiz, masum ve kendini inandırmaya çalışan o kadın olmalıydım. Bana dair duyduğu her şüpheyi öldürmeliydim ki intikamım için bir şansım olabilsindi. Zira anlamıştım. Onun kalbine ya da vicdanına ulaşabilmem mümkün değildi fakat ihtiyacım olan bu da değildi. Kazanmam gereken yegâne şey saygısıydı.

“Kolunu uzatır mısın?” Kuşkuyla parlayan gözleri yüzümü tavaf ederken ifademî yumuşak tuttum. Tereddüt etmesinin gereksiz olduğunu göstermek istercesine ona uzandım ve kolunun bir kısmını tutup hafifçe

kendime doğru çektim. “Korkma, yemem seni,” diyerek bana söylediği sözleri ona iade ettim.

Yüzünde tek bir mimik belirmedi. İfadesi çelikten bir duvar gibiydi. Öylece duruyor ve ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Ona yaklaşıp sehpanın ucuna kaydım ve yarasına baktım. Siyah gömleğini yarıp geçen kurşun teninde derin olmayan bir iz bırakmıştı. Kanaması durmuş gibiydi fakat parçalanmış kumaştan net göremiyordum. Kutuya göz atıp makas aradım ama bulamadım. Gömleğinin kolunu yırtmayı düşünsem de cesaret edemedim. Hafifçe geriye çekildim. Tuhaf gözleriyle beni izleyen adamdan bakışlarımı kaçırmak istesem de inatçılığım bana mâni oldu. Sesimi bularak mırıldandım. “Gömleğini çıkarman gerek.”

Ruhumun derinliklerini arşınıyor gibi dikkatle bakması huzursuz hissetmeme neden oldu çünkü biliyordum, uzaklaşmasına gerek yoktu. Ona olan nefretim sığ bir bölgedeydi.

Tek kelime etmeden gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Yaralı kolunu oynatırken çenesi hafifçe titredi. Gömleğini bir kenara bıraktığında geniş gövdesine bakakaldım. Öylece kalakalmamın nedeni kusursuz denebilecek fiziği değildi. Beni şaşkına çeviren vücudundaki yara izlerine eşlik eden dövmelemdi. O kadar fazlaydı ki göz alıyor, dikkat dağıtıyordu. Sol kolu tamamen siyah mürekkepten meydana gelen çizimlerle kaplıydı. Omzunda bir yılan dövmesi vardı. Kolunu sarıyor, tenine dolanıyordu. Yılanın başının ucunda, diliyle işaret ediyor gibi gözüktüğü yerde F harfinde bir damga vardı. Dövme değil, hayır, F harfi tenine dağlanmıştı.

Onun hemen altında kırık zincirlerden oluşan sanatsal gözükten bir dövme vardı. Zincirlerin altınaysa kilise kubbeleri kondurulmuştu. Bilek kısmında Kiril alfabesiyle bir şeyler yazıyordu. Ve o yazının üstünde bir göz dövmesi vardı. Bedeni mürekkep içindeydi.

Dövmelerini kim yaptıysa gerçekten tam bir zanaatkârdı.

Dikkatimi toplamaya çalıştım. Yakınlığımız yüzünden midem bulanıyordu. Yüzümü ekşitmemek için çabalayıp yanımdaki malzemelere uzandım. Pamuğu alıp kutunun içinde asıl ihtiyacım olan şeyi bulamadığımda yerimden kalktım. Araz gözlerini üzerimden çekmezken ben salondan çıktım. Holde adımlayıp koridordaki adamlardan birine İngilizce konuşarak mutfağın yerini sordum.

İşaret ettiği koridora girdim.

Büyük mutfığa vardığımda içeriye adım atmamla sesler sonlandı. Çalışanlar beni şaşkınlıkla izlediklerinden onları pas geçerek lavaboya ilerledim. Dolap kapaklarını açarak kâse aradım ve bulduğumda kristal kesim kâsenin içini suyla doldurup kimseye bir şey demeden mutfaktan çıktım. Tekrar salona döndüm. İçeriye girdiğimde Araz'ın bana dönük olan sırtıyla bir diğer dövmesini gördüm. Kürekkemiklerinin arasındaki melek dövmesinin kanatları kırılmıştı ve melek düşüyordu. Sırtındaki tek dövme oydu. Bir şey anlatıyor gibiydi. Ensesindeyse küçük bir taç dövmesi vardı. Hepsi bir şeyler fısıldıyor, Araz'la ilgili sırlar veriyordu lakin onları duyamıyordum. Durup incelemek, daha dikkatli bakmak istesem de kendime öyle bir zaman tanımadım.

Eski yerime dönerek mermer sehpanın üzerine oturdum ve kâseyi yanına bırakıp pamuğu suyla ıslattım. Yarasını temizlemeye başladım. Kiri ve barutu teninden sıyırdım. Kanaması tamamen durduğu için işim kolaydı. Geriye çekilip başka bir pamuk aldım ve üzerine oksijenli su dök-tüm. Yaraya denk getirmeden etrafını yavaşça silmeye başladım. Sonra *canını yakabileceğimi* fark ettim. Kendime hâkim olamayarak yanlışlıkla olmuş gibi yarasına bastırdım. Canının acıdığını görmek üzere yüzüne baktım. Beklediğimi elde edemedim. Uyuşmuş ruhu, boşluğa bakar gibi duran yüzü ve karanlıkla kutsanmış büyüyen gözbebekleri haricinde bir şey yoktu ifadesinde.

“Kurşun yarasını nasıl temizlemen gerektiğini biliyorsun,” dediğinde bakışlarımızı ayırmadım. “Babandan dolayı mı?”

Başımı salladım ve elimi geriye çekip kirlenen pamuğu bıraktım. Konuyu değiştirmek isteyerek ben de onu sorguladım. “Acımıyor mu?” Şömineden yayılan turuncu ateş yüzünde yansımalar yaratıyordu.

“Alışığım,” dediğinde merak ettim.

“Kaç defa vuruldun ki?”

Bakışlarını kaçırdığında düşündüğünü gördüm. “Bunun gibi küçük şeyleri saymazsak...” Yarasını işaret ettikten sonra gözlerimizi buluşturdu. “İki kere.”

İki isabet ve biri bile bu canavarı öldüremedi, öyle mi?

Dokuz canı olmalı diye düşündüm ama sonra hatırladım.

Kötülere bir şey olmuyordu.

Gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Bıçak izlerine eşlik eden iki kurşun yarası vardı. Biri sağ omzunun biraz altında, kalbine oldukça yakındı.

Diğeryse karın boşluğunun oradaydı. Babam göğsüne aldığı kurşun darbesiyle şehit düşmüştü. Bu yüzden her zaman canının ne kadar acıdığını düşünerek kendime zihinsel olarak işkence etmişim. Kalbine yakın olan yarasını işaret edip geri çekildim.

“Acıdı mı?”

Lacivertlerini yüzümde gezdirdi. “Vurulduğumda pek bir şey hissettirmede,” diye yanıtladı sorumu. “Ama tedavi aşamasında evet, canım yandı.”

Başımı yavaşça sallayıp sargı bezine uzandım. Yarası derin olmadığı için dikiş atılmasına gerek yok gibiydi. Gerçi olsa bile bunu ona söylemez, enfeksiyon kapıp ölmesini beklerdim. Dostane çizgimden çıkarmaya çabalayarak kolunu sarmaya başladığımda düşünebildiğim tek şey babamın öldüğü dakikalar oldu. O saniyelerde acı hissetmemiş olma ihtimali yüksekti ve ben buna sevinmeden edemedim.

Yüzümde ne gördü bilmiyordum ama beni yanlış anlamış olmalı ki kendince bir çıkarımda bulunarak konuştu. “Ben masumiyetine inana dek aptalca bir şey yapmazsan asla zarar görmezsin, bu yüzden endişelenme.”

Kendim için endişelenmek âdetim değildi.

Sargısını sıkıca bağlayıp doğrulduğumda gözlerinin tam içine baktım. Benim yaralarımı, acılarımı algılamaya gücü yetmezdi. Keder ve azap benim ayrılmaz parçalarımdı. Ruhumdaki çatlaklar oluk oluk kanıyor, hayata tutunmamı zorlaştırıyordu.

Şöminedeki odunların çıkardığı ses kulaklarımı doldururken gözlerimiz birbirinde asılı kaldı. “Kim vurdu?” diye sordum kalbinin üstündeki yarayı işaret ederek. Onu vuran kişinin cesaretine hayran kaldım. Karşımdaki adamın elinden kurtulduğunu zannetmiyordum, ona bunu yapan birini yaşatmazdı.

“Küçük kız kardeşimi öldüren adam.”

Söyleyeceği hiçbir şey beni şaşırtamaz sanıyordum ama yanılmışım. İrileşen gözlerim ve aralanan dudaklarımla öylece yüzüne bakakaldığımda empati kurabilen yanımla acıyla sızladı. *Aşinalık*, sözlerindeki aşinalıktı beni kahreden. Karşımdaki adamın abi olduğunu da kaybettiği bir kız kardeşi olduğunu da bilmiyordum. Ne kadar ironikti. Benim kız kardeşim de onun yüzünden ölmüştü. Sanırım şu anki halimi en iyi o anlardı, tıpkı benim gibi canından çok sevdiği birini kaybetmişti.

Merak ettim. Kız kardeşini kimin, neden öldürdüğünü öğrenmeyi istedim. İkimizin ruhunda da büyük boşluklar vardı. Ben o boşluğu, intikamıyla doldurmaya çalışıyordum. Peki ya o? Almış mıydı öcünü?

Yüzüme samimi olduğunu umduğum hüznü bir ifade yerleştirdim. Mırıldandığımda bir yanım hitap şeklimi sesli söylediğimi çok geç idrak etti. “Başın sağ olsun *Morskoy*.”

Yüzüne gelen canlılıkla tek kaşını kaldırdığında dilimi ısırıldı.

Lacivertlerine yayılan ışık yüzünü aydınlattı. Saniyeler önceki kasvet aniden yok olmuş gibiydi ve ben bu Araz ile ne yapacağımı bilemeyerek bocaladım. Yüzündeki tebessüm gözlerine erişiyor, eğlendiğini belli eden mimikleri şoka girmeme neden oluyordu. Canavar, niye insan gibi davranıyordu?

“*Morskoy*?” dedi alay kokan sesiyle. “Öyle mi?”

“Sana uyan bir benzetme olduğunu kabul etmelisin.”

“Sen *Morskoy*’u nereden biliyorsun?”

Saatlerdir kütüphanesinde oturmuş kitap okuyordum ve okuduğum kitap Rusya’nın halk öyküleriyle alakalıydı. Kitabın yarısıysa *Morskoy* hakkındaydı. Rus folklorunda *Morskoy*, dünyadaki tüm suların efendisiydi. O deniz kadar eski, okyanuslar kadar uçsuz bucaksızdı. Bir nevi Slav Poseidon’du.

“Kütüphanende bulduğum kitapta okudum. Denizlerin ve okyanusların hükümdarı olarak biliniyormuş. İnsanlarla anlaşmalar yapar, bazen kurban istermiş. Güçlü ve tehlikeliymiş. Bana seni anımsattı.”

Tebessümü genişlediğinde kendimi huzursuz hissettim. Neden gülümseyip duruyordu? Ayrıca niye gözüne bu kadar normal geliyordu?

“Bu zamana kadar hakkımda bir sürü şey söylendi ama itiraf etmeliyim hiçbirisi bu kadar yaratıcı değildi.” Tebessümüne hâkim olmak ister gibi hafifçe boğazını temizledi. “Ve kibar.”

Kibar değildim, özellikle ona karşı.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı kaçırdım. İsteddiği kadar maskesinin ardına saklansın, derisinin altındaki şeytan gözlerinden belli oluyordu. Ve ben o şeytanın varlığını unutmuyacaktım. Kaybı için üzgündüm lakin bu bir şeyi değiştirmezdi.

Votka şişesine uzanıp içkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra arkasına yaslandı. “Bu arada Türkiye magazininin diline düşmüşüz. Herkes bizi nişanlı sanıyor.”

Beynimden vurulmuşa döndüm. Gökten kızıl kar yağsa daha az şaşırdım. Boş bakışlarımı yüzünde gezdirerek yanlış duyduğumu düşündüm zira sözleri anlamsız ve absürttü. Saniyeler geçip ben tepki vermeyince Araz kaşlarını çatarak doğruldu ve iyi olup olmadığını anlamak ister gibi yüzümü inceledi. Nefesimi tuttuğumu fark ederek soluklandım ve ağzımı bir balık gibi açıp kapattım.

“Pardon, sanırım yanlış duydum.” Kaşlarım daha da çatıldı. “Ne dedin?”

“Dün gece otelden çıkarken çekilen fotoğraflarımızda yüzüğün kamekalara yansımış. Ve bu fotoğraf Türkiye gündemine bomba gibi düşmüş.” Umarsızlığını belli ederek omuzlarını silkti. “Herkes bizi nişanlı sanıyor.”

Ağzımı kapatamadım. Karşımdaki adamın söylediği tek bir söze bile inanmayarak mırıldandım. “Haberı görebilir miyim?”

Beni şaşırtarak karşı çıkmadı ve siyah pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp ekranı açtı. Saniyeler içinde magazin sitesine girip haberi buldu ve ekranı çevirerek görselleri önüme serdi. Buz kesen tenime eklenen afallamış ifademle haberi inceledim. Otelden çıkarken çekilen fotoğraflarımızda Araz’ın belime doğrulttuğu silah belli değildi ve kollarının beni sarmalamış olması da iki âşk gibi durmamıza neden olmuştu. Yüzümün sadece yarısı gözüküyordu, yüzüğümün takılı olduğu elim diğer yarısını gölgelemişti. Yine de beni tanıyan herkes kolaylıkla Araz Vladimirov’un kollarındaki sarışının Kutsal Alazgir olduğunu anlardı.

“Haberı herkes görmüş müdür?”

“Büyük ihtimalle.”

Titreyen bacaklarım ve uyuşan bedenimle oturduğum yerden doğrulup şöminenin önüne doğru ilerledim. Benim asıl umursadığım Erdem amcanın bu haberleri duyup duymadığıydı ki bunu sorgulamam bile saçmaydı, kesinlikle görmüş olmalıydı. Araz’ın attığı her adımı takip ediyordu ve haberi gördüğü an planımızda başarısız olmakla kalmayıp canavarın ellerine düştüğümü bilirdi. Asıl soru, beni öldü olarak mı kabul etmişti yoksa şu an Rusya’nın köhne yerlerinden birinde saklanıp neler olduğunu anlamaya mı çalışıyordu?

“Ne o?” diye sordu. Sesinde beni irite eden bir alaycılık vardı. “Yoksa insanların benimle nişanlı olduğunu düşünmesinden rahatsızlık mı duydun?”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Sen duymadın mı?”

Sorumu görmezden gelerek arkasına yaslandı ve bacaklarını uzatıp topuklarını sehpanın üstüne yerleştirdi. Şömineden yayılan kızıl gölgeler bedeninde dans ediyor, kaslarının çizgilerini dolduruyordu. “İki güne unutulur.”

Haklıydı fakat haberler umurumda değildi. Benim önemsedğim o haberlerin doğru kişiye ulaşip ulaşmadığıydı. Koltuğa doğru adımladım ve Araz ile aramda mesafe bırakarak yanına oturdum. Bakışlarını üzerimde hissetsem de dönüp ona bakmadım. Yanında duran votka şişesini aldım ve yakıcı alkolden içerek gerilen bedenimi bir nebze rahatlatmayı denedim. Hissettiğim nefrete eklenen tiksintiyle alkolden bir yudum daha aldım.

“Yemek yemedin,” dedi Araz. “Yavaş iç.”

Yemek yemediğimi nereden bildiğini sorma zahmetine bile girmedim, bu evdeki her adımımın izlediğini biliyordum. Votkadan daha büyük bir yudum alıp onu duymazlıktan geldiğimde sinirle homurdandığını işitirim. Ne dediğini anlamadım ama umursamadım da.

Çalan telefonuyla aramayı yanıtladı ve Rusça konuşmaya başladı. “Dinliyorum.” Kısa bir süre sonra bedenindeki gerginliği fark ettim. “İçeriye atın. Hapiste ne yapacak görelim.” Algıladığım şeye rağmen tepki vermeyip konuştuklarını anlayamıyormuş gibi doğal davranmaya çalıştım. “Evet, Bogdan’a söyle, onu en ağır şekilde sınısın.”

Emrinin ardından konuşmayı sonlandırdı. Arkasına yaslanıp ateşi izlemeye başladığında votka şişesine sarılıp gözlerimi yumdum. Sinirden bağırmak istiyordum, ne halt edecektim?

Hapsoldüğüm altın kafesten nasıl çıkacağımı bilmiyordum ama tek yolumun Araz’dan geçtiğine emindim. Başka bir seçeneğim yoktu. Morskoy’un güvenini kazanmalı, bana ayrılan süreyi elimden geldiğince uzatmalıydım. Fakat bunu nasıl yapacaktım?

V. HAMLE SIRASI

Kutsal

Burnuma dolan yabancı kokuyla iç geçirdim. Başımı hareket ettirdiğimde sert deri yanağımı acıttı. Kendimi uykunun kollarından söküp aldım ve gözlerimi aralayarak nerede olduğumu idrak etmeye çalıştım. Ağzımda acı bir tat vardı. Sanırım bunun nedeni dün gece içtiğim votkaydı. Buğulu bakışlarım netleştğinde karşılaştığım tablo soluğumu kesti.

Bacaklarımı karnıma dek çekmiş, kollarımı belime sarmıştım. Başım kanepenin üstüne yaslanmış bir haldeydi ve boynumun tutulduğunu hissediyordum. Az ilerimde duran adamsa kafasını geriye atmış, ensesini koltuğa yaslamıştı. Bacakları hâlâ sehpanın üzerindeydi. Yarı çıplak uyuyor; kaşlarını çatmış, bilinçsizken bile fazlasıyla sert ve ciddi görünüyordu.

Yaralı koluna kaydı gözlerim. Beyaz sargısından sıyrılan birkaç damla kan vardı fakat iyi gözüküyordu. Asıl sorunsa o kolunun bacaklarımın üstünde durmasıydı. Parmaklarını taytımın üzerinden tenime ilıstırmış, resmen uykusunda bile beni esir almıştı. Sinirle homurdanıp elini itirdim. Düşen koluyla anında uyandı. Rahatını bozmadan sadece gözlerini bana çevirdi. Burnumdan soluyarak doğrulduğumda o tepkisizdi. Gözlerimi ovuşturup birbirine giren saçlarımı geriye ittirdim ve telaşlı adım seslerini işittim.

Omzumun ardından kapıya doğru baktığımda saniyeler içinde görüş açıma Güneş girdi. Endişeli ifadesiyle, “Araz,” dediğinde okyanus gözlü adam istifini bozmadan öylece yatmaya devam etti. “Baban Rusya’da.”

“Erken gelmiş.”

Güneş eklemeye bulundu. “Boris değil, Engin amca geldi.”

Kaşlarım çatıldı, konuşmalarının saçmalık derecesi algılarımı karıştırmıştı.

Yattığı yerden doğrulup bacaklarını indiren adam şaşkın ve öfkeli bir ifadeyle hızla Güneş'e döndü. Neler olduğunu anlayamadım fakat belli ki Araz aldığı haberden memnun değildi. Sinirle homurdanıp yerinden kalktı.

"Şu an nerede?" diye sorduğunda Güneş'in sertçe yutkundüğünü gördüm.

"Uçağı az önce indi. Yirmi dakikaya evde olur." Adamın yeşil gözleri beni buldu. "Büyük ihtimalle nişan haberlerini gördü ve heyecanlandı. Sabaha karşı yola çıkmış olmalı. Kutsal ile tanışmak ve seninle konuşmak için geldiğine kalıbımı basarım."

Demek yirmi dakikalık bir mesafede uçak pisti vardı. Büyük olasılıkla Araz'ın kişisel olarak kullandığı bir alandı, böyle bir yerde kurumsal bir yerleşme olduğunu sanmıyordum. Kendine ait bir havalimanı olması fikri canımı sıktı.

Araz sinirle soludu. "Haberı kimin uçurduğunu bulabildin mi?"

"Henüz değil," diyen Güneş hemen konuyu değiştirdi. "Fakat şu an önemli olan Engin amcaya ne diyeceğımız. Senin evlenmeni şart koştuğunu biliyorsun. Halihazırda bir gelin adayı var zannederken bu işin peşini bırakmaz."

Evlenmeni şart koştuğunu biliyorsun.

Bu da ne demektir?

Ayrıca Araz'ın babası Boris miydi yoksa Engin mi?

Bilmediğim çok fazla şey vardı. Tüm resmi görememek canımı o kadar sıkıyordu ki kelimelerle tarif edemezdım. Kendimi olduğum nokrada küçültüp aynı alanı paylaştığım ikiliyi dinlemeye karar verdim ama Araz'ın attığı bakış Güneş'i susturdu. Gözlerini bana çevirdiğinde açık ve net bir emir vermişti. "Odana git ve ben aksini söyleyene kadar orada kal."

Yerimden kalkarken inat edebileceğim bir konumda olmadığımı biliyordum. Özellikle de Araz güne bu kadar kötü başlamışken. Adamdan yayılan gerilim o kadar yüksekti ki yanına yaklaşan çarpılırdı. Bu yüzden sözünü dinledim ve Güneş'in yanından geçip merdivenlere yöneldim. Basamakları tırmanırken evin içindeki korumaların sayısının düne göre daha az olduğunu fark ettim. Bunun Engin isimli adamın gelişıyla bir alakası olabilir miydi?

Odaya girip ardımdan kapıyı kapattım. Hızla cam kenarına geçip dışarıya bakmaya başladım. Bahçedeki korumaların da düne göre daha az olduğunu gördüm. Evdeki bu ani değişimin kesinlikle gelen adamla bir ilgisi vardı ama tam olarak nedendi?

Araz'ın babası, Engin miydi yoksa Boris mi? Niye iki farklı isim duymuştum? Ayrıca bu Engin denen adam, benim işime yarar mıydı? Oğlunun nasıl biri olduğunu buraya geldiğine göre biliyor olmalıydı. Zorla tutulduğumu, nişan haberinin yalan olduğunu ona söylesem ne olurdu? Düşününce o evdeyken olay çıkarırsam bana yardım etme ihtimali oldukça düşüktü. Aksine böyle bir eylem büyük ihtimal ölümümü kesinleştirir, kendi ellerimle kendi kafama sıkardım.

Evlenmeni şart koştuğunu biliyorsun.

Araz'ın evlenmesini istiyordu. Bunu şart koşacak kadar çok istiyordu. Güneş, *Kutsal ile tanışmak için* demişti. O adam buraya geldiğinde beni görmek isteyecekti. Araz bu yüzden beni odaya göndermiş, ortalıklarda gözükmememi, bu sayede babasına iyi bir yalan söyleyebileceğini düşünmüştü.

Aniden kafamdaki çarkların döndüğünü hissettim. Seçeneklerim nelerdi? Sonsuz zamanım yoktu. Burada geçen her dakikam benim aleyhime işliyordu. Bir yol bulmam şarttı. Ve aklıma gelen çözüm, şu anki koşullarda belki de sahip olabileceğim en büyük şanstı. Onu iyi değerlendirmeliydim.

Yerimde kıpırdayıp bavuluma yöneldim. İçinden çıkardığım pantolon ve gömleği yatağın üstüne attım ve soyunmaya başladım. Hızla pantolonu kalçalarıma, gömleği de üzerime geçirdim. Siyah gömleğin eteklerini pantolonun içine sokup bir kemer taktım. Elimden geldiğince hanımefendi bir görüntü ortaya çıkardım. Yatağa oturup çizmelerimi giydim. Ardından banyoya girdim. Dişlerimi fırçalayıp kendime çekidüzen verdikten sonra pencere kenarına tünedim.

Kısa bir süre sonra görüş açıma bir araba girdi. Siyah aracın içinden bir adam indi. Uzun boylu, altmışlı yaşlarının sonlarında bir adamdı bu. Üzerine geçirdiği takım elbisesi jilet gibiydi. Saçlarında beyazlar vardı ama yine de bakımlı gözüküyordu. Basamakları çıkmaya başladığında onu Güneş karşıladı. Birbirine sarılan ikiliyle kendime vazgeçecek zamanı tanımadan harekete geçtim. Odadan çıktığımda korumanın kapımın önünde durmadığını fark ettim. Normalde koridordaki belli noktalarda

nöbet tutan Araz'ın askerleri etrafta gözükmüyordu. Kesinlikle gelen adam evdeki ani değişimin nedeniydi. Koridorda adımladım ve merdivenlerin başında bekledim. İçeriye giren adamla Araz'ın sesini işittim.

“Baba, senin ne işin var burada?”

“Destur,” dedi adam öfkeyle. “İnsan önce bir *hoş geldin* der.”

Yavaşça korkuluğa yanaşıp konuşan ikiliyi görüş açıma soktum. Araz üstünü değiştirmişti. Saçları nemliydi. Anlaşılan hızlı bir duş almıştı. Babasına bakarken hafifçe başını eğmişti. “Haklısın,” dediğinde şaşırdım. “Hoş geldin tabii. Sadece seni beklemediğim için şaşırdım.”

“Çıkan haberlerden sonra yerimde duramayacağımı düşünemedin mi cidden?”

“Bu kadar acele etmezsin sanmıştım.”

Araz'ın cevabıyla adam homurdandı. “Nişan haberini magazinden öğrenmek ne denli üzücüydü biliyor musun, oğlum? Üstüne üstlük herkes benden bir açıklama bekledi ve bil bakalım ben insanlara ne cevap verdim?” Adam aniden bağırduğunda geriye sıçradım. “Hiçbir şey! Çünkü bir bok bildiğim yok.”

“Baba, durum sandığın gibi değil.”

Adam, Araz'ı bölerek konuşmaya devam etti. “Oğlum benim bu hayatta en çok istediğim şeylerden biri senin kendi yuvanı kurman. Sevmen ve sevilmen. Bu arzumu gerçekleştir diye yıllardır yalvarıyorum sana. Neden beni bu kadar mutlu edebilecek bir haberi benden sakladın?”

Gözlerimi Araz'a çevirdim. Babasının yanındayken saygılı olmaya dikkat ediyor, ne kadar öfkeden yansa da kibarlığı elden bırakmıyordu. Doğruca haberlerin yalan olduğunu söylememişti ve her istediğini yapan biri olduğu belliydi. Babasına karşı durumu idare etmeye çalışıyordu. Belli ki babası için onun evlenmesi gerçekten de önemliydi. Acaba altındaki sebep neydi?

Araz, “Baba bak,” diyerek bakışlarını kaçırdığında bir şeyler söyleyerek *benim planımı* bozmak üzere olduğunu anladım. Bunun üzerine yara bandını hızla sökerek harekete geçtim. Merdivenlerden inmeye başladığımda yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Topuklularımdan yayılan sesle tüm gözler beni buldu. Doğruca bana bakan adama ilerledim.

“Merhaba efendim. Hoş geldiniz,” diyerek elimi uzattım. “Ben Kutsal.”

Karşımdaki adam elimi tutarak kibar bir tebessümü dudaklarına iliş-tirdi. “Merhaba kızım.” Hitap şekli bir an dengemi bozdu. “Ben Engin Sipriyanoğlu, Araz’ın babasıyım. Tanıştığıma memnun oldum.”

Sipriyanoğlu.

Araz yarı Türk yarı Rus olduğunu söylemişti. Rus tarafının annesinden geldiğini düşünebilirdim ama adını duyduğum bir diğer kişi yani Boris tabloyu bozuyordu. Ayrıca Engin Sipriyanoğlu’yla Araz hiç ben-zemiyordu. Adamın kahverengi gözleri, esmer bir teni vardı. Yüz hatları yuvarlaktı. Araz ise siyah saçlı, mavi gözlü, beyaz tenliydi ve keskin yüz hatlarına sahipti. İkisini incelemeye son vererek mırıldandım. “Ben de efendim.”

Tebessümünü genişleterek gözlerini yüzümde gezdirdi. “Gelinim ola-cak kadınla böyle tanışmak istemezdim ama çat kapı gelmesem Araz’ın bana haber vereceğı yok gibiydi.”

Bakışlarını oğluna çevirdiğinde yüzünde yine öfkeli bir ifade uyandı. Göz ucuyla Araz’a baktım ve bir an arkamı dönüp kaçmak, saklanmak istedim. Düşündüğüm şey bana zaman kazandırabilir, hem de güvenliği-mi sağlayabilirdi. Canavar henüz pençelerini bana geçirmemişti ama bu geçirmeyeceğı anlamına gelmezdi. Araz güvenilebileceğim biri asla değildi. Masum olduğumu ona düşündürtmemin en kolay ve hızlı yolu hayatına sızmamdı. Eğer babası bizi nişanlı olarak bilirse bir süre onun yanında kalabilir, onu bitirmenin bir yolunu bulabilirdim. Bu şekilde ayrıcalıklar elde edebilirdim. Acilen internete ihtiyacım vardı. Otele sakladığım tele-fona erişmek, Erdem amcayla konuşmak ve bu kaleden ayrılmak zorun-daydım. Yine de Araz bana bakıp beni olduğum noktaya gömmek ister gibi dururken *yanlış mı yaptım* diye düşünmeden edemiyordum.

Hayır, böyle düşünmemeliydim.

Ben bitti demeden oyun bitmez, bitemezdi.

Araz konuşmak üzere dudaklarını araladığında ondan önce davran-dım ve geri dönüşü olmayan bir yola girdim. “Engin Bey, bunun için çok özür dilerim ama Araz’dan bir şey söylememesini isteyen bendim.”

Ortama çöken sessizliğin mimarıydım.

Ateşimin çıktığını hissediyor, birazdan sergileyeceğim performanstan alnımın akıyla çıkmayı diliyordum. Lacivert gözlerini üzerimde dolaş-tıran adamın şaşkınlığını görmezden gelmeye çalışarak tamamen Engin

Bey'e odaklandım. Kelimeler ağzımdan bir yağ gibi kaydı. "Tabii ki nişanlandığınızı size söyleyecektik." Uyuşan parmaklarımı birbirine bastırdım. "Haberlerden duymanızı hiç istemedik fakat size telefonda söylemek de istemedik. Bu yüzden Türkiye'ye gelene dek saklamaya karar verdik. Magazin büyük bir talihsizlik sonucu bizden önce davrandı ki bunun için gerçekten çok üzgünüz."

"Evet, bir şanssızlık eseri bu duruma düşmüş olabilirsiniz." Engin Bey, tek kaşını kaldırarak ilk bana, ardından oğluna baktı. "Ama bu kabahatinizi örtmez. Özellikle senin," diyerek işaretparmağını oğluna doğrulttu. "Bana haber vermen gerekirdi. İnsanlar bana gelinimi sorduğunda aval aval yüzlerine bakakalmam senin suçun."

Araz kaşlarını çatarak bana baktığında ne diyeceğini bilemediği barizdi. "Araz Bey." Odayı dolduran kadın sesi ve Türkçe kelimelerle arkama döndüm. Hizmetlilerden biri, "Kahvaltı hazır efendim," dediğinde, "Güzel," diyerek Engin Bey'e baktım. "Yoldan geldiniz, aç olmalısınız."

"Evet, hem de kurt gibi. Ayrıca gelinimle biraz sohbet etmek isterim."

Adamın bana gelinim demesi istifra etmek istememe neden olsa da gülen suratımı bozmadım. Önce bizi şoka girmiş bir ifadeyle izleyen Güneş'e, ardından beni bir kaşık suda boğmak isteyen Araz'a baktım. Engin Bey harekete geçip yemek salonuna ilerlediğinde ona eşlik ettim.

Yemek odasına girdiğimizde Araz da ardımızdan geldi. Sandalyeye oturduğumda tam karşıma geçip başköşeyi babasına bıraktı. Görevliler servise başladığında bakışlarım karşımda oturan adamı buldu. Gergin gözüküyordu ve bunun en büyük nedeni bendim. Onu zora sokmamdan endişe duyuyor olmalıydı. Normal şartlarda bunu zevkle yapardım fakat şu anki durumda ona köstek değildim. Aksine buradaki yerimi bir süreliğine sağlamlaştırmam gerekiyordu ve bunu yapmamın tek yolu sahte nişanlı rolünü Engin Sipriyanoğlu'na kabul ettirmemdi.

Beni izleyen orta yaşlı adam kibar bir tonlamayla konuştu. "Kutsal, bana biraz kendinden bahseder misin?"

Araz arkasına yaslanmış beni izlerken öfkesini gölgelemeye çalışsa da başarılı olamıyordu. Beni tartıyordu. Başıma açtığım belayı nasıl idare edeceğimi ve nasıl yalan söyleyeceğimi görmek istiyordu. Şovun keyfini çıkarabilirdi.

“Yirmi dört yaşındayım ve balerinim,” diyerek tebessüm ettim. “Normalde İstanbul’da yaşıyordum. Birkaç ay önce ekibimle Rusya’ya geldim. Burada bir gösterimiz vardı.” Tatlı gülümsememle okyanus gözlü adama döndüm. “Araz’la da orada tanıştık. Dans edişime vurulduğunu söylemişti. Hatırlıyor musun, hayatım?”

Engin Bey yüzünü kaplayan gülümsemeyle bir bana bir oğluna baktığında ben meydan okurcasına canavarı izlemeye devam ettim. “Öyle mi, oğlum?” diyen adam güldü. “Demek Kutsal’ın dans edişine vuruldun. Çok şükür bu günleri de gördüm.” Araz gözlerini benden ayırmadı ve yüzüne gördüğüm en sahte tebessümü iliştirdi.

“Evet baba, öyle oldu.”

Kıvranışından zevk alarak kahvemı yudumladım. Ardından bu durumun keyfini sürmem gerektiğini fark ederek hikâyeyi süsledim. “Son gösteri gecemde kulise kocaman bir çiçek yolladı. Üstünde de akşam yemeğine davet ettiğini söyleyen bir kart vardı. Bu şekilde tanışıp görüşmeye başladık.”

Engin Bey’in gözleri irileşti. “Oğlumdan beklenmeyen bir romantiklik olmuş.”

“Öyle demeyin,” diyerek kıkırdadım. “Araz çok romantiktir.”

Ellerini yumruk haline getirse de tebessümünü kaybetmedi ve babasına bakarak sözlerimi onayladı. “Öyleyimdir.”

Engin Bey’in, “Demek ilk görüşte âşık olmuş sana,” demesiyle ellerimi birbirine çarptım.

“Araz da aynısını söyledi. Beni gördüğü gibi âşık olmuş, bir süre pesimden koştı hatta.”

“Koştum.” Araz’ın ses tonundaki sertlik bir an yutkunmama neden oldu. “Kutsal kaçtı, ben kovaladım.” İmalı bir ifadeyle gözlerime bakarken şeytani bir dokunuş yüzünü gölgeledi. “Gördüğün üzere fazla güzel. Onu kaçırırsam büyük bir aptallık etmiş olurum, değil mi?”

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. Beni rahatsız hissettirmek üzerine kurduğu sözlerle başarıya ulaşmıştı. Önümdeki kahvaltılıkları çatalımın ucuyla ittirip ağzıma bir şeyler attım.

“Ne zamandır birliktesiniz?”

Engin Bey’e baktım. “Sadece birkaç aydır.”

“Düğün ne zaman?”

İşittiğim sözlerle içtiğim kahve boğazımda kaldı. Zar zor yutkunarak bakışlarımı Araz'a çevirdim. Onunla evlenmektense ölmeyi tercih ederdim. Ayrıca bu acele de neydi? Sahte nişanımızın ilan edilmesinin üzerinden bir gün geçmişti ki ben bunu öğreneli daha yirmi dört saat olmamıştı.

"Yaza," dedi Araz ve arkama yaslandım.

Fazlasıyla uzak bir tarihi belirtmesinden son derece memnundum. Elbette o zamana dek yollarımızı çoktan ayıracaktık. İki seçenek vardı: Ya Araz hapse girecekti ya da ben mezara. Umudum ilk seçenekten yanaydı.

"Daha çok varmış. Yine de ufak bir davet verip bize yakışır bir nişan yapmamız gerekir. Öncelikle Kutsal, ailenin geri kalan üyeleriyle tanışmalı ve biz de onun ailesiyle tabii."

"Benim ailem yok."

Beyan ettiğim gerçeğin ardından sessizlikle mükâfatlandırıldım. Engin Bey hüznle bakıyor, bana acıyor gibi duruyordu. Bu konuyu konuşmak istemesem de daha fazla sorgulamasını istemediğim için kısa kesmeye çalıştım. "Küçük yaşta hem annemi hem babamı kaybettim."

"Başın sağ olsun, kızım." Midemdeki bulantı artış gösterirken bakışlarımı kaçırdım. Engin Bey derin ve sesli bir nefes aldı. "Haftaya halanın doğum günü var," derken doğruca oğluna konuşuyordu. "Siz de Türkiye'ye gelirsiniz, ailecek bir yemek yeriz."

Doğan umut ışığı bana gelecek vaat etti. Türkiye'ye döndüğümüzde bir şekilde Erdem amca ile iletişime girebilir ve bu saçmalığı hızla sonuca bağlayabilirdim.

"İş programıma bakarım."

Araz'ın sözleri ümidimi baltalayacaktı ki Engin Bey adeta emretti. "Geleceksiniz, Araz. Zaten uzun zamandır gelmiyorsun. Bu haberlerden sonra ele güne karşı mutlu aile tablosu çizmemiz şart."

Dudaklarımı birbirine bastırıp sessiz kaldım. Araz saniyeler içinde babasını onaylayarak başını salladığında göğsümdeki kasvet bir nebze dağıldı. Doğru yolda olduğuma emin oldum. Karşımdaki canavarın aklındaki muhakemeye işimi bırakmayacak, kendimi bu çukurdan kendim çıkaracaktım.

Engin Bey'in bakışları camın ardındaki bahçeye kaydı. Gözlerini nöbette olan korumaların üzerinde dolaştırdıktan sonra tekrar bana baktı.

“Araz’ın ne işle uğraştığını bilmek seni ondan uzak durmaya ikna etmemiş anlaşılan.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek Araz’a baktığımda kaşlarını çatarak babasını uyardı. “Bu konuyu kapat.”

“Neden?” diye sordu Engin Bey arkasına yaslanıp kahvesini yudumlarken. “Yoksa utanıyor musun? Mafyacılık oynamana izin vermemin nedeni bu karanlık dünyaya mahkûm olman değildi, Araz. Ve sen tahmin ettiğimden daha uzun süredir buradasın.”

“İzin istediğimi hatırlamıyorum.”

Araz’ın sözleriyle Engin Bey’in yüzünde bir hüznün yeşerdi. “Haklısın, bana o kadar bile saygı duymamış olmamalısın ki gecenin bir vakti kaçır gibi evden gitmiştin.”

Bir aile dramının içindeydim ve her ne kadar Araz’dan nefret etsem de bu konunun beni ilgilendirmedigine emindim. Gerçi onun hakkında her şeyi bilmem gerekirdi. Zayıf yönünü bulursam onu en iyi oradan yarardım fakat ahlaki açıdan bir yanımda bu konuşmanın fazla özel olduğunu vurguluyordu.

“Kaçmadım,” dedi Araz ve babasına baktı. “Sana ne yapacağımı söyledim ve gittim. Bunu yapmak zorunda olduğumu bildiğin halde bana engel olmaya çalışmamalıydın.”

Engin Bey kahve fincanını bırakıp bütün dikkatini oğluna verdi. “Araz yapmak istediğin şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu o zamanlar umursamadın. Oğlum, aradan sekiz yıl geçti ve sen her gün daha beter bir karanlığın içine düşüp oradan çıkamıyorsun.” Aniden beni işaret etti. “Bak, sana ışık olabilecek bir kadın var artık. Ne olur, başkalarını düşünmeyi bırakıp kendi hayatına odaklan ve bu bok çukurundan kendini kurtar.”

Araz elini masaya indirip bağırduğunda korkuyla titredim. “Başkası dediğin benim küçük kız kardeşim!”

Evin içinde yankılanan sözleriyle boğazım düğümlendi. Kalbimin sıkışmasına neden olan kelimeleri karşısında ne yapacağımı bilemedim. Aklım öğrendiklerimi filtreliyor, her şeyi süzgeçten geçiriyordu. Araz Vladimirov yedi yıl önce tahtına geçmişti ve babasıyla konuşmasından anlayabiliyordum ki bunu yapmasının bir nedeni de kız kardeşiydi. *Ölen kız kardeşi.*

Ama neden?

“Biliyorum,” diyen Engin Bey’in sesi titredii. “Bu yüzden vazgeçmeni istiyorum. Bir evladımı daha kaybedemem.”

Bir babanın yardım ılığıydı bu. İçimdeki insani taraf hüzünleniyordu çünkü adamın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Bir evladını yitirmişti ve diğeriini kaybetmemek için çabalayışını duyabiliyordum fakat bilmeliydi, *Araz Vladimirov’a kimse zarar veremezdi*. En azından onu iki günlük tanıyan ben böyle düşünüyordum. Ve onu uzun zamandır tanıyanların benim sözlerimin en az beş katını iddia edebileceğı ortadaydı.

Kendimi tedirgin hissettim. Engin Bey’in yüzüne bakarak midemin kasılmasına izin verdim. Evladı için endişelenen adam, benim oğlunun ışığı olacağıma inanıyordu ve bu kandığı en büyük yanılgıydı. Amacım oğlunu düştüğü bataklıktan çıkarmak değil, o bataklığa gömmektii. Araz’ı bitirmek için elimden geleni yapacaktım. Onun kanına sızacak, krallığını başına yıkacaktım ve bunun için bir saniye bile üzölmeyecektim. Yine de içimde cız eden bir şeyler vardı. Buna yenilerek bakışlarımı Engin Bey’den kaçırdım.

“Beni kaybetmeyeceksin.”

Araz bir kaideyi dile döker gibi konuştuğunda ellerimi birbirine dolağım ve arkama yaslanarak yüzünü inceledim. Öylesine kendinden emindi ki kahkaha atmak istedim. *Başına gelecekler hakkında en ufak bir fikri yoktu*.

Gözlerini bana çevirdiğinde yüzüne yansıyan öfkesiyle yutkunamadım. “Kutsal, bizi babamla yalnız bırak.” Emriyle yerimden kalktığımda Engin Bey tek kelime etmedi. Adam tabağına bakarken zihninde kaybolmuş gibiydi.

Odadan çıkmak üzere kapıya yanaştığımda önümde biri belirdi. Adının Ivan olduğunu hatırladığım adam yolumu kesmişti. Arkamdaki bir noktaya bakıp ardından gözlerini bana çevirdi. Başıyla onu takip etmemi işaret ettiğinde Araz’dan kaşla göz arasında bir komut aldığıını anlamamı sağladı. Ardından gittim. Aşağı kata inen basamakların önünde durduğumuzda göğsüm sıkıştı zira bu yolun nereye vardığını az çok tahmin edebiliyordum. Ivan kolumu kavradı lakin canımı yakmadı. Acı vermekten ziyade daha çok beni harekete geçirmek istiyor gibiydi.

Aşağıya indiğimizde geniş bir koridorda ilerledik. Sondaki kapıyı açan adam önden, ben arkadan içeriye girdiğimizde karşılaştığım tabloyla ağızım açık kaldı.

Zindan, gerçek bir zindan.

Duvarlardaki zincirlere göz attım. Birilerini tutsak etmek için tasarlandıkları belliydi. Üzerlerinde kurumuş kanlar vardı. Yerin altından kaydığını hissettim. Başım dönerken Ivan beni dik tutan tek şey oldu. Ona baktığımda korkumu yüzümde görerek odanın ortasındaki masa ve sandalyeleri işaret etti. “Otur,” derken İngilizce konuşmuştu. Elini üzerimden çekti. “Sana su getireceğim.”

Odadan çıkıp ardından kapıyı kapattı ve üstüme kilit vurdu.

Boğulduğumu hissederek titrek bir soluk verdim. Gömleğimin yakasını çekiştirip etrafa baktım. Kaçmam mümkün değildi. İçinde bulunduğum alanda cam yoktu. Tepemdeki zayıf aydınlatmayla oda bir hayli loştu. Zincirlere göz gezdirdiğimde midem ağzıma geldi. Alnımdan süzülen soğuk terle başıma aldığım belanın boyutunu ne kadar küçümsediğimi bir kez daha anladım. Az önceki şovum bana pahalıya patlayacaktı. *Hem de çok pahalıya.*

Ne yapacaktım? Araz’ı ikna edebilir, davranışlarımın tek sebebinin hayatta kalma çabam olduğuna onu inandırabilir miydim? Onunla nasıl baş edecektim? Fevri olmamayı öğrenmem gerekirdi. Yirmi dört yaşına girmeme rağmen hâlâ iki kere düşünmeden hareket etmem şaka mıydı?

İçimi saran telaşla birlikte amaçsızca adımlamaya başladım. Olduğum alanda volta atmakla meşguldüm ki kapı tekrar açıldı. Ivan elindeki su şişesiyle içeriye girip ardından kapıyı örttü ama tam kapatmadı. Yanıma gelip şişeyi bana uzattığında titreyen parmaklarımla suyu aldım. “Teşekkür ederim,” diye İngilizce mırıldanıp şişenin kapağını açtım.

Sudan büyük bir yudum alırken Ivan yanımda dikilmeye devam etti. Şişeyi dudaklarımdan indirdim ve kapağıyla birlikte masanın üstüne bıraktım. Sandalyeye otururken göz ucuyla Ivan’a baktım. Onu ekarte edebilmem mümkün müydü? Belki de. Fakat onu yolumdan çeksem bile bu zindandan çıktığım gibi önüme bir ordu dolusu adam yığılırdı. Kapana sıkışmış bir fare olduğum gerçeği yüzüme bir tokat gibi çarptı. Belki de Araz’ın eline düştüğüm ilk andan beri kendimi ilk kez gerçekten bir esir gibi hissediyordum.

Yerimden fırlayıp harekete geçtim. “Lavaboyu kullanmam gerek,” diyerek ilerleyeceğimde Ivan kolumu yakalayıp beni durdurdu. Ona bakmamı sağladığında tam ağzını açacaktı ki başka bir ses duyuldu.

“*Ne trogay yeyo.*” Araz’ın bana dokunmamasını emretmesi üzerine Ivan elini üstümden çekti.

Kapının önünde duran canavara baktım. İçeriye adım attığında o kadar öfkeliydi ki olduğum noktada küçüldüğümü hissettim. Bana bakmaya devam ederek Ivan’a başıyla işaret verdi. Emri alan adam mahzenden ayrılıp Araz ile beni yalnız bıraktı.

Üzerime doğru geliyor, üstüme toprak serpiyordu. “Gerçekten bravo.” Yenik düştüğü öfkesiyle alkışladı beni. “Bence tiyatroyla uğraşmaya başlamalısın.” Gözbebeklerindeki siyahlık mavilerini daraltıyordu. “Bu yetenekle harcanıyorsun sen.”

Erdem amca bale yaptığımı öğrendiğinde aynı sözleri sarf etmişti. Her ne kadar yalan söylemekte ustalaşsam da şu an içinde bulunduğum durumdan yine yalan söyleyerek kurtulmam zor gibi gözüküyordu. Öfkesinde haklı olabilirdi ama altta kalacağımı zannediyorsa yanılıyordu.

“Lütfen ama... fırsatı değerlendirdiğim için beni suçlayamazsın.” Sözcüklerin ağzımdan dökülmesine izin verdim. “Salak mı zannediyorsun sen beni?” Sorum karşısında histerik bir gülüş yeşerdi yüzünde. Hakaret edeceğini anlayarak buna müsaade etmeden konuşmaya devam ettim. “Gördüklerimden, bildiklerimden sonra beni bırakmayacaksın. İstesene de yapamazsın bunu. Masumiyetimi kanıtlasam bile bir şey değişmez.”

Yüzünde ufak bir yumuşama oluştu fakat bu o kadar kısa sürmüştü ki bir an göz yanılmasından ibaret olduğunu düşündüm. Onun yanında kalmalıydım. Telefon ellerimin arasından kayıp gitmişti ve içindeki videoya bir daha ulaşamayabilirdim. Beni bir odaya hapsedip elimden günlerimi, haftalarımı alabilirdi. Masum olduğumu kanıtlayamazsam beni öldürecek ve masum olmamam aksini kanıtlamamı zorlaştırırdı. Acilen yedek bir plana ihtiyacım vardı. Önüme çıkan fırsat benim için büyük bir şanstı.

“Bırak baban beni nişanlın olarak bilsin.” Geriye adımladım ve aramıza mesafe koymaya çalıştım ama o üzerime gelmeye devam etti. “Onu mutlu etmek istediğini görebiliyorum.”

Yani öyle umuyordum.

“Bir süre sonra ayrıldığımızı söyleriz. Eğer babanın sana kızmasını istemezsen benim seni terk ettiğimi ya da kaçıp gittiğimi söylersin. Zaten şu an herkes bizi nişanlı zannediyor,” diyerek onu ikna etmeye çalıştım.

“Ayrıldığımızda gidip birine seni şikâyet etmeye kalksam bile eski nişanlının yalan söylediğini düşünecek herkes.” O kadar hızlı konuşmuştum ki bir an duraksayıp yutkunmak zorunda kaldım. “Hem bu şekilde sana masumiyetimi de kanıtlayabilirim. Başka türlü sana kendimi nasıl ispat etmemi bekliyorsun?”

Çaresizliğim gerçektir. İçine düştüğüm çamurdan kurtulamayacaktım. Artık ayağa kalksam bile yapabileceğim tek şey başkalarını da kirletmek olacaktı. Bu yüzden son kez esir düşmeli, karşımdaki canavarın kulesine hapsolmalıydım.

Sırtım soğuk ve sert duvarla buluştuğunda Araz ile aramızda sadece iki karışlık bir mesafe vardı. Gözlerini görebilmek için başımı geriye atmam şarttı. O bana her an tek lokmada yutabileceği bir avmışım gibi bakarken her şey fazla zorlayıcıydı. Öfkesini sesinden bir kan gibi akıtarak sorguladı. “Bu kadar doğal bir şekilde yalan söyleyen biri nasıl masum olabilir?”

Sorusuyla iç geçirdim. “Hayatta kalmak için herkes her şeyi yapar. Benim yalancılığım da bundan kaynaklı. Sadece bana bir şans vermeni istiyorum. Teklifim şu.” Gözleri gözlerimdeydi ve ben kendimi bakışlarındaki soğuk sulara teslim ettim. “Sahte nişanlın olarak yanında duracağım. Sana kendimi kanıtlayacağım ve işimiz bittiğinde sonsuza dek gideceğim.”

“Hayatta kalmak için bana kazık atmayacağın ne malum?”

Gülmeden edemedim. “Sana kazık ararsam nasıl hayatta kalabilirim?”

Araz bir süre sessiz kaldı. Teklifimi değerlendiriyor, bir karara varmaya çalışıyordu. Nefret ettiğim, ölmesini istediğim bir adama adeta yalvarıyordum. Daha ne kadar küçülebilirdim, bilmiyordum lakin bunu yapmak zorundaydım.

“Karşılığında ne istiyorsun?” Sorusunu anlamsız bulduğum için bir süre boş gözlerle baktım ona. “Haklısın.” Yerinden oynatılması imkânsız bir kaya gibi duruyordu karşımda. “Babamı bir nedenden dolayı mutlu etmek istiyorum ve şu an onu mutlu etmemin tek yolu evlenmek. En azından onu evleneceğime inandırmak.” Bunun düşüncesi bile onu ürpertiymiş gibi yüzünü buruşturdu. “Bu yüzden teklifini düşüneceğim fakat karşılığında başka bir şey isteyeceğine eminim. Özgürlüğün dışında isteyeceğin bir şey.”

Gözlerindeki şüphecilik bedenimi alevlendiriyordu.

İntikam demek istedim birdenbire. *Azabın en acı dolu anlarını damarlarında hissetmeni istiyorum. Gözlerimin önünde günden güne bitip gitmeni, acı çektiirdiğin ruhlardan birine dönüşmeni diliyorum. Senin yok oluşunu görmek istiyorum.*

Düşüncelerim birbirine savaş açtı. Sınırlarımın zorlandığını hissediyordum. Canımı ortaya koymamın bedelinin sadece hayatım olduğuna inanmıyordu ama onu suçlayamazdım. Beni yakaladığından beri soğukkanlıydım. Nefretimin dikbaşlılığını alışıya etmesine müsaade etmemiştim. Bu yüzden teklifimin sadece yaşama arzumdan kaynaklandığını düşünmüyordu. Özgürlüğümde daha çok istediğim ne olabilirdi?

Soluğum onun nefesine karıştı. Birbirimize meydan okurcasına bakmaya devam ettiğimiz o anlarda aklıma gelen bahaneyle dişlerimi sıktım. Gururum ayaklarımın altında çatırdayan bir cam gibiydi. Dikkat etmezsem kanamama neden olacak, beni yaralayacaktı. “Para.” İçimde yeşeren nefret kendimeydi. “Para istiyorum.”

Araz’ın gözlerinden geçen şaşkınlığa eşlik eden başka bir şey daha vardı. Bana bir gram bile saygı duyuyorsa o saygı artık buhar olup uçmuştu. Kazanmayı düşündüğüm o saygı, artık imkânsız bir hayal olmalıydı. Fakat ters psikoloji her zaman işe yarardı. Onun gibi bir adama üzerimde egemenlik kurabileceğini, beni rahatça yönetebileceğini düşündürtmeliydim. Maddi gücüyle beni ezebileceğini zannederse tehlike olmadığına daha çabuk inanırdı. Onun gözünde öksüz bir kadındım ama yine de potansiyel bir düşmandım. Âciz olduğuma ne kadar inanırsa o denli açık verirdi ve ben o açıkları kendi lehime kullanabilirdim.

“Para?”

Yanlış duymadığını teyit etmek ister gibiydi. Hızla başımı aşağı yukarı salladım. “Senin de bildiğin üzere yalnız bir kadını. Elbette kenarda param var. Yoksa bu ülkede olamazdım ama sahip olduğum para geleceğimi şekillendirmeme yeterli değil. Ve benim hayallerim var.”

Hayal.

Evet, tabii.

“Bunları gerçekleştirmek için de paraya ihtiyacım var. O yüzden senden nişanlı olmam karşılığında para istiyorum.” Kelimelerimin altını özenle çizdim. “Anlaşmamız bittiğinde kaybolacağım ve bir daha asla karşılaşmayacağız.” Gözleri yüzümde ağır ağır gezindi.

“Seni bir daha görmeyeceğim,” derken bunu onaylamak ister gibiydi. Tekrar başımı sallayarak ona garanti verdim.

“Beni bir daha görmeyeceksin.”

Sessizliğe bürünen bakışlarımız, birbirimizde asılı kaldı. *Ruhunu gördüm, ruhumu gördü.* Saniyelerin ardından dudaklarını araladığında karanlığıma ışık tuttu. “Eğer teklifini kabul eder, sana bu şansı verirsem, seni sınarım. Aptalca bir şey yapar ya da başıma bela olursan sonuçlarını ağır ödersin.” Tek kaşını kaldırdı. “Anladın mı?”

Boğazımdaki düğümü yok etmek isteyerek yutkundum. “Anladım.”

Yaptığım şeyin ne denli tehlikeli olduğunu idrak etmeme müsaade etmeden Eylül’ü düşledim. Her şey onun içindi.

Ölmek var, dönmek yoktu.

Zindandaki konuşmamızdan ve anlaşmamızdan sonra Araz benden kusursuz bir nişanlı gibi davranmaya devam etmemi istemişti. Ve ben de dediğini yapmıştım. Engin Bey’in gitme vakti gelene kadar bir süs bebeği gibi yüzümdeki sahte gülümsemeyle bir köşede durmuştum. Saat yediyi bulduğunda Engin Bey, yoğun iş programından dolayı Rusya’da kalamayacağını söyleyerek İstanbul’a dönmek üzere özel uçağına gitmek için oturduğu koltuktan kalkmıştı.

Araz babasının arabasının getirilmesini emrettiğinde hep birlikte hole çıkmıştık. Engin Bey paltosunu üzerine geçirirken samimi bir gülümsemeyle bana bakıyordu. “Kutsal, seninle tanıştığımıza gerçekten çok memnun oldum.” Gözleri bir benim bir Araz’ın üstünde gidip geldi. “Birbiri-nize emanetsiniz.”

Yanaklarımı acıtmaya başlayan tebessümümle başımı salladım. “Ben de aynı şekilde, çok memnun oldum. Keşke kalsaydınız.” Son cümlemlerim gülümsemesi tebessüme evrildi.

“Zorunda kalmadıkça Rusya’da bulunmaktan hoşlanmıyorum. Haberleri teyit etmek ve seni kendi gözlerimle görmek için geldim. Haftaya Türkiye’ye geldiğinizde uzun uzun konuşur, görüşürüz.”

Neden Rusya’da kalmaktan hoşlanmıyordu?

“Vardığında haber et,” diyen Araz babasına sarılıp vedalaştıktan sonra yüzündeki sinir bozucu tebessümüyle yanıma geldi ve elini belime yerleştirerek beni kendine çekti. Bedenine çarpan bedenimden geçen akımla sersemledim. Yakınlığımızdan kaynaklanan kokusu genzimi yakıyor, teninden yayılan sıcaklık beni sıkıca sarmalıyor, bir kozanın içinde olduğumu düşünmemi sağlıyordu. Beklemediğim bir anda eğilip saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. Yavaşça tutamlarıma değdirdiği dudaklarının varlığıyla buz kestim. Burnunu sürterek kokumu içine çektiğindeyse midem burkuldu. Onu ittirmek istiyordum ama Engin Bey sırtarak bizi izlerken elbette rolden çıkamıyordum.

Adam evi terk ettiği gibi Araz elini üzerimden çekti. Ona öfkeyle bakarken burnumdan soluduğumu biliyordum. Kendimi kamufle etmeyi deneyip ifademi düzeltmeye çalıştım. Yüzüme yapışan sahte tebessümle gözlerine baktığımda tüm umarsızlığıyla beni görmezden gelerek ardına döndü ve yürümeye başladı. “Gel, *zlaya balerina*.”

Dediğini yaparak peşinden gittim.

Çalışma odasına girdiğimizde Araz’ın telefonu çaldı. Cihazı çıkarıp Rusça konuşmaya başladı. Anlayabildiğim kadarıyla bir sevgiyatla ilgili bilgilendirme alıyordu. Masanın çaprazında kalan koltuğa oturduğumda o cam kenarına adımladı. Saniyeler içinde görüşmeyi sonlandıran adam gözlerini üzerimde gezdirip karşımdaki koltuğa oturdu.

“Güzel performanstı, Pinokyo.” Hitabıyla gözlerimi devirdim. “Babam seni sevdi,” dediğinde çenemi kapalı tutamadım.

“Babanla hiç benzemiyorsunuz.”

“Üvey babam olduğu içindir.”

Doğal bir tonlamayla kurduğu cümle üzerine göğsümde bir sıkışma yaşandı. Araz’a bakarken birden fazla ortak özelliğe sahip olduğumuzu bir kez daha idrak ettim. Bu durum canımı çok sıkıyordu. Onu anlayabileceğim noktalara sahip olması beni empati kurmaya itiyordu.

“Sana ve aramızdaki ilişkiye inandı,” dediğinde içimde bir rahatlama belirdi. Emin olmak isteyerek sorguladım.

“Öyleyse anlaştık, değil mi?”

Sorumla bir süre bakışlarını yüzümde gezdirdi. Hâlâ karar veremiyor olmasıyla haddinden fazla şüpheli olduğunu anladım. Gerçi bunun

nedeni zeki oluşu da olabilirdi. Benim masumiyetime aldanmıyor, diğer insanlar gibi güzelliğime kanarak içimi inkâr etmiyordu.

“Beş ay,” dedi bana bir ömür gibi gelen dakikaların ardından. “Beş ay, sahte nişanlım olacaksın ama bu anlaşılmayı senin, benim ve Güneş’in dışında kimse bilmeyecek. Herkesi bu oyuna inandıracaksın ve herkesten kastımın ailemle beraber Rusya’nın tamamı olduğunu belirtmeliyim. Benimle davetlere katılman gerekecek, iş toplantılarıma ve yemeklerime gelecek sevgi dolu nişanlım olarak göz boyayacaksın. Eğer dediklerimi harfiyen yapar, sorunsuz bir şekilde beş ayı tamamlarsan istediğin meblağ ve özgürlüğün senin olur. Şartları kabul ediyor musun?”

Başka seçeneğim yoktu. “Sözünü tutacağını nasıl bileceğim?” diyerek bu sefer ben onu sorguladım. “Beş ayın ardından beni öldürmeye karar vermeyeceğini garanti edebilir misin?”

Bakışıyla değil, gülüşüyle ürpertti beni. “Sanırım bana güvenmekten başka bir seçeneğin yok, sarışın.”

“Ben kimseye güvenmem.”

Sözlerimle ciddileşti. “Ben de... O yüzden bu işin yolunda gitmesini dileyerek ikimiz de hayatlarımızı riske atacak ve kumar oynayacağız.”

Beş ay yanında kalmayacaktım. En kısa zamanda bir yolunu bulacak, onu devirerek bu oyunu sonlandıracaktım ve bu ihtimal için her şeyimi riske atmaya dünden razıydım. “Tamam,” diye kabullendim.

Odaya adım atan Güneş elindeki kâğıdı Araz’a uzattığında neler olduğunu anlamadım. Karşımdaki adam kâğıtta yazılanları inceledikten sonra belgeyi bana verdi. Parmaklarımın arasında duran kâğıt parçasının bir sözleşme olduğunu anladım. Yazılanlar hukuksal bir tehditti. İmzalamam dahilinde resmi olarak onun tutsağı olacaktım. Kurallara uyduğum takdirdeyse beşinci ayın sonunda anlaşma bitecek ve ben özgürlüğümün yanında yüz milyon dolarla kayıplara karışacaktım.

Beş ay, onu tarihe gömmem için beş ayım vardı.

“Anayasaya baştan şekil vermişsin.” Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda gördüğüm manzarayı algılayamadım. Karşınızdaki insanın söylediğini komik bulduğunuzda gülümserdiniz ya, şimdi o da böyle içten ve ısıltılı bir tebessümle bakıyordu bana. Bakışlarımı kaçırdığımda sesini işittim.

“Para yeterli mi?”

“Fazla değil mi?”

Türk lirasıyla miktarı hayal dahi edemiyordum ki Araz, “Haftalık kazancım onun üç, dört katıdır. Ben az gelmesin diye sordum,” diyerek bana kara paranın gücünü hatırlattı.

Meblağ umurumda değildi. Onunla işim bittiğinde mal varlığına polis el koyardı. Yine de kafamı sallayıp imzalamam gereken bölüme baktım. Kâğıdı ellerimden aldığı anda masada duran kalemlerden birine uzandı ve adının altına imzasını attı. Ardından kâğıdı bana çevirip kalemi kâğıdın üstüne koydu. Bir süre kaleme baktım. Attığım imzayla kendi mi ellerimle bir kafesin içine hapsedecektim. Bunun farkındaydım fakat yaptığım her şeyi Eylül için yapıyordum. Eylül’ün huzuru için o kafese girmem gerekiyorsa girecektim.

Ruhumdan feragat ederek imzamı attım. Kâğıdı ona uzattım ve elimdeki kalemi ona saplamamak için kendimi zor tuttum.

“*İnsanın imzası, karakterinin aynasıdır* derler.” Gözleri, gözlerimi darp ediyordu. “Ben senin imzana bakınca neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri olmayan birini görüyorum.” Tek kaşını kaldırdı. “Söylesene, Kutsal. Gerçekten ne yaptığının farkında mısın?”

“Hayatta kalmaya çalışıyorum,” diye yanıtladım onu.

Ve o da karşılıksız bırakmadı beni. “Bakalım kalabilecek misin?”

Zamanla görecektik fakat içimden bir ses bu hikâyenin sonundan bizim de sağ çıkamayacağını söylüyordu. Tek dileğim benim galip gelecek olmamdı zira Araz Vladimirov bu oyunu kazandığını düşünüyordu. Oysa ben daha ilk hamlemi sergilemişim.

VI. KANDAN OLMAYAN BAĞLAR

Araz

Yağan karı izleyerek camın önünde dikilmeye devam ettim. Hava kararmış, dolunay gökteki yerini almıştı. Normal insanlar için kafa dinleme saatleriydi. Benim gibiler içinse iş vaktiydi.

Hak ettiğim konuma gelip tahtıma kurulduğumda çoğu kişiyi karşılamak zorunda kalmıştım. Yeraltı dünyasına ani girişimle birçok düşman kazanmıştım. Ölmemi isteyenlerin listesi kalabalıktı fakat hiçbirisi şimdiye dek başarılı olamamıştı. Bunun nedeni Azrail ile iyi anlaşmam değildi. En büyük sebebi kendime sağlam müttefikler edinmemdi.

Birinci sırada da Volkov ailesi vardı.

Normalde Bratva'da başta bir kişi olurdu. Asıl Pakhan tüm kararları veren yegâne yetkiliydi. Fakat bu durum dedemin sağladığı anlaşmayla yıllar önce bozulmuştu. Vladimirov ve Volkovlar, Rusya'yı beraber idare ediyordu.

Kuzey, Vladimirovlara aitti. Bratva'nın parasını aklamak, devlet içi bağlantıları yürütmek, bankaları hizada tutmak benim görevimdi. Volkovlar ise limanlara sahip çıkar, silah ticaretinin güvenli akışını sağlar ve madenlerle ilgilenirdi. Güney maden çıkarır, ham serveti üretir, kirliliği ve riskli süreci yönetirdi. Kuzey ise o serveti görünmez kılar, paraya dönüştürür ve uluslararası sisteme sokardı.

Dünyanın en tehlikeli ve acımasız ailesi olarak bilinen Volkovların başında Dimitri Volkov vardı. Kendisi Lyutsifer* olarak anılan, gördüğüm en ruh hastası insandı. Pahalı takımları, altın sarısı saçları ve kehribar rengi gözlerine eşlik eden haylaz tavırlarıyla göz boyayan biriydi. Daha sadece on dokuz yaşındayken Bratva'nın başına geçmiş ve işleri devralmıştı.

* Lucifer'in Rusçadaki ismi, (y.n.)

Yaklaşık on bir yıldır dünyanın her noktasındaki bağlantılarını kullanarak milyarlar kazanıyordu.

Dimitri'yle işleri atalarımızın götürdüğü gibi ilerletmek üzere el sıkıştığımızda onun teklifiyle F.A.L.A.K. isimli topluluğa katılmıştım. Dünyanın en tehlikeli ve güçlü mafya liderlerinden oluşan bu grup, yıkılmaz bir kaleden farksızdı. Birbirimize güven ve sadakat yemini ettiğimiz andan beri bir aradaydık. Birlikte iş yapar, birlikte savaşır, düşmanlarımıza karşı bir bütün olurduk ki kimse bize başkaldırmaya cesaret edemesin ve sadece ismimizle bile boyun eğmeyi öğrensin.

Dimitri'nin aracının arazime giriş yaptığını görerek cam kenarından ayrıldım ve çalışma odamdan çıkarak yürümeye başladım.

İki ayda bir mutlaka birimizin evinde toplanır, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak adına toplantı yapardık. Sıra bendeydi ve bu büyük bir talihsizlikti. Nişan haberlerim sadece Türkiye gündemini değil, Rusya medyasını da işgal etmişti. Tamam, bunun en büyük nedeni haberi benim yaymamdı lakin buna mecburdum. Nişan havadisi bizim dünyamızda her kapıyı açabilecek bir altın biletti. Yine de herkes ani nişanımdan bahsediyordu ve evime girecek adamlar da bu konuda bir açıklama bekleyecekti. Elbette kimseye hesap vermek zorunda değildim. Benim sözüm onlar için kâfiydi. Yine de nişanımın sahte olduğunu bilmemelilerdi.

İçine dahil olduğum bu karanlık dünyada bazı şeyler kırmızı çizgiydi. O çizgiyi aştığın an kafana kurşunu yer, ölümden kaçamazdın. Hayatımızdaki kadınlar da en büyük kırmızı çizgimiz ve zaafımız olurlardı. Bu yüzden genelde anlaşmalı evlilikler revaçtaydı. Hiçbir mafya lideri sevdiği kadını savaş hattına sokmak istemezdi çünkü bu, tahtının sallanması için en etkili ve kısa yoldu.

Kütüphanemin girişinde durup içeriye baktım. Ellerimi siyah takım elbisemin ceplerine iliştiirdiğimde koltukta oturan kadında gözlerimi gezdirdim. Şöminenin ateşi tenine vuruyor, ince parmaklarıyla kitabın sayfalarını hafifçe okşuyordu. Dolgun dudaklarını birbirine bastırmış, bütün dikkatini okuduğu dizelere vermişti. Üzerine geçirdiği kazak ve pantolonla gündelik bir kombin içindeydi. Sarı saçları omuzlarına düşüyor, oldukça yumuşak görünüyordu.

Babamın yanındaki davranışlarını anımsayarak dişlerimi sıktım. Gerçekten bir numaralı yalancıydı. Çoğu oyuncuya taş çıkaracak kadar yetenekliydi. Bana bakışlarındaki sıcaklık, insanı büyüleyecek kadar ihtişamlı

gölümsemesi ve hareketleriyle gerçekten benden hoşlanıyormuş gibi davranmış; sadece babamı değil, bir anlığına beni bile inandırmıştı. Bu yüzden kimse nişanımızın sahte olduğunu bilmemeliydi. Eğer bilirlerse bana ulaşmak için onu etkilemeye çalışırlar, sarışını bir silah haline getirmeyi denerlerdi. Ayrıca kimsenin onun yanına yaklaşmasını istemiyordum ki *benim nişanlım* olduğunu bilirlerse buna asla cesaret edemezlerdi.

Aniden başını kaldırıp gözlerimizi buluşturdu.

Yakalanmamı umursamayarak boş bir ifadeyle ona bakmaya devam ettim. Tek kelime etmeden bakışlarını üzerimde dolaştırdığında gözlerinden bir parıltı geçtiğine yemin edebilirdim. Sarışın gördüğünü beğenmiş olmalıydı, benim beğendiğim kesindi.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

İnce ve uysal sesiyle göğsümü sıkıştırdı. Bu hissiyattan nefret ettim ve onu yok etmek istercesine sertçe yutkundum. “Hayır, misafirlerim var,” diyerek onu uyardım. “Onlar gidene kadar buradan çıkmayı istemiyorum.”

“Tamam,” dese de bu durumdan memnun olmadığını anlayabilmiş-tim. Bu yüzden adamlarıma işaret vererek kapının önünde nöbet tutmalarını emrettim ve görüş alanını kısıtlayarak kapıları kapattırdım.

Hale adımladım ve gelen misafirimi karşıladım. Dimitri Volkov, her zamanki gibi siyahlara bürünmüştü. Kendisi otuz yaşında olmasına rağmen grubumuzun en küçük üyesiydi. Ellerini iki yana açıp dramatik bir girişte bulundu. “Beni özledin mi?”

“Hoş geldin, Dimitri.”

Bakışlarını etrafta dolaştırıp yavaşça kaşlarını çattı ve yüzünden eksik etmediği tebessümüyle saniyeler içinde tekrar bana baktı. “Nişanlın nerede?” Dudağının kenarındaki kıvrım genişledi. “Duyduğuma göre fazla güzelmiş.” Göğsümün altında bir kasılma meydana geldi. Kanın beynime sıçradığını hissederek öfkemi ifademe yansıttığımda karşımdaki adam komik bir şey söylemişim gibi kıkırdadı. “Sakin ol, Raz,” diyerek iç geçirdi. “Sadece şaka yapıyorum. Tabii nişanlının güzel olması hakkında değil, herkes bunu konuşuyor.”

“Bana isim ver.”

Sözlerimle ellerini ceplerine yerleştirdi. “Görüyorum ki nişanın anlaşmalı değil.”

“Öyle mi dersin?”

Dimitri zeki ve kurnazdı. Ağzımdan laf almak istediğini belli edebilecek kadar da net biriydi. Ona belirsizlik verirsem takıntılı hale gelirdi. Neyse ki onu nasıl oyalamam gerektiğini iyi biliyordum. Evin diğer tarafında kalan toplantı odamı işaret ettim. “Gel hadi, sana beş dakika içinde votka ikram etmezsem yine delirip bir yerlere ateş etmeye başlayabilirsin.”

“Sadece bir kez yaptım.” Sinirle homurdandı. “Şu konuyu kapatın artık.”

Tebessümümü gizleyemedim. Geçen sene Salvatore’un evinde gerçekleştirdiğimiz toplantıda kendimizi işe kaptırıp Dimitri’nin votka istediğini göz ardı etmiş, bunun sonucunda manyağın toplantı odasında ateş açmasına neden olmuştuk. Bazen beş yaşında bir çocuğa dönüyordu. Özellikle de istediğini alamadığı zamanlarda.

Toplantı odasına girdiğimizde köşede kalan bara doğru ilerledim. Dimitri ardımdan gelirken çenesini daha fazla kapalı tutamayacağını düşünmüş olmalı ki konuşmaya başladı. “Geçen gün Vador’un adamlarıyla çatışmaya girdiğini söylediler ama oldukça sağlıklı gözüküyorsun.”

İşittiğim sözler omzumdaki yaranın sızlamasını sağladı. Vador iş yaptığım ayaktakımını yöneten bir adamdı. Beni kabullenmesi zor olmuştu çünkü eskilerdendi. Bir zamanlar babam için iş yapması bile bana saygı duymasını sağlamamıştı. Bu yüzden onun üstüne gitmiş, emrimin onun için bir kaide olacağını anlamasını sağlamaya çalışmışım. Sonucundayla düşmanlığını kazanmışım. Birkaç adamımla birlikte ayaklanıp bana isyan etmişlerdi. Şimdiyse Rusya’nın altını üstüne getiriyor, Vador’u saklandığı yerden çıkarmaya çalışıyordum ki kafasına sıkabileyim.

“Üzülmüş gibisin.”

Dimitri gülümsedi. “Sana zarar gelmesini istemem, ortak.” İfadesindeki alaycılık saniyesine yok oldu ve yerini ciddi bir ifade aldı. “Yardım edebileceğim bir şey varsa söylemen yeter.”

Biliyordum, bu güven bağıni kurduğumuza emindim çünkü dahil olduğum grubun amacı buydu. Yine de Vador ile baş edebilirdim. O küçük fare başkasına borçlu kalmamı gerektirecek bir konu değildi. Votkayla doldurduğum bardaklardan birini Dimitri’ye uzattım. “Gerek yok ama teklif için teşekkürler.”

Bardağı elimden alıp içkisini yudumladığında içeriye giren ikiliyi gördüm. Salvatore Vitali ve Adrian Dwight her zamanki gibi birlikte

gelmişti. İkisinin dostluğu diğerlerimize göre çok daha eskiye dayanıyordu. Bu örgütü bir nevi birlikte kurmuşlardı ve Salvatore son kararı veren asıl kişiydi. Aramızdaki en akıllı başında insan oluşuyla bizi dizginler, fevri hareket etmemize mâni olurdu.

Salvatore Vitali, mafya dünyasında görüp görebileceğim en sakın ve soğukkanlı adamdı. İtalyan mafyası denince akla onun ailesi gelirdi. Vitaliler yıllardır yönetimin belkemiği idi. Yeraltı dünyasının kökenlerini oluşturmuyorlardı. Salvatore, tahtını devretmiş olsa da hâlâ korkuyla anılan Lucien Vitali'nin tek oğluydu. Yirmi bir yaşından beri işleri o hallediyordu. İtalyanların *capo dei capi*'si, yani patronların patronuydu.

Fazlasıyla kurnaz ve akıllı oluşu ona olan saygımın en büyük nedeniydi. Her daim stratejik davranırdı ki bu özelliği yüzünden iyi anlaşırdık çünkü benim için bu en önemli etkeni.

Kahverengi saçları, buğday teni ve yeşil gözleriyle tipik bir İtalyan'dı. Siyah takımının düğmesini açıp her zamanki asilzadeliğiyle tebessüm ettiğinde gözlerimi devirmemek için zor durdum. Evet, beni sinirlendiren tek yanı buydu. Ardında yüzlerce ceset bırakan bir adama göre fazla centilmendi. Bu huyuyla Dimitri sürekli dalga geçerdı. "Beyler," diyerek gülümsedi. "Çok bekletmedik umarım."

Dimitri içkisinden büyük bir yudum aldı. "Tam vaktinde geldiniz. Biz de tam Araz'ın nişanlısından söz ediyorduk."

Yanımdaki adama attığım bakışlarla gülmesine yol açtığımda boğazını kesmek istediğime emin oldum. Konuyu dönüp dolaştırıp Kutsal'a getirmesi sinirlerimi bozuyor, zihnimdeki şalterin atmasına saniyeler kalıyordu.

"Güzel haberlerini aldık," dedi Salvatore İtalyanca. "Düğün ne zaman?"

Hepimiz birbirimizin anadillerini bilirdik. Bu yüzden toplandığımız zamanlarda isteyen istediği dilde konuşur, nasıl olsa birbirimizi anlayabileceğimiz için fazla zahmete girmezdik.

İç geçirip kendimi alkole verdim. Bu konunun gecenin ilerleyen saatlerinde de önüme sunulacağını biliyordum. Hâlâ bir kişi eksiktik. O yüzden sorusunu geçiştirerek barı işaret ettim. "Ne içersiniz?"

Yeşil gözlerindeki ışıltıyla bana bakmaya devam ettiğinde aklımdan geçen tilkileri görebiliyordum. Otuz dört yaşında olmasına rağmen engen

bir adamın bilgeliğine sahipti. Nişanlığının başka bir mafya ailesinin ferdi olmadığını biliyordu, aksi takdirde nişanım daha büyük ses getirirdi. Bu yüzden aşk evliliği yapmalıydım. En azından geriye kalan seçenek buydu. Ve Salvatore Vitali kararmış kalbimin bir kadın için atmayacağını iyi biliyordu. Şüphesizliğini dile getirmeyip sorumu yanıtlamakla yetindi.

“Viski.”

Bakışlarımı Adrian’a çevirdim. En az yanındaki adam kadar sorgulayıcı bakışlar atıyordu fakat onun bu haline alışkıktım. Her daim paranoyak olmasıyla bu özelliğini kabullenmemize yol açmıştı.

Adrian Dwight, İngiliz asıllıydı. Bir dük soyundan geldiği için insanlar ona lord diye seslenirdi. Bazen Dimitri’nin varlığına minnet duyuyordum çünkü en az benim kadar barbar olan tek kişiydi. Karşımdaki ikili her şeyleriyle bir kraliyet ailesini anımsatıyordu.

“Ben de viski alayım.”

Bara dönüp ikisine de birer bardak içki doldurmaya başladığımda konunun seyri değişti. İçkilerini uzattığım adamlar geçen gün gerçekleştirdikleri yeni anlaşmayla ilgili bizi bilgilendirmeye başladıklarında dikkatimi onlara verdim.

Adrian on iki yıldır Las Vegas’taydı. Şehrin kralı gibi takılıyordu. Bilmediğim bir nedenden dolayı ailesini ve İngiltere’yi terk edip günah şehrinin ele geçirdiğinde daha sadece yirmi yaşındaydı. Las Vegas’ın bütün kumarhaneleri onun adına çalışırdı. Yeraltında hatırı sayılır bir namı ve saygınlığı vardı. Zengin bir aileden gelmesi kimsenin umurunda değildi. Adrian’ı asıl yenilmez kılan şey zekâsıydı. Dâhi kategorisine girebilecek kadar akıllı oluşu insanların onu düşman edinmek istememesine sebebiyet veriyordu. İçinde barındırdığı tüm tehlikeye rağmen rahat bir havası vardı. Kahverengi saçları, gözleri ve her daim yüzünde olan çapkın tebesümüsüyle kadınları etkisi altına alması çok kolaydı.

Hepimiz farklı geçmişlerden, hayatlardan gelen bir avuç adamdık fakat ortak bir misyonumuz vardı. Açgözlüydük ve dünyadan sömürebileceğimiz en ufak şeyin bile bize ait olmasını istiyorduk.

Dışarıdan bakıldığında farklılıklarımız aşikârdı.

Dimitri kendini altın rengi saçları ve gözlerine eklenen kontrolsüz tavırlarıyla kamufle ediyordu. Kana susamışlığı onu tehlikeli bir hayvan

kategorisine sokuyordu ama bunun üzerini kapatabilecek parası, gücü ve mizah anlayışı vardı.

Salvatore, centilmen tavırları ve küçük dağları ben yarattım diyen hareketleriyle göz korkutucuydu. İnsanların ona boyun eğmesinden zevk alan bir kişiliği vardı fakat görüldüğü kadar kibar değildi. Çıplak elleriyle adam öldürebilen bir adamın nahifliği, göz boyamaktan öteye gidemezdi.

Adrian ise zekâsı ve manipülatif kişiliğiyle her istediğini elde edebilir, her gecesini son gecesini gibi eğlenerek geçirebilirdi lakin birine silah doğrultmadan onu öldürebilecek gücü olması belki de onu içimizdeki en tehlikeli insan yapıyordu.

Bense başlı başına bir kaostum.

İçeriye giren adama kayan bakışlarımla dayandığım bardan ayrılıp dikleştim. Lacivert takım elbisesiyle odaya adımlayan sarışın Kıvanç Haznedar'dan başkası değildi. Beni kütüphanemde kitap okuyan sarışından daha çok sinir eden ve edebilecek başka bir sarışın varsa o da tam olarak karşımdaki bu adamdı.

"Kusura bakmayın, geç kaldım," diyerek az ilerimizde durdu.

Kıvanç Haznedar, tahammül etmek zorunda kaldığım ve sabrımı en çok sınanan F.A.L.A.K. üyesiydi. Kendisi Fransa'da yaşayan ve yıllardır ailesiyle yeraltı dünyasını yöneten en etkili isimlerden biriydi. Annesi Fransız, babasıysa Türk'tü.

Kadir Haznedar herkesin bildiği bir isimdi. İki yıl önce düşmanları tarafından pusuya düşürülüp öldürülene dek Türkiye'nin perde arkasındaki en güçlü kişiydi. Kendisiyle tanışma fırsatı edinmekle kalmamış, ona kendimi kanıtlayarak işlerinin yarısını ele geçirmiş ve Türkiye ayağındaki ortağı olmuştum. Fazlasıyla saygı duyduğum ve akıl hocası gibi gördüğüm bir adam oluşu yüzünden vefat ettiğinde üzüldüğümü belirtmeliydim.

Hâlâ onu kimin öldürdüğünü bilmememiz hepimizin üzerinde bir yükü. Tabii bu durum en çok Kıvanç'ı etkiliyordu. Babasının katilini arıyor ama bulamıyordu ve bu durumla baş edemiyordu. İlk tanıştığımız zamanlarda da sinir bozucu biriydi fakat bu olay onu tamamen kontrol edilemez bir adam haline getirmişti. Fazlasıyla fevri ve kasıtlıydı. Hiçbir şeyden çekinmez, kaçınmaz, aklına eseni yapardı.

Gerçi onun hakkında bildiklerim oldukça kısıtlı şeylerdi. Kendisi kapalı kutuydu. Söz konusu özel hayatı olduğunda asla açık vermezdi.

Aslında bütün Haznedarlar böyleydi. Kadir Haznedar ölene dek Kıvanç'ın bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. O zamanlar aslında iki kardeş olduklarını öğrenmiş ve şaşırmışım ama yalnız sayılmazdım. Diğer adamlar da bu bilgi karşısında şoka girmişti. Kimse kadının adını, tipini ve yaşını bilmiyordu. Aile işinde çalışmasına rağmen hiçbirimizin karşısına çıkmamıştı ki bunun tek nedeninin Kıvanç olduğuna kalıbımı basardım. Söz konusu kız kardeşi olduğunda kıskanç ve korumacı olduğu ortadaydı.

“Tamamlandığınıza göre toplantıya başlayalım.”

Salvatore'un sözleriyle odanın ortasında duran yuvarlak masayı işaret ettim. Servis yapması için hizmetlilerden birini çağırıp yerime oturdum. Hazırlattığım atıştırma malikar önümüze bırakılıp oda tekrardan sadece bize ait kaldığında gözlerimi ortaklarımda gezdirdim. Dimitri sinsi bir tebesümle Kıvanç'a baktı. “Sen Raz'ı tebrik etmeyecek misin?”

Sorusuyla Kıvanç kaşlarını çatı. “Ne için?”

“Nişanı için,” diyen Adrian ile Kıvanç şaşkın bir ifadeyle bana döndü. Haberi olmamasına hayret ettim.

“Evleniyor musun?” diye sorduğunda başımı salladım.

Bunun üzerine Adrian sorguladı. “Magazin haberlerini görmedin mi?”

Kıvanç, “Bu ara fazla meşgulüm,” dediğinde arkasına yaslanmış, cintoniğinin yarısını şimdiden içmişti. “Hayırlı olsun.” Beni süzüyor, o da durumdan şüphelendiğini belli ediyordu. Gerçi Kıvanç her zaman benden şüpheleniyordu. Babasının bana güvenerek işlerinin yarısını himaye-me devretmesini sindirememişti. O bu imparatorluğun içinde doğmuş-ken benim sonradan gelmem ve tahtını sallamam canını sıkıyordu ama bu azıcık bile sikimde değildi. İstedığımı alırdım ve alacaktım.

“Teşekkür ederim.”

Dimitri gözlerini kısarak alaycı bir tavırla homurdandı. “Biz bize kaldığınıza göre anlat, Raz. Hiçbirimiz ilk bakışta aşka düşüp apar topar nişanlandığına inanmıyoruz.”

“Başka bir nedeni olmalı,” diyen Adrian tek kaşını kaldırdı. “Yoksa kadını hamile bıraktın da vâris için mi evleniyorsun?”

Bizim dünyamızdaki bir diğer önemli altın kural da buydu.

Vârisler.

Bizden sonra düzenin bozulmayacağını vaat etmemiz gerekirdi ki destekçilerimiz sadakatini koruyabilsindi. Aslında anlaşmalı evliliklerin bir diğer artısı da buydu. Aileleri birbirine bağlar, veliahtlarla mühürlerdi. Her ne kadar aynı masayı paylaştığım adamlara bir noktaya kadar güvenbilsem de içimizden birinin evlat sahibi olması dengeleri bozabilirdi. Şimdilik buna en yakın kişi ben duruyordum çünkü hiçbir evli ya da nişanlı değildi. Düzenli olarak ilişkiye girdikleri birkaç kadın haricinde görüştükleri kimse olmadığına dahi emindim.

“Hamile değil,” diyerek üzerimde dolaşan bütün şüpheli gözlere tek tek baktım. “Ne yani? Sonunda bir kadın beni kendine âşık etmiş olamaz mı?”

Salvatore iç geçirdi. “Biz âşık olmayız,” derken bir gerçeği dile getiriyor, kuralı hatırlatıyordu.

“Karın olması demek, düşmanlarının seni vurabileceği ve yıkılabileceği açık bir hedefinin olması demek,” diyerek anayasadan bilgi okurcasına homurdanan Kıvanç sesiyle bile cinlerimi tepeme çıkardı. “Kadın her kimse umarım bu riski aldığına değecek biridir.”

“Öyle,” dedim net bir şekilde.

Adrian yüzündeki beni sinir eden tebessümle cebinden çıkardığı pu-royu dudaklarına ilıstirmeden önce konuştu. “Duyduğuma göre çok güzelmiş.”

Ve şalterim attı. “Nişanlım hakkında tek laf daha duymak istemiyorum.” Bakışlarımı Dimitri ile Adrian arasında gezdirdim. Dişlerimi kıracak kadar sert sıkmam sonucunda çeneme saplanan ağrıyı umursamadım. “Özellikle ne kadar güzel olduğu hakkında.”

Kıvanç gözlerini devirdi. “Gerçekten, Araz’ın nişanlısının güzelliğinden daha önemli mevzularımız yok mu?”

“Yok,” dedi Dimitri ve kanımı kaynatan sinir bozucu ifadesiyle bana döndü. “Bize biraz ondan bahsetsene. Sonuçta senin karın olmasıyla örgütün onu da koruması gerekecek.”

Arkama yaslanarak sakın kalmaya çalıştım. Evet, sadece işlerimizi değil, birbirimizi de korurduk. Ailelerimiz de buna dahildi lakin nişanlımı bu masadaki adamların hiçbirinin beş metre yakınına yanaştırmazdım. Özellikle de ben olmadan.

Yani *sahte* nişanlımı.

“Sen anlat Dimitri,” diyerek okları üzerimden uzaklaştırdım. “Söyle bakalım.” Kurnaz bir tebessümle ekledim. “Salvatore’un kız kardeşiyle neden evlenmek istemedin?”

Sorum masadaki bütün adamların kaskatı kesilmesine neden olduğunda bu sefer ben keyif ve alay dolu bir gülümsemeyle onlara baktım. Evet, haberi duymuştum. Salvatore’un gözü gibi baktığı, incisi gibi gördüğü bir kız kardeşi vardı. Serafina Vitali, sadece bir kez karşılaştığım bir kadındı. Bana kalırsa güzel lakin sığ biriydi. Anlaşılan Dimitri’ye de böyle gelmişti ki Salvatore’un babasının anlaşmalı evlilik teklifini düşünmeden hatta kadını görmeden reddetmişti.

“Bel altı vuruyorsun.” Dimitri’nin sözlerinin altında saklı kalan zehrin tadını alabiliyordum. Her an gözünü kan bürüyebilirdi ama umursamadım, bu ettiğimiz ilk kavga olmazdı.

“Kız kardeşimi bu sohbetten uzak tutun,” diye emretti Salvatore. “Babamın saçma anlaşmalı evlilik planları umurumda değil. Serafina âşık olmadığı sürece kimseyle evlenmeyecek. Hele ki içinizden biriyle asla.”

Kıvanç sıkılmış bir tavırla iç geçirdi. “Dedikodu yapmayı bitirdiyseniz artık işimize odaklanabilir miyiz?”

Dimitri ile son kez birbirimize tehditkâr bakışlar atıp önümüze döndük. Hepsinin beni sinir ediyor oluşunu kabullenmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

“Sicilyalılar ile imzalar atılmak üzere.”

Salvatore’un sözleriyle dikkat kesildim. İtalyan mafyasıyla Sicilya mafyasının bir olduğunu düşünenler vardı ama aslında ikisi apayrı dünyalardaydı. Hatta iyi anlaşmazlar, genelde düşman kalırlardı. Yıllardır bu sorunu halletmeye çalışan Salvatore ise sonunda başarabilmişti. Onları anlaşmaya bağlayarak emri altına almayı planlıyordu.

“Şartlarını kabul ettiler mi?”

Dimitri’nin sorusu üzerine Salvatore, “Evet, hepsine tamam dediler,” diye yanıt verdi.

“Sanki başka seçenekleri vardı,” diye homurdanan Adrian ekledi. “Bu zamana dek iyi dayandılar.”

Kıvanç uzanıp masanın ortasında duran purolardan birini aldı ve tekrar arkasına yaslandı. Mavi gözlerini bakışlarımla buluşturduğunda

duymayı beklemediğim kelimeleri sarf etti. “Kız kardeşinin benim bölümde olduğunu biliyor musun?”

Sorusu göğsümün sıkışmasına neden oldu. Kız kardeş kelimesi içimde kanayan bir yaraydı. Minik kız kardeşim öldüğünden beri o yara hiç durmadan sızlıyor, her gün daha çok acıyordu. Fakat cevabımı bekleyen adamın bahsettiği kardeşim en derinimdeki yaraya sebep olan kadın değildi. Kıvanç, diğer kız kardeşimden bahsediyordu. Aynı babayı paylaştığımız lakin annelerimiz konusunda onun benden daha şanslı olduğu kız kardeşim, başımın en büyük belası, Elena Vladimirova.

Kendisi Rusya’nın buzlar kraliçesiydi. Burnunun dikine giden, ele avuca sığmayan ve arsızlıkta sınır tanımayan bir kadındı. Hayatına girişim bile onu ıslah edememişti. Beni sever ve sayardı lakin sözümü dinlemezdi. Kimsenin sözünü dinlemezdi. Sadece kendi istekleri doğrultusunda hareket ederdi.

Birkaç aydır evden uzaktaydı. Ufak bir tartışma gerçekleştirmiştik çünkü ona fazlasıyla düşkündüm. Sadece sekiz yıldır hayatındaydım ama bu önemli değildi. Bir kardeşimi daha kaybedemezdim ve Elena’nın iyi olması için elimden gelen her şeyi yapardım.

“Geçen hafta Las Vegas’taydı.” Adrian’ın sözleriyle kaşlarım çatıldı.

“Ve sen bana bunu şimdi söylüyorsun, öyle mi?”

Omuzlarını silkti. “Yirmi altı yaşında kadın, ayrıca bir gece kalıp gitti. Kumarhanelerimden birinde oyun oynadı, sonra da ülkeyi terk etti. Kaldığı süre boyunca gözüm üstündeydi.”

Kıvanç yaktığı purosundan yoğun bir duman çekti. “Peşine birini takmamı ister misin?”

İçkimi yudumladım. Elena’nın peşine kimi taksam saatler içinde ya adamın kolu, bacağı kırılıyor ya da kız kardeşim izini kaybettirerek başka bir yere gidiyordu. Son olanlardan sonra kafasını dağıtmak ve yalnız kalmak istiyorsa ona alan tanımalıydım. Ayrıca binlerce kez kanıtlamıştı, korunmaya ihtiyacı yoktu.

“Hayır, bırak eğlensin.”

Kıvanç tek kaşını kaldırdı ve haddi olmayan bir çıkarımda bulundu. “Onun gibi bir kadını Fransa’da kontrolsüz bırakman mantıklı mı?”

“Onun gibi bir kadın?”

“Fazla dikkat çekiyor.”

“Hak veriyorum,” dedi Adrian yüzündeki büyük gülümsemeyle. Elimdeki bardağı kafasına fırlatmamak için kendimi zor tuttum. “Elena Vladimirova bir ortamdayken bütün gözler onun üzerinde oluyor.”

Dimitri göğsünün derinliklerinden gelen boğuk bir kıkırtıyla başını salladı. “Keşke huyu da kendisi kadar güzel olsaydı.”

“Kız kardeşimle ben ilgilenirim,” diyerek konuyu kapattığımda kimse üstelemedi.

Kıvanç bakışlarını Dimitri’nin üstünde gezdirdi. “Senin söylemek istediğin bir şey yok mu, Lyutsifer?”

“Ne gibi?”

“Bilmem, mesela İrlandalılar ile yaptığın görüşmeden bahsedebilirsin.”

Kıvanç’ın sözleriyle bütün dikkatimi Dimitri’ye verdim. Masadaki diğer herkes de bana katıldı. Kehribar gözlerindeki muziplikle Kıvanç’a bakan adamın dudağının kenarı kıvrılmıştı lakin bu neşe barındıran bir tebessüm değildi. Aksine, öfke kırıntılarının tadını alabiliyordum. Kıvanç’ın iması, Dimitri’nin kanının fokurdamasını sağlamıştı. Endişeyle etrafa baktım. Dimitri silahına davranırsa odayı yeni dekore ettirmiş olmam boşa gidecekti ve ben yeni tablolarıma kan sıçrasını istemiyordum.

“Adrian’ın başını ağrıttıkları için onları kibarca uyardım, o kadar.”

Dimitri’nin sözleri üzerine Kıvanç ona dik dik baktı. İrlandalılar son bir aydır hepimizin ortak sorunu haline gelmeye başlamıştı fakat en çok Adrian’ı zora sokuyorlardı. Bu yüzden defalarca kez harekete geçip o piçleri geldikleri yere geri göndermeyi ve gökkuşağının dibindeki kazanı göstermeyi teklif etmiştim lakin savaş başlatmak istemedikleri için beni reddetmişlerdi.

“Kibarca,” diye vurguladı Kıvanç. “Senin kibarca birini uyarma şeklin mafyanın sağkolunu öldürmek mi oluyor?”

Salvatore sinirle yakardı. “*Bastardo*!”

“Kapa çeneni,” dedi Dimitri ve dikkatini tekrar Kıvanç’a verdiğinde yüzünde her zamanki dengesiz ifadesi vardı. “Adam beni tehdit etmeye kalktı. Ne yapacaktım? *Deme öyle, kırılıyorum* deyip ardımı dönüp gidecek miydim?”

* İtalyancada “gayrimeşru çocuk” veya “meşru olmayan” anlamına gelen bir terimdir. Ayrıca olumsuz bir bağlamda hakaret amacıyla da kullanılabilir. (e.n.)

“Bu yaptığınla savaş başlatabilirdin.” Kıvanç’ın sözleriyle konuya dahil oldum.

“Savaşın başlaması gerekiyorsa başlamalı.”

“Önce anlaşmayı denemeliyiz.”

Salvatore’un sözleriyle Adrian beni şaşırtarak konuştu. “Ben Dimitri ve Araz’a katılıyorum. Turuncu kafalılar bir kez daha işimi baltalamaya kalkarsa üzerlerine konyak döküp hepsini ateşe vereceğim.”

Kıvanç yardım istercesine Salvatore’a baktı. Bir süre daha İrlandalıları nasıl halledeceğimizi tartışıp sonunda Salvatore’un planında karar kıldık. Onlara son bir anlaşma önerecek, kabul etmezlerse bu saçmalığı bitirecektik.

Dakikalar ilerleyip neredeyse gece yarısı olduğunda bütün konuları ele aldığımıza emin olarak toplantıyı sonlandırmaya karar verdik. Vardığımız kararları bir kâğıda döktüm çünkü ev sahibi bendim. Ceketimin iç cebine uzanıp mührümü çıkardım. Her toplantıda görüşmede alınan kararları mühürlerdik. Kâğıda degen beş mühürle birlikte kararlar bir kaide haline dönerdi. Hiçbirimiz son sözü çiğneyemezdik, bedeli ağır olurdu.

Cebimden çıkardığım yüzüğün kabartmalı tarafını erittiğim balmunun üstüne bastırdım. Yüzüğü geri çektiğimde kâğıdı damgalamıştım. F.A.L.A.K.’ın her üyesinin bir kod adı vardı. Benimkiyse Forneus’tu. Yılanın sardığı F harfi, alınan kararlara Araz Vladimirov olarak onay verdiğimi söylüyordu.

Yüzüğü tekrar cebime atıp kâğıdı yanımda oturan Salvatore’a uzattım. Salvatore ve Kıvanç kendi yüzüklerini takardı. Dimitri ile bense sadece toplantı zamanları yanımda taşırdık. Adrian ise yüzüğü boynuna taktığı bir zincirin ucunda tutardı.

Herkes mührünü bastı ve toplantı resmi olarak sonlandı. Diğerleriyle birlikte evin holünde adımlayıp onları yolcu etmek üzere kapıya ilerledim. Göz ucuyla kütüphaneye baktığımda kapıların kapalı olmasıyla bakışlarımı kapının önünde dikilen adamıma çevirdim. *Bir sorun yok* dercesine hafifçe çenesini eğdiğinde sarışının hâlâ kitap okuduğunu anladım.

Evden çıkıp geniş bahçede bekleyen araçlarına doğru dağılmaya başlayan ortaklarıma baktım. Salvatore kendi aracına binmeden önce elimi sıkarak gülümsedi. “Bir dahaki toplantıda görüşürüz, tabii önce düğününe davet edilmezsek.”

Dimitri oyunbaz bir tavırla omzuma vurdu. “Aramızdan ilk sen elendin. Ben her zaman Kıvanç ya da Salvatore önce gider diye düşünüyordum.”

Kendini denkleme katmayı hiç düşünmemiş olan Kıvanç, “Ben mi?” diye yüzünü ekşiterek mırıldandığında Salvatore güldü.

Adrian ellerini ceplerine yerleştirerek arabasına yaslandı. “Ben sona kalacağıma eminim.”

“Sona kalacak olan benim.” Dimitri gurur duyarcasına konuştu. “İçinizde güzel bir kadına direnebilecek tek sağlam kişiyim. Hepiniz bir yerden sonra aile kurmak isteyecek kadar kendinizi kaybetmişsiniz.”

“Desene Volkov soyu seninle son bulacak.” Kıvanç’ın sözleriyle gülmüsedim.

“Dimitri’yi öldürürsem veliahdım refah içinde hüküm sürebilir,” diyerek ben de sohbe katıldım.

Dimitri aracına binmeden önce bana el hareketi çekti.

Hepsi arazimden ayrılıp uçaklarına binmek üzere yola koyulduklarında evime döndüm. Gömleğimin yakasını çekiştirerek soluklanırken yorgunluktan bayılacak gibi hissediyordum. Buna rağmen niye odama çıkıp yatmak yerine kütüphaneye ilerlediğimeyse verebileceğim bir cevap yoktu.

Kapının önündeki adamlar geriye çekildiğinde kulpu indirip içeri girdim.

Kutsal başını hâlâ okuduğu kitaptan kaldırdığında gözlerimiz buluştu. En az benim kadar yorgun görünüyordu. Tek kelime etmeden elindeki kitaba döndüğünde karşısında kalan tekli koltuğa oturdum. Arkama yaslanarak uzun bacaklarımı şömineye doğru uzattım. “Burada kaldığın süre boyunca her gün iki kitap bitirmeyi mi hedefliyorsun?”

“Şaşırtıcı ama kütüphanen fazla ilgi çekici.”

“Niye şaşırtıcı?”

Başını kitaptan kaldırıp gözlerime baktı. Beyaz teninde parıltıyan ateşi ve yüzünü çerçeveleyen altın sarısı saçlarını izleyerek aklımın içindeki gürültüleri bastırmaya çalıştım.

“Kitap okumayı seven birine benzemiyorsun da ondan.”

İşittığım sözleriyle tebessüm ettim. “Çok önyargılısın.”

Dalga geçiyordum ama bir nebze haklılık barındırdığımı biliyor olmalıydı ki bir saniyelğine alınmış gibi kalakaldı. Ardından hakkında ne

düşündüğümü gram umursamadığını fark etmemi sağlayarak tekrar kitabına döndü.

“Ne okuyorsun?”

Cevap olarak elindeki kitabı kaldırıp kapağını gösterdi. Eski kült romanlardan birini seçmesine şaşırdım. Rus edebiyatını severdim ve huysuz balerin de buna ilgiliydi, ne zaman kitap okusa bu kategoriden bir şeyler seçiyordu. Gerçi pek bir seçeneği kalmamıştı, kitapların çoğu Rusçaydı ve Türkçe olanları da su gibi tüketiyordu. “Güzel seçim,” dediğimde ilgiyle parıldayan gözlerini bakışlarımla buluşturdu ve mırıldandı.

“Okudun mu bunu?”

“Evet.”

Bir süre bakışlarını yüzümde gezdirdi. Sonra tekrar kitabına döndü. Odaya çöken sessizlikte huzur bularak koltukta biraz daha yayıldım. Saniyeler içinde kapanan gözlerimle gevşediğimde Kutsal’ın sesi olmasa uyuyakalacaktım. “Sence de tuhaf değil mi?”

Kaşlarımı çatmadan edemedim. “Ne tuhaf değil mi?”

“Kitaptaki karakterler,” diyerek ince sesiyle bir ninni dinliyormuşum hissine kapılmamı sağladı. “Adam karısını aldatıyor ve bunu ona söylüyor. Kadın ise üzülse de çok da umursamıyor. Adamı suçlamak yerine sorunu kendinde arıyor. Hem adamın birlikte olduğu kadınların hiçbiri karısıyla kıyaslanamaz bile.”

“Adam kadının ilgisini çekmeye çalışıyor.”

“Kadını aldatarak mı?”

Kutsal’ın sorusuyla güldüm. “Doğru bir yöntem demedim. Hatırladığım kadarıyla kitaptaki kadın karakter fazla gururlu, hislerini belli etmeyen biriydi. Adam da ondan bir tepki alabilmek için her yolu deniyordu. En son çareyi aldatmakta bulduysa bu onun problemi. Bence de saçmalık.”

“Onun gibi bir canavarı kim, neden sevsin?”

Gözlerimi aralayarak karşımdaki kadına baktım. Ara ara dudağını kemiriyor, bazen de kapağı okşayarak dikkatini dağıtıyordu. “Sana bir soru.” Başını kaldırıp gözlerime baktı. Kırmızıya çalan dudaklarını birbirine bastırarak bana odaklandığında sorguladım. “Canavar ne zaman vazgeçer canavarlığından?”

“Bilmem,” dedi afallayan ifadesiyle. “Ne zaman?”

“Sevildiğinde.”

Birkaç saniyeliğine bana her baktığında gözlerine yansıyan nefretin yok olduğunu gördüm. Bir anlığına ona yaşattıklarımı unutarak beni insan yerine koymuştu ama bu kısa sürmüştü. “Sen hiç sevilmedin mi?” dedi tekrar gözlerinde yeşeren nefret tohumlarıyla.

“Sevilmedim.” Sevmek ve seilmek bana yabancıydı. Bu keşfetmediğim bir kıta gibiydi ve karşımdaki kadına baktığımda onun da bu noktada yetersiz kaldığını görebiliyordum. “Tıpkı senin gibi.”

“Ben canavar değilim.”

Savunmasıyla tebessüm ettim. “Canavarlar her zaman tehlikeli adamlar ya da kötü insanlar olmazlar, sarışın. Her insanın içinde bir yaratık vardır. Pençelerini ruhuna geçirdiğinde yavaş yavaş içindeki masumiyeti söküp alır. Önu kontrol edebilirsen ne âlâ.”

“Kontrol edemezsem?” Yerimden kalkıp çıkışa yöneldim. “Araz,” diye arkamdan seslendi Kutsal. Durup omzumun ardından ona baktığımda gözlerindeki meraka karışan tedirginliği gördüm. “Ya kontrol edemezsem?”

İç geçirdim. “O zaman biri geçer karşına ve canavar der sana.”

Kütüphaneden çıktım ve en başta yapmam gereken şeyi yaparak odama gittim.

VII. GÖSTERİ SAATİ

Kutsal

Babam katı bir insandır. Farklılıkları sevmez, kurallara göre yaşardı. Belki de mesleğinin getirdiği bir deformasyondur bu.

Klasik bir adamın, değişik kıızıydım. Saçlarının uçlarını maviye boyatan, aklına eseni söyleyen, bağlılıklardan ve etikten hoşlanmayan evladiydim. Bazen bu denli aykırı olmamın nedenini onun dikkatini çekmek için verdiğim çabaya bağlıyordum. Bir kızın babasının sevgisinden daha çok neye ihtiyacı olabilirdi? Özellikle annesi yanında değilse ve bütün dünya onu boğuyorsa?

Belki de biz insanların en kötü özelliği buydu. Çok çabuk unutuyorduk. Kimi zaman sözlerimizi, kimi zaman sevgimizi kimi zaman değersiz gördüğümüz herhangi bir şeyi, çoğu zaman da kendimizi.

Geriye dönüp baktığımda gördüğüm yabancıyla şu an içinde bulunduğum bedenın sahibi aynıydı. Ama içimde kırılmış bir denge vardı. Ruhunu şeytana gümüş tabakta sunmuş bir kız olarak belki de bu denli düşünmemeliydim ama elimde değildi. *Onun* yüzünü görmek, ölümün kıyısında dans etmek gibi geliyordu. Her an dengemi kaybedecek, beni yakmak için hazırda bekleyen ateşin içine düşecektim. Tek derdim, kendimle birlikte onu da dibe sürüklemektir.

Araz ile aramızda sessiz bir savaş başlamıştı. Bunun ikimiz de farkındaydık. O benim sınırlarımı zorlayacak, ruhumu siyaha boyayacaktı. Ben de karanlığa bulanmış zihnine ışık olacak, gizemini keşfedecektim. Böylelikle bitirecektim onu.

Dişer dış ve kana kan.

Lakin kabul etmeliydim ki bu sandığımdan çok daha zordu. Günlerdir Erdem amcanın beni bu mahlukatın ellerine nasıl tek başıma yollayabildiğini sorguluyordum çünkü son iki gündür emin olmuştum, Araz

gerçekten de Rusya'nın sahibi gibiydi. İçinde bulunduğum bu soğuk ülkenin kralının yanındaki bir piyon bile edemiyordum.

En azından bu şekildeyken.

Araz için bir yük olmamalıydım. Sahte nişanlısı olmayı teklif ederek zaman kazanmıştım fakat dizginleri elime almam için yeterli değildi. Beni bir tehdit ya da düşman gibi görmeye devam ederse bu evde bir hayaletten farksız olamazdım. Geçen gece beni kütüphaneye kapatıp kapalı kapılar ardında bir toplantı gerçekleştirmişti. Eve girip çıkan adamları tam görememiştim ama holdeki konuşmaları kısmen duyabilmişim. Arabaya binen karanlık silüetleri kütüphanedeki pencerelerden incelemiştim. Hepsi de en az Araz kadar kendini dünyanın efendisi gibi taşımıştı.

Nasıl bir şeyin içine düşmüştüm böyle?

Uykusuz gözlerimi ovuşturarak iç geçirdim ve sarı saçlarımı atkuyruğu haline getirerek bileğimdeki tokayla topladım. Kaldığım odadan çıkıp kapımın önünde dikilen korumayı gördüğümde yumruğumu yüzüne geçirmek istedim fakat bunun pek de mantıklı olmayacağını biliyor olmam kendimi tutmamı kolaylaştırdı. Koridorda yürüyüp merdivenlerden inmeye başladım. Sabahki kahvaltıda Araz ile karşı karşıya gelmişim lakin hiç konuşmamıştık. Açıkçası bundan şikâyetçi değildim, onun sesini duymaya bile tahammül edemiyordum.

Özellikle geçen gece bana hiç sevilmediğimi ima etmesi her aklıma geldiğinde kendi kendime sinirle homurdanıyordum, sözlerinin fazlasıyla doğru olması canımı sıkıyordu.

Araz'ın ofisine giden yola sapıp salonun önünden geçtiğim sırada işittiğim sesle duraksadım. Yabancı sesin şaşkınlıkla küfretmesi beni olduğum noktaya çivilemişti. Bedenimi salonun ortasında dikilen adama çevirdim. Uzun boyluydu ve saçlarını sıfıra vurmuştu. Vücudunun açıkta kalan neredeyse her noktasında dövme vardı. Buna boynu da dahildi. Kahverengi gözlerindeki şaşkınlığa eşlik eden hayranlıkla bana bakmaya devam ettiğinde oldukça yakışıklı bir adam olduğu gerçeğini göz ardı edemedim.

*“Dobro utro, krasota.”**

Dudaklarımı aralayarak kibarca karşılık verdim. *“Dobro utro.”***

* (Bg.) Günaydın, güzellik. (y.n.)

** (Bg.) Günaydın. (y.n.)

Tek kaşını kaldırarak gülümsedi ve ellerini siyah kargo pantolonunun ceplerine yerleştirip yavaş adımlarla bana doğru gelmeye başladı. Ardımdaki koruma bunu fark ederek öne çıktığındaysa yabancı genişleyen gülümsemesiyle durdu. Sanırım daha fazla yaklaşmaması gerektiğini anlamıştı. “Aksanın,” diye Bulgarca konuşmaya devam ettiğinde gözlerimi bakışlarına çevirdim. “Fazla düzgün ve güzel. Bulgarca’yı iyi biliyorsun.”

Annem Bulgar göçmeniydi ve bana kendi kültürüyle dilini aşılayıp öğretmişti. “Evet.”

Yabancı bir mırıltı halinde dudaklarından dökülen *büyüleyici* kelimesiyle kasıldım. Ardımdaki koruma bunu fark etmiş gibi bana doğru bir adım daha attığında omzumun ardından ona baktım. Benimle buluşan gözlerinden işaret beklediğini anlayabiliyordum. Tek bir sözümle karşımdaki adamın üstüne atlayacak gibiydi ve bu absürttü. Ben korunacak biri değil, esirdim.

“Kimsin sen?” diye soran yabancıyla önüme döndüm.

“Nişanlım.”

Araz’ın sesi kulaklarımda yankılandı. Saniyeler içinde belime konumlanan elle sert bir bedene doğru çekildim. Sahiplenici tavrıyla beni vücuduna yaslayan adama açılan ağızla baktım. Üzerindeki gömleğe rağmen teninden yayılan sıcaklık anında beni sarmaladı. Kendine has kokusu ciğerlerimi talan ediyor, gözlerinde yeşeren öfkeye bakmak mi-demi burkuyordu.

Önüme döndüğümde karşımda kalan adamın ifadesindeki haylazlığı gördüm. “Kutsal,” dedi Araz, Türkçeye geçiş yapması bir an algılarımın tökezlemesine neden olmuştu çünkü saniyeler önce nişanlısı olduğumu belirtirken Bulgarca konuşmuştu. “Alek Angelov ile tanış. Kendisi Bal-kanlardaki ortağımdır.”

Karşımdaki adama dönüp başımı eğerek selam verdim ve tebessüm ettim. Alek kendinden emin bir duruşla aynı kibarlıkla karşılık verdi. Belimdeki parmakların baskısı ve beni sarmalayan adamın korumacı tavrı bir yay gibi gerilmemi sağlamıştı.

“Nişanlandığını bilmiyordum.” Alek Angelov Bulgarca konuşmaya devam etti.

“Artık biliyorsun.” Tok sesindeki ciddiyete alışmaya başlıyordum. Her zaman, herkese karşı böyleydi. Resmi ve mesafeli. Bakışlarını üzerimde hissettiğimde başımı kaldırıp ona baktım. Araz ise Alek’e odaklanmaya devam etti. “Arine gelmedi mi?”

Elinin varlığı tenimi yakmaya başlamıştı.

Alek başını iki yana sallayıp dudaklarına bir tebessüm kondurdu. “Birkaç güne gelecek. Haftaya oyun gecesi düzenleyeceğim. Rusya’nın bütün kumarbazlarını ağırlamayı düşünüyorum. İkinizi de bekliyorum.”

“Geliriz.”

Çaresizliğimi gölgelemeye çalışarak tebessüm ettim. Gitmemek gibi bir şansım yoktu. Araz neredeyse ben de orada olmalıydım. Alek memnuniyetle mırıldandı. “Mükemmel.”

Bakışlarımı Araz’a çevirdiğimde ensemden bir ürperti geçti. Dudağının kenarındaki kıvrım öylesine histerikti ki gören akıl hastası olduğunu zannederdi.

“Sevgilim.” Araz gözlerini benimle buluşturdu. Hitap şeklim karşısında şaşırsa da belli etmemeye çalışıyordu. Bütün bedeninin kasılmasından ona böyle seslenmemden rahatsızlık duyduğu belliydi ama azıcık bile umurumda değildi. “Seninle bir şey konuşacaktım.” Tatlı bir tebessümü dudaklarına iliştirdim. “Birkaç saniyeni bana ayırabilir misin?”

Lacivert gözlerindeki hiddetli dalgalar yerini berraklığa bıraktığında kaşları hafifçe çatıldı. Araz başını salladıktan sonra bizi izleyen adama bakmadan konuştu. “Alek sen rahatına bak, birazdan gelirim.”

Kapıyı gösterdiğinde parmaklarından sıyrılıp adımladım. Alek’ten uzaklaşmamızla durup ona döndüm. Ellerini siyah pantolonunun ceplerine iştiririrken bir şeyler düşünüyor gibi uzaklara dalmıştı. Gözleri boşluğa odaklanmışken, “Bulgarca biliyorsun,” dedi. Sesindeki bir şey beni gerdi.

“Evet, annem Bulgar göçmeniydi.”

“Her gün yeni bir meziyetin ortaya çıkıyor.”

Şüphenin ötesine geçmişçesine netti. Bana bakmaya başladığında kafasından geçenleri bilmek isterdim. Onun zihni merakımın altında yatan ateşti. Sürekli harlanıyor, içimi kaynatıyordu. Aklının köhne köşelerine bile erişim sağlamak istiyordum. “İnsanları zamanla tanırısın,” diye mırıldandım. Başka ne demem gerektiğini bilemiyordum. Ona nasıl yaklaşmam gerektiği konusunda kafam karıştı. Saldırgan bir hayvanla kafese kapatılmışım gibi hissederken aksi bir düşünceye sahip olmam da imkânsızdı.

Bakışları yüzümde gereğinden uzun kaldı. Ağırlığımı sağ bacağıma verdim ve konuyu değiştirdim. “Spor salonun olduğunu gördüm de biraz egzersiz yapabilir miyim? Hâlâ adamların peşimde dolaştığı için misafir olduğuma inanmıyorum. Bu yüzden kibarca sormak istedim.”

Okyanus gözleri üzerimde dolaştı. Siyah yoga taytına ve vücudumu saran dalgıç kumaşından fermuarlı ceketime baktı. Sanırım bu kıyafetlerin neden yanımda olduğunu sorguluyordu. Cevap basitti. Her gün yoga yaparak sinir krizi geçirmemek için kendimi zihinsel olarak sakinleştirmeye çalışırdım. Ayrıca gerçekten dansçı oluşum, esnekliğimi kaybetmemek adına egzersiz yapmaya beni teşvik ediyordu.

“Yapabilirsin,” deyip tekrar bana, ardından kuyruğum haline gelmiş olan korumasına baktı ve adama işaret vererek yanına gelmesini emretti. Kulağına bir şeyler fısıldadı. Terlemek, enerji yakarak içimdeki bu dinmek bilmeyen öfkeden kurtulmak dışında geri kalan hiçbir şey şu an için önem listemde değildi.

Araz emir vermeyi sonlandırdığında ömrü hayatı boyunca görebileceği en sahte tebessümle ona bakıp yanından geçtim ve spor salonuna ilerledim. Camlarla çevrelenmiş geniş alana girdim. Beni takip eden korumanın peşimden içeriye girmediğini gördüğümdeyse bir an bocaladım.

Gözlerimi etrafta dolaştırdım. Odanın diğer ucunda bir kapı olduğunu fark ettim. Ardından oranın kapalı yüzme havuzu olduğunu ve bir diğer kapıyla başka bir alana bağlandığını gördüm.

Ev ev değil, gerçek bir labirentti.

Koşu bandına çıkıp dün gece yağın zeminde oluşturduğu beyaz örtüyü izleyerek yürümeye başladım. On beş dakikanın ardından hızımı artırıp zihnimin içinden kaçıyormuşum gibi her şeyi geride bıraktığımı düşünerek koşmaya başladım. Bir saatlik koşumun ardından makineden inip titreyen bacaklarımı esnetmek adına her zaman tekrarladığım hareketleri uyguladım. Parmak uçlarıma dokunup kalçamdaki ve baldırlarımdaki kasları yaktığımda bir süre öyle kaldım. Doğrulup derin bir nefes aldıktan sonraysa hareketimi tekrarladım.

Kulağıma erişen sesle eski pozisyonuma dönüp ardıma baktım. Araz kollarını göğsünde bağlamış, kapının yanına yaslanmış beni izliyordu. “Eşlik etmemin mahsuru var mı?” diye sorduktan sonra cevap vermemi beklemeden içeriye girdi ve sinirle homurdandı. “Aleks ile geçirdiğim bir saatin ardından kesinlikle bir şeyleri yumruklamam gerek.”

Gömleğini çıkarıp kumaş parçasını bir kenara attı. Beyaz tenine işlenmiş dövmelelerini görmek bakışlarımı kaçırarak sertçe yutkunmama sebep oldu. Ter içinde kalan alnımı elimin tersiyle sildim. Ringin hemen yanındaki kum torbasına ilerleyip ellerini siyah bir kuşakla bağlamaya başladığını fark ederek yerimde huzursuzca kıpırdandım. “Keyfine bak, benim de sporum bitmek üzereydi.”

Araz tek kelime etmeden yumruklarını kum torbasına geçirmeye başladı. Her indirdiği darbeye kum torbası hareket ediyor, siyah saçları dağılarak birkaç tutamı alnına düşüyordu. Sağlam bir yumruk oturtup kum torbasının savrularak duvara çarpmasına neden oldu. Aynı şeyi birkaç kez tekrarladı. Bir ara kum torbasını patlatacağını sandım. Gerileyerek beni sinir eden ve aynı zamanda kanımı kaynatan gülümsemesiyle homurdandı.

“Eğer beni biraz daha izlersen bunun için para almak zorunda kalacağım.” Kızaran tenimle panikleyerek hızla ağzımı açtım ama, “Pardon,” diyerek bana konuşma imkânı tanımadı. Kendinden emin bir ışıltıyla parıldayan gözlerini bana çevirdi. “Sen genellikle romantik komedi severdin, değil mi?”

Aslında romantik komediden nefret ederdim.

Gülüştü bir suikast gibiydi. Canıma kıymak isteyen bu gülümsemeden tek kelimeyle nefret ediyordum. Tezini çürütmek isteyerek karşı geldim. “Beni çözdüğünü sanıyorsun.” Tebessüm ettiğimde gözleri dudaklarıma kaydı. “Beni *çözmeye* çalışıyorsun. Şüpheci ve güvensiz tavırların bana mı özel?”

“Benimki genel,” diyerek meydan okurcasına ekledi. “Ya senin nefretle bakan gözlerin, sadece bana mı özel?”

“Sana nefretle bakmıyorum ama baksam bile beni suçlayamazsın, sonuçta beni kaçırdın.”

“Benimle evcilik oynamak isteyen de sendin, *milaya**.”

Milaya?

Bu da ne demekti?

Sormak istemedim. Ondan gelecek bilgiye bile rahammülüm yoktu. “Evet çünkü bana başka seçenek bırakmadın.” Sözlerim üzerine bir adım

* Rusçada genellikle kadınlara hitap ederken kullanılabilecek samimi ve sevgi dolu bir terimdir. “Sevgili” ve “tatlı” anlamına gelir. (e.n.)

attı ve aramızdaki mesafeyi azalttı. Kısılan gözleriyle yüzümdeki ifadeyi inceledi. Terli göğsü inip kalkıyor, dudaklarından sık soluklar sıyrılıyordu.

“Niye sana her baktığımda bana yumruk atmak istediğini düşünüyorum?”

Doğru düşünüyordu.

İstiyordum.

Hem de çok.

Sessiz kalmam üzerine ekledi. “İstersen kozlarımızı ringde paylaşabiliriz.”

Tam ardında kalan geniş ringe baktığımda bir yanıma ona vurabilme ve canını yakabilme ihtimalim karşısında haz duydu. Kütlesine göz atarak bu şansımın oldukça düşük olduğunu fark etsem de geri adım atmaya-
cak kadar inatçıydım. Bu yüzden yüzüme yerleştirdiğim tebessümle yanından geçip yavaşça omzumu omzuna sürttüm. Ringin ilerisinde duran stanttan siyah bandajları alıp parmaklarıma dolamaya başladığımda Araz beni izledi.

“Ne o?” diye alaycı bir tutum takındım. “Beni incitirsin diye mi telaşlandın?” Gözlerini bedenimde gezdirdi. Bu denli derin bakışlara sahip olması son derece sinir bozucuydu. Cevap vermemesiyle devam ettim. “Endişelenme. Babam bana birine nasıl yumruk atılacağını öğretti. Ayrıca lise yıllarımda savunma dersleri aldım.”

“Niye?”

Ringe çıktım. “Siz erkekler, bazen hayır kelimesinin anlamını bilmiyorsunuz.”

Araz saniyeler içinde karşıma geçti. Gözlerimi üzerinde dolaştırmadan edemedim. Gece kadar siyah saçlarına ters düşen beyaz teniyle fazla kusurlu bir karaktere sahip bir adam için çok kusursuz görünüyordu. “Al sana imkân,” diyerek gülümsedi. “Bahsi artırıyorum. Eğer beni devirmeyi başarabilirsen özgürsün.”

Teklifine heyecanlanabilirdim, tabii özgür olmayı isteseydim. Benim derdim ondan uzaklaşmak değildi. Aksine, ona olabildiğince yakın durmalıydım ki intikamımı alabileyim.

İkimiz de ringin içinde adımlamaya başlayıp daireler çizdik. Bandajladığım ellerimi sıkarak birer yumruk haline getirdim. “Bana biraz

güvenmeyi denesene. Sana anlaşmamızı ben teklif ettim ve karşılığında para talep ettim. Artık bu işten büyük bir çıkarım var ve sen sürekli beni sorgularsan aylar sürecektir olan sahte nişanlılığımız ikimiz için de fazla zorlayıcı olacak.”

“Ben kimseye güvenmem.” Sesindeki soğukluk ruhumun buz tutmasına neden oldu. “Hele birkaç ay sonra hayatımdan çıkacak birine hiç güvenmem.”

Bakışlarındaki zalimliğin canımı yakacağını zannediyorsa yanılıyordu. Umurumda bile değildi. Güvenini kazanacaktım. O istemese de sonuna kadar dirense de bunu başaracaktım. Ardından onu buna pişman edecek, gerçekten kimseye güvenmemesi gerektiğini hatırlatacaktım. Düşüncelerim beni kırbaçladığında kendimi tutamamaya gülmüştüm ve en az onun kadar zalim olmaya çalıştım.

“Sözlerini sakın unutma çünkü bana güveneceksin.”

Tek kaşını kaldırarak beni sorguladığında ona doğru bir hamle yapıp hafifçe döndüm ve tekmemi karnına geçirerek bedeninin bir adım gerilemesini sağladım. Beklemediği bir hamle olmalıydı ki bana birkaç saniye süren şaşkınlığıyla bakakaldı. Ona zaman tanımadan yumruğumu çenesine geçireceğimde beni engelledi. Diğer yumruğumu karın boşluğuna indirmeme saniyeler kala onu da savuşturdu.

Aldığı gardı indirmek istedim; şu an benimle dövüşmüyor, sadece beni engelleyerek hamlelerimi görmeye çalışıyordu. Neyi ne kadar bildiğini anlamayı deniyordu. Onu şaşırtmak istedim. Her bir hamlemdede onu nakavt edebilmek adına çaba gösterdim lakin Araz geleceği görüyor gibi tüm darbelerimi savuşturdu.

Adam daima bir adım önümdeydi.

Bir an dövüşmediğimizi, satranç oynadığımızı hissettirdi.

Kalıbımın dışına çıkmak istesem de hünerlerim yetersiz kalıyordu. O kadar sınırlarım bozulmuştu ki bir an içimden gelen tek şey ona sağlam bir tokat atmak oldu. Araz aniden eğildi. Boştaki kolunu dizlerimin arkasına yaslayıp beni omzuna attı. Dudaklarımdan sıyrılan ufak çığlıkla kaslarla kavislenmiş sırtına tırnaklarımı geçirerek dengemi bulmaya çalıştım.

“Hiç fena değil,” diyerek soluklandı.

Tırnaklarımı tenine daha sert saplayıp kendimi omzundan aşağı itmeye kalktığımda bedenimi zemine çarptı ve sırtıma saplanan ağrıyla acı

dolu bir inleme derinliklerimden kopup gitti. Vücuduma yaslanan ağırlık ciğerlerimi eziyor ve nefes alışımı zorlaştırıyordu. Ne ara yumduğumu bilmediğim gözlerimi araladığımda dibimde biten adama baktım. Araz'ın burnu neredeyse burnuma değiyor, sıcak nefesi benim nefesime karışıyordu.

“Sırtımı çizmen hoş olmadı.” Dudağının kenarını kıvrarak bana bu zulları anımsatan bir ifadeyi suratına geçirdi. “Acı beni sadece daha saldırgan yapar.”

Dudaklarımı aralayarak soluklanmaya çabaladığımda gözlerini o noktaya indirmesi beni tamamen aleve verdi. Bana olan bakışlarında bir şey vardı ve bu kalkanını indirdiğini görmeme yetti. Göğüslerimiz arasında sıkışan ellerimden güç alarak onu hafifçe kaldırdım ve dizimi kasiğine geçirdim.

Acıyla sırtının üstüne yuvarlandığıdaysa kucağına çıkıp yumruğumu çenesine indirdim. Başı savrulduğunda bedenim adrenaline titredi. Kulaklarım uğulduyor, sık soluklarım sessizliği yarıp geçiyordu. O an idrak ettim. *Bratva'nın en güçlü ve acımasız adamına yumruk atmış, canını yakmıştım.*

Araz yavaşça başını çevirdi. Gözlerimin içine baktığında onu öfkeli hatta canımı alacak kadar kendinden geçmiş bir halde bulacağımı sandım ama yanıldım. Bana bakarken ifadesinde olan şey kesinlikle öfke ya da ölüm vaadi değildi. Tam bilemiyordum ama... Bakışlarında bir parça hayranlık ve şaşkınlık vardı? Hayal mi görüyordum?

Beklemediğim bir başka eylemi daha yerine getirerek güldüğünde emin oldum. Evet, hayal görüyor olmalıydım. Gülümsemesi yüzünü kapladığında dilini hafifçe alt dudağında dolaştırdı. Saniyeler süren acısını atlatması sandığımdan daha kolay olmuştu. Bu gerçekten de acıyı sevdiğini düşündürmüştü. Mazoşist olması beni şaşırtmazdı, aksine bazı şeyler daha anlamlı hale gelirdi.

“Sarışın, beni devirebildiğine göre,” diyerek ellerini bacaklarıma yerleştirdi. Laciverte yakın koyu mavi gözleri bütün odağımı çalmıştı. “Gitmekte özgürsün.”

Özgürlük.

Bu mümkün değildi.

Eylül öldüğünden beri ben mahkûmdum. İntikam andı içen, bunun için emir altında olan, vefa borcuyla zincirlenen bir askerdim. Beni saran bu kilidi kırmamın tek bir yolu vardı. Benden isteneni öyle ya da böyle yapmak zorundaydım.

“Teşekkürler ama gitmeyeceğim. Maçı kazandığıma göre sen bana güvenmeye çalışacaksın çünkü ben o parayı istiyorum.”

Seni yok etmeyi çok istiyorum.

Bir süre yüzümde dolaşan bakışlarını bir saniye bile başka bir yöne kaçırmadı. Sanırım zihnindeki mahkemede bir karara varmaya çalışıyordu. Kabullense iyi olurdu, benim başka bir seçeneğim yoktu ve sadece kalesinde aval aval dolaşan bir kadın olmam imkânsızdı. Bana yıllar gibi gelen saniyelerin ardından, “Düşüneceğim, *milaya*,” dediğinde daha fazla kendimi tutamadım.

“O ne demek?”

“*Tatlım* demek.”

Şoka girdim. Öyle ki gören inme indi zannederdi. Dudaklarından dökülen hitap şeklinin fizyolojimi altüst ettiğini söylememe gerek var mıydı, bilemiyordum lakin çılgılık atmak istiyordum. “Bana böyle hitap etmenden hoşlanmadım.”

Büyüyen gözbebekleriyle lacivertleri daraldı. “Ama kucağımda oturmaktan hoşlanmış gibisin.”

Ne dediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Gerçekten de bütün rahatlığım kucağında oturmam beynimden vurulmuşa dönmeme sebep oldu. Bacaklarıma konumlanan büyük ellerini ittirerek hızla ayağa kalktım. Aramıza bir mesafe yerleştirerek kollarımı göğsümün önünde birleştirdiğimde, Araz uzandığı yerden kalkıp karşıma dikildi. Yumruğumu indirdiğim çenesinde ufak bir kızarıklık vardı. Yüzündeki tebessümü beni ürkütüyordu. Bir insan gülümserken nasıl bu kadar korkutucu görünebilirdi?

“Gidip hazırlan,” diyerek ellerindeki bandajları sökmeye başladı. “Akşam bir yere gitmem gerek ve senin de gelmeni istiyorum.” Yanıma yanaşıp özel alanımı istila etti. “Madem sana güvenmemi istiyorsun, göster kendini.”

Göz kırıp yanımdan uzaklaştı.

Beni tek başıma bıraktığında endişe içine düştüm. Kalbim deli gibi atarken zihnimde devasa bir soru işareti belirdi. Araz, *göster kendini* derken ne demek istemişti? Niye içimden bir ses bu gece kötü şeyler yaşanacağını söylüyordu?

Öfkeliydim.

Aldığım her nefeste daha da sinirli biri haline geliyordum. Araz'ın gidişinin ardından bir süre kum torbasını yumruklamış, içimdeki beni boğan yoğunluğu azaltmayı denemiştim. Kollarım uyuşmuş olsa da ruhumdaki yakıcı his kaybolmamıştı. Kaldığım odaya çıkıp duş aldıktan sonra başka bir seçeneğim olmadığını bilerek hazırlanmaya başlamıştım. Ne giymem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü Rus mafyasının nişanlısı nasıl giyinirdi bilmiyordum. Bu yüzden kolaya kaçmayı tercih etmiştim. Siyah pantolon, çizme, kazak. Misafir odasının dolabında kıyafetler, kürkler ve montlar vardı. Sanırım Araz'ın kız kardeşi Elena, kendi odasına sığamadığı için birkaç parça şeyi buraya yerleştirmişti. Yapay olduğunu umduğum siyah kürke uzandım. Kendi kürküm otelin asansöründe kaldığı için tanımadığım bir kadıninkini ödünç almaktan çekinmedim. Bu soğukta başka bir seçeneğim olduğunu düşünmüyordum. Giydiğim içliği düzelterek kürkü üstüme geçirdim ve aynanın karşısına geçtim. Sarı saçlarımı atkuyruğu haline getirdim. Makyaj yapmam gerekir miydi?

Uğraşamayacak kadar hayattan bezmiş durumdaydım.

Odadan çıktım ve afalladım. Günlerdir peşimde dolaşan korumanın şimdi kapımın önünde olmayışına inanamadım. Kaşlarım havalanırken emin olmak isteyerek uzun koridora göz attım. Kısılan gözlerimle anladım. Araz beni bir teste tabi tutuyor olmalıydı. Gerçekten bana güvenmeyi denemeyecekti. Fakat onun bana güvendiğini düşünmemi sağlayarak davranışlarımı ölçecekti. Açık vermeyecektim. İstedigi gibi üstüme gelebilirdi.

Ayrıca günlerin ardından bu kaleden çıkacağım için heyecanlıydim. Etrafı görmek, tam olarak nerede olduğumuzu anlamak istiyordum. Merdivenlerden indiğimde holde dikilen adamla karşılaştım. Araz bir elini pantolonunun cebine atmış, telefonda konuşurken kaşlarını çatmıştı.

Rus aksanı şairaneydi ve söylediği kelimelere odaklanmamı güçleştiriyordu. Konuştuğu kişiyi kestirip atarak telefonu kapattığında gözlerini üzerimde gezdirdi. Birkaç adım ilerisinde dikilip ellerimi kürkün ceplerine ilıştirdim. “Bunu dolapta buldum. Kız kardeşine ait olabilir diye düşündüm. Giymemde bir sorun yoktur umarım.”

“İyi yapmışsın,” deyip telefonunu cebine attı. “Dışarısı buz gibi.”

Lüks bir yere gitmeyecek olmalıydık çünkü kendisi siyah kargo pantolonu, kalın montu ve postallarıyla fazla normal görünüyordu.

“Gidelim,” diye emrederek adımladığında onu takip ettim. Evden çıktığımızda karşılaştığım orduyla bir an nutkum tutuldu. İrileşen gözlerimi adamların üzerinde dolaştırdım. Hepsi siyah kargo pantolon ve mont giymiş, kar maskesi takmıştı. Silahla donanmışlar, arabaların etrafında beklemeye başlamışlardı. O kadar korkutucu gözüküyorlardı ki bir an boğazım kurudu. Beyaz karın üstünde dikilen karanlık gölgeler bir karabasan misali üstüme çökecekti. Duygularımı ve en önemlisi korkularımı kontrol altında tutmayı denedim. Araz’ın hareket emriyle arabalara yönelen orduyla merdivenlerden indim. Jeep’e binip emniyet kemerime uzandığımda Araz motoru çalıştırdı.

Arazi sandığımdan daha büyüktü. Kapılardan geçip gitmemiz dakikalar sürmüştü. Ve fark etmiştim ki Araz’ın kalesini çevreleyen surlar vardı. Evet, duvarlar değil, adeta surlar.

“Gerçek bir kale gibi,” diye mırıldandım kendi kendime.

Ama Araz beni duyarak konuştu. “18. yüzyılda inşa edildi. O zamandan beri aileme ait. Nesilden nesle herkesin yuvası oldu.” Sessizliği kısa ama ağırdı. “Vladimirov ailesi ve onların Bratva’daki konumu köklüdür. Sovyetler zamanında bile varlıklarını gizleme gereği duymadan güçlerini korumuşlardır.”

Sesinde gurur vardı.

Ve bir parça da... Kıskançlık?

Bakışlarımı camın ardındaki manzarada dolaştırdım ve nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Demir kapıların ardına geçtiğimizde bizi sık ağaçlar ve dar bir yol karşıladı. Etrafta tek bir bina, yerleşim yeri ya da herhangi bir şey yoktu. Bu canımı fena sıktı. Evden çıkmayı başarsa-bilsem ve bir umut araziye terk etsem bile yolumu bulmam ya da bana yardım edebilecek birilerine ulaşmam imkânsızdı. Bakışlarımı Araz’a

çevirdiğimde saklamaya çalıştığı tebessümünü bana yan yan baktığını gördüm. Durumun vehametini algıladığımı görmek keyiflenmesini sağlamış olmalıydı. Onu yok sayarak yola odaklandım lakin sessizliğim ancak birkaç dakika sürdü.

“Nereye gidiyoruz?”

Araz, “Ziyarete,” dediğinde ensemden bir ürperti geçti. Koltuğuma gömülerek bir daha ağzımı açmadım. Sadece etrafa bakıp bu yolculuğun bir an önce sonlanmasını istedim. Büyük bir gölün yanından geçtiğimizde hafifçe doğruldum. Havanın soğukluğundan kristalleşen gölün ne kadar büyüleyici gözüktüğünü düşündüm. Aniden paten kaymak istedim. Bu arzum o kadar çocukçaydı ki kendi kendime güldüm.

“Komik olan ne?”

Sorusuyla iç geçirdim. “Hiç, sadece aklıma saçma bir şey geldi.”

“Neymiş o?”

“Önemli değil.”

Göle bakarken zihnimde bir anı belirdi. Yıllar öncesinde kalan fakat sahip olduğum en güzel hatıralardan biriydi. Bir kış gecesi, patenlerimin buzu kestiği o zaman diliminde yanımda benimle kayan bir adam vardı. Yeşil gözlü bir adam. Eylül’den sonraki tek gerçek arkadaşım. Lise yıllarımdaki o karanlıkta bana mum yakan kişi. Yıllar geçmişti ve yollarımız ayrı düşmüştü ama o zamanlar benim için kendisi dünya üzerindeki sığınacak tek limandı. Onu düşünmek artık canımı eskisi kadar yakmıyordu ama yine de içimde her zaman bir sızı oluşuyordu.

Ne kadar çok kişi kaybetmiştim. Altı yaşımdan beri, herkesi ve her şeyi yavaş yavaş yitirmiştim. Acaba herhangi bir noktada kazanmaya başlayabilecek miydim yoksa daima bir mağlup mu sayılacaktım? Ya da bu sorulara bir cevap bulabilecek kadar yaşayacak mıyım?

Bazı yanıtlara hiçbir zaman sahip olamayacaktım.

Batan güneşe göz atıp başımı koltuğa yasladım. İçdünyama değil, dış dünyaya odaklandım. Geçtiğimiz yolları zihnimin bir köşesine not aldım. Hâlâ bir tane bile yerleşim yeri ya da insan görmemişim ve dakikalardır yoldaydık. *Dünyanın geri kalanı yok mu oldu* diye sorguladım aniden. Belki de ölmüştüm ve cehenneme gitmişim. Yanımdaki adam da sahiden bir iblisti. Evet, bu çektiğim işkenceyi açıklardı.

Gözkapaklarım ağırlaşırken bugün kendimi fazla yorduğumu idrak ettim. Kendimi ayık tutmayı denedim ama başaramadım. Yapmamam gereken bir şeyi yaptım ve gözlerimi yumdum. Başım düştüğünde irkilerek doğruldum. Gördüğüm ilk şey karanlık oldu. Güneş batmış, gece hâkimiyeti eline almıştı. Tüm sersemliğimle gözlerimi ovuşturduğum sırada Araz'ın sesini işittim.

“Günaydın, sarışın.”

Ona baktığımda elindeki dürbünle yanımda oturuyordu. Karanlık yüzünden detayları tam seçemiyordum ama ifadesinde ürkütücü bir şey vardı. Kuruyan boğazımı ıslatmak isteyerek yutkundum ve uyuyakaldığım için kendime öfkelen dim. Burnumdan soluyup etrafa baktım. Bir ormanın içinde gibiydik. Arabanın farları kapalıydı lakin sanırım etrafımızda başka araçlar da vardı. Herhalde Araz'ın adamları bizi çevrelemişti.

“Neredeyiz?”

Elindeki dürbünü bana uzattı. Soruma cevap vermemesiyle elindeki aleti aldım ve bana göstermek istediği şeyin ne olduğunu öğrenmek isteyerek dürbünü gözlerime dayadım. Gece görüşlü dürbünle az ilerimizdeki kulübenin içindeki dört adamın termal görüntülerini saptayabiliyordum. İki koltuklarda otururken biri ayakta dikiliyor, diğeriye cam kenarına tünemiş elindeki silahla bekliyordu. Kimlere baktığımı veya neden burada olduğumuzu bilmiyordum ama sanırım cevaplar ne olursa olsun alacağım yanıtlardan hoşlanmayacaktım.

Dürbünü yüzümden indirdiğimde Araz'ın hareket ettiğini göz ucuyla fark ettim. Kolunu bana uzattığında geriye çekildim. Dizlerimi sıyrıp torpidoyu açtı. İçinden aldığı hançerle bana bakmadan kapısını açıp indi ve emretti. “Gel.” Emniyet kemerimi çözüp peşinden gittiğimde soğuk hava beni sarstı. Verdiğim nefes duman halinde gökyüzüne karıştı. Yanımdan geçen kişiyi hissedip irkildim. Sessizliğiyle beni afallatan adama baktım. Yüzündeki kar maskesiyle kim olduğunu anlayamamıştım. “İvan,” diyen Araz onu teşhis ettiğinde kar maskeli adam durup patronuna baktı. “Başlayın.”

Araz hançeri pantolonunun beline sıkıştırıp aracın kaportasına yaslandı. Önce heybetli bedenine, ardından uzattığı bacaklarına baktım. Adamları kulübeye doğru ilerlerken o bir film izlercesine keyfine bakıyordu. Gözlerini bana çevirdiğinde dudağının kenarı kıvrılır gibi oldu. Başıyla yanındaki boşluğu işaret etti fakat konuşmadı. Zihninden geçenleri

bilmek isteyerek yanına yanaştım ve damarına basmaya çalıştım. “Kirli işlerini adamlarına yaptırırken arkana yaslanıp çıkardığın kaosu izliyorsun demek.” Mırıldanışım la bu sefer tebessüm etti ama bu tebessümde olumlu herhangi bir duygu yoktu. Kalçamı kaportaya yaslayıp iç geçirdim. “Senin daha çok aksiyon adamı olduğunu sanmıştım.”

“Önyargılı ve fevrisin,” dediğinde ona dik dik baktım. O ise bakışlarını bana çevirmeye tenezzül etmedi. “Sabırlı olmayı öğrenmelisin.”

Çatışma sesleriyle ürperdim.

Bakışlarımı birkaç metre ötemizdeki kulübeye çevirdim. Silah sesleri gecenin içinde yankılanırken bir an karanlığın içinden çıkagelen diğer gölgeleri gördüm. Kulübenin etrafında pusuya yatmış bekleyen adamlar vardı. İçerideki dörtlüyü korumak için etrafı çevrelemiş olmalıydılar ama Araz’ın adamlarına karşı gelememişlerdi. Canavar onlardan bir adım öndeydi ve adamlarının diğer adamları kıştırmasını sağlamıştı. Kulübenin içinden çıkan ve kaçmaya çalışan adamı gördüm. Bu mesafeden detayları seçebilmem mümkün değildi ama kısa boylu olduğunu algılayabiliyordum. Ormana doğru kaçacaktı ki Ivan onu tek eliyle yakalamış ve etkisiz hale getirmişti.

Kulübenin içinde kalan diğer üçlü de Araz’ın adamları tarafından dışarıya çıkarılmıştı. Karların üstü kan gölüne dönmüş, kırmızı renk beyazı yutmuştu. Dakikalar önce kulübenin içinde olan dörtlü şimdi ölen adamlarının ortasında diz çöktürülmüştü. Araz doğrulup başıyla bana işaret verdiğinde titredim. Önden gitmeye başladığında kendimi hareket etmeye zorladım. Attığım her adımda karların ezilen sesiyle bir kâbus görmediğimi, gerçekten böyle bir şeyin yaşandığını anladım.

Yaklaştıkça diz çöken dörtlüyü daha iyi gördüm. Adamlardan biri yetmişli yaşlarındaydı. Araz’a öfkeyle bakarken başını dik tutuyordu. Kısa olan ağlamak üzereydi. Sağdaki ikiliyse ölümü kabullenmiş gibi bekliyordu.

“Vador,” diyen Araz, yaşlı adamın birkaç adım ötesinde durdu. “Seni bulamayacağımı düşündüğüne inanamıyorum. Nereye kadar kaçabileceğini zannetmiştin?” Adam tek kelime etmedi. Bunun üzerine Araz güldü. “Bana karşı isyan başlattın.” Başını iki yana salladığında tekrar o ürkütücü ve duvar misali sert olan ifadesine büründü. “Neden?”

“Olduğun konumu hak etmiyorsun.”

“Bu benim doğuştan hakkım.”

Yaşlı adam yüzünü ekşitip Araz’a bir böcekmiş gibi baktı. “Kandan bir Vladimirov olabilirsin ama bu topraklarda yetişmedin. Bizim âdetlerimize aşına değilsin. Geleneğimizi sürdürmek yerine kendine göre yeniliyorsun.”

“Çünkü canım ne isterse onu yaparım.”

Vador sinirle yakardı. “Evet, tırları ve içindeki malları yok ettiğin gibi. Söylesene, *Araz*. Bizi de ortadan kaldırıp olayın üstünü mü kapatacaksın?”

Tırlar ve içindeki mallar.

Yok etmek mi?

“Hayır,” diyen Araz oldukça rahattı. “Sizi ibretiâlem için öldüreceğim ve Rusya’daki her bireyin ihanetin bedelinin ne olduğunu iyice anlamanı sağlayacağım.”

Boğazım düğümlendi.

Araz silahını çıkarıp Vador’a yaklaştı. “Moroz Yasası’nı, bir numaralı kaidemizi çiğneyerek ihanet ettin. Bunun bedeli yaşamındır.” Adamın alınına dayadığı silahı bir saniye bile düşünmeden sıfır tereddütte ateşlediğinde dudaklarını araladı. O kadar hızlı davranmıştı ki her şey gözümü açıp kapayana dek gerçekleşmişti. Sağdaki ikiliye döndüğünde kendini yargıç ilan etmişti. “Bratva’da sadakat yeminle değil, sessizlikle ölçülür. Ve siz çenenizi kapalı tutamayarak iki numaralı kuralımızı çiğnediniz.”

Ormanda yankılanan iki el silah sesi daha. Ardından diğer iki beden de karların üzerine yığıldı. Ceset haline gelen adamlara bakarken transa girmiştim. Nasıl? Nasıl bu kadar kolay öldürebiliyordu? İşlediği günahları nasıl bu kadar kolay sahiplenebiliyordu? Bu nasıl mümkün olurdu?

Silahını Ivan’a verip elini beline attı ve hançerini çıkardı. Ağlamaya başlayan kısa boylu adamın ardına geçtiğinde kalbimin ritmi tehlikeli bir derecede hızlıydı. Açık kalan ağzımı kapatamıyor, Araz’ı izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Adamın saçlarına asılıp başını geriye çekti. Ona bakmaya başlayan kısa boylu adama emir verdi. “Söylemek istediğini söyle, Yuli.”

Yuli, “Yemin ederim bir daha sözünden çıkmayacağım, Raz. Yemin ederim bir daha para karşılığı haber taşımayacağım. Söz veriyorum, der-simi aldım. Lütfen beni affet. Bana bir şans daha ver,” diye yalvardı.

Araz bana baktı. “Bende şanslar tek kullanımlıktır.”

Başından beri Rusça konuşuyordu ama son cümlesini Türkçe dile getirmişti çünkü *benim* anlamamı istemişti.

Ne ara kaldırdığını fark etmediğim elini indirip hançeri Yuli’nin sağ gözüne soktuğunda gecenin içinde acı dolu bir çığlık yankı buldu. Ağzıma gelen acı tatla dudaklarımı birbirine bastırdım. Karşımdaki görsel akıl alır gibi değildi. Acıyla yakaran adam çırpınıyordu ve ben de bayılacak gibi hissediyordum.

Bu bana özel bir gösteriydi.

İstedğim güvenin bedeliydi.

Algılarım yavaşlarken dünyam döndü. Araz hançeri Yuli’nin sağ gözünden çıkardı ve saniyeler içinde yine tek hamlede sol gözüne indirdi. Tamamen kör ettiği adamın bedeni elektrik akımına maruz kalmış gibi titredi. Araz hançeri çıkarıp adamın kavradığı saçlarını bıraktı. Yere yığılan Yuli’nin dudaklarından mırıltılar halinde acı dolu inlemeler döküldü. Araz hançerini kavramaya devam ederek yavaşça adımladı. “Ölmez de sağ kalırsan burada yaşananları herkese anlatmayı unutma.”

Bakışlarımı zar zor yerde kıvranan adamdan çektiğimde Araz dibimdeydi. Aramıza mesafe koymak, arkama bile bakmadan kaçmak istedim. Karanlığa karışıp izimi kaybettirmek aniden dünyanın en cazip fikri gibi geldi. İzlediğim şov bana gerçekte ne olduğunu duyabileceğim tüm sözlerden daha iyi anlatmıştı.

Araz Vladimirov, gözlerimin içine bakıyordu. “Hâlâ güvenimi kazanmak istiyor musun, *zlaya balerina?*”

Cevap vermemi beklemedi. Açıkçası ağzımı açabileceğimi dahi sanmıyordum. Yanımdan geçip gittiğinde ayağımın dibine kadar süzölmüş olan koyu kana baktım.

Sadakat ve sessizlik. Bratva’nın ilkeleriydi.

Çiğnenemeyecek bu iki kuralın bedeli belliydi.

Kazanacaklarım bir anlam teşkil etmiyordu, bu gece emin olmuştum ki her halükârda kaybedecektim.

VIII. KURULAN İTTİFAK, YIKILAN DÜZEN

Araz

Gergindim.

Sağ bacağımı sallayarak az ilerimde oturmuş dışarıyı izleyen kadına bakarken kendimi boğuluyormuş gibi hissediyordum. Bu tedirginlik bana yabancıydı fakat aklımdaki soru işareti canımı sıkıyordu. Geçen gece olanlardan sonra Kutsal sessizleşmişti. Şahit olduğu infazın ardından içine kapandığını anlayabiliyordum. Bana bakmıyor, benimle konuşmuyordu. Ona Türkiye'ye gideceğimizi söylediğimde birkaç saniyeliğine gözlerini benimle buluşturmuştu. İlk defa ifadesinde öfke, nefret ya da herhangi bir duygu belirmemişti. Transa girmiş gibiydi. Belki de ileri gitmiştim. Onu şahidi kıldığım gecede yaşananlar onu travmatize etmişti. Fakat anlamasını sağlamak zorundaydım. Bratva'nın işleyişini, ihanetin sonucunu görmeli ve neyin içine düştüğünü iyice anlamalıydı çünkü ona güvenmemi isteyerek büyük bir hamlede bulunmuştu.

Bakışlarımı karşımda uyuklayan adama çevirdim. Uçağa bindikten yarım saat sonra kendinden geçmişti. Güneş, bizimle Türkiye'ye geliyordu ama Ivan'ı Rusya'da bırakmıştım. Bana kalsa ben de şu an Rusya'da olurum fakat babamın arzusu netti. Söz verdiğim gibi İstanbul'daki aile yemeğine Kutsal ile katılmalıydım.

Tekrar sarışına baktım. Olanlardan sonra sahte nişanlım rolünü hakkıyla oynamaya devam edebileceğini umuyordum. Daha fazla yerimde duramayıp ayaklandım. Ona ilerlediğimde gelişimi fark etse de gözlerini camın ardındaki gökyüzünden ayırmadı. Gün yeni yeni ağarmaya başlamıştı. Pembeye çalan bir renk tenine vuruyordu. Uçağa bindiğimizden beri uyanıktı ve neredeyse iki buçuk saat önce evden ayrıldığımız sırada da uykusunu almış gibi gelmemişi gözüme.

Karşısındaki koltuğa oturdum. Soluk tenine göz atarken içimdeki huzursuzluk büyüdü. Bana baktığında tuhaf bir huzursuzlukla sarsıldım. Mavi gözleri her zamanki ışıltısıyla bir ateş gibi parlamıyordu. Evet, kıvılcımlar hâlâ oradaydı ama gözlerinde bir yorgunluk vardı. Tek kelime etmedim ve o da konuşmadı. Bir süre birbirimize baktık. Kutsal yine dikkatini camdan dışarıya verecekti ki kendimi dahi şaşırtarak homurdandım.

“Böyle davranmayı sonlandırmalısın.”

“Nasıl?” diye sordu kaşları çatılırken.

“Seni yaralamışım gibi,” dedim düşünmeden. “Özellikle yarın akşamki aile yemeğinde bu şekilde bir tavır takınmaya devam edersen her şey berbat olur.”

Kutsal iç geçirdi. “Araz, gözümün önünde dört kişiyi öldürdün ve birini öldürmekten beter ettin.” Bedeninden hafif bir titreme geçti. “Sana şaşırtıcı bir haberim var,” derken gözlerindeki o ateş yavaş yavaş yükselmeye başlamıştı. “Ben böyle şeylere alışık değilim. İzlediğim aksiyon filmleri konusunda bile seçiciyimdir. Dün gece olanları sindirmem biraz zaman alabilir.”

İnandırıcı gelmiyordu. Masum bir kadın elbette gördüğü şeyler karşısında etkilenirdi fakat Kutsal’ın masumiyetle uzaktan yakından alakası yoktu. *O benim huysuz balerinimdi.* Aklımdan geçen cümleyle kaskatı kesildim. Kullandığım sahiplenme ekini hızla lügatimden sildim. Sandığımdan daha hassas ve zayıf olabileceğini düşünmemi sağlamaya çalışan kadına bakarken ona bu imkânı vermeyeceğimi anlamasını istedim. “İki kişiyi öldürdüğümü gördükten sonra sahte nişanlım olmayı teklif ettin, sarışın. Bence bir şeyleri sindirme hızın insanların birçoğundan daha şiddetli.”

Ve işte...

Orada.

Gözlerindeki öfke ve nefret. İç içe geçen kudretli iki hissiyat gözbebeklerindeki yerlerini almıştı. Tam olarak ihtiyacım olan da buydu. Kutsal’ın bana yaralı bir ceylan misali değil, her an saldırabilecek bir kaplan gibi bakmasını tercih ederdim.

Konuyu değiştirdim. "Ailemin geri kalan fertleriyle tanışacağın için heyecanlı mısın?" Sesim alaycıydı ve bu Kutsal'ın bana dik dik bakmasını sağlamıştı.

"Yemekte kimler olacak?"

"Babam, halam, kuzenlerim."

Merakla süzdü beni. "Hepsi senin gerçekte ne iş yaptığını biliyor mu?" Başımı sallamakla yetindim. Kimseden gizlim saklım yoktu. Aslında açık bir kitap gibiydim. Tabii satır aralarını okuyabilenler için. Arkama yaslanıp bacaklarımı hafifçe uzattığımda Kutsal mırıldandı. "Annen yemekte olmayacak mı?"

Sorusuyla kasıldım. Anne kelimesi benim için fazla tetikleyiciydi. Kutsal bedenimdeki gerginliği sezerek bakışlarını kaçırıp sessizliğimin üstüne gitmedi ve sorusunu yanıtsız bırakmama karşılık bir şey demedi. Oturduğum koltuğa yayılarak ben de dışarıya bakmaya başladım. Sessizliğin içinde akıp giden dakikaların ardından Kutsal çekingen bir tavırla sorguladı.

"Senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Dinliyorum."

Tatlı bir tebessüm kondurdu suratına. "Rusya'ya dönmeden önce evime uğrayabilir miyim? Almak istediğim birkaç eşyam var."

Sözleriyle güldüm. "Şu gülümsemeye de bak. Bir şey isteyeceğin zaman ne kadar da tatlı bir kadına dönüşüyorsun."

"Ben hep tatlıyımdır."

"Tabii, kesinlikle."

Alınmış gibi suratını astı. "Araz, lütfen. Sadece birkaç eşya alacağım. En fazla ne olabilir ki? Şu zamana kadar seni şüpheye düşürecek bir şey yaptım mı? Bana birazcık güvenir misin?"

Ciddi miydi?

"Kaçabilirsin, *milaya*."

"Nereye ve niye kaçacağım?" derken *ciddiydi*. "Seninle anlaşma yaptık, değil mi? Sana daha önce de söyledim, o parayı istiyorum. Hiçbir yere gitmeye niyetim yok."

Evet, söylemişti ama bu ona inandığım anlamına gelmiyordu.

“Düşüneceğim,” diyerek onu geçiştirdim. Ardından elimdeki imkânı kullanarak talepte bulundum. “Fakat bana kendinle ilgili bir şey anlatmanı istiyorum.”

Afallayarak baktı bana. “Ne gibi?”

“Fark etmez, anlat bir şey.”

Kutsal’ın konuşmasını istiyordum. Kendiyle alakalı ve benimle. Dünden beri fazla sessiz kalmıştı ve bu hoşuma gitmemişti. Ne demesi gerektiğini bilemiyormuşçasına başını eğip saçını karıştırdı. Altdudağını ısırıp doğrulduktan sonra tekrar bana baktı. “İsmimle hiç dalga geçmedin.” Sözleriyle kaşlarım çatıldı. “Genelde insanlar ismimle dalga geçer ya da kötü bir yorumda bulunur. Özellikle çocukken bu konuda bayağı zorbalığa uğradım.”

İsmi gayet güzeldi.

Fakat nadirdi, evet.

“Ortaokuldayken sınıfımdaki çocuklardan biri bu konuda bayağı üstüme geldi. Kutsal’ın yanına argo ve saçma kelimeler ekleyerek benimle dalga geçip güldüler. Ben de eve ağlayarak gittim.” Aklına gelen anısıyla dudağının kenarında buruk bir tebessüm belirdi. “Annem bana isminin çok özel olduğunu söyledi. Böyle düşünmesinin nedeni de adımın bir efsaneye dayanmasıydı.” Kıkırdadığında melodik tını göğsümde tuhaf bir sızı yarattı. Onu ilk kez böyle içten bir şekilde gülerken görüyordum. “Baştan söyleyeyim, bu tamamen annemin uydurmasıydı. Yani bana kalırsa öyle çünkü anlattığı miti hiçbir yerde duymadım ve görmedim.”

“Hangi efsane?”

Kutsal gözlerimin içine baktı ve derin bir nefes aldı. Bir ninni misali dudaklarından kelimeler kayıp gitmeye başladığında odaklanabildiğim tek şey o oldu. “Bir varmış, bir yokmuş; evvel zaman içinde, kalbur saman içinde savaşırlıklarıyla tanınan bir kabile varmış. Bu kabilenin erkeklerinin yiğitlikleri dört bir cihana yayılmış, dilden dile aktarılmış. Öyle ki herkes onların namından korkup çekinir hale gelmiş. Yıllarca ağızdan ağza aktarılmış onların hikâyesi. Küçük oğlanlar onlar gibi olmak istemiş hep. Günlerden birinde yedi düveli hizaya getiren bu adamlar güçsüz düşmeye başlamış. Girdikleri savaşları kaybetmiş, mağlubiyetin ne demek olduğunu öğrenmişler. Son mücadelelerinde yedikleri darbeye kendilerine olan inançlarını tamamen kaybeden savaşçılar yıllardır ayak

basmadıkları topraklarına, yuvalarına dönmüş. Bıaktıkları eşlerinin olgunlaştıklarını, çocuklarının büyüüklerini görmek onlarda eşsiz bir sızı yaratmış çünkü güzel olan her şeyi kaçırdıklarını fark etmelerine neden olmuş bu geri dönüş.”

Kuruyan dudaklarını diliyle hafifçe ıslattı.

“Kabilelerini ne denli boşladıklarını fark eden savaşçılar bir süre ailelerinin yaralarını sarmalarına izin vermiş. Ne kadar yorulduklarını fark etmeleriyle aylarca evlerinin dışında kalan ormana bile adım atmamışlar. Fakat bir sorun varmış. Orada oldukları süre boyunca tek bir kadın bile hamile kalmamış, toprak bereketsizleşmiş, küçük çocuklar hastalanarak ölmeye başlamış. Kabilenin en yaşlısı suçu savaşçılarda bulmuş. Onları bu kadar süre yalnız bırakıp kadınların dünyaya can getirmesine engel oldukları için Tanrı’nın onları lanetlediğini söylemiş. Kadının bu sözlerini duyan savaşçılar ona inanmış, en son girdikleri muharebeleri kazanamamalarının nedenini de buna bağlamışlar. Kabilenin en yaşlısı ve savaşçılar bir ritüel gerçekleştirip günlerce Tanrı’ya yalvararak onları bu lanetten azat etmesini, topraklarına bir melek göndererek bu acıyı sonlandırmasını istemiş ama yapılan hiçbir şey kadınların gebe kalmasını sağlayamamış.”

Sesi uykumu getirmeye başlamış, üzerimdeki gerginliği azaltmıştı. “Kabiledeki herkes ümidini kesip kaderine boyun eğdiği sırada müjdeli haber duyulmuş. Kabilenin en güzel kızı olarak bilinen Aşına, edilen duaların karşılığını alan tek kadın olmuş. Bu müjdeyle Tanrılarının onlara bir şans daha verdiğini anlayan savaşçılar dünyaya gelecek bu bebeği korumak için ant içmiş. Dokuz ayın ardından dünyaya gelen bebek bir kız çocuğuymuş. Doğduğu an yıllardır su yüzü görmeyen toprağın üstüne yağmur damlaları düşmüş. Bunu gören kabile bebeğin gerçekten göklerden gönderilmiş bir armağan olduğunu düşünmüş. Küçük kız büyüükçe kabiledeki diğer kadınlar da gebe kalmaya başlamış, toprak bereketlenmiş, insanlar hastalık nedir unutmuş. Genç bir kadın haline gelen o küçük kızı her gören onun güzelliği karşısında büyülenmeye başlamış. Altın sarısı saçlarını her savurduğunda savaşçılar baharın geldiğini zannedermiş. Herkes onun en karanlık geceyi bile aydınlatabilecek bir ışık olduğunu söylüyormuş.”

“Senin gibi, *milaya*.”

Ağzımdan çıkana kendim bile şaşırdım. Kutsal bir an bana bakakaldı. Yanaklarında hafif bir pembelik belirmişti. Huzursuzca kıpırdandığımda karşımdaki kadın anlatmaya devam etti. “Kutsal Hatun’un yüceliği toprakları, kabileleri ve insanları aşmış da aşmış. İlk başta herkes onun lanetlenmiş savaşçıları azat etmek için gönderilmiş bir melek olduğunu düşünmüş ama zaman geçtikte insanlar onun güzelliğinden, iyiliğinden ve yeteneklerinden korkmaya başlamış. Bunun normal olmadığını düşünmüşler. Ona tapan insanlar zamanla Kutsal Hatun’u melek olarak değil; bir cadı, büyücü ya da Şaman olarak anmaya başlamış.”

İnsanların farklılıklara neden bu denli kapalı olduğunu sorguladım. Anormal olmak ne zamandan beri kötülük anlamına geliyordu? İnsanı diğerlerinden ayıran bir özellik veya seçim neden her zaman başkalarını korkuturdu? Tekdüzelik miydi bizleri bir arada tutan? Asıl lanet buydu.

“Sonra ne olmuş?”

Kutsal bana hüüzünle baktı. “İnsanlığın temelinde yatan belki de en köklü duygu baş göstermiş. Korku esir etmiş herkesi. Diğer kabilelerin onları yok etmesinden endişe duyan savaşçılar korumak için yemin ettikleri kadının sonunu getirmiş. Kutsal Hatun’u günümüzde hâlâ varlığını koruyan karanlığın arşa tırmandığı dolunayın şahitlik ettiği en uzun gecede kurban etmişler Tanrılarına. Kızının yokluğuyla kahrolan Aşina Hatun günlerce ağlamış, bağırarak ve en sonun beddualar etmeye başlamış. Bebeğine bunu reva görenlerin sonunun gelmesini dilemiş ve bir gün isteği gerçekleşmiş. Kutsal Hatun’un ölümünden tam bir yıl sonra, onu feda ettikleri o karanlık ve uzun gecede kabilenin savaşçıları dolunayın esiri olmuş ve hepsi birer kurda dönüşmüş.” Hafifçe omuzlarını silktili. “Kimileri kurtların özünde yatan savaşçılığı, yiğitliği bu destana bağlar. Tarihçiler onları Aşina Soyunun Muhafızları diye anar.”

“Kutsal,” diye mırıldandım. “Tapılacak, yolunda can verilecek kadar sevilen. Herkesin bir hikâyesi vardır derler ama seninki daha çok destana benziyormuş.”

“Uydurmasyon bir masal işte.”

Başını eğip parmağındaki yüzükle oynamaya başladığında ağzından çıkan yalana kendi bile inanmıyordu. Bu hikâye Kutsal için kıymetliydi, annesinin ona özel olduğunu hissettirdiği bir hatıraydı. Ve bunu *benimle* paylaşmıştı. Evine gidip eşyalarını almayı gerçekten çok istiyor olmalıydı fakat henüz anlamamıştı. Bu gidişle bir daha yuvasına dönemeyecekti.

Kutsal

Tak, tak, tak.

Tak, tak, tak.

Tak, tak, tak.

Siyah kapıyı zihnimde gördüm.

Uzun zaman sonra tekrar kendimi geçmişimin önünde buluyordum. Bu seferki ziyaretim isteyerek değildi. Uykunun tatlı kollarında kaybolmuş, benliğimi bir anda burada bulmuştum. Gözlerimi büyük kapıdan ayıramadım. Ardında sakladıklarımı düşünmek bile aklımı kaçırarak gibi hissetmeme neden oluyordu. Kapıyı açacak ne cesaretim ne de gücüm vardı fakat kendime hâkim olamıyordum. Okyanusun ortasında kalakalmış bir kayık gibi sürükleniyordum. Ona doğru hissettiğim çekim ufak bir demir parçasının koca miknatısın karşısındaki çaresizliğini andırıyordu.

Adımlarım duyduğum sese doğru ilerliyor, bedenim eşiği geçmek istiyordu. Uzaklardan, başka bir diyardan geliyor gibi duyulan ses öylesine güzeldi ki büyülendiğimi hissettim. Bir meleğin kıkırtısını andıran ince sesin sahibinin bir kadın olduğuna emindim lakin kimliğini çıkaramıyordum. Tanıdık simayı gördüğümde ruhumu kaplayan sıcaklığı tadabiliyor ama aynı zamanda yabancılığı karşısında tedirginlik duyuyordum.

Bir ninni mırıldanıyordu o kadın. İnsanı hüzne boğan melodileri diline dolamış gibiydi. Kalbimde bir acı yeşerdi. Elimizi uzatıp o kapıyı açmak istedim. Ardında kalan gerçekleri görmeyi diledim. Belki o zaman hatırlardım maskelerin altındaki gerçek yüzü. Eğer bakabilirsem geçmişime, görebilirdim kölderimdeki hakikati.

Uzun karanlığa bulanmış koridorda ilerledim. Adımlarım kalbimin hoplamasına, göğüs kafesimin sıkışmasına neden oluyordu. Yöneldiğim yolun sonundaki siyah kapı beni korkutuyordu. Eğer açarsam onu, bakarsam derinimde saklı kalan şeylere aklımı kaybedebilirdim. Delirmek, benim için oldukça basitti. Zihnimi örten ince perdenin kalkmasıyla hatırlayacaklarım karşısında çıldırabilirdim.

Gözlerimi yumdum ve uyanmak istedim. Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım ve karşımdaki bedenle sendeledim. Bakışlarıma mühürlenmiş mavi gözler bir yansımaydı. Gözbebeklerindeki saflıkta daha önce tatmadığım bir armağandı. Az ilerimde duran küçük kız öylece bana bakıyordu. Sarı saçlarını iki yandan örmüş, üzerine beyaz bir elbise geçirmişti. Kollarının arasında duran pelüş oyuncığa sıkıca sarılmış, ona sığınmıştı. Çekingenlikle parlayan mavi gözlerini yüzümde dolaştırırken benden korkuyor gibiydi. Asıl dehşete düşen bendim zira içimde yaşatmaya çalıştığım lakin yıllar önce ölen küçüklüğüm karşımdaydı. Minik bedenini yavaşça döndürdü. Ufak bir tebessüm kondurdu dudaklarına. Bir şey söylemek istiyor fakat bunu gerçekleştiremiyordu.

Ona doğru bir adım attığımda hızla geriye çekildi. Yüreğimde bir sızı hissettim. Kendi geçmişim bugün varlığını koruyan geleceğinden korkuyordu.

Bana bakmaya devam ederek geri geri yürümeye başladığında onu takip ederken buldum kendimi. Beni kırmızı renkli kapıya sürüklemesine izin veriyordum; işittiğim kadın sesi gittikçe yükseliyor, ninni bedenimi kundaklıyordu. İnce sesin altında yatan huzur bedenimdeki her hücreyi alarma geçirdi. Mesafe anlamsızlaştığında bedenim siyah kapıdan sadece birkaç adım uzaktaydı. Ninninin yoğunluğu artarken bakışlarım tam karşımda duran küçük kıza buldu. Yüzündeki gülümseme genişlerken ışıldayan gözleriyle bana baktı.

Daha değil.

Çocuksu sesinden çıkan mırıltıyla hızla gözlerimi araladım ve yattığım yerden doğruldum. Sertçe ellerimi yüzüme bastırarak soluklandım. Kendimi uzun zaman sonra tekrar zihnimdeki şeytanların avuçlarının içinde bulmuştum. Titreyen parmaklarımı indirerek başıma saplanan ağrıyı umursamadan etrafıma bakıp Araz'ın Türkiye'deki evinin salonunda olduğumu idrak ettim. Kanepede uyuyakalmış olmalıydım, neticede dün gece ve uçağa uyuyamadım.

Etrafa göz atıp kendime gelmeye çalıştım. İçinde olduğum ev, Rusya'dakine kıyasla daha normaldi. Yani en azından lüks bir villaydı. Rusya'daki kaleden sonra bana bir tık sıradan bile gelmişti ve bu durum orada gördüğüm zenginliğin ihtişamı karşısında ne kadar delirdiğimin bir kanıtıydı. İç geçirerek salonun yere kadar uzanan camlarının ardından göz ucuyla bahçede adımlayan adamlara baktım. Buradaki ev, Rusya'daki

kadar sıkı korunmuyordu fakat hâlâ her yanım Araz'ın adamlarıyla çevrilmiş bir haldeydi. Eve göz atmış, ne bir telefon ne bir bilgisayar bulabilmiştim. Tam olarak bu yüzden de şalterlerimi indirme kararı alarak azıcık uzanmaya karar vermiştim.

Araz ile Güneş saatler önce önemli bir işleri olduklarını söyleyip gitmiş, beni bir düzine korumayla bırakmıştı. Omzumun ardından hole baktığımda hâlâ kıpırdamadan yerlerinde duran adamları gördüm. Hareket etmiyorlar, öylece durup arada birbirleriyle diyalog kuruyorlardı. Dişlerimi sıkıp önüme döndüm. Gıcık herif, başıma bekçi dikmeden edememişti. Yani haksız sayılmazdı. Gideceklerini duyduğum an ilk aklıma gelen şey evin altını üstüne getirip canavarımın sonunu getirecek bir kanıt bulmak ya da Erdem amca ile iletişime girmeye çalışmak olmuştu fakat beyefendi yine benden önce davranıp bana olan güvensizliğini gözüme sokarak adamlarını arkasında bırakmıştı.

Yüzüm asıldı. Siyah kazağımın kollarını avuç içlerime, bacaklarımı da karnıma çektim. Uyuyakalmadan önce bir film açmıştım fakat çoktan bitmişti. Onu başa alıp ekrana kilitlendim. Gördüğüm rüyayı unutmak isteyerek kendime biraz zaman tanıdım, aklımı oyaladım. Filmdeki adamın terk ettiği kadının yokluğunun acısına katlanamadığı için arabayı deli gibi kullanmasına şahit oldum. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında ağlayan kadına baktım. Dizlerinin üzerine çökmüş, hissettiği acıların altında ezilmişti. Gözyaşlarına karışan çığlıkları kalbimin sızlamasına neden oldu. Sevdiğin birini kaybetmek acı vericiydi çünkü biliyordun, kimseyi koyamazdın onun yerine. Sevdiği herkesi yitiren, onların yokluğunun ruhunda açtığı yaralarla yaşamak zorunda kalan biriydim. Kimi sevsem giderdi. Aklıma gelen saçma fikirle gülümsedim. Belki Araz'ı sevsem kendiliğinden gider, problemim kökünden çözüldü.

Şakası bile kötüydü. Onunla nişanlıymışım gibi davranmak zaten yeterince zor ve acıydı. En zoruydu onun güvenini kazanmaya çalışırken kendimden parçalar vermek zorunda kalmamı. Annemin bana anlattığı masalı niye ona söylemiştim, bilmiyordum. Belki de o an kendime dair paylaşabileceğim en risksiz ve sahici şeyin o hikâye olduğunu düşünmüştüm. Yine de pişmandım. Araz benim derinimde saklanan kırık parçaları hak etmiyordu.

Dudağımı kemirerek sevdiği kadın için geri dönmek isteyen adamın frene asılıp arabayı durdurmasını izledim. Çatılan kaşlarıyla bir süre

boşluğa baktığında gözünün önüne gelen anılar yansıdı ekrana. Birlikte geçirdikleri mutlu anları görmek tebessüm etmeme neden oldu. İkisinin de yüzünde daha önce tatmadığım kadar güzel bir mutluluk vardı. Parlayan gözleriyle bakıyorlardı birbirlerine. Sıkıca sarılıyorlar, nefessiz kalana dek öpüşüyorlardı. Adamın anıları sonlandığında bakışlarını kaçırdı, yanağından bir damla yaş süzülüyordu. Tekrardan gaza bastığında sevdiği kadından hızla uzaklaşmaya devam etti. Hareketinin anlamsızlığıyla kaşlarımı çattım. Neden sevdiği kadını terk etmek zorunda hissediyordu?

Kadın yağmurun altında ağlıyor, yitirdiği aşkının geri dönmesini bekliyordu. Film sonlanıp jenerik akmaya başladığında dişlerimi sıktım. Duyduğum öfkeyi dile dökemeyecek kadar şaşkındım. Adam neden âşık olduğu kadını affedememiş ve gitmişti? Kadın bir başına mı kalmıştı? Ve film nasıl böyle bir yerde bitebilmişti?

Yanımda duran kumandaya uzanıp ekranın sesini kısarken homurdandım. Bacaklarımı indirip yavaşça koltuktan kalktım. Uzun sarı saçlarımı bileğimdeki tokayla hızla toplayıp salonun çıkışına yöneldiğimde bakışlarımı holdeki adamlarda dolaştırdım. Beni fark etmeleriyle başlarını eğerek selam verdiler, ardından varlığını yok sayarak birbirleriyle konuşmaya devam ettiler.

Mutfağa ilerleyecektim ki açılan kapıyla duraksadım. Araz ile Güneş içeriye giriyordu. Gözlerim ilk önce onu buldu. Tüm yorgunluğuyla ve heybetiyle holde yürürken hâlâ siyah gömleği, pantolonu ve paltosuyuydu. Neredeyse akşamüstü olmuştu lakin Araz hâlâ üstünü değiştirecek vakti bile bulamamıştı.

“Bu son ricası,” dedi Güneş.

Araz üzerinden paltosunu çıkarırken bıkkın bir tavırla homurdandı. “Söz konusu o olduğunda hiçbir şeyin sonu yoktur. Özellikle ricaların, Güneş.”

“Tamam, haklısın ama yardımcı olmayacak mısın?”

“Olacağım,” diyen Araz bana baktı. “Kutsal, iki saat sonra bir davete katılmamız gerek. Hazırlanır mısın?”

Sözleriyle Güneş sıırttı ve Araz’ın omzuna dokundu. “Çok teşekkür ederim,” derken dünyalar onun olmuş gibi davranıyordu. “Beni bir dünya dolusu sitemkâr sözden kurtardın.”

Araz onu görmezden gelerek bana doğru geldiğinde sorguladım. “Nasıl bir davet?” Yanımda getirdiğim kıyafetleri düşündüm. “Ne giymeliyim?”

“Şık bir elbise yeterli. Müzayedeye gideceğiz.”

Kaşlarımı çatarak yanımdan geçip giden adama baktım. Müzayededen nereden çıkmıştı? Sorgulamak istesem de doğru düzgün bir cevap verme ihtimali düşüktü. Bu yüzden düşen omuzlarımla yukarı kara çıktım ve birkaç gün boyunca kalacağım misafir odasına girdim. Kendimi odanın içindeki banyoya atıp duş aldım.

Duştan çıkıp giydiğim bornoz ve saçıma doladığım havluyla hazırlanmaya başladım. Elbiselerime göz attım. Fazla bir seçeneğim yoktu. Lacivert rengindeki dar, kalem elbiseme uzandım. Kibar ve şık bir seçenektir. Bir omzu düşük olduğu için fazla kapalı da durmuyordu, fazla kapalı kıyafetlerde beni sıkıntı basıyordu. Üzerimdekileri çıkarıp elbiseyi giydiğimde aynadaki yansıma baktım. Dar elbiseyi düzelterip siyah topuklularımı giydim. Bunları son dakika bavula atmıştım ve Rusya’daki otel odamda neden yanıma aldım diye sorgulamıştım. Anlaşılan gerçekten de insanın ne zaman neye ihtiyaç duyacağı belli olmuyordu.

Saçlarımı ensemden bir topuz haline getirip topladıktan sonra makyaj yaptım. Hazır olduğumda siyah uzun mantomu alıp odadan çıktım. Yanıma küçük bir çanta da almıştım lakin içinde sadece parlaticım vardı. Çünkü cüzdanım Araz’da, telefonumsa hâlâ otelin tuvaletinin tavanındaydı.

Tıklanan kapıyla arkama döndüm. Araz kapıyı ittirip gözlerini üzerimde dolaştırdı. Siyah gömleği ve takım elbisesiyle kabullenmek istemeyeceğim kadar iyi gözüküyordu. “Hazırsın.” Ses tonuna yerleşen ufak şaşkınlığı işittiğimde başımı salladım.

Ona doğru ilerleyerek yanından geçip gideceğim sırada gözüme takılan detayla duraksadım. Bedenlerimizin yakınlığını unutarak kıvrılmış gömlek yakasına ince parmaklarımı doladım. Tenine değen tenim ani bir sızıyla yandığında elektrik akımına maruz kalmış gibi geriye çekildim. Koyulaşan bakışları nefes alışımı hüsrana uğrattırırken yutkundum. Ona dokunmak, ateşi ellemek gibi canımı yakmıştı. Temasım karşısında kasıldığını fark ederek kendime bela okudum. Yanından geçmek üzere kendimi öne attığımda belime dolanan kolu gerçekliğini sarstı. Temasının ağırlığı feleğimi şaşırttı ama güçlü tutuşuyla kendimi ilk defa yıkılamayacak

kadar ayakta hissettim. Şeytan yüzündeki tebessümle uzattı bana elindeki yasak elmayı. Kabaran iştahım mıydı yoksa arzularım mı?

“Bu gece gerçekten nişanlım gibi davran.” Sesindeki boğukluk algılarımı yıktı. Dudaklarından kayan her kelime tenime değen bir alev gibiydi. Kanıma sızan cümle, azizleri bile günaha sürükleyebilecek kadar cazipti. “Sadece beni değil, herkesi inandır buna.”

“Ne?”

“Gittiğimiz yerde açık verme,” dedi Araz. “Gerekirse her şeyin yalan olduğunu bir geceliğine unut.”

Onu zora sokmamamı, rolümü hakkıyla yerine getirmemi istiyordu. Mantıklı olan ve insanların inanması gereken zaten buydu fakat neden sözlerinin altında daha fazlasını arıyordum?

Başımı sallayarak onu onayladım ve gereğinden uzun süren temasımızı sonlandırıp eline veda ederek koridora doğru adımladım. Merdivenlerden inmeye başlarken ardımdan gelen varlığını yok saymaya çalıştım fakat bu oldukça zordu. Evden çıkıp arabaya bindiğimizde tuhaf gerginliği yok etmek isteyerek konuştum. “Neden müzayedeye gidiyoruz?”

“Arkadaşım için bir tablo almalıyım.”

Ne kadar da ince düşünceliydi...

Yola koyulduğunda bir daha ağzımı açmadım. İstanbul sokaklarını izleyerek bir hafta öncesine kadar bu şehirde bambaşka bir hayatın içinde olduğumu düşündüm. Her şey nasıl aniden böylesine değişim gösterebilmişti? Şimdi bu şehirde, tehlikeli bir adamın yanında esirdim. O esareti kullanarak onu esir etmek istiyordum. Geçen her gündeysen işim daha çok zorlaşıyordu. Bu yüzden bir an önce Erdem amcaya ulaşabilmenin bir yolunu bulmalıyım. Benim İstanbul’da olduğumdan dahi haberi yoktu. Acaba kendisi burada mıydı yoksa Rusya’da beni mi arıyordu?

Araz arabayı oldukça lüks bir yalının önüne çektiğinde düşüncelerimi bir kenara bırakmak zorunda kaldım. Gözlerimi boğaz kenarındaki evin bahçesinde dolaştırdım. Arabadan indiğimde Araz anahtarı vale olduğunu tahmin ettiğim adama uzattı. Beyaza boyanmış yalıtı aydınlatan sarı ışıklar gecenin içinde parıldıyordu. Yanımda yürüyen adamın elini tutup parmaklarını sıkıca kavradım. Temasımla Araz bana baktığında dudaklarım bir tebessüm kondurdum. İsteddiği bu gecelik nişanlısı olmamdı ve ben de tam olarak bunu yapacaktım.

Yalının giriş kapısından içeri adımladım. Önce büyük holün karşısında kalan uzun merdivenlere, ardından dekorasyona baktım. Girişi süsleyen tek şey solumuzda kalan rengârenk çiçeklerdi. Merdivenlerin başında bekleyen orta yaşlı ve alımlı kadın haricinde etrafta kimse yoktu. Bizi bekleyen kadına paltolarımızı verdikten sonra üst kata çıktık. Büyük salona girdiğimizde gözlerimin parladığına emindim. İstanbul Boğazı'nın eşsiz manzarasını gözler önüne sunan camlardan içeriye sızan ışığa eklenen keman sesleriyle oldukça şık bir ortamda olduğumu idrak ettim. Beklediğimden daha az insanın içinde bulunduğu salondaki bize dönen gözler rahatsızlık duymamı sağladığında sertçe yutkundum.

Araz beni kokteyl masalarından birine çekştirirken insanlara selam veriyordu. Yüzüme bir tebessüm yapıstırıp gözümün değdiği herkese kibbar gözükmeye çalıştım. Uzun bacaklı kokteyl masasının önünde durduğumuzda Araz etrafta dolaşan garsonlardan birine işaret etti. Hızla bize yaklaşan gencin elindeki tepside duran viski bardaklarından birini kendine aldı, benim için de kırmızı şarap seçti. Bana uzattığı kadehi aldım. Etrafa bakmaya devam ettim. Çeşitli bakışların altında gerilirken dikkatimi başka bir şeye vermeye çalıştım.

Araz saniyeler önce bıraktığı elimi kavrayıp odanın beyaz duvarlarına yerleştirilmiş tablolara doğru yürümeye başladı. Yavaş adımlarla ilerleyip karşımızdaki sanat eserlerine göz attık. Araz aniden ellerimizi ayırıp kolunu omzuma atarak bedenimi kendine esir etti. Sahiplenici tavrıyla ona baktım. Üzerime eğilip konuştu. "Sarışın, herkesin sana baktığını fark ettin mi?"

Başımı geriye atıp etrafa göz gezdirdiğimde doğru söylediğini gördüm. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda nedenini anlayamadım. "Niye bana bakıyorlar cidden?"

"Sanattan daha ilgi çekici olduğunu düşünüyor olmalılar."

İşittiğim sözlerin kalbimi teklemesine izin vermeden gözlerimi devirdim. Dalga geçmeyi bırakmalıydı. Onu yok sayıp tablolara odaklanmaya çalıştım. Dikkatimi çeken, güzelliğiyle beni kendine hayran bırakan esere doğru adımladığımda yanımdaki adamı da beraberimde sürükledim. Bedeninin akışını bana teslim etmesiyle onu istediğim yere yönlendirebilmiştim. Duvarın yarısını kaplayan büyük tablo karanlık bir atmosferi tasvir ediyordu.

"Beğendin mi?"

“Evet.”

“Almamı ister misin?”

“Hayır tabii ki,” dedikten sonra onu çekiştirdim ve diğer tablolara doğru yavaş yavaş yürümeye başladım. Ardımdan gelirken tek kelime etmedi. Üzerinde hüküm kurabildiğim nadir anlardan biriydi bu. Sanırım kalabalığın içindeyken en az benim kadar rol yapmak zorunda hissediyordu. Kendini ilgili ve kibar bir nişanlı gibi gösteriyordu.

“Araz.”

İşittiğimiz sesle duraksadığımızda bakışlarım bize doğru gelen kadını buldu. Dar kırmızı elbisesinin içinde kıvırtarak yürüyen kadının güzelliği karşısında yutkunamadım. Sarı uzun saçlarını iki yanından salmış ve maşalamıştı. Fazlasıyla ince bir yüzü vardı. Gözlerinin içi parlıyordu. Varlığını inkâr ederek kendini Araz’ın üstüne attı. Gördüğüm şeyi idrak etmekte zorlandım. Bu samimiyet nereden geliyordu? Araz geri çekildiğinde kadın reddedilişini umursamadan bir elini yavaşça Araz’ın göğsüne yerleştirdi. “Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu. Nasılsın?”

“Melda,” diyerek selamladı Araz kadını ve göğsündeki parmaklarına baktı. İfadesindeki şey Melda’nın elini çekmesini sağlamıştı. Kırmızı şarabımdan büyük bir yudum aldığım sıra sarışın kadın cilveli bir tavırla kafasını yana yatırdı.

“Burada olman beni çok mutlu etti.”

“Aslında,” diye söze başladığımda kadın varlığını yeni fark ediyor gibi bana şaşkın bir ifadeyle baktı. “Gelmek isteyen bendim. Sanatı çok severim.” Araz yüzünde neden oluştuğunu anlamadığım tebessümünü saklamaya çalışarak bakışlarını kaçırdığında öfkelenildiğimi hissettim. Boşta duran elimi karşımdaki kadına doğrulttum. “Tanıştığıma memnun oldum. Ben Kutsal. Araz’ın nişanlısıyım.”

Melda elimi sıktı ve en az benimki kadar yapmacık bir tebessümle mırıldandı. “Memnun oldum.”

Hiç zannetmiyordum lakin sorun değildi, hislerimiz karşılıklıydı. Araz elini belime yerleştirip bana yanaştığında onu tüm gücümle itirmek istedim. Beni kendine iyice bastıran adamın belimdeki elinden kurtulmayı arzuluyordum zira yakınımda olması beni sinir ediyordu.

Sarı saçlarını düzeltten Melda ne kadar bozulduğunu saklamaya çalışsa da başarılı olamıyordu. “Müzayede birazdan başlar.” Odanın diğer ucunda kalan ahşap büyük kapıyı işaret etti. “İsterseniz yerinize geçin.”

Bir saniye bile beklemeden gösterdiği kapıya doğru yürümeye başladım. İçkimden bir yudum daha aldığımda arımdan gelen adamın varlığını hissedebiliyordum. Araz yeniden elimi tuttuğunda parmaklarını kavramadım. Kendi kendine bir şeyler homurdandığını işitsem de umursamadım. Beni sürüklemesine ve ahşap kapının ardındaki odaya götürmesine izin verdim.

Beklenmedik bir anda içine girdiğim sessizlikle duraksadım. Oldukça büyük bir odadaydık. Tam karşımızda yüksek bir platform vardı ve onun önüne de sandalyeler yerleştirilmişti. Bizi karşılayan adam yüzündeki tebessümle Araz'a yirmi bir numaralı siyah kartı verdi. Daha önce böyle bir ortamda bulunmamış olmam merakımı uyandırmıştı. Yaşlı bir çiftin arkasında kalan sandalyelere oturduğumuzda bacak bacak üstüne atarak yerleşmeye çalıştım.

Araz yanımda huzursuzca kıpırdanıp etrafa *buradan gitmek istiyorum* bakışları atmaya başladıktan kısa bir süre sonra oda tamamen dolmuştu. Canavar doğrulup kolunu sandalyemin arkasına atarak bedenini bana döndürdüğünde boşalan kadehimi yanımdaki ufak sehpaye bıraktım. Bize değen birkaç bakışla insanların dikkatinin hâlâ üzerimizde olduğunu anlayarak derin bir nefes aldım. Anlaşılan dedikoduyu seviyorlardı ve en taze gelişme de bizdik.

Bedenimi Araz'a doğru çevirdiğimde bacaklarımızın birbirine sürtmesine neden oldum. Gülümsememi yitirmemeye çalışarak sadece onun duyabileceği bir tonlamayla konuştum. "İnsanlar bakıyor, biraz da olsa mutlu gibi gözükebilir misin?"

Sorum karşısında kendini büyük bir zora sokarak tebessüm etmeye çabaladı fakat öylesine başarısız olmuştu ki yüzü garip bir şekil almış ve beni korkutmuştu. "Neyse boş ver," diyerek bakışlarımı kaçırdığımda Melda odaya girdi. Yanımdaki adamın bacağına vurarak kasılmasına neden oldum. Dokunuşumdan rahatsızlık duymasını umursamadan onu sinir etmeye çalıştım. "Bak, eski sevgilin geldi."

"Melda benim eski sevgilim değil."

"Tabii," diyerek kürsüye ilerleyen kadını inceledim. Görevli olduğunu anladım. "Nişanlını eski sevgilinin müzayedesine getirmen çok tatsız."

"Tekrar ediyorum, Melda benim eski sevgilim değil."

Her neyse.

Dakikalar geçip oldukça pahalı ve güzel parçalar satışa sunulmaya başladığında ortamı sindirmeye çalıştım. Gerçekten zengin insanların garip alışkanlıkları vardı. Hiç umursamadan kolaylıkla büyük paralar harcayabiliyorlar ve bunu sorun etmiyorlardı. Her ne kadar sanatı sevsem de bir tabloya bu kadar para versem geceleri uyuyamaz, başında bekçilik ederdim. Kristal bir vazo önümüzde oturan çifte on bin dolara satıldığında şaşırmayı bıraktım. Sandalyeden kaydığımı hissederek doğrulduğumda bedenimi yanımdaki adamın bedeniyle temas ettirmem ikimizin de irkilmesini sağladı. Mesafeye ihtiyaç duyarak az da olsa uzaklaşmaya çalıştığımda Melda'nın sözleriyle donup kaldım.

“Şimdi de sıra *Aşina'nın Madalyonu*'nda.”

Şaşkınlıktan irileşen gözlerimi Araz'a çevirdim. Lacivert gözlerindeki parıltıyla baktı bana. Yüzüne yerleşen heyecanla yaslandığı yerden doğrulduğunda ona eşlik ettim. Siyah eldivenli adam kolyeyi altın kaplamalı bir takı askısına yerleştirdiğinde Melda konuştu. “*Aşina Soyunun Muhafızları* adlı destanın bir parçası olduğuna inanılan bu kolyenin açılış fiyatı elli bin dolar.”

Parlak dolunayı zincire hapsedmişler gibi gözüken görkemli kolyenin güzelliği karşısında büyülendiğimi hissettim. Duyduğum çekim uysallaşmama neden olurken yanımdaki adamın elinde tuttuğu siyah kartı müzayedede boyunca ilk defa kaldırdığını gördüm.

Melda, Araz'ı işaret etti. “Araz Bey, elli bin dedi. Artıran var mı?”

Arkada oturan orta yaşlı bir kadın kartını kaldırdığında yanımdaki adam meydan okuması karşısında vakit kaybetmeden tekrar kartını kaldırdı. Melda'nın sesi zihnimde yankılandı. “Altmış bin dolar.”

“Araz, ne yapıyorsun?”

Diğer tarafta oturan genç bir adam, kartını kaldırıp bahse dahil olduğunda Araz bütün ciddiyetiyle kartını kaldırdı. “Anlattıklarından sonra bu kolyeyi bir başkasına kaptıracağımı düşünüyorum olamazsın.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Bir anda konuşma yeteneğimi yitirmiştim. Şu an ciddi olmadığını umuyordum. Arkadaki kadın tekrar kartını kaldırıp bahsi yükselttiğinde yanımdaki adamın yüzünde sıkıldığını belli eden bir ifade yeşerdi. Bu saçmalığa bir nokta koymak ister gibi kartını kaldırıp konuştu. “İki yüz bin dolar.”

Tansiyonumun yerle bir olduğunu hissettim. Salondaki insanlar fısıldaşıp kolyeye sahip olmak isteyen diğer ikili yenilgiyi kabul ettiğinde Melda sesine yerleşen heyecanla teklife atıldı. "Aşina'nın Madalyonu iki yüz bin dolara Araz Bey'e satıldı."

Tokmağıyla vurduğu ahşaptan çıkan ses anlaşmayı kesinleştirirken bedenimin titrediğini hissettim. Ne zamandır açık durduğunu idrak edemediğim dudaklarımı birbirine bastırduğımda kuruyan boğazımı ıslatmak umuduyla yutkunmaya çalıştım. Madalyon sahneyi terk ederken yerini başka bir obje aldı. Araz yüzündeki tebessümle zaferinin tadını çıkarıyordu. Beni görmesiyle ifademi sorgulaması bir oldu.

"Sen az önce bir kolyeye iki yüz bin dolar mı verdin?" Emin olamıyor, hayal gördüğümü düşünmek istiyordum.

"Uyguna aldık. Bu kadar köklü ve eski bir şeyin daha pahalı olması gerekirdi." Gözlerini kıstı. "Gerçekten çok mu ucuza aldık?" Farklı dünyalara ve para birimlerine sahip olduğumuzu bir kez daha algılayarak gözlerimi defalarca kez kırptırdım. Yanımdaki adamın varlığından şüphe duyuyordum.

"Sen ciddi misin?"

Gerçi neye şaşıryordum?

İmzaladığımız anlaşmaya göre adam bana yüz milyon dolar verecekti. Elbette o parayı asla almayacaktım. Bu yüzden o meblağın ne kadar gerçekçi olduğunu, şu an yanımda ilk kez bu denli çok para harcayana ve bunu bir kolye için yapana kadar tam olarak idrak edememiştim.

Bir kahrkaha sıyrıldı dudaklarımdan. Gülmek uzun zamandır gerçekleştiremediğim bir eylemdi ve haftaların ardından bunu gerçekten istediğim için büyük bir içtenlikle yapıyordum. Önümüzde oturan birkaç kişinin dikkatini çektiğimi fark ederek parmaklarımı dudaklarıma örtsem de kendimi tutamadım. Bedenimi yanımdaki adama çevirip saklanmaya çalıştığımda az önce benim yüzümde beliren şaşkınlığın şimdi onun gözbebeklerine işlediğini gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye az önce benim sorduğum gibi o da beni sorguladı. Sorusunun altında yatan ilgiyle kontrolümü kazanmaya çalıştım.

"Gülüyorum," diyerek yanıtladım onu. Kıkırdamayı bırakamadım. Sıcakladığımı hissederek elimi yelpaze gibi yüzüme doğru sallamaya başladığımda durgun sesini işittim.

“Sen böyle mi gülüyorsun?”

“Evet. Niye, beğenemedin mi?”

Alayla sorduğum soruya en az benim kadar mizah dolu bir yaklaşımla cevap vereceğini düşünsem de yine bekleneni vermemişti. Aksi neyse onu sunmak gibi bir huyu vardı. Bu yüzden bütün ciddiyetini takındı. “Hayır, beğendim.” Gözleri dudaklarımı buldu. “Sadece ilk defa görüyorum.”

Doğru, bu onun yanındaki ilk gerçek gülümsememdi. Bakışlarımı kaçırıp hızla önüme dönerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Sinirlerim bozulmuştu. Bu gülüşümün tek sebebi buydu. Bir haftadır kendimi kas-tığım, stres olduğum ve sinirlendiğim için sonunda taşmıştım.

Müzayede sonlanana kadar bir daha Araz’a dönüp bakmadım. Tekrar elindeki kartı kaldırdığında istediği tabloyu da satın almıştı. Salondan çıktığımızda bir adam yolumuzu kesti. Yüzündeki gülümsemeyle Araz’a selam verip elini sıktı. Beni başıyla selamladıktan hemen sonra Araz’a bir yatırımla ilgili sorular sormaya başladı. İki adım ötemdeki balkona baktım. Boğazın görüntüsü ve temiz hava beni kendine çekerken Araz’ı hafifçe dürttüm. Gözleri beni bulduğunda başımla balkonu işaret ettim. Gitmeme izin verse de gözünü üzerimden ayırmadı.

Balkona çıkıp derin bir nefes aldım. İstanbul’un eşsiz ve muazzam manzarasının beni rahatlatmasına izin verdim. “Kutsal,” diyen yabancı bir sesle ardıma baktım. Elindeki kadehle bana yaklaşan adamın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Gözleri irileşmişti. Benim yaşlarımda gibi gözüküyor, şık bir takım elbise giyiyordu. “Görüşmeyeli uzun zaman oluyor, nasılsın?” Sorusuyla ne diyeceğimi bilemedim. Bakışlarımı yüzünde gezdirmeye başladım ve tanışıp tanışmadığımızı bir kez daha sorguladım. İşaretparmağını kaldırdı. “Saçların çok güzel olmuş.”

İsmimi kullanması ve iltifatta bulunmasıyla şüpheye düşmeme neden olsa da emindim, onu tanı mıyordum. Yüzüme bir tebessüm yerleştirdim. “Kusura bakmayın, karıştırdınız sanırım.” Karşımdaki adamın gözleri kı-sıldı ve yüzündeki gülümseme titredi.

“Şaka mı yapıyorsun?”

Araz’ın bakışlarını üzerimde hissettim. Ona döndüğümde tüm cid-diyeti ve çatılan kaşlarıyla benimle yabancıyı izlediğini gördüm. Tekrar karşımdaki adama baktığımda beni incelediğini fark ederek huzursuzlan-dım. “Üzgünüm ama sizi tanı mıyorum.”

Dudaklarımdan sıyrılan sözlerle iyice afallayan yabancı kendi kendine bir şeyler söylendi. Kafası karışmış gibi duruyordu. Ela gözleri ilk boynuma, ardından kollarıma kaydı. Bir şey arar gibi taradı bedenimi. Bakışlarımı tekrar buluşturdu ve kibar bir tonlamayla konuştu. "Kusura bakmayın, sizi bir arkadaşına benzettim."

"Önemli değil," dediğimde afallamış ifadesiyle yanımdan ayrıldı. Uzaklaşsa da arada bakışlarını geriye çevirip varlığını yokladı. Tekrar Araz'a baktım ve artık onu bıraktığım adamla değil, başka biriyle sohbet içinde buldum. Konuştuğu kişinin yüzüne baktığımda bacaklarım titredi. Zafer Tunalı, İstanbul Emniyet Müdürü. Babamın ve Erdem amcanın çok eski dostu olan adam. Neden buradaydı ve neden Araz ile konuşuyordu?

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Bakışlarım orta yaşlı adamda dolaştı. Yüzündeki gülümseme ve gayet samimi tavrıyla bir şeyler anlatıyordu. Gören karşısında bir mafya lideri yok zannederdi. Bir dost ile sohbet eder gibiydi. Babamın cenazesinde bana başsağlığı dileyen, Erdem amcayla her hafta sonu ava çıkan adamın Araz gibi biriyle nasıl bir ilişkisi olabilirdi?

Akluma gelen cevaplar midemin bulanmasına neden olurken kanımın damarlarımdan çekildiğini hissettim. Zafer amca bir şeyler mırıldanmayı bıraktı, Araz onu kaldırdığı eliyle durdurup susturmuştu. Zafer Tunalı'nın sertçe yutkunduğunu oynayan âdemelmasından görebiliyor, gerildiğini anlayabiliyordum. Tek kelime etmeyen sahte nişanlımın bakışları üzerine Zafer amca Araz'ın yanından ayrıldı. Bir süre olduğum yere çakılı kaldım. Büyük yalının içinde kaybolan adamın yokluğundan emin olduğumda donan adımlarımı harekete geçirdim. Lacivert gözleri varlığını hissederek beni buldu. Düştüğüm dehşetin yüzümden okunmamasını diledim. Onu şüphelendirmek istemeyerek doğal durmaya çalışıp araladım dudaklarımı.

"O adam kimdi?"

"Para yedirdiğim yetkililerden biri."

Sırtıma saplanan hançer kalbimi ikiye böldü. İşittiklerim gerçek olmasını asla istemeyeceğim bir hakaret gibiydi. Yıllardır tanıdığım, defalarca kez evime girip çıkmış, devlete hizmet için yemin etmiş adamın kendisi için çalıştığını mı söylüyordu?

Mideme saplanan ağıyla buz kestim. Erdem amca'yı arkadaşı hakkında uyarmalıydım. Gerçekleşmemiş lakin gerçekleşebilecek bir diğer ihtimal aklıma geldi. Zafer amca beni Araz'ın yanında görseydi olacağını düşünmek bile istemezdim. Benden bahsetmesi, yanımdaki adamı şüpheye düşürecek tek kelime etmesi beni bitirirdi.

"Asıl o adam kimdi?" Araz'ın sorusuyla içimdeki korku ve hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım. Neden bahsettiğini anlamayarak ona baktığımda ardımda kalan balkonu işaret etti. "Yanına gelen o adam, kimdi?"

"Tanımıyorum."

"Sana asıldı mı?"

Sesindeki bir şey hızla inkâr etmemi sağladı. "Hayır," dedikten sonra dayanılmaz bir hal alan arzumu dile getirdim. "İşimiz bittiyse artık gidebilir miyiz?"

Araz merdivenleri işaret ederek teklifimi kabul ettiğinde oyalanmadan harekete geçtim. Bir an önce bu geceyi sonlandırmak istiyordum. Merdivenlerden inip paltolarımızı vestiyerden aldığımızda hızla dışarı çıktık. İki adamın ardımızdan tabloyu getirdiğini gördüm.

Tüm huzursuzluğumla etrafa baktım. Zafer amcayla karşılaşabilme olasılığımız geçen her saniyenin bana bir asır gibi gelmesini sağladı. Sonunda arabaya bindiğimizde rahat bir nefes verdim. Eve dönmek üzere yola koyulduğumuzda Araz cebinden çıkardığı siyah kadife kutuyu bana uzattı. Anlamsız bakışlarımı ona doğrulttum ve neler olduğunu açıklamasını bekledim. Tek kelime etmeden kutuyu tekrar bana uzattığında istediğini elde etmeden konuşmayacağını anladım. Bu yüzden kutuyu hafifçe açtım. Satın aldığı kolye bana merhaba dediğinde ona endişeyle baktım.

"O kolye senin."

Yoldan ayırmadığı bakışları ve sert mizacıyla ne yapmaya çalıştığını kestiremedim. Böylesine pahalı bir şeyi almamı bekleyemezdi. Ondan gelecek bir hediyeyi kabul edemezdim. "Araz, saçmalama." İçimdeki telaşla sınırlarımı çizirken manevi açıdan fazla yakınlıştığını fark ettim. "Bunu bana veremezsin." Bakışlarını birkaç saniyeliğine bana çevirdi. Karanlığın içinde ışıldayan lacivert gözleri nefes almamı zorlaştırdı.

"Veririm." Önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi büyük bir rahatlıkla konuşmaya devam etti. "Aramızdaki ittifakın bir nişanesi olarak düşün."

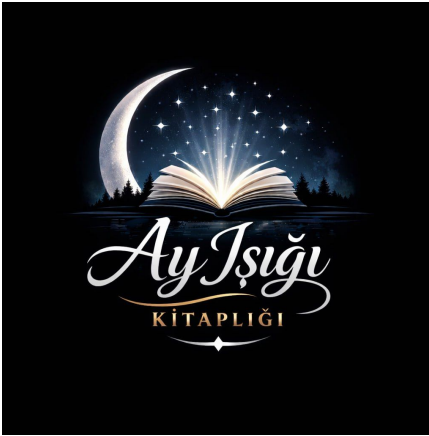
“İttifak mı?”

“Sana güvenmeye çalışacağım.”

İşittiğim sözler göğsümün kasılmasına neden oldu. Birinin kalbimi bıçakladığını hissederek bakışlarımı elimdeki kutuya indirdim. Avuçlarımın arasında duran güzellik algılarımı yıkarken dik durmaya çalıştım. Bunu geri almayacağını biliyordum. Ayrıca pahalı olduğu için istemediğimi söylersem anlaşmamız için para talep eden o kadınla çatışır, tezat bir tavır sergilemiş olurdum. Bu yüzden anlaşma sonlanıp onu hak ettiği çukura tıkana kadar hediyesine sahip çıkacak, ardından bana güvenmesinin hayatının en büyük hatası olduğunu göstererek hatıra olarak bu kolyeyi avuçlarına bırakacaktım.

“Pişman olmayacaksın.”

Sözlerimle iç geçirdi. “Göreceğiz, sarışın.”

@ayisigikita

IX. GEÇMİŞTEN GELEN

Kutsal

Dün geceden beri aralıksız yağın yağmur şiddetini artırmıştı. Gökyüzü çığlık atar gibi gürleyip gri bulutlar iç içe girmeye başladığında pencerenin ardındaki manzarayı izlemeye devam ettim. İstanbul kasvetli bir gün geçiriyor, ruhumdaki karamsar atmosferi harlıyordu.

Kendimi huzursuz ve huysuz hissediyor, ruhuma işleyen rahatsızlığın nedenini kavrayamıyordum. İstemsizce boynumdaki kolyeye dokundum. Esir edilmiş bir dolunayı anımsatan kolyeyi okşadığımda ne hissedeceği mi bilemedim. En büyük düşmanım tarafından bana verilmiş bu hediye gerçekten bir ittifakın başlangıcı için miydi yoksa Araz ruhuma bir zincir vurarak beni tamamen esiri haline mi getiriyordu?

Açıkçası ikinci seçenek işime gelirdi. Nihayetinde bir art niyet aramak tercihimdi. Çünkü bana armağan ettiği şeyin muazzamlığına kapılırsam kendimden nefret ederdim.

Açılan kapı sesiyle omzumun ardından gürültünün kaynağına baktım. Güneş çalışma odasından çıkıp holde duran adamlara bir şeyler söylediğinde neler olduğunu anlayamıyordum. Sabahtan beri hepsi panik halindeydi. İştitiğim kadarıyla Salvatore isimli birine ulaşması gereken bir teslimatla alakalı sorun çıkmıştı. Salvatore'un kim olduğuyrsa büyük bir muammaydı. Yani en azından benim için.

Tekrar önüme döndüm.

Dün geceden beri aynı şeyi düşünüyordum. Zafer amcanın onun için çalışmasını hâlâ mantıklı bir yere oturtamıyordum. Bu durum canımı sıkıyor, kendimi yalnız hissetmeme neden oluyordu. Güvenilebileceğim kimse yoktu. Sadece ben değil, Erdem amca da yalnızdı. Onu uyarmalı, bazı şeyleri daha net görmesini sağlamalıydım fakat bunu nasıl

yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Araz gözünü üzerimden ayırmıyordu. O ve adamları her hareketimi izliyor, beni denetim altında tutuyorlardı.

İttifak?

Tabii, elbette.

Pabucumun ittifakı.

Durum böyleyken Erdem amca ile iletişime geçme olasılığım da gün geçtikçe azalıyordu. İşler benim hayal ettiğim doğrultuda gitmiyordu. Büyük bir çıkmazdaydım ve yolumu bulamıyordum. Yarın veya öbür gün Rusya'ya dönecektik. En azından Araz böyle söylemişti. Fakat ben gidemezdim. Hazır Türkiye'deyken burada kalmaya devam etmenin bir yolunu bulmalı ve bu işi sonlandırmalıyım. Araz'ın çalışma odasından çıktığını fark ederek ona doğru ilerledim. Her daim fırtınalı bir okyanusu anımsatan gözlerini üzerimde dolaştırarak adımlarını yavaşlattı. Bakışlarının boynumdaki kolyeye gereğinden fazla odaklandığını fark ettiğimde tatlı ve uysal bir tavır takınarak mırıldandım.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyerek gözlerime baktı. "Merak etmen gereken bir durum yok." Başımı sallayarak iğneleyici tavrını geçiştirdim.

"Almak istediğim eşyalarım için evime gitmem konusunda bir karar verebildin mi?"

Sözlerim üzerine bakışlarını yüzümde gezdirerek kaşlarını çatı. Çalan telefonu üzerine dudaklarımı birbirine bastırıp susmak zorunda kaldım. Araz elini kaldırıp bir saniye istedi ve cebinden çıkardığı cihazın ekranına bakarak sinirle bir şeyler homurdandı. Ardından aramayı yanıtlayıp birkaç adım gerileyerek bakışlarını kaçırdı.

"Ne var?" Birkaç saniye karşı taraftaki kişiyi dinledi ve iğrenç bir şeye şahitlik ediyormuş gibi yüzünü ekşitti. Aniden kiminle konuştuğunu merak ederken buldum kendimi. "Sana onu izleme dedim," diyerek sert bir tonlamayla dişlerini sıktı. "Eğer gözünün üstünde olduğunu anlarsa sana neler yapar, biliyor musun? Ayrıca ben onunla ilgili gelişmeleri öğreniyorum." Sinirden değişen yüz ifadesiyle bağırdı. "Sen niye bu kadar merak ediyorsun nerede, ne bok yediğini? Yemin ederim, beni bu kadar sinirlendiren senden başka bir sarışın..." Cümlesini bitirmeden bakışlarını

benimle buluşturdu ve fikrini değiştirmiş gibi iç geçirdi. “Bir an düşündüm de sen ikinci sıradasın.”

Gözlerimi devirdim ve benden başka onu sinir eden sarışın kimdi, bilmek istedim. Karşımdaki adamın dudaklarından Fransızca birkaç kelime döküldü. Ne dediğini anlamasam da iyi bir şey söylemediğini ses tonundan tahmin edebiliyordum. Telefonu kapatıp görüşmeyi sonlandırdığında kollarımı göğsümün önünde birleştirerek tek kaşımı kaldırdım. “Sarışınlara karşı bir zaafın mı var?”

“Bu da ne demek?”

“Dün geceki eski sevgilin sarışındı ve telefonda bağırduğun her kimse o da sarışın.” Gözlerimi kısarak onu süzdüm. “Sarışınlarla bir derdin olduğu bariz.”

Dudağının kenarında bir kıvrım belirdi. Şeytani bir tınıya ev sahipliği eden gülümsemesinde kanımı kaynatan bir şeyler vardı. “Melda eski sevgilim değil. Telefondaki sarışın ise kadın bile değil. Ve sen *sarışın*...” diyerek hitabını vurguladı. “Seninle bir derdim var ama bu sana özel. Diğer sarışınları kapsamıyor.”

“Onur duydum.”

Verdiğim karşılıkla gülümsemesini genişletti. “Duymalısın, *milaya*.”

Midemde yarattığı kasılmayı göz ardı ederek yüzüne bakmaya devam ettim. “Kararın ne?” diye sorarak asıl meseleme döndüm. “Evime uğrayabilir miyim?”

“Akşam yemeğine geçmeden önce evine uğrarız. Ne almak istiyorsan alırsın.” Sözlerinin ardından yanımdan geçip gidecekti ki önüne geçerek onu durdurdum.

“Birlikte mi gideceğiz? Gerçekten tasmamı sıkmaya devam mı edeceksin, Araz?” Boynumdaki kolyeyi işaret ettim. “Hani ittifak kuracaktık?”

“*Sana güvenmeye çalışacağım* dedim, Kutsal. *Sana güveniyorum* dedim.”

Ağzımı açacaktım ki çalışma odasından çıkan Güneş konuşmamızı böldü. “Araz, ilaç kutusu neredeydi?” Sorusu üzerine Araz kısa bir an düşünür gibi oldu. Ardından solunda kalan koridoru işaret etti.

“Mutfakta, ocağın üstündeki dolapta.”

“Teşekkürler.”

“İyi misin?” diye sordum çünkü pek iyi gözüküyordu. Güneş parmaklarıyla şakağına baskı uyguladı.

“Evet, sadece migrenim tuttu.” Mutfğa ilerlemesiyle tekrar Araz’a baktım. Ağzımı açacaktım ama bana daha fazla konuşma hakkı tanımayacağını belli ederek yanımdan geçip gitmeden önce son sözünü söyledi.

“Teklifimi beğenmiyorsan evine uğramayı unutabilirsin.”

Sinirle soludum. Elbette beni evime tek başıma göndereceğini düşünmemiştim ama korumalarından biri bana eşlik etse de o baykuş gibi tepemde dikilmese daha iyi olurdu. Yine de moralimi bozmayacaktım. Bu küçük zaferin keyfini sürecektim ve bir yolunu bulup Erdem amcaya haber uçuracaktım.

Kaldığım odaya çıkıp saatlerimi öldürdüm ve Araz’ın ailesiyle yiyeceğimiz akşam yemeğinin saati gelene kadar kendimi oyaladım. Hazırlandıktan sonra tekrar aşağı indim ve salona geçtim. Giydiğim pantolon ve ceketle şık fakat bir nebze resmiydim. Daha önce hiç kimsenin ailesiyle tanışmadığım için kombin tercihimden emin değildim ama elimden geldiğince hanım hanımcık olmaya çalışmıştım.

Merdivenlerden inen adamı fark ettiğimde yerimden kalktım. Araz üzerine geçirdiği takım elbisesiyle her zamanki gibiydi. Başıyla kapıyı işaret ettiğinde hole adımladım. Mantomu ve çantamı alıp evden çıktım. Arabaya geçtiğimizde ikimiz de arkaya oturmuştuk. Şoför ve bir korumaysa öndeki yerlerini almıştı. Emniyet kemerimi taktığım sırada Araz’ın telefon trafiği başladı. Bir aramayı açıyor, kapıyor, sonra diğerine geçiyordu. Şoför arabayı sürmeye başladığında Araz birkaç saniyelğine telefonu kulağından indirip emir verdi.

“Önce Kutsal’ın evine gideceğiz.”

“Adres,” diye lafa girecektim ki koruma bana baktı.

“Biliyoruz efendim.”

Elbette biliyorlardı çünkü yanımdaki adam biliyordu. Çenemi kapatarak arkama yaslandım. Dakikalar geçerken sağımda kalan camdan akıp giden hayatı izledim. Tanıdık sokaklar önümde belirdiğindeyse nedensizce heyecanlandım. Hiçbir zaman yaşadığım yerin bana evim gibi hissettirdiğini düşünmemiştim. Annem öldükten sonra ev kavramı benim için rafa kaldırılmıştı. Babamın ölümüyle de o raf üstüme yıkılmıştı. Erdem amca ve Eylül ile aynı daireyi paylaştığım zamanlarsa gerçek bir

yuva deneyimine en yakın olduğum anlardı. Fakat reşit olmamla kendi ayaklarımın üstünde durmam gerektiğine karar vermiştim. Onların yanından ayrıldığımda önce bunu sorun etmişler, bana saçmaladığımı söylemişlerdi. Yine de kararımdan dönmemiş, kimseye daha fazla yük olmak istememişim.

İlk başlarda sağda solda, çalıştığım yerlerde kalarak bir evsiz gibi hayat sürmüştüm. Sonra kendime *gerçek bir iş* bulmuştum. Tehlikeli ama kârlı bir iş... Bu sayede yirmi yaşında ilk evimi kiralamıştım. Dört yıldır yaşadığım evin bulunduğu sokağa girdiğimizde gerildim. Araba griye boyanmış apartmanın önünde durduğunda nefesimin kesildiğini hissettim. Araz hâlâ telefonda biriyle konuşuyordu. Bana bakıp ön koltukta oturan korumayı dürttü. "Fatih, Kutsal'a eşlik et," demesiyle içime bir umut doğdu. Gözleri beni bulduğunda ifadesinde bir uyarı vardı. "Oyalanma."

Vakit kaybetmeden araçtan indim. Apartmanın girişine ilerlerken Fatih peşimden geldi. Çantama attığım evin anahtarlarını çıkarıp metal yüzeyini okşadım. Erdem amcaya yakın olması için onun evinin üç sokak ötesinde kiraladığım daireye doğru ilerleyerek dudağımın üstündeki ölü derileri kemirdim. Her daim açık olan apartman kapısını iterek içeri girdim ve merdivenleri tırmanmaya başladım. Kapının önünde durup omzumun ardından beni izleyen adama baktım.

"Burada bekliyorum." İşittiğim sözlerle soluklandım. Bana tanıdığı alan karşısında ona sarılmak isteyebilecek kadar mutlu olmuştum. Tebesüm ederek kapıyı açıp içeriye girdim. "Kapıyı açık bırakın." Fatih'in sözleriyle dediğini yaparak kapıyı ardımdan kapatmadım. İçeriğe girmediği sürece bu kadarlık istekte bulunabilirdi.

Küçük koridorda ilerleyip direkt salonuma girdiğimde bir an kalbim parçalara ayrıldı. Anahtarımı çantama koyup kapının önünde dikilerek beni izleyen adama göz attım. Üstümden esirgemediği bakışlarını umursamayarak doğruca evin en uç noktasında kalan odaya adımladım. İçeriye girip ardımdan kapıyı kapatmadım, Fatih'in dikkatini çekmek istemiyordum. Yatağıma yürüyüp eğildim ve alt kısmına sakladığım kutuyu alarak kapağını araladım. İçinde acil durumlar için bıraktığım bir miktar para, kullan at telefon ve Erdem amcanın hediyesi olan küçük çakım vardı.

Telefonu alıp çakıyı cebime attıktan sonra kutuyu eski yerine bıraktım. Yatak odamın içinde kalan lavaboya girdim ve ardımdan kapıyı

kapatarak musluğu açtım. Yarattığım gürültünün ardından telefonu aktif hale getirdim.

İnternete bağlanıp iCloud hesabıma giriş yaptığımda kalbim gümbürdüyor, göğsüm heyecan ve tedirginlikle kasılıyordu. Açılan görsellere bakıp medyaya girdim ve video kısmına tıkladım. Karşılaştığım tablo sinir krizi geçirmek istememe sebep oldu. Araz'ın iki kişiyi öldürüşünü kaydettiğim video iCloud hesabıma yüklenmemişti. Şu an canavarı bitirmeme yol açabilecek tek şey Rusya'daki otelin tuvaletinin tavanında kalan telefonumun içindeydi. Bu da demekti ki kahrolası Rusya'ya dönmek ve Araz'a tahammül etmeye devam etmek zorundaydım; elimde delil sayılabilecek, ona karşı kullanılabilecek hiçbir şey yoktu.

Sinir sistemimi altüst eden bu gerçekle aklımı kaybetmemeye çalışarak derin nefesler aldım ve Fatih'in benden şüphelenmesine yol açmama-yı hatırlayarak acele ettim. Telefonun arama kısmına tıklayıp ezberimde olan numarayı girdim.

Erdem amca üçüncü çalışta telefonu açtı. "Efendim?"

"Erdem amca." İsmi dudaklarımdan dökülüp binlerce parçaya ayrıldı. Saniyeler içinde şaşkınlıkla dolup taştan sesini işittim.

"Kızım."

Kalbime bir sızının konumlanmasına neden olan şefkatli hitabıyla içim burkuldu. Hızlı ve sessiz olmaya dikkat ederek konuşmaya başladım. "Beni iyi dinle, fazla vaktimiz yok," diyerek söze girdim. "Beni Araz'ın sahip olduğu bir otelde kalkmak zorunda bırakmanın mantıklı bir açıklaması var mı?"

Hat sessizleşti, günlerdir kafamın içinde dönüp dolaşan kelimeleri sonunda dile getirebilmekten memnuniyet duymuştum. Araz Vladimirov, Rusya'nın sahibiydi. Ben bunu kavrayamasam da Erdem amcanın bu gerçeği bilmesi gerekirdi ve o manyağın oteline beni bilerek göndermediğine inanmak istesem de bir yanımda bunu başaramıyordu.

"Kutsal özür dilerim, ben bilmiyordum. En güvenli otelleri araştırdığımda orası birinci sıradaydı. O piçin el atmadığı bir yer olmadığını bilmeliydim kızım, üzgünüm." Her ne kadar şüpheli olan tarafım bu sözlerle kolaylıkla inanamasa da konuştuğum kişi Erdem amcaydı. Yıllardır bana bir nevi babalık yapan adamın açığını aramak ve niyetinden şüphelenmek yerine yapmam gereken daha önemli şeyler vardı.

“Araz’ı cinayet işlerken videoya çektim ve telefonumu sakladım.” Ona telefonu nereye sakladığını söylemedim. Niye bilmiyordum ama içimden bir ses temkinli olmam gerektiğini söylüyordu. “Beni yakaladı ama masum bir görgü tanığı olduğumu zannediyor. Onunla bir anlaşma yaptım ve bu sayede bir süre yanında kalabileceğim.”

Sözlerimi bir bıçak gibi kesti. “Kutsal, sen delirdin mi? Ne anlaşmasından bahsediyorsun?”

“Günlerdir ne yapıyorum zannediyordun?” derken buldum kendimi. “Gerçekten neredeyse on gündür ortalarda yokum. Ne yani, öldüğümü mü düşündün?”

“Düşünmedim dersem yalan olur. Sana ulaşamayınca Rusya’ya giden ilk uçağa bilet aldım. Sonra haberi gördüm. Araz ile fotoğraflarınız boy boy magazinde günlerce sergilendi. Bu yüzden hayatta olduğunu ve yolunu bulduğun ilk an benimle iletişime geçeceğini biliyordum.”

“Onun Bratva’nın lideri olduğunu da biliyor muydun?”

Sessizleşen adama karşı boğazım düğümlendi. Beni yolladığı canavarın ne kadar kudretli bir adam olduğunu bilmemesi imkânsızdı, değil mi? O zaman nasıl beni o kurdun önüne atabilmişti?

“Evet,” dediğinde canım yandı.

“Neden bana söylemedin?”

“Korkup pes etmeni istemedim.”

Öfkeme eklenen hüznle yakardım. “Vazgeçeceğimi, seni ve Eylül’ü yarı yolda bırakacağımı mı sandın?”

İç geçirerek mırıldandı. “Özür dilerim, Kutsal. Senden böyle bir şeyi saklamamam gerekirdi ama Araz Vladimirov’a olan nefretimi de intikamımı alamazsam rahat tek bir soluk veremeyeceğimi de en iyi sen biliyorsun.” Sesindeki samimiyeti duyabiliyordum. “O adamın cehennemin dibinde yanması için her şeyi yaparım, *biliyorsun*.”

“İntikamımız,” diye düzelttim onu. Kısıtlı vaktimi tartışarak geçirmek istemediğimden konuya girdim. “Araz ile bir anlaşma yaptık. Bir süre sahte nişanlısı olarak hayatında yer alacağım. Karşılığındaysa ondan para talep ettim. Sadece bir görgü tanığı ve turist olduğumu düşünerek teklifimi kabul etti ama zeki bir adam. Bir an önce delil bulamazsam er geç niyetimi çecektir.”

“Şu an nasıl arıyorsun beni?”

Aynadan yansıma baktım. “İstanbul’da, evimdeyim ve sana açılma yapabilecek vaktim yok. Sadece iyi ve hâlâ Araz’ın peşinde olduğumu bil. Sakın Rusya’ya gelmeye kalkma. O adamın her yerde eli kulağı var ve bizi birbirimize bağlayabilecek en ufak şeyde alarına geçer.”

“Araz hakkında delil elde etmeliyiz,” dedi dakikalardır söylediğim şeyi bir de kendi dile dökerek. “Bana kanıt getirirsen gerek. Telefonu nereye sakladığını söyle. Cihazı alabilirsem videoya ulaşabilirim.”

“Video kaydedildi mi emin değilim.”

“Nasıl değilsin?”

“Telefonum kırıldı ve kırılmadan önce video kaydedildi mi bilmiyorum. iCloud hesabıma bağlanıp baktığımda kaydolmamış görünüyordu. Şu an o telefona güvenerek hareket edemeyiz. Ayrıca telefonu sakladığım yerden alırken Araz’ın radarına yakalanabilirsin.”

“Nasıl?”

Mecbur kaldığım şeyle fısıldadım. “Telefon hâlâ otelde. Araz’ın otelinde. Bu yüzden şimdilik cihazı unut.” O telefonu bir gün kendim alacak ve içinde kaybolan bir video olup olmadığını kendim görecektim. “Başka bir yolunu bulmalıyız. Araz’ın güvenini kazanmaya çalışıyorum ama gardını düşürmüyor.”

“O şerefsiz senin kadar güzel bir kızın cazibesine dayanamaz. Eğer istersen onu oyuncuğun edebilirsin.”

İşittiğim sözler mideme bir yumruk yemişim etkisi yarattı. İması karşısında kanın beynime sıçradığını hissettim. Düşüğüm hayal kırıklığının keskin tarafları ruhumu delik deşik ederken şüphelerim artmaya başladı. Desibelimin kontrolünü yitirerek yanıtladım onu. “Araz öyle bir adam değil. Bana bir kez bile el sürmeye kalkmadı. Ayrıca ben de öyle bir kadın değilim.”

Sinirle homurdandığını işittim. Nefret ettiği adamı savunmam zoruna gitmiş olmalıydı lakin umurumda bile değildi. Araz’dan nefret edebilirdim fakat gerçekler ortadaydı. Onun esiri olduğum zaman bile bana elini sürmeye kalkmamış, asla istemediğim bir şeye beni zorlamaya çalışmamıştı. En azından fiziksel olarak. Ayrıca sırf onun güvenini kazanmak için kendimi onun kollarına atabileceğimi bana nasıl söylerdi? Babam gibi gördüğüm bir adam bana bunu nasıl önerebilirdi?

Sanırım kusacaktım.

“Kızım, ben öyle demek istemedim, sadece...”

“Ben halledeceğim,” dedim bütün kararlılığımla. “Bunu Eylül için ve kendi bildiğim şekilde yapacağım.” Ona söylemem gereken önemli gerçeği anımsadım. “Zafer amca, Araz için çalışıyor.”

Hat bir süre sessiz kaldı. Öyle ki konuşmanın sonlandığını zannettim.

“Emin misin?”

“Fazlasıyla.”

İç geçirerek bir küfür mırıldandı. “Tahmin ediyordum fakat konduramıştım. O piçin her yerde bir adamı var. İşte bu yüzden birbirimizden başka kimseye güvenmemeli ve inanmamalıyız. O şerefsize hak ettiğini vereceğiz. Senin sayende kızımı huzura kavuşturacağım. Senin sayende derin bir nefes alabileceğim, Kutsal.”

İlk defa sözleri beni etkilemedi. Aksine oldukça samimiyetsiz bulduğum kelimeler bana asıl kendimden başka kimseye güvenmemem gerektiğini hatırlattı. En yakın arkadaşımın gülüşü zihnimde canlandı. Bana bakan sıcak gözlerini ne denli özlediğimi fark ettim. Onsuzluk bir kaos başlatmıştı. Savaşın içinde emirleri yerine getirmek zorunda olan bir askerdim fakat kimsenin elinde piyon olamazdım.

“Şimdi gitmem gerek,” diyerek yansımana bakmaya devam ettim. Gördüğüm kadın öylesine yabancı geliyordu ki bir an kelimelerimi unutarak mırıldandım. “Seninle yine iletişime geçeceğim. Benden haber bekle.”

“Bulmanı istediğim bir şey var.” Sesini alçalttı. “Araz’ın sakladığına emin olduğum bir şey. Kırmızı bir zarf. O zarfı bulman ve yok etmen gerek. Bu çok önemli.”

“Ne var o zarfın içinde?”

“Orasına karışma. Bana güven yeter ve dikkatli ol.” Alışık olduğum o şefkat dolu tonlamasıyla ekledi. “Seni de kaybedemem, Kutsal.”

Tek kelime etmeden telefonu yüzüne kapattım. Titreyen parmaklarımla sırtımı beyaz fayansa yaslayıp gözlerimi yansımanın üzerinde dolaştırdım. Aklıma yatmayan çok fazla şey vardı. Erdem amcanın beni o otele yanlışlıkla gönderdiğine inansam dahi Araz’ın gerçekte nasıl bir adam olduğunu bilip bunu benden saklaması kabul edilebilir gibi değildi. Bu işte bir gariplik vardı. Araz’ın hayatına girdiğim günden beri gözlemlediğim kadarıyla o Erdem amcanın tarif ettiği gibi değildi. Bana her zaman Araz Vladimirov’un ne kadar zalim, acımasız, vahşi ve hastalıklı

olduğu anlatılmıştı. Gördüklerim bu tanımlara uysa da hâlâ eksik bir şeyler olduğunu hissediyordum.

Başıma saplanan ağırla yerimden doğruldum. Adım adım gitmeli, kafamın karışmasına izin vermemeliydim. İlk olarak Araz'ın güvenini kazanmaya devam etmeli, yerimi kalıcılaştırmalıydim. Erdem amcanın istediği zarfı bulmalı ve içinde ne olduğunu kendi gözlerimle görmeliydim. Ayrıca telefonuma da ulaşmalı, onu geri almalıydim. Ve bütün bunları ancak Rusya'ya dönersem yapabiliirdim.

Elimdeki kullan at telefonu yere koyarak sertçe üstüne bastım ve küçük cihazı kırana dek uğraştım. Kırılan parçaları alıp lavabomun altındaki havluların arasına yerleştirdim ve suyu kapattım. Banyodan çıkıp kenarda duran bavulumu aldım ve yatağın üstüne koydum. Cebimdeki çakıyı bavulun dibine yerleştirip kutudaki parayı da aldım. Onları bavulumun derinliklerine gömüp üzerlerini kıyafetlerimle örtmeye başladım. İhtiyaç duyabileceğim her şeyi alıp bavulumu kapattığım sırada işittiğim ayak sesleriyle doğruldum.

Bavulun fermuarını çektiğimde Araz kapının önünde belirdi. Bana dikkatle baktıktan sonra etrafı inceledi. "Geç kalıyoruz," demesiyle bavulu alıp yere bıraktım ve sapını çekip uzattım.

"Ben hazırım."

Yanıma gelip bavulumu aldı. "Evin güzelmış."

"Teşekkür ederim," derken tebessüm ettim. Koridora çıkıp evden ayrıldık. Kapıyı ardından kapatıp kilitledim. Ve anahtarı her çevirdiğimde bir devre veda ediyor gibi hissettim.

Araba ikinci durağımızda durduğunda gerginliğime büyük bir kaygı eklenmişti. Kendimi sakin tutmaya çalıştım. Bir tiyatro oyununun içinde olduğumu farz edecek, rol yapacaktım. Korkacak bir şey yoktu. Evet, yoktu.

Arabadan inip ardımdan kapıyı kapattığımda bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Oldukça lüks bir sitenin içinde kalan ev gösterişliydi. Büyük bahçesine girdiğimizde Araz'a baktım. Ciddi ve gergindi. Bana doğru uzattığı eline kaydı gözlerim. Omuzlarım düşerken kendi başıma açtığım

yenilgiyi kabullenerek elini tutum. Büyük beyaza boyanmış kapının önünde durduğumuzda kapıyı çaldı. Saniyeler sonra görüş alanıma giren genç kızla yüzüme bir tebessüm yerleştirdim. Açık kahverengi saçları ve yeşil gözleriyle oldukça güzeldi. Neşeyle cıvıladı.

“Geldiler.” Kız aniden Araz’ın üstüne atlayıp ona sıkıca sarıldığında şaşırmıştım. Araz’dan gram çekinmiyordu. Ayrıldıklarında genç kız içeri geçmemizi işaret etti. “Hoş geldiniz.”

Araz bizi tanıştırdı. “Kuzenim Miray.”

Gülümseyerek selamladım onu. Miray ise bütün samimiyetiyle bu sefer benim üzerime atlayarak kollarını boynuma doladı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Kutsal abla.” Geri çekildiğinde kendimi sırtırken buldum. O kadar tatlıydı ki Araz ile akraba olduklarına inanamadım.

“Ben de memnun oldum, Miray.”

“Hoş gel...”

Beynimden vurulmuşa dönmeme neden olan tanıdık sesi işittim. Kalbim durdu ve göğüs kafesim ikiye ayrıldı. Geçmişimden bir perde aralandı. Gözlerim onu buldu. Hayal gördüğümü düşündüm. Zihnimin bana bir oyun oynadığını farz ettim. En azından dileğim buydu. Fakat o da bana hayal görüyormuş gibi şok dolu bir ifadeyle bakarken içinde bulunduğumuz anın gerçek olduğu ortadaydı. Dudaklarımdan benim bile zar zor duyabildiğim ismi döküldü.

“Ersay.”

“Ersay Pakel,” dedi Araz. “Selam kuzen.”

Kuzen.

Doğru mu duyuyordum? Geçmişimde kalan en karanlık dönemlerimi ezbere bilen, benimle paten kayan, bir zamanlar sığınabileceğim tek limanım olarak gördüğüm adam, Ersay... Gerçekten Araz’ın kuzeni miydi? Ama bu... Bu nasıl mümkün olurdu? Bu gerçek olamazdı, değil mi? Arkadaşımın katilinin, acı çekmemin asıl nedeninin kuzeni olamazdı. Kâbus görüyor olmalıydım. Ne çok isterdim içinde bulunduğum durumun bir sanrıdan ibaret olduğunu düşünmeyi...

Ersay kendini toparlayarak gözlerini benden ayırdı. Gülümsemeye çalışsa da başarılı olamıyor, dudakları titriyordu. “Biz de sizi bekliyorduk.” Çatallaşan sesini düzeltmek ister gibi boğazını gürültülü bir şekilde temizledikten sonra başıyla ardını işaret etti. “Gelin hadi.”

Belime konumlanan elle titredim. Araz'a baktığımda donuk bir ifadeyle bana bakıyordu. Tebessüm etmeye zorladım kendimi. İçimde kopan fırtınayı ifademe yansıtmamayı denedim. Bedenime harekete geçmesini emrettim, olduğum noktaya kök salmış gibiydim. Ersay'ın yanından geçerken gözlerini üzerimde hissetsem de dönüp ona bakmadım. Varlığını yok saymaya çalışarak sakın kalmayı amaçladım ama aklımı kaybetmek üzereydim.

Neydi bu?

Kader mi yoksa tesadüf mü?

Yaratıcının eşsiz bir mızah anlayışı vardı zira içinde bulunduğum durum absürt bir şakadan farksızdı.

Araz beni ailesiyle tanıştırtırken başka bir diyardaydım. Tebessüm edip hepsini selamlamaktan başka bir şey yapamamış, algılama yetimi kaybetmişim. Kulaklarım uğulduyor, gözlerim dönüp dolaşıp geçmişimden gelen adamı buluyordu. En az benim kadar şaşkındı lakin hayretle parlayan gözlerine bir duygu daha eklenmişti

Yeşil gözlerinde öfke vardı

Yemek odasına geçtiğimizde dikkatimi dağıtmaya çalışarak etrafa baktım. Büyük ahşap yemek masasının etrafına konumlanmış sandalyelerden birine otururken bayılmamak için kendimi zor tutuyordum. Ruhumda büyüyen korkuyu tarif edemezdim çünkü *o beni tanıyordu*. Ersay beni biliyordu. Gerçekliklerimi görmüş, sırlarımı öğrenmişti. Şu an bir şey dememesi, kuzenını bana karşı uyardırmayacağı anlamına gelmezdi. Titreyen parmaklarımı birbirine bastırarak arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım. Derin nefesler almaya çalışıyordum fakat mideme saplanan ağır ışımlı zorlaştırıyordu.

Gözlerimi hizmetliler tarafından servis edilen çorbada dolaştırdım. İştahım sıfırlanmış, ağzımda acı bir tat oluşmuştu. Üzerimde hissettiğimi bakışların sahibini bulduğumda sertçe yutkundum. Bana şüpheyile bakan kişi, sahte nişanlındı. Bir sorun olduğunu hemen anlamıştı. Yüzüme bir tebessüm yerleştirerek kendime gelmeye çalıştım. Ersay ile en son görüştüğümde daha on sekiz yaşındaydım. Altı yıldır ondan haber almıyordum ve ne Eylül'ü ne Erdem amcayı bildiği için bu işten kolaylıkla yırtabılırdım

Kimse yanımdaki adama duyduğum sevgiden şüphelenmemeli, herkes beni âşık bir kadın olarak görmeliydi. Özellikle de Ersay'ın buna inanmasını sağlamalıyordum.

"Sonunda tanışabildiğimiz için çok mutluyum," diyen ve karşımda oturan kadına bakarak tebessümümü genişlettim. "Abım senden bahsettiğinde heyecanlandım. Araz son dakika iptal eder ve gelmez diyordum."

Bana bakan büyük kahverengi gözlü kadın Araz'ın halası, Handan Pakel'di. Oldukça güler yüzlü ve güzel bir kadındı. Benzerliklerinden hemen anlayabilmiştim ki Ersay ile Miray'ın annesiydi. Anlaşılan hayatının bir dönemini kaplayan adam hakkında çok bir şey bilmiyordum, Ersay'ın kız kardeşi olduğundan bile haberim yoktu. Tabii böyle varlıklı bir aileden geldiğini ve kuzenini de daha önce hiç duymamıştım.

"Nişanlandığınız doğru mu?"

Handan Hanım'ın sorusuyla sertçe yutkundum. Bakışlarımı yanımdaki adamı buldu. Ellimi tutup temasımızı masadaki herkesin gözünün içine sokan Araz, "Doğru," dediğinde onu onaylarcasına başımı salladım.

Araz'ın diğer kuzeni Seymen, "Vay be," diye homurdandı. Gözlerimi ona çevirdim. Yirmili yaşlarının sonlarında yakışıklı bir adamdı. Dakikalar önce öğrendiğim bilgiye göre Araz'ın vefat eden bir diğer halasının oğluydu ve normalde Paris'te yaşıyordu. Yüzükparmağındaki alyans evli olduğunu gözler önüne seriyordu. "Araz'ın evlenebilme ihtimali bana her zaman bir hayli düşük gelmişti. Fakat anlaşılan sen onu ikna edebilecek bir yol bulmuşsun, Kutsal."

Evet, kendisine başka bir seçenek bırakmayarak bunu başarmıştım. Engin Bey'in de yardımı olmuştu. Rusya'ya çıkıp gelmeseydi hikâyenin seyri bambaşka bir yönde ilerlerdi.

"Sen evlendiysen, üstüne bir de baba olmana aylar kaldıysa herkes evlenebilir," dedi Miray. Gülerek kuzenine baktığında Seymen ona buruşturduğu peçeteyi fırlattı.

"Öyle mi dersin, minnak?"

Kıkırdayan Miray'a karşı göz ucuyla tekrar Ersay'a baktım. Arkasına yaslanmış, adeta beni izlerken canına mı susamıştı, bilemedim. Araz'ın elini daha sıkı kavradım ve elini kucağıma koyup boşta kalan bir diğer elimi parmaklarına sardım. Araz bir bana, bir ellerimize baktı. Ersay da gözlerini tutuşan ellerimize kilitledi.

Onunla tanıştığım geceyi anımsadım. Anılar sakladığım yerlerden çıkmış, üzerine akın etmişti. Hayatımdaki herkes ve her şeyden nefret etmeye başladığım bir dönemde karşılaşmıştık Ersay'la. On beş yaşına yeni girmiş, kalbinde büyük acılar taşıyan bir kızdım o zamanlar. Babam ile düşük gelen notlarım yüzünden ettiğimiz büyük kavganın ardından sinir krizi geçirdiğimi hatırlıyordum. Dünyanın üzerine yıkıldığını ve altında can çekiştiğimi hissettiğim o gecede evden kaçmıştım. Saat gece yarısını çoktan geçmişken ben sokaklarda anlamsızca dolaşan bir gölge olmuştum. Sessizliğin ruhumu dinlendirmesine, ılık havanın cildimi okşamasına ve yaralanmış ruhumla baş başa kalmaya çalışarak yürümüştüm saatlerce. Bilmediğim sokaklarda dolaşıp tanımadığım insanların yanından geçmiştim. Ta ki biri siyah sırt çantamdan çekip beni durdurana kadar.

Sert ellerden kurtulup arkama döndüğümü hatırlıyordum. Karşımda duran yabancılar oldukça kalıplı ve benden yaşça büyük adamlardı. Gecenin en sessiz saatlerinde yaşayacağımı tehlikeleri düşünmeden, umursamadan o evden çıktığımda korkmamıştım lakin gördüğüm yüzlerden sonra dehşete düştüğümü söyleyebilirdim. Adamlardan birinin kahverengi gözlerini üzerinde dolaştırdığını hatırlıyordum. Yüzünde oluşan ifadeyi, beni çekirtmesini ve aniden elinde beliren çakının yüz hatlarımda gezinmesini asla unutamazdım. Günlerce kâbuslarımı süslemiş anıları hatırlamak tuttuğum eli sıkıca kavramama neden olmuş, yanımdaki adamın dikkatini bana vermesini sağlamıştı. Oysa ben uzaklarda, anılarımdaydım. Çırpınmış, o yabancıyı bana dolanan ellerinden kurtulmaya çalışmıştım. Arttığım çığlıklar kulaklarımda yankılandı.

Ersay'a baktım.

Dileğim gerçekleşmiş ve o gelmişti. Kurtarıcım aniden karanlığın içinden ayrılmış, bacağıma okşayan adamın bileğini kavramıştı. Bütün cesaretiyle beni savunduğunu ve o adamlardan kurtulmamı sağladığını ölsem de unutamazdım. Yüzümde dolaşan çakının bir anda benden uzaklaşmasına neden olmuştu. Ve ben ilk kez o an gerçekten cinnetin kıyısına geldiğini düşünerek adamın elindeki çakıyı alıp bacağına saplamıştım. Ersay buna rağmen beni ardında bırakmamış, aksine beni bileğimden kavrayıp koşturarak oradan uzaklaştırmıştı.

"Nasıl tanıştınız peki?" Handan Hanım'ın sesiyle gerçek dünyaya döndüm. Araz bakışlarını üzerimden çekip halasına babasına söylediğimiz

şeyleri anlatmaya başladı. Bunun ardından kadının gözleri ilgiyle parladı. "Baleyle mi ilgileniyorsun?"

Dansın bahsi bile nefes almamı sağladı. "Evet, küçüklüğümde beni baleyle ilgileniyorum." İstediğim ama asla gerçekleştiremediğim şeyi zikrettim. "Büyüdüğümde profesyonelleşmeye karar vererek bunu bir nevi işim haline getirdim."

"Çok güzel," diyen Miray iç geçirdi. "Fiziğin de çok müsait. Kesin kuğu gibisindir." Gözlerini Araz'a çevirdi. "Dansını izlemiş biri olarak sen ne düşünüyorsun?"

Araz dans edişimi hiç izlememişti ve izlemeyecekti. Ben sadece benim için anlam ifade eden insanların önünde dans ederdim. Fakat Ersay biliyordu. Beni defalarca kez dans ederken görmüştü. Belki de o yüzden bana yumuşayan ifadesi ve puslanan bakışlarıyla bakıyordu

Sahte nişanlımın gözlerinin yarattığı ağırlığı hissettim. Odağımı ona verdiğimde, bir an zihninde beni dans ederken hayal ediyormuşçasına hülyalı bir havayla beni incelediğini gördüm. "Zarafetin vücut bulmuş hali gibi dans ediyor ama aynı zaman da fazlasıyla tutkulu."

Sözleri yüksek bir yerden atlamışım gibi hissettirdi. Tenime değen rüzgârın tatlı dokunuşlarıyla rahatlasam da sanyeler sonra yere çakılacağımı biliyordum.

"Ay ne romantik." Miray'ın neşeli sesiyle ikimiz de gözlerimizi kaçırdık. İçimdeki kıyameti saklamaya çalışarak gülümsedim ve bakışlarım bize hayranlıkla bakan kıza daldı. Ellerini çenesine yaslayıp iç geçirdi "Umarım ben de bana böyle bakan binni bulabilirim."

Ersay doğrulup çenesinin kasılmasına neden olan öfkesiyle küçük kız kardeşine baktı. İçten içe kıkırdadım. Ersay'ın ne denli kıskanç biri olduğunu anımsadım. Benim yüzümden ettiği her kavga için para alsam şimdiye çoktan zengin olmuştum. Handan Hanım gözlerini çocuklarından ayırdığında bakışları beni buldu. "Düğün ne zaman?"

İşittiğim soruyla göğsümü sıkıştı. Bütün gözler bizi bulduğunda Araz ile birbirimize baktık. Topu tamamen ona atarak sessizliğimi kuşandım. Araz ile ölsem evlenmezdim. Bu oyunu o kadar sürdürmeyecektik, ben en yakın zamanda yanımdaki adamı sonsuza dek parmaklıkların ardına tıkacaktım.

Araz mesafeli duruşuyla ciddiyetle konuştu. Tek temennim ondan çekilip bu konuyu kapatmalarıydı. “Hala sana söyledim. Acele etmeyeceğiz.”

Kuruyan dudaklarımı ıslatmak için önümde duran suya uzandım. Soğuk sudan büyük bir yudum aldığım da Handan Hanım, “Bu sizin hayatınız ve ne zaman isterseniz o zaman evlenirsiniz fakat tanıdığımız herkes sizin nişanlandığınızı biliyor. Bunun için bir davet vermek zorundayız,” dedi.

Engin Bey kafasını sallayarak ardına yaslandığında en az oğlu kadar ciddiydi. “Halan haklı. İnsanların yalan yanlış şeyler konuşmasına müsaade edemeyiz.”

Endişelerini, istemesem de anlayabiliyordum. Tanıdık, bilindik bir aileydiler ve çevrelerindeki kimselerin dedikodularına malzeme olmak istemiyorlardı. Ufak bir davetin altından kalkabilirdim fakat bekledikleri ve istedikleri bir düğünse bunun gerçekleşmeyeceğini garanti edebilirdim.

Handan Hanım’ın gözleri benimle Araz’ın arasında gidip geldi. Sesine yansıyan sitemle, “Siz gençlerin rahat olduğunu biliyorum fakat bu böyle olmaz. Siz bizi dinleyin. Zararlı çıkmazsınız,” dedi. Bunun üzerine yanımdaki adama baktığımda gözlerini tavana diktiğini gördüm. Sabrının sınırlarında olduğunu görebiliyordum. Ayrıca ben de bunalmıştım. Burası fazla mı sıcak olmuştu, bana mı öyle geliyordu? Hayatım boyunca karşılaşmadığım muazzam bir baskı vardı üstümde. Araz sıkıntılı bir nefes alıp konuştu.

“Tamam, davet veririz ama daha değil. Ben size zamanını söylerim.”

Handan Hanım zafer kazanmışçasına mutlulukla gülerken ben ateşler içinde yanıyordum. Ellerim buz gibi olmuş, başıma bir ağrı saplanmıştı. Konu değişirken Araz’ın parmakları arasında can çekişen elimi geri çektim. Biraz da olsa buradan uzaklaşıp kendime gelmeyi umut ederek lavaboyu kullanmak için müsaade istedim. Oturduğum yerden kalktığımda bana eşlik eden kişiye baktım, Ersay da peşimden ayaklanmıştı. “Dur, Kutsal. Ben sana lavaboyu göstereyim, hem bir arkadaşımı aramam gerekiyor.”

Sözleri üzerine herkes tekrardan yemeğine dönüp bir şeyler konuşmaya başlarken Ersay bana zırlımın delmeye yemin etmiş bakışlar atıyordu. İşin bir diğer kötü tarafı da Araz’ın gözünün üstümüzde olmasıydı. Arkasına yaslanıp elinde tuttuğu kadehten büyük bir yudum aldığı da

histerik bir tebessüm yeşerdi yüzünde. Lacivertlerindeki hiddeti yok saymaya çalışarak Ersay'ın peşinden gittim.

Üst kata çıkarken dikkatle Ersay'a bakmadan edemedim. En son gördüğüm halinden oldukça farklıydı. Tanıştığımızda yirmi yaşındaydı. Yollarımız ayrıldığındaysa yirmi üç. Şimdiyse yirmi dokuz yaşındaydı. Yıllar ona olgunluk katmıştı. Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştum.

Merdivenleri çıkıp sağa döndük. Ersay bir anda beni bileğimden kavrayıp bir odanın içine soktuğunda ani hareketiyle neye uğradığımı şaşırdım. Bedenimi savurup ardımızdan kapıyı kapattığında gözlerimiz buluştu. Öfkesi titremesine neden oluyor, bana delirmiş gibi bakıyordu.

“Burada neler dönüyor, Kutsal?”

Ersay gözlerini gözlerime kilitleyince bir anda kalbim sinyal vermeye başladı. Geçmişten gelen bir bağla sarsıldım. En karanlık gecelerimde elimden tutan kişiydi. Sıkıntılı dönemlerimde beni güldüren insandı ve artık tamamen bir yabancıydı. Yanımda olmasını dilediğim geceler geçirmiş ama onun yokluğunu acı bir şekilde öğrenmiştim. Uyuşturucu sattığını gördüğüm gün korkmuş ve ardıma bakmadan kaçmışım ama her zaman aklımda yer eden bir düşünce vardı. *Ersay gelir, beni bulur ve bir açıklama yapar* diye düşünmüştüm fakat o hiç gelmemişti. Artık yıllar geçmişti ve benim için sadece geçmişin bir parçasıydı.

“Ne demek istediğini anlamadım,” derken ciddiyetimi korumaya çalışıyordum fakat delici bakışları hiç yardımcı olmuyordu. Bir süre sessizce durdu karşımda. Sakinleşmeye çalışır gibi derin nefesler aldı.

“Benimle dalga mı geçiyorsun sen?” Ersay birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattığında geriye çekildim ve kollarımı göğsümde birleştirdim. “Senin Araz ile ne işin var?”

Ersay'a gerçekleri anlatamazdım. Hayatta olmazdı. Onu da bu oyunun içine sürükleyemezdim. Ayrıca kuzeniyle benim aramda kalamazdı. Ayrıca ona güvenebileceğimi düşünmüyordum. Karşısında artık o eski Kutsal yoktu. Bütün inandırıcılığımı kuşanıp kendimden emin bir şekilde konuştum. “Ne saçmalıyorsun sen? Kuzeninle nişanlıyım. Bunu anlamak bu kadar zor mu?”

“Araz'ı seviyor musun?” Sorusuyla dengemi kaybettim. İmalı sorusu üzerine başımı *evet* anlamında salladım ve bana inanmasını bekledim. Başarılı olmuş olmalıydım ki gözlerinde bir alev belirdi. “Araz'ı gerçekten

tanımıyorsun bile,” diye bağırdıktan sonra derin bir nefes alıp desibeline hâkim olmaya çalıştı. “Onu nasıl sevebilirsin?”

Canavarı tanıyordum. “Araz’ı tanıyorum. Onun içindeki iyiliği de kötülüğü de biliyorum.” İyilik kısmı muammaydı ama bunu dile dökemedim. Ersay’ın şaşkınlıkla bana bakmasına izin verdim. “Sen gittikten sonra hayatımda çok şey değişti ve sen benim kiminle olduğumu sorgulayabilecek bir pozisyonda değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Buna hakkın yok.”

Odadan çıkmak için yeltendiğimde Ersay önüme geçti. “Yani bana, uyuşturucu satıcısı olduğum için benden kaçan o küçük kızın şu an Rus Bratva’sının lideriyle birlikte olduğunu mu söylüyorsun?”

Kalp atışlarım zirveye ulaştığında gözlerimi yerden çekip Ersay’ın zümürüt yeşili gözleriyle buluşturdum. Bu soruya verebileceğim tek bir cevap vardı. Beni soğuk buzdan duvar haline getiren bir cevaptı bu ama gerçekte de. Herkesten sakladığım, kimsenin görmesine izin vermediğim o küçük kız gözlerini bana çevirdi. Acıyla parlayan gözbebeklerindeki kırgınlık yüreğimi dağladı. Sözlerim karşımdaki adama değil, bana bakan o kızaydı.

“Senin tanıdığın o küçük kız öldü. Karşındaki kadınsa birlikte olduğu adamdan son derece memnun.”

Ersay’ın yanından geçip odadan çıkacağım sırada bileğime sertçe sarılması ve beni kendine çevirmesiyle ufak bir acı nidası attım. Ersay ise umursamadan konuşmaya devam etti. “Gidemezsin. Bana her şeyi anlatmadan hiçbir yere gidemezsin. Bile isteye böyle bir hayata dahil olduğuna inanmıyorum, Kutsal. Bana doğruyu söyle.”

Sertçe dişlerimi sıktım ve kalın kafasını kırmamak için kendimi zor tuttum. “Geçmiş geçmişte kaldı. Nişanlımın üzülmelerini istemiyorum, o yüzden çeneni kapat ve beni bırak.”

Açılan kapıyla gözlerimi o yöne çevirdim. Hiddetle parlayan lacivert bakışları gördüm. Odaklandığı nokta bileğimdeki eldi. Büyük bir korku ruhumu saplandı. Bana duyduğu şüphenin arşa tırmandığına emindim. Planım tepetaklak olmak üzereydi. Araz çatık kaşlarının altında hoyrat dalgaları anımsatan gözleriyle Ersay’a baksa da yanımdaki adam kıpırdamadı.

“Bırak kolunu.” Araz’ın emriyle Ersay bana baktı. Yüzündeki hayal kırıklığını ruhumun derinliklerinde hissettim ve beni bırakmasını izledim.

Aramıza bir mesafe koyduğunda rahat bir nefes aldım. Araz'ın bize yaklaşan ayak sesleri kulağımı doldurdu. Ersay'dan uzaklaşırken kendimi bir anda ikisinin arasında buldum. Araz alayla gülümsese de sinirli olduğunu çok iyi biliyordum. "Demek tanışıyorsunuz."

Ersay, "Bir geçmişimiz var," dediğinde onu vurmak istedim.

"Geçmişiniz umurunda değil." Araz elini cebinden çıkarıp işaretparmağını Ersay'a doğrulttu. "Onunla böyle konuşamazsın. Benim birlikte olduğum kadına hesap soramazsın. Ve ona *asla* dokunamazsın. Bir daha ona elini sürer, ona haddinden fazla baktığını ya da yaklaştığını görürsem halamın yasını tutacağı evladı haline gelirsin."

Açık kalan ağzımla soluğum kesildi. Ersay belli belirsiz bir titremenin ardından kasıldı. Sanırım kuzeninin sözünü tutabileceğini bilmesi onu sarsmıştı. Araz başıyla koridoru işaret etti. "Git, hemen." Ersay bana son bir bakış atıp odayı terk ederek gözden kaybolduğunda Araz ardından kapıyı kapatarak bana yanaştı. "Tesadüflere inanmayan bir adamım," derken çenesi seğirdi. "Konuşmanızı duymasam şu dakika anlaşmamızı bitirirdim."

Benliğimi bir rahatlama kapladı. Ersay'a ilgim olmadığını, bunun tuhaf ve gereksiz bir rastlantıdan ibaret olduğunu düşünmüştü ve bu aslında bir nevi doğruydı. Boynundaki damarın ne denli hızlı attığını gördüm. "Yine de kuzenimin eski sevgilisi olman hoşuma gitmedi," demesiyle karşı çıktım.

"Ersay benim eski sevgilim değil."

"Yalan söylemen gereken insanlardan biri değilim, Kutsal."

Dudaklarım hayretle aralandı. Yalan söylediğimi düşünüyordu. Açıkçası büyük bir ironinin içindeydik, ona yalan söylemediğim belki de tek konu buydu. "Yalan söylemiyorum."

"Söylüyorsun."

İnatçılığıyla sıktım dişlerimi. "Söylemiyorum."

"Ben kuzenimi tanırım. Senin gibi bir kadınla sadece arkadaş olacak kadar aptal değildir."

Anlaşılan aptaldı, Ersay ile aramızda hiçbir zaman iki sevgilinin arasında yaşanabilecek şeyler yaşanmamıştı. O benim için daima iyi bir arkadaş, dosttu. Evet, bir zamanlar ruhani açıdan bir bağımız olduğunu düşünmüştüm ama bu aşkla alakalı değildi.

“Benim gibi bir kadın mı?”

Yavaşça bedenime yanaştı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak gözlerini yüzümde gezdirdi. Öfkesi artık eskisinden daha yoğun ve güçlüydü.

“İnsanı sorgulatacak derecede güzelsin,” dediğinde kalbim tekledi. Beklemediğim bir anda parmaklarını çeneme kilitleyip hafif bir baskıyla doğruca gözlerinin içine bakabileyim diye başımı geriye savurdu. Sıcak dudaklarından dökülen soluklar yüzümü yalıyor, kokusu burnuma doluyor, gözleri beni boğuyordu. “Geçmişin umurumda değil ama bu saatten sonra geleceğin benim ellerimde. Ve şu dilinden düşürmediğin güveni bana gerçekten vereceksen tavırlarına dikkat et. Gerçek ya da sahte...” Üzerime eğildi. “Kimse benim kadınıma yaklaşılamaz.”

“Her zaman böyle korumacı mısındır?”

Dilimden dökülen sözlere hâkim olamamıştım ve Araz bundan memnun kalmış gibi tebessümünü genişlettiğinde onu keyiflendirdiğim için kendimi tekmelemek istedim.

“*Dlya tebya,*” diye fısıldadı. “*Da.*”

Ellerini üzerimden çekip odadan çıktığında titreyen bacaklarım duruşumu zedeledi. Deli gibi atan kalbimi kontrol altına almaya çalışarak soluklandım ama aklımdan son sözlerini çıkaramadım.

Senin için, evet.

X. MASAL ŞEHRİNDE KÂBUS

Kutsal

Siyah bir kapı belirdi zihnimde. Uzansam dokunacağım kadar yakınımdaydı lakin ilgimi uyandırmıyordu, aksi istikametten gelen sesler daha dikkat çekiciydi. Yavaşça ardıma döndüm ve yürümeye başladım. Boşluğun içinde sürükleniyor gibiydim. Bir temas hissettim tenimde lakin daha idrak edemeden yitirdim dokunuşu.

İşittiğim melodilere doğru adımladım.

Kendimi yorgun ve bitap hissediyor, bedenimde oluşan yanma his-sine anlam veremiyordum. Odaklanabildiğim tek şey şiddetini gittikçe artıran piyano sesiydi. İçindeki öfkeyi atmak istercesine şiddetle yükselen ve beni rahatsız eden melodilere kulak verdim. Tam karşımda kalan büyük merdivenleri fark ettiğimde sisli zihnimde bir ışık belirdi. Kaşlarımı çatarak kırık basamaklara baktım. Büyük ahşap merdiven hiç de yabancı gelmiyor, aksine bana bir aşinalık veriyordu.

Piyano sesleri hâlâ devam ediyordu fakat bu sefer başka bir şarkıydı çalan. Bana çok tanıdık gelen bir şarkı. Bakışlarımı içinde bulunduğum eski evin üzerinde gezdirdim. Duvar kâğıtları soyulmuş, camları kırılmış, parkelerin çoğu sökülüştü. Karşımda ihtişamını yitirmiş bir güzellik vardı. Bir yanımda aitlik duyuyor, mekânın bana tanıdık gelmesine şaşır-mamamı sağlıyordu.

Yavaşça ilerledim ve eski ahşabın ayaklarımın altında gıcırdamasına izin verdim. İşittiğim melodilerin şiddeti daha da artarken her ses zih-nime inen bir darbe gibiydi. Huzursuzluk duymam gerektiğinin farkın-daydım fakat korkmuyordum. Aksine içimde bir açlık vardı. Keşfetmek, anlamak istiyordum. Zaman kaybetmeden ve beni taşıyıp taşıyamayaca-ğını umursamadan hasarlı basamakları tırmanmaya başladım. Bir telaş

bedenime yayıldı. Piyanoyu çalan kişinin öfkesini hayal etmeye çalıştım. Notaları katletmek isteyecek kadar ne yaşamış olabilirdi?

Ben aklımdaki sorularla boğuşurken müziğin birden değişmesi üzerine son basamakta kaldım. Bir duvara çarpmış gibi hissettim. Sanki görünmez bir bariyer ilerlememi sonlandırmıştı. Şaşkınlıkla durdum olduğum yerde ve bir süre hareket edemedim.

Bu şarkıyı biliyordum.

Hem de çok iyi biliyordum.

Öyle ki yumuşak notaların bedenimdeki bütün hücreleri harekete geçirmesine izin verdim. Zihnimin kontrolünü yavaşça yitirdiğimi hissediyordum. Uyuşan bacaklarımı zorlayarak son basamağı çıkıp sağa döndüm fakat neden attığım her adımda durmak ve arkama bile bakmadan kaçmak istiyordum?

Neden yüreğime ani ve korkunç bir duygu yayılmıştı?

Başımın ağrısından bayılacak gibi hissediyordum lakin pes etmedim. İlerlemeye devam etmek zorundaydım. Bilmeliydim. Bende aşinalık yaratan bu seslerin mimarı kimdi, öğrenmeliydim. Koridorun sonunda kalan büyük kapıya doğru döndüğümde karşıma çıkan görselle duraksadım.

Arkası dönük küçük kıızı görüş alanıma soktum. Göğüskafesime saplanan sızıyı tarif edecek kelime haznesine sahip değildim. İdrak etmekte zorlandığım manzarayı arşınladım bir süre. Beline kadar uzanan sarı saçları kırık camların arasından sıyrılan ve odayı dolduran güneşle parlıyordu. Minik bedenini örttüğü beyaz elbise yerlere kadar iniyordu ve küçük parmakları piyanonun tuşlarında büyük bir zarafetle geziniyordu.

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Bir süre piyano çalmasını izledim. Küçük bedeni bir o yana, bir bu yana sallanıyor, besteye ayak uydurmaya çalışıyordu. Arkası dönük olsa da yüzünü kaplayan sıcak gülümsemesini hissedebiliyordum. İşittiğim her tınıda vücudumdaki ağrı artıyordu. Gözyaşlarım sonunda yanaklarımdan süzölmeye başladığında kalbime saplanan ani acıyla iki büklüm oldum.

Notalar artık ruhumu okşamıyordu.

Beni yaralıyordu.

“Dur.”

Titreyen sesimde hayat bulan ikazı işittiğimde kendime yabancılaştım. Konuşan ben değilmişim gibi hissediyordum. Bakışlarımı karşımdaki

küçük kızda dolaştırdım. Beni duymazlıktan gelerek notaları çalmaya ve kendinden geçmiş bir şekilde sallanmaya devam etti. Doğrulmaya çalışmamla kalbime tekrar bir ağrı saplanmıştı. Yanağımdan süzülen yaşlarla görüşüm bulanıklaştığında bağırarak istedim fakat başaramadım. Bir mırıltı halinde kayıp gitti yakarışım dudaklarımdan. “Yalvarırım dur.”

Sallanmayı sonlandırsa da piyanoyu çalmayı bırakmamıştı. Yumuşak melodiler hiddetli nidalara dönerken hissettiğim acıyla inledim. Bacaklarım gücünü kaybederken dizlerimin üstüne düştüm. Az önce odayı dolduran güneş yok oluyordu. Ruhuma çöken karanlık, eve yayıldı.

Tenim yanıyordu.

Kırık camlardan esen rüzgâr saçlarımı savurduğunda titredim. Daha önce hissetmediğim kadar dondurucu bir soğuk bedenimi sarmaladı. Aniden kendimi ölümle karşı karşıya kalmış gibi âciz hissettim. “Kes şunu!”

Bağırışım eski evde yankılandı lakin küçük kız beni duymuyordu. Evin ahşap duvarları sertçe esen rüzgâr yüzünden dağılmaya başlamıştı. Eski mekân üzerimize yıkılacaktı. “Dur artık,” dedim can havliyle. “Her şeyi berbat ediyorsun.”

Son cümlem yetmişti küçük parmaklarının tuşlardan ayrılmasına. Birkaç saniye bekledi. Ardından gelişigüzel bir şekilde tuşlara vurmaya, çıkardığı gürültüyle acımı harmanlamaya başladı. Hissettiğim ısırapla yere yıkıldım ve ateşlerin içinde kıvrandım. Bedenimi çevreleyen alevlerin ısısı derimi yüzmek ister gibiydi. Sert rüzgâr her şeyi alıp götürüyor, alevler geri kalanları yok ediyordu.

Ahşap parkeler düştü zamanın kıyısından. Bir yok oluş baş gösterdi. Her şey karanlığa bulanıyor, kırmızı bir ışık başımın üstünde sallanıyordu. Bedenim yavaşça güçsüzleşiyor, gözlerim kapanıyordu. Omzunun ardından bana bakan küçük kızın yüzünü tam olarak seçemesem de kim olduğunu gayet iyi biliyordum. “Kumru.”

Bir kilit sesi zihnime vurgun gerçekleştirdi.

Kan ter içinde yattığım yerden fırladığımda bedenimi hızla saran kolların arasında çırpındım. Dudaklarımı terk eden çığlıklar, gözyaşlarımın şiddetini artırıyor, içine düştüğüm şok bütün algılarımı zayıf kılıyordu. Sıkıca yumduğum gözlerimi aralamaya korkarak beni sarmalayan kişiyi uzaklaştırmak istedim. Kudretli dokunuşların sahibine yumruklarımı savurdum. Kalbime çöreklenen ağrı, delirecek gibi hissetmeme neden

oluyordu. Duyduğum korku algılarımı yıkmış, zaman ve mekân kavramları iç içe girmişti.

“Kutsal,” dedi Araz. “Sakin ol.”

Direnişimi sonlandırıp titreyen bedenimi kontrol altına almaya çalıştığım da yavaşça gözlerimi araladım. Gördüğüm bakışlar karşısında gücümü yitirdim. Laciverte çalan gözleri ruhumu arşınladı. Ellerinin arasında çırpınan bir kuş gibiydim ve o bunun bilincindeydi. Kâbusumun bende yarattığı acıyı görmek onu afallatmıştı. Tenini hissetmek gerçekliğe döndüğümü anlamamı sağladı.

Kâbusum ilk kez bu kadar gerçekçiydi. Öyle ki bir an geçmişe döndüğümü düşünmemi sağlamıştı. Sanki yine o evdeydim. Alevlerin arasındaydım; kimse benim yaramı sarmaz, kimse benim için gelmezdi. Daima bir başıma kalırdım.

“Güvendesin, sarışın.”

Gördüğüm kâbusun etkisi gittikçe zayıflayıp yitirdiğim gerçeklik algım geri dönmeye başladığında içinde bulunduğum durumu gözden geçirmeye çalıştım. Yine koltukta uyuyakalmıştım. Terden alnıma yapışan saçları geriye ittiğim sırada holde dikilen ve bana bakan adamları gördüm. Gün ortasında uyumam, kâbus görmem, ardından da çılgılık atarak gözlerimi açmam sonucunda herkes başıma toplanmıştı.

Utançla bakışlarımı kaçırduğumda Araz'ın adamlarına başıyla gitmelerini emrettiğini göz ucuyla fark edebilmişim.

Dikkatle beni inceleyen bakışlarının altında küçülüyor gibiydim. Üstüme örtülmüş battaniyeyi fark ederek kendimi geriye çektim ve Araz ile arama bir mesafe koydum. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp az önce ne yaşadığımı sorguladım. Bastırdığım her şey gördüğüm kâbusla tetiklenip ruhumdan taşarak içinde bulunduğum anda boğulmamı sağlamıştı.

“İyi misin?”

“İyiyim,” dedim çatallı çıkan sesimle. “Sadece kâbus gördüm. Kötü bir kâbus.”

“Ne gördün?”

Sorusu tekrar ağlamak istememi sağladı. Gördüğüm şey, yitirdiklerimdi. Beni mahveden bu gerçekliğin ardındakileri net bir şekilde seçemiyor olsam da algılarım bana bunu söylüyordu. Uzun zamandır bu denli canımın acıdığını hatırlamıyordum. Belki de bunun en büyük nedeni

artık kaybedecek hiçbir şeyimin kalmamasıydı. Ben her şeyimi uzun yıllar önce yitirmiştim.

Sorusuna cevap vermediğimde saniyeler içinde tekrar konuştu. “Bana bak.” Emir niteliğindeki sözleriyle ürperdim. Tok ve sert sesindeki ciddiyet içimi dağladı. Uzanıp parmaklarını çeneme ilaştirdi ve başımı ona doğru çevirdi. Muzip bir tavır takınmaya çalışsa da gözlerinde tuhaf bir şey vardı.

“Yoksa rüyanda Ersay’ı mı gördün?” Anlamsız sorusuyla neye uğradığımı şaşırdım. “Eğer öyleyse çılgılık atmakta haklısın.” Neşemi yerine getirmek ister gibi dalga geçmesi üzerine kendime inanamayarak buruk bir tebessüm ettiğimde bana eşlik etti. Ardından daha ciddi bir ifadeyle sorguladı. “Yoksa beni mi gördün?”

Kâbuslarımdaki yerini bilseydi kendiyle gurur duyardı. Fakat bu sefer beni avlayan canavar o değildi. Kalbimdeki kasılmayla iç geçirdim ve tebessüm ettim. “Ne gördüğümü tam olarak hatırlamıyorum ama ne seninle ne de kuzeninle bir alakası vardı.”

“Sevindim,” derken sesi toktu.

Ellerini üzerimden çekip sıcaklığını benden esirgediğinde bakışlarımı kaçırdım. Kendime gelmek isteyerek oturduğum yerden kalktım. “Duş alsam iyi olur,” diyerek üzerimdeki tişörtün yakasını çekiştirdim. Gerçekten kan ter içinde kalmıştım. Gözlerim Araz’ın elindeki silaha kaydı. Yeni fark ettiğim objeyle attığım ilk çılgınlığın yanlış bir izlenim bıraktığını anladım. “Kanepede uyuyakaldığım için kusura bakma. Tüm evi başıma toplayabilecek kadar kötü bir rüya görebileceğimi düşünmemiştim.”

“Önemli değil.” Başıyla ardını işaret etti. “Gidip sıcak bir duş al, kendine gel.”

Salondan çıkıp hole geçtim. Kaldığım odaya girip lavaboya girdim ve Araz’ın dediği gibi sıcak bir duş aldım. Ardından üzerime buz rengi bir pantolonla beyaz kazak geçirip saçlarımı atkuyruğu yaptım. Beyaz spor ayakkabıları giyip tekrar aşağı inerek mutfığa girdim. Kâbusumun etkisi yok olurken bir şeyler yemek istedim.

Evin içinde bir koşturmacı hâkimdi. Neler olduğunu merak ettim. Bir kâsenin içine koyduğum yulafın üstüne süt döktüğüm sıra Araz mutfığa girdi. Gözlerini üzerimde dolaştırıp sorguladı. “Daha iyi misin?”

“Evet,” diyerek koridorda hızla yürüyen adamları işaret ettim. “Bir sorun mu var?” Elimdeki kâseyi süzdü.

“Önemli bir şey değil.” Yüzünü ekşiterek homurdandı. “Neden at yemi yiyorsun?”

“At yemi mi?”

“Yulaf at yemidir. Kendine düzgün bir şeyler hazırlasana.”

“Yulaf yemeyi seviyorum,” diyerek kaşığı yulafla doldurup ona ikram ettim. “Tatmak ister misin? Gerçekten lezzetlidir.” Araz geriye çekildiğinde üzerine giderek kaşığı ona doğru uzatmaya devam ettim.

“Geri bas,” diyerek kaşlarını çattı. “Bana hiçbir güç o şeyi yediremez.”

“Sen bilirsin.” Kaşığı ağzıma atıp tatminkâr bir inilti çıkardım. Ardından ağzımın dolu olmasını umursamadan mırıldandım. “Muazzam bir tadı var.”

Anlayamadığım bir ifadeyle bana bakan adam yüzünden lokmamı zar zor yuttum. Başparmağını altdudağına sürtüp üzerime eğildi. Ellerini tezgâhın üstüne yaslayıp beni kollarının arasına hapsettiğinde kalakaldım. Aramızdaki mesafenin azlığı gerçek miydi? Başıyla elimdeki kâse ve kaşığı işaret ettikten sonra dudağının kenarını kıvırdı. “Vazgeçtim, bir kaşık versene.”

Yüz ifademi korumaya çalışarak dediğini yaptım ve yulafla doldurduğum kaşığı kaldırıp dudaklarına yasladım. Ağzını açıp uzattığım lokmayı aldı. Geri çekildiğinde dikkatle onu izledim. Ona bakarken midemde bir sıcaklık meydana geldi. Yutkunup, “Güzelmış,” dediğinde içimden bir ses yulaftan bahsetmediğini söyledi.

“Patron,” diyerek içeriye giren korumayla Araz geri çekilmek yerine biraz daha bana yanaştı. Kafasını öne eğen koruma konuştu. “Salvatore Vitali arıyor.”

Araz bana bakıp göz kırptı ve tek kelime etmeden yanımdan ayrıldı. Mutfaktan çıkmasıyla derin bir nefes aldığımda kendimi tekmelemek istedim. Adamı elimle mi beslemiştim? Gerçekten bunu yapmış mıydım? Kaşığı onun boğazına kadar sokmam gerekirdi. Niye bazen basiretim bağlanıyordu?

Sinirle kendi kendime homurdandım. Evet, Erdem amcayla yaptığım konuşmadan sonra bazı şüpheler duymaya başlamış ve içine düştüğüm durumu sorgular hale gelmiştim ama bu salt gerçeklerin varlığını yok

etmezdi. Kendime duyduğum öfkeyle yulafımı bir kenara bıraktım. Saat neredeyse altı olmuştu ve hava kararmak üzereydi. Bu yüzden daha doyurucu bir akşam yemeği tercih etmem gerekirdi ama iştahım buhar olup uçmuştu. Kendime kahve yapıp tekrar salona geçtim ve film izlemeye karar verdim.

Açılan kapı sesini işittiğimde omzumun ardından baktım. Araz çalışma odasından çıkıp bana doğru gelmeye başladığında çalan telefonuyla duraksayıp küfretti. Aramayı yanıtlayıp karşı taraftan gelen sesi dinlemeye başladı. Boynundaki damar kendini belli etti ve saniyeler içinde öfkeyle kutsanan sesi holde yankı buldu. “Tamam, geliyorum.” Adamlarından birine seslendi. İsmi yakardığı kişi aceleyle gelip önünde dikildi.

“Buyurun, Araz Bey.”

“Adamları topla.”

Emri karşısında adam hızla gözden kayboldu.

Araz bana baktı. “Bir iki saate gelirim.” Sözleriyle evin içinde bir sürü adım sesi yankılandı. Aniden holde beliren yirmi adam hazır ola geçtiğinde Güneş çalışma odasından çıkarak Araz’ın yanına ilişti. Kısık seste bir şeyler konuştular. Daha doğrusu Araz konuştu. Güneş ise işittiği sözler karşısında küfrederek bir şeyler söyledi. “Serhat ve Yılmaz, siz evi kollayın,” diyen Araz ile yerimden kalktım. “Cüneyt sen Kutsal’ın yanından ayrılma. Geri kalan benimle gelsin.”

Herkes harekete geçtiğinde endişeme hâkim olamayarak salondan çıktım ve Araz’ın yanına gidip elimi koluna geçirerek onu durdurdum. Bakışlarımız buluştuğunda sesimi alçalttım. “Araz, her şey yolunda mı?”

“Değil.”

Neler olduğunu bilmemek canımı sıkıyordu. Temasından sıyrılıp evden çıkmak üzere hareketlendiğinde bilinçsizce dudaklarımdan kayıp giden, “Dikkatli ol,” cümlelele durdu. Sırtı bana dönüktü fakat bu uzun sürmemişti. Araz omzunun ardından bana baktığında en az benim kadar şaşkın bir ifade vardı suratında. Hızla bakışlarımı kaçırıp salona girdim. Ölmesini dilediğim adama *dikkatli ol* dememin tek sebebi onun güvenini kazanmak, kanına sızmasıydı. Evet, bu yüzden içimde beliren saçma suçluluk hissi geldiği cehenneme geri dönebilirdi.

Seçtiğim filmi başlatıp gözlerimi televizyona diktim. Birkaç dakika içinde evdeki herkes gitmişti. Arkama yaslandığımda bana bekçilik eden

adamı algıladım. “Cüneyt’ti, değil mi?” Kahverengi gözler beni buldu. Otuzlu yaşlarının ortalarındaki adam başını eğerek sorumu yanıtladı.

“Evet, efendim.”

Araz’ın İstanbul’daki adamları, Rusya’dakilere kıyasla kesinlikle daha kibardı ama bunun en büyük nedeni beni gerçekten patronlarının nişanlısı sanmalarıydı. Elbette Rusya’dakiler Araz ile olan anlaşmamı bilmiyordu ama o kaleye ilk geldiğim zamanı hesaba katarsak bu işte bir gariplik olduğunun hepsi bilincindeydi.

“Lütfen otur,” diyerek çaprazımdaki koltuğu işaret ettim. “Araz’ın dönmesi saatler alabilir ve bütün gece başımda dikilmeni istemiyorum.” Televizyonu işaret ettim. “Bana film izlerken eşlik edebilirsin.” Cüneyt bir bana, bir televizyona, bir koltuğa bakarken durumu değerlendiriyor gibi gözüktüyordu. Araz’dan çekiniyor olmalıydı ve patronunun nişanlısıyla yüz göz olmak istememesi hakkıydı lakin bu durum oldukça olağan bir şeydi. Alt tarafı film izleyecektik ve gerçekten bütün gece başımda dikilirse sınır krizi geçirirdim. “İsrar ediyorum.”

“Teşekkür ederim. Çok nazıksınız.”

Çaprazımdaki koltuğa oturduğunda dizinin ilk bölümünü başlattım ve dikkatimi ekrana vermeye çalıştım. Pek başarılı olduğum söylenemezdi çünkü sürekli Araz’ı ve neden aceleyle gittiğini düşünüyordum. Filmin üçte birini geride bıraktığımız sıra çoktan bitmiş olan kahvemle yeni bir şeyler içme ihtiyacı hissederek yerimden kalktım. Ayağa dikilmemle Cüneyt’in de koltuktan kalkması bir oldu.

“Mutfağa gidip geleceğim.”

“Patron sizi gözümün önünden ayırmamamı söyledi.”

“Cüneyt, alt tarafı mutfağa gidip geleceğim.”

Emin olamıyor gibi önümde dikilmeye devam etse de bakışlarımdaki bir şey onu yerine oturmak zorunda bırakmış olmalıydı ki saniyeler içinde sözümü dinleme ihtiyacı hissetti. Salondan çıkıp mutfağa girdim ve Cüneyt’in de susamış olabileceğini düşünerek iki kahve hazırlamaya başladım. Makinenin altına yerleştirdiğim kupaların ardından düğmeye bastım. Uyuşan boynumu okşayarak kafamı geriye attığımda gözüme çarpan şeyle aklımın tavanında bir ampul yandı.

Dışarıda iki koruma vardı.

Evin içindeyse Cüneyt ve benim haricimde kimse yoktu.

Ani aydınlanışıma hayret ettim. Bu benim için altın niteliğinde bir şanstı. Erdem amcanın istediği zarfı arayabilir hatta belki daha önemli bir belge ya da kanıt bulabilirdim. Özellikle o zarfın içinde ne olduğunu ve Erdem amcaya güvenip güvenemeyeceğimi öğrenmeliydim. Evi armalıyım ve gözümü dikiğim ocağın üstündeki dolap sayesinde bunu nasıl yapabileceğimi biliyordum. Geçen gün tutan Güneş'in migrenine şükrettim.

Dolap kapağını açıp içinde duran kutuyu çıkardım. Deri kutunun kapağını araladığımda ilaçlara göz atmaya başladım. Sakinleştirici. Eğer sakinleştirici bulabilirsem... Gözüme çarpan şişeyle dudaklarım aralandı. Yüzüme koca bir gülümseme yerleşti zira ilk defa şansım bu kadar yaver gitmişti. Şişeyi alıp içindeki haplara baktım. Lise yıllarımda uyumakla ilgili çektiğim sıkıntılar yüzünden doktorun bana verdiği uyku haplarından Araz'da da vardı.

Cüneyt'i ekarte edip etrafa göz atabilirdim. Kanımı ele geçiren adrenaline şişeden iki tane hap çıkardım ve ikisini de Cüneyt'e vereceğim kupanın içine attım. Şişeyi kutunun içine koyup delilleri ortadan kaldırdım ve dolabın kapağını kapattım. Hazır olan kahveleri alıp salona geri döndüm. Beyaz olan kupayı Cüneyt'e uzattığımda gözlerindeki şaşkınlık ve minnet bir an kendimi berbat hissetmemi sağladı. Tebessümüyle kupayı alırken kibarlığımdan etkilenmiş gibiydi. "Teşekkür ederim, Kutsal Hanım. Zahmet etmişsiniz."

Boğazımdaki düğümle tek kelime edemeden yerime oturdum. Kahvesini yudumlayıp televizyona bakan adamı izleyerek iğrenç bir insan olduğuma kanaat getirdim. Filmin bitmesine kırk dakika kala Cüneyt bitirdiği kahvesinden arta kalan bardağı sehpanın üstüne bıraktı ve açık tutmakta zorlandığı gözleriyle esnedi. Atkuyruğumu çekiştirerek ona kaçamak bakışlar atmaya devam ettim. Beş dakikanın ardından tamamen gözlerini kapatmasıyla dikkat kesildim. Cüneyt aralanan dudakları ve koltuğa yayılan geniş bedeniyle uykuya dalmıştı. Emin olmak adına bir beş dakika daha bekledim. Kısık horultularını işiterek tamamen bayıldığına kanaat getirdiğimdeyse yerimden kalkıp hole adımladım. Ona verdiğim iki hap sayesinde uzun bir süre uyanmayacaktı.

Ve benim için define avı başlamıştı.

Nereden başlamam gerektiğini bilemeyerek dudağımı dişlediğimde duraksadım. Mantıklı davranmalıyım. Kendimi Araz'ın yerine koymalı,

onun düşündüğü gibi düşünmeye çalışmalıydım. Empati kurabilirsem işim kolaylaşırdı. Onun gibi zeki bir adam herkesten gizlemek istediği bir şeyi göz önüne bırakmazdı. Bu yüzden çalışma odasında işime yarar bir şey bulabileceğimi zannetmiyordum. Yine de hızlıca etrafa göz atıp işime yarayabilecek başka bir belge bulabilirdim. Bu yüzden ilk lokasyon olarak çalışma odasını belirledim. Kapıyı açmak üzere harekete geçtiğimdeyse kenarda duran ufak ışığı idrak ettim. Kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Açık kalan ağızla, “Oha,” diye mırıldandım.

Araz, kapıya alarm taktırmıştı.

Geriye çekilerek çalışma odası seçeneğini eledim. İşiyile ilgili bütün bilgilerin orada olduğuna artık emindim. Yine de alarmı tetikleme riskini göze alamazdım. Bu yüzden kırmızı zarfı başka bir yerde bulabilme umuduyla merdivenlerden çıkmaya başladım. İkinci kata ulaşp etrafa göz gezdirdiğimde ne yapacağımı bilemedim. Gözlerim sağımda kalan merdivene kaydı. Daha önce hiç bulunmadığım üçüncü katta onun odası vardı. Oyalanmayı ve daha fazla düşünmeyi sonlandırarak basamakları tırmandım.

Yukarıda tek bir kapı vardı. Odaya girdiğimde yüzüme Araz'ın parfümü çarptı. Oda buram buram o kokuyordu. İçeriye girip gözlerimi etrafta dolaştırdım. Kalbime binen ağrıyla başımı dik tutmaya çalıştım. Burada olmak kendimi garip hissetmeme neden olmuştu zira ilk defa bu kadar mahremine giriyordum. Gözlerimi siyaha boyanmış duvarlarda gezdirdim. Hemen karşımda duran büyük iki kişilik yatağa değdi bakışlarım. Yatağının üstünde asılı duran büyük tablo büyüleyici bir güzellikteydi. Sol tarafımda kalan kütüphane kitap doluydu. Kitaplığın önünde duran tek kişilik koltuğun yanında siyah mermer bir sehpa vardı. Oraya doğru ilerledim. Sehpanın üzerinde duran ve bitmek üzere olan viski şişesinin yanında kristal bir küllük vardı ve ağızına kadar izmaritle doluydu. Bakışlarımı yatağın iki yanında kalan beyaz komodinlere çevirdim. Birinin üstünde abajur vardı. Diğeriyse çerçevelerle süslenmişti. Fotoğrafları görmek umuduyla komodine yaklaştım.

Siyah çerçevenin içindeki fotoğraf kalbimin sızlamasına neden oldu. Kollarını güzel kız kardeşine saran Araz'ın yüzündeki gülümseme daha önce görmediğim bir güzelliğe sahipti. İkisi de öylesine mutlu gözüküyordu ki hissettiğim kederle omuzlarımı düşürdüm. Kızın Araz'ın kardeşi olduğunu saniyesinde anlamıştım, fazlasıyla benziyorlardı. Aynı siyah

saç, beyaz ten, çene ve dudak hatları. Tek fark gözlerinin rengiydi. Araz'ın mavilerine inat onunkiler elaydı.

Araz'ı birçok kere gülerken görmüştüm lakin tebessümleri her zaman alaycılık ve kinayeyle parlardı. Gülümsemesinde hep örtülü bir perde vardı. Bazen aralanır gibi oluyor lakin saniyeler sonra bütün sağlamlığıyla bir duvara dönüyordu. Doğru çalışmayan bir makineden farksızdı. Onu suçlayamıyordum, sevdiğin bir insanı yitirmenin seni nasıl değiştirdiğini en iyi ben bilirdim. Asla geri gelmeyeceğini bilerek beklerdin onu. Yerine kimseyi, hiçbir şeyi koyamazdın. Bir yara gibi kapanmaz, sadece kabuk bağlar, zaman zaman kanayarak varlığını hatırlatırdı. Elinde kalan tek şey anılar olurdu. Gözlerini yumduğunda hatırladıkların kalbini sızlatsa da tebessüm ederdin. Bazen rüyalarını süslerdi. Uyandığına pişman ettirir, tekrar onu görebilmek için şuurunu kaybetmeni istemene neden olurdu.

Ben bu duyguyu biliyordum; hayatım boyunca birilerini kaybetmek zorunda kalmış, onların yokluklarıyla sınanmıştım. En değer verdiğim insanlardan birini de *onun* yüzünden kaybetmiştim. İşte bu yüzden ona duyduğum nefret asla sönmeyecek bir ateşti. Onunla kendimi de yakar, yine de bu yoldan dönmezdim.

Fotoğraftaki kıza bakmaya devam ettim. Yanağındaki gamze güzel ve biçimli yüzüne tam uyuyordu. Ölmek için fazla güzeldi. Ölmek için çok küçüktü. Ve ölmek için çok mutluydu.

Gözlerim tekrar buzlu duvarların arkasına saklanmış kişiye, Araz'a kaydı. Ben en yakın arkadaşımı ve sevdiklerimi kaybettiğimde vermiştim ruhumu şeytana. Ya o da kardeşini kaybettikten sonra canavarlaştıysa? Ya biz gerçekten çok benziyorsak?

Diğer fotoğrafa baktım. Araz ve iki adam bir barda oturuyordu. Fotoğraf en az altı yedi yıl öncesine ait olmalıydı. Daha önce görmediğim diğer ikiliye dikkatle baktım. Sağdaki adam siyah saçlı, kehribar rengi gözlere sahip oldukça çekici biriydi. Yüzündeki gülümseme o kadar kurnazcaydı ki insan tedirgin oluyordu. Soldakiyse kahverengi gözlere sahipti lakin derin bakışlarıyla gizemli duran yakışıklı bir adamdı. Olgun bir havası vardı.

Anlaşılan bu iki adam, Araz için fazla özeldi.

Başımı geriye attığımda gördüğüm manzarayla dehşete düştüm. Eşsiz bir güzellikle bana bakan dolunay aklımı kaçırarak gibi hissetmeme neden olurken kıkırdadım. Kendi etrafımda amaçsızca dönüp gördüğüm

şeyin gerçekliğini sorgulamadan edemedim. Çatı katının tavanı camdandı. Gökyüzü, büyüleyici bir güzellikle bana bakıyordu. İnci tanelerine benzeyen yıldızlar siyah tuvalin üstündeki noktalar gibiydi.

Oyalanmayı bırakmam gerektiğini anımsayarak iç geçirdim. Zamanım daralıyordu ve burada yakalanırsam tek bir açıklamam dahi olamazdı. Giyinme odasına girdim. Karşıdaki duvarı süsleyen boydan boya aynada kendini görebiliyordum. Sağ tarafta takım elbiseleri ve montları vardı. Soldaysa gömlekleri özenle asılmıştı. Alttaki raflarda da tişörtleri ve kotları olmalıydı. İki tarafın da duvar dibine sıralanmış ayakkabılarına baktım. Odanın ortasında duran büyük camlı masaya ilerledim. Saatleri ve kravatları özenle içine yerleştirilmişti. Buram buram para kokan odanın içinde ilerlerken gerildim. Parmaklarımı gömleklerin üzerinde dolaştırdım. Gözüme çarpan kahverengi kutuyla olduğum yerde durdum. Gömleklerin altına yerleştirilmiş kutu eski bir şeye benziyordu. Üzerine kazınmış bir sembol vardı. İki üçgenin iç içe geçmesinden oluşan bu sembol bana tamamen yabancıydı. Kutuyu alıp yavaşça cam masanın üstüne koydum. Oldukça özel bir şey gibi gözüktüyordu ve bu düşünce tedirgin hissetmemi neden oldu. Daha fazla düşünürsem kutuyu açamayacağımı fark ederek vicdanımın sesini kısıtım ve ahşap kutuyu araladım.

Karşıma çıkan ilk şey hızla kaşlarımı çatmama neden oldu. Kutunun içinde duran lila rengindeki taşlarla süslenmiş ufak tokayı elime aldım. Fazlasıyla güzel ve değerli gibiydi. Kime ait olduğunu sorguladım. Eski sevgilisinin olabilir. Belki de kız kardeşine aitti. Yanağımın içini dişledim. Asıl tuhaf olan elimdeki tokenin bana hiç de yabancı gelmemesiydi.

Saçmaladığımı fark ederek tokayı yerine bıraktım ve kutudaki anahtarı buldum. Ufak not kâğıtlarının altında kalan anahtarı hızla çıkardım ve elimde çevirdim. Kasa anahtarı değildi. Buna emindim. Daha çok oda anahtarına benziyordu. Yüzümde ufak bir gülümseme oluştu. Anahtarın nereye ait olduğunu biliyordum.

Kahverengi kutuyu kapatıp hızla yerine koydum ve ardından odadan çıkıp merdivenlerden indim. Kontrol amaçlı etrafa baktığımda elde ettiğim tek sonuç sessizlik oldu. Hâlâ yalnızdım lakin bu çok uzun sürmezdi. Herkes gelmeden önce avucumun içinde duran ve sıkıca sarmaladığım anahtarı yerine koymalıydım. Adımlarım doğruca hedefimi buldu. Geçen gün keşfettiğim kilitli kapıya ilerledim. İkinci katta kalan bu oda

kilitli olan tek yerdi ve ben ardında ne olduğunu deli gibi merak ediyordum. Anahtarı yuvasına yerleştirdikten sonra bir kere daha etrafa baktım.

Anahtarı çevirdim ve yavaşça kapıyı ittim. Oda karanlık olduğundan hiçbir şey göremiyordum. El yordamıyla ışığı aradım ve düğmeyi buldum. Görüş alanımı aydınlığa kavuşturduğumda karşımdaki manzarayla bir uçuşumun kenarından düşmüşüm gibi boşluğa savruldum. Duyduğum dehşet bir nidayı beraberinde getirdi. Dudaklarımdan kayıp giden mırıltıyla şaşkınlığımın esiri oldum.

Büyük odanın beyaz duvarına resmedilen kareye baktım uzun bir süre.

Karşımda bir adam vardı. Omuzunun üstünden geriye bakıyordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı. Her ne kadar yüzünün yarısı gözükse de sert hatlarından ve dipsiz denizleri anımsatan mavi gözlerinden bu kişinin Araz olduğunu anlamıştım. Duvarı boydan boya kaplayan siyah kanatlarla düşmüş bir meleğe benziyordu.

Ağzımı kapatmak istedim fakat başarılı olamadım. Şaşkınlıktan küçükdilimi yutmak üzereydim. Araz'ın kaslı sırtının hatları, dağınık koyu renk saçları, sonsuzluğa açılan ve duvarı kaplayan siyah melek kanatları. Her şey öylesine gerçekçiydi ki insan hayran olmadan edemiyordu.

İçinde bulunduğum odanın tuvalle kaplı olduğunu gördüm. Yere dizilmiş rengârenk boya şişeleri ve düzinelerce fırça vardı. Burası bir resim atölyesiydi ve tabloların üzerinde yer alan imzaya göre Hazal'a aitti. Hazal, Araz'ın ölen kız kardeşi olabilir miydi?

Büyük ihtimalle öyleydi.

Yere art arda dizilmiş tablolara yöneldim. Dizlerimin üzerine çökerken birkaçına bakmaya başladım. Çoğunda Araz farklı şekillerde resmedilmişti. Birinde odasında bulunan siyah deri koltukta kitap okuyordu. Diğerindeyse Güneş ile yan yana durmuş gülüşüyordu. Bir başkasındaysa Araz'ın küçüklüğü vardı. Yere oturmuş, küçük kırmızı arabasıyla oynuyordu. Güneş'in portreleri ise sağ köşede sıralanmıştı.

Hazal'ın hayatına ve perspektifine açılan bir dünyaydı burası.

Üst üste sıralanmış çizim defterlerinden birini alırken tamamen yere oturdum. Mor çizim defterini açtığımda Hazal'ın karakalem çalışmalarını bulmuştum. Babasının ve Ersay'ın portrelerini çizdiği sayfalarda gezdirdim parmaklarımı. Ona dokunan, onda iz bırakan insanları kalem almıştı her birinde. Kafasında yarattığı dünyayı teker teker beyaz

sayfalara çizmişti. Anlaşılan ben çareyi nasıl dans etmekte bulduysam o da çizmekte bulmuştu.

Düzinelerce çizim defteri vardı. Bazılarında güzel manzaraları resmetmişti. Gerçekten daha önce görmediğim bir yeteneğe sahipti. Çalışmalarının çoğu ünlü bir ressamın elinden çıkmış kadar kaliteliydi. Kafama dank eden gerçekle buz kestim. Burada olmam doğru değildi. Ölmüş bir kızın mabedindeydim. Olmamam gereken bir noktada, onun özelini karıştırıyordum. Bu Araz ile ilgili değildi. Odada onun sonunu getirmek için bulabileceğim tek bir şey yoktu. Yaptığım saygısızlıktan öteye gitmiyordum.

Elimdeki defteri diğerlerinin yanına bıraktım. Üzerinde H&E yazılı olan bir başka çizim defterine göz ucuyla baktım. Merakım kabarsa da kendimi tuttum ve hızla doğrulup her şeyi bulduğum gibi bırakmaya özen göstererek odadan çıktım. Kapıyı kilitledim ve merdivenlere yöneldim.

Gencecik bir kızın ardında bıraktığı yegâne hatıralar, içimi yakmıştı. Eğer yaşasaydı neler yapabileceğini düşünmek yüreğimi sızlatıyordu. Belki de gerçekten ünlü bir ressam olabilirdi. Hayallerini gerçekleştirebilir, istediği ne varsa elde edebilirdi ama olmamıştı. Biri onun elinden bütün fırsatlarını almıştı. Hazal'ın ölüm nedenini öğrenmek istedim. Kim, neden reva görmüştü ona bu sonu?

Araz'ın odasına girip anahtarı aldığım kutuya geri bıraktım. Odayı terk etmek üzere döndüğümde aşağıdan gelen gürültüyle korkarak yerimden sıçradım. Panik bedenimi ele geçirirken kanımın çekildiğini hissettim. Sessiz olmaya çalışarak hızla odadan çıkıp arımdan kapıyı kapattım.

İkinci katın merdivenlerinin önünde dikilirken aşağıya baktım. "Cüneyt," diye seslendim fakat bir cevap alamadım. Merdivenleri inerken aynı zamanda etrafa bakmaya başladım. Az önceki sesin nereden geldiğini kestirmeye çalıştım. Karanlığın içinde adımlarken kazağımın kollarını avuç içime çektim. "Araz, sen mi geldin?"

Holde durup salona baktığımda Cüneyt'in hâlâ uyuduğunu gördüm. Mutfağa giden uzun hole girdiğimde cevap alamamam gerilmeme sebep oldu. Belki de dışarıdaki korumalardan biri içeriye girmişti. Böyle olduğunu düşünerek ilerlemeye devam ettim. Mutfağa girdiğimde ışığı açmak üzere düğmeye uzandım fakat gözüme ilişen şeyle duraksadım. Soğuk

hava bedenimi sarmalarken bilinçsizce az ilerimdeki karartıya yürüdüm. Tam karşımda kalan ve yere kadar uzanan camın yanında ufak bir kapı vardı. Bahçeye açılan kapının üstündeki cam kırılmış, parçalar yere saçılmıştı. Ardına kadar açık olan kapıdan esen rüzgâr ruhumu alabora etti.

Bakışlarımı yavaşça indirdim. Açık renk parkelerde iz bırakan çamura baktım. Ancak bir erkeğe ait olabilecek büyüklükteki ayak izini net bir şekilde görebiliyordum. Hissettiğim korku nefesimi keserken sırtımdan bir ürperti geçti. Hızla arkama döndüğümde her ne kadar birini bulmayı planlasam da kimse yoktu.

Karanlık.

Sahip olduğum tek şey karanlıktı.

“Kutsal!” İştittiğim erkek sesi, dünyamı başıma yıktı. Adımı yakaran kişi bir yabancıydı. İsmimi bir melodiyi mırıldanıyor gibi söylemiş, korkudan uyuşmama neden olmuştu. Aramızdaki mesafeyi idrak ettim birden. Sesi ne uzaktan ne yakından gelmişti. “Kutsal, pabucu yarım, çık dışarıya oynayalım.”

Bağırdığı tekerleme çakıldığım noktadan sıçramama neden oldu. Sesine yansıyan neşe dehşete düşürdü beni. Köşeye sıkıştırmaya çalıştığı bir fare olduğumu hissettim. Bedenim benden bağımsız bir adrenalinle harekete geçtiğinde can havliyle arkamı dönüp açık olan mutfak kapısından bahçeye çıktım. Koşmaya başladığımda beş saniyede bir arkama dönüyordum. Peşimden gelen biri yoktu lakin bu karşıma çıkamayacağı anlamına gelmezdi. Önüme döndüğümde takıldığım sert şeyle yere düştüm. Dizlerim soğuk çimenlere çarptığında acıyla inledim. Avuç içlerimden güç alıp doğrulmaya çalıştığımda kaybedecek vaktimin olmadığını farkındaydım. Ayağa kalkıp neye takıldığımı görmek üzere ardıma baktığımda karşılaştığım şeyle iki büklüm oldum.

Buz kesen parmaklarımı dudaklarıma bastırarak atmak istediğim çılgınlığı ruhuma hapsettiğimde bayılacak gibi hissettim. Bana bakan kahverengi gözlerin sahibinin boynundan akan kan, yeşil çimlerin üstünde bir patika oluşturmuştu. Dilime gelen nidaları öldürmeye çalışarak ağzımı daha sıkı sarmaladım. Hissettiğim mide bulantısını yok saymaya çalışarak eğildim ve cansız gözlere bakmamaya çalışarak daha sadece otuzlu yaşlarında olan adamın belindeki silahı aldım. Telefonunu aramak üzere üstünü arayacağım sırada istittiğim adım sesleriyle doğruldum.

Ağaçların arasına ilerlemeye başladığımda elimin içindeki ağır demir yığınının sıkıca sarıldım. Şarjörünü kontrol edip dolu olduğunu gördüğümde sessiz olmaya dikkat ederek yavaşça sürgüyü çektim. Evin ön tarafına doğru ilerlerken kontrollü adımlar atıyor, silahı indirmiyordum. Giriş kapısına yaklaştığım sırada diğer korumanın cansız bedenini gördüm. Yüzükoyun yatıyordu. Peşimdeki kişi her kimse onu sırtından bıçaklamıştı.

Hissettiğim korkuya eklenen öfke içimi yaktı. Çıkış kapısına yöneleceğim sırada karşı taraftan gelen adım sesleriyle geri çekildim. Ormanın olduğu kısma doğru yürümeye başladım.

“Kutsal, sıkılmaya başladım.”

Ses tonuna yerleşen öfke göğüs kafesimi sıkıştırdı. Ne düşündüğünün veya hissettiğinin umurunda olmadığını haykırmak istedim lakin iki kişiyi büyük bir çeviklik ve sessizlikle indirmiş birisiyle inatlaşmamam gerektiğinin farkındaydım. Orman kısmına yaklaştığımı fark etmem korkumu harladı; evin yanındaki büyük araziye girersem yolumu kaybedebilir, kolay bir hedef haline gelebilirdim. Ayrıca ormanın sonundaki duvarları aşmam imkânsızdı. Kendi kendimi köşeye sıkıştıırırdım. Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Yaratıcımın yardım eli uzatmasını dilemekten başka bir çaremın olmadığının farkındaydım.

Karanlığa alışan gözlerimle etrafımı taramaya başladım. Kimseyi göremiyor olmak beni huzursuzluğa sürükledi. Hedefimin yerini saplayabilirsem onu etkisiz hale getirebilirdim lakin bir hayalet gibi görüş açımdan uzak durursa hapı yutardım.

Arabanın motor sesini işittim.

Biri evin önüne yanaşıyordu.

Bir ağacın arkasına sığındım. Eğilip etrafa göz attığımda bir kararı seçtim. Siyah kapüşonlu ve uzun boylu bir adam karanlığa karışarak ormana doğru koşmaya başlamıştı. Metrelerce ötemdeydi. Beni arkasında bırakıp uzaklaşmaya başladığında yapmam gerekenin farkındaydım. Sindirdim köşeden çıkıp silahımı uzaklaşan karartıya çevirdim. Kontrollü bir nefes alırken korkumu bir kenara bıraktım. Daha önce hareket eden, yaşayan bir canlıya zarar vermediğimin bilincindeydim fakat bu önemli değildi. Namlunun ucundaki kişi bu gece iki kişiyi öldürmüş ve benim peşime düşmüştü. Ona vereceğim herhangi bir zararı sonuna kadar hak ediyordu.

Ağaçların arasına girmek üzere olan bedenim omuz kısmına nişan alarak tetiği çekecektim ki biri benden önce davrandı. Gecenin içinde yankılanarak ateşlenen silah sesiyle bir an dizlerimin bağı çözüldü. Sendele-yerek hızla arkama döndüm.

Elindeki silahla bahçenin ortasında dükilen kadını gördüm. Kahve-rengi uzun saçları omuzlarından dökülüyordu. Baştan aşağı deri giyin-mişti. Güzel bir yüzü, çekik gözleri vardı. Silahını tekrar ateşlediğinde hedefi haline getirdiği kaçan kişiye baktım. Kolunu tutarak koşmaya devam eden adam her kimse saniyeler içinde karanlığa karışmış, görüş açım-dan çıkmıştı.

“Kahretsin,” diye homurdanan kadına baktım yeniden. Silahını in-dirip gözlerini benimkilere çevirdi. Az önce yaşananlardan gram etkilen-mediğini belli ederek sıcak bir tebessümle bana bakıyordu. “Selam, ben Hilal.” Gözlerini üzerimde dolaştırdı. “Sen de Kutsal olmalısın.”

Kendini takdim etmiş olmasına rağmen anlayamadım. “Kimsin sen?” diye sorgularken tüm bedenim hâlâ titriyor, az önce yaşananlar bana mantıklı gelmiyordu.

Hilal gülümsemesini genişletti ve soruma yanıt verdi. “Ben sevgili kontenjanından yararlanıyorum.”

Alaycı tavrıyla kasıldım.

Sevgili mi? Kimin sevgilisi?

Hilal evi işaret etti. “İçeri girip Araz’ı arasak iyi olur.” Elindeki silahı pantolonunun bel kısmına sıkıştırırken kıvırtarak yanımdan geçti. Göz-lerini üzerimde dolaştırıp homurdandı. “Kim seni öldürmeye çalıştıysa bizimkilerin bir an önce onu bulması gerek.”

Ağzım açık kaldı.

O adam beni öldürmek mi istiyordu yoksa başka bir şeyin peşinde miydi, bilmiyordum ama ardından bakakaldığım kadın haklıydı, bir an önce yaşananların ne anlam ifade ettiğini öğrenmeliydim. Ve Hilal denen bu kadının kimin sevgilisi olduğunu bilmeliydim.

XI. SOBE

Araz

İnsanlara acı vermekten hoşlanırdım. Bu dünyanın içine doğmamış olsam da karanlık tarafımın ana rahmine düştüğüm ilk andan beri benimle olduğunu biliyordum. Sekiz yıl önce dünya üzerindeki en korkulan insanlardan biri haline geldiğimde içimdeki öfke beni beslemiş ve bu tehlikeli yolda hızla yükselme neden olmuştu. Kanı severdim.

Özellikle birinin bedeninden dökülmesine sebep olduysam.

Ve şu an birini öldürmeme sadece saniyeler kalmıştı. Hissettiğim öfke beni cinnetin kıyısına sürüklüyordu. İkinci kez limandaki depolardan birinde sorun çıkmıştı. Bu teslimatları aksatıyordu. Salvatore'a bu sabah ulaşması gereken bir gemi dolusu kaçak silah henüz yeni yola koyulabilmişti. Dünkü sevkiyat için yola çıkan gemi İtalya açıklarında sırta kadem basmıştı. Bu durum beni ciddi ciddi kıyameti kopartma seviyesine getiriyordu. Bu işin içinde Sicilyalılar olmalıydı ve ben her an savaş ilan edebilecek bir durumdaydım.

Güneş telefonu kapatıp yüzüme baktığında rıhtımdaki depomuzdaydık. "Salvatore araştırdığını ama henüz bir bilgi bulamadığını söyledi. Teslimat güzergâhımızdan haberdar olan kimse olmadığı için bu durumun bir yanlış anlaşılma olabileceğini söylüyor. Adrian silah tedarikinde bulunacak. Olay çözülene dek teslimatların aksamasını istemiyorlar."

Böyle anlarda çemberin varlığına bir kez daha minnet duyuyordum. "Tamam, dedikleri gibi olsun ama Salvatore'a söyle, bu işin içinden Sicilyalılar çıkarsa beni hiçbir güç tutamaz."

Güneş aldığı emirle tekrar telefonunu kuşandı. Salvatore'un sağkoluna rapor geçip ondan da geri dönüş analizleri almak üzere yanımdan ayrıldı. Bu sırada ben de bir saat içinde bir başka gemiye yüklenmesi gereken silahları sandıklara yerleştiren adamlarıma baktım.

Dikkatli ol.

Zihnimin içinde fisıldayan sesle dişlerimi sıktım. Kutsal'ın sesi ve cümlesi evden ayrıldığımdan beri yakamı bırakmıyordu. Sarışının etrafındaki varlığı gün geçtikçe daha tehlikeli bir hal almaya başlıyordu, zihnimde kol gezmesi alışkanlık olmuştu. Bazen onu düşündüğümü bile fark etmiyor, aniden kendimi onu hayal ederken buluyor ve daha çok sinirleniyordum.

Ona dair bir şeyler vardı.

Ona güvenmemi istiyordu. Gözlerinde gördüğüm nefretin izini sürmememi, gerçekten ona inanmamı diliyordu. Oysa ben sezgilerime güveniyor ve ona kesinlikle inanmamam gerektiğini biliyordum. Yine de itiraf etmeliydim, ona güvenebilme ihtimali sandığım kadar irite edici değildi. Güven problemlerim sarışın karşısında dengesini yitiyordu. Yine de huysuz balerine güvenmektense kafama sıkmayı tercih ederdim, benim kitabımda ikisi aynı şeydi.

Dün geceyi hatırlayarak hissettiğim öfkeyle dişlerimi sıktım. Ersay piçinin ona sarf ettiği sözleri duymak, ona olan bakışlarını görmek ve bileğini kavradığını fark etmek bir an için onu kurşun yağmuruna tutacağımı düşünmeme neden olmuştu ve bunun tek suçlusu sarışındı. Aynı şey müzayedede olmuştu. Yabancı bir adamla konuştuğunu gördüğümde Zafer'i önümden çekip doğruca sarışına gitmek ve onunla sohbet etmeye çalışan piçe geri basmasını söylemek istemiştım. Beni harekete geçirmeyen tek şey Kutsal'ın o adama nasıl davranacağını görmek istemem olmuştu. Gayet kibar bir şekilde onu reddetmiş olmalıydı çünkü yanından ayrılan adam dumura uğramış ve biraz da şaşırmış gibi gelmişti gözüme. Tabii bu onu yine de araştırdığım gerçeğini değiştirmiyordu. Normal biriydi. Kutsal ile de herhangi bir bağı yoktu. Sanırım sarışına asılmaya çalışacak adamlara alışmam, sonra da onları ortadan kaldırmam gerekiyordu.

Ringde bedenini üstümde hissetmeme izin verdiği andan beri ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum. Ona *milaya* demekten bile fazlasıyla hoşlanmıştım. Bu saçmalık karşısında ne yapacağıma dairse tek bir fikrim dahi yoktu. Gözüm üstündeydi; bir şeyler karıştırdığını biliyor, bunu bütün hücrelerimde hissedebiliyordum. Yine de ona alan tanımam gerektiğine karar vermiştim. İstanbul'daki evimde pek fazla eşyam ya da işimle ilgili dosyalarım yoktu. Bu yüzden sarışının küçük fare misali nerelere girip çıkacağını bilmek istiyordum.

Sinsi bir tebessümle doğruldum. Evdeki kameraları kontrol edip Kutsal'ın ne yaptığını görmek istedim. Fakat telefonum çalmaya başladığında tebessümüm yerle bir oldu. Birinin zamanlaması berbattı. Masanın üstünde duran cihazı aldım. Ekrandaki ismi gördüğümde kaşlarım çatıldı. Tek umudum beni daha fazla delirtecek bir şey söylememesiydi ama biliyordum ki söz konusu Dimitri olduğunda bu imkânsızdı. Aramayı yanıtlayıp cihazı kulağıma yasladım.

“Efendim?”

“Kulağıma bir şeyler çalındı,” diyerek direkt söze girdiğinde bu huyuna minnettar kalmadan edemedim. Boş muhabbete ayıracak bir saniyem dahi yoktu. “Sergei az önce aradı.”

Sergei Smirnov, Rusya'nın en acımasız kiralık katillerinden biriydi. Bizim dünyamızdaki en iyi ikinci *sniper**'dı. Birinci sırayı Sırp mafyasının başındaki adamın kardeşi, Vadim Kralov kapmıştı.

Bu tarz adamlarla iş yapardık çünkü yeri geldiğinde bizi hedef almalarını istemezduk. Sergei'den sorumlu olan kişiye Dimitri'ydi, ikisi arkadaştı.

“Ne dedi?”

“Biri nişanlının başına ödül koymuş.”

“Ne?” Depoda yankılanan bağırış sesim üzerine tüm gözler beni buldu. Adamlarıma sırtımı dönerek sorguladım. “Ne saçmalıyorsun?”

“Beş dakika önce *Dark Web*”e ilan girilmiş. Kutsal'ın fotoğrafı ve sadece ismi yazılı. Ayrıca senin nişanlın olduğundan da bahsedilmiş. Kendisini kaçırp ilanı veren kişiye getirene ödül olarak beş milyon dolar var.” İştittiğim sözler zihnimdeki şalteri attırdı. Göğsümdeki sıkışmanın canımı bu denli acıtmasını sorgulayabilecek bir halde değildim. Hiddetle haykırırken bir şeyleri parçalamak istedim.

“Kim?”

“Sergei, ilanı veren kişinin kod adının Kodyak olduğunu söyledi,” diyerek sorumu yanıtladı Dimitri. “Rusya'daki herhangi birinin böyle bir şeye cesaret edebilmesi zor ama bu dünyanın geri kalanındaki bir diğer avcı için kaçırılmaz fırsat olabilir.”

* Uzun mesafeden hassas atış yapabilen özel eğitimli keskin nişancı. (e.n.)

** Standart tarayıcılarla erişilemeyen, anonim kalmayı sağlayan internet sitelerinin bulunduğu bir alandır. Genellikle yasadışı faaliyetler (uyuşturucu ticareti, silah satışı vb.) ile ilişkilendirilir. (e.n.)

Sarışının peşinde ona zarar vermek isteyen biri vardı, öyle mi?

Dimitri'nin yüzüne kapatıp direkt Kutsal'a korumalık eden Cüneyt'i aradım fakat telefonu açan yoktu. Lanet ederek bir diğer korumayı arıyacağım sırada Güneş koşarak yanıma geldi. "Hilal," derken ne o ne de istediği tablo umurumdaydı. "Az önce aradı. Araz, Hilal senin evdeymiş ve Kutsal yanındaymış."

Duyduğum isimle ona baktım. "İyi miymiş?"

"İyiler," dedi Güneş ve soluklandı. "Fakat eve biri girmiş. Geride bıraktığımız adamları öldürmüş. Detayları çok anlamadım ama bir an önce gitsek iyi olur." Lafı bitmeden harekete geçmiş, deponun içinde adımlamaya başlamıştım.

Sarışının fotoğrafı şu an yüzlerce katilin elindeydi. Hepsi para için onu yakalamak ve Kodyak denen şerefsiz teslim etmek istiyordu. Düşmanım çoktu ve bunun ardında kimin olduğuna dair akıl yürütmeye çalışırsam listenin kalabalıklığından işin içinden çıkamazdım. Yine de bizim dünyamızda kadınlar ve çocuklara dokunulmazdı. Bu bir görgü kuralı gibiydi. Eğer biriyle derdin varsa bunu o kişiyle halleder, ailesini bu işe karıştırmazdın. Kodyak denen adam bu denli piçse oyunu kuralına göre oynamayacak demekti ve bu durumda benim sarışını ne pahasına olursa olsun korumam gerekirdi. Başıma bela olacağını biliyordum ama benim onun başına bu derece büyük bir bela açacağını tahmin etmemiştim.

Spor arabamın sürücü koltuğuna geçtiğimde Güneş de araca bindi. Ona Dimitri'nin aramasından bahsetmemle okkalı bir lanet savurdu. "Bu çok kötü oldu." Sinirle homurdanıp telefonunu cebinden çıkardı. "Hilal'e mesaj atıp biz gidene kadar sığınakta beklemelelerini söyleyeceğim."

Gaza asılıp aracı sürmeye başladım.

Arabayı gerçek bir deli gibi kullanırken rekor zamanda eve ulaşmayı amaçlıyordum. Geç bir saat diliminin içinde olduğumuz için yollar fazla dolu değildi ama İstanbul trafiği her koşulda büyük bir dertti. Hatalı sollamamla bir araba bana korna çaldığında direksiyondaki parmaklarım seyirdi.

Dakikalar sonra evin önünde durdum ve el frenini çektim. Araçtan hızla inip bahçeye adımladığımda yerde yatan adamı gördüm. Ölen korumalardan biri sırtındaki hançerle iki seksen yerde uzanıyordu. Yanından geçip evin kapısını açtım ve içeriye girdim.

“Kutsal,” diye bağırırken neler olduğunu bir an önce öğrenmek istiyordum. Holde durup salona baktım ve tekli koltukta horlayarak uyuyan Cüneyt’i gördüm. Sinirle dişlerimi sıkarken silahıma davranıp onu olduğu yerde öldürmeme saniyeler kalmıştı.

“Ben hallederim,” diyen Güneş aklımdan geçeni okumuş gibi salona yöneldi.

O sırada diğer taraftan gelen adım seslerini işiterek soluma baktım. Aşağı kattan çıkan kadınlardan biri sarışın, diğeri esmerdi. Kutsal düşün omuzlarıyla bana baktı ve hızla konuşmaya başladı. “Eve biri girdi. Her kimse adımı seslendi ve beni bulmaya çalıştı.” Tam karşımda durduğunda bakışlarımı üzerinde gezdirerek yaralı olmadığından emin olmaya çalıştım. “Birinin geldiğini duyup kaçtı, Araz. Hilal son anda onu omzundan vurdu ama adam yine de...”

“İyi misin?” diyerek susturdum onu. Sorduğum soruya anlam veremiyormuşçasına kısa bir an duraksadı.

“Evet,” derken sesinde gizlenmeye çalışan bir şaşkınlık vardı.

Güneş yanıma geldiğinde Hilal yüzündeki gülümsemeyle adamın boynuna atladı. İkiisi birbirine sıkıca sarıldıklarında Kutsal onları irileşen gözleriyle izledi. “Sen Güneş’in sevgilisisin,” dediğinde kaşlarım çatıldı. Başka kimin sevgilisi olacaktı? Hilal, erkek arkadaşının kolları arasında kalmaya devam ederek başını salladı.

“Evet,” dedikten sonra gözlerini bana çevirdi. “Tablo için teşekkür ederim. Beni büyük bir dertten kurtardın.”

“Sorun yok,” dedikten sonra Güneş’e baktım. “Zafer’i ara. Birilerini gönderip parmak izi, bahçeden kan örneği alsınlar. Eve giren adama dair bulabilecekleri şey her neyse iyice araştırınlar. Sen de bilgisayarın başına geçip çevredeki kameraları incele. Bahçeden çıksa da yaralıysa fazla uzaklaşamaz ya da iz bırakmadan ortadan kaybolamaz.”

Güneş, Hilal’in elini tutup, “Tamam,” dedikten sonra yukarıya yöneldi. Bilgisayarını almaya gidiyor olmalıydı. Ardıma dönüp uykulu bir ifadeyle salon kapısının önünde dikilen ve başını önüne eğmiş Cüneyt’e baktım.

“Gidip kendine çekidüzen ver. Ardından çalışma odama gel.”

Emrimle saniyesinde ortadan kayboldu.

Kolumda hissettiğim dokunuşla önüme döndüğümde Kutsal'ın endişeyle ışıldayan mavi gözleri dibimdeydi. "Araz, neler oluyor?" Sesindeki incelik ve sözlerine zehirli bir sarmaşık misali dolanan endişe çenemi kapalı tutamayacağımı anlamamı sağladı. Sinirle burnumdan soludum.

"Dimitri aradı. Biri senin başına ödül koymuş. Şu an büyük bir hedefsin, sarışın. Ve hiç olmadığın kadar tehlikedesin."

Dolgun dudakları aralandı. Kolumdaki elini yavaşça çekerken kafası karışmış gibiydi. "Hedef miyim?" Kaşları çatıldı. "Ama niye? Yani kim, neden beni hedef alır ki?" Benim yüzümden olmalıydı fakat tüm olasılıkları değerlendirmeliydim.

"Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Ne gibi?"

Ona doğru bir adım attım. "Geçmişine dair, seni hedef haline getirebilecek, bilmem gereken bir şey var mı?"

"Senin nişanlın olarak bilinmeden önce kimse bana zarar vermeye kalkmamıştı. Kim, neden benim gibi bir kadın için böyle bir zahmete girer? Kendi halinde yaşayan biriyim. Peşimdeki kişi her kimse senin için değerli olduğumu sanıyor olmalı ve bu da senin düşmanın olduğunun bir kanıtı."

Kendi halinde yaşayan biri... Tabii.

"Kendini bu kadar küçümseme."

İmamı sezerek karşı geldi. "Mantıklı yaklaşıyorum. Dediğim gibi, bu zamana kadar başıma hiç böyle bir şey gelmemişti, gelmesi için de bir neden yoktu. Ama senin nişanlın olarak lanse edildikten kısa bir süre sonra adeta av haline geldim. Bana güvenmiyorsun, tamam ama bu yaşadıklarımın sebep olan tek kişi sensin."

Suçlamasını kabullendim. "Eğer gerçekten benim yüzümden bunu yaşadıysan çözümümüz kolay." Başını dik tutup doğruca gözlerimin içine bakarken hırçın duruyordu. Kutsal'a dair beni en arafta bırakan şey tam olarak buydu. Hayatımda yer edinmiş olan kimse gözlerimin içine onun gibi bakmazdı. Uyuyan yılanı dürtmez, ona meydan okumazdı. Fakat sarışın ilk günden beri bana meydan okumaktan çekinmiyordu. Belki de bu yüzden kimsenin başaramadığı kadar beni öfkeliendirip aynı zamanda meraklandırıyordu. "Bir daha yanımdan ve gözümün önünden ayrılma-yacaksın. Eşyalarını topla. Sabah Rusya'ya dönüyoruz."

Yanından geçip gideceğim sırada sinirle homurdandı. “İstersen boynuma bir tasma geçir. İşin daha kolay olur.”

Aramızdaki iki karışıklık mesafeyi teke indirdim. İnatçı ifadesine rağmen özel alanını ihlal etmemle sersemlemeler gibi oldu. Yine de pes etmeden gözlerini üzerimde tutmaya devam etti. “Gerekirse seni kendime zincirlerim,” dediğimde ağzı açık kaldı. Bu kadar şaşırmasına gerek yoktu. Sınır tanımaz bir adam olduğumu şimdiye dek öğrenmiş olmalıydı.

Daha fazla konuşmak istemeyerek çalışma odama ilerledim. Şifreyi girip içeriye adım attıktan sonra ardımdan kapıyı kapattım. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Dışarıya yansıttığım öfkenin katbekat fazlasını içimde yaşıyordum.

İstanbul’daki evimin çok korunaklı bir yer olduğunu söyleyemezdim. Açıkçası burada olmak, bu evi korunaklı hale getirmek ya da İstanbul’da gerektiğinden fazla kalmak hiçbir zaman istediğim bir şey olmamıştı. Yine de birinin elini kolunu sallayarak rahatlıkla mülküne girmiş, adamlarımı öldürmüş ve nişanlımı ele geçirmeye çalışması egomu zedelemişti. Belki de artık hayatımda Kutsal olduğu için böyle şeylere daha dikkat etmeliydim. *Korumam gereken biri vardı.* Hazal’dan sonra ilk kez, benim korunmama ihtiyaç duyan biri vardı. Kız kardeşimi yarı yolda bırakmış olabilirdim fakat Kutsal’ın bu hayata dahil olmasına izin veren kişi olarak onun sorumluluğunu almak zorundaydım.

Tıklanan kapıyla bağırdım. “Gel,” dememle Güneş ile Cüneyt aynı anda odaya girdi. Cüneyt’in yakasına yapışıp onu duvara çarptığımda yüzünde beliren korku dolu ifadeye karşı bantelim koptu. “Nişanlımı koruman gerekirken uyuya mı kaldın?”

“Patron, özür dilerim. Ben nasıl oldu anlamadım.”

“Ben sana anlatayım,” dedikten sonra boğazına yapıştım ve nefesini kestim. “Kutsal’ın üzerinden gözünü ayırmamanı emretmeme, onu canın pahasına koruman gerektiğini bilmene rağmen salonumdaki koltuğa yayılıp uyudun!”

“Yemin...” dedi zar zor. “Yemin ederim, istemeden oldu. Film izliyorduk ve kahve içiyor olmama rağmen bir anda dayanılmaz bir uyku bastırdı. Normalde böyle bir şey asla yapmam, patron. Ne kadar dikkatli olduğumu biliyorsun.”

Evet, bu yüzden onu arkada bırakmıştım fakat o bana yanıldığını göstermişti ve ben yanılmaktan nefret ederdim. Boğazındaki parmaklarımın baskısını artırdım. “Limandaki depoya git. Bu saatten sonra orada çalışacaksın. Seni bir daha evimde ya da ailemin yanında görmek istemiyorum.”

Yakasını bırakıp çalışma masama ilerledim. Cüneyt eğdiği başıyla odadan çıktığında canını bağışladığım için ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı. Daha önce verdiğim emirleri eksiksiz ve en iyi haliyle yerine getirmiş olması bu seferlik yırtmasını sağlamıştı ama bir daha ona güvenmem söz konusu değildi.

“Aradın mı adamları?”

“Evet, yoldalar.”

Güneş koltuğa geçerken ben de sandalyeme oturdum. “Kameralara baktım,” dediğinde dikkatle onu dinledim. “Fakat bu geceye dair kaydedilmiş tek bir görüntü yok. Anlaşılan eve giren kişi her kimse yaptığı ilk şey sisteme sızmak olmuş.”

Beklediğim şeyi duyduğum için tepki vermemiştim. Güneş bana çevredeki kameraları inceleyip işe yarayabilecek ufak şeyler bulduğunu anlatmaya başladığında onu dikkatle dinledim. Konuşması bittiğinde yeraltındaki tanıdıklarına mesaj atarak Kodyak ismiyle ilgili bir alarm oluşturdum. Ardından Dark Web’e yeni bir ilan ekledim. Nişanlım için ödül oluşturan adamı bana getirene on milyon dolar verecektim.

Geçen yirmi dakikanın ardından en yakın arkadaşlarımdan biri ve birini bulmak söz konusu olduğunda ondan daha etkili olabileceğini sanmadığım tek kişi olan Hektor ona gönderdiğim mesaja bir iletiyle cevap verdi. Dosyaya tıklayıp Kodyak ismiyle ilgili bulabildiği şeylere göz attım.

Elimizde adamın neye benzediğine dair bir fikir yoktu lakin otuzlu yaşlarının başlarında olabileceği düşünülüyordu. Almanya, Prag ve Viyana’da kadın ticaretiyle ilgilenen birkaç isimle bağlantılı olduğu dosyada yazıyordu. Kimliksiz biriydi. Hayaletin tekiydi. Ve kesinlikle profesyoneldi. Böyle bir adamın sarışınının peşinde ne işi vardı? Benim düşmanım olma ihtimali düşük gelmeye başlamıştı, benimle herhangi bir konuda uzaktan yakından alakası yok gibi duruyordu.

Buradaki amaç başka bir şeydi. Belki de Kodyak denen kişi Kutsal’ı elde ederek onu koz olarak kullanıp bana bir şey yaptırmak istiyordu.

Nişanlanmamın zayıflık olarak görüleceğini, Kutsal'ın bir hedef haline dönebileceğini biliyordum ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Sinirle homurdanıp Hektor'a teşekkür mesajı atıp cihazı masamın üstüne bıraktım.

"Yarın Rusya'ya dönüyoruz."

Güneş başını salladı. "Gerekli ayarlamaları yaptırıyorum." Bilgisayarının ekranını kapattı. "Hilal de bizimle gelecek. Tabloyu bugün alıcısına ulaştırmayı planlıyor. Ardından İstanbul'da bir işi kalmayacak."

"Güzel," deyip emir verdim. "Elena'yı arayıp kontrol et."

"Hallettim bile."

Yerimden kalkıp çalışma odamdan çıktım. Holde yürürken gözüme çarpan kişiyle durdum. Kutsal, yüzü şömineye, sırtı bana dönük şekilde salonda oturuyordu. Karnına dek çektiği bacaklarına kollarını dolamış, çenesini dizine yaslamıştı. Gözüme öylesine savunmasız gelmişti ki içimde yeşeren onu koruma dürtüsü beni bir deprem misali sarstı. Bilinçsizce ona doğru ilerledim ve şömineden yayılan ateşte gözlerini dolaştıran kadının güzel yüzünün fazlasıyla asık olduğunu gördüm.

Kendimi yanına atarak her daim parıldayan mavi gözlerinin üzerime çevrilmesine neden oldum. Arkama yaslanıp elinde tuttuğunu yeni fark ettiğim şarap kadehine göz attım. Yarısını içmiş, yanaklarının kızarmasını sağlamıştı. Beyaz tenindeki bu pembelikle ne kadar tatlı durduğunu düşündüm. İstemsizce kıvrılan dudağımı düzeltmek adına boğazımı temizledim. Uzanıp zigon sehpanın üstünde duran şarap şişesini aldım. "Uyuyamadın mı?"

"Uyuyamadım," dedikten sonra şişeyi işaret etti. "Onu mutfakta buldum ve alkole ihtiyacım olduğunu düşündüm. Umarım senin için bir mahsuru yoktur."

İçkimden büyük bir yudum alıp tekrar arkama yaslandım. "Elbette yok."

"Bir şey bulabildin mi?"

Onu korkutmak istemesem de gerçekleri bilmeliydi. "Peşindeki kişinin adı Kodyak. Takma bir isim. Kendisi kadın ticaretiyle bağlantılı gibi gözüküyor fakat hakkında daha fazla bir şey bulamazdım. *Henüz*."

"Kadın ticareti mi?"

Gözlerinde beliren korkuya karşılık aklından geçen ihtimalleri tek tek öldürmek istedim. "Dert edeceğin bir şey değil, o adam bir daha sana

yaklaşamayacak.” Bunun için tüm önlemleri alacak ve o piçi bulup derisini ni yüzecektim. “İsim sana tanıdık geldi mi?” Durup düşündü ve kaşlarını çatarak zihnini yoklarcasına bir süre sessizleşti.

“Hayır,” derken emin gibiydi. “Anlayamıyorum, niye biri benim peşime düşer ki?”

“Bana zarar vermek için sana ulaşmaya çalışıyor olmalı.”

“Benimle sana nasıl zarar verebilir?”

Görünenin ötesini keşfetmesini sağlarken acı bir tebessüm ettim. “Benim gibi bir adamın tek zayıf noktası sevdiği kadın olabilir de ondan.”

Gözlerindeki şüpheyi saklamaya bile çalışmıyordu. Söylediğim her sözün ardında çürük tarafını arıyordu. Onun için çoktan hükmü verilmiş bir davaydım. Ne söylersem söyleyeyim zihninde kötü biriydim ve en dürüst cümlemlerle dahi onun için iyi bir adam olamazdım.

“Bu yüzden şu an düşmanlarım için büyük bir hedefsin. Sana garanti edebileceğim tek şey, kimsenin sana zarar vermemesi için elimden geleni yapacağımı bilmeni sağlamak. İsterseler ordu göndersinler, kimse benim olanı benden alamaz.”

Dudağının kenarını kıvrarak buruk bir tebessüm ederken alaycılığını sesine yansıttı. “Mağara adamı misali sahiplenici tavrın karşısında öfkelenmeyeceğim, ikimiz de biliyoruz ki ne ben seninim ne sen benimdin.”

“Ama diğerleri bilmiyor, Kutsal.” Cevabım karşısında bir an sözlerimi idrak edememiş gibi afalladı. “Herkes seni benim sanıyor, beni de senin,” diyerek açıklamada bulundum. “Bu oyuna kendi kendini soktun. Bu yüzden gerekeni yapmak zorundasın. Ben seni koruyacağım, sen de benim olacaksın, en azından geri kalan herkesin böyle düşünmesini sağlayacaksın. Artık benim olan her şey senin.” İyice anlamasını isteyerek kelimelerimin üstüne bastım. “Rusya benimse senin de. Türkiye benimse senin de. Dostum varsa senin de dostun. Düşmanım varsa senin de düşmanın. Ben kralısam sen de kraliçesin.”

Hiçbir şeyin farkında değildi. O anlamaya imzasını attığında sadece ruhunu şeytana satmamış, aynı zamanda şeytanın yaveri haline gelmişti. Sahip olduğu gücü idrak dahi edemezdi.

“Kapalı kapılar ardında benden nefret edebilir, istediğin kadar öfke kusabilirsin ama anlaşmamız sonlanana dek diğer herkes için güçlü çift pozları vermeliyiz.”

Hafifçe başını salladı. “Biliyorum.” Gözlerini kaçırıp şöminede yanan odunlara bakmaya başladı. “Tuhaf,” diye mırıldandı kısa bir sessizliğin ardından. “Beni alıkoyduğun gece kafamda yarattığım sen bambaşkaydı.”

Uyanan ilgimle sorguladım. “Nasıldı?”

“Canımı acıtacağını, belki de daha kötüsünü yapacağını sandım.”

İmasını sezmek gerilmeme sebep oldu. Bakışlarını gözlerime çevirdiğinde ne gördüğünü bilmiyordum ama ifademden sezdiği şey her neyse onu daha fazlasını anlatmaya itmişti. “Bratva’nın liderinin senin gibi biri olması tuhaf. Mafya denince aklına takım elbiseli bir ağır abi gelir insanın. Böyle tespih sallayan, her gün adam öldüren biri. Gerçi sen Rus mafyasısın.”

Kahkahama engel olamadım. Bakışlarını bana çevirerek yüzümü incelediğindeyse homurdandım. “Çok film izliyor olmalısın, sarışın. Yirmi birinci yüzyıl mafyasıyım ben. Hani şu daima şık ve modern olanlardan.” Göz kırpmama engel olamadım. “Ayrıca hak etmeyen kimseye zarar vermem.”

Sözlerim üzerine bir süre beni süzdü. İşte yine gözlerinde o anlam veremediğim nefret vardı. Saniyeler önce bana berrak bir gökyüzünü anımsatan gözleri şimdi bulutluydu. Kendini saklamaya çalışsa da görebiliyordum. Bana dair onu öfkeliendiren bir şey vardı.

“İşin gereği, temin ettiğin şeylerden dolayı, bu sözüne inanmam zor.”

“O şeyleri temin eden ben olsam da ihtiyaç duyan kişi değilim.”

“Ne?”

Karışan kafasıyla mırıldandım. “Sanırım bazen daha çok genç olduğumu unutuyorum.” Aramızda dokuz yaş vardı. Şimdi fark ediyordum ki Kutsal benden fazlasıyla gençti. Peki, bu umurumda mıydı? Hayır. Gözlerindeki nefretin büyüdüğünü gördüm. Savunmaya geçerek anında sözlerime karşılık verdi.

“Ne demek istiyorsun?”

“İnsanlar kararlarının sonuçları iyiye kendilerini yüceltmeye, kötüye bir başkasını suçlamaya eğilimlidir. Oysa herkes kendinin kurtarıcısı ve katilidir. Gerisi önemsiz ayrıntılar.”

“Kendini böyle mi rahatlatıyorsun?” diye sorduğunda sesindeki öfkeye eşlik eden başka bir duygu vardı. Bana hüznü çağrıştıran bu tını doğru yolda olduğumu söylüyordu.

“Ben yaptıklarımın sorumluluğunu alırım,” dedim bütün kararlılığımı. “Kimseye de içindeki kötülük ve iyilik terazisinin yargıcı olma hakkını tanımam. Senin gözünde nasıl biri olduğum da önemli değil. Anlaşmamız boyunca senden tek beklentim bana saygı duymak. Tıpkı benim sana duyduğum gibi.”

“Bana saygı duyuyorsun yani, öyle mi?”

“Elbette,” dedim bir saniye düşünmeden. “Hayata tutunmaya çalışan, yalnızlığının seni örselemesine veya yıkmasına izin vermeyen daha yirmi dört yaşında bir kadınsın. Bu zamana kadar kendini yetiştirip korumuşsun. Sana güvenmiyorum, varlığıyla beni sınıdığın da bir gerçek ama sana saygı duyuyorum, bunu hak ediyorsun.”

Yüzündeki ifade öylesine çarpıcıydı ki şaşkınlığından keyif duydum.

“Araz,” diye seslenen Güneş ile omzumun ardından hole baktım. Elindeki telefonu sallarken göz ucuyla Kutsal’a baktı. “Polisler gelmek üzere. Hilal de tabloyu alıcısına götürmeye gitti. Ayrıca evdeki kameralar için de arıza raporu oluşturdum. Güvenlik şirketi de bir saat içinde burada olacak.”

“Evde kameralar mı var?” diye soran Kutsal’ın dehşet dolu sesiyle ona baktım. Solgunlaşan tenine artık kırmızıya çalmaya başlayan yanakları eşlik ediyordu.

“Evet,” dedim ve yerimden kalkıp elimdeki şeyi bir kenara bıraktım.

“Bu gece odamda kalmanı istiyorum. Ev bir hayli kalabalık olacak.”

“Seninle uyumayacağım.”

Tiksinir gibi bana bakmasıyla midem kasıldı. “Sana benimle uyuyacaksın demedim. Benim odamda kalacaksın dedim.” Sözlerim üzerine bakışlarını kaçırıp elindeki kadehi sehpanın üzerine bıraktı.

“Sen nerede uyuyacaksın?”

“Ben uyumayacağım. Halletmem gereken işler var.”

“Niye kendi odamda kalıp kapıyı kilitlemiyorum?”

“Tüm eve yeni kamera sistemi kurdurtacağım. Odanın içinde değil ama hemen kapı önünde kameralar var. Bu yüzden o odanın boş olması gerek. Koridor adam kaynayacak.” Yerinden kalkıp holde telefonla konuşan ve bizi tamamen görmezden gelen Güneş’e baktı. Gözlerini yine benimkilerle buluşturduğunda kollarını göğsünün önünde birleştirdi.

“Senin odanda kamera yok mu o zaman?”

“Hayır.” Şüpheyle baktım ona. “Neden soruyorsun?”

İçinde samimiyetten uzak bir sevimlilik bulunduran tebessümüyle cevap verdi. “Hiç, genelde çıplak uyurum da sapık gibi beni izlemeni istemedim.”

Sözleri bir anlığına havada asılı kaldı. Ne alay vardı sesinde ne de tam bir ciddiyet. Ben de o arada sıkışıp kaldım. Kaşlarım hafifçe çatıldı. Bunun bir şaka olup olmadığını tartmaya çalışırken zihnim istemediğim bir yöne kaydı. Onu yatağımda, savunmasız ve en gerçek haliyle hayal ettim bir anda. Düşüncemle içime ince bir huzursuzluk sızdı. Çenemin gerildiğini hissettim. Aklımda beliren görüntüyü katletmek isteyerek bakışlarımı kaçırırsam da sadece birkaç saniye Kutsal’a bakmadan edebildim. Kendimi dahi şaşırtarak tek bir adımda alanına sızdım. Gözlerinin içine bakarken neden öfke içinde yanıp tutuştuğumu biliyordum.

“Odanın kapısını kilitle,” derken askerlerime emir verdiğim bir tonda onunla konuşuyordum. “Ve benden başka kimseye kapını açma.”

Yanaklarındaki kızılık yavaş yavaş boynuna doğru indi. Nefes alışının değiştiğini fark edecek kadar yakındım ona ama ne düşündüğünü çözebilecek kadar yaklaşabilmem mümkün değildi. Bir şey söylemedi. Sadece bir an daha baktı bana. Sonra başını hafifçe çevirip yanımdan geçti. Omzunun milimetrik bir mesafeye beni sıyırması tüylerimi diken diken etti. Yürüyüşünü hızlandırarak adeta kaçan sarışının ardından baktım. Neden içimden onu yakalamak geliyordu?

Yangın yerine dönen boğazımla salondan çıkıp mutfığa girdim. Kendime soğuk su doldurup kendimi kasmaktan ağrımaya başlayan başım için bir ilaç almam gerektiğine karar verdim. Ocağın üstündeki dolabı açıp ilaç kutusunu çıkardım. İçini karıştırmaya başladığımda elime bir şişe çarptı. *İnsomnia** yaşadığım dönemlerde kendimi uyutabilmek için aldığım ilaç şişesine bakarken aklımda Cüneyt’in sözleri yankılandı. *Kahve içiyor olmama rağmen bir anda dayanılmaz bir uyku bastırdı.* Ateşlenen silahın sesine dahi uyanmayacak kadar derin bir uyku. Bu ilaçları almayı bırakmamın sebebi buydu, insanın algılarına inen bir kepenk gibiydi. Şişeyi elime alıp içindeki haplara göz attım. Parçalar birbiriyle kusursuzca örtüştü ve içime ağır bir yük bindi.

Kutsal istediği kadar kaçabilirdi.

Fakat benden saklanamayacaktı.

* Halk arasında uykusuzluk olarak bilinen bir uyku bozukluğudur. (e.n.)

XII. MAHSUR KALANLAR

Kutsal

Fırtına yaklaşıyor diye fısıldadı zihnimdeki ses. Kıyametin başlangıcını işaret eden alametleri görmezden gelmek isterdim lakin her şey ortadaydı. İçine düştüğüm çukur cehennemin azap dolu katmanlarına açılan kapının önüydü.

İçimde yaşayan küçük kıza tutunmak istedim. Gün doğmadan uyuyamayan, karanlıktan ve karanlığa saklanan canavarlardan korkan o küçük kızın geldiği noktaya hayret ettim.

Ne ara benimsemiştim karanlığı bu kadar?

Bir parçası mı olmuştum dipsiz siyahlığın?

Aklımın sınırlarına çarpan sesle gözlerimi yumdum. Silahın ateşlenmesiyle geride bıraktığı can yakıcı tını ruhumu talan etti. Geceyi delip geçen o ses, bedenimin kaskatı kesilmesine neden olmuştu. Anılarım karanlığımın içindeki projeksiyondan yansıdı. Geçmişimin izdüşümüyle sendeledim. Yıllar öncesinde buldum kendimi. Silahın ne olduğunu, nasıl kullanıldığını öğrendiğim o gündeydim. Babam, Erdem amca ve Eylül yanımdaydı. Hep birlikte şehirden uzak, ormanlık bir alana gitmiştik. O zamanlar daha sadece on dört yaşında olmalıydım. Başıma geleceklerden habersizce babam ve sevdiğim iki insanla vakit geçireceğimi düşünerek çıktığım yolda büyük bir ders almıştım.

Babamın arazi aracından indiğimizde Eylül ile tedirgin hissettiğimizi anımsadım. Erdem amca ile babam yanlarında getirdikleri silahları portatif masaya dizerken onları izlemiştim. Büyük ve gür ağaçların arasından sızan güneş ışıkları doğanın güzelliğini öne çıkarmış, kuşların sesi kulaklarımı doldurmuştu. Karşımdaki iki adamın belli aralıklarla, mesafeleri ölçerek hedef pankartlarını ağaçlara asmalarıysa bu büyüleyici atmosfere yapılan bir haksızlıktı.

Eylül'ün ürkek sesiyle sadece benim duyabileceğim bir desibelde konuştuğunu hatırlıyordum. "Bunu yapmak istemiyorum," demişti kollarını ince bedenine dolarken. Zümrüt yeşili gözlerindeki korku içimi sıplatmıştı fakat ona belli etmemeye çalışarak tebessüm etmeye zorlamıştım kendimi.

"Sorun değil." Onu rahatlatmak istercesine omzunu okşamıştım. "Eğlenceli olacak."

Söylediklerime kendim de inanmamıştım.

Fakat inanmadığım şeyleri Eylül'e söylemekten geri kalmazdım. O inansın, rahatlasın ve mutlu olsun isterdim. Aynı yaştaydık ama daima ablası gibi hissederdim. Onu koruyup kollamak görevim gibi gelirdi. Başarılı olamadığım bir görevdi.

Babam silahları kontrol ederken bir kez olsun bana bakmamıştı. O da durumumuzdan mutlu değil gibiydi. Erdem amcanın gülümsemesini fark ettiğimde ben de tebessüm etmiştim. "Hazır mısınız, kızlar?"

Daha on dört yaşında olan iki genç kızı karşılarına alıp böyle bir şey öğretmek istemelerinin nedenini o zamanlar bile sorgulamıştım. "Evet," diye yalan söylemiş ve başımı dikleştirip güçlü durmaya çalışmıştım. Eylül ise benim aksime daha çekingen bir tavır sergilemişti. Babamın tok sesini işitmiştim.

"Bu bir oyun değil. Kendinizi korumayı bilmeniz gerek ama asla zorunda kalmadığınız sürece elinize silah almamalısınız."

Benden onay almak ister gibi bakmaya devam ettiğinde başımı salladığımı anımsıyordum. Anlatmak istediğini kavradığımı fark ettiğinde parmaklarımın arasına bırakmıştı demir yığınını. Ağırlığını hissetmek afallamama neden olmuştu. Elim büyüklüğündeki silahın bir insanın hayatını ne hale getirebileceğinden habersizce verdiği güç karşısında kendimi yenilmez zannederek güldüğümü hatırlıyordum.

Babamın bütün detayları anlatışını büyük bir dikkatle dinlemiş, her ayrıntıyı anlamaya çalışmıştım. Erdem amcanın gurur duyduğunu düşünmememe neden olan tebessümüyle beni izlediğini fark ettiğimde bunu başarabileceğime emin olmuştum. "Silahını kontrol et," demişti babam bir askere emir verir gibi. Sesindeki mesafeye ve ciddiyete yenilmeden dik durmaya devam etmiştim. Bacaklarımı omuzlarımın hizasında açıp ilk önce silahın şarjörünü, ardından yatağını kontrol etmiştim. "Nişan

al.” Ağır demiri kaldırıp metrelerce ötemdeki ağaçta asılı duran pankartı gözüme kestirmiştim. “Tetiği çek.”

Komutuyla mandala asılmıştım. Etrafımızdaki kuşların korkarak uçuşmasına neden olmuş lakin başarmıştım. Pankartı vurmuş, bunun verdiği tatminle gülümsemiştim. Gözlerimi yanımdaki adamla buluşturduğumda bütün tepkisizliğiyle bana baktığını görmekse dudağımı dişleyip tebessümümü yok etmeme neden olmuştu.

“Bir daha.” Mekanik sesiyle verdiği emir karşısında pozisyonumu alıp bu sefer biraz daha uzakta kalan pankartı hedef almıştım. “Ateş et,” dediğinde tekrar asılmıştım mandala. Kulağımı yakan keskin sesle kaşlarımı çatmış, gözlerimi kısarak pankarta bakmıştım. Ucundan da olsa vurabildiğimi görmek kendime olan güvenimi arşa çıkarmıştı. Dakikalar birbirinin üstüne devrilirken kendimi defalarca kez tekrarlamıştım. Babam emrediyor, ben gerçekleştiriyordum.

Bir şarjörü yarıladığımda Erdem amcanın neşeli sesini işitmiştim. “Hiç fena değil.”

“Öyle mi dersin?” Tek kaşını kaldırarak sorgulamıştı babam onu. Erdem amca ise yüzündeki tebessümle gözlerini üzerimde dolaştırmıştı.

“Hakkını vermek lazım. Kutsal’ın doğal bir yeteneği var.”

Babam bir süre bana bakmış, ne başarıyı tebrik etmiş ne de tek kelime söylemişti. Saniyelerin ardından onu takip etmemi isteyerek yürümeye başlamıştı. Dediklerini yaparak elimdeki silaha sıkıca sarılıp peşinden gitmiştim. Ormanın içinde ilerledikçe ayaklarımın altında ezilen dal parçaları ses çıkarmıştı. Erdem amca ve Eylül’den çok uzaklaşmamıştık lakin aramıza yine de mesafe koymuştuk. Babam ellerini arkasında birleştirip disiplini temel alan bir komutan gibi bana baktığında duraksamıştım. Gözlerini üzerimde gezdirmişti. Sınırlarımı ölçmek ister gibi davranması gerilmeme neden olmuştu.

“Diyelim karşında sana zarar vermek isteyen biri var.” Dünyamı alaşağı eden sesiyle yutkunmuştum. “Onu vurabilir misin?”

On dört yaşındaki benliğimin işittiği soruyla titrediğini anımsıyordum. Ruhumda filizlenen korkuyu belli etmemek istercesine başımı dikleştirmiştim. “Vurabilirim.”

Karşısındaki adam tek kaşını kaldırmıştı. Tek bir duygu kırıntısı bile yoktu yüzünde. Bir heykelden farksız olduğunu düşünmeden edememiş-tim. “Nefes alan, yaşayan bir canlıya ateş edebilirsin demek.”

Mideme sapanan ağrının keskinliği canımı yakmıştı. Ruhumu kap-layan zehri kusmak istemiştim. İçimdeki ürkütücü kaosu belli etmemeye çalışmıştım. *Benimle gurur duymasını istemiştim.* Kızının başarabilecekle-rini görsün, zayıf olmadığını anlasın istemiştim.

“Evet.”

Başını sallamıştı babam. Anlaşıldığımı hissetmeme neden olan hare-ke-tiyle omuzlarımı düşürmüştüm. Ardından beklemediğim bir tavır ser-gileyerek az ilerimizde kalan bir noktayı işaret etmişti. “Öyleyse ateş et.”

Gösterdiği hedefi bulan gözlerim, algıladığı tabloyu kabullenmek iste-miyor gibi buğulanmıştı. Kalbime sapanan acıyla olduğum yere bir çivi gibi çakılmıştı.

Kırmızı gözleriyle bana bakan ve bir pamuğu andıran tavşan az ile-rimde durmuştu. Küçük ve güzeldi. İnsanın sarmalayıp sevmek isteyeceği bir tatlılığa sahipti. Hiçbir zararı yoktu. Sadece besleniyor, yaşamaya çalış-ıyordu. Evinde güvende olduğunu düşünmüş, ormanın içinde ilerlerken karşıma çıkmıştı. Ona zarar vermek istemediğimi anlamış, buna hakkım olmadığını hissetmiştim.

“Sana onu vur dedim!”

Babamın bağırsıyla yerimden sıçramıştım. Emrini gerçekleştirme-mem öfkelenmesine neden olmuştu ama bunu yapamazdım. Küçük ve masum bir hayvana zarar veremezdim. Babama baktığımda konuşmadan yalvarmış, benden bunu istememesini dilemişim. Tek kelime etmeden tüm kararlılığıyla bana bakmaya devam ettiğindeyse başka bir seçeneğim olmadığını anlamıştım. Karşı koyamayarak önüme dönmüş, pozisyonu-mu alarak silahı doğrultmuştum. Namlunun ucunda duran ve her şeyden habersiz olan tavşan başını kaldırıp bana baktığında ruhum yara almıştı. Tetiği çekersem kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum.

Kaçıp gitmesini dilemişim. Oyalanışımdan yararlanıp gözden kay-bolmasını istemiştim fakat yapmamıştı. Bir hedef olmaya devam etmişti. Düştüğüm dehşetten çıkamamış, korkumu aşamamıştım. Parmaklarımı sıkıca silaha dolayıp öylece durmuştum. Benliğimi sarmalayan panik nefes alıp verişimi zorlaştırmış, vücudum titremeye başlamıştı. Bana bir

ömür gibi gelen saniyelerin ardından babam sert bir şekilde elimdeki silahı almış, canımı yakacağını düşünmeden ya da umursamadan parmaklarını çeneme yerleştirip ona bakmam için beni zorlamıştı. Gözlerine yerleşen karanlığın beni yutacağından korktuğumu hatırlıyordum. Çocukluğumun yaşadığı en ağır travmalardan biriydi bu zira babamın ağzından çıkan her kelime ölene kadar hatırlayacağım bir nasihatti.

“Ağaç vurmak kolaydır kızım,” demişti. Hitap şeklini bir hakaret gibi söylemesiyse canımı yakan asıl şeydi. “Yaşayan bir hedefe ateş edemediğin sürece eline silah almanın önemi yok.”

On dört yaşındaydım.

Daha sadece on dört yaşındaydım.

Bakışlarımı karşımda durmaya devam eden tavşana çevirdiğimi hatırladım. Hedef demişti babam. Bir canlı ya da insan değil. Ateş etmem gereken bir hedefi anlamlı kılmak gibi bir derdi yoktu zira onun için bunun bir önemi de yoktu. Tehlike arz eden şey her neyse ortadan kaldırılmalıydı. O günden sonra elime bir daha silah almama izin vermemiş, bunun bana göre bir şey olmadığını söylemişti. Zayıf olduğumu düşündüğünü bakışlarından anlamıştım. Erdem amca ile onu ayıran nokta tam burada devreye girmişti. Onun yok saydığı potansiyelim fark eden kişi en iyi dostuydu. Başarabileceklerimi anlamış, zırhımı kuşanmama yardım etmişti.

Ama babam bana bambaşka bir ders vermek istemişti.

Geri çekildiğinde onu anladığımdan emin olmam adına acımasızlığının altını çizerek ötemizdeki tavşana silahını doğrultmuş ve bir saniye bile beklemeden, tereddüt dahi etmeden tetiği çekmişti. Acı dolu minik bir ses kulaklarıma dolduğunda bedenimden geçen titremeye gerilemiştim. Kana bulanık beyaz tüylere bakarak saniyelerce ormanın ortasında dikildiğimi anımsıyordum. O gün öğrenmiş, dersimi almıştım.

Canavarlar, insanlardı.

İnsanlar, canavardı.

Gözlerimi aralayıp yattığım yerde uzanmaya devam ederken hatırladıklarımın beni mahvetmesine izin verdim. Belki babam geldiğim noktayı görseydi bu sefer gerçekten benimle gurur duyar, onore olurdu. Sanırım bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim çünkü kendisi ölmüştü. Elimde ona dair bende açtığı yaralar ve yaşattığı travmalardan başka bir

şey yoktu. Yine de bilmesini isterdim. Onun zannettiği gibi âciz ve güçsüz değildim. Hiçbir zaman da olmayacaktım.

Yine de inkâr edemezdim. Ne zaman Araz Vladimirov'a baksam kendimi o tavşan gibi hissediyordum. Gözlerinin bana doğrultulmuş bir silah olduğunu düşünüyordum. Ve ne zaman tetiği çekecekti merak ediyordum.

Tepemdeki gökyüzüne bakmaya devam ettim. Araz'ın odasında ve yatağındaydım. Saten çarşafların üzerinde yatıyor ve dolunayı incelerken zihnimde kayboluyordum. Bu gecenin her bir noktası beni fazlasıyla tetiklemişti. Özellikle birinin peşimde olması, bana zarar vermek istemesi... Sıraya girmeliydi.

Yana dönüp Hazal'ın fotoğrafına bakmaya başladım. Sanat eserleriyle dolu odasına girdiğim için ona bakarken kalbimde derin bir sızı hissettim. Bunu düşünmek evdeki kameraları hesaba katmadığımı bana hatırlattı. Araz'ın zekâsını bir daha asla hafife almamalı, daha dikkatli olmalıydım. Bu gece hiç anlamadan büyük bir felaket atlatmıştım.

Hilal'e de teşekkür etmeliydim.

Gerçi çoktan etmiştim.

Kendisi sevgili kontenjanından olduğunu söyleyerek beni diken üstünde tutsa da kısa süren diyalogumuz ve sığınakta geçirdiğimiz on dakikayla kötü biri olmadığını düşünmemi sağlamıştı. Eve gelmesinin başlıca nedeni bizim geçen akşam müzayededen satın aldığımız tabloydu. Anlaşılan Araz o tabloyu Hilal için satın almıştı. Bu yüzden Güneş çıkagelip kıza sarılana kadar Hilal'in ciddi ciddi Araz'ın sevgilisi olduğunu düşünmüştüm.

Uzandığım yatakta kaç kadınla birlikte olduğunu sorgulamak o kadar beklenmedik, o kadar ani bir düşünceydi ki aklımdan geçen olasılığı algılamam ve hızla yatıdığım yerden doğrulup yüzümü buruşturmam sadece birkaç saniyemi aldı.

Yataktan kalkıp amaçsızca odanın içinde adımladım. Üzerimdeki pijama takımını düzgün olmasına rağmen çekiştirdim. Elbette çıplak uyuyordum fakat Araz'ın odasında kamera var mıydı, öğrenmek istemiştim ve dikkat çekmeden bunu sormanın başka yolu o an aklıma gelmemişti. Gerçi o odasına girdiğinde çıplak bir kadın görmeye alışık olmalıydı ki sözlerim karşısında gram tepki göstermemiş, ilgisini çekmediğimi belli etmişti. Bu iyi bir şeydi. Bu benim istediğim şeyin ta kendisiydi.

Odanın kapısını kilitle. Ve benden başka kimseye kapını açma.

Zihnimin içinde cınlayan sözleriyle göğsüm daraldı. Ona kapıyı açacağı mı, böyle bir ayrıcalığa sahip olabileceğini de nereden çıkarmıştı acaba? Her istediğini almaya ve yapmaya alışık bir adamdı. Ona gıcık olmanın bir nedeni de küstahlığıydı. Kibrinde boğulsa çok hoşuma giderdi.

Gözüm Araz'ın giyinme odasına kaydı. Ahşap kutuyu hatırladım. Bana aşına gelen lila tokenın bir kadına ait olduğunu düşündüm ve ona daha yakından bakmam gerektiğine dair dayanılmaz bir dürtüyle sınırdım. Harekete geçtim. Gömleklerin altında kalan kutuyu alıp odanın ortasındaki adanın üzerine bıraktım. Kapağı açıp içindeki tokayı aldığım da kaşlarım çatıldı. Lila rengindeki taşlarla çevrelenmiş tokayı evirip çevirmeye başladım. Evet, bir kadına ait olduğu aşikârdı.

Tokayı yerine bırakıp kapağını kapattım. Kutuyu alıp ardıma döndüğümde halının kenarına takılan ayağımla sendeledim ve ellerimin arasındaki ahşap kutuyu düşürerek yerimden sıçradım. Panik bedenimi ele geçirirken kanımın çekildiğini hissettim. Vücuduma yayılan soğukluk buz kütlesi haline gelmemi sağladı. Gürültüyü kimsenin duymadığını umarak ayaklarımın dibinde duran kutuya eğildim. Gözlerimi üzerinde dolaştırıp kırılmadığına emin olduğumda fark ettiğim detayla durdum.

Altında bir bölme vardı. Titreyen parmaklarımı çıkıntıya yerleştirip çektiğimde göz ucuyla gördüğüm kırmızı zarf karşısında kalbim bir an atmayı unuttu sandım.

Oradaydı.

Erdem amcanın bana almamı emrettiği ve içinde ne olduğunu öğrenmek istediğim zarf bölmenin içindeydi.

Ahşabı çekiştirerek açmaya çalıştım lakin başaramadım. Alttaki mandalları açmam gerektiğini anladığımdaysa zaman kaybetmedim. Mandalları açarak zarfı kutunun içinden çıkardım. Ardından her şeyi eski haline döndürüp doğruldum. Kutuyu aldığım noktaya bırakarak parmakları arasındaki zarfı inceledim.

Katil ve zalim bir adamın ellerinde hapsolmuştum. Beni karanlığına çekmeye çalışıyor, etkisi altına girmemi sağlamaya çabalıyordu. Bunun içinde her ne varsa onun rezalet biri olduğunu anımsamama neden olacaktı. Parmakları arasındaki kâğıt parçası benim için bir hatırlatıcı olabilirdi. Ya da daha da önemlisi, bir delil sayılabilirdi.

Üstündeki mühürü söküp içindeki belgeyi aldığım da titreyen parmaklarım işimi zorlaştırdı. Kâğıdı açıp içinde yazanları okumaya başladım. Su almaya başlayan bir gemiydim. Algıladığım her cümlede bacaklarım gücünü kaybediyor, bedenim yere yığılmak istiyordu.

İçimde yeşeren öfkenin kime ve neye ait olduğunu bilemedim. Erdem amca ile Zafer amcanın hesabına aktarılan bir milyon doların faturası ellerimin arasındaydı.

Gözlerimin karardığını hissederek yaşadığım yıkımı sindirmeye çalıştım. Zihnimdeki küçük kız bilmiş bir tavırla bana baktı. Neler olduğunu anlamak istemedim. İncancıma sadık kalmaya çalıştım. Ellerimin arasındaki belgenin gerçek olmamasını diledim fakat biliyordum. Yaklaştığını zannettiğim fırtına çoktan başlamıştı.

Babam haklıydı.

Küçük kızı, saf ve çaresizdi.

@ayisigikita

GEÇMİŞ

Genç kız metrodan inip basamakları çıkmaya başladığında önüne gelen bir tutam sarı saç savurdu. Soğuktan uyuşan ellerini şişme siyah montunun ceplerine iştiririrken geç kaldığının bilincindeydi. Yeraltından çıkıp kalabalığa karıştığında adımlarını hızlandırdı. Yine dans etmeye dalmış, zaman kavramını yitirmişti. En yakın arkadaşı yaklaşık yarım saattir her zaman gittikleri kafede onu bekliyordu. Karanlık sokakta adımlayan genç kız kulaklığından yayılan melodilere odaklanmaya çalışarak düşüncelerini susturmak istedi. Dinlediği şarkıyı mırıldanmaya başlayarak sağa döndü. İkinci evi haline gelen kafeyi görüş alanına soktuğunda tebessüm etti.

Küçük kafe, az insanın bildiği bir hazineydi. Genelde boş zamanlarını burada geçirir, kitap okur ya da işletme sahibiyle sohbet ederdi. Canan abla isminin anlamını hakkıyla taşıyan, oldukça sevecen ve karşısındaki insanı gönülden seven biriydi. Ona ve en yakın arkadaşına kardeş gibi davranırdı. Gözleri iki kişilik koltukta oturan arkadaşını buldu. Kahve-rengi saçlarıyla oynarken bir yandan dizlerinin üzerinde duran kitabına bakıyordu. Varlığını hissetmiş gibi başını kaldırıp gözlerini sarışın kızla buluşturduğunda kaşlarını çatı.

Kutsal kafeye girip arkadaşının oturduğu masaya yaklaştığında, “Beni öldürmek istediğini biliyorum ama,” diyerek bahanesini dile getirecekti ki Eylül yüzündeki gülümsemeyle onu susturup konuşmayı devraldı.

“Dans etmeye dalıp zamanın nasıl geçtiğini anlamadın, değil mi?”

“Beni çok iyi tanıyorsun.”

Eylül yanına oturup montunu çıkaran arkadaşına bilmiş bir tavırla baktı. “Kız kardeşler bugünler içindir.”

Küçük kafenin içinde sohbet eden iki genç kız da gülümsedi. Birbirlerine attıkları bakışların altında yatan duyguları kelimelere dökemezlerdi. En zor zamanlarında el ele verirlerdi onlar. Karanlık gecelerde birbirlerine

ışık olurlardı. Etraflarında başka kimse kalmasa da sorun değildi çünkü birbirlerine sahiptiler ve bu değişmez bir gerçektir.

Kızları, kardeşi gibi gören Canan elindeki kahve bardağıyla yanlarına gittiğinde ikisinin de bakışları onu bulmuştu. Birinin gözleri uçsuz bucaksız gökyüzünü andırırdı. Diğerrinin yeşil gözleriyse baharı çağırıstırırdı kadına. Büyük kupayı Kutsal'a uzattı. "En sevdiğinden yaptım." Doğru-larak sıcak kahveyi alan genç kızın yüzünde oluşan gülümseme bir güneş kadar parlaktı.

"Teşekkür ederim, Canan abla."

Sıcak kahveden büyük bir yudum alan Kutsal, yanlarından ayrılan kadın-ın gidişini izledi. Gözlerini Eylül'e çevirdiğinde yüzündeki gülümse-meyle telefonuna odaklandığını gördü. Eylül, kalbinin deli gibi atmasına neden olan adamın attığı mesajı defalarca kez okudu. Ruhunda hissettiği mutluluğu tarif edemezdi. Bedeni alev almış gibi yanıyor, aklı firar etmek ister gibi zincirlerini koparmaya çalışıyordu. Ona bu duyguları aşlayan adamın güzel yüzünü gözünün önüne getirdiğinde heyecanlandığını hissetti. Bir süredir varlığıyla onu saran adam kimsenin vermediği bir güven veriyordu. Ne zaman düşecek olsa onu tutacağını hissettiriyordu. Kudretli kollarını bedenine dolayarak sonsuza kadar sevecekti genç kıızı. Onu bütün kötülüklerden koruyacak, dünyayı gözlerindeki parıltı için yakacaktı. Adam, Eylül'e böylesine eşsiz ve değerli hissettiriyordu.

On sekizinci yaş gününden kısa bir süre sonra tanışmışlardı. İlişkile-ri henüz yeniydi. Fakat Eylül hayatının aşkıyla tanıştığını düşünüyordu. Onu görmek istediğini yazan sevdiğine cevap attı ve buluşabileceklerini söyledi. Kutsal, en yakın arkadaşının avareliğine gülümsedi. Kahvesini dudaklarından ayırıp sahte bir alınganlıkla mırıldandı. "Bana hoşlandığ-ın kişiyi anlatmak ister misin?"

Sorusuyla onu bulan gözlerdeki şaşkınlık kasılmasına neden oldu. Gerçekten anlamayacağını düşünmüş olamazdı. Sarışın, zekiydi. Bazen peşin hükümlülüğünün esiri olup gerçekleri görmezden gelebilirdi lakin detaylara önem verirdi. Gözünden bir şeyin kaçmaması için çabalar, ola-sılıkları her zaman değerlendirirdi.

"Nereden anladın?" diye mırıldandı Eylül.

Hissettiği mahcubiyet yanaklarının kızarmasına neden olmuştu.

Eylül, karmaşık bir kızdı. Yaralarını kendine saklar, acılarını dile dökmeydi. En yakın arkadaşını üzmemekten korkar, onun derdine dert eklemeden çekinirdi. Kazağının kollarını çekiştirirdi. Babasının günler önce ona armağan ettiği morlukları saklamaya çalıştı. Karşısındaki kız onları görmemeli, bilmemeliydi. Âcizliğinden utanç duyuyordu lakin o böyleydi. Biliyordu. Bu günler geçecekti, artık hayatında onu bütün kötülüklerden koruyabilecek bir adam vardı. Onu her şeyden uzak tutabilecek bir güçteydi. Hayatı yoluna girecekti. Bu yüzden kimseyi üzmesine gerek yoktu. En yakın arkadaşının tutunduğu tek dalı da koparmamalıydı.

“Kız kardeşler bugünler içindir,” diye mırıldandı Kutsal.

Eylül onu taklit etmesiyle gülümsedi. Ona anlatmak isterdi. Ruhuna sızan, kalbini ele geçiren bu adamın onda yarattığı etkiyi anlamasını dilerdi ama bu pek mümkün değildi. En yakın arkadaşı aşk ve sevgi gibi kavramlara oldukça yabancıydı. Ayrıca itiraf etmek onu üzse de Kutsal ile son zamanlarda eskisi gibi değillerdi. Kutsal bir ay içinde reşit olacaktı ve kendi evine çıkmanın, yeni bir hayat kurmanın planlarını yapıyordu. Eylül fark etmişti ki Kutsal o planlara onu hiçbir zaman dahil etmiyordu.

“Nasıl biri?” dedi Kutsal. “Bizim okuldan mı?”

“Bizden büyük,” diye mırıldandı Eylül, arkadaşının vereceği tepkiden korkarak. Ardından hemen ekledi. “Ama mükemmel bir adam.” Onu düşünmek bile gülümsemesine neden oldu. “Beni mutlu ediyor.”

“Beni ne zaman tanıştıracaksın bu adamla?”

Eylül bunun cevabını bilmiyordu. Sevdği adamı saklamak gibi bir niyeti yoktu. Ona ait olduğunu cümle âlem bilse sorun etmezdi fakat emin olamıyordu. Onun için beyaz atlı prensten farksız olan adam başkaları için tehlike arz ediyordu. Zaman kazanmak ister gibi eğildi ve kanepenin yanında duran çantasını aldı. Ön gözünden lila rengi taşlarla süslenmiş tokasını çıkardığında omuzlarını silkti. “Bilmem.” Kahverengi saçlarını el yordamıyla hizalayıp tokayı taktığında tebessüm etti. “Yakında tanışabilirsiniz.”

Satranç tahtasındaki taşlar yerini aldı.

Telefonuna gelen mesajla hızla atıldı genç kız. Sevdği adamın yazdıklarını okuduktan sonra heyecanını dizginlemeye çalışarak kıpırdandı. Kutsal gibi o da kendi hayatıyla ilgili bazı kararlar almalıydı. Bu yüzden

telefonunun ekranını kapatıp çantasına uzandığında ışıldayan gözlerini arkadaşına çevirdi. “Ben kaçar, sarışın.”

İşittiği cümleyle Kutsal kaşlarını çatı. “Nereye?”

Eylül ayağa kalkıp eşyalarını alırken başını yana yatırıp mutlulukla mırıldandı. “Gizemli âşığım beni çağırıyor.”

Kutsal arkadaşının yüzüne yerleşen mutlulukla güldü. Belki de ilk kez o an merak etti hissettiklerinin nasıl bir şey olduğunu. Seninle hiçbir bağı olmayan bir insanın hayatına girip nasıl kendini sana hayran bırakabileceğini sorguladı. Koşulsuz sevgiye inanmaz, çıkarların gerçekliğini bilirdi. Kimsenin bir başkasını kendinden önceye koyabileceğini sanmazdı. Yine de bilmek isterdi. Kalbinin deli gibi atmasına neden olacak, dokunuşuyla ruhunu yakacak bir adamın varlığının onda nasıl bir etki yaratabileceğini düşündü. Gözlerinde kaybolmayı dileycek kadar sevebileceği birinin karşısına çıkmasının imkânsız olduğuna kanaat getirdi. Babasının bile sevmeydiği kızları başka adamlar da sevmezdi.

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu Eylül montunu giyerken. “Burada mısın?”

Kutsal başını iki yana salladı. Kafasını dağıtmaya ihtiyaç duyduğu anlarda gidebileceği kişiyi anımsadı. Bu dünyada onu anlayan iki kişiden biriydi. “Ersay ile buluşacağım.” Verdiği cevapla Eylül bakışlarını ona çevirdi. En yakın arkadaşının da ondan aşağı kalır bir yanı olmadığını fark etti.

“Ah, şu beni hiç tanıştırmadığın Ersay.”

Kutsal elindeki kupayı kaldırdı. “Ve asla tanıştırmayacağım Ersay.”

Ersay özeldi. Kutsal’ın karanlık yönünü gören kişiydi. Suç ortağı terimini anlamlı kalan insandı. Kayboluşuna destek çıkan, her şeyi görmezden gelmesine yardım eden adamdı. Bir dünya yaratmışlardı. O yaşamda bir başkasına yer yoktu. Özellikle zarar görme ihtimaline katlanamayacağı arkadaşının o karanlık dünyaya bulaşmasına asla izin vermezdi.

“Akşama film gecesi?” diye sordu sarışın. Eylül onayla başını salladığında ona inanmayarak gözlerini kıstı. En yakın arkadaşının onu ekebilme ihtimalini ortadan kaldırmak istedi. “Söz mü?”

Eylül güldü ve sağ elini kaldırdı. İşaret ile ortaparmağını çaprazlayıp boynuna, şahdamarına sürttü. Asla bozmayacağından emin olduğu sözleri verirken kullandığı bu hareket karşısında Kutsal ona inandı. Eylül

mekândan çıktığında Kutsal bir süre daha kahvesini yudumladı. Dakikaların ardından kafenin sahibine veda edip kendini sokaklara attı. Kulaklıklarını takıp en sevdiği şarkılardan birini açarken adımlarını hızlandırdı. Ersay'ın işlettiği bar uzakta değildi. Genelde orada takılırlardı. Kutsal ellerini montunun ceplerine sokarken omuzlarını düşürdü. Bu sıralar Ersay'da bir tuhaflik olduğunu düşünüyor, başının belada olmasından korkuyordu çünkü genç adam sürekli bir şeylerle meşguldü.

Kutsal önünde durduğu mekâna girdi. Onu tanıyan ve varlığına alışan çalışanlara selam verdikten sonra arka tarafta kalan Ersay'ın odasına yöneldi. Uzun koridorda yürürken kulaklıklarını çıkardı.

Masasında oturan ve boş bakışlarla bilgisayarını inceleyen genç adam hissettiği sıkıntıdan kurtulamıyordu. İçinde bir tedirginlik vardı. Kuzenin gazabından ölümüne korkuyor, yaptığı hatayı nasıl telafi edeceğini düşünüyordu. Eğer onun bulaştığı işi duyar, ne sattığını öğrenirse onu gebertirdi. Fakat bu isteyerek yaptığı bir şey değildi. Zorunda kalmış, borcuna karşılık dara düşmüştü. Evet, ihtiyacı olan parayı Araz'dan istese Araz anında o parayı ona verirdi fakat Ersay bunu istemiyordu. Kuzenin ona güvenmesini, ileride onu kurduğu imparatorluğa dahil etmesini arzuluyordu.

Kapısının açılmasıyla Ersay başını kaldırdığında gördüğü kişi yüzünde bir tebessümün oluşmasına yol açtı. Nefes alıp verdiği karanlığa bir güneş gibi doğan kızda gözlerini dolaştırdı. Her zamanki gibi çok güzeldi. Oturduğu yerden doğrulup ayaklandığında genç kız omzundaki çantasını bir kenara bıraktı. "Hoş geldin," dedi Ersay kollarını kıza dolarken. Geriye çekilip kalemle çizilmiş gibi duran yüzüne baktı. "Beklemiyordum seni."

Dostluk, herkesin elde edemeyeceği bir nimetti. Ersay, ona bakan mavi gözleri her gördüğünde bunun değerini daha iyi anlıyordu. Karşısındaki kız onun için hem bir sırdaş hem bir zaafı. Ruh eşi kavramının ne demek olduğunu öğrenmesini sağlamıştı. Bazen içindeki hisler çizgiyi aşacak gibi oluyordu ama Ersay o noktada kendini hemen durduruyordu, ikisinin arasında başka türlü bir ilişki olamazdı. Kutsal'ın bunu istemeyeceğine Ersay adı kadar emindi.

"Sürpriz yaptım," dedi Kutsal dudaklarını ele geçiren tebessümüyle.

Ersay başını sallayarak mutluluğunu ifadesine yansıtmaya çalıştığında içeriye giren elemanıyla afalladı. Telaşlı bir tavırla patronuna bakan genç

adamın gözbebeklerine yerleşen korku tek bir şeyin habercisiydi. “Kuzenin geliyor.” Edindiği bilgiyle Ersay’ın ağzından dökülen küfür karşısındaki kızın kaşlarını çatmasına neden oldu. Sesine yansıyan tedirginliğe engel olamadan konuştu.

“Kutsal, gitmen gerek.”

Genç kız kalakaldı. Ersay’ın neden ve kimden bu denli korktuğunu anlayamamıştı. “Niye?” Ersay tek kelime etmedi. Yere bıraktığı çantayı alıp kızın eline tutuşturdu.

“Sonra anlatırım, şimdi git.”

Bilmiyorlardı lakin sonrası yoktu. O an ikisinin arasında bir vedaydı, yarın olduğunda Kutsal yine gelecekti bu izbe yere ve onun nasıl bir işe bulaştığını görecekti. Korkuyla kaçacaktı ve zaman onları geleceğin harabe yıkıntılarına savuracaktı.

Bundan bihaber başını salladı genç kız ve istediği mahremiyeti ona vererek onları terk eden çalışanın ardından odadan çıktı. Kapıyı kapatıp montunun cebindeki kulaklıklarına uzanırken kafası karışmıştı. Adımları sarsaklaşmıştı, saniyelerin ardından zar zor çıkardığı kulaklığının düğümlediğini gördü. Onu çözmek için büyük bir uğraş vermeye başladığında yanından geçen karartıdan yayılan pahalı parfüm kokusuyla derin bir nefes aldı. Ciğerlerine akın eden koku mayışmasına neden olduğunda başını kaldırdı. Yavaşlayarak omzunun ardından baktı. Gözleri siyahlara bürünmüş adamın sırtını buldu. Yıkılmaz bir dağ anımsatan duruşu ruhunun uyusukluğunu noktaladı. Midesindeki hareketlenmeyle bakışlarını önüne çevirdi.

Tam o anda okyanus mavisi gözler, alanını işgal eden zarif ve çiçeksi kokunun sahibini buldu. Saçlarını savurarak ilerleyen kadının kim olduğunu sorguladı. Yüzünü görmemişti fakat sarı tutamlar karanlık koridor-da bir güneş misali parlıyordu.

Araz Vladimirov ondan uzaklaşan sarışını izledi.

Ve kader ilk hamlesini öne sürdü.

XIII. EN BÜYÜK KUMAR

Araz

Tabletimi açtım ve görüntülü aramayı başlattım. Ekranda beliren adamlara göz gezdirerek herkesin hazır olmasını bekledim.

Salvatore ile Adrian ofisinde otururken Kıvanç pencerenin pervazına yaslanmış, kahvesini yudumluyor, bir yandan da kameraya bakıyordu. Görüşmeye en son bağlanan Dimitri bir küfür savurarak üstünü düzelttiğinde kan çanağına dönen gözlerinden çakırkeyif olduğunu anlamıştım.

“Niye toplandık yine?” diye soran Dimitri elindeki bardağı kaldırıp votka olduğuna emin olduğum içkisinden büyük bir yudum aldı. Sabahın köründe neyin içkisini içiyordu, sorgulamadım. Özel uçağımın rahat koltuğuna yayılıp birinin sorusuna cevap vermesini bekledim.

Salvatore, “Sicilyalılar ile ilgili bir gelişme var,” dediğinde dikkat ke-sildim. Bir yanım Sicilyalıların anlaşmayı reddetmesini istedi. Bu sayede kan dökebilir, belki bir nebze de olsa rahatlayabilirdim. “Anlaşmayı im-zalamayı kabul ettiler.” İşittiğim sözlerle yüzüm asıldı. Anlaşılan kanını dökebileceğim başka birilerini bulmalıydım.

“Tebrik ederim,” dedi Dimitri ve ellerini birbirine vurdu. “Dost görü-nen düşman kategorimize bir yenisi daha eklendiğine göre bu gece mışıl mışıl uyuyabiliriz.”

Gözlerimi devirsem de içten içe kahkaha attım, Dimitri haklıydı. Sicilyalılar, İtalyanların onlara önderlik etmesine izin vermeyecekti. Bu yüzden İrlandalılar ile görüşüyorlardı. Bağlantılarımdan duyduğuma göre bize karşı ittifak kurma aşamasındaydılar. Savaşın çıkmasını dört gözle bekliyordum. Açıkçası ortalığı yakıp yıkmaya ihtiyacım vardı. Bu ihtiyacımın kaynağıysa belirsizdi. Sadece özellikle dünden beri fazla ger-gindim. Bunun Kutsal ile bir alakası olduğuna emindim ama sebebini

tam kestiremiyordum. Belki de direkt varlığı ve varlığının başıma açtığı sorunlar yeterli bir nedendi.

Göz ucuyla uçağın kuyruk kısmında kalan odaya baktım. Uyuyakaldığı için onu oradaki yatağa taşıyıştım. “Merak etmeyin,” diyerek bize güven vermeye çalışan Salvatore sayesinde dikkatimi tekrar ekrandaki adamlara vermeyi başarabildim. “Aklımda bir plan var. Eğer işler istediğim gibi gitmezse soykırım niteliğinde bir savaş çıkarıp Sicilya mafyasını komple haritadan sileceğim.”

Adrian kıkırdadı. “Oyumu bundan yana kullanıyorum.”

“Ben de.”

Salvatore bir bana bir Adrian’a bakıp barbarlığımıza inanamıyormuş gibi başını iki yana salladığında tebessüm ettim.

“Kaybolan sevkیاتla ilgili bir gelişme var mı?” diye soran Kıvanç saniyeler içinde cinlerimi tepeme çıkarmayı başarabilmişti. Gerçekten bazen beni Kutsal’dan daha çok sinir ediyordu ki bu oldukça zor ve meşakkatli bir işti. Fransa’da olmasına rağmen bir ayağı ve kulağı hep Türkiye’deydi. Kâğıt üstünde ortak olsak da Kıvanç ile tamamen farklı iş sahalarına sahiptik. Bu yüzden birbirimizin kuyruğuna basmamaya dikkat ederdik.

“Sen nereden duydun bunu?”

Kıvanç bilmiş bir tavır takındı. Tek kaşını kaldırarak dudağının kenarını kıvrıdığında onu gördüğüm ilk anda ağzını kırma isteğimi bastırmayı denedim. “Türkiye’nin yeraltındaki karanlığı sadece sana ait değil, Araz.”

“Sorunu hallettim,” diyerek öfkeyle yanan gözlerimi yüzüne diktim. “Gemide çıkan arıza nedeniyle ufak bir aksama olmuş. İletişime geçemedikleri için de bundan çok geç haberimiz oldu. Yani sıkıntı yok. İşlerime burnunu sokmaman gerektiğini hâlâ anlayamamış olman canımı sıkıyor, Haznedar. Eyfel Kulesi’ni bir tarafına monte etmemi istemiyorsan gözünü üstümden çek.”

“Sidik yarıştıracaksanız kapayacağım. Şu an hiç kavga modumda değilim,” diyen Dimitri ile Adrian sorguladı.

“Senin kavga modunda olmadığın bir an mı vardı?” Dimitri’nin yüzüne insanı ürküten bir tebessüm yayıldı. Siyah gömleğinin yakasını çekiştirip arkasına yaslandı ve yeni gördüğüm purosundan yoğun bir duman aldı.

“Kırıcı oluyorsun, Adrian.”

Konuyu önemli meselelere getirmek ve zaman kaybetmemek istedim. “Bulgarlar bir dahaki sevkியatta iki katı ödemeyi kabul etti. Alek ile geçen gün görüştüm ve sorun çıkarmayacağına söz verdi.”

“Hâlâ F.A.L.A.K.’a katılmak istiyor mu?”

Adrian’ın sorusuyla başımı salladım. Alek, Bulgar mafyasının başıydı. Balkanların en güçlü iki mafyasından biriydi. Geniş bir kitlesi ve iş ağı vardı. Açıkçası örgüte katılmasının mantıklı olduğunu düşünüyordum. Sahip olduğu bağlantılarla bize güç katardı. Yine de evime ayak bastığı an Kutsal’a nasıl baktığını hatırlamak kararımı sorgulatiyordu. Fazlasıyla çapkın ve piç oluşunun sorun çıkarması dahilinde onu öldürürdüm.

“Evet,” dedim ve ekledim. “Konuyu açmadı ama bir kere söylemesi yeterli. Gururludur, paçamıza yapışmaz. Yine de bunu istediğine emimim.”

Dimitri kaşlarını çatarak mırıldandı. “Alek, Salvatore’un New York’taki kuzenini öldüren ruh hastası mıydı?”

İtalyan mafyası fazla büyüktü. Dünya üzerindeki neredeyse her yerde bağlantıları vardı. Bazı büyük ülke ve şehirlereyse Vitali ailesi o bölgeyi idare edebilmesi için önderler atardı. Asıl baş her zaman Salvatore olurdu ama emrinde çalışan adamlar da en az onun kadar kudretliydi, hepsini ailesinden seçerdi. New York yönetiminin başında ise ikinci dereceden kuzeni vardı. Alek onu öldürerek bir süre İtalyanlar ile savaşa girmişti lakin gerekçesinin mantıklı olmasından dolayı Salvatore’un elinden kurtulmuştu. Bu olay neredeyse dört yıl önce yaşanmıştı.

“Evet o,” dedi Salvatore. “Şu an Alek’i örgüte kabul edemeyiz. İtalyanlar ona hâlâ öfkeli ve ben adamlarımın huzurunu kaçırmak istemiyorum.” Kıvanç anlayışla başını sallasa da sözleri daha farklı bir kulvardaydı.

“Yine de bir düşün. Alek’in bağlantıları işimize yarar. Adam delinin reki ama güçlü. Balkanlara ek olarak diğer bölgelerde de çoğunluğa sahip. Bildiğim kadarıyla kâğıt üzerinde ittifak kurmadığı tek aile İtalyanlar.”

“İtalyanlarla barış imzalaması zor,” diyen Salvatore bundan emin gibiydi. “Örgüte girse bile onu hiçbir zaman dost kabul etmem.”

Dimitri bitmesine rağmen içkisinden bir yudum daha almaya çalıştı. “Dost olmasına gerek yok. Düşmanlık etmesin yeter. Başımızda yeterince bela var. Tabağımızı biraz daha doldurmazsak iyi olur.”

“Yarın oyun gecesi düzenliyor.” Masanın üstünde duran kalemi alıp elimde çevirmeye başladım. “Davetine katılacağım. Alek ile en iyi bağlantıyı kuran kişi ben olduğuma göre onu en iyi de ben dizginlerim.”

Salvatore başını salladığında Adrian iç geçirdi. “Öyleyse gelişmeler için haberleşiriz.”

Konuşmayı sonlandırdığımızda tabletimi kenara bıraktım. Açılan kapının sesiyle başımı kaldırdım. Kutsal gözlerini ovuşturarak adımladı ve karşımdaki boş koltuğa oturdu. Bakışları beni bulduğunda yorgun gözüktüğünü fark ettim. Gerçi sadece yorgun değildi. Anlayamadığım bir nedenden üzgün gibi duruyordu. “Ne kadar yolumuz kaldı?”

Bileğimdeki saate baktım. “Bir saate evde oluruz.”

Başını koltuğa yaslayıp candan dışarıya baktı. Neyi olduğunu merak etmeden duramasam da sessiz kalmayı tercih ettim. Açıkçası Kutsal’ın dudaklarından dökülen tek bir kelimeye dahi inanabileceğimi sanmıyordum. Bu bana, aksini kanıtlamam gerektiğini yoksa anlamamız bitene kadar gerçekten kafayı yiyeceğimi düşündürdü.

Cebimden telefonumu çıkarıp Alek’e mesaj attım.

Riskli oyunları severdim ama oyuna katılabilmem için kazanacağımdan emin olmam gerekirdi. Kaybetmeyi sorun etmeyen insanlardan hiçbir zaman olmamıştım. Ve söz konusu karşımdaki kadın olduğunda terazi bir noktada baskın gelmiyor, dengede kalıyordu. Bu kabul edemeyeceğim bir durumdu.

Kantarın topuzunu kaçırmam gerekiyordu.

Kutsal

Herkesin kendine has yaraları vardı. Hepsi hayatın sunduğu bir armağan, yaşamanın getirdiği bir yükümlülüktü. Bazıları derin ve sancılı yaralarken bazıları ufak tefek sıyrıklardan ibaretti. Benim ruhuma aldığım darbelerse oldukça sancılı ve onarılamayacak kadar kalıcıydı. Kabuk bağlamaya yüz tutsalar da en ufak bir hareketimde tekrar oluk oluk kanamaya başlıyorlardı. Tedavisi olmayan bir hastalık gibiydi geçmişim. Ondan kaçamıyor, saklanamıyor veya görmezden gelemiyordum.

Zihnime hapsettiğim sırların ve günahların arasında çırpınmayı bırakmış, onlara sıkıca sarılmıştım. Varlıklarını kabulleniyor, yine de yoklukları için yalvarıyordum.

Küçüklüğümünden beri kendimden kaçmaya çalışırdım. İnsanın kendinden nefret etmesi nasıl bir şeydi, en iyi ben bilirdim zira aklım bazı şeylere ermeye başlayıp nasıl biri olduğumu anladığım an vazgeçmiştim benliğimden. Böyle zamanlarda ilgimi farklı şeylere yönlendirmeye çalışır, dikkatimi dağıtmanın yollarını arardım.

Müzikle tanıştıktan hemen sonra dans etmeye başlamıştım. Ruhumun tatmin olduğu, acılarımın bir nebze de olsa solduğu tek zamanlardı dans ettiğim anlar. Notaların kulaklarımda bıraktığı izler ve yüzümde oluşturduğu tebessümleri anımsamak bile içimi sızlatıyordu. Kaçınmak için başvurduğum bu yöntem bir süre sonra kimliğimin bir parçası haline gelmişti. Özellikle büyüdükçe daha çok sığınmaya başlamıştım dans etmeye. Kulaklıklarımı takıp bulabildiğim en mahrem noktalarda dans eder, müziğin beni rahatlatmasına izin verirdim. Gözlerimi kapadığımda benliğimi aniden müziğin tatlı kollarında bulur ve vücudumun kontrolünü kaybederdim. İçimde taşıdığım yüklerden kurtulur, bir tüy gibi hafiflerdim.

Bu duyguyu özlüyordum.

Ruhumun değil, bedenimin kontrolünü yitirdiğim o anlara hasrettim çünkü artık hissedemiyordum.

Bakışlarımı içinde bulunduğum odada dolaştırdım. Uçakra uyumuş, dinlenmişim. Eve geldiğimizden beri Araz çalışma odasındaydı ve ben de ettiğim kahvaltının ardından yalnız kalabileceğim bir yer aramaya başlamış, burayı keşfetmişim. Evin diğer bölümlerinden uzaktaydı. Merdivenlerin arkasında kalan koridordan girdiğimde en sonda kalan odadaydım. İçinde bulunduğum büyük salonun etrafı camlarla çeviriliydi. Bu sayede bahçeyi kaplayan beyaz örtüyü görebiliyordum.

Evin bu kısmındaki güvenlik kameralarından dolayı koruma yok denebilecek kadar azdı. Bu da bana özel alan sağlıyordu. Evet, sonunda artık beni bir gölge gibi takip eden birileri yoktu ve şu an en çok buna ihtiyacım vardı. Oturduğum zeminde bacaklarımı kendime doğru çektim. Bakışlarım sağımda kalan büyük kütüphaneye kaydı. Oda oldukça sade ve boştu. Büyük, siyaha boyanmış kütüphanenin önünde tek kişilik deri kahverengi bir koltuk vardı. Hemen yanında da küçük bir sehpa

duruyordu. Ardımda kalan koyu yeşil ünitenin üstünde pikap ve düzinelerce plak vardı. Solumda kalan siyaha boyanmış duvara devasa bir tablo asılmıştı. Koyu renklerin karmaşasından oluşan tabloya bakmak bile tebessüm etmek istememe neden oluyordu.

Sanırım bu oda Araz'ın kendini dünyadan soyutladığı bir yerdi. Evin giriş kısmında kalan kütüphane insanlar, burasıysa Araz için gibiydi. Az ilerimdeki koltuğa oturup kitap okuduğunu hayal edebiliyor, plaklarını dinlerken gözlerini kapatıp dinlenebildiğini düşünebiliyordum.

Parmaklarımı altımdaki halıda gezdirdim. İran halısının dokusu sert olsa da insanı rahatsız etmiyordu. Saatlerdir bulunduğum noktada oturuyordum. İçimde bir umut vardı. *Belki yapabilirsin* diyordu zihnimdeki ses fakat cesaret edemiyordum.

Çenemi dizlerime yasladım. Her yer karla kaplanmış olsa da hava bugün oldukça güzeldi. Yine de içimdeki kasvete bir çözüm üretemiyordu. Bulduğum zarfı anımsayarak huzursuzca olduğum yerde kıpırdandım. İçindeki belgeyi defalarca kez okumuş, mantıklı olmaya çalışarak gördüklerimin ne anlama geldiğini ve gelebileceğini düşünmeye çalışmıştım. Elde ettiğim sonuçsa büyük bir boşluk ve bilinmezlik olmuştu. Erdem amca ile Zafer amcanın adına açılan hesaba Araz tarafından aktarılan bir milyon doların ne gibi bir izahı olabilirdi?

Beni kimsesizlikten, yalnızlıktan koparan adamın ihanetiyle sarmalanmak istemiyor, bir açıklaması olmasını diliyordum. Fakat Rusya'ya adımımı attığım ilk andan beri yaşananlar, güvendiğim, sığındığım ve en önemlisi inandığım tek insanın bir hain olduğunu düşünmeme sebep oluyordu.

Bu nasıl olurdu?

Erdem amca beni sarmıştı. Babamın açtığı yaraları görmüş, onları hak etmediğimi söylemişti. Âciz olmadığımı anlamamı sağlamış, güçlü olmam için beni yetiştirmişti. Bana emek harcamış, bir kil gibi elleriyle şekillendirmişti. Beni kendi kızından ayırmamış, bazen Eylül'den bile daha çok övünmüştü benimle. Bütün bunları yapan adam bana ihanet edebilir miydi? Kendime yabancıydım. Beni benliğime bağlayan tek ip, onun varlığıydı. Bu bağ koparsa benden geriye ne ve kim kalırdı?

Kendimi kaybetmekten korkuyordum. Parçalara bölünmüş zihnimin içinde yok olabileceğimin farkındaydım. Aklımın sınırları çatlıyordu. Zarar gören duvarlarım eskisi kadar yıkılmaz değildi.

Piyon yerine koyulduğumu anlarsam veziri de şahı da ateşe verirdim.

Aklıma düşen kırmızı zarfla gözlerimi sıkıca yumdum. Hatırlamak istemiyordum. Dün gece gördüklerimi anımsadığım her an kalbime bir sızı biniyordu. O zarfı Erdem amcaya vermem dahilinde neler olabileceğini merak etmeden edemiyordum. Mühürlü zarfın daha önce açılmaması ne anlama geliyordu?

Delirecek gibiydim.

İçinde süründüğüm cehennem çukuruna beni gönderen adam gerçekten Araz için mi çalışıyordu? O da Zafer amca gibi ilkelerini satan polislerden biri miydi? Eğer öyleyse kendi kızının ölmesine neden olan yaratıktan intikam almayı nasıl isteyebilirdi?

Bir şeyler vardı. Benim bilmediğim, benden saklanan gerçekleri ne kadar inkâr etmeye çalışsam da oradalardı. Tam karşımda duruyor, bana bakıyorlardı.

Bir hışımla yerimden kalkıp büyük siyah pikaba yöneldim. Hemen yanında duran plakları karıştırıp en sevdiğim müzisyenlerden birinin plağını aldım. Pikabın kapağını açıp elimdeki büyük siyah disk yuvasına yerleştirdim. Sivri uçlu kolu plağın üstüne bıraktığımda Elvis Presley'in muazzam sesiyle kutsandım. Odanın ortasına ilerledim ve hırkamı çıkarp bir kenara attım.

Gözlerimi yumdum ve notaları hissetmeye çalıştım. Boynumu geriye atarken yavaşça sağ elimi kaldırdım. İştitiğim melodilere ayak uydurmaya çabaladım. Kolumu indirirken sol bacağımı kaldırmaya başladım. Bir senkron tutturup vücudumun her zerresinin uyanmasını sağlamayı amaçlıyordum. Esnekliğimden bir şey kaybetmediğimi sol bacağımı başıma kadar çıkarabildiğimde anladım. Yavaşça baştaki pozisyonuma gelip gözlerimi araladığımda umutsuzlukla çöktü omuzlarım.

Hissedemiyordum.

Siyah bir boşluğun içinde kalmış gibiydim. Bedenimi hareket ettirmekten öteye geçemiyordum. Tekrar gözlerimi yumdum. Hâlâ çılmakta olan müziğe odaklandım. Erdem amca, Eylül, Araz... Hepsinin simaları gözümün önüne gelirken her şeyi yok saymayı denedim.

Ayağımla tempo tuttum. Ardından temiz bir dönüş yapıp olduğum noktaya geldim. Parmak uçlarımda yükseldikten sonra ilk sağ, ardından sol kolumu yavaşça kaldırıp indirdim. Bedenimde tek bir kemik yokmuş

gibi yılanı kışkandıracak bir kıvraklıkla hareket ediyordum. Kollarımı iki yana açıp yavaşça kapadım. Kanatlarını çırpın bir melek gibi süzıldüm boşlukta. Kırılgan bir obje misali hasar almaktan kaçınarak sergiledim her hareketimi.

Kollarımı kaldırıp avuçlarımı dışa çevirdim. Sağ elimi bilekten kıvrarak yavaşça indirmeye başladığımda bedenimle başımın da onu takip etmesini sağladım. Bir su gibi berraklıkla akmaya devam eden müziği duyuyor lakin hissedemiyordum. Pes etmemeye çalışarak indirdiğim elimi eski pozisyonuna getirirken bu sefer bedenimi sol tarafa yatırdım. Sağ bacağıma kaldırmaya başladım. Saniyelerin ardından vücudumu başlangıç konumuma getirip olduğum yerde döndüm.

Dönüş sonrası yerimi aldığımda durmadım ve bir kere daha aynı hızla etrafımda daire çizdim. Notaların sesine kulak vermeye çalışıyordum ancak başarılı olduğum söylenemezdi. Yapmam gereken temel bir dönüş daha vardı fakat adımımı attığımda kilitlendim. Parmak ucumda daha fazla duramayarak topuklarımı zeminle buluşturduğumda sinirle gözlerimi araladım.

Olmuyordu. Kendimi melodilere kaptıramıyordum. Önüme düşen saçları savurup müziği sonlandırmak üzere ardıma döndüğümde karşılaştığım kişiyle yerimden sıçradım. Bana bakan lacivert gözlerin sahibi kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamıştı. Siyah gömleği hareketiyle gerilmişti.

“Neden durdun?”

Tok sesiyle yutkundum. Plak dönüşünü sonlandırıp siyah kol havaya kalktığında bir sükûnet yerleşti odanın içine. Bakışlarımı kaçırarak derin bir nefes aldım. “Hissedemiyorum.” Sarı saçlarımı savurup tekrar ona baktığımda kaşlarını çatıldığını gördüm. Ne demek istediğim hakkında en ufak bir fikri yoktu.

“Neyi hissedemiyorsun?”

“Dans ederken hissetmem gerekir. Acı, hüzn, mutluluk veya sevinç.” Bakışlarımı ondan sakındım. “Herhangi bir duygu.” *Ve ben düşünmekten hiçbir şey hissedemiyordum.*

Araz bir süre sessiz kaldı ve bakışlarını yüzümde gezdirdi. Cebinden telefonunu çıkarıp ekran kilidini açtı. Ne yaptığını anlayabilmek için onu izlemeye başladığımda bir numarayı tuşladı. Telefonu kulağına yerleştirip

karşı hattaki kişinin aramayı yanıtlamasını bekledi. Saniyelerin ardından konuştu. “Kostya, bir saat sonra orada olacağım. Minik bebeğimi hazırla.” Verdiği emirin ardından telefonunu kapattı. “Yarım saate kapının önünde ol.”

Arkasını dönüp odadan çıkmak üzere harekete geçtiğinde şaşkınlıkla aralanan dudaklarımı birkaç kez açıp kapadım. Konuşmayı akıl ettiğimde duraksadı. “Niye?” Sorum üzerine durup bana döndü. Yüzündeki tebesümün kalıcılığı alışık olmadığım bir şeydi. Genelde bir göz yanılması gibi birkaç saniyeliğine belirip kaybolurdu.

“Dans etmek için hissetmen gerekiyorsa,” deyip cazibeli bir tavır takındı. “Ben de sana bir şeyler hissettiririm.”

“Ama nasıl?”

Arkasını dönüp ilerlemeye başladı ve desibelini yükselterek bana bakmadan söylendi. “Hazırlan, Kutsal.”

Bir süre gidişini izledim. Kafasından ne geçtiğini anlayamasam da ona ayak uydurmam gerekiyordu. Peşinden odadan çıktım. Merdivenleri tırmanmaya başladığım sırada dudağımı kemirdim. Bana bir şeyler hissettireceğini söylerken neyi kastetmişti, anlayamıyordum. Ayrıca minik bebeği de neydi?

Odaya girip üstümü değiştirdim. Siyah pantolon, kazak, postal ve kürkü giydikten sonra sarı tutamlarımı tarayıp salık bıraktım. Hava güzel gözükse de Rusya’nın güneşine aldanmamam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden siyah bereyi kafama geçirdim. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra tamamdım.

Alt kata indiğimde Araz’ı holde beklerken buldum. Üzerine attığı paltosunun yakalarını kaldırarak ellerini ceplerine iliştirdiğinde yanında durdum. Nereye gideceğimizi soracağım anda ağzımı açmama zaman tanımadan yanımdan geçip gitti ve dışarıya çıktı. Gözlerimi devirerek onu takip ettim. Bahçede bizi bekleyen son model spor araya bindiğimizde emniyet kemerimi taktım.

Eyden ayrıldığımızda camdan dışarı baktım. Güneş karları parlatıyor, bembeyaz örtü üzerine altın kırıntıları serpilmiş gibi ışıldıyordu. Yolculuğumuz uzun sürmedi lakin geldiğimiz yer beni bir hayli şaşırttı. “Burası...”

“Burası yaşadığımı hissetmek istediğimde geldiğim yer,” diyerek yarım bıraktığım cümlemi kendi özüyle doldurdu Araz.

Issızlığın ortasında kusursuz hizalanmış jetler, kalkışa hazır bekleyen üç helikopter vardı. Hepsi ona ait olmalıydı çünkü burası kesinlikle özel bir mülk, minyatür bir havalimanıydı.

Yanımdaki adamın sakinliği buradaki her şeyin onun kontrolünde olduğunu fısıldıyordu. Araçtan inip pistte ilerledik. Gri helikopterin yanına yaklaştığımızda telaşa kapıldım. Manzaramın realitesini sorgulayarak gözlerimi birkaç kez açıp kapattım. Bize doğru gelen adamı fark ettiğimde Araz'ın elini avucumun içinde hissettim. Parmaklarımı sıkıca kavraması üzerine role bürünmem gerektiğini anladım. Yüzündeki gülümsemeyle ilk beni, ardından yanımdaki adamı selamlayan adam, "Hoş geldiniz, Araz Bey," dediğinde Rusça bilmiyormuş gibi davranmam gerektiğini kendime hatırlattım. "İstedığınız gibi *Grom*'u hazırlattım." Gri helikopteri işaret etmişti. "Başka bir arzunuz var mı?"

Adamın sözleriyle halüsinasyon görmediğime kanaat getirmiştım. Gözlerim az ilerimizdeki helikopterde dolaştı. Araz teşekkür ettiğinde elindeki baskımı artırarak onun da durmasına neden oldum. Korkuyla parlayan gözlerimi görmesi kaşlarını çatmasına neden olduğunda nefes alamıyordum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Korktun mu?"

Sence der gibi baktım ona. Daha önce uçağa binmişim lakin helikopter ayrı bir seviyeydi. "Azıcık," diye mırıldandığımda gülümsediğini gördüm. Hissettiğim tedirginliğe eşlik eden heyecanım dudaklarımı birbirine bastırmama neden oldu. Karşımda bütün heybetiyle duran helikoptere bakarken işittiğim cümlesiyle taş kesildim.

"Lisanslı pilotum. O yüzden endişelenme."

"Bir saniye," dedim beni helikoptere doğru yönlendirmeye başladığında. "Sen mi kullanacaksın cidden?"

Başını evet anlamında sallamakla yetindiğinde kalp krizi geçirmek üzere olduğuma emindim. Göğüs kafesindeki darbeler hayra alamet değildi. Helikopterin önünde durduğumuzda Araz elimi bıraktı. Bir yanımda heyecanla çırpınırken diğer yanımda duyduğum tedirginliğin esiri olmuştu. Saniyelerin ardından kendimi helikopterin içinde otururken buldum. Önümdeki büyük cam sayesinde manzarayı oldukça net bir şekilde görebiliyordum.

Araz pilot koltuğuna yerleştğinde bedenini bana çevirdi. Yüzüme yerleşen ifade gülümsemesine neden olduğunda kaşlarımı çattım. Tek kelime etmeden bana doğru uzandı. Belime yerleşen emniyet kemerini sıkıca bağlarken yakınlığından dolayı duyumsadığım kokusuyla derin bir nefes aldım. Pahalı parfümüne karışan kendine has kokusu biraz da olsa sakinleşmemi sağladığında geri çekilip kendi kemerini taktı.

Pekâlâ, sakın olmalıydım. Korkulacak bir şey yoktu. Yükseklik beni tedirgin etmezdi. Ayrıca yanımdaki adam bu konuda eğitim almıştı. Hem anlaşılan bunu sık sık yapıyordu. Bu yüzden kendimi boş yere endişelendirmem yersizdi.

Aklımı oyalamak isteyerek, “*Grom* mu?” diye sordum. “Helikopterine isim mi verdin?” Yüzüne baktığımda gülümsemesini gördüm. İçinden taştan bir ışık var gibi sırtıyordu. Bakışları dahi yumuşamış, o ölçülü ve kontrollü hali tarihe karışmıştı. İçimde tuhaf bir duraksama oldu. Gördüğüm en filtresiz haliyleydi.

“Hepsinin bir adı var. Bununki de *gök gürültüsü*. Ayrıca en yeni be-beğindir kendisi.”

Sesinden sevgi taşıyordu ve bu beni gülümsetmişti.

Araz siyah büyük kulaklığı takıp bana da aynısını yapmamı işaret etti. Başımın üstünde sallanan kulaklığı aldığımda yanımdaki adamın gözlerini üzerimde hissetsem de dönüp ona bakmadım zira tedirginliğimin onun eğlenmesine neden olduğunun farkındaydım. Kulaklığı kafama geçirip arkama yaslandım. Beklemediğim bir anda adeta zihnimde yankılanan sözleriyle ona döndüm. Kulaklıktan yayılan sesi içimi titretti. Lacivert gözlerinde saf bir heyecan vardı. Onu ilk defa böyle görüyor olmak dengemi bozmuştu. “Hazır mısın?”

Yara bandını hızla söktüm. “Evet.”

Uçsuz bucaksız bir okyanusu andıran gözlerini üzerimden çekse de ben ona bakmayı bırakmadım. Karşısındaki bölmenin üzerinde duran birkaç düğmeye bastı. Pervane yavaşça dönmeye başladığında ardında büyük bir gürültü bıraktı. Kendime hâkim olamayarak gözlerimi yumdum. Ellerimi birbirine bastırarak oturduğum koltuğa gömülmek istedim. Tepemdeki pervane hızlanıp çıkardığı sesin içimi tırmalamasına neden olduğunda nefes alamadığıma emindim. İçinde bulunduğum demir yığını hareket etmeye başladı. Zeminden uzaklaştığımızın bilincindeydim ve bedenim bir sıvı misali süzülüyor gibi hissediyordum.

“Gözlerini aç, *milaya*.”

Bu saçmalığı sonlandırmam gerektiğini düşünerek gözlerimi araladım. Gördüklerimi idrak etmek istiyor lakin başarılı olamıyordum, bu güzelliğe karşı güçlü kalmam söz konusu bile değildi. Önümdeki manzara tek kelimeyle büyüleyiciydi. Her yer karla kaplıydı. Beyaz örtü, içinde olduğum dünyayı esir almış gibi gözüküyordu. Ağaçların arasından yükselerek gökyüzüne tırmandık. Havada olduğumuz için Araz’ın kalesinin konumunu daha rahat görebiliyor, anlayabiliyordum. Tam aşağımızda kalan devasa alana baktım. Kalenin taş duvarları altımızda küçülmüştü. Etrafındaki orman bir anda tek parça haline gelmiş, içinde yeşillik bulunduran bembeyaz bir denize dönüşmüştü.

Ağaçlar o kadar sık ve derindi ki aralarında yol olup olmadığını seçemiyordum. Yer yer donmuş dere yatakları göz kırpmıyor, masalsı bir tablo yaratıyordu.

“Beğendin mi?”

Araz’ın sesindeki öğrenme arzusunu işittim. İçten bir merakla sorduğu soruya karşılık ona baktım. Gülüşü hâlâ oradaydı. İlk defa ona baktığımda *mutluluk* görüyordum. Heyecanını gözlerinden okuyabiliyordum. Yüzümü ele geçiren gülümsememle bakışları dudaklarıma kaydı. “Bayıldım,” diye yanıt verdiğimde gülümsemesi genişledi.

Önüme dönüp manzaranın tadını çıkardım. Uzun dakikaların ardından ufuk çizgisinde bir kırılma oluştu. Önce seçmesi zordu fakat yaklaştıkça anladım ki şehir belirmişti. Yollar netleşti. Kutu misali dizilmiş evler, fabrikaların gri blokları...

Moskova’ya gittikçe yaklaşıyorduk. Aşağıya baktığımda kırmızı kiremitlere eşlik eden binaları seçebiliyordum. Her şey öylesine küçük gözüküyordu ki kendi kendime kıkırdadım. Binaların üstünden süzüldüğümüzde Kızıl Meydan’ı tamamen görebiliyordum. Renkli kubbelere göz atarak her şeyi zihnime kaydetmeye çalıştım. Araz’a baktığımda gülümsemem genişledi. İçinde bulunduğumuz demir yığınına bindiğimizden beri kaybolmayan tebessümüyle etrafa bakıyordu. “Bana değil, etrafa bak,” demesiyle utanmak yerine kıkırdadım.

“Elimde değil. Seni böyle görmek tuhaf.”

Bakışlarımızı buluşturdu. Ellerinin arasında duran kontrol panelini sıkıca kavramaya devam ederek arkasına yaslandı. “Neden?”

Açıkçası her gün onun hakkında yeni şeyler keşfetmek, bildiğim bütün doğruları yerinden etmeye başlamıştı. Ona baktığımda gördüklerim, içinde bulundurdıklarının çeyreği bile etmezdi. Gerçekten de derin bir okyanusa benziyordu. Derinlerinde ne olduğunu, içinde bulundurdıklarını anlamak imkânsızdı. Keşfetmekse zaman gerektirirdi. Bakışlarımı kaçırıp sorusunu yok saydım. “Lisanslı pilotum derken ciddi miydin?”

“Evet.”

“Neden pilotluk?”

Beni afallatan kelimeleri zikretti. “Kaçıp gitmek istediğim zamanlar oluyor. Böyle anlarda kendimi bu şekilde rahatlatıyorum. Gökyüzü bana iyi geliyor.”

“Neden kaçıp gitmek istiyorsun?”

“Herkes bazen gitmek istemez mi?”

İsterdi.

Ben de isterdim.

İstiyordum.

Başımı sallayarak önüme döndüm. Devirdiğimiz dakikaların ardından Araz helikopteri bir şirket binasının çatısına indirdi. Nerede olduğumuzu bilmemenin verdiği tedirginlikle etrafa göz gezdirdim. Bizi çatıda bekleyen kimse yoktu. Öylece bir binaya iniş yapmış olamazdık değil mi?

“Kaç dakikadır havadayız?”

Araz saatine baktı. “Kırk yedi.”

Bana daha kısa gibi gelmişti ve itiraf etmeliydim ki daha uzun sürmesini isterdim. Helikopterden indiğimizde Araz tekrar elimi tuttu. Az ilerimizde kalan asansöre yürüdüğümüz sırada az önceki mutlu ifadesinden arınarak yine ciddileşmişti. “Eve dönene dek elimi bırakmak yok,” derken gözlerimizi buluşturdu. “Rusya’nın gözü üstümüzde olacak ve ben herkesin birbirimize âşık olduğumuzu düşünmesini istiyorum. Biraz göz boyamamız gerek. Özellikle de şerefsizin biri başına ödül koymuşken.”

Kasıldım. “Dışarıda, sadece ikimizken güvende miyiz?”

Kahkaha attı. “Rusya’da hele ki Moskova’da her üç kişiden ikisi benim adamımdır. Asla yalnız değiliz. Ayrıca merak etme. O piçin teklifini tersine çevirdim. Şu an seni avlayan kimse yok. Onu avlayan insanlar var. Ve Kodyak denen herifin azıcık akli varsa bir deliğe girer, uzun bir süre oradan çıkmaz.”

“Teklifi tersine mi çevirdin?”

“Avcı av oldu,” diyerek bana bakıp göz kırptı.

Gerginliğimin bir kısmının çözüldüğünü hissettim. Asansöre binip binanın lobisine indiğimizde duvardaki yazıya ve sembole baktım. İç içe geçmiş iki üçgenin üstünde *Omega* yazıyordu. Resepsiyondaki iki kadın bize selam verdiğinde başımı eğerek onlara karşılık verdim. Sokağa çıkıp el ele yürümeye başladığımızdaysa etrafa göz attım. Moskova’nın en ünlü yerlerinden biri olan Kızıl Meydan’dıydık. Soğuk yüzünden kesilen soluğumu umursamadım. Kalabalık meydandaki insanlar koşturmaca içinde oradan oraya gidiyordu. Bizim gibi anın tadını çıkarmaya çalışanlar da yok değildi fakat azınlıktaydı. Yanımızdan geçmekte olan sarışın iki genç kız bakışlarını yanımdaki adamda dolaştırarak kıkırdadıklarında gözlerimi kıstım. Doğruca Araz’a bakarak tepkisini görmek istediğimde gözlerini sağında kalan dükkânların üzerinde gezdirdiğini gördüm.

Onunla el ele yürüyeceğimi milyon yıl geçse tahmin edemezdim lakin asıl beklemediğim bundan rahatsızlık duymamamdı. Birbirine kenetlenen ellerimize göz attım. Parmaklarımız birbirine tam oturuyor, elim büyük avucunda sırıtmıyordu.

Amansız ve sebepsiz olan düşüncelerimi geçiştirdim. Moskova’yı sindirmeye çalıştım. Soğuğa rağmen herkes gündelik hayatına devam ediyordu, benimse burnumun kızardığına emindim. Öyle ki mimiklerim bile buz kesmişti.

Aziz Vasili Katedrali’ni görüş alanımıza soktuğumuzda kitaplarda gördüğümünden daha mükemmel bir yapıya sahip olduğunu düşündüm. Alaaddin’in Sarayı’na benziyordu. Açıkçası yapıda Rusların o soğuk ve katı kişiliklerine ters düşen bir renk cümbüşü vardı. Değişik bir şekilde tasarlanmış sekiz kubbesiyle oldukça Disney kafasında gözüküyordu. Lisedeki kitaplardan bildiğime göre önceleri som altın olan kubbeler, 1670’ten sonra değişik renklere boyanmıştı. Bana kalırsa som altın daha iyi bir fikirdi.

Kalabalığın arasında ilerlerken her yerin ışıklarla süslendiğini fark ettim. Yanımdaki adam zihnimden geçenleri anlamış gibi konuştuğunda zaman algımı yitirdiğime emin oldum. “Yılbaşı yaklaşıyor, bu yüzden şimdiden her yeri süslemişler.” Yüzündeki tebessüm genişledi. “Bu zamanlarda şehir eğlenceli olur.”

“Burayı gerçekten çok seviyorsun,” diye mırıldandığımda başını salladı. Gözlerinde bir kırgınlık vardı. Bana bakarken bir şeyler söylemek istiyor fakat emin olamıyor gibiydi. Ondan gözlerimi ayırmadığımda gü-rültülü bir nefes aldı.

“Burası *benim evim*.”

“Türkiye değil mi?”

Bakışlarını kaçırırken ifadesinde bir değişim baş gösterdi. “Türkiye’de unutmak istediğim çok fazla anı var. Rusya ise bana hep yeni başlangıçlar gibi geliyor.”

Samimi sözleri kalbimi sızlattı. Merak duygumu örseleyemedim. “Neyi unutmak istiyorsun?”

“Çoğu şeyi,” diye fısıldadığında onu zar zor duydum. Daha fazlasını öğrenmek istesem de kendimi tuttum. Yanında yürüyerek bedenlerimizin arasındaki minik mesafeyi umursamadım. Dakikaların ardından Araz beni dükkânların sıra sıra dizildiği kaldırıma çekti. Yanından geçtiğimiz, dilendiğini düşündüğüm bir kadın önüme atlayarak bizi durdurdu.

“Geleceğinizi bilmek ister misiniz?” diye sordu Rusça.

Yaşlı kadın, mor ipek şalı omzuna örtmüştü. Yüzündeki kırışıklıklara eklenen yeşil gözleriyle bana bakarken ürperdim. Koyu ten rengine sahipti, alnının ortasında bir hilal dövmesi vardı. İnsanı tedirgin eden bakışlarına eklenen tebessümüyle istemsizce titrediğimde bende yarattığı etkiye akıl erdiremedim.

“Hayır,” diyen Araz elimi bırakıp kolunu omzuma attı. Ve kadının yanından geçip gitmemizi sağladı. “Teşekkürler.” Ne konuştuklarını anlamıyormuşum gibi ona baktım ama kadın peşimizi bırakmadı ve tekrar kendini önümüze atarak bizi durdurdu.

“Emin misin? Size baktığımda birçok şey görüyorum.”

“Ne diyor?” diye sordum.

Araz bana bakmadı ama Türkçe konuştu. “Saçmalıyor.”

Kadın söze girdiğinde Rusçadan ilerlemeye devam etti. “Yanıdaki kadının sonun olacağının farkında mısın?” Sorusuyla Araz kaskatı kesildi ve ben de bocaladım. Kadının yeşil gözleri beni buldu. “Ve bu adam da senin sonun olacak. Siz ikiniz, birbirinizi yok etmeye ve tüketmeye kararlı-sınız. Karşılaşmanız tesadüf değil, bu kader.” Tekrar Araz’a baktı. “Fakat

unutmayın, bazı sonlar başlangıçtır. Sizin döngünüzde bir kırılma var. O kırılma her şeyin belirleyicisi olacak.”

“Çekil önümüzden,” diyen Araz’ın tok sesinde ölen kelimeler vardı. Emrine karşılık kadın gülümsediğinde ifadesi daha da ürkütücü bir hal almıştı. Bana baktığında içimi görürcesine imalı bir tavır takındı. Arkasını dönüp gitmeden önceyse son darbesini indirdi.

“Bazı güzellikler içteki kötülükleri gizler.”

Kadın saniyeler içinde kalabalığa karıştı ve gözden tamamen kayboldu. Çatılan kaşlarımla kaybolduğu noktaya odaklandım. Kadim bir sırrı açığa çıkarır gibi konuşmuş, ardından komple yok olmuştu. “Ne dedi o kadın?” diye yineledim kendimi. Sanki bilmiyormuşum gibi. Araz beni kendine çektiğinde ruhuma sızan kasvet dağıldı. Başımı geriye atıp gözlerine baktım. Gözlerindeki insana buz kestiren soğukluğa rağmen konuştuğunda sesinde bir sıcaklık saklıydı.

“İşgüzar bir çingenenin zıvalıkları.”

Benden çok kendine dert anlatıyor gibiydi. Zihninde dönen tilkileri görebiliyor, kadının söylediklerinden etkilendiğini anlayabiliyordum. Hiçbir şey yokmuş gibi yürümeye devam edip beni de kendiyile beraber götürdüğünde ağzımı kapalı tuttum.

Az ilerimizde kalan ve müzik seslerini sokağa taşıran bar tarzındaki mekâna yöneldik. Sinsi bir bakışla beni izlediğini görmek afallama neden oldu. Mekânın kapısını açacağı sırada durarak gözlerime tutundu. “Karşılaşacaklarına hazırlan ve her şeye rağmen Bratva’nın lideri olduğumu unutma.”

Ne dediğini anlamadığım için kaşlarımı çatıttığımda aniden kapıyı itirdi ve ikimizin de içeriye girmesini sağladı. Kalabalık ve büyük mekânın içindeki bütün kafalar kalkarak bakışlar bize döndüğünde sahne korkusuna maruz kalmış gibi kilitlendim. İnsanların yüzlerindeki hayret saniyeler içinde büyürken hep bir ağızdan nidada bulunmaları yerimden sıçramama neden oldu.

“*Rasputin*,” diyerek ellerindeki kadehleri kaldırdıklarında öylesine mutlu gözüküyorlardı ki küçükdilimi yutacaktım. Kalabalığı yarararak ilerleyen kadın hüznle karışık bir mutlulukla bizi karşıladı.

“Raz, benim güzel oğlum.”

İnsanı hayran bırakan bir güzelliğe sahip olan, kaç yaşında olduğunu anlayamadığım kadın kendini Araz'ın üstüne atıp kollarını boynuna doladığında yanımdaki adam da ona sıkıca sarıldı. Öyle ki kadının ayaklarını yerden keserek onu kendi ekseninde çevirmişti. Araz kadını yere bırakarak samimi bir gülümsemeyle ona baktığında kalabalığın ayaklandığını gördüm. Kadın geri çekilerek düzgün Türkçesiyle Araz'ı adeta azarladı. "Sana verdiğim emeklere yazıklar olsun," dedi sahte bir alınganlıkla. "Aylardır neredesin sen?"

Sitemi karşısında yanımdaki adam mahcup olmuş gibi bakışlarını kaçırdı. "Haklısın, Nikki." Kadına tekrar sarılıp geri çekildiğinde haylaz bir ifadeyle omuzlarını düşürdü. "Ama kendimi affettireceğim. Hem sana bir sürprizim var." Belimi kavrayan güçlü eliyle beni kendine çektiğinde kadının kahverengi gözleri büyüdü. "Yalnız dönmedim."

Mekânın içindeki herkes bana bakmaya başladığında kendimi sergiye çıkarılmış bir tablo gibi hissettim. Meraklı gözler beni talan ediyor, herkes kendi arasında fısıldaşarak gördükleri manzaraya bir anlam vermeye çalışıyordu. Araz beni dumura uğratarak haykırdığında kalabalıktan çıkan nidanın Moskova'nın en ücra köşelerinde bile yankılandığına eminim. "Nişanlandım!"

Adının Nikki olduğunu öğrendiğim kadın mutlulukla parlayan gözlerini bana diktiğinde yanıma gelerek hayretle şakıdı. "Doğru, mağazinde görmüştüm ama yalan haber olabilir diyordum." Kadın ellerini çırparak üzerime atladı ve kollarını bedenime dolayarak bana sıkıca sarıldı. Saniyelerin ardından geriye çekilerek yüzüme baktığında mekânın içindeki insanlar sırayla Araz'ı tebrik ediyor, daha samimi oldukları ona sarılıyordu. Nereye düştüğümü sorgulayarak karşımdaki kadına bakmaya devam ettiğimde şaşkınlığıma kahrkaha attı.

"Merak etme, alışırsın."

Mekânın içinde ilerleyerek barın önüne geldiğimizde herkes yerlerine oturmuş, birkaç kişi Araz ile konuşmaya devam ederek onu esir almıştı. Nikki beni yüksek bir tabureye oturtup barın arkasına geçtiğinde ısındığımı hissederek kürkümü çıkardım. Bana değen bakışlardaki mutluluğu anlayamıyordum. Herkes bana minnetle tebessüm ediyor, saygıyla selamlıyordu. Kendimi başkan karısı gibi hissediyordum. Karşımdaki kadın bunu fark etmiş gibi konuştuğunda gözlerimizi buluşturdum.

“Araz bizim için kutsaldır,” diyerek söze başladığında yüzündeki tebessüm genişledi. “Rusya’ya geldiğinde yirmi beş yaşındaydı. Hapishaneye oğlumu ziyarete gittiğimde tanıştım onunla. Hücre arkadaşlardı. O günden sonra elimden geldiğince ona da annelik yaptım. Buradaki herkes onu sever, sayar, tabii genel olarak korkar da. İlk defa birini bizlerle tanıştırıyor, bu yüzden fazla heyecanlandık.”

Araz hapishaneye mi girmişti?

Edindiğim bilgi aklımı başımdan almıştı. Bir suçlu olarak elbette olması gereken yer bir hücreydi ama onun tutuklanıp gerçekten bir hücreye atılmış olması... İstedikim şey buydu. Yani öyleydi. Öyle. Ama yine de şaşırmış, hapse girmesindeki nedeni merak etmişim. Özellikle de yirmi beş yaşında, henüz Rusya’ya yeni gelmişken.

“Adın neydi?”

“Kutsal,” dediğinde az önceki kelime oyununu fark ederek kıkırdadı. Tek kaşını kaldırarak emin bir şekilde konuştu.

“Kesinlikle birbiriniz için yaratılmışsınız.”

Ah, ne demezsin...

Kafamı çevirip bana yaklaşan adama baktığımda yürüyüşündeki heybetin kalbimi zelzeleye uğratmasına izin verdim. Yanımdaki tabureye ilişerek elini belime atıp Nikki’ye baktı. Başıyla beni işaret ederek konuştuğunda saf bir sevgiyi sözlerine ilıştirdi. “Affettin mi beni?” Ahşap tezgâhın ardında duran kadın ellerini beline yerleştirerek ciddi kalmaya çalıştı fakat pek başarılı olamamıştı.

“Kutsal’a dua et yoksa bozuşurduk.”

Birinin kadının adını seslemesiyle Nikki bir dakika müsaade isteyerek yanımızdan ayrıldı. Az önce duyduğum hitap şeklinin hesabını sormak istedim. “Rasputin?”

“Eski dönemlerde yaşamış bir Rus papazı. Zalimliği ve acımasızlığıyla bilinir, tabii bir de defalarca kez öldürülmeye çalışılsa da her zaman hayatta kalmasıyla.” Alaycılığı geri gelmişti. “Bu yüzden bana böyle diyorlar. Her şeye rağmen hayata tutunmaya çalışan bir iblis olmam onları eğlendiriyor.”

Karşımdaki adama uygun bir hitaptı çünkü haklıydı. Rasputin defalarca kez düşmanları tarafından öldürülmeye çalışılan biriydi. Hiçbiri başarılı olamamış, adam bu yüzden ölümsüz zannedilerek insanlar üzerinde

büyük bir korku bırakmıştı. Gözlerimi kısarak asıl takıldığım noktayı dile getirdim. “Rasputin aynı zamanda kadınların ilgisini çekmesiyle de biliniyordu, değil mi? Hatta bu yüzden *Seks Makinesi* diye anılıyordu. Rusya’da elde etmediği tek bir kadın bile yoktu.”

Gözlerimizi buluşturduğunda bakışlarına yerleşen ateş, benim ruhumda da vardı. “*Milaya*, hikâyenin doğruluğunu öğrenmenin tek yolu var ama hazır olduğunu hiç sanmıyorum.”

Açık kalan ağızla nefes alamadım. Kelimelerinin altında yatan anlam ve açık davet karşısında feleğimi şaşırılmışım. Araz ifademle eğlendiğini belli ederek tok bir kahkaha attığında ben kendime gelmeye çalıştım. Nikki elinde tuttuğu iki bardağı önümüze bıraktı. Burnuma ilişen keskin kokuyla ona doğru döndüm. Kadın dirseklerini tezgâha yaslamıştı. “Kendim yaptım, dene, belki beğenirsin.”

İçkiden küçük bir yudum aldığımda ağızımın içine dolan tat kaşlarımı çatmama neden oldu. Asla bir araya gelmeyeceğini düşündüğüm üç malzemeyi de hemen algılayabilmişim. İçtiğim şey ballı ve acılı votkaydı. Saf bir dürüstlikle karşımdaki kadının gözlerine bakarak konuştum. “Çok güzelmiş.”

“Sevdin mi?” diyerek kıkırdadı. “Bak, bu içkiyi Rusya’dan başka bir yerde kolay kolay bulamazsın.”

Gerçekten de beğenmişim. Tuhaf bir tadı vardı. Bu sefer büyük bir yudum aldığımda Araz da kendi önüne bırakıldandan büyük bir yudum aldı. Merakla sorguladım. “Nikki, niye Türkçe biliyorsun?”

Kadın güldü. “Araz öğretti.”

“Bilmen şarttı,” diyen adam netti.

Nikki bir müşterinin ona seslenmesiyle tekrar yanımdan ayrıldığı anda bakışlarım karşımdaki duvarı buldu. Boydan boya çerçevelerle döşenmiş olan duvarda bana bakan birisi vardı. Ahşap çerçevenin içindeki fotoğrafta gözlerimi dolaştırırken nedensiz bir acı benliğime işledi. Fotoğraftaki adam yirmili yaşlarının ortalarında olmalıydı. Şimdiki halinden daha gençti. Yorulmamış, tükenmemiş gibi neşeyle bakıyordu. Benim nadiren gördüğüm güzel gülümsemesi yüzündeydi. Yine siyahlara bürünmüş, karanlıkta parlayan tek şeyin okyanus gözleri olmasına izin vermişti. Yanında genç bir kadın vardı. Siyah saçları uzundu. Biri mavi, diğeri kahverengi olan gözlerindeki sıcaklık insanı yaralıyordu. Yüzündeki

tebessümle kollarını Araz'a dolamıştı. Mekânın köşesinde kalan poker masalarından birindeydiler. Kız masanın üstünde oturuyor, Araz onun yanında dikiliyordu. Kız beline sarıldığı adamın yanında fazlasıyla mutlu gözüküyordu. Adamın da ondan aşağı kalır bir yanı yoktu.

Gözlerimi fotoğraftaki kızıdan alamadım.

Öylesine güzeldi ki anlatamazdım. Mistik bir çekime sahipti. Hele uyumsuz gözleri, insanı hayran bırakıyordu. Aniden sinirlendiğimi hissettirdim ve bunu mantıklı bir zemine oturtamadım. "Kız kardeşim," diyen sesiyle hızla ona baktım. Araz duvarda asılı duran fotoğrafı işaret etti. "Elena Vladimirova."

Tekrar fotoğrafa baktım. "Büyüleyici gözüküyor."

Araz, "Keşke huyu da güzel olsaydı," diye mırıldandı. "Onu tanıyınca seveceksin." İçkisinden büyük bir yudum alırken hoşnutsuz bir ifadeyle homurdandı. "Gerçi bilemiyorum, bana benziyor."

O zaman sevmeyeceğime emindim.

Nikki bir küfür savurarak bakışlarımızı üzerine çektiğinde tedirginliğini gördüm. Gözlerine yerleşen korkuyla başını eğdiğinde bir sorun olduğunu anlamıştım. Araz doğrularak ona baktığında dükkâna giren bir topluluğu fark ettim. Yanımdaki adamı dürterek onun da dikkatini o tarafa yönlendirmesine neden oldum. Anında gerilen bedeniyle neler olduğunu daha çok merak ettiğimde bakışlarım Nikki'yi buldu. Huzursuzca yerinde kıpırdarken Araz kükremek için kendini zor tutuyor gibi konuştu.

"Ne işi var bunların burada?"

Zincirlerini her an koparacak olan yaratığını terbiye etmeye çalışıyor gibi soluklanmıştı. Nikki onu yanıtladığında duyduklarımı anlayamadım. "Birkaç haftadır gelip gidiyorlar. Huzuru kaçırmamanın derdindeler. Seni aramayı düşündüm ama şimdiye dek baş edemediğim bir şey yapmadı."

Mekânın içinde yürüyerek insanları tedirgin eden beş kişilik gruba göz attım. Grubun aslında altı kişi olduğunu son anda anladım. En arkada kalan kirpi saçlı adam insanlara laf atarak ilerlerken kendinden emin gözüküyordu. Araz ayaklandığında nefesim kesildi. Adamı tanımıyordum fakat azıcık akli varsa hemen kaybolmalıydı. Aksi takdirde canından olabilirdi.

Araz az ilerimde durup kalabalığı ikiye ayırarak mekânın içinde ilerleyen adamların buz kesmesine neden olduğunda kollarımı göğsümde bağlayıp tabureyi döndürdüm ve bacak bacak üstüne atarak olabilecekleri izlemeye başladım.

İri yapılı adamların hepsi mekanik bir senkronizasyonla durarak başlarını eğdiklerinde en arkada kalan kirpi saçlı adam neler olduğunu anlayamamış gibi etrafa baktı. Araz'ı fark etmesiyle yüzünde oluşan ifade insanı kahkaha attıracak bir komikliğe sahipti. Kahverengi gözlerindeki korku yoğunluğuyla sertçe yutkunduğunda az önceki kendinden eminliği tarihe karışmıştı. Durumu düzeltmek ister gibi tebessüm etmeye çalışıldığında kollarını iki yana açarak, "Araz Vladimirov," dedikten sonra bozuk aksanıyla devam etti. "Sizi görmek ne büyük onur."

"Seni uyarmıştım, Igor." Sesine işleyen ölümcül tınıya alışmaya başlıyordum. Araz alev saçan gözleriyle karşısındaki adama bakarken açık ve net bir emir verdi. "Bir daha gözüme gözükersen seni Kızıl Meydan'ın ortasına gömecektim." Araz'ın dudağının kenarı kıvrıldığında zalim *canavarım* kendini belli etti. "Anlaşılan vakti gelmiş."

Igor kıkırdayarak başını dikleştirdi. "Bu kadar öfkelenmeye gerek yok." Kendinden emin duruşu geri geldi. "Sadece içki içmeye geldim. Ayrıca duymuş olmalısın, artık Nikolai'nin çetesiyle takılıyorum. Bence boşuna olay yaratmamalısın."

"Yıllar önce benim ayakçılığımı yapan Nikolai'den mi bahsediyorsun?" diyerek tebessüm etti Araz. "Hani şu bir gözünü çıkardığım Nikolai. Tamamen kör olmak mı istiyor?"

Bu adamın insanları kör etmek gibi bir hobisi mi vardı?

Öfkesine karışan alaycılığı insanı delirtecek kıvamdaydı. Igor aşağılanmanın verdiği yıkıcılıkla sinirlenirken Araz ona doğru ilerledi. Karşısına dikilen iki adamı saniyesinde kafalarından tutarak birbirine çarptığında yumurta kırar gibiydi. İri yapılı korumalar yere yığılarak şururlarını kaybettiğinde bardağımı elime alarak mayhoş içkimi yudumladım. Nikki'nin sesi mekânın içinde çınladığında omzumun ardından ona baktım. Yüzündeki endişe sesine yansımıştı.

"Araz yapma."

Igor titreyen tebessümüyle mırıldandı. "Sadece bir içki içecektim, Araz."

“Umurumda değil,” derken netti. “Babanın hatırına seni öldürmedim, senin gibi bir piç dünyaya getirmesine rağmen kendisi iyi bir adamdı. Nikolai onun adını andığını ve bana karşı kullanmaya kalktığını duyarsa seni kendi elleriyle öldürür, kendisi senin aksine benim kim olduğumu hiçbir zaman unutmadı.”

Igor onu izleyen adamlara göz attı. “Saygısızlık ettiğimi düşünmüyorum.” Diğerlerinin onayını bekliyor gibiydi ama ona yardımcı olabilecek kimse gözükmüyordu.

Araz, “Ben düşünüyorum,” dedi.

Igor’un gözleri birkaç saniyeliğine beni buldu. Kalabalığı tararken gördüğü biriymdim fakat milimetrik bir farkla irileşen gözleri bundan daha öte bir durum olduğunu söylüyordu. Hızla Araz’a bakıp kaybolan özgüvenini geri kazanmışçasına konuştu. “İstersen işleri eski usul halledebiliriz.”

Saniyelerin ardından ilk defa kendimi tedirgin hissettim. Ne demek istediğini anlamamak canımı sıkıyordu. “Hayır,” dedi Nikki. “Mekânımda böyle bir şey istemiyorum.”

Ardımdaki kadının alarma geçmesine neden olan eski usul hesaplaşma neydi?

“Masayı hazırla,” dedi Araz. “Igor ile restleşeceğiz.”

Bakışlarını karşısındaki adamdan ayırmadan sarf ettiği sözler Nikki’nin gözlerinin dolmasına neden oldu. İçimdeki kasvet büyürken kalbim ağzımda atıyordu. Igor, Araz’ın yanından geçip mekânın köşesinde kalan poker masalarına ilerlemeye başladığında yerde uzanan ve hâlâ kendilerinde olmayan korumalarına lanet okumuştı. Nikki huzursuz bir şekilde tezgâhın ardından ayrılarak ilerlemeye başladı. Rusça bir şeyler söyleniyordu ve olanlardan memnun değildi. Bana yaklaşan adama dönerek gözlerimizi buluşturduğumda yüzündeki ifade endişemi ikiye katladı. Önümde durup ellerini beline yerleştirerek bana doğru eğildiğinde kelimelerini özenle seçer gibi konuştu.

“Sarışın, bana güveniyor musun?”

Hayır, ona güvenmiyordum. Ona güvenmek istemiyordum lakin üzerimdeki ellerinin baskısı doğru düşünmemi engelliyordu. Dudaklarım aralandı ve yalan olduğunu umduğum sözler ağzımdan çıkıp gitti.

“Güveniyorum.” Tebessümü bütün ihtişamıyla yüzünü süslerken başını salladı.

“O zaman az sonra olacaklar yüzünden korkup gerilme.”

“Ne olacak ki?”

“Igor ile ufak bir oyun oynayacağız ve ben kazanacağım.”

Konuşmama müsaade etmeden eğildi ve alnıma bir buse ilıştırıp hızlı benden ayrıldı. Arkasına bile bakmadan poker masalarına ilerlediğinde kalbim deli gibi atıyordu. İçime yerleşen huzursuzluğun boyutunu ifade edebileceğim bir ölçüm birimi yoktu. O az önce beni alnımdan mı öpmüştü?

Oturduğum yerden kalkıp ilerledim. Nikki siyah bir kapının ardından çıkarak elindeki ahşap kutuya sıkıca sarıldığında onun önünü kesttim. Kadın ayazda kalmış yaprak gibi titriyordu. “Neler oluyor, Nikki?” Etrafa baktım amaçsızca. “Bu saçmalık da ne?”

Hüznünü ilıştırdığı sesiyle beni yanıtladığında göğüs kafesim üzerine bir darbe yemiş gibi sızladı. “Araz ortalığı temizliyor. Her zaman olan şey.” Güzel yanağını süsleyen yaşla derin bir nefes aldı, anlayamıyordum ve bu sınırlarımı zorluyordu. “Rus ruletini bilir misin, Kutsal?”

Bilmemeyi dilerdim. Gerçekten bu konuda cahil kalmayı tercih ederdim. İnsanlık dışı olan bu saçmalığın içine düştüğümü idrak etmemek için her şeyimi verirdim. Rus ruleti, altıpatlarla oynanan ölümcül bir şans oyunuydu. Tabancaya tek bir kurşun yerleştirilir ve kurşunun yeri belli olmayacak şekilde top çevrilirdi. Oyuncular sırayla tabancayı şakaklarına dayar ve tetiği çekmek suretiyle şanslarını denerdi. Tamamen ihtimallere kalmış bir yaşam savaşıydı.

“Kutunun içindeki silaha tek bir mermi yerleştirmeli, ardından hakem ilk tetiği kendine çekmeli ki hile olmadığı anlaşılsın,” dedi Nikki kanımı dondurarak. “Sonra da silahı onlara verip şanssız olanın ölmesini izlemeli.” Kendimi tutamayarak bağırduğımda midem bulandı.

“Bu saçmalık.”

Karşımdaki kadının yüzünde histerik bir tebessüm yeşerdiğinde acı çeker gibiydi. “Rusya’ya hoş geldin, kızım.”

“Hakem kim?”

Nikki iç geçirdi. “Araz oynadığı her oyunda hakem olur. Bu yüzden başlangıçta tetiği iki kez çeker.”

Hissettiğim öfke gözümü karartıyordu. Araz'ın akli dengesinin sıfır noktasına ulaştığına emindim. Böyle bir şeyi nasıl yapardı? Ona güvenmemi isterken ölüme yürüdüğü için sessiz kalmamı mı talep etmişti? Ayrıca ben niye onun ölme ihtimaline böyle tepki veriyordum? Araz'ın dünya üzerinden silinip gittiğini görmek, hatta bunu izlemek benim için bir lütuf olmalıydı. Canavarın nefes almadığını bilerek hayatıma devam etmek beni dünyanın en mutlu insanı yapmalıydı. Öyleyse neden titriyor, öfkeleniyor ve bu saçmalığı durdurmak istiyordum?

Öğrenmem gerekenler vardı. Evet, sebep buydu. Dün gece bulduğum mektubun anlamını çözmeliydim. İçine düştüğüm bu karmaşanın perdesini aramalı ve asıl tabloya bakmalıydim. Araz'a bir şey olmamalıydı. O benim ışığa ulaşmak için katlanmak zorunda olduğum yoldu.

Sinir harbimden doğan adrenalinle karşımdaki kadının avuçları arasında duran kuruyu araladım. Bana bakan siyah kabzalı demir altıpatları elime aldığımda yanında duran tek kurşuna uzandım. Silindir bölümü açarak kurşunu deliklerden birine yerleştirdim. Bölmeyi çevirerek kapattıktan sonra Nikki'nin yakarışlarını umursamadan poker masasının olduğu tarafa yöneldim.

Elimdeki silahı gören insanların çoğu mekândan sessizce ayrıldığında küçük bir grup kaldık. Geldiğimi gören Araz'ın gözleri elime kaydığında dehşete düşmenin ne demek olduğunu öğrendiğini anladım. Igor da şaşırmişti. "Hakem nişanlın mı olacak?" diyerek beni baştan aşağı süzdü.

Sorusunu anlamadığımı zannetmesini umarak onu duymazlıktan geldim. Masanın önünde durduğumda Araz bir hışım ayaklandı. Beni durdurmak istediğini anlamıştım. Gözlerimizi bir saniye olsun ayırmadan soğuk demiri şakağıma yasladım. Tetiği çekerek kazanabileceğim şeyler vardı ve benim umurumda olan tek şey buydu. Araz dudaklarını aralayarak itiraz edeceği sırada tetiği çektim.

Klik sesiyle *elbette* sağ kaldım.

Yumruk yaptığı elini masaya geçirerek bana baktığında silahı indirdim. Beni mahvetmek istediğini görüyordum. Eğilerek silahı masanın ortasına bırakıp kabzasını ona doğru çevirdiğimde bakışlarımız birbirimizde asılı kalmaya devam etti. Başımın silahı işaret ettim. "Sıra sende."

Gözünü dahi kırpmadı. İblislerin mesken edindiği ruhunu görmemi istercesine siyaha bulanmış gözlerini, gözlerimde beklekti. Gördüğü son manzara olacağını garantiye alarak silahı kavradı. Şakağına yasladığı

demir parçasına baktım. Tetiğe asıldığında gözlerimi yummadım. Klik sesi onun için de çınladı.

Şaşırmadım.

Silahını bizi hayretle izleyen adama uzattı. Igor nereye düştüğünü sorgulayarak ayaklandığında onu izledim. Bana bakan okyanus gözleri yok sayarak kollarımı göğsümde birleştirdim. Titreyen parmaklarıyla silahı kuşanan yabancı, derin nefesler alıyordu. Namluyu şakağına iliştirdiğinde korkusunun boyutu büyüdü. Vazgececeğini düşündüm. Pes edeceğine neredeyse emindim zira ağlayacak gibi duruyordu fakat o beni şaşırtarak tetiği çekti.

Klik sesi tekrar mekânda yankılandı. Olasılık gittikçe daralıyordu ve sıra yine Araz'daydı. Altı delikten birinde hayatını sonlandırmaya yemin etmiş bir kurşun vardı. Üç kere tetik çekilmiş, kimseye denk gelmemişti. Şimdiyse durum bambaşkaydı. O kurşun onun beynini patlatabilirdi. Araz silahı aldı ve bir kez daha tereddüt etmeden namluyu şakağına yasladı. Olanları idrak etmeme zaman tanımadan tetiği çektiğinde bu sefer hafifçe yerimden sıçradım.

Fakat o kurşundan bu sefer de yırtmıştı.

Silahı masanın ortasına bıraktığında Igor önce demir yığınınca, ardından Araz'a ve son olarak çevresine baktı. Titreyen elleriyle silahı aldığı anda namlusunu kendine değil, bana doğrulttu. Bana neden öyle baktığını anladım. Elinde bir koz olacağını sanmış, beni gördüğü gibi Araz'ın nişanlısı olduğumu anlamıştı. *Araz'ın zaafı olacağını düşünmüştü.* Açık bir hedef haline gelmemle Araz bedenini önüme atarak beni kapattı. Daha önce duymadığım kadar hoyrat olan bir tonlamayla konuştuğunda göğsüm sıkıştı.

“Sadece ona silah doğrulttuğun için bile sana günlerce işkence edebilirim, Igor.”

Etrafımızı çevreleyen adamların hepsi bir adım öne çıktı. Igor, kaçacak bir yeri olmadığının farkındaydı. Silahı bir hışım alnına yasladı ve gözlerini yumup tetiği çekti fakat istediğini alamadı. Klik sesi yine yankılanmıştı. Gözlerini açıp sertçe yurkunduğunda elindeki silahla ne yapacağını bilemiyor olmalıydı. Araz ona elini uzatırken oyuna devam etmeye kararlı gibiydi. Igor silahı avucuna bıraktığında Araz tavana sıkıttı. Boşa harcayabileceği kurşun yuvadan çıkmadı. Araz sona kalan atışta

kurşunun olduğunu biliyormuş gibi davranmıştı. Namluyu Igor'a doğrulttu. Tetiği çektiğinde silah ateşlendi.

Igor'un kaşlarının arasına saplanan kurşun adamı yaşamdan kopardı.

Yere yığılan cesetle sağımda duran iki adam Igor'un bedenine yöneldi. Onu taşıyarak arka kapıya yöneldiklerinde Nikki bir tabureye çöküp soluklanmaya başlamıştı. Mekânın üstüme geldiğini hissederek ardıma döndüm ve hızla bara yöneldim. Araz'ın adımı yakarmasını umursamadan kürkümü aldım ve kendimi soğuğa atmak isteyerek yürüdüm. Kala-balık sokağa çıkarak amaçsızca ilerlemeye devam ettim. Saniyeler içinde beni durduran el kolumu sıkıca kavramıştı.

"Kutsal."

"Nasıl yaparsın bunu?" diye sordum büyük bir sakinlikle. "Deli falan mısın diyeceğim ama bariz ki öylesin." Belimi kavrayıp beni kaldırdığında bir an neye uğradığımı şaşırđım. Ayaklarımı yerden kesen adam beni ara sokağa taşıdı. Bizi meraklı gözlerden uzaklaştırmasıyla kendimi kucağından atmaya çalıştım ama beni sıkıca sarmıştı. Yere inmeme izin verip beni binanın duvarına dayadı. Gözlerine bakmaktan başka bir seçenek bırakmamıştı bana.

"Senden bana güvenmeni istedim, asla kendimi tehlikeye atmam. Rus ruletini ilk defa oynamıyordum, Kutsal. Elena ile sürekli oynarız. Silahı eline aldığında hissettiğin ağırlığın merkez payını hesaplayabilirsin. Altıpatlarda bu kolaydır. Eğer yolunu biliyorsan kurşunun ne zaman ve kime denk geleceğini bulman çocuk oyuncağıdır. Ben biliyordum, silahı elime aldığında hissetmiştim. Benim için bu şans ya da olasılık oyunu değil, sadece matematik," diyerek kaşlarını çatı. "Asıl sen o tetiği nasıl çekersin? İntihara mı meyillisin?"

"Sana bana güvenmen için neden verdim."

Cümlemlerle ona tokat atmışım gibi geriye çekildi. Aramıza soktuğu mesafeyle yutkunamadım. Gözlerimin içine bakarken hayret duyuyormuş gibiydi. Aralanan dudaklarından sıyrılan soluk buhar olup süzüldü. "Ne?" diye sormasıyla omuzlarımı silktim.

"Ne yapsaydım? Öleceğini düşündüm, Araz. Ve sana bir şey olursa şu an içine düştüğüm bu karanlık dünyadan asla çıkamam. Aldığım risk kazanmaya çalıştığım güvenine değerd. Bilmeni istiyorum ki istemesem de tek kurtuluşumsun."

İfadesinde tuhaf bir karışıklık vardı. Sergilediğim hareketin anlamını çözmeye çalışıyor ama bir türlü tam kavrayamıyordu. Şaşkınlığı açıkça okunuyordu. Aldığım riski kendi dünyasında bambaşka bir ölçekte *tar-tıyordu*.

“Senin kurtuluşun değilim.”

Anlamıyordu. “Öylesin,” diye direttim. “Dahil olduğum karanlık hayatında insanların bir bakışıyla Araz Vladimirov’un nişanlısı diyebileceği bir kadın haline geldim. Bugün sana bir şey olursa herkes akbaba gibi üstüme çöker. Kendimi nasıl korumamı bekliyorsun? Nereye saklanabileceğimi düşünüyorsun? Anlaşmamızın sağlayacağı paraya ve aldığın her nefeste dünyanın başka bir ucunda da olsam güvende olacağımı, izimi kaybettirebileceğimi bilmeye ihtiyacım var.”

İhtiyacım olan bu değildi.

O tetiği çekmeme neden olan şey, bilmek istememdi. O zarftaki belgenin nedenini, bu ülkeye adım attığım günden beri ardından neler döndüğünü öğrenmeliydim. Eylül’ün katilinin gözlerinin içine baktığımı düşünsem de Erdem amcadan duyduğum için değil, salt bir gerçek olduğunu bildiğim için böyle düşünmem gerekirdi. Salak yerine konulmadığıma emin olmalıyım. Eğer bunları öğrenemeyeceksem, o kurşunun beynimi dağıtmamasının hiçbir anlamı kalmazdı. Eğer Araz benim ellerimde haklı nedenlerle tükenip kavrulmayacaksa, onun ölümünü izlememin bir anlamı olmazdı.

Ve itiraf etmeliydim, o silahı gördüğüm an *hissetmiştim*. Zarftaki yazılanları okuduğumdan beri içimde oluşan o boşluk silahı görüp ne yapmak istediğime karar verdiğim gibi kapanmıştı. Hayır, dolmuştu.

Araz başını iki yana sallarken son derece kararlı gözüktüyordu. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim,” dediğinde hâlâ anlamıyordu. Bana bir şey olursa onun yüzünden olacaktı. Bakışlarımı kaçırdığımda parmakları çeneme yerleşti. Tekrar ona bakmamı sağladığında ifadesindeki ciddiyette buzdan salkımlar vardı. Oldukça keskinlerdi çünkü ruhuma batmayı becerebiliyorlardı. “Ve sen de bir daha asla böyle saçma bir harekette bulunmayacaksın.”

“Yüzde on yedilik bir patlama payı vardı. O kadar şanssız değilimdir.”

Bakışlarındaki uyarı netti fakat sandığı kadar aptal değildim. Evet, risk almıştım ama kontrolü kaybetmemiştim. Hazneyi kapatıp silindiri

çevirdikten sonra masaya yaklaşıırken ve herkes bana deli olup olmadığını anlamak ister gibi bakarken kimseye çaktırmadan silindiri aralayıp parmağımı hazneye sürtmüştüm. Kurşunun ilk iki ateşlemede denk gelmeyeceğini anlamıştım.

Fakat bunu Araz asla bilmeyecekti.

Dramatik miydim? *Bazen*. Manipülatif miydim? *Çoğu zaman*.

“Bir daha böyle saçma bir harekette bulunmayacağım,” dememle memnuniyet duyduğunu ifadesinden anladım.

Elini yüzümden çektiğinde beni yasladığı duvardan doğruldum. Müzik sesini işiterek omzumun ardından baktım. Kızıl Meydan’ın ortasında bir kadın vardı. İngilizce bir şarkı söylemeye başladığında büyülenmeden edemedim. Bir meleğin kıkırtısını andıracak kadar eşsiz ve narin sesi bütün hücrelerimi alarına geçirdi. Elimin içinde hissettiğim dokunuşuyla gözlerimizi buluşturduğumda hızla bedenimi kendine çekti. Belimi kavrayan koluyla ona esir düşmeme neden olduğunda gözlerinin hiddetiyle sarsıldım. Kokusu alanımı işgal edip algılarımı zayıflatığında mırıldandım.

“Ne yapıyorsun?” Bana yabancı gelen sesimi garipsemedi.

“Sana bir şeyler hissettirebilmeyi başarabilmiş miyim, onu öğreniyorum.”

Elimi kavrayıp kalbinin üstüne yerleştirdiğinde temasını sonlandırmadı. Beni de kendiyi yönlendirip dans etmeye başladığında bacaklarım güçsüzleşti. Ellerimin altındaki kalbinin atışları stabildi. Benim kalbimin ritmiyse öyle bozulmuştu ki bir an duracak sandım. Sokak arasında baş başaydık ve dans ediyorduk. Acaba her şey bir hayaldi de o silah şakağımda patlamış mıydı?

“Hissettirdin,” diyerek anın büyüsunü bozmaya çalıştım. “Sayende öfke hissettim.”

“Beni kaybetmekten bu denli korkman ne tatlı. Demek bana bir şey olsa canın yanacaktı.”

“Evet, kahrolurdum kesin.”

Alaycılığım Araz’ın tebessümü genişledi. Boşta kalan kolumu boynuna dolayıp bakışlarımı kaçırdım. Bana hissettirdiği duyguları tahmin dahi edemezdi. Ben birinden nefret etmenin ne demek olduğunu en iyi onda öğrenmiştim. İntikam ateşinin insanı nasıl yakıp yıkabileceğini

onun sayesinde anlamıştım. Ruhumun karanlığa bulanmasını sağlayan adamdı o. Her şeyi bir kenara bırakıp bu cehennem çukuruna düşmemi sağlayan kişiydi. Fakat aynı zamanda... Ömrümdeki hiçbir şey aklımı onunki kadar karıştırıp beni her şeyden şüphe duyar hale getirmemişti.

Üzerimde hissettiğim bakışlarına daha fazla katlanamayarak başımı kaldırdığımda gözlerimiz buluştu. Gözlerinin içindeki karanlık nefesimi kesti. Boğulacak gibi hissetmeme neden olan bakışlarının ardında sakladıklarını görmeyi diledim fakat bu mümkün değildi. Okyanusun en dibine inmeye çalışmak gibiydi bu isteğim. Derinliklerinde sakladığı gerçeklikleri kendime zarar vermeden, ölümüne neden olmadan göremezdim. Bunun bilincindeydi. Sadece onun izin verdiği kadarını öğrenebilirdim fakat daha fazlasını bilmek zorundaydım.

İçine hapsoldüğüm bu savaşı kazanmak zorundaydım zira bunun bir geri dönüşü yoktu. O sokak arasında yüz yüze geldiğimiz geceden beri başka çarem olmamıştı. Amacım da hedefim de belliydi. Peki her şey zihnimdeki kadar netse neden içimdeki ses benimle aynı fikirde değildi? Neden karşımdaki adamın sonunu getirme düşüncesine tereddütle yaklaşıyor, kendimden nefret etmek istememe neden oluyordu?

Belimdeki eli sıkılaştığında bedenimi kendi bedenine yasladı. Gözlerini bir an olsun yüzümden ayırmıyor, beni ezberlemek ister gibi her ayrıntıma dikkatle bakıyordu. Gecenin içinde süzülen vücutlarımız birbirine karışan ipler gibiydi. Düğüm olmaktan korkarak kendimi geri çekmeye çalıştığımda beni bırakmadı. Daha sıkı sarmalayıp soluğumu çaldı. Gözlerindeki dalgalar kıyılarıma vuruyor, aşınmama neden oluyordu. Parmaklarımın altındaki kalbini söküp almak istediğimden habersizdi. Belki de asıl habersiz olan bendim. Çingenenin dediğini hatırladım. *Bazı sonlar başlangıçtır*, demişti. Fakat neyin başlangıcı olabileceğini dile getirmemişti. Önümdeki o belirsiz yol bitenin mi yoksa henüz başlamaya cesaret bulunamayanın mı gölgesiydi?

Ayırt edemedim.

Onun yerine canavarımla dans ettim.

XIV. GÖLDEKİ TEHLİKE

Kutsal

Üç gündür aralıksız bir şekilde yağan kar sonunda durmuştu. Gözlerimi manzaradan ayıramıyor, resmen bir tabloya bakıyordum. Her yer bembeyazdı ve bir pamuk tarlasının içindeymişim gibi hissetmemi sağlıyordu. Yüzümden silemediğim gülümsemeyle pencerenin kenarına tüneyip dışarıya bakmaya devam ettim. İçimde uyanan çocuksu heyecana sarıldım, uzun zamandır onu hissetmiyordum.

Kar yağışından dolayı üç gündür kapının önüne bile çıkamamıştım. Normalde Araz ile Moskova'da geçirdiğimiz macera dolu günün ertesinde Alek Angelov'un partisine gitmemiz gerekiyordu ama Araz iptal etmişti. Neden gitmediğimizi sorduğumda da bana imalı lakin anlaşılmazlıkla dolu bir bakış atmış, *artık gerek kalmadı* demişti. Kastettiği şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Allah bilir aklından neler geçiriyordu.

Daha fazla dayanamayarak sindiğim köşeden ayrıldım ve hole adımladım. Kürkümü üzerime geçirip cebimdeki eldivenleri çıkardım. Parmaklarıma geçirdiğim eldivenlerin ardından kendimi dışarıya attım. Günlerdir temiz hava almamak aklımı bulandırmaya başlamıştı. Merdivenlerden inerken derin nefesler aldım. Hava yumuşamıştı. Bu yüzden biraz yürüyüş yapmak bana iyi gelebilirdi. Kar yağışı nedeniyle korumaların ve evdeki görevlilerin neredeyse yarısından fazlası burada değildi. Hilal ile Güneş de yağıştan hemen önce birkaç günlüğüne İstanbul'a gittikleri için ev fazla sessizdi. Sanırım günlerdir kimseyle doğru düzgün diyalog kurmamış, kendi sesimi bile birkaç kez duymuştum çünkü Araz haddinden fazla yoğunlu. Ve kahvaltı ile akşam yemeğinde ettiğimiz birkaç kelime dışında iletişimimiz yoktu.

Moskova'dan sonra onda bir değişiklik vardı.

Bana eskisi kadar donuk bakmıyordu ama bana karşı eskisinden daha soğuktu.

Dudaklarımdan kayıp giden soluk bir buhar olup gökyüzüne yükseldi. Botlarımdan altında ezilen karlarla adımlamaya başladım. Dakikalarca yürüyüp daha önce görmediğim bir yapıyla karşılaştım. Az ilerimde duran duvarlarının dörtte ikisi cam olan kış bahçesi, dışarıdan bile fazlasıyla güzel duruyordu. İstemsizce oraya doğru ilerlemeye başladığımda açılan kapıyı fark ederek yavaşladım. Araz üzerine geçirdiği montu ve beresiyle içeriden çıkıp ardından kapıyı kapattı. Baştan aşağı siyahlara büründüğü için karın üstünde bir leke misali parılıyordu. Başını kaldırdığında gözlerimiz buluştu.

“*Milaya,*” dedi kaşlarını çatarak. “Niye dışardasın sen?”

“Hava almak istedim. Günlerdir evdeyiz. Bir ara sıkıntıdan delireceğim sandım.”

Sözlerimle beni süzdü. “Göl kenarındaki kulübeye gitmem gerek. Genelde bu kadar yoğun bir kar yağışı yaşandığında evin güvenlik sistemi kendini kilitliyor. Kontrol etsem iyi olur. İstersen sen de gel.”

“Niye adamlarından birini göndermiyorsun?”

“Ben de sıkıldım,” dediğinde gülmeden edemedim. Teklifinin cazibesine kapılarak başımı salladım.

“Tamam, gidelim.” Biraz daha kalesinde oturup kitap okursam karıştığım hayal dünyalarından çıkamayıp gerçek yaşamı tamamen unuttuğum. Bu yüzden herhangi bir mekân değişikliği fazlasıyla kabulümdü. “Uzakta mı kulübe?”

“Maksimum yarım saatlik bir mesafede.”

“Üstümü değiştirmeme gerek var mı?”

Sorumla gözlerini bedenimin üzerinde dolaştırdı. “Hayır,” dedikten sonra birkaç adımda karşıma dikildi. Beresini çıkarıp düzeltmek için saçlarını karıştırdığında siyah tutamların daha çok birbirine girmesini sağladı. Üzerime doğru eğilip beresini kafama geçirdi. Kulaklarımı örtüp sarı dalgalarından parmaklarını kaydırды. Kıpırdıyamadım ve kesinlikle nefes alamadım. Jesti karşısında şaşkınlığa düşmüştüm. “Böyle daha iyi.” Kendi kendine verdiği onayın ardından araç yolundaki Jeep’i işaret etti. “Hadi gidelim.”

Havanın buz kesiciliğine rağmen sıcakladığımı hissettim. Beni izleyen adama arkamı dönüp verdiği komutu dinleyerek yürümeye başladım. Birlikte arabaya bindiğimizde emniyet kemerime uzandım. Araz motoru çalıştırdı. Radyodan yayılan düşük desibeldeki şarkı eşliğinde yola koyuldu. Evinden ayrıldığımızda yolların açık olduğunu fark etmek beni şaşırttı. Fakat Araz'ın bu gibi doğal afet durumları için gerekli önlemleri alacak bir adam olduğunu unutmamam gerekirdi. Kendini mahsur bırakabilecek her şeye karşı hazırlıklıydı.

On dakikanın ardından beklemediğim yerden bir soru geldi. "Anlaşmamız sonlandığında eline geçen parayla ne yapmayı planlıyorsun?" demesi kasılmamı sağlamıştı. Bu soru nereden çıkmış ve neden aklına gelmişti, anlayamadım.

"Niye sordun şimdi bunu?"

"Merak."

Tek kelimelik cevabıyla ben de merak ettim. Bir an gerçekten öyle bir meblağa sahip olduğumu düşündüm. "Bir süre ülkeleri gezerim. Farklı danslar öğrenmeyi sevdiğim için kendimi eğitimler alarak geliştiririm. Belki başkalarına bale öğretebileceğim bir yer kurarım." Tebessüm etmeden duramadım. "Özellikle küçük kızlara ileride birer balerin olabileceklerini söyleyerek eğitimlerine katkıda bulunmak beni mutlu eder."

"Seni böyle hayal edebiliyorum."

Sesindeki bir şey içimi ısıttı. "Annemin beni baleye yazdırmasının nedeni içine kapanık bir çocuk olmamdı. Arkadaş edinemez, diğerleri gibi sokakta oyun oynayamaz, iletişim kuramazdım. Bu yüzden annem kendimi ifade edebileceğim bir yol olmasını istemişti. Bir süre sonra kelimelerim dans adımlarım haline geldi. Benim gibi başka küçük kızlar olduğunu da biliyorum. Onlara yardım etmek isterim."

"Ben de dans edişini görmek isterim."

"Niye?"

Gözlerimiz buluştuğunda bazı şeylerin bana daha farklı geldiğini söylemeliydim. Tam olarak anlayamıyor, ne olduğunu bulamıyordum ama bakışlarında değişen bir şeyin olduğunu bilmek bir nedenden dolayı beni savunmasız hissettiriyordu. "Belki bana söylemediklerini," dedi Araz. "Dansınla anlatırsın."

Söylemediklerim...

Kimsenin bilmediği hatta benim bile daha önce hissetmediğim bir yanımla Araz'ın sözleriyle yaşam belirtisi gösterdi. Ruhumda yanan minik ışığın böylesine karanlık bir adamdan gelmesiye garipti. Gerçi söz konusu o olduğunda bana artık her şey fazlasıyla tuhaf gelmeye başlamıştı. Tek kelime etmeden önüme döndüm. Araz'ın sözlerine bir şey dememem üzerine sohbeti sonlandıracağını sandım. Oysa beni tamamen yanılttı ve ondan asla beklemediğim bir samimiyetle kendiyile alakalı özel bir bilgi paylaştı.

“Çocukken bir şey yaşamıştım.” Gözlerini yola dikti. “O olaydan sonra tam iki yıl konuşamadım. Daha doğrusu konuşmadım. Kimseyle iletişime girmedim çünkü konuşursam...” Gözlerini bana çevirdi ve buruk bir tebessümü dudaklarına yerleştirdi. “Saçma bir düşünce yapım vardı. O süre zarfında benim kelimelerim de resim yapmak olmuştu.”

“Resim mi?” dedim büyük bir şaşkınlıkla.

Araz'ın çocukken ne yaşayıp konuşmama kararı aldığını deli gibi merak etsem de bu soruyu sormak bana doğru gelmemişti. Özellikle de ilk kez bana içini açıp gerçek kişiliğiyle ilgili bir şeyler paylaşıyorken önümüze yine bir duvar örmesine izin veremezdim.

“Evet, resim yapar, bir şeyler çizer, kendimi öyle ifade ederdim. Yeternekli olduğum söylenemez, bizim ailenin asıl sanatçısı kız kardeşim Hazal. Ben onun yanından bile geçemem.” Bir an sertçe yutkunup ifadesini ciddi bir hale getirdi. “Yani geçemezdim.”

Ölen kardeşinden bahsetmenin ona bu derece acı vermesi yüreğimi sızlattı. Bakışlarını yüzünde dolaştırırken kederini ilk kez bu kadar derinden hissettim. “Tekrar başın sağ olsun.” Gerilen atmosferi dağıtmaya çalışarak konuyu değiştirdim. “Belki sen de bana çizimlerini göstererek anlatmadıklarını anlamama izin verebilirsin.”

Araz'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “*Milaya*, anlaşma nasıl yapılır, öğrenmeye başladın. Gün geçtikçe bana benzeyeceksin diye de endişelenmeli miyim?” Gözlerimi devirsem de güldüm. “Bilemiyorum, Morskoy. *Üzüm üzüme baka baka kararır* derler.”

“Dilin çok uzadı.”

“Hep uzundu.”

Verdiğim karşılıkla gülümsemesi biraz daha büyüdü. “Sana istesem de resimlerimi gösteremem,” derken ifadesindeki o neşe tuzla buz oldu.

“Hepsini yaktım. Bir tane bile bırakmadım.” İşittiğim cümlelerdeki ağırlık ayak bileklerime dolandı. Okyanusun derinliğine çekilirken içimi kaplayan sızıyla anlamak istedim.

“Neden?” diye sordum. Araz bana bakmadan tüm dikkatini yola verdi. Konuştuğunda sesi işlenmemiş bir çelik gibi katı ve paslıydı.

“Unutmak için.”

Daha fazla soru sormak, öğrenmek... bunlar yapmam gerekenlerdi ama denemedim bile. Hassas bir konu olduğunu görebiliyordum. Kendi yaralarımından bahsetmekten kaçınan biriydim ve içimden bir ses Araz ile bu konuda ortak bir özelliğe sahip olduğumuzu söylüyordu. Bu yüzden yolun geri kalanında konuşmadık. Radyodan yayılan şarkıyı dinlemekle yetindik. Dakikalar sonra hedeflediğimiz konuma vardığımızda ormanın içinde kalan kulübeye göz attım.

Öncelikle bu bir *kulübe* değildi. İki katlı, mütevazı bir ahşap evdi.

Karla kaplanmış çatısı ve buzla süslenmiş pencereleriyle masalsı bir görüntü sergiliyordu. Ahşap duvarlar karın ağırlığıyla koyulaşmış, doğal dokusu daha belirgin bir hale gelmişti. Arabadan indiğimizde evin hemen arkasında kalan gölü gördüm. Yüzeyi buz tutmuştu ve ağaçların arasından sızan güneşle ışıldıyordu.

Araz verandaya ilerlediğinde peşinden gittim. Karla kaplı basamakları tırmanırken ayağım bir an kaydı ve dengemi yitirdim. Soluma doğru düşerek karların üzerine iki seksen yayıldığımda kendime hayret ettim. Açık kalan ağzımla karlar sayesinde bana yumuşak bir zemin sunan yerdeydim. Araz ardına bakıp beni yerde gördüğünde ilk birkaç saniye tepki vermedi. Ardından sessizliğin içinde yankılanan tok bir kahkaha attı. Kısılan gözleriyle bana bakıyor, kendini durduramayarak gülüyordu. Halimin komik olduğu belliydi fakat eğlendiğim söylenemezdi.

Elimi yanımdaki kar yığınına daldırdım ve bir avuç dolusu kar alıp ona doğru fırlattım. Neye uğradığını şaşırarak olduğu yerde kalakaldığında bu sefer ben güldüm. Düştüğüm yerden kalktım ve avucumun içinde top haline getirdiğim karı tekrar ona doğru fırlattım. Göğsüne çarpan kar topuyla ağız sulandırıcı bir geyik görmüşçesine dikkat kesilen canavar moduna girdi. “Sarışın,” diyerek boynunu hafifçe geriye atıp cıtırdamasına neden oldu. “Başına bela aldın.”

Cümlesinin bitmesiyle ardıma döndüm ve verandanın tırabzanlarında biriken karı iki avucum arasında sıkıştırıp ona doğru fırlattım. Tam alınına vuran kar topu yüzünde parçalara ayrılıp kirpiklerini beyaza bulandı. Başımı geriye savurup kahkaha attım. Araz'ın harekete geçmesi üzerineyse dudaklarımdan sıyrılan çığlıkla arkamı dönüp kaçmaya başladım. Kara batıp çıkan postallarım yüzünden doğru düzgün yol alamıyordum. Kalbim deli gibi atarken arkama bakmadan koşmaya çalışmaya devam ettim. Göle doğru gidiyordum ki saniyeler içinde ayaklarım yerden kesildi. Az önceki çığlığımı fısıltı yerine koyabilecek kadar şiddetli bir nidayla yakardım. Araz beni omzuna atıp baş aşağı sarkmamı sağladığında ani hareketiyle birkaç saniyeliğine gözlerim kararmıştı. Bir elini kalçamın hemen altına yerleştirip beni ve kendini yavaşça döndürmeye başladığında doğrulmaya çalışsam da başarılı olamadım.

“Ne o, *milaya*? Bakıyorum da artık gülmüyorsun.”

“Kusacağım,” diye bağırmamla daha hızlı döndü. Araz'ın güldüğünü hissediyor fakat dönen başımdan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Yine de sarf ettiği kelimelerle kahkahamı tutamamıştım.

“Bratva'nın liderinin yüzüne kar topu attığını kimseye söyleyecek misin?”

“Evet, herkese anlatacağım.”

“Kutsal!”

“Araz!”

“Anlatmayacağım de,” diyerek mümkünmüş gibi biraz daha hızlandı. Bağırmaya başladım.

“Üzerine kusacağım.” Aniden kendimi yerde buldum. Sırtım soğuk karla buluştuğunda dönen başımla gözlerimi yumarak soluklanmaya çalıştım. Üzerimde hissettiğim ağırlıkla algılarımı harekete geçirdi. Gözlerimi aralayarak Azrail misali başımda dikilen adama baktım. Tam üstümdeydi. Beni bacaklarının arasına almış, ellerini iki yanına yerleştirmişti. Bir akbaba gibi tepeden beni izliyordu.

“Söz dinlemeyi öğrenmen gerek.” Dönen başımı durdurmak isteyerek kafamı karların arasına gömdüm ve kıkırdadım.

“Yüzün kıpkırmızı.”

“Senin de betin benzin attı.”

Gözlerini önce bedenimde, ardından yüzümde gezdirerek doğruldu. Elini bana uzatıp kalkmama yardım etmek istediğinde parmaklarını kavradım. Islanan kıyafetlerime temas eden rüzgârla titredim. Araz yüzünden saçlarımın arası kar içinde kalmıştı ve kafamdaki beresi yamulmuştu. Onu düzeltip adım atacağım sırada Araz eğildi ve bir kolunu bacaklarımin ardına, diğerini ise belime sararak beni kucağına aldı.

“Senin bir adımın, benim dört adımına denk.” Hızla yürümeye başladığında bir yandan da çocuk azarlarçasına söylendi. “Ayrıca bir kere daha düşmeni göze alamam.”

“Ayağım kaydığı için özür dilerim.”

Dalga geçtiğimi bilmesine rağmen, “Bu seferlik affettim,” dedi.

Beni kucağında hiç ağırlığım yokmuş gibi rahatlıkla taşıyan adama bakarken dumura uğradım. *Beni kucağında taşıyordu. Benimle şakalaşıyor, gülüyordu. Onunla eğleniyordum.* Kâbus mu görüyordum? Bir anda paralel bir evrene mi ışınlanmıştık?

Eve adım attığımız an içerisinin soğukluğuyla ürperdim fakat asıl tüylerimi diken diken eden şey az önce yaşadığım farkındalıktı. Araz beni salondaki koltuğun üstüne bıraktı ve doğruca şömineye ilerledi. Sağdaki sepetin içinde duran odunları geniş şöminenin içine yerleştirmeye başladığında donuyordum. Gözlerimi içinde bulunduğumuz evde dolaştırdım. Duvarlar ve tavan özenle işlenmiş meşe panellerle kaplıydı. Her bir çizgi ve damar doğal dokusunu koruyordu. Kadife koltuklar oldukça rahattı. Odanın ortasına serilmiş olan halı yumuşacık görünüyordu. Ev antika objelerle süslenmişti. İçerisi hem konforlu görünüyordu hem de sofistike bir havayla dolup taşıyordu.

Sıcak atmosferiyle burası gerçekten de hoşuma gitmişti.

Araz şömineyi yakıtında yerimden kalktım. Ateşe yaklaşıp eğildim ve ellerimi yükselen alevlere uzattım. Avuç içlerim ısınmaya başladığında Araz üzerindeki montu çıkarıp tek kişilik deri koltuğun üzerine attı. Bir dizinin üstüne çöküp odunları şömine maşasıyla düzeltti. Doğrulup ellerimi indirdim ve şöminenin üzerindeki geyik boynuzlarına baktım. Hemen altında kocaman eski bir tüfek vardı. Şömine rafının üstüye fotoğraf çerçeveleri kaynıyordu.

Eski ahşap çerçeveler tozlanmıştı lakin içlerindeki fotoğrafları görebilmek mümkündü. En sağda minik bir kızın resmi vardı. Siyah saçları

iki yanından örülmüştü. Gözlerinin birinin mavi diğerinin kahverengi olmasından onun Elena olduğunu anlayabiliyordum. Kulübenin önündeki verandada otururken biri o anı fotoğraflayıp çerçevenin içine yerleştirmişti. Hemen yanında başka bir fotoğraf vardı. Araz, Elena ve Araz'ın gerçek babası Boris bir av sırasında ellerinde tüfeklerle fotoğraflanmışlardı. Adamın Boris Vladimirov olduğunu saniyesinde anlamıştım, Araz'ın tıpatıp aynısıydı. Aralarındaki tek fark adamın daha yaşlı olmasıydı lakin vücut ölçüleri ve boyları bile birebirdi.

Bir diğer çerçeveye çevirdim bakışlarımı. Hepsinden daha eski olan fotoğrafa baktım. Siyah saçları, kahverengi gözleri ve belirgin yüz hatlarıyla cüretkâr bir çekicilik sunan kadına hayran kaldım. Elena'ya oldukça benzeyen kadının kim olduğunu tahmin edebiliyordum ki Araz'ın sesini işittim. "Svetlana Vladimirova."

Çerçeveyi yerinden alıp kazağının koluyla üzerindeki tozları sil-di. "Elena'nın annesi ve Boris'in karısı. Kendisiyle hiç tanışmadım ama dün-ya tatlısı biri olduğunu duydum. Gerçi görünüşü inandırıcı gelmiyor, değil mi? Fazlasıyla soğuk biri gibi duruyor."

İnkâr edemezdim, gerçekten de kadın insanın kolay kolay yaklaşabileceği biri gibi gözükmüyordu. Fotoğraftan bile kendini taşıyış şeklinden asalet akıyordu. Taktığı mücevherleriyle milyon dolarlık bir güzellik sergiliyordu. Araz çerçeveyi aldığı yere bıraktığında merakımı kontrol edemeyerek, "Senin annen nasıl biriydi?" diye sordum. Kadına dair hiçbir iz yoktu. Bu yüzden vefat ettiğini düşünerek geçmiş zaman eki kullanmıştım.

Lacivertlerindeki karanlığın yoğunluğu beklediğimden daha can alıcıydı. Ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirip başını eğerek yanan odunlara baktı. Gözlerindeki hayal kırıklığı bana ait değildi. Bir süre sessiz kaldı. Sanki nereden başlayacağını bilmiyordu. "Annem zor kadındı. Dediğim dedik, inatçı ve fevri biriydi." Gözlerimiz birbirine tutunduğunda karşımdaki adam tebessüm etti. "Sana benziyordu." Gözlerini tekrar şömineye çevirdiğinde her zamanki ciddiyetine bürünmüştü. Bakışlarında bir nefret filizlendi. "Ama aynı zamanda seninle hiç alakası yoktu." Kendi kendine konuşur gibi bana bakmadan anlatmaya devam etti. "Sen ne kadar sert olursan ol, bir yerde yumuşacıksın. En karanlık anlarda bile ışık saçabiliyorsun."

İşittiklerim kalbimin ritmini değiştirdi. Sadece onun yayabildiği bir sıcaklık ruhumu kapladı. İçinde barındırdığı ateşten bir parça armağan

etmişti bana. “Annem kapkaranlıktı.” Gözlerine yerleşen ateş öfkelenildiğinin belirtisiydi. Zihninde yer eden anılar onu sinirlendiriyor olmalıydı. “Soğuk ve ciddi biriydi.” Kaşları çatıldığında alnında çizgiler oluştu. “Onunla geçirdiğim tek bir güzel anım yok.”

Boğazıma bir düğüm oturdu. Küçük bir kız için babası ne kadar önemliyse küçük bir oğlan için de annesi o denli önemliydi. Benim yaralarımın bir benzerinin de onda olmasına şaşıramadım. Kendisini yalnız hissetmesini istemedim. “Benim babam da böyle biriydi. Bir kere bile saçlarımı okşamadı ya da *canım kızım* deyip sarılmadı. Hep işe yaramazın teki olduğumu söyler, bana âciz derdi.” Bana baktığında öfkesinin katlandığını görerek ne tepki vereceğimi bilemedim. Sözlerim içindeki ateşi körüklemişti. “Ama ben yine de severdim onu.” *Her şey yolunda* der gibi tebessüm ettim. “Sonuçta bana yaşayabileceğim evi sunan, ihtiyaçlarımı karşılayan bir adamdı. Sevmemezlik edemezdim, değil mi?”

Tebessüm etmeye çalışsa da öfkesi buna izin vermiyor gibiydi, çenesi seğiriyordu. “Benim annem de öyle biriydi.” Sesi zihnimin bariyerlerinde sekti. “Küçükken çok yaramazmışım.” Çocukluğunu hayal etmek komiğime gitmişti. Çatık kaşlarıyla ortalıkta dolaşan bir Araz resmediyordum.

“Şaşırtıcı,” dedim kinayeli bir şekilde. Araz kısa bir an bana bakıp güldü ve yeniden önüne döndü.

“Senin annen nasıl biriydi?”

“Mükemmel bir kadındı,” dedim onu anımsamanın bana verdiği mutlulukla. “Çocukluğumun bir döneminde çok zor zamanlar geçirdim. Özellikle altı-yedi yaşlarımdayken berbat bir haldeydim. Eğer annem olmasaydı ne hale gelir, nasıl biri olurdu, tahmin bile edemiyorum. Beni çok severdi. Hatta bir tek o severdi beni.”

“Kendine haksızlık etme.” Alaycılığını kuşanmıştı. “Baş belası olabilirsin ama sevilmeyecek bir kadın değilsin.”

“Sen bana iltifat mı ettin?”

“Yaptım öyle bir şey,” demesiyle sırtıttım.

Araz yanımdan ayrıldı ve şöminenin yanında asılı duran tabloya yöneldi. Orman tasviriyle renklendirilmiş tablonun ahşap çerçevesini kavradı. Tabloyu kendine doğru çekip bir pencere açtığında şaşkınlıkla yanına ilerledim. Görselin ardında kalan ekranı ortaya çıkarmıştı. Elini ekrana yerleştirip parmak izini okuttu. Çalışan sistemle tuşlara basmaya başladı.

Bir harita belirdi ekranda. Gölden ve evin görselinden içinde bulunduğumuz arazinin kuşbakışı görüntüsü olduğunu anladım. Araz ekranın sağ tarafına tıkladığında haritada noktalar belirdi. Bir sürü yeşil ve birkaç tane de kırmızı nokta vardı. Özellikle gölün diğer tarafında kırmızı noktaların sayısı fazlaydı. Neye baktığımı anlayamayarak sorguladım.

“Bunlar ne?”

“Arazinin etrafındaki mayınlar.”

Açılan ağızımla dehşet içinde baktım Araz’a. “Mayın mı?”

“Ever,” diyerek soldaki kırmızı noktaları işaret etti. “Orman içindekilerden beş tanesi ve...” Parmakları gölün ardındakilere değdi. “Şuradaki-lerin çoğu donmuş görünüyor. Yoğun kar yağışından sonra genelde yaşanan bir şey. Bu yüzden böyle zamanlarda kulübeye gelip sistemi kontrol etmem, mayınlara bakmam gerekiyor.”

“Nasıl bakacaksın mayınlara?”

“Yakından.”

“Ya patlarlarsa?” diye yakardım.

Araz bana baktığında kurnaz bir tebessüm etti. Evin etrafı ve arazinin büyük bir kısmı noktayla doluydu. Yani masum görünen beyaz karların altında ölüm yatıyordu. “Rahat ol. Sistemlerini okuyabilecek kadar eğitimiylim. Neyin etkisiz, neyin riskli olduğunu ilk bakışta anlarım. Sonuçta burası her zaman avlandığım orman. Arka bahçem.” Ekranı kapatıp tabloyla cihazı örttü. “Elena, babam ve benden başka bu arazide rahatlıkla adımlayabilecek tek bir kişi yok. Bu yüzden asıl sen ben yokken dışarıya adımını bile atma, *milaya*.”

“Beni burada mı bırakacaksın?” diye sorup karşı çıktım. “Kalende mahsur kaldığım yetmedi, şimdi de kulübede mi oturup bekleyeceğim?” Ellerimi belime yerleştirdim. “Ben de seninle geleyim.” Tekli koltuğun üstüne atmış olduğu montunu aldı.

“Olmaz, yanlış bir adım atarsın falan, hiç gerek yok.” Üzerine geçirdiği montunun fermuarını çekti. “Burada otur ve mekân değişikliğinin tadını çıkar. İşim uzun sürmez.”

Harekete geçeceğinde onu durdurdum ve başımdaki beresini çıkarıp ona uzattım. “Hava soğuk,” dediğimde önce elimdeki bereye ardından yüzüme baktı. İfadesinde meydana gelen duyguyu anlayamadım. Ciddi gözüküyor ama gözlerinde beliren ve samimi hissettiren o ufak dokunuşu

saklayamıyordu. Parmaklarım belli belirsiz bir titremeye sendelediğinde içimde kopan fırtınayı görmezden gelmeyi denedim. Araz bereyi elimden aldığı anda birbirine değen tenlerimizden algılarımı zorlayan bir karıncalanma geçti. Hızla geriye kaçıp şöminenin yanına döndüm. Yanan odunlara göz attığımda adım seslerini işittim. Kapıyı ardından çekip kapattığında gidişiyle omuzlarım düştü. Saniyeler içinde kapı tekrar açıldı. O tarafa baktığımda Araz ile gözlerimiz buluştu.

“Kapıyı arkamdan kilitle,” deyip tekrar gözden kaybolduğunda iç geçirdim. Dediklerini yaparak ardından kapıyı kilitledim ve pencerenin kenarına ilişip dışarıya baktım. Araz karların içinde ilerleyip ormana yöneldi. Görüş açımdan çıkmasıyla sessiz kulübede bir başıma kaldım.

Televizyon yoktu ama odanın köşesinde büyük bir kütüphane vardı. Yine kitaplar tek dostumdu. Okuma seansımı başlatmadan önce evi dolaşip biraz ortalığı karıştırdım. Hiçbir şey bulamadığımdaysa yapacak tek bir şeyim kaldığını bilerek kütüphaneden aldığım kitapla koltuğa yayıldım. Çıkardığım kürkümü bir köşeye atıp yanan odunların çıtırtısıyla kitabın kapağını araladım ve okumaya başladım. Kulübedeki tek Türkçe kitaptı ve normalde tercih edeceğim bir tür değildi ama yokluk insana her şeyi yaptırıyordu.

İlk sayfalar akmasa ve beni zorlasa da bir süre sonra kitap açılmaya başlamıştı. Ortalara geldiğimdeyse bayağı heyecan verici bir hal almıştı. Öyle ki sayfalarda kendimi kaybetmiş, geçen vakti hiç düşünmemiştim. Diğer sayfaya geçeceğim sıra göz ucuyla pencerenin ardındaki dünyaya bir bakış attım. Gördüğüm tabloyla uzandığım yerden doğrulup kitabı bir kenara koydum. Tekrar kar yağmaya başlamıştı ama bu seferki sessizce yağan ve insana huzur veren türden değildi. Kar yağışı tüm hiddetiyle savrulan bir fırtınaya dönüşmüştü. Rüzgârın dört bir yana taşıdığı taneler fazlasıyla yoğundu. Birkaç metre ötesini seçebilmek neredeyse imkânsızdı. Araz aracını evin önüne park etmesine rağmen arabayı göremiyordum.

Pencerenin önüne geçip gri havaya baktım. Evin içi kararmış, kasvet atmosferi ele geçirmişti. Araz ise görünürde yoktu. Hâlâ ormanın içindeyse, büyük ihtimal öyleydi, bu havada dönüş yolunu nasıl bulacaktı? Önünü net göremeyen biri mayınları nasıl fark edebilirdi?

Her an beyaz sisin içinden çıkıp gelebileceğini umarak cam kenarında dikilmeye devam ettim. Geçen saniyelerle birlikte içimde büyüyen ve

sessizliğini bırakmak istemeyen endişeyi daha iyi duyar hale geldim. O sesin boğazını sıkamak istiyordum.

Dakikalar uzadıkça göğsüme bir ağırlık çöktü. Kapıya yöneldim bir an. Elimi tokmağa kadar götürdüm. Dışarı çıkıp etrafa göz atmayı planladım ama ne kar fırtınası ne de arazinin etrafındaki mayınlar bu evden çıkabilmem için bana neden bırakıyordu. Geri çekilip yapabileceğim tek şeyi yaparak beklemeye devam ettim.

Tam umudum inceldiği yerden kopacaktı ki göz ucuyla bir karartı seçtim. Gözlerimi kısarak candan dışarıya baktım. Önce sadece savrulan karı ve keskin rüzgârı fark ettim. Sonra beyaz boşluğun içindeki karanlığı gördüm. Araz ağır adımlarla kulübeye yaklaşıyordu. Düşen omuzlarımla kilitlediğim kapıyı açtım. Evin içine dolan soğuk ve rüzgârın etkisiyle ayaklarımın ucuna düşen karlar buz kesmemi sağladı. Araz verandaya çıkıp üzerindeki karları silkelemeye çalıştı. Siyah saçları ve beresi beyaz tanelerle renk değiştirmişti. İçeriye girip ardından kapıyı örttüğünde ona dik dik baktığımı fark ederek konuştu.

“Burada mahsur kalmış olabiliriz.”

Duyduklarımla dudaklarımı birbirine bastırıp derin bir nefes aldım. En azından geri dönebilmişti. “Isınman gerek,” diyerek şömineyi işaret ettim. Yüzü kıpkırmızıydı. Üzerindeki montu ve beresini çıkardı. Elindekileri kapının kenarındaki ahşap askılığa astı. Kazağını düzelterip şöminenin yanındaki koltuğa oturdu ve ellerini ateşe uzattı. O ısınmaya başlarken ben tekrar kapıyı kilitledim ve pencereden baktım. Kar fırtınası yakın zamanda duracak gibi değildi. Araz haklıydı. Kesinlikle burada mahsur kalmıştık.

“Mayınları kontrol ettin mi?”

Arkasına yaslanıp soluklandı. “Ormandakileri hallettim ama gölün diğer tarafına geçemedim.” Gözleri kanepenin üzerinde duran kitaba kaydı. Alaylı bir tavırla tebessüm etti. “Sen de kitap okudun tabii.”

“Başka yapacak bir şey yoktu.”

“Acıktın mı?”

Sorusuyla elimi karnıma yerleştirdim. “Biraz,” dedikten sonra mutfağa baktım. “Yiyecek bir şeyler var mıdır?”

Araz yerinden kalkıp yanımdan geçtiğinde onu takip ettim. Birlikte mutfağa girdik. Dolaplardan birini açtığında içindeki konservelelere göz

attım. Araz içlerinden birini aldı ve tezgâha koydu. “*Borsch*, yani pancar çorbası. Lezzetlidir,” dedikten sonra başka bir konserve çıkardı. “Etlî yahni.” Bezelye ve patatesli yahni konservesi kocamandı. Onu alıp inceledim. Üzerinde ısıtılması gerektiği yazıyordu. “Ve tabii,” diyen Araz eğildi ve alttaki başka bir dolabı açtı. İçinden koca bir bidon çıkardı. “Turşu.”

Kamaşan ağzımla elimdeki yahni konservesini ona uzattım. “Sen bunu ısıtabilirsin, ben turşudan tadacağım.” Elimden aldığı konserve üzerine bidonun kapağını açmak için kendimle savaşa girdim. Araz konserveyi bir kenara bırakıp beni durdurmaya çalıştı. “Sakin ol, *milaya*. Bu şekilde açamazsın. Kendine zarar vereceksin cebelleşirken.”

Geri çekilip ona alan tanıdım. Tek eliyle bidonun kapağını tak diye açtığında bu basit gibi görünen eylem karşısında dahi etkilendiğimi söylemeliydim. Boğazımı temizleyip saçmalamayı bırakarak tezgâha yanaş-tım. Turşunun yoğun ve ekşi kokusu havaya karıştı. Elimi kaldırıp parmağımın ucuyla yakaladığım turşuyu çıkardım ve suyunu bidonun ağız kısmına sürttükten sonra büyük bir ısırik aldım. Ağzımın içine yayılan tatla hızla çiğnedim. Kütürdeyen turşunun ekşiliği tam kıvamındaydı. Araz beni izlemeyi bırakıp ardımdaki dolaplardan birine yöneldi ama yolunu tıkamamla başarılı olamadı. Kenara çekilmeye çalıştığımda ayağına takıldım. Bunun üzerine bir anda ellerini belime yerleştirip beni kaldırdı. Beni olduğum noktadan alıp ocağın yanındaki boş tezgâha oturttu. Bu açıdan boylarımız daha yakın olduğu için ilk kez başımı geriye savurmadan ona bakabiliyordum.

Araz ellerini belimden çekerken, “Turşunu ye ve ayağımın altında dolaşma,” dedi.

Bir ısırik daha aldım.

O konserveyi açıp çıkardığı tencerelere içindekileri boşaltırken ben onu izledim. Ocağı yakıp yemekleri ısıtmaya başladı. Kısa bir sürede kulübenin içi lezzetli bir kokuyla kaplandı. Ağzımın sulandığını hissederek bitirdiğim ikinci turşuya rağmen üçüncüsüne uzandım.

“Ekşi tatları çok seviyor olmalısın.”

Cümlesiyle bidonu kendime doğru çektim. “Evet,” dedikten sonra çiğnediğim lokmayı yuttum. Dayanılmaz bir hal almaya başlayan merakımla sorguladım. “Kim kurdu bunu? Ev yapımı gibi duruyor.”

“Ben,” dediğinde bir an tıkaandım.

Hafifçe öksürüp elimdeki turşuya, ardından ona baktım. “Sen mi?” derken sesimden şaşkınlığımı ve küçümseyici tavrımı esirgeyememiştim. Araz’a tepesinde bir anten varmış, gördüğüm en garip varlıkmiş gibi baktım. Daha ne kadar onun bilinmeyen diğer yüzleriyle karşı karşıya gelebilirdim, emin değildim.

“Evet,” derken çorbayı karıştırıyordu. Daha fazla açıklama yapma gereği duymadı. Bunun üzerine homurdandım.

“Beni daha ne kadar şoke edeceksin acaba?”

Yarım ağız tebessüm etti. “Sıradan bir adamımdır.”

“Tabii tabii,” deyip turşunun kalan son kısmını da ağızma attım. “Bratva’yı yönetiyor, sağda solda insanları kör ediyor, bazen günde dört beş kişi öldürüyor, sonra da mutfağa girip turşu kuruyorsun. Aşırı sıradan ve sıkıcı birisin. Ömrümde senin gibi bir sürü adam tanıdım.”

Dudaklarının köşesindeki hafif kıvrımı saklamaya çalışıyordu. Gözlerini bana çevirdiğinde yüzündeki ifade ufak bir sırı fısıldarcasına imalı ve kendinden emindi. Her geçen gün çözemediğim karmaşık bir bulmaca olduğunu kanıtıyor, bilmediğim yönleriyle duyduklarımın arasındaki tezatlığı güçlendiriyordu. İçimde hem merak hem de o merakı yarattığı için bir korku uyandırıyordu.

Yemekler ısındığında Araz tabakları hazırladı. Tezgâhtan indim ve ona yardımcı olmak adına çatalla kaşıkları çıkardım. Mutfağın köşesindeki masaya geçtik. Çorbadan tattığımda beklentimin üstünde çıktı. Bu yüzden dibini sıyırdım. Yahni de gayet lezzetliydi. Dolan midemle buz kesen parmak uçlarımda bir ısı belirdi. Yağan karla evin içi zor ısınır bir hale gelmişti. En sıcak alan salon, şöminenin önü olmalıydı.

“Ellerine sağlık,” dedim kaşığımı tabağın kenarına bırakırken. Araz kendi yemeğini bitirip son lokmasını yuttu.

“Bir şey yaptım sayılmaz ama afiyet olsun.” Tabakları toplamaya başladığımda bana yardım edecek gibi doğruldu. Bu yüzden onu durdum.

“Sen ısıttın. Ben yıkarım.”

İş bölümüm karşısında güldü. Yerinden kalkıp batan güneşle iyice kararan evin içini aydınlatmaya çalıştı. Yaktığı mumlar ve küçük lambalarla evde büyük bir aydınlatma olmadığını gördüm. Böyle tercih edilmiş olmalıydı, istenildiğinde gayet teknolojik bir altyapı kurulabileceğini tablonun ardındaki ekrandan anlamıştım.

Bulaşıkları yıkayıp üşüyen ellerimle şöminenin önüne geçtim ve ayı postunun üzerine oturup bacaklarımı kendime doğru çektim. Kendimi ısıtmaya çalıştığım sıra Araz elindeki polar örtüyle ardımda bitti. Omuzlarıma bıraktığı mavi polar örtüye sarılırken ince düşüncesinden rahatsızlık duymaya çalıştım.

“Üşüyor musun?” dediğinde önüme düşen sarı tutamları omzumun gerisine ittirdim.

“Hayır, iyiyim.”

Yine de şömineye biraz daha odun attı. Ardından mutfağa gitti. Onu izleyerek kollarımı bacaklarıma sardım. Ne yaptığını anlamaya çalışıyordum; dolapları açıp kapatıyor, bir şey arıyordu. Alevler yüzümü okşayıp beni ısıtırken kar fırtınasının uğultusunu işitebiliyordum fakat gözlerim mutfakta bir şeyler hazırlamaya başlayan adamın hareketlerinde takılı kalmıştı. Ne yaptığını tam olarak anlayamıyordum ama ellerinin arasındaki ritim ve dikkat bana tuhaf bir huzur veriyordu. Havaya yayılan tatlı sıcak çikolata kokusuyla burnum gıdıklandı. İçimdeki her şey ikiye bölündü.

Ondan nefret ediyordum. Fakat bu nefret artık ilk günlerdeki kadar yıkıcı ve yıkıcı değildi. Yerini karmaşık duygular ve kafa karışıklığı almaya başlamıştı. Erdem amcanın görmediğim başka bir yüzüyle karşılaşmak ve Araz'ın beklediğim yüzüyle karşılaşamamak içimde bitmek bilmeyen bir şüphe oluşturmuştu. O şüphe beni Araz'a karşı daha savunmasız kılıyordu, onu izlerken hem konfor hem de kontrol kaybı hissediyor, kaybetmeye başladığım dengede duruşumu koruyamıyordum.

Elindeki iki kupayla bana doğru gelmeye başladığında ona dikkatle baktım. Uzun boyu, heybetli ve yıkılmaz gözüken güçlü bedeni, alnına düşen bir tutamla gece kadar koyu olan siyah saçları... Daha da önemlisi boğucu, tehlikeli ve egzotik gözüken laciverte çalan koyu mavi gözleri... Araz Vladimirov aklımı çelmeye başlamıştı. Sadece görünüşüyle değil, hissettirdikleriyle de.

Kupalardan birini bana uzattı. Sıcak bardağı alıp parmak uçlarımı ısıtırken yanımdaki boşluğa oturdu. Sırtını arkamıza kalan kahve masasına yaslayıp aramızdaki mesafeyi korudu. Elimdeki kupaya bakarken içime yaralayıcı bir huzursuzluk yerleşti. Unutmamalıydım. Ne olursa olsun unutmamalı, kanmamalıydım. Erdem amcanın samimiyetini sorgulamam bir şeyi değiştirmezdi. Araz hâlâ en yakın arkadaşımın katiliydi. Tehlikeli bir adamdı. Uyuşturucu satan, silah kaçakçılığı yapan ve bazen

dolaylı yollarla bazen de direkt insan öldüren biriydi. Tamam, dürtüst olacaktım. Asıl umursadığım ve beni rahatsız eden kısım Eylül'ün ölümündeki payıydı. Yoksa iyilik meleği falan değildim.

Sıcak çikolatadan bir yudum aldım. “Neden hapse girdin?” diye sordum. Yanan odunları incelediğim sırada sessizliğini korumasıyla ona bakmamaya çalışmamı bir kenara bırakarak gözlerini buldum. Bana sorgulayıcı bir ifadeyle baktığını gördüğümde açıkladım. “Nikki'den duydum. Onun oğluyla hapiste tanışmışsınız.”

Bakışlarını kaçırdığında yüzündeki her çizgi, her kıvrım bir anlığına daha da belirginleşmiş gibiydi. Şöminenin alevleri, tenine vurdukça dalgalanan sıcak ışıkla birlikte yüzüne tuhaf bir canlılık geliyordu. Bedenimi hafifçe yana çevirip onu daha rahat görebilir hale geldim. Sessizliği içimdeki merakı körüklüyordu. Bir süre ağzını açmadı ama sabırlı davrandım. Sonunda iç geçirip konuşmaya başladı.

“Evet, Bogdan hücre arkadaşım.”

Bogdan'a söyle, onu en ağır şekilde sınasın.

İki hafta önce duyduğum cümleyi anımsadım. Hâlâ hapiste olan arkadaşıyla gerçekleştirdiği konuşmaya kulak misafiri olmuştum. Araz bana bakıp anlatmaya başladı. “Rusya'ya ilk geldiğimde Vladimirov olmam yeterli değildi. Bu topraklarda büyümemiş, yönetimdeki hak ettiğim yere geçebilmek için almam gereken eğitimleri almamıştım. Herkes için bir yabancı ve harcanan potansiyeldim. Bu yüzden sınanmam gerekiyordu. Babam ve onun için çalışan diğer yaşlı adamlar, daha gelenekçi olanlar, beni zorladı.” Kelimelerinin üzerine bastı. “Hapishane bir ceza değil, sınavdır. Bratva'nın her üyesi o sınavdan geçmek zorundadır. Aksi halde asla kabul görmez.”

“Yani seni hapse bilerek mi attılar?” diye sorduğumda başını salladı. Bu oyunun kurallarını bilmiyor, anlayamıyordum. “İçeride nasıl sınadılar seni?”

Araz yanan ateşe baktı. “Dayanıklılığını değil, iradeni ölçerler. Aç bırakırlar, bekletirler, sabrını parçalarlar, sana seçenekler verirler. Yanlış olanla daha az yanlış olan arasında. Susarsan yaşarsın, konuşursan ölürsün. Kendini savunmazsan harcanırsın, sivrilirsen hedef haline gelirsin. Dengeyi öğrenirsin. Kime nasıl bakacağını ya da kime nasıl hitap edeceğini. Bağlantıları görürsün; kim kimin maşası ve kim kimin casusu.” Tekrar bana baktı. “Öldürürsün, ibretiâlem adına. Yaşatırsın, saygı için.”

“Ne kadar kaldın orada?”

İçime taş oturmuştu. Elimdeki kupaya o kadar sıkı sarılmıştım ki avuçlarımın içi yanmıştı.

“Bir yıl.” Verdiği yanıtın sonra içeceğinden bir yudum aldı Araz. Kendimi tutamayarak sordum.

“Babana seni oraya soktuğu için kızmadın mı?” Beklemediğim bir şey yaparak güldü.

“Hayır, hapishane bir deneyimdi. Fakat aynı zamanda krallığının zemin taşlarından da biriydi. Rusya’da bu bir tür kültürdür. Hapishaneler pis işlerin köprüsü, sergisidir. Hepsinde ne kadar çok adamın ve bağlancının varsa o kadar yenilmez olursun.”

“Ve sen yenilmezsin,” dedim çünkü buna inandığını biliyordum. Bana başka bir seçenek olmadığını belli eder gibi kendinden emin bir bakış attı.

“Daima.”

Sıcak çikolatalarımızı içip bir süre daha sohbet ettik. Önemli şeylerden değil, daha çok kitaplardan ve filmlerden konuştuk. Yoğunluğundan kaynaklı uzun zamandır doğru düzgün bir şey izleyemediğini söylediğinde ona geçen gün izlediğim filmi anlattım. Beni dikkatle dinledi. Anlattığım şey bir film değil de önemli bir bilgiymiş gibi davrandı. Kupayı bir kenara bırakıp arkama yaslandım. Başımı sehpa yaslayıp mırıldanmaya devam ettim. Araz bazı sözlerime güldü ama genel olarak her zamanki ciddiyetiyle yanımda oturuyordu. Bu halinin onun normali olduğunu anlamıştım artık.

Bir noktadan sonra uykunun ağırlığı gözkapaklarımı yavaşça aşağı çekmeye başladı. Zihnim uyanık kalmak adına direniyordu. Gerçekle düş arasındaki ince çizgide sallanırken bir şey hissettim. Parmakları saçlarımın arasına kaydı. Yavaş, narin ve dikkatliydi. Sınırı aşmamak adına kenarından dolaşıyormuşçasına çekingendi. Yüzüme düşen bir tutamı geriye itiş beklediğim kadar yumuşaktı. O hafif dokunuşun bıraktığı sıcaklıkta düşüncelerim dağıldı. Farkına bile varmadan uykunun içine süzüldüm.

Kötü anılar, kâbusların besin kaynağıydı.

Geceleri zihnimi yiyen karabasanlar acı dolu hatıralarımı lezzetli bulurdu.

Şanslıydılar ki ziyafet çekecekleri ıstırap ve kederle süslenmiş yadigarlarım vardı.

Soğuk zeminde yavaş adımlarla ilerlerken çıplak ayaklarım, üzerimdeki elbisenin eteklerini dövüyordu. İçimi kemiren korkuyla ilerlerken hapsoldüğüm kaleye hâkim olan karanlık beni rahatsız ediyordu. Gri bulutlar dört bir yanıma sarmış, puslu gece benim için yeryüzünde bir efekt yaratmıştı. Soğuk zemini tavaf eden sarsak adımlarım salonun girişinde durduğunda görüş alanıma giren kişiyle nefesimin kesildiğini hissettim. Karşımdaki tanıdık silüete baktım. Neler olduğunu sormak üzere dudaklarımı araladığımda işittiğim melodiyle olduğum yere çakıldım.

Piyano tuşlarında hayat bulan ezgiler narin fakat bir o kadar da tehditkârdı. Gözlerimi sağa çevirip işittiğim seslerin kaynağını bulmaya çalışsam da başarılı olamadım. Aniden belime sarılan eliyle kendimi onun kollarında bulduğumdaysa dikkat edebildiğim tek şey karşımdaki adam oldu. Araz doğruca gözlerimin içine bakıyordu. Belimi öylesine sıkı sarmalamıştı ki biraz daha güç uygularsa cam misali kırılıp parçalanacağını düşündüm. Eli elimin içine kayarken korkuyla geri çekilmeye, kaçmaya çalıştım. Bana dokunmasını istemediğimi kendime hatırlatıp ondan kurtulmayı amaçlasam da başarılı olamamıştım.

Gözlerimiz birbirine tutunduğunda tepkisizliği korkumu harmanlıyordu. Bana doğru bir adım atıp dans etmeye başladığında acemice ona ayak uydurmaya çalıştım. Dans âşığı bir kadının kukla gibi yönlendirildiği bir tiyatronun içindeydik. O hareket ettikçe ben savruluyor, ona eşlik etmeye çalıştıkça dengemi kaybediyordum. Adımlarımız hızlansa da duruşunu asla bozmadı. Piyanodan yayılan melodiler gittikçe daha vurucu bir noktaya ilerliyordu. Bedenlerimiz rüzgârda savrulan bir çarşaf gibi müziğin içinde dağılıyor, titrek nefesim yüzünü yalıyordu.

Bir kere olsun kırpmıyordu gözlerini. Sadece bakıyor, ruhumun içindeki yaraların kanamasına neden oluyordu. Tanıştığımız, hatta onun fotoğraflarını gördüğüm ilk andan beri gözlerinden korkuyordum. Bunun nedeni bana baktığında oluşan buzdan duvar değildi. Asıl sebep bana her baktığında ruhumun en derinliklerinde sakladığım gerçekleri görmesiydi. Bunu nasıl başarıyordu, bilmiyordum lakin yapıyordu. Herkesten

sakladığım, kimsenin bilmesine izin vermediğim Kutsal ile göz göze geliyor, bana değil, ona bakıyordu. Belki de bu yüzden ona olan nefretim bu kadar şiddetliydi. Sadece birini kaybetmeme neden olmamış, aynı zamanda beni kendimle yüzleşmek zorunda bırakmıştı.

Artık tamamen nefes nefese kaldığımda bedenimi esir alan adam durdu. Ellerini üzerimden çekse de uzaklaşmaya niyeti yoktu. Yakınlığından rahatsız olarak kaçınmak istesem de başarılı olamadım. Bir bataklığın içine saplanmıştım.

“İhanetin bedeli nedir, Kutsal?”

İhanet.

İhanetin ne demek olduğunu iyi bilirdim zira hayat bana bunu acımasız bir yolla öğretmişti.

İçimde yeşeren öfkeyle başımı dik tutmaya çalıştım. “İhanetin bedeli ölümdür.”

Ölüm.

Benim için bir kurtuluştı vaat ettiği şey. Ruhumun karanlığını aydınlatacak bir çözümdü. Eğer dileği buysa tereddüt etmesine gerek yoktu, teslim olmaya hazırdım. Aynı zamanda onu da kendimle cehenneme sürüklemeye son derece *kararlıydım*.

Kudretli ellerini boğazımda hissetmeyi bekledim. Nefesimi keseceğini, beni derin dalgalarla dibe sürükleyeceğini zannettim lakin beklentim gerçekleşmedi. Yanağımın üzerinde hissettiğim sıcak dokunuşla dudaklarım aralandı. Gözlerimi açıp karşımdaki adamı görüş alanıma soktum. Bir yaz güneşini anımsatan tebessümüyle bana bakan adam Erdem amcaydı. Eskiden Araz'ın durduğu noktada artık o vardı. “Ölmeyeceksin.” Kadifemsi sesi ruhumu gıdıkladı. “Buna izin vermeyeceğim.”

Yüzümü kaplayan gülümseme aniden hissettiğim acıyla kaybolurken vücudum titremeye başladı. Beni ele geçiren soğuk ruhumu da bedenimi de yakıyordu. Yüzündeki gülümsemeyle yanağımı okşadı. Sanki ruhum bedenimden ayrılıyor, canım çıkıyordu. Güçsüzleşen bacaklarımla daha fazla dayanamayarak dizlerimin üzerine düştüğümde karşımdaki adam eğildi. Acı çekişimi izliyordu. “Kanın damarlarından çekiliyormuş gibi hissediyorsun değil mi?” diye sordu Erdem amca.

Başımı hızla salladım ve yardım etmesini diledim. Kendimi mahvolmanın eşiğinde gibi görüyordum. Nefes alamıyor, titriyor, acıyla kasılıyordum. Mideme saplanan ağrı öylesine yoğundu ki her an bayılabileceğime emindim.

“İçten içe ölüyor gibisin.” En yakın arkadaşımın gözlerini anımsatan yeşillerindeki şefkat yok olduğunda dünyamın başıma yıkıldığını hissettim. “Benim kızım da bu acıyı çekti.” Kelimeleri ruhumu delip geçen bir kurşundan farksızdı. “Sen de onun ölümünü izledin.”

İthamıyla gözlerim buğulandı. Titreyen çenemi umursamadan ondan çok kendimi inandırmaya çalışarak konuştum. “Yardım etmeye çalıştım.”

Erdem amcanın öfke dolu kahkahası salonda büyük bir yankı uyardı. “Yardım etmeye çalışmadın.” Sertçe çenemi kavrayıp kafamı kaldırdı. Bakışlarına yerleşen tiksintiyle yüzüme tükürürcesine indirdi ruhuma son darbeyi. “Onu ölüme terk ettin. Onu terk edip kendi hayatına gittin. Arkana bile bakmadın.” Bu doğru değildi. Bu doğru olamazdı.

“Hayır,” diye karşı çıkmayı denedim ama bana izin vermedi. Yanağımdan süzülen yaşlar çenemi sahiptenen eline konduğunda sertçe ittirdi beni.

Ve aniden gözlerimi açtım.

Gördüğüm ilk şey Araz oldu.

Odunların çıtırtısı kulağıma doldu. Altımdaki yumuşak post ve üstümdeki polar battaniye beni sıcak tutuyordu fakat alev almışım gibi yanyıyor olmamın asıl sebebi manzaramdı. Kaşları uykusunda bile hafifçe çatılmıştı. Yüzündeki o sert ifade dinlenirken dahi kaybolmuyordu. Bir kolunu başının altına almış, sırtüstü yatıyordu. Kazağının altında kasları belirginleşmişti. Başım neredeyse omzuna değecekti. O kadar yakınımdaydı ki nefes aldığımda içime kokusu doldu. Boşta kalan bir diğer eli farkında olmadan üzerimde duruyordu. Battaniyenin üzerinden üst bacağıma kavramıştı. Temasının verdiği sıcaklık az önce içimi saran korkunun keskinliğini törpüledi. Varlığı ihtişamlıydı. İnsana kendini korunaklı bir bölgede hissettiriyordu.

Bir süre sadece onu izledim. Sabah olmuştu ve kulübenin içine dolan güneş ışıklarıyla fırtına dinmiş gibi duruyordu. Kuşların sesini duyabiliyordum. Yeni bir günün geldiğini şakıyorlardı. Saat çok erken olmalıydı. Bir an gözlerim Araz’ın kolundaki saate takıldı. Henüz yedi bile olmamıştı. Bakışlarım saatinden parmaklarına kaydı. Uzun parmakları, elinin üzerindeki belirgin olan damarları, daha önce hiç, birinin ellerine dikkat etmemiştim ama Araz’ın elleri güzel gözüküyordu.

Titrek bir soluk kaydı dudaklarımdan. Düşüncelerim tehlikeliydi. Geri dönüşü olmayan bir patikanın tenhalığını temsil ediyordu. O yola girersem her şey daha da mahvolurdu. *İhanetin bedeli*. Evet, her ihanetin bir bedeli vardı ve Araz'ın dünyasında bu ölümle eşdeğerdi. Yaşama tutunmak için varını yoğunu verebilecek bir kadın değildim ama göz göre göre intihara teşebbüs edemezdin. Gerçi yaptığım tam olarak bu değil miydi? Şu an yanında yattığım adamın hayatına girdiğim ilk andan beri ölüme yürümüyor muydum?

Sıkışan ciğerlerimle soluklanamadım. Göğsümün ortasına görünmez bir el yerleşip nefesimi sıktı. Kalbim düzensiz atmaya başladı. Her vuruş bir öncekini kovalıyor ama bir türlü yetişemiyordu. Titreyen parmaklarım ve sükûnetin içinde yankı yapmaya başlayan kalp ritimimle yattığım yerde daha fazla duramayacaktım. Araz'ın bileğini kavradım ve elini üzerimden yavaşça, onu uyandırmamaya gayret ederek çektim. Elini göğsüne yerleştirip üzerimdeki battaniyeyi onun üstüne serdim. Parmaklarım havada asılı kaldı. Yaptığım şeyi idrak ettim. *Canavarın üstünü örtüyordum*. Bu farkındalık karşısında kalbim mümkünmüş gibi daha da hızlı atmaya başladı. Ev üstüme üstüme gelirken kriz geçireceğim sandım.

Titreyen bacaklarımla ayağa kalkıp Araz'a bakmadan kürkümü kap-
tığım gibi kendimi verandaya attım. Keskin soğuk içimdeki yangını bir anlığına bastırdı. Başım döndü ama durmadım. Sık soluklarla içimdeki kaosu örselemeyi denedim. Hava ciğerlerimi yakarken içimdeki kaotik düzen bir nebze sakinledi. Gözlerimi etrafta dolaştırdım. Her yer kar içindeydi ama yüksek ağaçların dallarının arasından sızan güneş ormana hayat veriyordu. Sakin ve huzurlu bir anın ortasındaydım. Bunun tadına varmaya çalıştım.

İçeride bıraktığım adamın bende anlam veremediğim bir şeyleri harekete geçirmesi korkutucuydu. Bununla nasıl baş edeceğimi ya da bunu nasıl görmezden gelebileceğimi bilmiyordum. İşin içinden çıkamıyor, gittikçe daha derine gömülüyordum.

Hareket etmem gerektiğini hissederek verandadan indim. Karlar ayak bileğimi geçiyordu ama sorun etmedim. Postalarım ağırlaşsa da adımladım. Haritayı görmüştüm. Evin altı metrelik çevresinde mayın yoktu. O yüzden uzaklaşmadığım sürece biraz yürüyebilirdim. Göle bakan arka tarafa gittiğimde görsel şöleni inceledim. Gölün üstü buz tutmuştu ve içinden ışığı geçirip geri yansıtan sayısız küçük kristalle kaplanmış gibi

gözüküyordu. Yüzeyi elmaslarla kaplanmışçasına parlaktı. Ayaklarımın altındaki kar gıcırdarken biraz daha yaklaştım göle. Elbette biliyordum, bu büyüleyici görüntünün altında tehlike saklıydı. Eğer buz kalınlığı yeterli değilse göle adımını atan biri suyun içine düşebilirdi. Bu yüzden sınıırımı aşmadım. Sadece görüntünün keyfini daha iyi çıkarabilecek kadar yaklaştım.

İşittiğim sesle kaşlarım çatıldığında dikkat kesildim. Görüş alanıma giren kediyle omuzlarımı düşürüp güldüm. Ormanlık alana açılan tarafta ağaçların arasında siyah tüylü minik bir kedi vardı. Miyavlaması gülümsememe neden olurken onu ürkütmeden yaklaştırmaya çalıştım. Karların arasında siyah tüyleriyle kabak gibi çakıyordu. “Buraya gel,” dedim benden kaçmaya kalktığı anda. “Ormana giremezsin, her yer mayın kaynakıyor.” Onu yakalayıp göğsüme yaslardım. Tüylerini okşarken miyavlamasına karşılık tebessüm ettim. “Nereden çıktın sen?”

Kedi kucağımdan atladığında hırçınlığına karşılık inat ettim. Onu yakalamaya çalışmamla koştırmaya başladı ama peşini bırakmadım. Gölün kenarına geldiğimizde pes edercesine durdu. Eğildim ve onu tekrar kucağıma almak istedim. Sonra aniden başıma aldığım darbeye düştüm. Kedi acı bir inlemeyle sıçrayıp kaçmaya başladığında soğuğa bulanmış bedenimi hareket ettiremedim. Kar beni yutmuş, sersemlemiştim. Bilincim kapanırken gördüğüm son şey siyah botlar oldu.

XV. TREACHERY

Kutsal

Kaderimizi seçtiğimiz yollarla mı belirledik yoksa seçtiğimizi sandığımız yollar bile aslında çoktan yazılmış mıydı?

Yaratıcımın bana layık gördüğü hikâye bir destan haline gelmeye başlamıştı. Korkutucu, endişe verici ve içinden çıkılamayan bir destan. Yattığım yerde rahatsızdım. Gözlerimi henüz açmamıştım ama zihnim uyanışa geçmişti. Başımdaki ağrıyla yüzümü buruşturdum. Ensemde yayılan acı inlememe neden olurken sonunda gözlerimi araladım. Görüntüler bulanık ve karanlıktı. Bana bakan ahşap tavanla karşılaştım ilk önce. Burnuma dolan ağır kokunun ne olduğunu anlayamadım.

Bakışlarım sağımda kalan küçük cama kaydı. Ruhumu ele geçiren telaş ve korkuyla doğruldum. Hızlı davranmam başımın dönmesine neden olduğunda duraksayarak soluklandım. En son siyah kediyi yakalamak istediğimi hatırlıyordum. Gözlerimi içinde bulunduğum küçük kulübede gezdirdim. Tek odalıydı. Oturur pozisyona geldiğimde anımsadığım gerçekle buz kestim. Kediyi yakalamak üzere eğildiğimde başıma aldığım darbeye düşmüştüm. Biri bana vurmuştu. Bacaklarımı divandan sarkıtıp karşımdaki ayı postuna bakmaya başladım. Kaçırıldığımı idrak ederek lanet ettim. Panik dalgası bedenimi ele geçirdiğinde hızla ayağa kalktım ve başıma saplanan sızıyla kaşlarımı çattım.

Birkaç adım ilerimde duran ahşap kapıya yürüdüm. Sersem gibiydim. Dengem bozuluyor, bacaklarım birbirine dolanıyordu. Kapının önünde durup bir süre dışarısını dinledim. Başımda dikilen bir nöbetçi olabileceğini zannetmiştim, oysa tamamen yalnızdım. Kimse yoktu. Biri neden beni kolaylıkla kaçabileceğim bir yere getirmişti?

Bu işte bir tuhafılık vardı lakin anlayamayacak kadar aptallaşmıştım. Kapıyı açıp kendimi dışarıya attığımda karşımda uçsuz bucaksız karla

kaplı bir orman belirdi. Kollarımı birbirine dolayarak adımlamaya başladığımda ayaklarımın altında ezilen buzlar sessizliği bir bıçak gibi keşiyordu. Nereye gittiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu zira her yer birbirine benziyordu.

Omzumun ardından küçük kulübeye baktım. Önüme döndüğümde karşıma çıkan karartıya çarptım. Gerileyerek çılgık attığımda büyük bir el ağzımı örttü. Sıkıca çenemi kavradı ve nefesimi kesti. Korkudan irileşen gözlerimi yumarak beni kavrayan adama vurmaya başladım. Ondakı kurtulmak adına çırpınırken adımı söylemesiyle duraksadım. İşittiğim sesi benliğimi yıktı. Gözlerimi aralayarak yüzünü görüş alanıma soktuğumda düştüğüm hayretten çıkmam mümkün değildi. Parmaklarını dudaklarımdan çekip tebessüm etti. Hissettiğim şaşkınlığın sesime yansımına müsaade ederek haykırdım.

“Erdem amca!”

Bana yüzündeki tebessümle bakan adamın bir hayal olduğunu zannettim. Burada ne aradığını algılayamıyordum. Beni nasıl bulmuştu ve en önemlisi beni neden alıkoyma gereği duymuştu?

“Merhaba kızım,” dediğinde içimde bir sızı yeşerdi. İlk defa karşımdaki adamın bana kızım demesine inanamıyordum. Hayatımda ilk defa onun şefkatini sorguluyor, samimiyetinden emin olamıyordum.

“Senin ne işin var burada?” Sızlayan enseme yerleştirdim parmaklarımı. “Beni neden bayılttın?”

Yüzündeki tebessümü kaybetmeden koluma girdi ve beni kulübeye yönlendirerek yürümeye başladı. “Onun için özür dilerim ama her ihtimale karşı saldırgan bir tavır sergilememin daha iyi olacağını düşündüm.” Gülümsemesi genişlediğinde bakışlarımızı buluşturdu. “Merak etme, acısı birkaç saate geçer.”

Umurumda olan son şey ensemdeki sızıydı. Kendini açıklamaya başladı. “Son konuşmamızdan sonra senden bir haber ya da mesaj bekledim ama tamamen sessizliğe büründün. Allah’tan sana hediye ettiğim çakıyı yanına almışsın. Onun sayesinde Rusya’da olduğunu anladım.”

“Çakı mı?” dedim duraksayarak.

Başını salladı. “Evet, içinde izleme cihazı vardı.” Oldukça normal bir şeyi dile döküyor gibiydi ama sorun şuydu ki o çakının içinde izleme cihazı olduğunu bilmiyordum. Bunu daha önce bana hiç söylememişti.

“Bu sayede Araz Vladimirov’un nerede yaşadığını da öğrendim. Birkaç gündür evi gözetliyordum. Dünya üzerindeki en korunaklı yerlerden biri olması az kalsın pes etmemi sağlayacaktı ama sonunda evden çıktınız. Ben de sizi o ahşap kulübeye kadar takip ettim. Aslında seni dün kaçırmayı planlıyordum. Araz’ın kulübeden ayrılıp seni yalnız bırakmasından yararlanacaktım ama piç arazinin her yerine mayın döşemiş. Şans eseri birine denk gelip az kalsın patlamak üzereyken mevzuya uyandım.”

“Mayınları nasıl aştın?”

“Kolay olmadı ama benim de elim armut toplamıyor,” deyip güldü. “Polisim ben, unuttun mu?” Tekrar koluma girip beni kulübeye doğru çekiştirmeye başladı. “Göl kenarındaki mayınların çoğunun soğuktan buz tutmuş olması da işime gelmedi diyemem tabii. Eve sızamazdım ama sen dışarıya çıkınca şansım daha da yaver gitti.”

Evet, şans.

Benim de bahtsızlığım.

Fakat niye böyle bir şey yaparak kimliğimi açığa çıkarma riskini göze almıştı? Onunla er geç iletişime gireceğimi bilmesi gerekirdi. Bir anda kavradım ki yanımdaki adam da artık bana eskisi kadar güvenmiyor olmalıydı. Erdem Gürsoy, taraf değiştirmedigimi bilmek istiyordu.

Kaşlarını çatı lakın alaycı tebessümü hâlâ dudaklarındaydı. Gözlerini gözlerime dikerken mırıldandı. “Ne o, beni gördüğüne sevinmedin mi?” Sorusuyla yüzüme bir tebessüm yerleştirmeye çalıştım fakat ona verebileceğim bir cevap yoktu. Görmezden gelmek istediğim o his bir kere ruhumda peydahlanmıştı.

“Sevindim tabii ki,” diye yalan söyledim.

Kulübeye girdiğimizde ardımızdan kapıyı kapattı. Masanın yanında duran sandalyelerden birini işaret ettiğinde ona ayak uydurdum. Demir olmasından dolayı soğuk olan sandalyeye oturdum ve köşedeki küçük mutfığa ilerleyen adamı izledim. “Neden sadece ikiniz gittiniz o kulübeye?”

İşittiğim sözleriyle kazağımın kollarını avuç içime kadar çektim. İnandırıcı olmayı umarak, “Beni gözünün önünden ayırmamaya çalışıyor. Kaçmamdan korkuyor. Henüz güvenini tam olarak kazanamadım. Açıkçası beni kaçıрман da işimi baltalamış olabilir. Araz büyük ihtimal

kaçtığımı düşünüyordur,” dedim. Ve aniden Araz’ın gerçekten böyle düşünebileceğini fark ettim.

Bu beni rahatsız etti.

“Seni tekrar Rusya’ya getirdi.” Buharı tüten sıcak çayı bardaklara döktü. “Sana biraz da olsa güveniyor olmalı.”

Saf gerçeği sundum. “Bana güvenmiyor ama şimdilik yanında kalma müsaade ediyor çünkü bana ihtiyacı var.”

Tırnaklarımı avuç içlerime gömdüm. Yüreğimdeki sızı o kadar yoğundu ki onu bastırarak bir fiziksel acıya ihtiyaç duydum. Araz’ın bana ihtiyacı yoktu. Açıkçası her ne kadar babasını mutlu etmek için varlığıma katlanıyormuş gibi davransa da emin olamıyordum. Sanki beni o evde tutmasının farklı bir nedeni vardı. Belki de bana acıyordu. Masum görgü tanığını kurban etmek istemiyor ve ona bir seçenek yaratmaya çalışıyordu. Erdem amcanın tüylerimin dikilmesine neden olan kahkahası nefesimi kesti.

“Senin kadar güzel bir kızı bırakacak adam değildir o.” Öfkesini sesine yansıttı. “Şerefsiz istese de istemese de sana güvenecek.”

Araz’ı tanıyormuş gibi konuşuyordu ama onun nasıl biri olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Ne bildiğini düşünüyorsa hepsi birer palavraydı. Yıllarca Erdem amca ile yaşamış, onun beni yetiştirmesine izin vermiştim fakat aslen Adnan Alazgir’in kızıydım. Babam bana stratejik olmayı ve politik davranmayı öğretmişti. Saklanmak istediğim gerçeklerle yüzleşmemi sağlamış, onları görmezden gelmeme izin vermemiştii. Birkaç adım ötemdeki adamı net bir şekilde görebiliyordum. Güzelliğimle şerefsiz dediği adamı etkileyebileceğimi bana üçüncü kez ima ediyordu. Yetiştirdiği, kızı olarak gördüğü kadına bunu yakıştırabilmesinin altında yatan iğrençliği umursamadan bana bir kez bile olsun o gözle bakmamış adama şerefsiz yaftası yapıştırabiliyordu.

Aklını kullanma vaktin geldi, Kutsal.

Bu kulübenin içindeyken kimin piyon kimin vezir olduğunu anlayacaktım. Aksi takdirde oyun dışı kalırdım.

Elindeki bardakları masaya bırakarak karşıma oturdu. “Hissedebiliyorum, kızım. Sen ve ben, bu işi çok yakında sonlandıracağız. O yarattığı ait olduğu deliğe sokacağız.” Arkasına yaslanırken bakışlarını kaçırdı. “Baban senin işe yaramazın teki olduğunu söylerdi.” Dudaklarından sıyrılan

sözler bir tokat gibi yüzüme çarptı. “Ama ben sana hep inandım.” Beni ne hale getirdiğini umursamadan konuşmaya devam etti. “Senin potansiye-
lini gördüm. Hep sahip olmak istediğim o kız çocuğuydun. Akıllı, güçlü
ve gurur duyabileceğim bir evlat oldun. Bu yüzden o adamı bitireceğine
eminim. Kardeşinin intikamını alacağına dair tek bir şüphem yok.”

Karşımdaki adamın bana dayattıkları varlığımın temelini oluşturu-
yordu. Özellikle Eylül gittiğinden beri. Bana babamın benden ne kadar
nefret ettiğini söylemiş, onun ise bende ki cevheri gördüğünü anlatmıştı.
Güveneceği tek kişinin ben olduğumu ileri sürerek kızının ölümündeki
payımı üslenmemi ve bunu telafi etmemi istemişti. O zamanlar sorun
ermediğim, doğru bulduğum sözler şimdi neden canımı yakıyordu?

“Neden şüpheleniyorsun? Bunu başarabileceğimi nereden biliyorsun?”

Eğildi ve dirseklerini masaya yasladı. Kendinden emin duruşu omuz-
larımı düşürmememe neden oldu. Yeşil gözlerine yerleşen ateş beni kavu-
ruyordu. “Çünkü seni ben yetiştirdim.” Kaşları hafifçe çatıldı. “Eylül’de
yaptığım hataları sende yapmadım. Baban sana köstek olmaya çalışırken
ben sana destek oldum. En yakın arkadaşımın vefatından sonra sana sa-
dece onun geride bıraktığı kızı olarak değil, kendi kızım gibi baktım.”
Kasılan çenesi öfkesini daha net görmemi sağladı. Kendini kaybetmesini
sağlayacak kadar yoğun bir sinir harbiydi bu. “Senin için yaptığım onca
şeyden sonra bunu becermelisin ki bunca yaşanmışlığa değsin.”

Sözleriyle bir tebessüm yeşerdi dudaklarımda. Çıkarırsız sevginin ger-
çek olmadığını bir kere daha anladım. Karşımdaki adamın benden bek-
lentisi büyüktü. Şimdi daha iyi anlıyordum. Beni beslemesi, sığınacak bir
yuva vermesi karşılıksız değildi. Ben onun için bir askerdim. Emrini ye-
rine getirmesi gereken bir robottum, minnet duymalıyım. Beni sevdiği
için, beni onore ettiği için ve hayatta kalmama yardım etti için. Elleriyle
verdiği her şey için bir armağanda bulunmalıyım. Olay sadece kardeşim
gibi gördüğüm kızın ölümüne neden olan kişiyi cezalandırmak değildi.
Bunu onu sevdiğim için yapmamı istemiyordu. Bunu *o istediği* için yap-
mam gerektiğini söylüyordu. Bunca yıldır, beni manipüle ediyordu. Ve
bunca yıldır, bunu hak ettiğimi düşünüyordum. Şimdiyse o kadar emin
değildim.

“Merak etme Erdem amca,” derken gözümün önündeki perde-
nin kalktığını hissettirdi. Daha önce neden tülün ardına bakmadığımı

bilmiyordum ama şu an at gözlüğümü takamıyordum. “Yaşadığımız her şeye değecek.”

Karar verilmişti.

Ben bu oyundaki *piyondum*.

Bu yüzden beni öne bu kadar rahat sürebilmişti. Kaybedecek bir şeyi yoktu, piyonlar değersizdi. Açılışta gözden çıkarılan, ilk hamlede oynanan bir taşım sadece. Yetiştirdiği kızı hakaretler ettiği, iğrendiği adamın önüne atmıştı. Beni yıkıp geçmesini dert etmemişti. Hatta aklınca dişiliğimi kullanarak ona sahip olabileceğimi, üzerinde bir hak iddia edebileceğimi söylemişti. Belki de bunu içten içe istemişti. Ne de olsa oyunu ne kadar kısa sürerse o kadar kazançlı çıkardı.

“Zarfı bulabildin mi?”

Zarfı bulmuş ve İstanbul’dan dönerken yanıma almıştım. Araz’ın yokluğunu fark edecek ve odasında kaldığım için benden şüphelenecek olması bile umurumda olmamıştı, o zarf şu an benim için önemli olan tek şeydi. Fakat şanslıydım ki Araz fark etmemişti.

Çayını yudumlayıp benden bir cevap beklerken az önceki öfkesi tarihe karışmıştı. Ondaki yerimi anlamış olsam da amacımızın hâlâ aynı olduğunu düşünüyordum. İkimiz de Eylül’ün intikamını almak istiyor ve bunun için uğraşıyorduk fakat o zarf bu düşüncemi sorgulamama neden oluyordu. *Karşımdaki adamın Araz’a musallat olmak için farklı bir nedeni olabilir miydi* diye düşünmeden edemiyordum. Araz ile ilgili aklıma yatmayan, bana doğru gelmeyen şeyler vardı. Benim içimde bir şeyler vardı. Bu yüzden ona yalan söylemekten çekinmedim.

“Bulamadım,” diyerek buna canım sıkılmışçasına iç geçirdim. “Evde saklamıyor olabilir.”

Aldığı cevaptan memnun kalmamıştı. Gerildiğini anlıyordum. Bana çaktırmamak istese de bu durum onu mahvediyordu. “Evde sakladığına eminim. Her yere baktın mı?”

“İstanbul’daki ve Rusya’daki iki eve de baktım ama yok.” Ardından verdiği açığı değerlendirerek kaşlarımı çattım. “Zarfin evde olduğuna nasıl emin olabiliyorsun?” Dudaklarımdan sıyrılan sözler duraksamasını sağladı. İyi bir yalancı olmanın en büyük getirisi başkalarının yalan söylediğini kolaylıkla anlamaktı. Ve o bunu anlamamı istemiyormuş gibi konuştu.

“O kadar değerli bir şeyi başka yerde saklamaz.” Önüme bıraktığı bardağa uzandığımda avuç içlerimi tırnaklarımla yardığımı gördüm. Garip, oysa acıdıklarının bile hissetmiyordum. Sıcak çayı aldığım sıra konuştum.

“Bu kadar değerli ne var o zarfta?”

Başımı kaldırıp gözlerimizi buluşturduğunda içeceğimi yudumladım. “Sana soru sormamanı söylemiştim.” Sert ve tok sesiyle verdiği cevap karşısında sinirlenmemeye çalıştım. Kurdun kuzuya hükmetmesinden farksızdı bu. Üzerimde baskı kurarak beni sindirmeye çalışıyordu. Başarılı olabilirdi ama meseleyi görmüyordu. Buradaki tek sorun ben aptal bir kuzu değildim. En az onun kadar saldırmaya aç bir kurttum. Boyun eğmem söz konusu bile olamazdı.

“O zarfı almak için başım derde girebilir. Hatta beni yakalarsa olacakları düşünmek bile istemiyorum.” Çayımdan bir yudum daha aldıktan sonra omuzlarımı silktilim. “Sadece buna değecek kadar önemli olan ne bilmek istiyorum.”

Sunduğum bahane ona mantıklı gelmiş olmalıydı. Arkasına yaslandı. Sözlerini planladığını görebiliyordum. Bana ne kadarını anlatması gerektiğine karar veriyor gibiydi. Bunca zaman bu işte beraber olduğumuzu düşünmüş, bir aile olduğumuzu sanmıştım fakat bana yaşattığı her şey bir yalandan ibaretti. Karşımdaki adamın farklı bir amacı vardı. Anlayamıyor, yaptıklarını bir mantığa oturtamıyordum. Amacı kızının katilinden intikam almaksa neden kendini geri tutuyor ve beni öne sürüyordu?

“Sana o zarfın içinde ne olduğunu söyleyeceğim ama bana güvenmek zorundasın.” İşittiğim sözlerle kahkaha atmak istedim. Güven, benim kimseye sunamayacağım bir lütuftu. Bunu artık daha iyi öğrenmiştim. Babam haklıydı. Bu devirde insanlara inanmamalı, onlar için kendimden taviz vermemeliydin. Gözlerinin içine bakarak tebessüm ettim. Kendi eliyle yarattığı askerinin ona başkaldırdığını anlamamalıydı.

“Sen benim güvendiğim tek insansın, Erdem amca.” Samimi bir gülümseme vardı yüzümde, onu oraya ben yerleştirmiştim. “Bunu biliyor-sun, değil mi?”

Bakışlarında bir yumuşama oldu. Bu yola çıktığımızdan beri ilk defa gerçekten beni önemsiyormuş gibi baktı bana. “Biliyorum, kızım.” Az önceki kararsızlığını bir kenara bırakarak konuşmaya başladı. “Birkaç ay önce Zafer’in, Araz’ın adamı olduğunu öğrendim. Bunu kanıtlamak için

onunla benim de bu işe dahil olmak istediğimi söyleyen bir konuşma gerçekleştirdim. Zafer, kirli polislerden ve yanına ne kadar kişi çekebilirse o kadar güvende olabileceğini düşünüyordu. Bu yüzden beni de safına katmak istedi.” Gözlerine bir karartı yerleşti. “O manyakla hiç yüz yüze gelmedim ama bir anlaşma yaptım. Onun işlediği bir suçu örtbas etmemiz karşılığında bize para verecekti. Belgeleri imzalamamızı sağladı.” Öfkesi gittikçe artıyordu. “Ben bunu kanıtlayabileceğimi düşünmüştüm ama o şerefsizi küçümsemişim. Kendine öyle bir düzen oturtmuş ki fark etmeden suç ortağı oldum.” Tek umudu benmişim gibi baktı gözlerime. “O zarfı alamazsam masum olduğumu kanıtlayamam.”

Beni geride tutan, ona kanmamamı söyleyen bir ses vardı. Yaptığı planın saçmalığını idrak edememiş olamazdı. Kendini kızının katilinin ellerinin arasına bırakmıştı. Araz’ı küçümsemediğini söylüyordu ve haklıydı. Bitirmeye çalıştığımız adam bu sektörde bir ilahtı. Herkes onun için çalışıyor, adını duyunca korkudan titriyordu. Dışarıdan bakıldığında zeki bir adam gibi duruyordu lakin ardında gerçek bir deha vardı. Kendinden şüphe ettirmeden, büyük bir gizlilikle her işini hallediyordu. Etrafındaki herkes ona saygı duyuyor ve güveniyordu.

Erdem amcanın bunu bilmeme ihtimali yoktu. Araz’ı tanımadan önce onun basit bir uyuşturucu satıcısı olduğunu sanmış, kendimi büyük görmüştüm fakat o bundan fazlasıydı. Benim baş edemeyeceğim bir gücü vardı ve Erdem amca bunun farkındaydı. Bunu bile bile beni onun önüne atmıştı çünkü kendisinin Araz’ın karşısına çıkmaya ne cesareti ne de gücü vardı.

Bu hikâyenin başlangıcında yalanlar gizliydi.

Başımı salladım ve benden şüphelenmemesini diledim. “Ne olursa olsun o zarfı bulacağım.” O zarfı ne Araz’a ne de Erdem amcaya vermek gibi bir niyetim vardı. Karşımdaki adama karşı tek kozum o belgeler olabilirdi. “Bana Zafer amcadan şüphelendiğini ama bunu ona kondu ramadığını söylemiştin.” Açık verdiğini fark etmesi gerilmesine neden olduğunda yüzüme hüznü bir ifade yerleştirdim. “Bana neden yalan söyledin?”

“Üzülmeni istemedim. Teşkilattaki köstebeklerin sayısı tahmin ettiğinden daha fazla. Cesaretinin kırılmaması gerek.” Çocuk eğlercesine konuşuyordu. Gerçekten beni ve algılama yeteneğimi göz ardı ediyordu.

Gerçi neden etmesindi? Yıllarca o ne isterse yapmış, bir kere olsun kararlarını sorgulamamıştım.

“Bana söylemediğin başka bir şey var mı?”

Birbirine değen bakışlarımızın ardında kalan sırları masaya dökmek istedim. Onu kaybedişimin bir kazanç olduğunu daha iyi anlıyordum. Yine de salağa yatmaya devam ederek gözlerimin içine baka baka yalan söylemeyi tercih etti. “Tabii ki yok.” Yaralarımı deşmeye başladığında dik durmaya çalışsam da başaramadım. Dudaklarından sıyrılan her söz ruhuma indirilen bir darbeden farksızdı. “Eylül’ün son günlerini hatırlıyorsun, değil mi?”

Anımsadığım o acı dolu günler kalbimin sızlamasına neden oldu. ıslıtısını yitiren en yakın arkadaşımı hatırlamak beni mahvediyordu. Sesimi yitirmiş gibi sadece kafamı salladım. Yüzündeki hayal kırıklığı bir cam gibi battı kabuk tutmuş kederime.

“Sen bana söylemedin diye kızımı kurtaramadım, ona yardımcı olmadım.” İştitiğim doğrular başımı eğmeme neden oldu. Omuzlarımdaki yükü yüzüme vurmasına gerek yoktu, ben zaten uzun süredir hatalarım yüzünden cehennem azabı çekiyordum. Eylül’ün madde bağımlısı olduğunu öğrendiğim ilk zamanlar Erdem amcaya hiçbir şey dememiş, arkadaşına kendi başına yardım etmeye kalkmış, sonucundaysa başarısız olmuştum. Sesi hiddetlense de sakinliğini bozmamaya çalıştı. “Ama bunu telafi edeceksin. Katilini bitirmeme yardımcı olacaksın ki hepimiz huzur bulalım.”

Sorumluluğumun bilincindeydim. Karşımdaki adam beni önemsemiyor olabilirdi. Onun için yitirilebilecek bir askerden farksız değildim ama bu hedefimi şaşıracağım anlamına gelmiyordu. Bunca zaman tek bir şey için çabalamıştım. En yakın arkadaşımın intikamını almak için kendimden vazgeçmiştim. Onun iyiliği için geri kalan her şeyi bir kenara bırakmıştım. Geldiğim bu noktadan geri dönemezdim. Artık dönebileceğim bir yer de kalmamıştı. Bu işin sonu nereye varacaksa varacaktı. İnanmadığım sözleri dile getirdim.

“Yapacağım son şey olsa bile intikamımı alacağım.”

Zikrettiğim sözler tebessüm etmesine neden olduğunda kendi elleriyle yarattığı yıkımdan keyif aldığını gördüm. Artık biz yoktuk. *Ben vardım. Benim intikamım, benim hayatım ve benim sonumdu her şey.* Kimsenin benden bunları esirgemesine izin vermeyecektim.

“İşte benim yetiştirdiğim kız,” dedi hayranlıkla. Bulaştığım kaosu içinde dolu bir silah gibiydim. Beni istediği yere doğrultabileceğini düşünüyordu. “Seninle gurur duyuyorum.”

Sözleri kalbimi ikiye böldü. Adnan Alazgir'den bu sözleri bir kez bile olsun duyamamıştım. Oysa tek istediğim şey benimle iftihar etmesiydi. Belki de bu yüzden bunca zaman karşımdaki adama kapılmıştım. Babamın bana veremediği ne varsa önüne serdiği için kölesi haline gelmiştim. Yaralarımı kullanmasına, beni manipüle etmesine izin vermiştim ama artık bitmişti. Beni kullanmasına daha fazla katlanmayacaktım.

“Araz'ın İstanbul'daki evine biri girmiş. Kimdi o?”

Sorusuyla bir an afalladım. “Nereden duydun?” dediğimde güldü.

“Zafer'den.” Cevabıyla taşlar yerine oturdu.

İç geçirip detaylara girmedim. “Kodyak isminde takma adı olan bir adammış sanırım ama ben de tam bilmiyorum.”

Erdem amca konuyla ilgili bir bilgisi olmadığını ve Kodyak'ı tanımadığını anlamama neden olan bir ifadeyle altdudağını hafifçe sarkıttı. Sonra da çayını bir dikişte bitirip ayaklandı. “Her ne kadar seninle vakit geçirmeyi özlemiş olsam da gitmemiz gerek.” Sandalyenin arkasında duran atkısını alıp boynuna yerleştirdiğinde mırıldandı. “Araz Vladimirov kaybolduğunu fark ettiği gibi arama ekibi kurdurmuş.”

İşittiğim sözler kalbimde tuhaf bir etki yarattı. Araz benim için endişelenmiş miydi? Kesin kaçtığımı düşünmüş ve sinirden deliye dönmüştü. Şimdi onu nasıl kaçmadığıma inandıracaktım?

Dudağımı dişlemeye başladığımda Erdem amca kapıya yöneldi. “Seni evin yakınındaki ormana bırakacağım. Yürüyüşe çıktığını ama yolunu kaybettiğini söyle. Orman o kadar büyük ki her yıl düzinelerce insan aynı şeyi yaşıyor. Sana inanacaktır.”

Gerçekten muhatap olduğumuz adamın ne kadar şüpheli biri olduğunu gram bilmiyordu. Beni kaçırarak Araz'da yarattığım kısmi inancı sarsmıştı. Şimdi inşa ettiğim ne varsa yıkılacaktı.

“Ya mayınlar?”

“Seni bıraktığım yerdeki patikayı takip et ve göl kenarına vardığında ağaç diplerinden ilerle. Göle ulaştığında mayınlı bölgeyi geçmiş olacaksın.”

“Kaç saattir baygındım?”

“Üç saattir. Şu an saat on.”

Kendimi dışarı attığımda Erdem amca'yı takip ettim. Evin sol tarafında kalan büyük kar aracına ilerlediğini gördüğümde üşüdüğümü fark ederek kollarımı bedenime doladım. Kürke sarılırken araca bindim. Vakit kaybetmeden yola koyulduk. Beyaza boyanmış yolda hızla ilerleyip ormanın derinliklerine doğru indik. Neredeyse yarım saat sonra kar aracı durdu. Nerede olduğumuz hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Araçtan indim. Erdem amca parmağıyla ardındaki yolu işaret etti.

“Bu tarafa doğru yürü. Maksimum yarım saate seni bulurlar,” dediğinde başımı salladım. Yüzündeki tebessümle bir süre bana baktı. “Yakında görüşürüz.”

Aracını çevirip gözden kaybolmak üzere ilerlediğinde bir süre kıpırdıyamadım. Babam küçükken bana hep söylerdi. Sağlığımın başıma bela olacağını ima ederek bu hayatın beni yiyip tüküreceğini savunurdu. Bu zamana kadar benden nefret ettiği için canımı yakmak istediğinden böyle şeyler söylediğini zannetmiştim. Yanılmışımdı, babam sadece doğruları herkesten önce görmüştü. Diğerleri gibi yalanlarının ardına sığınmamış, bildiklerini açıkça yüzüme vurmuştu. Onu dinlemem gerekirdi.

Yürümeye başladım.

Patıkayı tırmanırken kar yoğunluğundan defalarca kez düştüm. Soğuk kar kıyafetlerimi ıslatırken kısa bir sürede donacak hale geldim. Attığım her adımda ormanın içindeki hayvanların sesleri kulaklarıma dolup iki saniyede bir etrafa dikkatle bakmamı sağlıyordu. Başımı eğip karlara sıkışan ayağımı sertçe çektim. Postalımın yerde bıraktığı ayak izine baktım. Kar her şeyi gösteriyordu. Araz da görecekti. Göl kenarındaki ayak izlerinin birinin bana, diğerinin bir başkasına ait olduğunu anlayacaktı. Ona söyleyebilecek mantıklı bir yalan bulmalıydım. Peşimde beni avlamaya çalışan insanlar olduğunu biliyordu. Birinin beni kaçırdığını söyleyebilirdim. Bu kayboldum demekten çok daha mantıklıydı. Eğer kendimi gerçekten kaçırılmış ve zarar görmüş bir kıvama getirirsem onu inandırabilirdim. Şüphelense, emin olamasa bile halimi görünce bir yanı kararsız kalırdı.

Lanet ederek patıkayı aştım ve düz bir alana çıktım. Sık ağaçların arasından yürürken üzerimdeki kıyafetleri inceledim. Islanmışım fakat gayet iyi gözüküyordum. Solumda kalan ağaca yanaştım ve kürkümü araladım. Siyah kazağımın eteklerini kavradım ve büyük bir uğraş sonucu kumaşı göğüslerime dek yırtarak ikiye ayırdım. Birisi beni tutarken ondan kaçmaya çalışmışım gibi durduğunu fark ederek rahatladım.

Ardından saçlarımı karıştırıp dağıttım ve titreyen bedenime aldırmadan bir şeyler daha eklemem gerektiğini düşündüm.

Yaslandığım ağaca bakıp aklıma gelen şeyle derin bir nefes aldım. Delice bir fikirdi fakat gerekliydi. O olmazsa inandırıcılığım zayıflardı. Tereddüt etmeme vakit bırakmadan alnımı ağaca geçirdiğimde dünyam karardı. Gözlerimin önünden geçen karartılara beynimde oluşan sarsıntı eşlik etti. Bedenim soğuktan titrerken alnımdan kaşlarımın arasına sıcak kanım aktı. Başım, saçımın dibi, yarılmış olmalıydı.

Sendeleyerek ağaçtan uzaklaştığımda dönen başım işimi zorlaştırdı ve aniden yere düştüm. Kendimi ayağa kaldırdım ve kürkümün kolunu başıma bastırdım. Titreyen parmaklarımla yanağımdan süzülen kanları silmeyi denedim ama büyük ihtimalle her yerimi kana boyamıştım. Yalpalayarak yürümeye devam ettim. Saniyeler geçiyor, bata çıka yürüdüğüm karlı yol bitmek bilmiyordu.

Tahmin ettiğimden daha sert bir şekilde kafamı ağaca geçirmiş olmam ciddi bir hasar aldığımı düşünmemi sağlamaya başlamıştı. Tekrar dengemi kaybedip sağa doğru birkaç sarsak adım attım. Ne kadar süre yürüdüğümü bilmiyordum fakat attığım adımı dahi hissedememeye, nefes almakta zorluk çekmeye başlamıştım. İşittiğim pervane sesiyle duraksadım. Uzakta olsa da oradaydı. Helikopterden yayılan ses ormanın içinde yankılanıyordu. Başımı kaldırarak bakışlarımı gökyüzünde dolaştırdım. Gittikçe artan sesin geldiği noktayı görmeye çalıştım lakin yoktu. Görüş alanım boştu ama biliyordum. Beni bulacaktı.

Araz beni bulacaktı.

Pes etmemem gerektiğini düşünerek yürümeye devam ettim. Helikopterin pervane sesine gittikçe daha çok yaklaştığımı düşünüyordum. Bedenim dengesini yitirerek sağa doğru birkaç sarsak adım daha attı. Sonra bir ses duydum. Ayağımın altındaki zemin farklı bir sertlikteydi. Tüm bedenim kaskatı kesilirken uyuşan algılarım vücudumun pompaladığı adrenaline keskinleşti. Ağırlığımı verdiğim ayağımın altında görünmeyen bir şey olduğunu hissediyordum. Soğuk bir farkındalık içime yayıldı. Kıpırdamaya cesaret edemedim zira mayına basmıştım. En küçük hareketimle parçalara ayrılabilirdim. Nefesimi tutup gözlerimi yumdum. Hayatımda birçok kez yanlış adımlar atmıştım fakat bu defaki en kötüsüydü, bu seferki beni gerçekten de öldürebilirdi.

Araz

Bir şey beni dürtmüş gibi aniden gözlerimi açtım.

Bir an nerede olduğumu ve zamanı algılayamadım. Av kulübesinde olduğumu idrak ettiğimde hızla yanımdaki boşluğa baktım. Kaşlarım çatılırken huzursuzluk göğsüme kuruldu. Dün gece yanımda uyuyakalan kadın neredeydi?

Hızla yattığım yerden doğrulup etrafa baktım. Sessizlik bana yalnız olduğumu kanıtlarken okkalı bir küfür savurdum. Üzerimdeki örtüyü fark ettim. Kutsal'ın gitmeden önce yaptığı son kibarlığa karşılık öfkeyle dişlerimi sıktım. Örtüyü bir kenara fırlatıp ayağa kalktım. Sabah sabah beynime sıçrayan kanla delirecek gibi hissettim. Soluklarım hızlanırken göğsümde büyük bir boşluk oluştu.

Kaçmıştı.

Kutsal gitmişti.

Ona güvenmeye karar vererek büyük bir hata yaptığımı algıladığımda etrafımdaki her şeyi kırıp dökmek istedim. Onu Alek'in oyun gecesine götürüp Angelov kardeşlerden alacağım yardımla sınamaktan, test etmekten bile vazgeçmiş, inanmayı seçmiştim.

Kapıyı açıp kendimi dışarıya attım. Hâlâ yerinde olduğunu fark ettiğim araçla kaşlarım çatıldı. Sarışın yayan gitmiş olamazdı. Montumun cebindeki anahtarı kapıp uzaklaşmadıysa ormanın mayınlarla kaplı olduğunu biliyorken nereye gitmiş olabilirdi?

Verandadan inip göl tarafına yürüdüm. İçimde bir umut yeşerdi. Belki de peşin hükümlülük ediyordum. Belki huysuz balerinim gölün oradaydı ve benden erken uyandığı, beni uyandırmak istemediği için hava almaya çıkmıştı. Görüş açıma giren donmuş gölle durdum. Ortalarda güneş misali parlayan bir sarışın yoktu.

Hissettiğim sinir harbiyle parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Ona gölün oradaki mayınlarda sorun olduğunu söylemiştim. Bilinçsizce, fark etmeden ona güvendiğimi kanıtlamış ve bunun sonucunda sırtımdan hançerlenmiştim. Göl kenarına doğru ilerledim. Karlara göz attığımda ayak izlerini algıladım. Sarışının adımlarını takip edip izini

sürmeye çalıştım. Ve tam o anda başka bir ayak izi saptadım. Bir erkeğe ait olduğunu boyutundan hemen anlayabilmiştim. Bir yerde sarışının ayak izleri bitiyor, sadece büyük postalların izleri kalıyordu. İçimdeki huzursuzluk yerini bir anda keskin ve tanıdık bir gerçeğe bıraktı. Bu bir kaçış değil, kaçırılıştı. Biri sarışını benden almıştı.

O an içimde bir şey kopmadı, aksine taş gibi sertleşti. Nefesim derinleşirken çenem kilitlendi. Başımı hafifçe yana eğdim. Dışlerimin arasından yavaş bir soluk verdim. İçimde yükselen o soğuk öfke beni ele geçirdi. “Çok yanlış kişiye dokundun,” diye mırıldandım kendi kendime. Hakikat buydu. Kim ki sarışını benden koparmıştı, bedelini en ağır şekilde ödeyecekti ve bu bir tehdit değil, kaçınılmaz sondu.

Pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım ve son aramalara girdim. Tıkladığım isimle cihazı kulağıma yasladım. Arama yanıtlandığında beklemedim. “İvan,” dediğimde sesim yeterince şey söylüyordu. “On kişiden oluşan üç ekip kur ve av kulübesine gel. Kostya’yı ara ve helikopterlerin ikisini havalandır. Av kulübesinin etrafında aramaya başlasınlar. Herhangi bir cisim, yabancı bir araç... ne görürlerse rapor vermelerini istiyorum. Ayrıca ormanın içindeki tüm mülklerin, buna terk edilmiş olanlar da dahil, listesini bul. Zamanında araştırmış, not almıştık. Tabletimdeki dosyada olmalı.”

“Raz, ne oluyor?”

Ivan’ın sorusuyla kulağımda bir çınlama hissettim. “Nişanlım kaçırıldı,” derken bağırıyordum fakat haykırsam daha şiddetli konuşamazdım.

Durumun kritikliğini anlayan Ivan, “Geliyorum,” diyerek aramayı sonlandırdığında kardaki izlere baktım.

Biri Kutsal’ı benim ülkemde, benim arazimden kaçırmıştı. Kutsal ellerimden alınmıştı. Benim olan benim kalırdı ve sahte ya da değil, *sarışın benimdi*. Kimse onu benden alamazdı. Buna izin vermez, gerekirse Rusya’nın her metrekaresini tavaf eder, düşmanlarımı bir bir avlar, yine de onu bulurdum. Onunla işim bitmemişti. Aksine daha yeni başlıyordu. Çünkü dün gece onu görmüştüm.

Tamamen görmüş, anlamıştım.

O kadında beni delirten ama aynı zamanda sakinleştiren bir şey vardı. Varlığı içimdeki yaratığa iyi geliyordu. Yüzünü görmek beni keyiflendiriyordu. Bedenini yakınımda hissetmekse... Uykunun onu nasıl savunmasız ve güzel gösterdiğini hatırladım. Bütün gece onu izlemiştim.

Yüzündeki huzurlu ifadeyi, aralanan dolgun dudaklarını. Dayanamayıp onu yere yatırmış, üzerini örtüp yanına uzanmıştım. Onu kollarımın arasına almak istemiştım. Hayatımda hiç böyle bir şey arzulamamıştım fakat Kutsal bende birine sıkıca sarılma isteği yaratmıştı. Okşadığım saçları yumuşacıktı. Ondandır yayılan koku benim için üretilmiş bir madde gibiydi. Bağım lısı haline geliyor, duyumsamadığımda yoksunluk çekiyordum.

Babasının sevmediğı her tele şefkat göstermek istemiştım.

Ve ben şefkat kelimesinin ne anlama geldiğini bile bilmezdim.

En ufak bir sest e, en küçük bir harekette uyanan ben onun yanındayken derin ve en rahat uykumu deneyimlemiştım. Dün geçirdiğimiz vakti anımsadım. Yüzüme kar topu fırlatma cesaretini bulmasına kızmıyordum. O an öylesine tatlıydı ki bir an birini tatlı bulabildiğim için kendimden nefret etmeme sebep olmuştu. Sarışın kanıma sızan bir zehirden farksızdı. O altıpatları şakağına yaslayıp tetiğı çektiğı andan beri gözümde bambaşka bir yerdeydi. Bunun nedeni sadece gözü karalığının ve cesaretinin bende yarattığı hayranlık değildi. O an hissettiğim korku fazla derinde yankılanmıştı. Saniyelik bir çaresizlikte kurban olmamı sağlamış ve o an onu kaybetmek istemediğim gerçeğı zihnime bir balyoz gibi inmişti.

Bana bunu hissettiren üçüncü kadındı. İlk ikisiyle kan bağımlı vardı. Biri ölmüştü. Diğeriyse kaçtığı yuvasına henüz dönmemişti. Ve Kutsal ise kaçabileceğı bir yere sahip değildi. Tıpkı onu benden alabilecek bir Allah'ın kulu dahi olmadığı gibi.

Dikkatli ol.

O zamandan beri böyleydim. Bana o güzel gözleriyle bakıp dikkat etmemi söylediğinden beri canımın bir kıymeti olduğunu zannederek gerçekten dikkat ediyordum çünkü eve dönmek ve onu görmek istiyordum. Ona dair duyduğum şüpheler hiçbir yere gitmemişti. Sorun o şüpheleri umursayacak gücü kendimde bulamamaya başlamamdı.

Belki de bunun bir nedeni de gerçekleri tüm çıplaklığıyla görebilmemdi.

Arkamı dönüp eve ilerledim. İçeriye girip tablonun arkasındaki ekranı ortaya çıkardım. Mayınlara göz atıp aktifleşen var mı diye baktım lakin ortalık sakin görünüyordu. Ormandaki gizli kameraları taradım. Dünkü şiddetli fırtınanın ardından hepsi buz tutmuştu ve görüntü yoktu. Sisteme bağlanıp uydu görüntülerine girdim ve araziye taradım. Hiçbir şey

elde edemediğimde ekranı parçalamak isteyerek geriye çekildim. Hızlı soluklarım kulaklarımı uğuldatırken tabloyu çarparak ekranı kapattım ve kulübenin içinde adımladım. Aşağıya inip alarmı kapattım. Silahlarla dolu olan odaya girip kendimi hazırladım. Belime yerleştirdiğim *glock* ve arka cebime attığım iki şarjörle köşedeki çantayı aldım. İçine dürbünümü ekleyip odadan çıkarak merdivenleri tırmandım. Üst kata vardığımda helikopterlerin sesini işittim.

Telefonumu çıkarıp güvenlik şefimi aradım. “Ülkeye yakın zamanda giriş yapan radarımıza girebilecek biri var mı?” diye sordum aramayı yanıtladığı gibi.

Kirill, “Hayır, patron. Nişanlının peşine düşebilecek potansiyel kişilerin hepsi takibimizde. Dark Web’e verdiğiniz Kodyak ilanından sonra ortalık oldukça sakin. Herhangi bir sorun gözüküyor,” dedi. Fakat içim rahatlamadı, biri Kutsal’ı kaçırmıştı.

Kim ve neden?

Aramayı sonlandırdığımda Ivan aradı. “Efendim?” dememle konuşmaya girdi.

“On beş dakikaya oradayım. Adamları arazinin dört bir yanından gönderdim. Aramalara başladılar. Helikopterler de aynı şekilde. Uydu-dan termal tarama yaptırıyorum.”

“Bir şey bulursan ara.”

Telefonu cebime atıp montumu kaptığım gibi kulübeden ayrıldım. Ivan beni takip edebilsin diye ona canlı konum gönderdim. Ardından evin arkasında kalan kar aracına binip motoru çalıştırdım. Ormana doğru sürüp mayınsız rotadan ilerledim. Etrafa göz atarak bir ipucu, iz bulmaya çabaladım. Kar aracındaki telsizi alıp diğer adamlarımla irtibata geçtim. “Mischa,” dedim açık hattan. “Av köpeklerini hazırla. Koku için Maria’dan Kutsal’ın kıyafetlerinden iste.”

“Tamamdır, patron.”

“Ivan,” dediğimde saniyeler içinde yanıt geldi.

“Dinlemedeyim.”

“Gelişme var mı?”

“Henüz yok.”

Sinirle telsizi kapattım. Kasılan ellerimle cihazı parçalara ayırmak üzere olduğumu anladım. Sık ağaçların arasından hızla geçip ilerledim.

Bileğimdeki saate baktım. Neredeyse on bire geliyordu. Uyandığımdan beri kırk beş dakika geçmişti. Kutsal kaçırıldığında saat kaçtı? Onu alıko-yan kişi araziden ayrılmış olabilir miydi? Hayır, olamazdı. Çevredeki yol- lar dün yağın karın ardından kapanmıştı. Hâlâ bu ormandaydılar. Sarışın yakınımıydı ama tam olarak neredeydi?

Onu bulmalıydım, anlayamadığım bir nedenden dolayı olduğum ca- navarı göz ardı etmesini istiyordum. *Ona gerçeği göstermek istiyordum.*

Dakikaların ardından telsizden bir haber geldi. “Bir ses işittim fakat görüş alanım boş.”

Duyduğum konum bilgileriyle yol aldım. Dakikaların ardından bah- sedilen alana geldiğimde ağaçların arasından çıkan diğer motorlu adam- ları fark ettim. Araçtan atlayıp karın üstündeki izlere bakmaya başladım. Ayak izleri bir kadına ait olmalıydı, bir erkek için fazla küçüktü fakat izler bir noktada kayboluyor, bozuluyordu. “Etrafa dağılın ve alanı genişletin.”

Emrimle adamlarım harekete geçti.

Onlar dört bir yana giderken ben olduğum noktada kaldım. “Yolları kontrol ettim,” dedi Ivan telsizden. “Kimseler yok. Kulübenin etrafında turluyorum. Araçtan inip yayan devam edeceğim. Yanına geliyorum.”

Motordan ve telsizden uzaklaşarak yürümeye başladım. Az ilerimde- ki patıkaya baktım. Av kulübesine giden eski bir yoldu. Orayı tırman- maya başladığımda telefonuma bir sinyal geldi. Neyle ilgili olduğunu bildirimden sesinden anlamıştım. Kanıma sızan endişeyle hızla telefonu cebimden çıkarıp ekrana baktım. Dün evdeki sistem üzerinden mayınla- rı kontrol ettikten sonra telefonumu cihaza bağlamıştım. Ara ara kopar, güncelleme yapmak zorunda bırakırdı. Bu sayede şu an biliyordum. Ara- zideki mayınlardan biri aktifleşmişti.

İçime sancılı bir karanlık çöktü. Beni kendi zihnimdeki dört duvara hapseden o karanlığın belki de var olduğumdan beri sahip olduğum en parlak ışığın eceli olabileceğini anladım.

Haritaya girip aktifleşen mayının konumuna baktım. Patikanın he- men ardındaki bir noktayı işaret ettiğini gördüğümde koşmaya başladım. Sertleşmeye başlayan karları ezerek ilerledim. Dakikaların ardından nefe- sim kesik kesikti. Soğuk ciğerlerimi yakıyordu ama hissettiğim tek şey bu değildi. İçimde büyüyen güçlü bir his vardı ve her şeyin önüne geçiyordu.

Anlıyordum, eğer işler istediğim gibi gitmezse beni hiçbir şey ve hiç kimse durduramazdı. Bu soğuk ülkede bir yangın başlatırdım.

Patıkayı aştığımda gözlerim çılgınca etrafı taradı.

Adımlarım hızlandı ve sonra jilet gibi kesildi.

Beyaz karların üzerinde dikilen kadını gördüm. Bana arkası dönüktü. Sarı tutamları birbirine girmişti. Dengesini kaybetmemek için kendini zor tutuyordu. Bir ayağı sabitti ve vücudu titriyordu. Gözlerim anında yere, bastığı noktaya indi. Mayına basan kişi gerçekten de *milaya*'mdı.

Onu ürkütmemem, hareket etmesine neden olacak bir şey yapmam gerekiyordu. Her adımım daha kontrollü bir hale geldi. Ezbere bildiğim düzenin içinde ilerleyerek ardından çıktım ve ona yanaştım. Yüzünü görüş açıma soktuğumda göğsüme binlerce diken battı. Alnında ve güzel suratının bir kısmında kurumaya yüz tutmuş kanlar vardı. Başına derin bir darbe aldığı ortadaydı. Dudakları rengini yitirmişti, gözleri her an kapanabilirmiş gibi kirpikleri titriyordu.

"Kımıldama," derken sesim istediğimden daha sert çıktı. Kutsal başını bana doğru çevirdiğinde yavaştı fakat bu bilinçli miydi yoksa gücü mü yoktu, bilemiyordum. Gözleri benimkileri buldu. Batan o iğneler derimin altına indi. Tüm vücudum karıncalanmıştı. "Sakin tek bir milim bile oynama."

"A... Araz."

"Sakin ol, *milaya*. Hareket etme."

Ona birkaç adım kala durdum. Nefesimi yavaşlatarak titreyen ellerimi pantolonuma sürttüm. Hata yapma lüksüm olmadığına farkındaydım. Onun titreyen bedenine göz atarken fazla vaktimiz olmadığını biliyordum. Kutsal'ın önünde dizlerimin üstüne çöktüm. Ağırlığını verdiği bacağına doğru eğilip bastığı yerin etrafındaki kenarları yavaşça temizlemeye başladım. Mayının mekanizmasına ulaşabilirsem onu hemen etkisiz hale getirirdim. Fakat saniyeler içinde bunun imkânsız olduğunu anlamıştım. Yağan karın altında fazla derindeydi. Sertleşen karları, mayını tetiklemeden kenara çekemeyebilirdim ve bu riski göze alamazdım.

"Buradayım," diyerek Kutsal'ı ikna etmeye çalıştım. "Yanıdayım."

"Beni bulacağını biliyordum."

Sözleri korkunun içinden gelen bir teselli değildi. Tereddütsüz bir inançla çevriliydi kelimeleri. Başımı geriye atıp gözlerine tutundum.

Soluklaşan dudaklarının kenarları hafifçe yukarıya kıvrılmıştı. Tebessümünde şüphe yoktu. Sadece teslimiyet içindeydi. Bana karşı. Benim gibi bir canavar için. İnsanlar benden korkar, bana güvenir gibi yapar ama içlerinde hep bir ihtimal bırakırdı. Kutsal ise tüm seçenekleri öldürmüş gibi duruyordu.

Göğsümde ağır ve derin bir his belirdi. “Yanılmadın,” dedim alçak ama net bir sesle. Çünkü onu kurtarmak bir zorunluluk değil, gereklilikti. Cebimden çıkardığım telefonla Ivan’ın ismine tıkladım. Aramayı yanıtladığı gibi aceleyle konuştum. “Av kulübesine geri dön ve sistemi kapat. Mayınların hepsini devre dışı bırakmamız gerek. Kutsal içlerinden birine takılmış.”

“*Blayd*,” diye homurdandı Ivan. “Raz, sakın kıpırdatma. Kulübeye beş dakikalık bir mesafedeyim ama sistemi kapatsak bile soğuk mekanizmayı tetikleyebilir. O cihazlar fazla hassastır. Ayağını çektiği gibi kar cihazla temas ederse tekrar aktifleşme ihtimali var. Soğuk havalarda iyice dengesizleşiyorlar. Aletlerimi alıp yanınıza geleceğim. Bana yirmi dakika ver.”

“Çabuk ol.” Telefonu cebime attığımda Kutsal’a yanaştım fakat elini kaldırarak beni durdurmayı denedi.

“Yaklaşmamalısın. Ayakta durmakta zorlanıyorum ve yanlışlıkla hareket edersem yakınımda...”

Daha fazla saçmalamasına izin vermedim. Dibine girdim ve ayaklarımı iki yana açtım. Topuklarımı zemine sabitleyip bir kolumu beline sardım. Ağırlığını üzerime alarak diğer kolumu da ince beline doladım. Kutsal kollarıma tutunduğunda dengeyi korumaya ve kendimi kaptırıp bedenini vücuduma yaslamamaya çalıştım. Gözlerimin içine bakan kadın, “Hiç söz dinlemiyorsun,” dediğinde onu hiçbir şeyin kolay kolay kıramayacağını anladım. Pes etmiyordu ve bu bile içimde bambaşka bir şeyi tetikliyordu.

“Söz dinlemeyi sevmiyorum.”

“Ama sözünü dinletmeyi seviyorsun.”

Gözleri bir an kapanır gibi oldu. “Kutsal,” diyerek onu kendine getirdim.

* Rusça kökenli argo bir ifade. Genellikle sinir, öfke veya ani tepki anlarında söylenen kaba bir ünlendir. (c.n.)

“Araz.” Sesi kısık ve çatallıydı. “Biri... Bir adam beni kaçırdı.”

“Yüzünü gördün mü?”

“Hayır,” diye mırıldandı. “Kar maskesi takıyordu.”

“Gözleri ne renkti?”

“Sanırım kahverengi. Boyu da ortalamaydı.”

Hem elle tutulur bir şey öğrenmek hem de onu ayık tutmak isteyerek sorguladım. “Bana neler olduğunu anlat.” Kollarımı daha sıkı kavradı ve diliyle kuruyan dudaklarını ıslattı.

“Uyanınca hava almak istedim. Dışarı çıkıp göl kenarına gittim. Bir kedi vardı. Onu seviyordum. Sonra biri arkadan başıma vurdu.” Gözlerini sıkıca yumup hemen açtı. “Kendime geldiğimde bir kulübedeydim. Küçük bir kulübeydi. Beni kaçıran her kimse ortada yoktu. Kaçtım ama,” dedikten sonra iç geçirdi. “Beni yakaladı. Onunla boğuşmaya çalıştım. Sonra başımı bir yere geçirdi.” Dolan gözleriyle bana baktı. “Kendime geldiğimde yerde yatıyordum.”

“Senden ne istediğini söyledi mi?”

“Hayır,” diye fısıldadı. “Hiç konuşmadı.”

Bedeni sendeleyecek gibi olduğunda kollarım kasıldı. Söylediklerini bir kenara bırakarak şu ana odaklandım. “Biraz daha dayan.” Tırnaklarını montuma geçirerek başını hafifçe geriye attı. Alnındaki yarığı inceledim. Fazla derindi ve dikiş gerektirebilirdi. Yaranın etrafındaki çiziklere göz attım. “Miden bulanıyor mu?”

Sorumla başını iki yana salladı.

“Güzel,” diyerek etrafa baktım. Ivan her an gelebilirdi. “Gözlerini benden ayırma.” Tartışmaya yer bırakmayan tonlamamla dediğimi yaptığında bakışlarını yakaladım. “Bana başka bir şey anlat.”

Kaşları hafifçe çatıldı. “Ne gibi?”

“Bana sevdiğin şeyleri say.”

Onu oyalamaya çalıştığımı fark ederek tebessüm etti. “Gerçekten bilmek istiyor musun?” dediğinde kürkünün üstünden belini okşadım.

“İstiyorum, *milaya*.”

“Dans, kitaplar, turşu.”

Gülümsedim. “Başka?”

Bakışlarını kaçırdı. “Yılbaşı filmleri, sıcak içecekler, yaprak sarması, satranç, safir yüzük, film kamerası, yanan mumlar, pelüş oyuncak ayım...” Titreyen sesiyle ekledi. “Deniz.”

Saydığı şeylerin hepsi bir şifre gibiydi. Kutsal tanıdığım en çözülmesi zor insanlardan biriydi fakat benim kıramadığım bir kod yoktu.

“Raz,” diye seslenen adamı işittim.

Vakit kaybetmeden karşılık verdim. “Buradayız!”

Ivan ardımdan geliyordu. Adım seslerini işitebiliyordum. Kısa bir süre sonra yanıma varmasıyla onu görebilir hale gelmiştim. Dizlerinin üstüne çöken adama baktım. Sakin ve ölçülü bir şekilde hemen işe koyuldu. Karları tamamen mekanizmanın etrafından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu konuda benden daha başarılıydı. Kutsal’ın titrek soluğuyla ona baktım.

“Dayan,” diye fısıldadığım kulağına. “Az kaldı.”

Ivan’ın nefesi buhar olup havaya karışıyordu. Parmakları, metalin üzerinde neredeyse görünmez bir hassasiyetle hareket ediyordu. Elindeki aletlere göz attım. Her şeyi doğru yaptığından emin olmak istedim. Yere yatıp mekanizmayı göz hizasına indirgedi. “Sistemi kapattım ama her ihtimale karşı kabloğunu kesmem lazım. Bana birkaç saniye verin ve kıpırdamayın,” dediğinde kollarımı kasarak Kutsal’ı sabit tuttum ve saplandığım karda dikilmeye devam ettim.

Kollarımın arasındaki kadının dayanacak gücünün kalmadığının farkındaydım ve yüzüne baktığımda ne kadar berbat bir halde olduğunu görmek canımı tarif edemeyeceğim kadar sıkıyordu. Onu sıcak bir yere götürmek, doktoru çağırmak ve iyi olacağından emin olmak istiyordum.

“Tamamdır,” diyen Ivan ile Kutsal’ın başı düştü. Bayılmak üzere olduğunu anlayarak onu hızla kucağıma aldım. Geriye çekilip mayından uzaklaştığımda Ivan mekanizmayı tamamen sökmeye başladı. “Git,” derken bana bakmıyordu. “Doktoru çoktan aradım. Gelmiş olması gerek.”

Kesinlikle Ivan’ın maaşına zam yapacaktım.

Kucağımdaki sarışınla koşturaya başladım. Ezberlediğim yolu aşarak av kulübesine yol aldım. Bakışlarım ara sıra kucağımda ölü gibi yatan kadına kayıyor, kaygı yakamı bırakmıyordu. Eve vardığımda arazideki diğer aracı gördüm. Kulübeye adım attığım gibi bizi içerde bekleyen adamı buldum. Kollarını sıvayıp kanepayı işaret etti. Kutsal’ı kanepeye yerleştirdiğimde yüzüne yayılan sarı tutamları geriye itirdim. Doktor işini yapıp onu muayene etmeye başladığında geri çekilip ona alan tanıdım.

Alnındaki yarayı inceleyen adam, “Dikiş atacağım ama sarsıntı geçirdiğini sanmıyorum. Yine de hastaneye götürüp detaylı bir kontrol yaptırırsak iyi olur,” dedi.

Başımı salladığımda işine koyuldu.

Kısa bir sürenin ardından Ivan kulübeye döndü. Elinde söktüğü mayın vardı. “Orman taranmaya devam ediyor. Adamlar güneye giden yabancı bir kar aracının izini sürüyor. Takip halindeler,” dediğinde ona yanaşıp sadece onun duyabileceği bir tonlamayla konuştum.

“O adam her kimse bana canlı getirin.”

Çenesini hafifçe eğdi. Ardından cebinden çıkardığı telefonu bana uzattı. “Siz gittikten sonra iz sürmeye, neler olduğunu anlamaya çalıştım. Kutsal’ın tetiklediği mayının beş metre ilerisindeki bir ağaçta kan izi buldum. Henüz tamamen kurumamıştı.”

Çektiği fotoğrafa baktım. Ağacın kabuklu yüzeyini inceleyip Kutsal’a döndüm. Alnındaki çiziklere göz attım. Kan *henüz* kurumamıştı. Zamanlama şaibeliydi. Zihnimdeki taşlar yerine oturduğunda aniden yüreğimde inşa olan her şey yıkıldı.

@ayisigikitaap

XVI. GÖLGEDEKİ VEZİR

Kutsal

A dnan Alazgir'in en büyük hobilerinden biri satrançtı. Ne zaman boş bir vakti olsa beni karşısına alır, taşları dizerdi. O her zaman siyah olurdu. Ben de siyahı istesem bile talep edemeyecek kadar çekingen yapımla beyazı üstlenirdim.

Ciddiyetinden asla ödün vermezdi. Onun için satranç bir oyun değil, stratejik bir savaştı.

Kazanmanın tek seçeneğim olduğunu söyler, yenilmek ne demek bilmememi isterdi. Yaptığı her hamleyi dakikalarca düşünürdü. Bazen oyunu yarıda bırakır, farklı bir perspektifle bakması gerektiğini söyleyerek günler sonra kaldığımız yerden devam etmemizi sağlardı. Babam birçok şey olabilirdi lakin aptal bir adam asla değildi. Aksine, karşısındaki insanı ahmak hissettirebilecek kadar akıllı biriydi. Bunu bana da aşılamaya çalışmıştı. Onun için attığım her adım önceden planlanmış olmalıydı. Bütün olasılıkları değerlendirmeli, tereddüt etmemeliydim. O zamanlar bana öğretmeye çalıştığı çoğu şeyin saçma olduğunu düşünmüştüm. Bana anlatmak istediklerini anlamamış, hayatımın hiçbir evresinde bunlara ihtiyaç duyabileceğimi zannetmemiştim. En büyük yanılığım buydu. Bana öğrettiği her şey, hayatın ta kendisiydi.

Eski evimizin arkaya bakan odasında oturduğumuz o an geldi aklıma. Bir yaz günüydü. Yüzündeki tebessümle siyaha boyanmış piyonlardan birini bana uzattığını anımsıyordum. "Soltis der ki: *Piyonlar özgür doğar ama zincirler altında yaşar.*" Tebessümü genişlemiş, gözlerinden bir parıltı geçmişti. "Bir piyonu asla küçümsememelisin. Esareti tatmış kişi özgürlüğü için her şeyi yapar."

Ne dediğini anlamamıştım.

Şimdi vermek istediği mesajın oldukça açık olduğunu görüyordum.

Ellerimin arasında duran eskimiş siyah piyona baktım. Küçük taş parmaklarımın arasında çevirirken gözlerimi karşıdaki aynada gördüğüm yansımada dolaştırdım. Yıllardır bir hatırlatıcı olarak yanımda taşıdığım bu piyon şimdi bana yol gösteriyordu.

Hamle sırası bendeydi. Zihnimde yer edinen beyaz ve siyah karelerden oluşan satranç tahtasındaki taşların konumuna baktım. Bunca zamandır kendimi şahın yanındaki vezir sanıyordum. En güçlülerden biri olduğumu düşünerek boyumdan büyük işlere kalkışmış, varımı yoğunu ortaya sürmüştüm. Günler önce öğrenmişim ki aslında sadece değersiz bir piyondum. En azından beni böyle görüyorlardı. Onların gözünde ya bir kurban ya da yemdim ama yanılıyorlardı.

Bir piyon olabilirdim ama karşı tarafa ulaşabilirsem istediğim herhangi bir taşla çevrilebilirdim benliğimi. Kendimin yaratıcısı olur, gücü elime alırdım.

Çünkü artık biliyordum.

Asıl oynadığım kişi Erdem Gürsoy'du.

Bu zamana kadar olayların merkezinde olduğumu zannetmiş, kendimi çok büyük görmüştüm. Şimdi baktığımda ufak bir noktaydım sadece. Gözümü açmalı, kendimi düşünmeye başlamalıydım zira bunu benden başkası yapmayacaktı. Okyanus gözlü adam haklıydı, herkes kendinin kurtarıcısı ve katiliydi. Benim de kendimi kurtarmam gerekiyordu yoksa çapraz ateşte sıkışıp kalacaktım.

Oturduğum yataktan kalkıp elimdeki piyonu komodinin üstüne bıraktım. Üç gün boyunca Araz'ın odasında kalmıştım. Beni bulup eve getirdiğinde ne halde olduğumu bilmiyordum. O anları hatırlamıyordum. Her şey fazlasıyla sisli ve bulanıktı. Mayına basmamın ardından kafamdaki film tamamen kopmuştu. Sugötürmez tek bir gerçek vardı ki Araz Vladimirov hayatımı kurtarmıştı. Hayatını mahvetmek istediğim adam bana daha uzun bir yaşam sunmuştu.

Ona borçlanmıştım.

Günlerdir uyuyor, kendimi toparlıyordum. Araz yataktan çıkmama dahi izin vermemişti. Üç günün ardından eskisinden daha iyi olduğumu söyleyebilirdim. Sadece ev sıcak olmasına rağmen hâlâ bir tık üşüyor, bu yüzden sürekli uzun kollu giyiyordum. Başımdaki yara canımı yakmıyordu. Dikişlerin ardından iz kalmayacağını bilmek de beni rahatlatmıştı.

Kafamı o kadar sert geçirmiştim ki ağaca, şimdi düşününce kendime hayret ediyordum. İnsan çaresiz kaldığında her şeyi yapabilirdi fakat *kendine* zarar vermesi, bu kesinlikle normal olmamalıydı.

Odadan çıkıp üzerimdeki kazağın kollarını çekiştirerek alt kata indim. Üç gecenin ardından dün odamda uyumuştum. Açıkçası Araz bu süreçte beni fazlasıyla şaşırtmıştı. Benimle ilgilenmesi, yemek yediğimden emin olması, ben yatağında uyurken yatağın yanındaki tekli koltukta oturup beni beklemesi... Gündüzleri ortalarda gözükmemişti. Beni kontrol ettiği kısa anlar haricinde toplansan beş dakika bile konuşmamıştık. Fakat her gece odaya gelip o koltukta uyumuş, ne olur ne olmaz diye beni yalnız bırakmamıştı. En son ne zaman birinin benimle böyle ilgilendiğini, bana bu denli şefkat gösterdiğini hatırlamıyordum.

Araz bu süreçte her ne kadar kendimi özel hissetmemi sağlasa da beni rahatsız eden bir şey vardı. Beni bulup evine getirdiğinden beri ne kadar benimle ilgileniyor olursa olsun eskisine nazaran daha mesafeliydi. Neler olduğunu sadece bir kez sormuş, ona kafamdan uydurduğum hikâyeyi anlattığımda üstelememişti. Kar maskeli bir adamın beni kaçırdığına ve onun elinden kurtulduğuma inanmış gibiydi. Her ne kadar bu benim lehime olsa da altıncı hissim beni dürterek *o kadar emin olma* demeye çalışıyordu.

Ona beni kaçırان adamla ilgili bir şey bulabildi mi diye sormuştum. Bana bunu merak etmememi, böyle şeyler için endişelenmemi söylemişti. Ve bu beni afallatmıştı ama üsteleyememiştım. Erdem Gürsoy kaçıp gitmiş olmalıydı. Eğer yakalansaydı ortalık bu kadar sakin olmazdı, adamın batarsa beni de peşinden götüreceği barizdi.

Mutfağa girdiğimde Maria'ya tebessüm ettim. Ivan oturduğu sandalyeden kalkarak beni selamladığında ona karşılık verdim. Neredeyse öğlen iki olmuştu ve açlıktan midem kazınıyordu. Araz'ı asla görmemiş olmamdan kaynaklanan bir merakla Ivan'a bakarak İngilizce mırıldandım. "Araz çalışma odasında mı?"

"Hayır," dedikten sonra kaşlarını çattı. "Kendisi daha aşağı inmedi. Normalde bu kadar uyumaz. Gidip bakmamı ister misin?"

Endişelendim çünkü karşımdaki adam haklıydı. Araz her sabah benimle kahvaltısını eder, sonra da işlerinin başına geçerdi. Üç gündür benim yüzümden koltuk tepesinde yatması sonunda bayılıp uyuyakalmasına neden olmuş olabilirdi ama bu bana doğru gibi gelmedi. "Ben

bakarım,” diyerek ardıma döndüm ve mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldim.

Araz’ın odası doğu tarafındaki kuleye açılan koridorda kalıyordu. Ev bir labirent olsa da bazı yerleri ezberleyebilmişim ve onun odası da bunlardan biriydi. Günlerdir kaldığım için her köşesini aklıma kazımıştım. Yatağı kocamandı. Aşağıdaki katta kütüphanesi olmasına rağmen odasında da kocaman bir kitaplık vardı. Son derece şık ve sadeydi. Giyinme odasıyla kendine ait bir banyosu vardı. En güzel yanıysa boydan boya cam olan iki duvarıyla orman manzarasını ayaklar altına sermesiydi.

Kapısını tıklayıp cevap vermesini bekledim. Gelmeyen cevapla bir sorun olduğunu hissederek kapıyı ittirip odasına adımladım. Yüzüstü yatmıştı. Çıplak tenindeki boğumlu kaslarına ve onlara eşlik eden dövmlerine baktım.

Adını seslendiğimde tepki vermedi. Onu uyandırmak adına omzunu dürttüğümde ani bir çeviklikle kolunu belime dolayıp beni yatağa fırlattı. Üzerime eğilerek korkudan felç geçirmemi sağladığında lacivert gözlerine tutundum. Yastığının altından çıkardığı silahı yüzüme doğrultmuş, zihnimin binlerce parçaya ayrılmasına neden olmuştu. Okyanus gözlerindeki hiddet titredi. Benim olduğumu idrak ederek iç geçirdiğinde nefesimi tuttum. Elinin arasındaki demir yığınının indirdiği sırada düştüğüm dehşetten sıyrılarak bağırdım.

“Ruh hastası! Silahla mı uyuyorsun?”

Kedi yavrusu gibi olduğum yere sinerken bana boş bakışlarla bakıyordu. Arkasına yaslanıp silahını yanındaki komodinin üstüne bıraktığında soğuk sesiyle konuştu. “Beni böyle uyandırma.” Bedenini örten siyah yorganı düzelterip gözlerini yumarken keyifsiz gözüktüyordu.

“İyi misin diye bakmak istemiştım,” diyerek doğruldum. Bacaklarımın kucagında olduğunu fark ederek onları kendime doğru çektim. “İlk defa bu kadar uyudun.” Mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen sözlerle ciddiyetinden ödün vermedi. Sertçe yutkunup yüzünü ekşittiğinde canı yanıyormuş gibi bir ifade takınması kaşlarımı çatmamı sağladı. “Neyin var senin?” Sorum üzerine gözlerini araladı ve omuzlarını silkerek doğruldu.

“Halsizim.”

Verdiği cevapla anımsadığım şey kendime kızmamı sağladı. O gün beni ararken üşütmüş olmalıydı. Günlerdir benimle uğraşması da cabasıydı. Anlaşılan o da bir insandı ki bünyesi bir yerden sonra zayıflayabiliyordu. Dizlerimin üstünde doğrulup ona yaklaştığımda çatık kaşlarla beni izledi. Onu umursamadan eğilip dudaklarımı alına yerleştirdiğimde kaskatı kesildi. Kokusu içime dolarken dudaklarımın altındaki teni yanıyordu. Endişeyle çekilip ateşinin olduğunu dile getirdim. “Araz, yanıyorsun sen.”

Temasının onda yarattığı afallamayı sonlandırıp alayla homurdandı. “Evet, öyle derler.”

Gözlerimi devirdim. Tek kelime etmeden yataktan kalktığımda gözlerini yumarak dinlenmeye çalıştı. Aceleyle odadan çıkıp aşağı indim. Maria’dan kahvaltı hazırlamasını rica ettim. On dakika içinde küçük çaplı bir ziyafeti gümüş tepside ellerime sundu. Kahvaltıyı ve Araz’a iyi geleceğini umduğum ilaçları alarak odasına döndüm. Geldiğimi hissederek gözlerini araladı. Yatağa çıkıp tepsiyi kucığına bıraktım. Yanındaki boşluğa oturup bağdaş kurdum. “Bakma öyle,” diyerek yüzündeki garip ifadeyi görmezden geldim. Tepsiyi işaret ettim. “Bunları yiyip ilaç içmen gerek.”

Sözlerimin mantığını kavrayarak doğruldu. Tepsiyi aramıza bırakıp üçgen şeklindeki tostlardan birini aldığı anda bakışlarımızı buluşturdu. Tostu bana uzattığında tebessüm ettim. Aç olduğum için teklifini reddetmedim. Tostu alıp dişlerimi lezzetli nimete geçirdim. Araz bana eşlik ederek diğer parçalardan birini yemeye başladı. Maria kahvaltıyı hazırlarken ellerimle sıkığım portakal suyunu alıp ona uzattım. Bir süre elimdeki bardağa baktı. İtiraz edeceğini sandım lakin kısa duraklamasının ardından bardağı aldı ve meyve suyunu içmeye başladı.

Bakışlarında bir ağırlık vardı. Sanki beni değil de içinden çıkamadığı bir düşüncüyü izliyor, inceliyordu. Gözlerini üzerimde gezdirirken duyduğum o ince şüphe içime küçük ama huzursuz bir diken gibi battı. Araz söylediğim yalana kanmamış olabilir miydi? Fakat kaçırılmamla ilgili şüpheleri varsa... Hayır, böyle susup oturmazdı. Benimle aynı yatağın içinde kahvaltı etmez, onun için hazırladığım portakal suyunu içmezdi. Başka bir nedenden dolayı canı sıkkın olmalıydı. Adamın hayatındaki tek dert faktörü ben değildim.

Araz yemeğini bitirip ilacını içtikten sonra tekrar uzandı. Ben de tepsiyi alıp aşağıya indim. Mutfakı karıştırıp malzemeleri buldum ve annemin hastalandığımda yaptığı çayı hazırladım. Tadı iğrenç olsa da etkisi büyüktü. Sıcak çayla odaya dönüp örtüyü kafasına kadar çekmiş adamı bulduğumda sinirle söylendim. “Ateşin varken örtünemezsin.”

“Kim söyledi bunu?”

“Ben söylüyorum.”

“*Milaya* bana emir vermeye mi başladın sen?”

“Evet,” dedim nereden bulduğumu benim dahi bilmediğim cesaretimle. “Şimdi kalk ve şunu iç.” Homurdanarak doğruldu ve sırtını yatağın başlığına yaslayarak bana baktı. Uzattığım kupaya şüpheyle göz attı.

“Kötü kokuyor,” diye söylenirken yanındaki boşluğa oturdum. Yakınlığımız ikimizin de fark etmeden alıştığı, kök salarak derinleştiği ve sessizce kabullendiğimiz bir durum haline gelmişti. Kupayı ona doğru uzatıp ısrarcı bir tutum sergiledim.

“Olsun, sen yine de iç.” İstemediğini yüzüne yerleşen ifadeden anlayabiliyordum. Şaşırtıcı bir uyum sergileyerek kupayı elimden alıp çayı yudumlamaya başladı. Cesaretlendirmeye çalışarak mırıldandım. “Hadi, dik kafana.”

Çocuk eğler gibi davrandığımı fark ederek bana tuhaf bir bakış attığında dudaklarımı birbirine bastırıp kahrkaha atmamaya çalıştım. İfade-me kaşlarını çattı. Ardından benimle daha fazla uğraşmak istemeyerek üç yudumda çayı bitirdi. Yatağa uzandığında kupayı komodinin üstüne bıraktı. İlacı içeli yirmi dakika olmuştu. Ateşi düştü mü diye merak ederek eğildim ve tekrar dudaklarımı alnına yasladım. Hâlâ fazlasıyla sıcak olduğunu anladım. Nefesim onun tenine işledi. Anın kırılganlığına kapılmamaya direnerek kendimi geri çektim. Bakışlarına yakalandım, gözlerinde anlam veremediğim bir hiddet vardı. Keskin ama aynı zamanda kırılgandı.

“Ateşölçer var mı?” derken kızardığımı hissettim. “Ben sadece bu şekilde anlıyorum ateşin var mı yok mu diye.”

“Ateşölçer yok,” dedi Araz direkt.

Yataktan kalkıp banyoya girdim ve küçük havlulardan birini alıp soğuk suyla ıslattım. Odanın içine girip Araz’ın yanına iliştiğimde gözlerini

kapatmıştı. Havluyu alnına ve boynuna bastırarak ateşini almaya çalıştım. Gözlerini açmadan homurdandı. “Ben bebek değilim.”

“Öyle mi dersin?”

“Bana bakmak zorunda değilsin. Gayet iyiyim,” dediğinde sesi buz tutmuştu.

“Hastayken fazla nazlısın.” Havluyu boynuna bastırdım. “Üç gündür bana bakıyorsun, karşılığını vermek istiyorum, ne var bunda?”

“Gerek yok.”

Dişlerimi sıkıp sinirle soludum. Gerçekten derdinin ne olduğunu anlayamıyordum. Yine de bana katlanmak zorundaydı, ateşi düşene dek bu odadan çıkmayı düşünmüyordum.

“Bana kolyeni vermen gerek,” dediğinde sözleri beklenmedikti. Boynumdaki bana hediye ettiği kolyeye baktım. Onu neden geri istediğini anlamamıştım.

“Niye?”

Cevap vermeden elini uzattı ve beklemeye başladı. Kalbimde bir kırılma belirdi. Armağanının artık bende olmasını istemediğini düşünerek enseme uzandım. Kolyeyi çıkardığımda gerdanımda bir soğukluk belirdi. Kolyenin varlığına alıştığımı anladım. Avucunun içine bıraktığım kolyeyle doğruldu ve takıyı yanındaki komodinin çekmecesinin içine koydu. Yeniden yatağa uzandığında içimdeki kırgınlığı yok etmek istedim.

Araz'ın ifadesi dakikalar içinde rahatladı. İlacın etki etmeye başlamasıyla uykuya dalmıştı. Elimdeki havlu soğukluğunu kaybettiğinde oturduğum yerden kalktım ve banyoya gidip havluyu bir kenara bıraktım.

Tekrar yatağa oturduğumda gözlerim onu buldu. Aralık dudaklarından düzenli nefesler dökülüyor, her solukta göğsü hafifçe yükselip iniyor, ateşin etkisiyle dudakları normalde olduğundan daha kırmızı görünüyordu. İfadesindeki sertlik silinmiş, yerine nadiren ortaya çıkan savunmasız bir dokunuş yerleşmişti. Bakışlarım yavaşça aşağıya yöneldi. Omuzlarının genişliği, kaslarının belirginliği ama en çok da dövmelemleri takıldı aklıma. İçime açıklayamadığım bir sıcaklık yayılmaya başladı. Bende uyandırdığı şey her neyse fazla korkutucu bir hal almaya başlamıştı.

İrkilerek gözlerimi kaçırdım.

Uzaklaşmak isteyerek yataktan kalktım ve bilinçsizce odaya göz attım. Kendimi oyalayabilecek bir şeyler aradım. Köşedeki kitaplığın önüne

geçip raflara göz attım. Işıltısıyla dikkatimi çeken eserin önünde durdum. Diğerlerinin yanında parıltıyan lacivert rengindeki cildiyle odağıma giren kitabı aldım. Gözlerimi altın harflerle yazılmış isminde dolaştırırken yüreğimde bir sızı yeşerdi. Kapağa kazınmış isimde parmak uçlarımı gezdirdim.

Harzemşah.

Kitap o kadar eskiydi ki cildi aşınmış, derisi dökülmeye başlamıştı. Yine de bir şekilde insanı kendine çekiyordu. Kitabı alıp yeniden yatağa yöneldim. Kendimi canavarımın yanına atıp sırtımı yatak başlığına yasladım. Kitabın kapağını aralayıp rahat bir pozisyon aldım. Birden fazla kez okunduğunu rahatlıkla anlayabildiğim kitabın sayfalarını okşadım. Yanımdaki adamın altını çizdiği cümleleri ezberlemek istercesine okumaya başladığımda karşılaşacağım kederin boyutunu tahmin edemedim.

Sen ki dolunayın altında parlayan güzel bedenli hatunum.

Niye üzersin beni böyle?

Can değil mi bende ki?

Tutuldum bir kere.

Sahip olmalıyım sana, yedi cihandan önce.

Geceyi örten altın rengi saçların dökülürken beyaz tenine, gökyüzünü anımsatan gözleriyle bakma öyle.

Can değil mi bende ki?

Kim dayanır sendeki bu güzelliğe?

Kalp değil mi bende ki?

Vuruldu bir kere.

Aşkınla terkibi diyar olan bu divane, her gece sende demlenir, çekme gözlerini bir kere.

Derler ki âşık eden cennete, âşık olan cehenneme mahkûm.

Senin cehennemin benim cennetim oldu, ey dilber.

Çekme gözlerini başka bir yere.

Hançerin tam kalbimde.

Ey Harzem, ihanetin gözbebeklerimde.

Boğazım düğümlendi ve yüreğimde anlamsız bir acı peydahlandı. Nefes alamadığımı hissederek omuzlarımı düşürdüğümde ruhumun bir

çubuk misali kolaylıkla kırılılabildiğini fark ettim. *İhanet* kelimesi yüreğime ağır gelmişti.

Bakışlarımı yanımda yatan adama çevirdim. Ona baktığımda içimde nefret ve öfke uyandı. İnsanı kör edebilecek, tehlikeye düşürebilecek kadar yoğun olan bu iki his ilk kez Araz'dan kaynaklı değildi. Kendime karşıydı. Yutkunmaya çalışarak bakışlarımı kaçırıp ellerimin arasında kalan kitaba odaklanmayı denedim. Okuduğum kelimeler yaralarımı kanatıyor, vicdanım avaz avaz bağıyordu.

Kitap önemsiz, değersiz ve kimsesiz bir köleye âşık olan tarihin en ünlü ve düşmanları tarafından zalim olarak adlandırılan İran Şahı'nı anlatıyordu. İran Şahı'nın, Harzem adındaki köleyi ne kadar sevdiğini, onu nasıl bir sultan haline getirdiğini söylüyordu her kelimesinde. Orduların yıkamadığı, düşmanlarının ulaşamadığı adamın sevdiği kadın tarafından yıkılışının hikâyesiydi. Tarihin en güçlü sultanlarından biri haline gelen ve Harzemşah diye anılan genç kızın ihanetinin eseriymişti ellerimin arasındaki kitap.

Bakışlarımı cümlelerde dolaştırıp anlamaya çalıştım.

İdrak ettiğim her olayda ise dağıldım.

Tahta hâkim olup cihanı yönetmek isteyen gücün kör ettiği Harzemşah bir gece İran Şahı'nın veziriyle anlaşıp sevdiği adamı öldürmek üzere harekete geçer. Uykusunun en derin olduğu zaman diliminde, her gece yanında yatan, anlarını süsleyip ona adeta tapan kadın tarafından öldürülür adam.

İran Şahı'nın kalbine sapladığı hançerle sevdiğine ihanet eden Harzemşah, onun ölümünden sonra oğlunu tahta çıkarıp hüküm sürer fakat saltanatı uzun sürmez çünkü ölen sevdiğinin ruhunda açtığı yaralar tahmin ettiğinden daha derindir.

Onun yokluğu kadını delirtir.

Kendinden nefret eder ve onun hasretiyle yanıp tutuşmaya daha fazla dayanamaz. Bir gece kavuşmak ister âşık olduğu adama ve kendini bırakır hüküm sürdüğü palasın balkonundan. İntiharının ardından Harzemşah yıllarca ihanetiyle anılır ve birbirine sadakatsizlikte bulunan bütün çiftler için bir lanet haline gelir.

Altı çizili satırlarda gözlerimi dolaştırdım.

Ben ki bir köle olarak kalbinde taht kuran Harzem.

Sana sığınan, sende hayat bulan Harzem.

Canın canım, hüznün kederim, hükmün hükümdarım olan ey güzel sevdiğim.

Affet.

Affet ki can bulsun yine bu beden.

Affet ki yine sende hayat bulsun bu dilber.

Hançer misali yaralayan gönlümdeki gözlerin, kalbimi yırtıp delen sözlerin.

Ben ki ihanetimin.

Ben ki sadakatsizim.

Ben ki yalanın ta kendisiyim.

Affet.

Affet ki huzur bulsun bu ruh.

Ve yine sende var olsun.

İçime işleyen cümleler tarifsiz bir hüzne kurban gitmeme sebep oldu.

Harzem, Harzem'im.

Sevdiğim ve seveceğim.

İhanetin en güzel haliydin sen.

Gözlerimin önünde raks eden kıvrak bedeninin bir saldırı, can alıcı gülüşünse kılıç darbesiydi.

Dünüm ve geleceğim.

Unutma ki bu beden sana köle.

Ve bu ruh sana bir armağan.

Üzülme zira bu can sana kurban.

Sevdiği kadının ihanetiyle sarsılan adamın nahifliğine inanamadım. Birini sevmek, onda kaybolmak böyle bir şey miydi?

“Kalbimin en derininde bilsem de ihanetin tadını.” Tok sesiyle bakışlarımı buluşturduğumda ağlamak istedim. Araz'ın ahenkli sesi odayı dolduruyor, beni yaralıyordu. “Senin tadın hükümdardır canımda. Canım, cananım. Biricik Harzemşah'ım. İhanet bal oldu senden gelince. Tatlı bir zehir oldun ağzımda. Her nefeste içime çekmek istediğim kokunun esiriyim. Akıl bırakmayan güzelliğine meyilliyim. Ve bil ki senin ihanetine bile deli divaneyim.”

Yanağımdan süzülen bir damla yaş kaşlarını çatmasına neden olduğunda bakışlarımı kaçırarak hızla yanağımı sildim. Yüreğimdeki sızı bir çığ gibi büyüdü. Sesinde hayat bulan kelimeler, benim ölüm fermanıydı. Ben onun en nefret ettiği şeydim. Araz evinde bir hain beslediğinin farkında değildi ve bunu öğrendiği an benim sonumu getirecekti. Ben de onun Harzemşah'ı mı olacaktım?

“En sevdiğim kitap, ezbere bilirim.”

Dudaklarından sıyrılan sözlerle tebessüm etmeye çabaladım. Kitabın kapağını kapatarak göğsüme bastırdığımda nefes alamadığımı hissettim. Bakışlarımı buluşturmamak bir eziyet haline geldi. “Çok güzelmış.” Mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen sözlerle tebessümü büyüdü.

“Sevdiği kadının ihanetine bile âşık olan bir adamın aptallığı sadece.”

Kalbimdeki sızı işittiklerim karşısında harmanlandı ve aniden dudaklarımdan bir soru döküldü. “Sen hiç âşık oldun mu?” Sırtını yatağın başlığına yaslayarak iç geçirdi ve gözlerini yüzümde gezdirdi.

“Olmadım.” Tek kaşını şüpheyle kaldırdı. “Ya sen?”

“Olmadım.”

Bir sessizlik odaya çöktü. Bakışlarımı kaçırarak elimdeki kitaba baktım. Lacivert kapağını okşayarak parmak uçlarımı altın rengiyle kazılmış isimde gezdirdim. “Peki ya âşık olsaydın,” diye mırıldanırken amacımın ne olduğunu kendim bile bilmiyordum. “Ve o kadın sana ihanet etseydi, ne yapardın?”

Araz ile yan yana oturmuş birbirimize bakarken ilk kez bu kadar savunmasız hissediyordum. İfadesinden bir karartı geçti. Aniden kiminle dans ettiğimi bir kez daha anladım. “İhanetin bedelini bilmiyor musun, Kutsal?”

Sorusu boğazımdaki düğümü bir taş haline getirdi. Gördüğüm rüyayı anımsadım. “Ölümdür,” diye fısıldadım. Birbirimizde asılı kalan bakışlarımız ruhuma ağır geliyordu. Kalbimin ritmi raydan çıkmış bir tren gibiydi. Hissettiğim kaos karşısında benliğimde bir zelzele yeşerdi. “Sevdiğin birini sana ihanet etti diye öldürür müydün yani?”

“Hayır,” dedi açıkça. “Onun ihanetiyle ben zaten ölürdüm.”

İhanetin bedeli ağırdı.

Fakat hangi taraf için?

Gözlerini yüzümde dolaştırdı. “İnsan sevdiğine kıyar mı hiç?” dediğinde kalbimi söküp almış gibi hissettim.

“Ama ya sevdiği ona kıyarsa?”

“O da sevdiğinin ayıbı.”

Çok ağırdı ve acı veriyordu. Bu şey her neyse can yakıyordu. Varlığından sıyrılmak isteyerek bakışlarımı kaçırdım ve yataktan kalktım. Onunla arama mesafe koymazsam aklımı kaybedecektim. Kitabı aldığım yere bıraktım. “Ben tepsiyi mutfağa indireyim,” diyerek gümüş tepsiyi kapıp kapiya doğru adımladım. “Akşam için özellikle yemek istediğin bir şey var mı? Maria sormamı istemişti.”

Araz bir süre gözlerini üzerimde gezdirdi. Başını hayır anlamında iki yana salladı. Odadan çıkacağım sırada adımları seslenmesiyle durup ona baktım. “Çalışma odamda, masamın üstünde tabletim duruyor,” dedikten sonra başını hafifçe sağa eğdi. “Onu getirebilir misin? İncelemem gereken belgeler var.”

“Tabii,” diyerek odadan çıktım ve merdivenlerden indim.

Mutfağa girip tepsiyi bıraktıktan sonra Araz’ın çalışma odasına gidip masanın üstünde duran tableti aldım. Bakışlarımı üstünkörü bir şekilde etrafta dolaştırdığımda bir an fark ettiğim detayla kasıldım. Araz’ın Rusya’daki evinde bir tane bile kamera yoktu. Yani en azından evin iç kısmında yoktu. Ona bunun nedenini sorduğumda burasının onun için gerçek bir yuva gibi hissettirmesini istediğini söylemişti. Evin her noktasında alarm sistemi vardı lakin bu daha çok dışarıdan gelecek tehditler içindi. Ve bu bana çalışma odasının kapısı açık olduğu sürece içerisini istediğim gibi karıştırabileceğimi düşündürdü.

Hazremşah olmak istemiyordum lakin çoktan olmuştum.

Ve bunun bir geri dönüşü olduğunu sanmıyordum.

Yine de şu an için odasını karıştırmak bana doğru gelmiyordu. Belki de dakikalar önce okuduğum hikâye beni sandığımdan daha çok etkilemişti. Bu yüzden çalışma odasından çıkıp ardımdan kapıyı örttüm. Araz’ın yatak odasına geri döndüğümde onu, bıraktığım yerde beklerken gördüm. Yüzümdeki tebessümle yanına ilişip tableti ona uzattığımda kısmi bir şaşkınlıkla bana baktı. Nedenini sorgulamama zaman tanımadan ifadesini düzelterek elimden cihazı aldı ve teşekkür etti. Ellerimi belime

yerleştirerek kişisel hemşiresi olmaktan gocunmadığımı anlamasını istercesine mırıldandım.

“Başka bir arzunuz var mı, Araz Bey?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Başımı sallayarak odadan çıkmak üzere arđımı döndüm lakin işittiğim sorusuyla durup ona bakmak zorunda kaldım. “Nereye gidiyorsun?”

Omuzlarımı silktim. “Bugün kendimi iyi hissediyorum. Belki biraz spor yapar, sonra film izlerim. Niye ki?”

“Daha yeni kendine geldin, spor yapmayacaksın.” Emrinin ardından yorganı kaldırıp yanında bir açıklık yarattı ve yatağın karşısında kalan televizyonu işaret etti. “Filmini de burada izle. Kötü olma ihtimalime karşı beni gözünün önünden ayırmaman gerek.”

Her ne kadar emrivaki yapsa da haklıydı. Araz günlerce benim yanımdan ayrılmamış, başımda nöbet tutmuştu ve benim de aynısını yapmam gerekirdi. Bu yüzden yatağa ilerledim ve yanındaki boşluğa ilişip sırtımı kabarık yastığa yasladım. Araz yorganı üstüme attığında yatağın içine kıvrıldım. Evet, şu an resmi olarak aynı yatağın içindeydik. Araz Vladimirov’la, Bratva’nın acımasız lideriyle aramda iki karış bile yoktu. Sahte nişanlımla aynı örtünün altındaydım. İşler daha ne kadar çığırından çıkacaktı?

Kapalı olan ekrana göz attığım sıra Araz kumandayı uzattı. Cihazı alıp televizyonu açtım. *Netflix* tuşuna bastım ve film kategorisini inceledim. Kaçamak bakışlarımı yanındaki adama iliştirdiğimde tabletindeki bir belgeyi incelediğini gördüm. “Ses seni rahatsız etmeyecek mi?”

“Hayır.”

Kesinlikle hastayken daha çekilmez bir adam haline geliyordu. Dakikaların ardından bir aksiyon filmine denk gelip onu açtım. Bütün dikkatimi televizyona vermeden önce hafifçe doğrulup dizlerimin üstüne çöktüm. Araz’a doğru eğilip dudaklarımı alnına iliştirerek ateşinin düşüp düşmediğini anlamaya çalıştım. Dokunuşumdan rahatsız olarak kasıldığını hissettiğimdeyse geri çekildim. “Ateşin düşmeye başlamış.” Lacivertlerine bakarak mırıldandım. “Daha iyi misin?”

“Evet,” derken sesi boğuktu.

Bana bakmıyor, gözlerini sakınıyordu.

Geriye çekilip eski pozisyonuma döndüm ve filmi izlemeye başladım. İki casusun birbirinin gizli görevde olduğunu bilmeden yaklaşması ve âşık olmalarını anlatan bir film. Aksiyon kategorisinde bulunmasına rağmen oldukça komikti de.

Filmin ilk yirmi dakikasını yalnız izledim. Ardından Araz tabletini bir kenara bırakıp bana eşlik etmeye başladı. Bakışlarını ekrana kilitleyip yatağa yayıldığında bedenlerimiz arasında çok az bir mesafe vardı. Onunla aynı yatakta olmanın algılarımı istemediğim bir şekilde dağıttığını düşündüm. Her yer o kokuyor, çıplak gövdesi dikkatimi çekiyor, yorganın altındaki bedenini her hareket ettirdiğinde karnıma bir ağrı giriyordu. Filme odaklanmaya çalıştım ama düşüncelerim yanımdaki adama gidip duruyordu. Son zamanlarda aramızdaki iletişim değişmiş, yaklaşımlarımızda bir samimiyet belirmişti. Birbirimizin sonu olmamıza sadece geçilmesi gereken tek bir çizgi kalmıştı. O sınır aşılsa ikimiz de bir daha geri dönemeyecektik.

Ekran aydınlandığında sahneye karşılık mırıldandım. “Çok saçma,” derken filmi izlemeye devam ettim. “Adam kadına ona yalan söylediği için kızıyor, casus olduğunu anlatmadığı için öfkeleniyor ama kendisi de kadından kimliğini saklıyor. Sanki süttten çıkmış ak kaşık.”

“Adam kadını kurtarmaya çalışıyor.”

Araz’ın savunmasıyla karşı çıktım. “Kadın gayet kendini kurtarabilecek bir pozisyonda. Adamın kahramanlık sergilemesine gerek yok. Ayrıca kendisi aynı hayatın içindeyken kadının o hayatta kalmasını kabullene memesi çok garip.” Yüzümü buruşturdum. “Siz erkekler niye böylesiniz?”

“Nasılz?” diye sorduğunda ona baktım.

“Komplekslisiniz.” Cevabımla güldü.

“Sarışın, adamın yaptığı kompleks değil. Denklemi basit görüyorsun ama olaya biraz daha geniş bir açıdan bakmalısın. Adam kadını kurtarmak istiyor çünkü kendini kaybettiğini fark ediyor. Bu kompleks değil, savunma ve kendini koruma içgüdüğü.”

“Bencillik yani.”

Gülümsemesi genişledi. “Sen olsan ne yapardın?”

“Bilmem,” diye mırıldandım. “Doğru olanı herhalde.”

Araz’ın gülümsemesi yerini ince, kurnaz bir tebessüme bıraktı. “Ne kadar kaçamak bir cevap.” Bir sır fısıldarcasına bilgiç bir tavırla

konuşmuştu. Filmdeki çifte bakarken ilişkilerinin geldiği hali görmek tek bir sonuca varmama neden oldu. İçime daraltıcı bir yük çökmüştü. Görünmez bir kaya parçası göğsüme baskı uyguluyor gibiydi.

“Birine bu kadar yaklaşmak ve sonra ona karşı durmak, ondan uzak kalmaya çalışmak zor olmalı.”

“Evet,” dedi ürpertici bir tonla. “Zor olmalı.”

Filmin bitmesine yarım saat kala Araz tekrar uyuyakaldı. İfadesini izlerken mayışmaya başladım. Kapanmaya yüz tutan gözlerimle ona baktım. Av kulübesinde birlikte uyuduğumuzu hatırladım. Yakınlığımızın bende yarattığı anksiyete artık o kadar da yoğun değildi ve bu da ne kadar büyük bir problemin içinde olduğumu yeterince ifade ediyordu. Uyuyakalmak üzere olduğumu anlamak yattığım yerden doğrulmamı sağladı. Onunla aynı yatakta uyuyamaz, bu kadarını yapamazdım. Araz ile arama mesafe koyma ihtiyacı hissederek yerimden kalktım ve odadan çıktım.

Gözlerimi ovuşturarak aşağı indim. Kendime bir kahve yapmak istedim çünkü gün ortasında uyuyup tüm düzenimi bozmak cazip gelmedi. Evin holünde dikilmeye başladığımda boğazımı tırmalayan, içimi sıkıştıran yakıcı bir hisle boğuşmaya başladım. Ortalık sessizdi. Evin içindeki korumaların çoğu destek lazım olduğundan Moskova’daki fabrikaya gitmişti. Yani Ivan sabah Maria’ya akşam yemeği için az kişi için hazırlık yapmasını söylerken böyle duymuştum.

Aralık duran çalışma odasının kapısına baktığımda ağlamak istedim. Bana yapıştırılan hain etiketinin hakkını vermek zorundaydım yoksa Harzemşah oluşumun ne anlamı kalırdı?

Masalların sonunun mutlu bittiğini söyleyenler birer yalancıydı, hiçbir masal gerçeklik barındırmazdı. Onlar sadece çocukları kandırmaya yönelik anlatılardı.

Çalışma odasına doğru ilerledim. Kendimi boş odanın içine atıp aradımdan kapıya kapattım. Bakışlarımı etrafta dolaştırıp hızla masasına ilerledim. Kenarlarda kalan çekmeceleri kurcalamaya başladım. İlk çekmecedeki birkaç belge dışında bir şey bulamadım. İkincisindeyse sadece bir defter vardı. Kahverengi deri kaplamalı defteri aralayarak sayfaları karıştırmaya başladım. Yazılanları idrak etmem uzun sürmedi. Araz iş yaptığı kişileri, teslimat tarihlerini, anlaşmalarını bu deftere yazmıştı. Düzenli tutulan defterdeki bazı isimler daire içine alınmış, yanlarına ünlem konulmuştu. Onun gibi bir adam neden böyle bir defter tutardı? Fazla çağın

gerisinde kalan ve birinin ele geçirmesi dahilinde ona zarar verebilecek bir günlük gibiydi bu. Bir tuhafılık vardı ama emin olamadım.

Defteri kapatıp hızla çekmeceye attım. Diğer çekmeceyi yokladığımda kilitli olduğunu fark ettim. Üstündeki düğmelerden dolayı onu açmak için şifreye ihtiyaç duyduğumu anladım. Onu es geçerek bir başka çekmeceye yöneldim. Açtığım çekmecenin içine baktım. Aslında alışık olduğum görüntü şu an bana fazlasıyla korkutucu geliyordu. Metal rengindeki silah doğruca bana bakıyordu. Namlusunun ucundaydım. Bütün bunların sonucunda bana doğrultulacak silah belki de buydu. Hak etmediğimi iddia edemezdim.

Zihnimin dağılmış parçaları ruhumu kanatıyordu.

Çekmeceyi kapatarak geriledim. Sırtımı çarptığım duvar canımın acımasına neden olurken inleyerek ardıma döndüm. Yerinden oynamasına neden olduğum, duvarda asılı duran tablonun arkasından sıyrılan kâğıt parçasına kilitlendim. Kaşlarım çatılırken bir telaş sardı bedenimi. Ayağımın dibine düşen zarfa baktım. Büyük kahverengi zarfın üstünde yazılı olan ismi idrak etmek bacaklarımın güçsüzleşmesine neden oldu, zarfın üzerinde yazan isim en yakın arkadaşşıma aitti.

Yerde duran zarf bir anlığına tüm dünyayı susturdu. Ne gördüğümü kavrayabildim ne de bunun ne anlama gelebileceğini sorgulayabildim. Kahreden belirsizliğin içinde felç geçirmiş gibi durdum sadece.

Geçen zamanın ardından yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm. Zarfı alıp ellerimin arasında tuttuğum şeyin gerçekliğini kabul etmeye çalıştım. Araz, her uyuşturucu temin ettiği insana ait bir belgeyi evinde tutuyor olamazdı. Bu benim hayal gücümün bile ötesinde bir saçmalıktı. Zarfın kenarında gördüğüm sembolle kaşlarım çatıldı. Bir ters, bir düz üçgen iç içe geçmişti. Bu işareti bir yerden hatırlıyordum. Aniden nereden anımsadığımı algıladım. Geçen gün Araz ile yaptığımız helikopter gezisinin ardından bir binanın çatısına inmiştik.

O binadaki semboldü bu. Omega isimli şirkete aitti.

Titreyen parmaklarımla zarfın içindeki belgeyi çıkarıp gözlerimi cümlelerin üzerinde dolaştırmaya başladığımda bayılacak gibi oldum.

Bahsi geçen kişi üzerinde yapılan incelemeler sonucunda hiçbir hukuksal soruna rastlanmadı. Adli kayıtların incelenme sürecinin ardından Eylül

Gürsoy adına açılan 3027184 numaralı F tipi kasa tamamen kişiye atanacaktır.

Bunun mantıklı hiçbir yanında yoktu. Belgeye baktım. Sağ üst köşede yazan tarihle iki büklüm oldum. Eylül ölmeden bir ay önce açılan kasanın altında iki imza vardı. En yakın arkadaşım ve canavarıma ait imzalar gerçektir. Bir anlaşmaydı bu. Aralarında geçen bir sözleşme. Bunu onaylamak için yüz yüze gelmeleri, yan yana durmaları gerekirdi. Neler oluyordu?

Düşüncelerim bedenimi titrettiğinde parmaklarımdan kayıp giden zarf parkenin üzerine düştü. İçinden sıyrılan fotoğraflar görüş alanımı kana buladı. Hissettiğim yıkım, ruhumu talan etti. Polaroid fotoğrafta gözlerimi dolaştırdım. Küçük resimdeki insanlar çılgılık atmak istememe neden oldu. Araz ile Eylül'ün yan yana oluşlarının yanı sıra yakınlıkları da mahvetti beni.

Fotoğrafi daha yakından inceledim. Eylül, fazlasıyla güzel ve sağlıklı görünüyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Üzerine geçirdiği elbisesiyle elinde bir kadeh tutuyordu. Başını Araz'ın koluna yaslamış, kadehini havaya kaldırmıştı. Araz ise öylece duruyor ve tebessüm ediyordu. Kendi içki kadehini fotoğrafı çeken kişi her kimse ona doğru uzatmış gibiydi. Bir eğlencede, özel bir günde, bir partide olmalıydılar ve *birlikte eğleniyorlardı*.

İçimde büyüttüğüm nefretin sahibi, canavar diyerek yok etmeye çalıştığım adamın yanındaki kız en yakın arkadaşım. Beni bu yola çıkmaya iten, babasının bir piyonu olmamı sağlayan kızın gülümsemesi benim onun son aylarında yüzünde asla görmediğim türdendi ve mutlulukla ışıldıyordu. Zihnimde sesi yankılandı. Aniden bana gizemli âşığını tarif ediş şeklini anımsadım. Hayır, bu olamazdı. Ona sormuştum. Görüşmediğimiz uzun sürenin ardından ona hayatında biri olup olmadığını sormuştum ve Eylül bana...

Eylül bana cevap vermemişti.

Öyleyse bu mümkün olabilir miydi?

En yakın arkadaşım dediğim kızın sevdiği kişi, gözlerinde boğulduğum adam olabilir miydi?

XVII. KALEYE DÖNEN PİYON

Kutsal

Ruhumda filizlenen bütün çiçeklerin kökü kurumuştur.

Benliğimi saran bariyerler yıkılmaya yüz tutmuştu. Bunca zamandır sığındığım ne varsa hepsi ellerine aldıkları hançerlerle karşıma dikilmişti. Yaralarım bir bütün haline gelmiş, girdaba dönmüştü. Beni içine çeken o karanlık kazanacaktı, direnecek gücüm kalmamıştı.

Boş bakışlarımı karşımdaki kum torbasında dolaştırdım. Ellerime ya-vaşça sardığım kırmızı bandaj ile bir süre uğraştım. Dün ellerimin arasında olan fotoğraf aklıma geldiğinde yumruklarımı sert kum torbasına geçirmeye başladım. En yakın arkadaşımın Araz'la çekilmiş fotoğrafı... Boğazımda bir düğüm oluştu. Midemin bulandığını hissettim. İkisini kırk yıl düşünsem yan yana getiremez, bunu mantıklı bir yere oturtamazdım fakat gerçek ortadaydı. Oldukça samimi bir şekilde resmedilmişlerdi. Yüzlerindeki gülümsemeleri hatırlayarak yumruklarımın şiddetini artırdığımda nefesim kesildi. Eylül, katiliyle aynı karenin içindeydi. Düşüncem histerik bir kahkahanın dudaklarımdan kayıp gitmesine neden oldu. Alışkanlıklarımdan sıyrılısam iyi olurdu çünkü canavarımın en yakın arkadaşımın katili olmadığına emin olmaya başlamıştım.

Belki de Araz ile tanışmış, arkadaş olmuşlardı. Birlikte eğlendikleri bir gece Araz ona Altın Vuruş'tan vermiş, Eylül'ü uyuşturucuya düşürmüştü. Bu kulağa olasılık dahilinde gelebilirdi ama mümkün değildi. Bir süredir Araz'ın hayatındaydım ve şahit olduğum kadarıyla ne kendisi madde kullanıyor, ne evine böyle bir şey sokuyor ne de başkalarına kullandırmaya çalışıyordu. Eğer öyle birisi olsaydı, en önce beni bu illete bağımlı eder, benden yararlanırdı.

Yumruğumu kum torbasına daha sert indirdim. Sorun şuydu ki Altın Vuruş ile ilgili duyduklarım iki üç cümleden ibaretti. Ortadan kaybolan

sevkiyatları Vador sayesinde öğrenmiştim. *Tırları ve içindeki malları yok ettiğin gibi.* O gece, ormandayken Araz'ın suçlandığı bu durumun başka bir çıkarına hizmet ettiğini düşünmüştüm ama şimdi emin olamıyordum.

Eylül'ün gülümsemesi aklımdan silinmiyordu. O da benim gibi yaşamın acılarından ve üzüntülerinden nasibini almış biriydi. Bu yüzden gülümsemesinin altında her zaman bir keder yatardı fakat o karede bambaşkaydı. Gözleri ışıltıyor, gülümsemesi bir güneş gibi parlıyordu. Nasıl tanışmışlardı?

Göğüskafesimi zorlayan sızıyla geri çekilip kum turbasına bir tekme attığımda dişlerimi sıktım. Zihnim binlerce parçaya ayrılmıştı. Deli gibi atan kalbimi umursamadan atkuyruğu yaptığım saçlarımı sallayarak tekrar yumruklarımı savurmaya başladığımda istediğim tek şey çılgılık atmaktı. Haykırmak, içimi yakan bu kederden kurtulmak istiyordum. Delirmek üzereydim. Akıl sağlığını koruyan sınırlar kolaylıkla aşılabilecek bir hale gelmeye başlamıştı.

Erdem amca, Araz'a karşı bir kanıt elde etmek için o anlaşmayı imzaladığını söylese de ona inanmıyordum. Teşkilatın yarısı ona çalışırken bu sayfaya Erdem amcanın da dahil olmaması için bir neden göremiyordum. Belki de başından beri planı zarfı almaktı. Eylül hiçbir zaman umurunda olmamıştı çünkü kızının da Araz ile bir ilişkisi vardı. Aralarındaki bağ neydi, bilmiyordum fakat güçlü bir iletişimleri oldukları ortadaydı yoksa Araz gibi bir adam o fotoğrafı saklama gereği duymazdı. Eylül'ün gizemli aşığının o olduğunu düşünmeye başlamak göğüskafesimde bir ağırlığın oluşmasına neden oluyordu.

Gerçekten aralarında bir ilişki olabilir miydi?

Araz, acımasız ve zalim bir katildi. Sinirlendiğinde gözü kimseyi görmüyor, sadece adıyla bile insanları korkutuyordu fakat sevdiklerine zarar vermez, verilmesine müsaade etmezdi. Beni doğru düzgün tanımaması ve güvenmemesine rağmen korumuş, mayına bastığım gün beni ardında bırakmamış, beni ayakta tutan dağ haline gelmişti. Sevddiği kadın için dünyayı yakabilecek türden bir adamdı. Âşık olduğu kadının uyuşturucudan ölmesine neden olmazdı.

Gözleriyle de uyumlu.

Aklımda yankılanan sesle durdum. Nefes nefese kalmış, terlemiştim. Soluklanarak kaşlarımı çattığımda zihnime düşen anıyı didikledim. Eylül'ün Karaköy'de alışveriş yaptığımız bir gün laf arasında gizemli

âşığıyla ilgili bir şey dediğini anımsıyordum. Tam olarak neydi? Bana ne söylemişti?

Yumruk yaptığım ellerimi gözlerime bastırarak düşünmeye zorladım kendimi. Anılarımı yoklayarak yıllar öncesine gittim. Elindeki atkıyı anımsadım ilk önce. Açık kahverengiydi. Yumuşacık bir dokusu vardı. Eylül heyecanla, “*Bunu ona alıyım mı sence? Hem gözleriyle de uyumlu,*” demişti.

Hatırlıyordum; atkıya o kadar para vermesin diye uğraşmış, onu almaması için ikna etmeye çalışmıştım. Ellerim iki yanıma düştüğünde kum torbasına baktım. O adam Araz olamazdı. Eylül’ün gizemli âşığının kahverengi gözleri vardı.

İçimdeki sızlayan yara, anlık fark edişimle bir anda kapandı. Kalbimin hafiflediğini ve nefes alıp verişlerimin kolaylaştığını hissettim. Düğüm haline gelen boğazım çözülmüştü.

Benim canavarım değildi.

Eylül ile Araz’ın arasında bir aşk ilişkisi yoktu ama tanışıklık olduğu barizdi. Bu iki insanı birbirine bağlayan nokta neydi? Asıl öğrenmem gereken şey buydu. Aylardır onun için çabaladığım, kendimden vazgeçtiğim, en yakın arkadaşım, kardeşim diyerek intikamını almak üzere karanlığa bulaştığım kadın, Eylül Gürsoy bana yalan söylemiş, arkamdan iş çevirerek benim bilmediğim bir hayatın içine düşmüştü. Ölümünün ardındaki sır perdesini aralayacaktım fakat bunu kendim için yapacaktım. Bilmeyi hak ediyordum. Artık başkaları için savaşmayacaktım. Bütün mücadelem kendimeydi. Erdem Gürsoy’un neler planladığını bilmeli, Eylül’ün Araz’la ne gibi bir bağı olduğunu bulmalıydım.

Evin içinde keskin bir alarm sesi duyuldu.

Duvarlarda yankılanan gürültü karşısında yüzümü ekşiterek avuçlarımı kulaklarıma bastırdım. Aklıma gelen ilk şey evin saldırı altına girmiş olabileceğiydi. Bu yüzden hızla koşmaya başladım. Kendimi spor salonundan dışarıya atıp koridorda ilerledim. Araz’ın evi, daha doğrusu kalesinde dört kule vardı. Hepsi evin farklı kanatlarında kalıyordu ve sesin geldiği nokta üçüncü kule, yani evin sol kanadıydı. Sağa döndüğümde karşıma çıkan kadınla duraksadım.

Ayak seslerini işittim. Güneş, Ivan, Hilal, Araz ve birkaç koruma ellerindeki silahlarla hemen ardımda belirdiklerinde onlara göz atmayı

bırakıp bize doğru yaklaşan kadına baktım. Koridorda bir model misali yürüten kadın çok güzeldi. Kuzguni siyah saçları omuzlarından dalga dalga dökülüyordu. Beyaz teni bir kâğıttan farksızdı. Asıl tuhaf yanıysa gözleriydi. Biri Araz'ın göz renginin aynıydı. Lacivert diyebileceğim kadar çarpıcı bir maviydi. Diğer gözüyse kahverengiydi. Bana bir Van kedisini anımsatmıştı. Üzerindeki deri taytı, topuklu çizmeleri ve kahverengi kürküyle paha biçilemez görünüyordu.

“Şifreyi değiştirdiğini neden söylemedin?” diye sordu Elena Vladimirova. “Kendi evimde bu şekilde karşılanmak pek hoş olmadı.”

Araz sinirle karşılık verdi. “Neden normal insanlar gibi ön kapıdan girmek yerine eve sızıyorsun? Ayrıca şifreyi söylemedim çünkü cezalısin. Bana haber vermeden defolup gitmen sana pahalıya mal olacak, Elena.” Kadın iki adım ötemde durdu.

“Yirmi altı yaşındayım,” diyerek tebessüm etti. “Beni cezalandıramazsın. Ayrıca babamın haberi vardı.”

“Ama benim yoktu.” Gerçekten sinirli gözüküyordu lakin bu hali kız kardeşinin umurunda değil gibiydi. Elena abisine yanaşarak tebessümünü genişletti.

“Beni özlediğin için mi bu kadar asabisin?”

Araz silahını pantolonunun beline ilâştirip sinirle söylenmeye devam etse de Elena ondan sıkılmışçasına umarsız bir tavır içindeydi. Güneş'e selam vermiş, ardından Hilal'e sarılmıştı. Ivan ve korumalar geldikleri yere dönerken alarının sustuğunu yeni algıladım. Elena'nın uyumsuz gözleri beni bulduğunda ise bakışlarında bir değişim boy gösterdi. İlgiyle parıldayan gözlerini üzerimde dolaştırdığında tedirgin oldum. Kadının fazlasıyla tuhaf bir havası vardı. Yavaş adımlarla önümde dikildiğinde benden birkaç santim daha uzun olduğunu fark ettim.

“Sen Araz'ın sahte nişanlısın.”

Elena net ve anlaşılabilir Türkçesiyle konuştuğunda bakışlarımı bizi izleyen adama çevirdim. Anlaşmamızı biliyordu. Hilal çattığı kaşlarıyla bir bana, bir Araz'a ve en son da sevgilisine baktı. Güneş'e *bunu bana nasıl söylemezsin* dercesine bir bakış attığında sertçe yutkundum. “Evet,” diyerek tekrar Elena'ya baktım. “Kutsal Alazgir, tanıştığımıza memnun oldum.”

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Gülüşü bana abisini anımsatmıştı. Başını yana eğip yüzümü incelemeye devam etti. Ardından Araz'a baktı. "Sahte kalmasını istediğine emin misin?"

Hilal kıkırdadığında Güneş tebessüm etti. Araz ise sinirle bir şeyler homurdanıp yanımdan ayrılmak üzere harekete geçti. Gözden kaybolmadan önceyse bana seslendi. "Kutsal on dakikaya ofisime gel." Gidişiyle önüme döndüm.

Elena iç geçirdi. "Sinir bozucu ama idare ediyoruz, sen de öyle yap." Göz kırptıktan sonra o da abisi gibi adımlamaya başladı. "Biraz dinlenip kendime geleceğim. Sonra tekrar konuşuruz."

Güneş ve Hilal ile baş başa kaldığımda beni izlediklerini gördüm. Hilal gülerek yanıma yanaştı ve bir kolunu omzuma atarak beni kendine doğru çekti. Dün İstanbul'dan dönmüşlerdi. Kendisiyle oldukça kısıtlı bir vakit geçirmiştim. Bu yüzden ani samimiyeti karşısında şaşırmıştım. "Vladimir kardeşler insanı hayrete düşürebiliyor," diye alay etti. "Genetik bir bozuklukları var diyebiliriz."

Güneş sevgilisini uyardı. "Hilal!"

"Dalga geçiyorum," dedikten sonra gülmeye devam etti. Kolumu okşayıp yanımdan ayrıldı. Güneş ile gözden kayboldular. Bu evdeki herkesin sorunları vardı.

Araz'ın bana bahsettiği on dakikalık arada odama gidip hızlı bir duş aldım ve üstüme günlük rahat kıyafetlerimi geçirerek aşağı indim. Kapısını tıklatıp cevap vermesini beklemeden kendimi içeriye attığımda başını kaldırıp bana bakma gereksinimi duymadı. Yanına adımlarken kollarımı göğsümde birleştirip gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Düne göre kendini çok daha iyi hissettiğini söyleyerek işinin başına geçmişti ama huysuzluğu hâlâ üzerindeydi.

Başını tabletinden kaldırmadı. Bu sefer bir değişiklik yapıp alkol yerine kahve tüketiyor olması şaşırtıcıydı. Karşısında durup başımı yana yatırdım. "Beni neden çağırdın?" Sorum üzerine birkaç saniyeliğine bana baktı. Tek kelime etmeden sağında kalan çekmecelere uzandı. Beyaz dikdörtgen bir kutu çıkarıp bana uzattı.

"Sana aldım."

Kaşlarımı çatarak armağana baktım. Beyaz kutuyu alıp açtığımda karşıma çıkan son model telefonla içimde bir şey yerinden oynadı. Cihazı

açarak gerçekten de çalışıyor olduğunu gördüm. Araz bana elime iletişim cihazı verecek kadar güveniyor muydu?

Tabii ki güvenmiyordu. Büyük ihtimalle bu da bir başka sınavdı. Telefonun içinde dinleme cihazı olduğuna emindim. Kimlerle iletişime gireceğimi, onun ardından kimleri arayacağımı öğrenmek istiyor olmalıydı. Şansına küsmeliydi ki konuşmak istediğim biri yoktu. Elimdeki cihazla kimseyi aramayı düşünmüyor, arayabileceğim biri olduğunu zannetmiyordum. “İhtiyacın olabilecek kişilerin numarasını kaydettim.” Arkasına yaslandığında dudagının kenarı kıvrıldı. “Benimki de dahil.”

Alaycılığının nedenini anlayamayarak rehber girdiğimde ismiyle kayıtlı olmayan tek bir kişi vardı. Kahkahamı bastırmaya çalışarak kendini kaydetme şeklini sorgularcasına mırıldandım. “*Yaşama Sebeğim?*”

“Yalan değil,” dediğinde ismin üstüne tıklayarak onu aradım. Masanın üstünde duran telefonunun ekranı parladı. Gözlerimi ekranda yazan isme çevirdiğimde dudaklarımı birbirine bastırıp sırtıtmamak adına efor sergiledim. Beni *Milaya* olarak kaydetmesi nedensizce hoşuma gitmişti.

Tebessüm ederek aramayı sonlandırdım ve telefonu sıkıca kavradım. “Teşekkür ederim.” Yaslandığı yerden doğrulurken gözlerini yüzümden ayırmadı.

“Önemli değil. Bu saatten sonra telefonun her daim yanında olsun. Bu ara işlerim yoğun ve genelde evde olamayacağım. Bu yüzden her aradığımda telefonu açman gerek, aksi takdirde bozuşuruz.”

Başımı salladım. “Sesimi özleyeceğin için mi bana telefon aldın?” Dalga geçiyordum fakat Araz bir an duraksamış, gözlerini kaçırdıktan sonra seçiren çenesiyle tekrar bana bakmıştı.

“Attığın her adımdan haberdar olabilmek için aldım.”

“Beni yedi yirmi dört izleyen insanların var.”

“Evet ama bazen işe yaramıyorlar,” diyerek iç geçirdi. Oturduğu yerden kalktı ve çekmecesini açıp içinden benim için satın aldığı madalyonu çıkardı. Bana doğru adımlayıp bir adım önümde durdu. “Kolyende ufak bir değişiklik yaptım.”

“Ne değişikliği?”

Kolyenin dolunayı anımsatan yuvarlak kısmının altını kaldırarak minicik, gözle seçilmesi zor olan ufak bir yüzeyi görüş alanıma sundu. “Bura dokunduğun an parmak izini algılıyor. Ufak bir düğme gibi düşün.

Başın belaya girerse, yanında olamazsam ya da bilmiyorum, benim sana ulaşmamı istersen, herhangi bir durumda buraya basman yeterli. Anında telefonuma konum bilgin gelecek ve nerede olursan ol seni bulabileceğim.”

Kesinlikle Eylül’le aralarında bir aşk ilişkisi olamazdı. Araz hayatındaki sahte nişanlısına bile bu denli korumacı bir tavır sergilerken gerçekten sevdiği bir kadın için kim bilir neler yapardı.

“Parmak izimi ne ara aldın?”

Gülümsemesi şeytanydi ve hoşuma gitti. Soruma yanıt vermek yerine bileğini kaldırıp saatini gösterdi. “Bende de aynısından var. Telefonuna indirdiğim uygulamayla kendi saatimdeki düğmeye bastığım an nerede olduğumu öğrenebileceksin. Aynı sistem Hilal, Güneş ve Elena’da da var. Yıllar önce bulduğumuz bir yol. Bu şekilde birimiz tehlikeye girerse anında haberdar olabiliyoruz.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanmaktan başka bir şey yapamadım.

Araz arkama geçti ve sarı tutamlarımı sağ omzumda topladı. Kolyeyi boynuma takarken parmak uçlarını tenime sürttü. Hafif bir ürperti tüm bedenimi sardı ve içimde bir kıpırtı belirdi. Sanki bir ip geriliyor, beni çekiyordu. Bir daha bana zarar gelmesi ihtimaliyle böyle bir önlem alması kalbime dokunmuştu. Bir nevi beni aileye kabul ediyormuş gibi hissetmişim ki bu hoşuma gitmemişti, bunu hak etmiyordum.

Geriye çekilip saçlarımı düzelttiğinde göğsüm kasıldı. Tekrar karşıma geçti. Cebinden siyah bir kredi kartı çıkarıp bana uzattığında bu sefer gerçekten küçükdilimi yutacaktım. “Şifresi doğduğun yıl.”

Karışan kafamla mırıldandım. “Araz, bana neden kredi kartı veriyorsun?”

“Yanında bulunsun.”

“İyi ama,” diyerek kaşlarımı çattım. “Ben evden dışarı çıkmıyorum, çıktığım zaman da hep seninle oluyorum. Bana parayı vermene gerek yok.” Âdemelmasının oynadığını gördüm.

“Bunu daha önce yapmam, düşünmem gerekirdi. Ayrıca artık dışarı çıkmak istersen benim yanında olmama gerek yok. Elena’nın seni alışverişe götürmek isteyeceğine eminim.” Tekrar kartı uzattı. “Gidip kendini şımart, sarışın.”

“Ne yani?” diyerek düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. “Bana bu kadar güveniyor musun?”

“Deniyorum.”

Araz’ın çabası bir çapa olup beni derine çekti. Gözlerine baktığımda sözlerinin ardında olduğunu bilmek kalbimi parçaladı. Bana güvenmeye çalışması kendimden nefret etmeme sebep olmuştu. Oysa uzun zamandır yapmak istediğim şey tam olarak buydu: Güvenini kazanmak ve o güveni parçalara ayırmak.

Uzanıp kartı alacağım sırada parmaklarını geriye çekerek bakışlarımı zı buluşturdu. Bana doğru bir adım alıp aramızdaki mesafeyi küçülttü. Suratını korkutucu bir ciddiyet ifadesini kapladı. “Eğer kaçarsan peşinden gelirim ve seni bulurum,” dediğinde ona doğru bir adım attım. Başımı geriye savurup gözlerinin içine, derinlere baktım.

“Senden başka gidebileceğim bir yer yok.” Bakışları dudaklarıma indi. Tok sesi zihnimin dört bir yanında cınladı.

“Umudum bu yönde.”

Kartı tekrar uzattı. Sahip olduğum yeni telefonum ve kredi kartımla ona son bir kez bakıp çalışma odasından çıktım. Odama dönüp kart ile telefonu bir kenara bıraktım. Yatağa oturup pencereden dışarıya göz atsam da içime yerleşen huzursuzluğu geçiremedim. Araz’ın bu tavırlarına anlam veremiyordum. Bir yanımda ani değişimi karşısında şüpheleniyordu. Aklımdaki düşünceler öylesine iç içe geçmişti ki boğuluyordum. En son ne zaman kafamı biraz bile olsa dağıtabilmiş, hiçbir şeyi umursamadan sadece kendime odaklanabilmişim, bilmiyordum.

Yalnız kalıp düşünmek istemedim. Bu yüzden tekrar aşağı indim. Yemek masasının hazırlandığını gördüğümde saatin kaç olduğunu idrak ettim. Hilal masadaki sandalyelerden birine oturmuş telefonuyla uğraşırken ona doğru adımladım ve diğerlerinin nerede olduğunu merak ederek sordum. “Niye yalnızsın?”

“Herkes biraz önce çıktı,” dedi Hilal başını kaldırıp, “Geç gelecekler. Bu akşam için önemli bir toplantıları varmış.” Tebessüm ederek neşeyle şakıdı. “Yani bu gece kız kıyayız.” Karşısına oturup yemeklere göz attım.

“Güzel, biraz testosteron eksikliği iyi gelebilir.”

Hilal kıkırdadı. “Kesinlikle.”

Yemek salonuna giren kadını fark ederek ardıma yaslandım. Elena, Araz’ın yerine oturup başköşeye iliştiğinde üstünü değiştirmişti. Siyah kazak ve pantolon giymesine rağmen şık gözüküyordu. Ona dair beni

muallakta bırakan bir şeyler vardı. Duruşu ve bakışları kendinden eminliğinin altını çiziyordu. Bana kötü davranmamıştı lakin ters tarafına denk gelirsem canımı yakabilirmiş gibiydi.

Maria'nın hazırladığı yemekleri yemeye başladığımızda bir süre hepimiz sessiz kaldık. Sükûneti bozan ise Hilal oldu. "En son Paris'teydin, değil mi?"

Elena hafifçe kasıldı. Bu sorudan hoşlanmamış gibiydi. Başını sallamakla yetinip etini küçük parçalara ayırmaya devam etti. Bıçağı öylesine çevik kullanıyordu ki ince parmaklarının görünenden daha öldürücü olabileceğini idrak edebilmişim.

"Paris nasıldı?" Hilal'in meraklı sesiyle Elena sinirlenmiş gibi bakışlarını kaçırarak homurdandı.

"Zaman kaybıydı."

"Paris'i sevmiyor musun?" Soruyla gözlerini bana çevirdi.

Omuzlarını silkerek mırıldandı. "Sevdiğimi sandım ama bunu hak etmediğini gördüm." Aniden konuştuğumuz şeyin bir ülke olup olmadığına emin olamadım. Hilal de kaşlarını çatarak sorgulayan gözlerle Elena'ya bakmıştı.

"Ben Paris'e hiç gitmedim ama duyduğum kadarıyla oldukça güzelmış," diyerek bir anda garipleşen atmosferi eski haline getirmeye çalıştım.

Elena tebessüm etti. "Biraz abartılan bir şehir."

"Araz'a söyle, götürsün seni."

Hilal'in imalı kelimeleriyle, "Senin de öğrendiğin üzere biz gerçek bir ilişki yaşamıyoruz. Ben Araz'ın sahte nişanlısıyım," diyerek sahte kelimesinin üstüne bastım.

Hilal güldü. "Ever, bunu bana daha önce söylemediği için bir süre Güneş'i kanepede yatırmayı düşünüyorum. Açıkçası şaşırdım. Araz ile *gerçekten* nişanlı gibiydiniz." İnce bir tebessümle ekledi. "Rol yapma konusunda bayağı başarılıymışsınız."

"Belki de rol yapmıyorlardır," dedi Elena.

Kızardığıma emindim. Bakışlarımı kaçırarak kendimi savunmaya çalıştım. "Araz ile birbirimize zor tahammül ediyoruz. Hele bu ara bana daha da gıcık. Yani imalı kelimeleriniz fazlasıyla yersiz."

Kızlar tek kelime etmediklerinde başımı kaldırdım. Hilal kahkaha atmamak için kendini zor tutuyor gibi duruyordu. Elena ise tek kaşını

kaldırmış sırtırken bir şeyi iyice anlamışçasına bilmiş bir tavırla bakıyordu bana. “Ne var?” diye sorguladım.

Elena iç geçirip ellerini birleştirdi. “Sana bir sır vereceğim, ne de olsa sahte bile olsa teorik açıdan görümcenim. Araz’ı deşifre etmenin en iyi yolu onu öfkeliendirmektir. Maskesinin düşmesini sağlar. Güven bana, abimin pimine nasıl basacağımı iyi bilirim. Ona giden yol öfkeden geçiyor.”

Maske mi?

Ne demek istiyordu?

Anlamadığımı fark ederek güldü. “Sana gıcık davranmasının bir nedeni var, Kutsal. Tıpkı senin onun böyle davranmasına karşılık sinirlenmenin bir sebebi olduğu gibi.”

Sözlerini düşündüm ama daha fazla sorgulamadım, bu konuşmaya devam edersem zararlı çıkabileceğimi hissediyordum.

“Bu akşam ne yapıyoruz?” diyen Elena konuyu değiştirdiğinde rahatlamıştım fakat sorusunu anlayamadım.

Hilal, “Kızlar gecesi için yanıp tutuşuyorum. Her ne kadar Güneş’i seviyor olsam da bazen insan kafa dağıtabilmeli. Sürekli silahların ve kaosun ortasında olmak da yoruyor. Belki bir yerlere gidebiliriz,” dedi.

“Dimitri’nin kulübüne gidelim,” dedi Elena ve telefonunu çıkardı. “Mesaj atıp geleceğimizi haber verirsem güvenlik önlemlerini ikiye çıkartır.”

Dimitri de kimdi?

“Size iyi eğlenceler,” diyerek tebessüm ettim. “Ben gelemem.”

Hilal hızla karşı çıktı. “Niye ki? Araz bizimle dışarı çıkmaya bir şey demez.”

Elena sinirle homurdandı. “Emin değilim. Kutsal’ın dediği gibi bu ara huysuzluğu üzerindeyse sorun edebilir. Hatta hepimizin araziden ayrılmasına kızabilir. O yüzden çaktırmadan çıkalım. Zaten geç gelecekler, ruhları bile duymaz.”

“Beş gün önce kaçırıldım ve az kalsın ölüyordum. Ayrıca Araz’ın güvenini yeni yeni kazanmaya başladım ve bunu tehlikeye atmak istemiyorum.”

Elena, “Merak etme, o fark etmeden geri döneriz. Bahsettiğim Dimitri, Araz’ın ortağı. Onun yanındayken kimse bize yaklaşamaz. Ayrıca seni

koruyabilecek kapasiteye sahibim,” deyip omuzlarını düşürdü. “Gerçekten eğlenmeye ve içmeye ihtiyacım var.”

“Kutsal, buna en çok senin ihtiyacın var,” dedi Hilal. “Az önce de söylediğin gibi kaçırıldın ve az kalsın ölüyordun. Hayatta oluşunu kutlamalısın. Elena haklı, Dimitri’nin mekânına gidersek hiçbir sorunla karşılaşmayız.”

Parmaklarım boynumdaki kolyeye gitti. Başıma bir şey gelebilme ihtimaline karşı kendimi koruyabilir, en kötü Araz’a sinyal göndererek beni bulmasını sağlayabilirdim. Ayrıca sonuçta gerçekten de kaçırılmışıyım. Yani kaçırılmışıyım ama... Her neyse işte.

“Dimitri bizi Araz’a söylemez mi?” Sorumla Elena kıkırdadı.

“Canını seviyorsa söylemez, aksi takdirde son nefesime kadar onun hayatını çekilmez bir hale getiririm.”

“Araz bana telefon verdi. İçinde takip cihazı olabilir.”

Elena ve Hilal kahkaha attı. “Elbette var,” dedi Hilal ve Elena ekledi. “Hepimizin telefonunda var. Gerçi ben sadece benimkini nasıl kapatacağımı biliyorum. Bu yüzden Araz’a erken uyuyacağını söyleyen bir mesaj atıp telefonu evde bıraksan iyi olur.”

Başımı iki yana salladım. “Yalan söylemek istemiyorum.”

“O zaman hiçbir şey söyleme,” diyen Hilal omzumdaki şeytan gibi kulağıma fısıldayıp duruyordu. “Zaten bu gece dehşet yoğun olacaklar. Seni arayacağını sanmıyorum. Ancak adamlardan gelişmeleri öğrenmek isteyebilir.”

Elena iç geçirdi. “Bu yüzden hepimiz benim odamda toplanacağız ve herkesin benim odamda takıldığını düşünmesini sağlayacağız.”

“Evden nasıl kimseye görünmeden çıkacağız?”

Elena’nın gülüşü tehlike vaat ediyordu. “Kendi yöntemlerim var.”

Hilal kirpiklerini kırıştırarak bana baktı. “Hadi ama Kutsal, gerçekten çok eğleneceğiz. Eğer yakalanırsak ve Araz sana kızarsa ona seni zorla götürdüğümüzü söyleriz.”

“Kesinlikle,” dedi Elena. “Bütün sorumluluğu alıyorum.”

Araz’ın bana kızmasından değil, zar zor kazandığımı düşündüğüm güvenini kaybetmekten korkuyordum lakin öğrenmediği şey onu sinirlendirmezdi. Elena ile Hilal ne yaptığını biliyor gibi gözüküyordu. Ayrıca boynumdaki kolye bana güven veriyordu. Bu yüzden bir gecelik kaçmak

fikri hoşuma gitmişti. Gerçekten de eğlenmeye ihtiyacım vardı. Özellikle bana iyi davranan iki kadınla bunu yapmak bana sandığımdan bile daha iyi gelebilirdi. “Peki,” diyerek gülümsedim. “Anlaştık.”

Hilal ellerini kavuşturdu. “Süper, öyleyse vakit kaybetmeyelim.”

Yemek masasından kalkıp hazırlanmak için doğruca Elena’nın odasına gittik, korumaların bizi süslenmiş bir vaziyette görmesi fazlasıyla şüphe uyandırıcı olurdu. Hilal’in açtığı müzik eşliğinde kıyafet arayışına girdiğimizde yüzümden gülümsememi silemedim. Yıllar sonra kendimi ilk kez genç ve enerjik hissediyordum.

Bu korkutucuydu ama bu korku aynı zamanda hasret kaldığım bir aitlik duygusunu da beraberinde getiriyordu.

Araz’ın evinde gerçekten labirent vardı.

Elena’nın odasının karşısında kalan ve depo görevi gören alana bir kitaplık yerleştirilmişti. Üstünde toz tutmuş vazo ve başka süs eşyaları duruyordu. O kitaplığı kenara ittirdiğindeyse evin aşağısına inen bir merdivenle karşılaşıyordun. Aşağısı ise koridorlara ayrılan ve yolunu bilmeyen için labirent haline gelen bir sarmaldan ibaretti. Elena’nın bizi o labirentten çıkarıp arazinin belli bir noktasına açılan kapıya getirmesi tam olarak on dakika sürmüştü. Kapıdan çıktığımızda bizi kırmızı bir spor araba karşılamıştı. Anlaşılan bu Elena Vladimirova’nın kaçış aracıydı.

Yola koyulduk.

Elena bana deri siyah bir pantolon, boyumu en az yedi sekiz santim yükselten topuklu botlar ve askısız, oldukça dar bir büstiyer giydirmişti. Üstümdeki yapay siyah kürke sıkıca sarılarak ısınmaya çalışırken bir gözüm sürekli göstergeye kayıyor, hızımıza bakıyordum.

Arabayı kullanan kadına baktım. Araz ile kardeş oldukları yadsınmazdı. İkisinde de küçük dağları ben yarattım kibri vardı. Yine de Elena abisine kıyasla çok daha ulaşılabilir duruyordu. En azından benim için. Erkekler adına üzülmeyi söylesem yalan olurdu. Elena’nın karşı cinsle zor anlar yaşatabileceği kilometrelerce öteden anlaşılıyordu.

“Dimitri’nin kulübü yakında mı?”

Elena dikiz aynasından bana baktı. “Sayılır. Normalde tüm gece kulüpleri St. Petersburg’daydı. İçlerinden en ünlüsü de Lux Ferre*. Muazzam bir yerdir. Geçen yaz Moskova’da da bir kulüp açtı. Orası da fena değildir. Biz oraya gidiyoruz.”

Hilal sordu. “Dimitri Moskova’da mı?”

“Evet. Dün gelmiş, yarın da dönecek.”

“Tam denk gelmişiz.”

Elena başını salladı ve mümkünmüş gibi biraz daha hızlandı. Oturduğum koltuğa yapıştığımı hissettim. Dakikaların ardından dışarıdan dahi oldukça lüks görünen bir gece kulübünün önünde durduk. Binaya göz atarak merakla etrafa baktım. Siyah camlardan oluşan bir kutu misali görünen kulübün adı altın harflerle binanın geniş camlarına yazılmıştı.

*Obscura Lux.***

Araçtan indiğimizde kapının önündeki kalabalığı fark ettim. Sırada bekleyen en az otuz, kırk kişi vardı. Bir an bu soğukta sokakta dikilmek istemediğimi düşündüm. Elena’nın doğruca girişe ilerlediğini fark ettiğimdeyse kendi kendime gözlerimi devirdim. Elbette Rusya’nın prensesi sıra beklemeyecekti.

Mekâna girdik ve ben bambaşka bir dünyaya ısınlandığımı hissettim. Sarı ışıkların aydınlatığı mekân oldukça lüks bir dizayna sahipti. Kulübün içinde belli aralıklarla duran heykeller vardı. Hepsi melek figürüydü. Tavandan sarkan kafeslerde, tenleri baştan aşağı altın rengine boyanmış olan dansçılar performans sergiliyordu. Mekânın tavanı bir gökyüzü gibiydi. Hareket eden yıldızlara ayın bütün halleri eşlik ediyordu. Görsel şölen kıvamındaki bu tablo nedensizce heyecanlanmamı sağlamıştı.

Hilal bileğimi kavrayarak beni solda kalan merdivenlere yöneltti. VIP bölümüne çıkıp kulübe yukarıdan bakmaya başladığımızda dans pistindeki insanları gördüm. DJ son derece hareketli bir şarkı çalıyordu ve ben uzun zaman sonra ilk kez dans etmeyi bu kadar çok istiyordum. Siyah koltuklara çöktüğümüzde Elena bacak bacak üstüne atıp etrafa baktı ve gördüğü ilk garsona sipariş verdi. Hilal yanıma oturarak gülümsedi.

“Sevdin mi mekânı?”

* (Lat.) Işık getiren. (y.n.)

** (Lat.) Karanlık ışık. (y.n.)

“Mükemmel gözüküyor,” dedikten sonra tek kaşımı kaldırdım. “Daha önce hiç böyle tasarlanmış bir gece kulübüne gitmemiştim.”

Sözlerimle Elena bana baktı. “Dimitri’ye bunu söyle. Kendisi iltifatlara bayılır.”

“Dimitri yakın arkadaşın mı?”

“Evet, çocukluk arkadaşıyız.”

Hilal kıkırdadı. “Öyle görünen bir adamla nasıl sadece arkadaş kalabildiğini hiçbir zaman anlamadım ve anlamayacağım.”

Elena yüzünü ekşitti. “İğrenç.”

“Niye, yakışıklı değil mi?”

Elena, “Hayır, fazlasıyla yakışıklı ama benim için kardeş gibi. Sen de savaş başlatmak istemiyorsan sakın Dimitri’nin cazibesine kapılma,” diye uyardı beni.

Açıkçası ne kadar yakışıklı olursa olsun ilgimi çekeceğini zannetmiyordum ve hayır, bunun zihnimde yer edinen okyanus gözlü adamla hiçbir alakası yoktu.

Garson geri gelip bir tepsi dolusu tekilayı masanın üstüne bıraktığında üstümdeki kürkü çıkardım. Alkol ile aram iyiydi ve çabuk sarhoş olmazdım lakin bu görsel karşısında eminim ki bu gece üçümüz de kafayı bulacaktık. Hilal ve Elena küçük bardaklardan aldıklarında onlara eşlik ettim. Hep beraber bardakları kaldırdıktan sonra kenardaki tuzu yalayıp içkiyi tek seferde kafaya diktik. Elena ağzına limon atarken Hilal ile ben buna gerek duymamıştık.

İki tekila daha içtim ve kendimi uzun zamandır olmadığım kadar rahat hissetmeye başladım. Kendimi kulüpteki müziğe kaptırarak oturduğum yerde hafifçe bedenimi salladım. Elena doğrularak sipariş ettiği votkasını içmeye başladığında Hilal kıkırdayıp bağırırcasına konuştu. “Saat on iki yönünde bir hayranın var, Elena.”

Bahsettiği noktaya baktığımda oldukça yakışıklı bir adamın Elena’yı süzerek tebessüm ettiğini gördüm. Elena’nın ne yapacağını görmek üzere ona baktım. Adamı umursamadan önüne dönüp içkisini yudumlamaya devam ettiğindeyse mırıldandım. “Tipin değil mi?” Sorumla bir an düşüncelerine dalmış gibi bakışlarını kaçırıldı. Saniyeler sonra gözlerimizi buluşturarak gülümsedi lakin gülümsemesinde sahte bir şey vardı.

“Sarışın sevmem.”

Anlaşılan bu özelliğini abisinden almamıştı, Araz'ın sarışınlarla karşı bir zaafı olduğu ortadaydı.

“Dimitri geliyor.”

Hilal'in sözleriyle işaret ettiği noktaya baktım. Bahsettikleri adamı görmek bir an afallamama neden oldu. Dudaklarım aralanırken gözlerimi adamın üzerinden alamadım.

Dimitri uzun boyluydu. Bir doksan üzeri olmalıydı. Omuzları genişti lakin Araz kadar kalıplı durmuyordu. Soluk teni kar misali beyazdı. Öyle ki adamı gören vampirlerin varlığına inanmaya başlardı. Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Gömleğinin kıvrılmış kollarından dövmeleeri gözüküyordu. Siyah dövmeleerinde yer yer kırmızı rengi de vardı. Teninde sırtıyordu. Gerçekten gördüğüm en tuhaf ten rengine sahipti. Lakin tek gariplik bu değildi. Adamın bir diğer dikkat çekici yanı da saçlarıydı. Sarı denemeyecek kadar soğuk bir solukluğa sahip olan saçlarından birkaç tutam alnına dökülmüştü.

Birkaç adım ilerimizde durduğunda Elena yerinden kalkıp ona sarıldı. Dimitri bakışlarını Hilal'in ardından benim üzerimde gezdirip alaylı bir ifadeyle tebessüm etti. Gözleri kehribar rengindeydi.

Elena ile ayrıldıklarında gözlerini yüzümde gezdirerek gülümsemesini genişletti. “Sen Araz'ın gözü gibi sakındığı nişanlısı olmalısın,” dedi Rusça. “Kutsal, değil mi?”

“Adım Kutsal,” diyerek İngilizce karşılık verdiğimde Rusça bilmeme- me şaşırmış gibi tek kaşını kaldırdı. Ardından İngilizce konuşarak kibar bir tavırla başını eğerek selam verdi.

“Dimitri Volkov, tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de.”

Dimitri gözlerini son kez üzerimde dolaştırıp Elena'ya döndü. “Demek biricik abin bu gece dışarıda kızlar gecesi yaptığınızı bilmiyor.” Elena buz gibi bir ifadeyle karşısındaki adama baktı.

“Ağzını açıp Araz'a tek kelime edersen hayatını çekilmez bir hale getiririm.”

“Hayatımı zaten çekilmez bir hale getiriyorsun.”

Elena tebessüm etti. “Düşün, bu aslında getirmemiş halim.”

“Araz'a söylemeyeceğim,” diyerek bana döndü ve haylaz bir tebessümle göz kırptı. “Nişanlını sinir etmek günlük aktivitelerim arasındadır. Bu

yüzden sırrınız benimle güvende.” Tekrar Elena’ya döndü. “Kulüp sizin, istediğiniz gibi eğlenin ama gideceğiniz zaman adamlarım size eve kadar eşlik edecek.”

“Anlaştık.”

Elena’dan aldığı onayla Dimitri son kez hepimize göz attı. “İyi eğlenceler, hanımlar. Lütfen mekânımda kan çıkarabileceğim davranışlar sergilemeyin.” Gideceği sıra çalan telefonuyla bir an duraksadı. Elini cebine atıp telefonu çıkardı. Aramayı yanıtlayıp yanımızdan gitmeden önce dudaklarından dökülen ismi zar zor işittim. “Efendim, Kıvanç.”

Hilal ile içki bardaklarımıza uzandığımız sırada Elena’nın afallamış bir ifadeyle Dimitri’nin ardından bakakaldığını gördüm. Sorunun ne olduğunu anlayamayarak bakışlarımı üzerinde gezdirdiğimde sinirlenmek ve üzülme arasında kalmış gibi gözüktüğüne kanaat getirdim. Neler olduğunu soracağım anda bize döndü ve saçlarını savurarak masanın üstünde duran vorkasını aldı. İçkinin yarısını tek dikişte bitirdi. Kesinlikle bir sorun vardı. Yine de Hilal de ben de sessiz kaldık, Elena istemediği sürece kimseye bir şey anlatmayacak birine benziyordu.

Yaklaşık bir saatin ardından çakırkeyifliğin sınırındaydım. Kızlarla öylesine saçma konular hakkında konuşmuştuk ki kendimi bir anda gerçekten de yirmi dört yaşında genç bir kadın gibi hissetmeye başlamıştım. İtiraf etmeliydim, Hilal ve Elena bu zamana dek böylesine iyi anlaştığım nadir insanlardandı. Genelde arkadaş edinmekte zorlanırdım lakin onlarla anında iletişim kurabilmişim.

Hilal sarhoşluğunun verdiği pervasızlıkla, “Seviştığınız en tuhaf yer neresi?” diye sorduğunda ağızımdaki yudumu bir an yutamadım. Elena başını yana atarak kıkırdadı. Altdudağını dişleyerek bir an hayallere daldığında aklından geçenleri saniyelerce bir kenara itemedi.

“Eyfel Kulesi.”

“Ne?” diye bağırırken Hilal de bana eşlik etmişti.

Elena, “Paris seyahatim anlattığım kadar da kötü değildi,” dediğinde gülümsemesi buruk bir tebessüme evrildi. “Yani en başlarda... Oldukça eğlenceliydi.”

“Kimdi o şanslı adam?”

Elena sır vermedi. “Tek gecelik bir şeydi. Önemli biri değil. Ben soruyu cevapladım, sıra sizde.”

Bu soruya verebileceğim bir cevap yoktu, daha önce kimseyle birlikte olmamıştım. İsteyen bunu tuhaf bulabilirdi ama benim için bu konu güvene dayanan bir durumdu. Hiçbir zaman kendimi karşımdaki adama tamamen teslim edememiş, bir noktada hep güvensizlik yaşamıştım. Deneyimsiz değildim, hatta iddialı olduğum noktalar vardı. Açıkçası şimdi dönüp baktığımda seksi deneyimleyebileceğim kadar güvendiğim tek kişinin Ersay olduğunu düşünüyordum. O zamanlar aramızda hiç bu tarz bir çekim olmamıştı ama yine de güveni baz alırsak en olası ihtimaldi. Gerçi aramızda arkadaşlıktan başka bir şey olmaması şu an için en minnettar hissettiğim noktalardan biriydi zira kendisi sahte de olsa nişanlımın kuzeni çıkmıştı.

“Benimki sanırım...” diye mırıldandı Hilal. “Metro tuvaletiydi.”

Masamızın önünde duran garsonu algıladım. İçkilerimizi tazeleyerek başka bir istediğimiz olmadığını öğrenip yanımızdan gittiğinde değişen sohbet kendimi açıklamak zorunda kalmamamı sağladı. Bilmem kaçınıcı tekilamı kafaya diktiğimde bütün bedenim alev almış gibi yanıyordu. Kızlarla piste inip dans etmeye başladığımızda yüzüme yerleşen gülümsemeyi silip atamadım.

Mideme giren içkilerin bedenimde oluşturduğu mayhoşlukla kafamı dağıtmayı amaçlıyordum ki birkaç saatliğine de olsa hiçbir şey düşünmemenin ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Eylül yoktu. Erdem Gürsoy yoktu. Ne doğru, ne yanlış; ne yapmalıyım, ne yapmamalıyım... Her şey silinip gitmişti.

Bedenimi bir sağa bir sola sallarken sarı saçlarımı savurdum. Hilal ellerini omzuma atarak kalçasını sallamaya başladığında kıkırdadım. Elena hemen dibimizde dans ediyor, ikisi de en az benim kadar eğleniyor gibi gözüküyordu.

Günlerdir içimi yiyen bütün fikirler ve sesler kaybolmaya başlamıştı. Bunun tadını çıkararak dans etmeye devam ettiğimde hep bu şekilde kalabilmeyi diledim. Bütün seslerden ve düşüncelerden bağımsız olmak, sadece istediğim şeyleri yapmak, arzularımın sesini dinleyebilmek, bunlar çok mu imkânsız hayallerdi?

Dakikalarca tanımadığım insanların arasına karışarak dans etmiş ve tamamen sarhoş olmuştum. Ne ara karşıma dikildiğini anlamadığım benim yaşlarımdaki esmer adam bana bakarak şarkıyı mırıldanmaya

başladığında gülümsedim. Hilal başka kızlarla dans ederken Elena da sa-atler önce onu gözleyen sarışın adamla konuşuyordu.

Sarı saçlarımı dağıtarak kafamı ritme göre sallamaya başladığımda hissettiğim ağırlıkla kaşlarımı çattım. Ruhumda bir dalgalanma baş gösterdi. Ensemde bir ürperti geçmişti. Ardından belimde iki el hissettim. Beklenmedik bir dokunuştı ama asıl sarsıcı olan sahiplenici bir tavır içinde olmasıydı. Bana kimin dokunduğunu biliyor, o dokunuştaki kudreti tanıyordum. Nefesim sekteye uğradı. Ellerin olduğu noktadan tüm bedenime bir sıcaklık yayıldı.

“Benimle dans eder misin?” diye kulağıma fısıldadı Araz Vladimirov.

Omzumun ardından ona baktığımda karanlığın içinde, kısmi ışıkların altında her zamankinden daha yoğun bir kasvetle etrafı gölgelere boğuyor, ondan başka bir şey görebilmemi imkânsız hale getiriyordu. Göğsümde meydana gelen sıkışmayla dudaklarım aralandığında gözler, ağız bölgeye kaydı. Araz aniden beni kendine çekip bedenlerimizin arasındaki tüm mesafeleri aştı. Kollarını sıkıca belime doladığında ellerimi parmaklarının üzerine yerleştirdim. Üzerime eğildi ve burnunu yanağıma sürttü. Derin bir nefes aldığı anda titredim. “Ne kadar içtin, *milaya*?”

Bana hep böyle hitap etsin istiyordum.

“Çok değil,” derken sesim çatallı çıkmıştı. Araz bedenimle bir senkron yakalayıp varla yok arası bir şekilde yerinde sallanmaya başladığında tüm ağırlığımı ona vererek göğsüne yaslandım. Başımın üstünde bir öpücük hissettim ama sandığımdan daha sarhoş olduğuma kanaat getirerek hayal dünyasında yaşadığımı düşünmeye başladım.

Canı acır gibi, “Neden bu kadar güzelsin?” diye sorgulamasıyla gözlerimi yumarak başımı omzuna yasladım. Tekrar burnunu yanağıma sürüp kokumu içine çekti. “Sana bakan tüm gözleri kör etmek istememe neden oluyorsun.”

İlk defa rüya görüyordum.

Hem de uyumadan.

Belimi saran parmaklarını kavradım. “Bazen mağara adamı gibi davranıyorsun,” dediğimde güldüğünü işittim.

“Alışsan iyi edersin, sarışın. Bu mağara adamı fazlasıyla korumacıdır. Çok da bencildir. Senin her bir zerreni sadece kendisine ister.”

“Sanırım ben de mağara kadınıyım.”

“Öyle mi?” Sözlerimden keyif almış gibiydi. “Neden?”

Kollarının arasında döndüm ve gözlerinin içine baktım. Ellerimi ensesine atıp parmaklarımla siyah tutamlarının arasına sızdım. Saçını okşamaya başladığımda dokunuşuma yaslanır gibi kafasını hafifçe geriye savurmuştu. Bir elimi yanağına kaydırıp başparmağımı dudağının kenarına sürttüm. Sorusuna cevap vermedim fakat o beni anladı. Öyle ki kendinden emin, insanı günaha sokan o çekici gülümsemesi yüzüne yayılmıştı.

“Raz,” diyen adamın sesini işittiğimde sağıma döndüm. Dimitri yüzündeki sırtışla bize yaklaşırken oldukça keyifli görünüyordu. “Sen de nereden çıktın?”

Rusça bir küfür işittiğimde kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Araz belimi kavramaya devam etse de hafifçe geri çekilmişti. “Kız kardeşim ve nişanım kulübüne gelmiş ama sen bana haber vermiyorsun. Bil diye söylüyorum, öcümü çok fena alacağım.”

“Bu kadar alınganlık etme,” dedi Dimitri tam yanımda durduğunda. “Kızlar eğlenmek istedi, ben de onlara göz kulak oldum. Ayrıca nişanlınla başka türlü tanışamayacaktım.” Bakışları yüzümü tavaf etti. “Güzel kadın, sana biraz fazla gibi.”

İngilizce konuştuğu için sözlerini anlamamı istediğini anladım. Alkolün verdiği yetkiyle başımı göğsüne yaslayarak Dimitri’ye karşı âşık nişanlı rolümü üstlenmem gerektiğini düşündüm ve içten bir dürüstlikle sözlerini yalanladım. “Senden daha yakışıklı diye nişanlımı kıskanıyor musun?”

Dimitri kahkaha attı. Araz ise işittiğim kısıp gülüşünün ardından başımı öptü. Tamam, bu sefer gerçekten öpmüştü. Emindim, rüya falan değildi.

“Sanırım sarhoşsun ya da zevksiz.”

Yüzümü ekşiterek Dimitri’ye kötü kötü baktım ve onu ilk gördüğüm andan beri aklımda olan tek düşünceyi dile getirdim. “Vampire benziyorsun.”

Dimitri kaşlarını çatı.

Galiba alınmıştı.

Kinayeli bir tavır ve sinir bozucu bir tebessümle bakışlarını gözlerimden ayırmadı. “Dikkat et de dişlerimi sana geçirmeyeyim,” dediğinde Araz sinirle homurdandı.

“Ben sana geçireceğim şimdi. Bir daha Elena ya da Kutsal buraya gelirse bana haber edeceksin, Dimitri. Ortağım olarak bunu yapmak zorundasın. Aksi takdirde bir gün roller değişirse aynı nezaketsizliği ben de sana uygulayım.”

Dimitri tekrar kıkırdadı. “Bir kadının sana tasma takması benim de aynı bahtsızlığı deneyimleyeceğim anlamına gelmiyor, Araz. Ve bir daha kine haber veririm,” dedikten sonra sırtıttı. “Tabii canım isterse.”

Bana son bir bakış atıp yanımdan uzaklaştığında arkasından baktım. Araz beni hafifçe kendinden uzaklaştırdı. Başım dönüyor, alkol iyice beni esiri etmeye başlıyordu. Bunu anlamış gibi başını iki yana salladı. “Gidiyoruz,” diyerek beni ilerletmeye başladı. “Eşyaların nerede?”

Sorusuyla oturduğumuz locayı işaret ettim. Bizi bekleyen Ivan’a emir vererek beni çıkışa yönlendirmeye başladığında kaşlarımı çattım. “Hilal ve Elena nerede?”

“Hilal, Güneş ile gitti. Elena’yı ise Ivan toparlayacak.”

“Kız kardeşini sevdim.”

“Sevinsem mi, sinirlensem mi bilemedim, sarışın. Elena bela demektir ve bu gece anladığım üzere koalisyonunuz daha da tehlikeli.” Aynalarla döşenmiş koridorda adımlamaya devam ederken bir an durup ona baktım ve durum analizi yapmak istedim.

“Çok kızdın mı?” Duruşundaki gerginlikten cevabımı alabiliyordum. “Bence kızmamalısın, ben çok eğlendim.”

Dudaklarımdan kayıp giden itirafım gözlerinden bir karartının geçmesine neden olduğunda kıkırdadım. Umarsızlığımdan zevk alırken saçlarımı savurarak çıkışa yürüdüm. Ardımdan gelirken kısık bir sesle söyleniyordu.

Kendimi soğuk havaya attım. Bedenimi sarmalayan rüzgâr yanan tenimi dağladı. Omuzlarıma bıraktığı kürkümle Araz valeyse seslenmişti. Aracın gelmesini beklemeye başladığımızda ona kaçamak bakışlar atıyor, hâlâ öfkeli olduğunu fark ederek gözlerimi kaçırıyordum. Birkaç adım ötemizde duran kızların gülüşmelerini duyduğumda onlara döndüm. Benim yaşlarımda, birbirinden güzel üç kız sigara içerken bir yandan yanımdaki adama bakıyor, aralarında konuşuyorlardı.

Yüzüme bir tebessüm yerleştirerek gözlerimi onların üzerinde dolaştırdığımda beni duyacakları bir tonlamayla İngilizce konuştum. “Yakışıklı değil mi?”

Araz dahil olmak üzere herkesin bakışları beni buldu. Kızlar afallayarak yüzüme baktı. Mahcup olmuş gibiydiler. Kıkırdayarak önümde duran adamın omzuna tutundum. Dokunuşum gerilmesini sağlasa da umursamadım. “Siz bakmayın onun bu kadar muazzam olduğuna, aslında çok zor bir adam.” Şaşkınlıkla yüzüme bakan Araz’ı umursamadan kızlara döndüm. Az önceki sinirinin ardındaki gerçeği bildiğim için rahatlıkla konuştum. “Ayrıca aşırı kıskanç.” Tanımadığım kızlara dert yanmaya başladığımda dikkatle beni dinlediler. “Kontrolcü. İnatçı. Bu aralar huysuzluğu da üzerinde. Ve bana hiç güvenmiyor.”

Açık kumral saçlara sahip, pembe bir elbise giymiş olan kız savunmaya geçerek arkamda durdu. Bozuk aksanıyla konuştu. “Ama güvenmeden olmaz.” Başını salladı yavaşça. “Bir ilişkideki en önemli şey o.”

Esmer arkadaşısı sözlerini onayladı. “Güven ve sadakat.”

En başta duran sarışın kız sigarasının dumanını üfleyerek gözlerini kıstı. Yanımdaki adama baktı ve bilmiş bir tavırla konuştu, “Sende ikisi de yok herhalde. Kızın parmağına yüzüğü takmışsın ama senin alyansın yok.”

İşittiğim sözlerle yanımdaki adamın parmaklarına baktım. Haftalardır nişanlı olduğumuzu iddia ediyorduk fakat bu detayı asla fark etmemiştik. Sarışın kızı alkışladım. “Doğru.” Beni her an öldürebilecekmiş gibi bakan adama döndüm. Bir sır paylaşıyormuş gibi fısıldadım. “Araz, senin yüzüğün yok.”

Parmaklarımı dudaklarıma örttüğümde öfkeden kudurmasına saniyeler kaldığını anladım. Araz yüzükparmağına bakarak kaşlarını çatı. Ardından benim yüzükparmağıma bakarak annemin yüzüğünü inceledi. Sanırım bu detayı o da yeni idrak ediyordu.

Kızlara bakarak göz kırptığımda gülümsememe eşlik ettiler.

Önümüzde duran arabayla elini belime yerleştirdi ve beni arabaya yönlendirdi. Yolcu koltuğuna oturmadan az önce konuştuğum yabancılara el sallayarak veda ettim. Araz ardımdan kapıyı kapatıp valenin eline para sıkıştırdığında bakışlarımı ondan ayırarak emniyet kemerime

uzanmaya çalıştım. Başım gittikçe daha fazla dönmeye başlıyor, midem hissettiğim açlıkla bulanıyordu.

Arkama yaslanıp önüme gelen saçları ittirdiğimde Araz arabayı çalıştırıp yola koyuldu. “Sen nasıl buldun bizi?” diye sormak aklıma yeni geliyordu. Birkaç saniyelğine gözlerimizi buluşturdu. Boğulmayı dilediğim gözlerini benden esirgeyerek önüne döndüğünde omuzlarımı düşürdüm.

“Her yerde gözüm ve kulağım vardır. Gerçekten attığın adımdan haberdar olmayacağımı düşünmüş olamazsın.”

“Ama Elena öğrenmeyeceğine emindi.”

“Elena kendini fazla zeki zannediyor ama aslında ona tanıdığım özgürlükten yararlanıyor. Müsamaha göstermemin nedeni onu sevmem ve istediğini yapmasını desteklemem.”

“Başının etini yemesinden korkuyorsun, değil mi?”

“Bazen ürkütücü olabiliyor.”

Kahkaha attığımda bedenimdeki hareketlenme mide bulantımı artırdı. Yüzümü ekşiterek omuzlarımı düşürdüm. “Araz ben çok acıktım.” Ani itirafım tebessümünün genişlemesine neden olduğunda yerimde dönerek bacak bacak üstüne atmaya çalıştım.

“Ne yemek istiyorsun?”

“Bana yemek hazırla.”

Gülümseyerek önüne döndüğünde boşta kalan elini alnına yaslayarak homurdanmaya başladı. Sinirli miydi, anlayamıyordum. Açıkçası uykum gelmeye başladığı için odaklanmakta da zorlanıyordum. Omzunu dürterek bana bakmasını sağladım. Gözlerini üzerimdeyken daha çok seviyordum. Ağırlığını sağ koluna vererek arabayı sol eliyle kullanmaya başladı. “Kutsal.” Dudaklarından dökülen ismim uyuşmama neden olduğunda ona yaklaşarak mırıldandım.

“Efendim?”

Samimiyetim karşısında ciddiyeti bozulurken az kalsın kırmızı ışığı kaçıracaktı. Frene asılıp savrulmama neden olduğunda bunu fark ederek hızlı bir refleksle bedenimi kavradı. Hissettiğim ani korkuyla algılarım biraz da olsun açıldı. Bakışlarımız birbirine kilitlenirken yakınlığımız ruhumu aleve verdi. Yanan bedenimdeki ateşi harlamak ister gibi gözlerini yüzümde gezdirdi. İşittiğim korna sesiyle geriye çekilip bakışlarımı yeşile

dönen ışıktı dolaştırdım. Araz yola koyulduğundaysa sağımda kalan camı aralayarak soğuk havanın yanan tenimi kamçılmasına neden oldum.

“Ne diyecektin?”

Dakikalar önce adımı zikrettiğini hatırlayarak ona baktığımda kaşlarını çatmıştı. Kendi sözlerini unutmuş gibi duraksayarak anımsamaya çalıştı. “Yemek olarak ne hazırlamamı istersin?” Dudağımı dişleyerek asıl merak ettiğim şeyi mırıldandım.

“Bana yemek hazırlayacak mısın cidden?”

Bakışlarımızı buluşturduğunda kafasını salladı. “İste yeter, *milaya*.”

Vücudumu talan eden alkol uzun zaman sonra ilk defa bu denli rahatlamamı sağlasa da zihnimin gerisindeki sesler hâlâ oradaydı. Sadece artık bana bağırıyor, fısıldıyordu.

Susadığımı hissederek ağzımı şapırdatmaya başladığımda saçlarımı dağıtan rüzgâr ile gözlerimi yumdum. Uyumak istediğimi fark etsem de bunu başarabileceğimi sanmıyordum. Araz bana baktığında bir cevap bekler gibiydi ama midem o kadar bulanıyordu ki ağzımı açabilmem mümkün değildi.

Eve vardığımızda uyuşan parmaklarımla zar zor emniyet kemerimi çözdüm. Kapıyı ittirip kendimi dışarıya attım. Sersemlemem artarken düzgün yürümek bir hayal olmuştu. Başım feci dönüyordu. Belimde hissettiğim eliyle kendimi tutamayarak gülümsedim. Bana kaşlarını çatarak bakmasına aldırmadan kıkırdamaya başladığımda sinirle söylendi. Gözlerimi ondan ayırarak yavaş adımlarla yürüdüm. Bahçedeki korumalara el sallamaya başladım. Hareketim karşısında başlarını eğerek gülümsemelerini saklamaya çalıştılar. Başıma saplanan ağrıyla yüzümü buruşturup evin içine girdim. Büyük holün sıcaklığı tenimin kızarmasına neden olurken kürkümü üstümden atmak istedim ama zaten üzerimde değildi. Sanırım bir ara düşürmüştüm.

Doğruca mutfığa ilerlerken tek isteğim kana kana su içmekti. Mutfığa girip boş bakışlarımı etrafta dolaştırdım. “Susadım,” derken dengemi kaybederek kalçamı tezgâhın kenarına çarptım. Hissettiğim acıyla inlediğimde bana yaklaşan adamın dudaklarından bir küfür döküldü.

“İyi misin?”

“Acıdı.” Yakarışım sinirlenmesine neden oldu. Ani bir hareketle ellerini belime yerleştirip ayaklarımı yerden kestiğinde şaşırdım. Beni sertçe tezgâhın üstüne oturttu.

“Kıpırdama.” Sesindeki ciddiyet sinirlenmemi sağlıyordu. “Gece gece başıma iş çıkaracaksın.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. Karşımdaki adam her gün benim başıma bela olup önüme sorunlar çıkarıyordu. Bir gece de o benimle uğraşsa ölmezdi. Sarhoşluğumun getirdiği pervasızlığı sonuna kadar kullanmaya karar verdim. Bu yüzden tatlı bir ifadeyle ona bakarken mırıldandım. “Bana kahve yap.”

Tek kaşını kaldırdı. “Pardon?”

“Bana kahve yap.”

Kendimi tekrarlararken tebessümümü daha tatlı bir hale getirmeye çalıştım. İç geçirerek bana doğru eğilip ellerini iki yanımdaki boşluğa ilaştirdi. Gözlerimin içine bakarak ruhumu görmeye çalışırcasına dikkatle beni inceledi. “Aç değil misin?” Sorusuyla başımı iki yana salladım.

“Yemekten vazgeçtim. Kahve istiyorum.”

İsteğimi yerine getirmek üzere geriledi. Kahve makinesine yöneldiğinde bakışlarımı üzerinde gezdirmeye başladım. Küçük bir çocuk gibi bacaklarımı sallayarak onu izledim. Geniş omuzları başımı yaslamam için yaratılmış gibiydi. İnsanın baktıkça bakası geliyordu fakat ona bu kadar bakmamam gerekiyordu. Bakışlarımı kaçırdım. Gözlerimi kısarak az ilerimdeki bir noktaya odaklandım. Daha önce dikkat etmediğim buzlu camın ardındaki tabloyu şimdi kapının aralık olmasından dolayı net bir şekilde görebiliyordum.

“Araz bak havuz,” diyerek saçmaladığımda karşımdaki adam bana döndü. Bir keşifte bulunmuşum gibi zafer dolu bir gülümsemeyle ona baktığımı anladığında hayret etti.

“Biliyorum, Kutsal.” Sakin kalmakta zorlanıyor olmalıydı. “Ben yaptırđm onu.”

Saf bir şaşkınlıkla başımı salladım. “Doğru, burası senin evin.” Boşta kalan elini yüzüne örtüp bir şeyler mırıldandı. Saniyeler sonra gözlerimizi buluşturdu.

“Beni sınıyorsun,” diyerek iç geçirdi. “Delirmeme saniyeler kaldı.”

Onu sinirlendirmenin bende yarattığı hazla dudaklarımı birbirine bastırarak bakışlarımı başka bir noktaya çevirdim ama yan gözle bakınca bana doğru geldiğini gördüm. Alanıma girip bedenini üzerime eğdi. Beni vücudundan bir kafesin içine almıştı. Dudağının kenarı kıvrıldığında alaycılığını sezdim. “Beni sinirlendirmek hoşuna gidiyor.”

Sözleriyle bilinçsiz bir tavır sergileyerek başımı salladım ve tezini onayladım. Aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışarak yaklaştığında alev almak üzereydim.

“Neden?”

Omuzlarımı silkerek dudağımı astığımda bunun nedeninin benim de bilmediğimi söylemeye çalıştım. Bakışları dudaklarıma kaydı. Ruhumda filizlenen ateş onun ellerinin bana bahsettiği bir yok oluştu.

“Niye bu kadar içtin?”

Dilinden dökülen kelimeler bir hançer gibi saplandı yüreğime. Gerçeklerden kaçmaya çalıştığımı itiraf etmek istedim. *Yolumu kaybettiğimi ona anlatırsam belki beni anlar* diye düşündüm. Boğulduğum gözlerinde, can vermeye istekli olduğumu görürse belki bir ihtimal beni kendi elle-riyle yaşatırdı.

“Sussunlar istedim.”

Cevabım kaşlarının çatılmasına neden olduğunda boynundaki damar belirginleşti. Yaşamının anahtarıydı orası. Parmaklarımı dolaştırmak istediğim bir var oluştu. Bir buse kondurmak istedim boynuna. Belki yaşamından öpersem onu, ben de hayat bulabilirdim.

“Kimler sussun istedin?” Kucağımda duran ellerimden birini kaldırarak işaretparmağımı şakağıma yerleştirdim.

“Buradaki sesler.” Karşımdaki adamın yüzüne acı dolu bir ifade yerleştiğinde yüreğim sızladı. Kaşları biraz daha çatılırken öfkeden çok endişe duyuyor gibiydi. “O güzel kafanın içinde ne var?”

“Sen,” diye fısıldadım.

Cürekârlığım afallamasına neden olmuş olmalıydı. Bir süre kıpırdamadı. Kasılan bedeni bir heykele dönmesini sağladığında bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Her zamanki ifadesizliğinden başka bir şey görmüyordum. Daha fazlasını görmek istedim. Maskesini düşürmek istedim. Parmaklarımı gömleğinin yakalarına kenetleyip onu kendime doğru

çektim. Dudaklarımızın arasındaki mesafeyi kapatmaya kalktım. Onu öpmeme saliseler kalmıştı ki Araz geriye çekildi.

Utanç duygusu vücudumu ele geçirirken ne yaptığımı fark ettim. Ellerimi hızla üstünden çekip başımı eğdim. Reddedilişimin ağırlığı altında ezilerek yerin yarılmasını ve içine girmeyi diledim. Kendimi tezgâhtan atıp ardıma bakmadan kaçacaktım ama hareketlenmemle Araz kollarını belime dolayıp bacaklarımın arasına bedenini sokarak beni kısırdı.

Gözlerine bakmadım ve nefes dahi almadan öylece durdum. “*Milaya*,” diye narin bir tonlamayla mırıldandığında kalbim içimde sessizce çatlayıp patlayan cam parçaları misali etrafa saçıldı. Bir elini boynuma sarıp deli gibi atan nabzımı okşadı. Başparmağını çeneme yerleştirip başımı geriye ittirdiğinde ondan daha fazla kaçamadım. Yüzündeki ifade kontrollüydü ama aynı zamanda pamuk ipliğine bağlı bir direncin ortasındaymiş gibi gözüktüyordu. “Sarhoşsun ve beni öpersen yarın sabah uyandığında pişman olursun. Bu ihtimali göze alamam.”

“Ayıldım bile.”

Tüm kararlılığıyla, “Seninle sarhoşken sevişmeyeceğim,” dedi. Sevişmek kelimesi arzumu körükledi. Bedeninin ağırlığını üstümde hissetme ihtiyacı duydum. Ona yanaşarak gözlerine baktığımda bunu istediğimi anlamasını sağlamaya çalışarak karşı çıktım.

“Öpüşsen olmaz mı?”

Bakışlarını yüzümde gezdirdi. Gözlerinde birden çok duygu vardı ama onları idrak edebilecek kadar kendimde değildim. “Olmaz, tadına bir kez varırsam içine girmeden duramam.”

Bütün ciddiyetiyle sarf ettiği kelimeler karşısında uyuştuğumu hissettirdi. “Damak tadına uymadığımı sanıyordum,” diyerek tanıştığımız geceye göndermede bulunduğumda Araz’ın dudağının kenarı minik bir kıvrımla şekillendi.

“Yalan söylemiştim. İlk günden beri gözüme fazla leziz görünüyorsun.”

Ellerimi beline yerleştirdim. Parmaklarımın ucuyla bedenindeki sert kasları hissetmeye başladım. Kendimi tutamıyor, ona dokunmak istiyordum. Boynumdaki parmakları seğirdi. “Yapma, *zlaya balerina*.” Beni diliyle durdurmaya çalışırken elleriyle baştan çıkarıyordu. Boğuk sesiyle, “Sen benim sonum olacaksın,” dediğinde ona inanıyordum.

Kahvenin hazır olduğunu belirtmek üzere öten makineyle geri çekildim. Ellerimi kendime saklayıp nefes almaya çalıştım. Araz bacaklarımın arasından sıyrılıp arkasını döndü ve kahve makinesine ilerledi. Uzaklaşmasını fırsat bilerek tezgâhın üstünden indiğimde nefes alamıyor, alevlerin içinde sıkışıp kalmış gibi terliyordum. Dönen başıma eklenen uyuşukluğum ve yanan tenimle mücadele edemiyordum. Ellerimi yüzüme bastırarak ilerlemeye başladığımda istediğim tek şey uyumaktı. Parmaklarımı sarı saçlarımın içinden geçirip mutfaktan çıktım.

Dengemi kaybederek sendelediğimde az ilerimde duran adamların düşersem tutmak üzere tetikte beklediklerini hissettim. Bu hallerine gülecek karşılık verdiğimde bana tebessüm ettiler. Dengemi sağladığım sırada adamların odaklandığı noktaya baktım. Araz ellerini ceplerine ilıstirmiş, korumalarına bakıyordu. Gözlerindeki hiddet bir bumerang gibi geri dönmüştü. Sağ elini kaldırıp savurduğunda adamların hepsi mükemmel bir uyumla bana sırtlarını döndü. Onları maruz bıraktığı harekete gözlerimi devirmeden edemedim.

Bana bakarak, “Kahveni içmeyecek misin?” diye sordu. Başımı hayır anlamında iki yana salladım. Sadece uzanmak istiyordum. Üzerimdeki büstiyer nefes almamı imkânsız bir hale getirmeye başlamıştı. İkinci kata geldiğimde kesilen soluğumla büstiyerin iplerini çekiştirmeye başladım. Başarısız olmam sonucunda sinirle homurdandım.

“Araz, sıkıştı bu üst,” diyerek yardım çağrısında bulunduğumda bana yaklaşan adımlarını iştittim. Sinirle bir şeyler mırıldanıp ardıma geçti. Büstiyerin iplerini sökmeye çalıştı ama başaramadı. Bu yüzden iyice öfkelenmeye başlamıştı. Beni kucaklayıp bir yere taşımaya başladığında başımı omzuna yaslayıp bulanana midem yüzünden ağzımı açamadım.

Beni yere indirmeye karar verdiğinde gözlerimi araladım. Odanın ortasında dikilmiş büstiyeri çekiştiriyordum ki komodinden çıkardığı bıçakla tekrar arkama geçti. Büstiyerin iplerini kestiğinde ani bir rahatlamayla soluklandım. Üzerimdeki büstiyeri yere attım ve az ilerimdeki şifonyere ilerledim. Çekmecelerden birini açıp içinden tişört aldım ve üstüme geçirdim. Fazlasıyla büyük gelen tişört sıcacıktı. Eğilerek çizmelerimi çıkardığımda az kalsın düşecek olmak küfretmemeye neden oldu. Bacaklarımı sarmalayan pantolonu uzun uğraşlar sonucu çıkarabildim. Tamamen hazır olduğuma karar verdiğimdeyse yarı kapalı olan gözlerimle kendimi yatağa attım.

“Kutsal.”

Araz’ın adımı seslenmesiyle olduğu noktaya döndüm. Bıraktığım yerde duruyordu ve rengi solmuştu. Az önceki öfkesinin kaybolmasına neden olan şeyi merak ettim. “Uyuyacağım, çık odamdan,” diye homurdandım bilinçsizce.

“Burası benim odam.”

Kaşlarımı çatarak hafifçe doğruldum ve etrafa baktım. Doğru söylediğini fark etmek şaşırma neden oldu. Gözlerim üzerimdeki kalçalarımı örten tişörte kaydı. Onun yatağında, onun kıyafetleriyle idim. Şimdi neden kokusunun bu denli yoğun olduğunu anlayabiliyordum. Mide bulantım artarken yüzümü ekşiterek bakışlarımı buluşturdum. Yarın bu hallerimden büyük utanç duyacağımı bilsem de şu an için dünya yansa umurumda değildi. Tek istediğim uyumaktı. Bu yüzden kendimi yatağa atıp buram buram o kokan yastığa sarıldım ve mırıldandım.

“İyi geceler, Morskoy.”

Bir cevap vermedi ya da ben bayıldığım için onu duyamadım.

Gecenin bir yarısı gözlerimi aralayarak kendime geldiğimdeyse yanımda yatan bedenini gördüm. Yüzüstü uzanmış, bir kolunu belime dolamış, beni bedeninin altına almıştı. Üzerimde hissettiğim ağırlık zorlayıcı ama bağımlılık yapıcıydı.

Yüzümdeki buruk tebessümle gözlerimi yumdum ve canavarımın kollarında uyudum.

XVIII. KATMAN

Araz

Ciğerlerime dolan kokusuyla gözlerimi araladım. Günün ilk ışıkları odamın içini aydınlatıyor, en önemlisi yanımdaki kadının teninde dalgalanıyordu. Gözlerimi kapatıp açtım ve yanımda uyuyan meleğin varlığından emin olmaya çalıştım. Kutsal, yastığıma dökülen altın sarısı saçları, kızarmış ve aralık duran dolgun dudakları, üzerine geçirdiği tişörtümle kollarımın arasındaydı. Ve gerçek olamayacak kadar mükemmel hissettiriyordu.

Kendime gelmeye çalışarak bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Kokusu ciğerlerimi istila etmiş, bedeninden yayılan sıcaklık vücudumu ele geçirmişti. Bedenini örten tek şeyin benim tişörtüm olması aklımın sınırlarını zorluyordu. Dün geceki sarhoşluğunu anımsamak tebessüm etmemi sağladı. Toksik oluşuyla tatlılık seviyesinde yeni bir boyut kazanmıştı lakin sadece sevimli hareketler sergilememiş, cüretkâr bir kadın haline gelmişti. Beni kendine çektiği an tüm irademi kullanmak, onu öpmemek için kendimle savaşmak zorunda kalmıştım. Dudaklarının tadını alabilmek adına bir ordu dolusu adam öldürebilecek olmama rağmen kendimi tutmuş, açıkçası hayatımdaki en büyük başarılardan birine imza atarak nefsi me sahip çıkmıştım. Kendimle gurur duyuyor ama aynı zamanda onu öpmediğim için fazlasıyla sinirli hissediyordum.

Talepkâr hamleleri bu kadarla sınırlı kalmamıştı.

Odamdayken büstiyerini kesmemden hemen sonra onu boğan o saçma kıyafeti yere atmış ve çıplak bedenine göz atmamı sağlamıştı. Bunun farkında bile olmayabilirdi ama görmüştüm. Belindeki minik gamzeleleri, sırtının muazzam kavisini, eğildiğinde değişen açısıyla göğüs çizgisini görmüş ve olduğum yere kök salmıştım. Hareket etseydim kendimi tutamazdım, o an denizcileri yoldan çıkarmak isteyen sirenler kadar büyüleyiciydi.

Yüzüne düşen bir tutam saç omzunun ardına ittirdiğimde tutamlarının yumuşaklığı tenimi karıncalandırdı. Ufak temasımla bana yanaşıp başını boynuma gömmeye çalıştı. *Milaya*, hayatıma sızıyordu. Her anlamda beni ele geçiriyor, beni ince parmaklarına dolayarak bir kukla misali yönetmeye çalışıyordu. İşin kötü tarafı ona izin veriyordum çünkü bir yanım çabasından keyif duyuyordu. Yanağına varla yok arası bir buse iliştirdiğimde elini kaldırıp tam kalbimin üstüne yerleştirdi. Bir an uyanıldığını zannetsen de son derece derin bir rüyanın içinde gibiydi. Onu izlemekten hoşnutluk duyarak dakikalarımı geçirdim.

Bazı şeyler farklıydı.

O mayına bastığı günden beri gözlerinde nefreti göremiyordum. Bana baktığında artık beni yıkmak ister gibi durmuyordu. Aksine gözlerinde saklamaya çalıştığı bir utanç vardı. Özellikle de çalışma odama girdiğinden beri. Çekingen, mahcup bir ifadeyle beni izlediğini gördüğüm her an umutlanıyordum.

Sanki kozasından çıkıyor, bir kelebeğe dönüşüyordu.

Onun bana doğru uçmasını istiyordum.

İç geçirip tavana baktım. Birkaç ay sonra yollarımızın ayrılması üzerine bir anlaşma imzalamıştık. Peki onu bırakacak mıydım? *Hayır*. Ona ayrılacağımızı düşündürtecek miydim? *Kesinlikle, evet*. Ne zaman pes edeceğini görmeliydim.

Telefonuma düşen bildirim sesiyle komodine uzandım. Ekranı baktığımda Ivan'ın *hallettim* mesajını gördüm. Ettiğim tebessümle cihazı aldığım yere geri bırakacaktım ki gelen aramayla durdum. Arayan kişinin ismine bakarken beklenmedik bir tehditle karşılaşmış gibi hissettim. Sese aldığım telefonla Kutsal'ı yastığa yatırıp kollarımı üzerinden çekerek doğruldum. Onu uyandırmamak adına balkona çıkarak cevapsız düşen çağrının üstüne basıp beni arayan kişiye geri döndüm. Soğuk hava bir an titrememe sebep oldu. Rusya'nın ayazını yemek saniyesinde bütün uykumu yok etmiş, ayılmama neden olmuştu. Saniyeler içinde cevaplanan aramamla tanıdık sesi işittim.

"Raz."

"Salazar?" Sesimden şaşkınlığımı esirgeyememiştim. "Bu şerefi neye borçluyum?"

Meksika kartelinin lideri Dominic Salazar sorum üzerine güldü. “Nişanın için tebrik etmek istedim. Yeni haberim oldu.”

“Teşekkürler,” derken uyuyan nişanlıma pencerenin ardından baktım ve evet, unvanının başına sahte kelimesini eklemeyecektim.

“Düğün hediyesi olarak Vera ile sizi evimizde ağırlamayı çok isteriz. Uzun zamandır teklifini düşünüyordum ve yüz yüze konuşmamızın iyi olabileceğine inanıyorum.”

Tek kaşım havalandı. “Öyle mi?”

“Evet,” diye açıkladı. “Biliyorum, daha önce iletişime girmem gerekirdi ama bazı sorunlarla boğuşuyordum. Eğer senin ve nişanın için de uygunsa sizi yarın gece ağırlamak isteriz.”

Sonunda ağıma takılmıştı.

Teklifini kabul ettim. “Uygundur. Ben de ne zamandır Meksika’ya gelmek istiyordum. Oradaki işleri en son iki yıl önce denetledim. Bu yüzden zamanlama mükemmel oldu.”

“Sevindim,” dedi Dominic Salazar. “Öyleyse yarın görüşürüz.”

Aramayı sonlandırmasıyla Hektor’a mesaj attım. Sırtışıma engel olmadım,ilmek ilmek ördüğüm planın meyvelerini toplama vaktim gelmişti.

Odaya girip yatağa adımladım ve uyandırmak için Kutsal’ın omzuna dokundum. Gözlerini yavaşça araladığında boşluğa bakar gibiydi. Uykusundan sıyrılamayarak bana tebessüm ettiğinde dolgun dudaklarında meydana gelen şairane güzellekle ben de güldüm. Sonra bir şey değişti. Beni yeni görüyormuşçasına gözlerini irileştirdi. Kaşları havalanırken yatığı yerden o kadar hızlı doğruldu ki bir an bana kafa atacak gibi oldu. Etrafa, ardından içinde bulunduğu yatağa baktı. Yorganı üstünden savurup ayağa kalktığı anda yerdeki kıyafetlerine ayakları takıldı. Dizlerine kadar erişen tişörtümü elleyerek bana korku ve şüpheyle baktı.

“Neden senin yatağındayım?” diye sorarken neredeyse bağırmişti. Doğrulup ona baktım. Benimle dalga geçiyordu, değil mi? Sarı saçlarının içinden geçirdiği parmaklarıyla dehşet dolu ifadesini bana çevirdi. “Biz,” derken sesi titremişti. “Yani dün gece bir şey mi?..”

“Hatırlamıyor musun?”

Sorum üzerine beti benzi attı. Açık kalan ağzıyla bana bakan kadın saniyesinde tüm modumu öldürerek beni öfkelen-dirmişti. Gözlerindeki

korku canımı sıkıyordu. Aklından geçen olasılıklara tahammül edemediği her halinden belliydi. Gerçekten benimle birlikte olma fikri onu bu denli iğrendirmiş miydi?

“Neyi hatırlamıyor muyum?” diye sorduğunda burnumdan soludum. Göğsümün altında bir şey acıdı. Kalbim olabilir miydi? Bir kırılma sesi duyuyordum. Derinden geliyordu. Parçalara ayrılan o şey her neyse fazla kullanılmadığı için unutulmuştu.

Kutsal’ın gözlerine baktım. “Endişe etme, aramızda hiçbir şey olmadı. Çok sarhoştun ve odama girip soyundun. Sonra da yatağıma yatıp uyudun.”

“Soyundum mu?”

“Kapa’ konuyu,” diye emrettim. Sert sesimle kasıldığını gördüğümde amacım onu ürkütmek değildi ama şu an ona bakmak bile bana zor geliyor, onu dün gece öpmememin ne kadar doğru olduğunu anlamamı sağlayan tavırları feci bir şekilde sinirlenmemi sağlıyordu.

Yanaklarındaki pembeliği gördüm. Utanç duyduğunu anladığımda bakışlarımı kaçırıp boğazımdaki düğümü ezmek isteyerek yutkundum. Elimdeki telefonu komodinin üstüne bırakırken konuştum. “Meksika’ya gitmemiz gerek. İki saate yola çıkmalıyız. Kendine çekidüzen verip bavulunu hazırlasan iyi olur. Fazla vaktimiz yok.”

“Meksika mı?”

Sorgulayıcı tonlamasıyla, “Evet,” dedim. Tavrımdan daha fazla soru sormasını istemediğimi anladığında eğildi ve yerdeki kıyafetleri topladı.

“Dün gece başına bela olduğum için özür dilerim.”

Sözlerinin ardından kaçarcasına odadan çıktı. Beni bir başıma bırakmasıyla yumruğumu sağımda kalan duvara geçirdim. Acıyan parmak boğumlarımla lanet ettiğimde kontrolsüz öfkemin arkasında saklanan diğer hisleri görmezden gelmeyi denedim. Bakışlarım yatağın yanındaki komodeye kaydı. Üstünde duran kitaba bakmak bile cinnetin kıyısından yuvarlanmamı sağlıyordu. Lacivert kapağın üstüne kazınmış altın rengi harflere, ardından Kutsal’ın giderken aralık bıraktığı kapıya baktım. İstedigi kadar kaçabilirdi ama Kutsal’ın da zamanı gelecekti. Aklımda onun için de mükemmel bir gösteri vardı. Oldukça karmaşıktı lakin dilediğimi her zamanki gibi almamı sağlayacaktı.

Çünkü hayatımda bir *Harzem* vardı.
Ve ben onu şah etmek istiyordum.

Kutsal

Yalan söylemiştim.

Dün gecenin her saniyesini hatırlıyordum. Özellikle de Araz ile az kalsın öpüşmemiz... O anı unutabilmemin mümkünatı yoktu. Fakat ona bunu belli edemezdim. Ben sarhoşken yaşananlar, tüm oyunu değiştirir ve kartları yeniden dağıtırdı.

Buna hazır değildim. Aldığım alkolle her şeyi bir kenara bırakarak kendimden geçmiş olmamın verdiği rahatlık ve arzuyla hareket etmiş olabilirdim ama aklıma eseni yapabilecek bir pozisyonda değildim. Henüz o aşamaya gelememiştik. Bundan önce kesinlik kazanması gereken durumlar vardı. Aksi bana da Araz'a da haksızlıktı.

Ayrıca utanmıştım.

Sarhoşken sergilediğim hareketler, konuşma tarzım, hepsi kafamı bir yere gömmek istememe neden oluyordu. Kendimi rezil ettiğime emindim. Ve o anları yok saymak istiyordum. Tek sıkıntı, o anları kendi içimde asla görmezden gelemeyecek olmamdı.

Araz'ın vücudunu üzerimde, ellerini boğazımda, nefesini tenimde hissetmiştim. Tüm gece onunla uyumuş ve bundan memnuniyet duymuştum.

Kafamı bir karpuz gibi patlatmak istiyordum. Zihnimdeki her şey o kadar iç içe geçmişti ki artık kimdim, kimlerleydim, kim için delirmiştim, bilmiyordum. Arapsaçına dönen hayatımın içinde kaybolduğumu hissediyor, çıkış yolunu bulmayı bırak, çıkmak için gerekli olan arzuyu bile içimde hissedemiyordum. O kadar bunalmış bir durumdaydım ki Araz'ın karşısına geçip direkt *Eylül Gürsoy'u nereden tanıyorsun* diye sormak istiyordum.

Bakışlarım yanımdaki adamı buldu. Telefonuyla ilgileniyordu. Uçağa giden yolculuğumuzda bir hayli sessizdi. Hatta direkt sabahtan beri çok sessiz ve mesafeliydi. Biraz da öfkeliydi. Onu bu kadar kızdırmam

artık bana bile şov gibi gelmeye başlamıştı. Acaba bu öfkesinin nedeni dün geceyi hatırlamadığımı söylemem miydi? Sabah gözümü yatağında, o tepemde dikilmiş bana bakarken açtığımda başka bir yol görememiştım. Biraz abartmış ve dramatikleşmiş olabilirdim ama sonuçta inandırıcı gözükmem gerekiyordu.

Omuzlarımı düşürüp bakışlarımı kaçırdım. Araba sarsıldığında yüzümü buruşturdum. Soğuk bir duş almış olmama rağmen hâlâ kendime gelememiştım. Sersem gibiydim ve bir daha uzun bir süre alkol almak istemiyordum.

Araz Meksika'ya gideceğimizi söylediğinde bavul hazırlamak zorunda kalmış ve yanımda bir tane bile sıcak havada giyilebilecek kıyafet olmadığını fark ederek Elena'dan yardım istemiştım. Odasına gittiğimde en az benim kadar kötü bir haldeydi. Hatta benden daha kötü bile olabilirdi. Akşamdan kalma oluşuna rağmen bana yardım etmiş, kendi kıyafetleriyle benim için bir bavul hazırlamıştı.

Gerçi kıyafetlerinin hepsi aşırı pahalı gözüküyordu ve onları giymek, başlarına bir şey gelmemesini sağlamak zorunda olmak beni geriyordu.

Uçağın kalkacağı piste geldiğimizde vakit kaybetmedik. Bizi karşılayan Araz'ın adamı ve pilotla selamlaştıktan sonra yanlarından ayrıldım. Uçağın içine girip kendimi deri kaplamalı krem rengi koltuğa attım. Konforlu seyahate alışmaya başlıyordum. Ve heyecanlıydim. Daha önce hiç gitmediğim ama her zaman gitmek istediğim Meksika'yı bu şekilde ziyaret edeceğimi düşünmemiştim.

Kaderin cilvesi bu ara sınır tanımıyordu.

Araz'ın uçağa girdiğini fark ettiğimde bakışlarımı buluşturdum. Bana doğru ilerleyip karşımdaki koltuğa oturdu ve aramızda duran masaya elindeki tabletiyle bilgisayarını bıraktı. "Uygun var mı?" diye sorduğunda bana bakmıyordu.

Esnememek için kendimi zor tutsam da, "Hayır," dedim.

"Güzel, sana öğretmem gereken şeyler var. Meksika'ya vardığımız da her şeyden bihaber ortalıklarda dolaşmanı istemiyorum."

Şaşırdım, Meksika'ya gitmemizdeki nedenin iş olduğunu biliyordum. Karşımdaki adamın neden beni bu konuya dahil ettiğini anlamıyordum. Bir tahminim vardı ve bu düşünce canımı yakıyordu, bana güveniyor olabilirdi. Belki de gerçekten onun tarafında olduğuma inanıyordu. Aksi

takdirde böyle beni bilgilendirmek istemezdi. Ya da ister miydi? Belki de bildiklerimle ne yapacağımı görmek istiyordu?

Araz tam bir muammaydı.

Neyi neden yaptığını asla anlayamıyordum.

Uçak havalandığında kabin görevlisi olduğunu düşündüğüm mavi gömleklili yirmili yaşlarındaki adam Araz'a kahve, bana da isteğim üzerine papatya çayı getirdi. Midem hâlâ bulandığı için siparişimden son derece memnundum. Bacak bacak üstüne atıp buharı tüten çayımı yudumladım. Sıcaklığı içimi ısıtırken bakışlarımı tabletiyle ilgilenen adama çevirdim. "Seni dinliyorum."

Başıyla yanındaki koltuğu işaret etti. "Gel yamacıma."

Söyleyiş tarzı gülmeme neden olsa da o gayet ciddiydi. Dudaklarımı birbirine bastırıp yerimden kalktım ve dediğini yaparak yanına oturdum. Başını çevirerek gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Bulaşacağımız kişiler," dedi saniyelerin ardından. Sesindeki bir şey bana kendimi sorgulattı, keyfinin kaçık olduğu ortadaydı.

Tabletin ekranında beliren kadınla adama baktım. Birbirlerine sıkıca sarılmışlardı ve yüzlerinde büyük bir gülümseme vardı. Gerçekten mutlu ve birbirlerine âşık gibi gözüküyorlardı. Adam oldukça yakışıklıydı. Kırklı yaşlarının ortalarında olmalıydı. Esmerdi ve büyük kahverengi gözleri vardı. Oldukça bakımlı gözüküyordu. Yanındaki kadınsa daha genç gibiydi. Beyaz teni ışıltıyordu. Kısa siyah saçları ve ela gözleriyle muazzam bir güzelliğe sahipti.

"Dominic ve Vera Salazar. Meksika'nın en büyük ve kazançlı kartelinin başında bu ikili var. Uzun zamandır onlarla anlaşmak istiyordum ama oldukça katı kurallara sahipler ve seçiciler. Aile yapısına değer veriyorlar. Birbirlerine çok âşık olduklarını iddia ettikleri için iş yaptıkları her şeyde sevgi olması gerektiğini düşünüyorlar." Araz'ın alay kokan sesiyle anladım, bunun saçmalıktan ibaret olduğunu düşünüyordu. "Biraz deliler. İş yapacakları insanları sınavı teste tabi tutmayı seviyorlar."

Son sözleri kaşlarımı çatmama neden oldu. "Yani dediğin gibi sevgiye ve aşka önem veriyorlarsa bizi bu konuda değerlendirebilirler."

"Aynen öyle. Bu yüzden orada olduğumuz süreçte birbirimiz için ölebilecekmiş gibi davranmalı, dünyanın en âşık çifti olmalıyız."

Kendi kendime mırıldandım. “Mükemmel.” Bakışlarını bana çevirmesini sağlayan sözleri dile getirdim. “Latinler fiziksel yakınlığı aşkın temeli sayıyorlardı, değil mi?”

“Evet,” deyip gözlerini kaçırdı. “Ama kendini bana dokunmak zorunda hissetme. Başka bir şekilde de onları gayet âşık olduğumuza ikna edebiliriz.”

Hata etmiştim. Sınırı geçmemek için çabalarken Araz ile aramıza yeni bir set duvar örmüştüm. Gerçekten bu kadar sorun edilecek bir şey mi yapmıştım?

Araz ekranı kaydırıp başka bir fotoğrafın gözlerimin önüne serilmesine neden olduğunda dikkatimi oraya vermeye çalıştım. Neredeyse bir saat boyunca kadının nelerden hoşlandığını ve onunla nasıl yakınlık kurabileceğimi anlatıp durdu. Evli çift Türkçe bildiği için şanslıydım, aksi takdirde bir süs bebeği gibi oturacaktım fakat yanımdaki adamın isteği bu değildi. Kadınla iyi anlaşmamı istiyordu; söylediğine göre anlaşmayı tamamlayabilmemizin en etkili yolu, Vera Salazar’ı etkilemekti. Bu işin başındaki asıl güç oydu ve bu tarz kararları da o veriyordu. Ona yakın olup gözüne girersem işi daha kolay ve çabuk halledebilirdik.

“Tam olarak nereye gidiyoruz?”

Tabletinin kilidini kapayıp arkasına yaslandı ve bana bakmadan cevap verdi. “Sinaloa’nın başkenti Culiacan’a. Normalde iş yaptığımız bir bölge değil, Salazar Karteli’ne ait ama yakında benim olacak.”

Bu denli hırslı olmasına inanamadım.

“Kariyer açısından zirvedesin gerçekten.”

“Yaptığım her işte en iyisi olmak isterim. Listenin başında değilsem...”

Elimi kaldırarak durdurdum onu. “Tahmin ediyorum, listenin başında değilsen sıralamayı değiştirmek için elinden geleni yaparsın.” Sözünü tamamlamaya çalışarak bilmiş bir tavırla konuştuğumda başını hafifçe iki yana sallayıp tezimi yalanladı. Gözlerimin içinden ruhuma doğru fırlıyordu.

“Bir numara değilsem direkt listeyi yakarım ki karşılaştırılabileceğim bir seçenek kalsın.” Cüretkârlığı ürpermeme neden oldu. Herkese ve her şeye kafa tutabilirmiş gibi davranması özgüveninden değil, kendinin

farkında olmasından kaynaklanıyordu. Yapabileceklerinin bilincindeydi. “Daha öğreneceğin çok şey var,” diyerek doğruldu.

Evet, bilmem gereken şeyler vardı.

Hatta liste oldukça kabarıktı.

Bazen ben de o sayfaları aleve vermek istiyordum. Cevaplarımın karşıma geçmelerini ve beni selamlamalarını umuyordum lakin bu isteklerimi elde etmem zordu. Çünkü sorularımı yönlendirebileceğim bir muhatabım yoktu. Şimdiyse yanımdaki adamın zihnini kurcalamak, ne yapmaya çalıştığını öğrenmek istiyordum. “Birkaç ay sonra hayatından çıkıp gidecek bir kadına neden bu kadar çok bilgi veriyorsun?” Dudağımın kenarı kıvrıldı. “Yoksa bir yanın gitmemi istemiyor mu? Eğer öyleyse söyleyebilirsin.” Başımı hafifçe yana yatırıp doğruca gözlerinin içine baktım. “İsrar edersen kalabilirim.”

Araz, felaket.

Benim felaketim.

Okyanus gözlerine yerleşen fırtına ruhumda filizlenen çiçeklerin yapraklarını savurdu. Tatlı bir telaş kapladı benliğimi. Yavaşça, işkence etmek ister gibi bana yaklaştı. Bedenini üzerime eğdi. Yüzlerimizin arasındaki mesafe azaldıkça cesaretim kırıldı. Kalbim bedenimi yırtarak çıkmak ister gibi şiddetle atıyordu.

“Hayırdır?” diye sorguladı beni. “Arkana bakmadan kaçmak istemiyor musun benden?”

“İstemediğimi anlamadın mı?”

Histerik bir tebessüm etti. “Anladığım birçok şey var ama hislerin ve düşüncelerin o kategoriye dahil değil.”

Kan kusar gibi konuşmuştu. İçimde bir öfke yeşerdi. Bakışlarımı kaçırıp gürültülü bir soluk verdim. Araz dakikalar önce çıkardığı ceketine uzandı. Bir kutu çıkarıp görüş alanıma sunduğunda negatif hislerimde bir çelişki yarattı. Kutuya bakarken kaşlarımı çattım. “Bu da ne?”

Kırmızı kutuyu araladığında karşıma çıkan görüntüye inanamadım. *Cartier* marka alyanslar doğruca bana bakıyordu. İki de beyaz altındandı ve biri pırlantalarla süslüydü. Aralanan dudaklarımı kapatamadığımda Araz’ın sesini işittim. “Sen hatırlamıyorsun tabii ama dün geceki kızlar sağ olsun, nişanlı bir çifti oynayacaksa gerekli materyallere sahip olmamız gerektiğini hatırladım.”

Araz pırlantalı alyansı alıp kutuyu bir kenara koydu. Elimi uzatmamı beklediğini fark ettiğimde önce yüzüğe, ardından gözlerine baktım. Kanıma sızan telaş mıydı yoksa heyecan mı, ayırt edemedim. Elimi uzattığımda boş yüzükparmağıma geçirdiği halkaya bakarak boğazımda oluşan yumruyu yok etmeye çalıştım. Bir elimde alyansım, diğerinde safir yüzüğümle gerçekten evli bir kadına benziyordum.

Şık tasarımı gözlerimi dolaştırdıktan sonra doğruldum ve kutunun içindeki diğer alyansı alıp Araz'a baktım. "Elini uzat," diye mırıldandığımda şaşırdı. Yine de beni reddetmedi. Alyansını parmağına geçirdim. Uzun parmaklarındaki halka, onun bana ait olduğunu söylüyordu. Teoride bu anlama gelen sembolik simge içimde bir şeyi cız ettirmişti. Yüzüğü parmağıma takarken fark ettiğim detayı dile getirirken gözlerimizi birbirinden ayırmadım. "Alyansların içinde neden isimlerimiz yazıyor?"

Benim alyansımın içinde Araz, onunkinde ise Kutsal yazıyordu. Doğru gördüğüme emindim. "Yüzükleri alması için Ivan'a emir vermiştim," diyerek omuzlarını silkti. "Herhalde aklınca böyle bir jest yaptı."

Külahıma anlatmak ister miydi?

Ivan böyle bir jest yapamazdı, yürek yememişti. Yine de inkâr etmesine karşı ağzımı açmadım. Alyansımı okşayarak arkama yaslandığımda konuyu değiştirdim. "Bu arada anlaşımdan sonra hemen dönecek miyiz?"

"Büyük ihtimalle, neden?"

Omuzlarımı silktim. "Hiç, sadece Meksika'yı hep merak etmişimdir."

"Sahi, bu Meksika'yı ilk görüşün olacak."

"Olsun, belki bir gün yine gelirim." Damarına basmak, onu şu oyunbozan halinden çıkarmak istedim. "Belki kocamla gelirim hatta. Balayına."

Bana öyle bir baktı ki içindeki kıskançlığı saklamaya çalışmadı bile. İfadesindeki sertlik ve korumacı tavır, apaçık gözüküyordu. İçimde itiraf etmekten kaçındığım bir memnuniyet dalgası yükseldi.

"Kocanla?" dedi vurgulayarak.

"Evet. Sahte nişanlımla geldiysem gerçek kocamla da gelebilirim."

"Madem bu kadar istiyorsun," dedikten sonra meydan okurcasına baktı bana. Ve ağzımı kapatmak ister gibi aklımı aldı başımdan. "Geri döndüğümüzde nikâhı kıydırırız."

Açık kalan ağızımla cesaretine hayran kaldım.

Araz koltuğunu yatırıp arkasına yaslandı. “İzninle biraz uyuyacağım,” dedikten sonra gözlerini yumdu. “Dün gece bir baş belası yüzünden gözüme uyku giremedi.”

Ona bir tane yapıştırmak istedim. Benim yıllardır deneyimlediğim en güzel uykuydu. Kendisi yanımda yattığı için rahat edememişti yani, öyle mi?

Ona sırtımı dönerek ben de gözlerimi yumdum. On iki saatlik uçuşumuzun bir asır gibi hissettireceğini düşünmeye başlıyordum. Araz Vladimir, beni normalden daha fazla sinir eden bir ruh hali içindeydi.

Yedi saatlik bir uykunun ardından zombi gibi hissederek gözlerimi açtım. Berbat bir halde olduğuma emindim, kendimi iğrenç hissediyordum. Araz çoktan uyanmıştı ve telefonda biriyle konuşuyordu. Tüm uçaklarında internet vardı. Bu yüzden işten kurtulabildiği bir zaman aralığını gökyüzünde bile bulamıyordu.

Kendime gelmeyi planladım ve oturduğum koltuktan kalkarak ensemi ovaladım. Uçağın kanat kısmında kalan geniş lavaboya girerek aynadaki yansıma baktığımda karşılaştığım manzara ile kendi kendime söylendim. Birbirine giren saçlarımı parmaklarımla hızla düzeltmeye çalıştım. Uzun ve derin bir uyku çekmiş, bunun sonucunda da gözlerimin kızarmasına neden olmuşum. Soğuk suyu açarak yüzümü defalarca kez yıkadım. Meksika sıcak olacağı için Elena beni elbise giymek zorunda bırakmıştı. Üstüme aldığım uzun kürkle evden çıkıp pist alanına gelene kadar hipotermi geçirmemi engellemiştim.

Beyaz kumaş elbisenin askılarını düzelttim. Lavabodan çıkıp çantamı aldım ve yine tuvalete girdim. Dişlerimi fırçalayıp hafif bir makyaj yaptıktan sonra parfümümü sıktım. Daha iyi görüldüğüme karar vererek koltuğuma döndüm.

Donatılan masayı görmem acıkmama neden olduğunda hızla Araz'ın karşısındaki koltuğa oturdum. Ellerimi birbirine sürterek ağızımın suyunu akıta akıta tabaklara bakarken üzerimde hissettiğim gözlerle başımı doğrulttum. Gülümsemesini saklamaya çalışarak sertçe yutkunup tabletinin

ekranına bakmaya devam ettiğinde bacak bacak üstüne attım. Önüme bırakılan portakal suyundan büyük bir yudum aldım.

Küçük bir dilim kızartılmış ekmeğin üstüne labne ve çilek reçelini sürdükten sonra tek hamlede ağızma atarak çiğnemeye başladım. Beni izleyen adamın lacivert gözlerinden bir ışıltı geçti. “Sen az önce tatlı ve tuzluyu birlikte mi yedin?”

Çoğu insan bu karışımın pek hoş olmadığını söylerdi lakin ben hayranıydim. Küçük ekmeklerden birini aldım ve az önceki işlemi tekrar uyguladım. Özenle hazırladığım kombinasyonu karşımdaki adama sundum, ona doğrulttuğum nimeti fark etmesiyle kaşlarını çatı. Gözlerimi devirmeden edemedim. Zehir görmüş gibi bakmasına inanamayarak sızlandım. “Aç ağızını. Pişman olmayacaksın, söz.”

Merakına yenik düşerek eğildi ve elimi kavradı. Ekmeği alıp çiğnemeye başladığında beni bırakmadı. Alaycı bir mizacı vardı lakin hakkımı da vermek ister gibiydi. “Fena değil.” Yüzümü kaplayan gülümsemeyle başımı dikleştirdim.

“Söylemiştim.” Elini çekip arkasına yaslandı. Gözlerini ayırmadan beni izlediğini fark ederek kaşlarımı çatıtm. “Niye bakıyorsun öyle?” Sorum üzerine başıyla hazırladığım ekmeğin üstü labneyle reçeli işaret etti.

“Onu bana versene.”

Gözünün içine bakarak ekmeği tek seferde ağızma atıp çiğnemeye başladığımda yüzünde sahte bir kırgınlık belirdi. Tek kelime etmeden başını eğerek tabletinin ekranına bakmaya başladı. Bir dilim daha hazırladım. Ekmeği ona doğrulttuğumda uzattığım lokmayı elimden yedi.

Keyfi biraz da olsa yerine gelmiş gibiydi ve bunun nedenini merak ettim. Mavi gözlerimi sağımda kalan küçük pencereye çevirdim. Yumuşak pamukları anımsatan bulutların arasından sıyrılan güneş ışınları iç geçirmeme neden oldu.

“Bir hayvan olsaydın ne olurdun?”

Sorum üzerine Araz bana baktı. “Bilmem,” deyip bir an sessizleşti ve düşünür gibi bakışlarını kaçırdı. “Kurt olabilir.”

Ona uyuyordu.

“Ya sen?”

“Kuş olmak isterdim.”

Gökyüzü bana her zaman ihtimaller denizi gibi gelirdi. Özgürlüğün temsili gibiydi. Bu yüzden kuş olmak ve dileğimde uçmak isterdim. Kim-senin dalına konmadan, kendi kanatlarımla var olmayı dilerdim. Bunca zamandır esaret altındaydım. Erdem amca bir daha benimle iletişime geçmemişti. Belki de artık onun tarafında olmadığımı hissetmiş veya bir şekilde anlamıştı. Aklından geçenler umurumda değildi lakin beni düş-man bellemesini istemiyordum. Daha ondan öğrenmem gereken gerçek-ler ve açığa çıkarmak zorunda olduğum sırlar vardı.

Bakışlarımı karşımdaki adama çevirdim. Bütün ciddiyetiyle işine odaklanmasını izledim. Ardından sıkıldığımı fark ederek huysuz bir ta-vırla mırıldandım. “Ne kadar yolumuz kaldı?”

“Maksimum iki saat.” Ekranı kaydırıp konuşmaya devam etti. “Rusya ile Meksika arasında dokuz saat fark var. *Jet-lag* olabilirsin, garipseme.” Uyarısıyla başımı salladım. Dirseklerimi masaya yaslayarak ona bakmaya devam ettim.

“Peki inince direkt bahsettiğin insanlarla mı bulaşacağız?”

Ekran kilidine basıp gözlerimizi buluşturdu. “Hayır, sana şehri gez-direceğim, sonra da bizim depolardan birine uğrayacağız.” Masanın üs-ründe duran telefonunu ellerinin arasına aldı. “Salazar çiftiyle yarın bu-luşacağız.”

Şehri gezdireceğini söylemesi heyecanlanmama yol açarken bunun ifademe yansımaya engel olamadım. Fark etmiş olmalıydı ki yüzünde oluşan tebessümle bana baktı. “Seviyor musun Meksika’yı?” diye sordum saf bir merakla.

“Favorim değil ama yine de severim.”

“Favorin neresi?”

“Fransa ve Rusya.”

“Neden?”

Dudağının kenarı kıvrıldı. “Kadınları çok güzel de ondan.”

Çeneme saplanan ağrıyla dişlerimi sıkığımı anladım. İsteddiği hazzı ona yaşatmamak üzere gülümserken başımı salladım. “Doğru söylüyor-sun,” dedim sinirden bir yay gibi gerilirken. “Özellikle Rusya. Sarışın dolu falan, tam senlik.”

Gözlerimizi birbirine mühürledim. Tebessümünün genişlemesine izin vermemek için büyük bir direnç sergilediğini görmek öfkemi harladı. Başını sallayarak arkasına yaslandı. “Tabii, boşuna Rusya’ya taşınmadım.”

Tek kaşım havalandı. Bakışlarım parmağındaki alyansa kaydı. Artık Rus veya Fransız kadın bulması zor olurdu. Çenemi kapalı tuttum. Hem de tam iki saat boyunca. Uçak piste indiğinde kemerimi çözerek oturdum koltuktan kalktım. Bacaklarım uyuşmuştu. Araz’la uçaktan indik. Sıcak ve nemli havaya hayret ettim. Az ilerimizde kalan yeşil cipin içinden inen Araz yaşlarındaki adamı gördüm. Siyah pantolonun üstüne geçirdiği gri tişört yapılı vücudunu ve dövmelelerini gözler önüne seriyordu. Uzun kahverengi saçlarını ufak bir topuz haline getirmişti. Kollarını iki yana açarak yüzündeki gülümsemeyle bağırırdı.

“*Mi querido amigo*.”

Hızla koşup yanımdaki adama sarıldığında Araz gözlerini devirdi. Geriye çekildiğinde kahkaha attı ve aksanlı, yarım yamalak Türkçesiyle konuştu. “Sonunda gelebildiniz. Saatlerdir bekliyorum.”

Bakışlarını benimle buluşturduğunda gözleri irileşti. Yüzünü kaplayan gülümsemedeki hayranlık tebessüm etmeme neden oldu. İspanyolca bir şeyler mırıldansa da onu anlayamamıştım. Bunu fark etmiş gibi Türkçe konuştuğunda iltifatıyla keyiflendim. “Bu güzellik de kim?”

Araz arkadaşının sorusunu uyarıcı bir tonlamayla yanıtladı. “*Mi mujer*.”*

Ne dediğini anlamamak hoşuma gitmemişti. Karşımdaki yabancı şaşkınlıkla afalladığında merakım şahlandı. Aldığı cevap hayrete düşmesine neden olmuştu. Araz elini belime yerleştirerek beni kendine doğru çekti. Bizi tanıştırmak istemese de kendini mecbur hissetmiş olmalıydı ki, “Kutsal,” diyerek beni takdim etti. Arkadaşı şaşkınlığını bir kenara bırakarak yüzündeki gülümsemeyle elini uzattı.

“Ben de Rafael. Kartelinizin Meksika ağıyla ilgileniyorum. Bir nevi buralar bana emanet.” Bu denli hayat dolu olması modumu yükseltmişti. Tanışalı saniyeler olmuştu lakin neşesine kapılmamak mümkün değildi. Ardındaki arabayı işaret etti. “Hazırsanız gidelim.”

* (İsp.) Sevgili dostum. (y.n.)

** (İsp.) Karım. (e.n.)

Rafael arabaya ilerlemeye başladığında intikamın soğuk yenen bir yemek olduğunu hatırladım. Öç almak isteyerek başımı geriye attım. Gözlerimiz buluştuğunda iç geçirerek tebessüm ettim.

“Ne bu hareketler?”

Sesine yerleşen öfke neşemi yerine getirdi. “Hiç, Latin erkekleri de bayağı iyi oluyormuş.”

Gerilmesi sadece saniyeler sürmüştü. Kasılan çenesini fark etmek keyiflenmeme neden olurken sarı saçlarımı savurup ellerinin arasından sıyrıldım ve arabaya doğru hızlı adımlarla ilerledim.

Yeşil, üstü açık cipin, siyah büyük borularından yardım alarak arka koltuğa kurulduğumda esen rüzgâr saçlarımı dağıttı. Araz öndeki yolcu koltuğuna geçti. Rafael arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Radyodan yayılan İspanyolca şarkı ve yüzüme değen güneşle gülümsememe engel olamadım. Her ayrıntıyı ezberlemek istercesine etrafa baktım. Rafael müziğin sesini son ses açıp şarkıya eşlik etmeye başladığında neşesi kıkırdamama neden oldu. Bir yandan arabayı kullanıyor, diğer yandan dans ediyordu. Yolcu koltuğuna yayılmış adam homurdanarak bakışlarını kaçırdı. Bu enerji onun için fazlaydı. Rüzgâr salaş gömleğini havalandırıyor, siyah saçlarını dağıtıyordu.

Uçuşan sarı saçlarımı dizginlemeye çalışarak tutamlarımı sağ omzuma aldım. Şehrin sokaklarına karışmaya başladığımızda dikkatimi tekrar gördüklerime verdim. Bir göl üstüne kurulan köprüden geçtikten sonra dar bir yola girdik. İki yanımda da uzun duvarlarla çevrelenmiş iki katlı evler vardı. Ağaçlarla süslenmiş yollarda yürüyen insanlar günlerini verimli kılmak üzere oradan oraya koşuşturmakla meşguldü. Beyaza boyanmış iki katlı bir evin önünden hızla geçtiğimizde bahçede oynayan çocukların kahkahalarını işittim. Rafael hızla sola dönüp hafifçe savrulmamıza neden oldu. Oldukça lüks ve büyük bir evin önünden geçtiğimiz sırada konuşmasını işittim. “Burası Culiacan’ın en güvenli ve pahalı yeridir. *Cunada*, daha önce Meksika’ya gelmiş miydin?”

Hitap şeklini anlayamamak kaşlarımı çatmama neden oldu. Araz kafamın karıştığını fark ederek, “Sana yenge diyor,” diye açıklamada bulundu.

“Hayır, bu ilk gelişim.”

“O zaman kısa bir şehir turu atalım.”

“Tako da alalım,” dedi Araz. “Kutsal sever öyle şeyleri.”

Rafael onu onaylarken sahte nişanlım dikiz aynasından beni izliyordu.

Pembe çiçeklerle süslenmiş ağaçların önünden geçtiğimiz sırada gözümüne çarpan kafeyle başımı dikleştirdim. Van Gogh isimli kafenin duvarları maviye boyanmıştı. Kapının önünde duran masalara oturmuş sohbet eden gençler benim yaşlarımdaydı.

Sarıya boyanmış şeritlerle dörde ayrılan kavşağın önüne geldiğimizde sağa döndü. Yine yeşil bir gölün önünden geçiyorduk. Solumuzda kalan kırmızı tabelalı benzinlikten başka bir şey yoktu etrafta. Saniyeler sonra görüş alanıma girmeye başlayan evler, az öncekilere kıyasla oldukça normal ve sıradandı. Yolun solunda büyük bir park vardı. Rafael sağa dönüp çarşı olduğunu düşündüğüm işlek ve kalabalık bir alana girdiğinde nereye bakacağımı şaşırmıştım.

El Café de Rico yazan büyük bir kafe görüş alanıma girdi. Sıra sıra dizilmiş mekânlar kırmızı ve mavi renkli tabelalarla süslenmişti. Yolun sonunda kalan, diğerlerine nazaran daha büyük dükkânın önünde durduğumuzda tabeladaki yazıyı okudum.

Tacos de Luna.

Sanırım burası bahsettikleri takoları yiyeceğimiz yerdi.

Rafael ve Araz ile arabadan indiğimde birkaç adım ötemizde kalan dükkâna baktım. Sokağa açılan büyük camdan alınan siparişlerle dakikalar içinde takonuzu alabiliyordunuz. Araz ile arkadaşı sipariş vermek üzere camın ardında kalan esmer kadınla konuşmaya başladıklarında işittiğim sözlerle başımı eğdim.

Elbisemin eteğini çekiştiren küçük kız, dilini bilmediğimi fark etmeden bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Elinde tuttuğu ve bilezik olduğunu tahmin ettiğim takıları sallayarak derdini ifade etmek üzere konuşmaya devam ettiğinde başımı iki yana sallayarak mırıldandım. “Seni anlayamıyorum.”

Çaresizliğimi fark etmiş gibi duraksayıp gözlerini üzerimde gezdirdi. Araz, insanı hayran bırakan düzgün aksanıyla küçük kızla konuşmaya başlamıştı. Sarı saçlarını toplamış, ince yapılı küçük kız onunla muhatap olmaktan mutluluk duymuş gibi gülümsedi. Elindeki bileklikleri sallayarak bir şeyler söyledi. Araz, tercüme yapmak üzere bakışlarımızı

buluşturduğunda yüzünde bir tebessüm vardı. “Bilekliklerinden birini alırsan onu mutlu edeceğini söylüyor.”

İştiklerim karşısında kalbimin eridiğini hissettim. Büyük kahverengi gözleriyle bana bakan kıza döndüğümde Araz bir şeyler mırıldandı. Bunun üzerine kız seçtiği bilekliği bana uzattı. Eğilerek el yapımı olan takıyı aldım ve kıza bildiğim tek İspanyolca kelimeyle karşılık verdim. “*Gracias*.”

Araz cebinden çıkardığı parayı küçük kıza vererek göz kırptı. Kız bir şeyler söyleyerek parayı aldığı anda heyecanlanmıştı. Koşturarak yanımızdan uzaklaşıp kalabalığa karıştığında elimde duran bilekliği inceledim. S şekline benzeyen altın rengi bir yıldı bu. Kuyruğunun olması gereken yerde bir başı daha vardı. Oldukça zarif ve güzel gözüküyordu. Araz bilekliği parmaklarımın arasından aldı. “Bu sembol, Tanrıların annesi olarak bilinen Katman’a ait. Yeniden doğuşu simgeler.” Takıyı zorlanmadan bileğime takmıştı. “Kız özellikle bunu takmanı istediğini söyledi.”

Yeniden doğuş.

Bilekliğe bakarken bunun bir rastlantı olduğuna inanmadım. Belki biraz fazla mistik gelecekti ama ihtiyacım olan şeyin tam olarak bu olduğunu düşünüyordum. *Farkındaydım*, bende değişen bir şeyler vardı. Erdem amca ile kulübede geçirdiğimiz günden, Eylül ile Araz’ın fotoğrafını görmemden beri hâlâ bir şeyleri arşınlasam da önceliği kendime vermeye başlamıştım. *Benim düşüncelerim, benim hislerim, benim kararlarım.* Araz’a baktım. *Benim isteklerim.*

Bakışlarım kalabalık sokakta kaybolan kıızı aradı. Belki de içine düşüğüm karmaşayı hissetmişti. Uçuk bir ihtimaldi lakin seçiminin doğruluğu bana inanç aşılamıştı.

Araz, Rafael’in uzattığı siyah sepetlerden birini aldığı anda görüş alanıma giren takolarla heyecanlandım. Dükkânın önünde duran masalara oturduk. Bilekliğimi düzelterek bol malzemesiyle iştahımı kabartan küçük atıştırma parmaklarımın arasına aldım. Beni dikkatle izleyen adamın bakışlarının yarattığı ağırlığı umursamadan dişlerimi sert kabuğa geçirdim. Ağzımda çırtıdayan hamurun lezzetiyle gözlerimi yumdum. Mırıldanarak bakışlarımı araladığımda yüzlerindeki gülümsemeyle beni izleyen ikiliyi buldum. Rafael erkeksi bir kıkırtıyla Araz’a döndü.

* (İsp.) Teşekkür ederim. (y.n.)

“İştahlı kadın iyidir, der annem. Cebine zarar verir ama kalbini doyurmuş.”

Mantığını tam kavrayamadım lakin bu benzetmenin onların kültürlerine ait bir şey olduğunu düşündüm. Araz yüzündeki gülümsemesiyle iç geçirip bakışlarını üzerimde dolaştırdı. Odağını kendi takosuna verdiği mideye indirdiğim üç takonun ardından baygınlık geçirmek üzere olduğuma karar vererek arkama yaslandım. Ellerimi silerek derin nefesler almaya çalıştığımda Araz doyduğuma emin olmuş gibi arkadaşına bir şeyler söyleyip ayaklandı.

Onları takip ettim. Arabaya binmek üzere kaldırımda yürümeye başladığımızda işittiğim müzik sesiyle ruhumda bir neşe baş gösterdi. Tok bir kadın sesinden yayılan İspanyolca şarkı, uzun zamandır duymadığım bir hazla bedenimi dört bir yana savurmak istememe neden oldu. Adımlarımı yavaşlatarak müziğin geldiği noktayı bulmaya çalıştım. Bakışlarım az ilerimizdeki kalabalıkta duraksadı. Uzun saçlı bir adamın gitarın tellerini döven parmaklarından yayılan melodiler hem huzurlu hem acı vericiydi. Yanında duran kadın gözlerini yummuş, her hücreleriyle hissettiği şarkıyı mırıldanıyordu. Adımlarım onları bulmaya başladığında efsunlanmış gibiydim. Çekimlerine karşı koyamıyor, kendimi müziğin ritmiyle sarmak istiyordum. Bileğimde hissettiğim elle omzumun ardına baktığımda Araz, “Bana ayak uydur,” dedi.

Bedenimi hızla kendine çektiğinde afallamama müsaade etmedi. Göğsüne çarpımama neden olarak aklımı başımdan aldı. Hayretle mırıldandım. “Şaka yapıyor olmalısın.” Güçlü kolları bedenimi sardı. Kalbimin deli gibi atmasına neden olan varlığından yayılan akım vücudumda bir titreşim yarattı. Başını iki yana sallayarak gülümsediğinde alaycılığına eklenen cazibesine direnemedim.

“Oldukça ciddiym.”

Bileğimdiki elini avuç içime kaydırarak benimle dans etmeye başladığında kendimi tutamayarak kıkırdadım. Bu onunla etrafımızdaki insanları yok sayarak ettiğimiz ikinci danstı. Bize bakan gözleri hissediyordum. Nidaları duymamaksa mümkün değildi. Araz ellerimi ittirerek aramıza mesafe koyduğunda sol ayağımı öne atarak kendi etrafımda döndüm. Salsa yapmaya başlamamız ve kendimizi tamamen şarkıya kaptırmamız saniyeler sürmüştü.

Yüzündeki tebessüm genişlediğinde beni döndürüp göğsüne yasladı. Büyük eli karnımın üstündeydi. Beni kendine çekip bedenlerimizi sallamaya devam ettiğinde başımı geriye atarak uyum sağladım. Ellerini ittirip tekrar kendi etrafımda döndüm. Yüz yüze gelmemize neden olduğumda sağ ayağımı ardıma atarak bana doğru gelmesini sağladım. Etrafımızda bir daire oluşturan kalabalığı fark ettim.

“İnsanlar delirdiğimizi düşünüyor olmalı.” Ellerimi ensesinden başlayarak omuzlarına, ardından göğsüne indirdim.

“İnsanları bilemem,” diyerek belimi kavradı ve beni kendine çekti. “Ama beni delirttiğin kesin, *milaya*.”

Ellerimin altında gerilen bedeni içimdeki ateşi harladı. Kollarım boynuna dolandı. Birbirine karışan nefeslerimizle bakışlarımızı mühürlediğimizde dokunduğu yerlerde buz yanığı oluşuyordu. Beni yavaşça geriye doğru yatırdığında kollarımı ondan ayırarak belimdeki elinin düşmeme izin vermeyeceğinden emin bir şekilde boşlukta kayboldum. Şarkı aniden değişti ve daha yavaş bir ritme geçti. Bize eşlik etmeye başlayan diğer çiftleri gördüm.

Araz hızla beni doğrultup saçlarımın savrulmasına neden olduğunda kendimi bir pamuk kadar hafif ve bir kuş gibi hür hissediyordum. Araz belimdeki eliyle beni çevirip kollarıyla bedenimi sardı. Sırtım göğsüne yaslanırken kulağıma dans ettiğimiz şarkının nakaratını fısıldadı. “*Sólo te ruego que me des, una noche de amor. Sólo pido una noche más, que me vuelvas a engañar.*”

Ne dediğini anlamadım ama sesinde hüznün vardı. Boynuma bıraktığı öpücükle dünyamı tersyüz etti. Tüm hücrelerimde hissettiğim o buse en derinimde, ışık olmayan bir karanlığın içindeki yere dokunmuştu.

Ellerini belimden çekti ve kolunu omzuma attı. Dansımızı sonlandırarak beni caddeye doğru çektiğinde sorguladım onu. “Bu neydi şimdi?” Saçımın bir tutamını parmağına doladı.

“Dans etmek istediğini fark ettim. Meksika’ya gelip salsa yapmadan gitmek olmazdı.”

Başka bir motivasyonu olduğunu düşünmeme fırsat bırakmadan arabanın önünde durmamızı sağladı. Benim için kapımı açtığında

* (İsp.) Sana tek yalvardığım, bir gece daha âşık olmamız. Beni bir geceliğine tekrardan kandırmanı istiyorum. (y.n.)

Meksika'daki Araz ile Rusya'daki Araz arasında büyük farklar olduğunu gördüm.

Tekrar arabaya binip yola koyulduk.

Dikiz aynasından gözüme çarpan araçla kaşlarımı çattım. Aramızdaki mesafeyi korumaya çalışırcasına dikkatliydi. Rafael sola döndüğünde siyah aracın da peşimizden geldiğini görmek tedirginleşmemi sağladı. Paranoyaklığımın üstümde olduğunu düşünmek istiyordum fakat durum bundan daha fazlasını barındırıyor gibiydi. Emin olmak isteyerek sessiz kaldım lakin aracı görüş alanımdan çıkarmadım. Rafael تنها sokak aralarına girmeye başlayarak şehir merkezinden uzaklaştı. Manzaram büyük bir değişime uğradı. Tehlikeli olarak nitelendirebileceğim sokak başlarında silahlı adamların beklediği yollar iyiye işaret değildi.

Şehrin iki yüzü vardı. Biri festival tadındaydı. İnsan büyüüne kapılmadan edemiyordu. Diğer tarafsız korkutucu ve karanlıktı. Zikzak çizerek ara sokaklar içinde kaybolmaya başladığımızda dikiz aynasından geriye baktım. Siyah aracın hâlâ arkamızda olduğunu görmek emin olmamı sağladı. *Takip ediliyorduk.*

Sokak aralarından çıkıp yine bir köprü'nün üstünden geçtiğimizde gözüme çarpan tabelayı okudum. İngilizce Tamazula Nehri yazıyordu. Uzun nehir şehri kuşatmış gibiydi. Berrak suyun üstünde ışıldayan güneş rahatlatıcıydı. Ardımızdan gelen araç bütün sınırlarımı germeseydi bu anın keyfini çıkartabilirdim. Öne doğru kayıp iki koltuğun arasından uzandım. "Sanırım takip ediliyoruz."

Araz gözlerini gölgeleyen güneş gözlüğünü sıyırdı. Yüzündeki tebesüm afillamamı sağladığında kendimi salak gibi hissettim zira takip ettiğimiz farkındaydı. Gözlüğünü tekrar takip başını bana doğru döndürdü. "Salazar'ın adamları. Uçaktan indiğimizden beri peşimizdeler. Böyle durumlar da prosedürdür. Onları görmezden gel ve bana yakın dur."

Geri çekilip arkama yaslandım, şimdi neden Araz'ın dakikalar önce benimle dans edip öylesine yakın davrandığını daha iyi anlıyordum. Bizi izleyenler Salazar'ın adamlarına bir şov sergilemişti. Bunun neden canımı sıkıyorsa bir muammaydı.

Dakikaların ardından nehrin kenarında kalan büyük bir deponun önünde durduk. Gri binanın üstüne çizilmiş duvar yazılarına baktım. Kartelin sembolü dört bir yana karalanmış, alanları damgalanmıştı. Siyah araç oldukça geride kalmış, onların arazisine girmeye cesaret edememişti.

Kapıyı bekleyen eli silahlı adamlara baktığımda sertçe yutkundum. Bıyıklı, iri yapılı adamlar sokak çetelerinden fırlamış gibiydi. Rafael arabayı gelişigüzel durdurup motoru kapattığında Araz güneş gözlüğünü çıkarıp araçtan indi. Elini bana uzatmasıyla vakit kaybetmeden ona eşlik ettim. Sıkıca kavradığım parmaklarını bırakmamak konusunda kararlıydım, istemsizce bulunduğum ortamdan ürpermiştim. Oysa yanımdaki adamı fark eden kimse dönüp bana bakmıyordu. Başlarını eğerek selam veriyor ve kendi işlerine odaklanıyorlardı.

Deponun içine adım attığımızda karşılaştığım manzara hayal gücümün çok ötesindeydi. Hissettiğim şaşkınlığın ifademe yansıdığına emindim. Büyük fabrika kırması mekânın tavanı camdandı. Güneş ışıkları direkt içeriye giriyordu. Sol kısımda kalan serada çiçek yetiştirmediklerine emindim. Sağ kısımda tahta sandıklar vardı. Bazılarının kapakları açıktı ve başlarında duran adamlar içindeki silahların envanterini almakla meşguldü. Bizi fark ederek hazır ola geçip elimi tutan adamı selamladıklarında aklımı yitirmek üzereydim. İçine düştüğüm bu karmaşa ünlü film yönetmeni Salvador Toscano'nun elinden çıkmışçasına çarpıcıydı.

Nereye bakacağımı şaşırmış durumdaydım. Az ilerimizde kalan uzun masalarda kadın ve adamlar paketleme yapıyordu. Oldukça sistematik ve düzenli bir şekilde çalışmalarıysa bir diğer şaşırtıcı taraftı. Herkes normal bir fabrikada işini yapıyormuş gibi standart bir tavırla hareket ediyordu. Benim fazlasıyla garipsediğim bu durum onlar için günlük hayatlarının bir parçasıydı. Mekânın içinde çalan İspanyolca şarkı motive olmaları için bir araç olmalıydı.

Büyük deponun sonuna gelip hangar kapısına benzeyen bir kapıdan çıktığımızda nehir kenarının önünde bitivermiştik. Az ilerimizde kalan ahşap masada oturan insanlara göz attım. Beyaz saçlarına kırmızı bir bandaj örtmüş olan, sağ kolu dövme kaplı altmışlı yaşlarındaki adam bizi fark ederek ayağa kalktığı anda bir şeyler söyledi lakin elbette anlamadım. Masada onun haricinde üç kişi daha vardı. Esmer bir kadın ayağa kalkarak koştu ve kendini önümden yürüyen Rafael'in kollarına atarak errafta kimse yokmuş gibi hunharca sevgilisi olduğunu tahmin ettiğim adamı öpmeye başladı.

Beyaz saçlı adamın yanında duran otuzlu yaşlarındaki diğer bıyıklı adamsa bütün ciddiyetiyle bir asker gibi durmuş bize bakıyordu. Beyaz saçlı adama döndüm. Araz yüzündeki gülümsemeyle adamın elini

sıktığında geriye çekilecektim fakat beni bırakmadı. Kırmızı saç bandajını düzelten adam Araz'ın elini bıraktığında kahverengi gözleri beni buldu. Bakışlarını yüzümde dolaştırıp bir şeyler söyledi.

Araz çeviride bulunmak isteyerek bana baktı. "Nişan haberimin yalan olduğunu sanmış. Kutsal, Fernando'yla tanış. Kendisi buranın demirbaşısıdır."

Bizi tanıştırmasıyla selam verdim. Adam bir şeyler mırıldandığında Araz güldü ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. İştittiklerim bana yabancıydı. Önümüzde beliren çiftti buldum. Fernando'nun koluna giren esmer kız gülümsüyor. "Merhaba," dedi düzgün bir İngilizceyle. "Ben Esmeralda. Fernando'nun kızı, Rafael'in nişanlısıyım."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de," dedi Esmeralda.

Fernando ardımızda kalan masayı işaret edip konuştuğunda sanırım oturmamızı istiyordu. Ahşap masaya geçip sandalyeye oturduğumda bıyıklı adamın koruma olduğuna emin oldum zira başımızda dikilip kıpırdamamaya devam etmişti. Araz'a yanaşarak bacak bacak üstüne attığımda kolunu ardıma yerleştirip bedenini bana doğru döndürmüştü. Boy farkımız ilk defa işe yaramıştı, heybetiyle yüzüme gelen güneşi engelliyordu. Masanın üzerinde duran meyvelere ve adını bilmediğim lakin lezzetli duran atıştırılmalıklara baktım. Başımı kaldırıp birbirlerine öpücükler bırakmakla meşgul olan çifti bulduğumda Rafael onları izlediğimi fark ederek gülümsedi.

"Hazıranda düğünümüz var. Sizi de bekleriz."

Kalbime saplanan sızının yüzüme yansımaya engel olmaya çalıştım. Davetlerine icabet etmem imkânsızdı. Altı ay sonra ya yanımdaki adamdan uzakta ya da toprağın altında olacaktım. Kalıcı değildim hatta fazlasıyla geçiciydim.

"Geliriz tabii," dedi Araz sanki bu mümkünmüş gibi. "Hem ufaklığın doğumunu da kaçırmamış oluruz." Sözleriyle Esmeralda'nın karnına baktım. Öylesine zayıftı ki hamile olduğunu söylemeseler asla anlamazdım.

"Kız olacakmış gibi hissediyorum," diyen kadınla tebessüm ettim.

Hiçbir zaman anne olmayı ya da evlenerek bir aile kurmayı düşünmemiştim. Bunun benim için bir seçenek olabileceği aklımın ucundan dahi

geçmemiştir. Hâlâ bunun bir seçenek olduğunu düşünmüyordum. Sadece bu sefer bu kadar emin olmak canımı yakmıştı.

“Siz düşünüyor musunuz?”

Rafael’in sorusuyla Araz’ın gözlerinin üzerimde yarattığı ağırlığı rakip ederek bakışlarımı buluşturdu. Yüzüne yerleşen ifadeyi adlandıramadım. “Belki bir gün,” dedi Araz. Ardından dünyamı başıma yıktı. “Ona benzeyen bir kızım olsun isterim.” Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. “Tabii ikisiyle baş etmem oldukça zor olur. Maddi ve manevi anlamda çökebilirim.”

Yalan söylemesini, insanlara karşı oyunumuzu icra etmesini isterdim fakat bu seferki fazla kaçmıştı. İçimde bir keder belirdi. Bakışlarımı ayırmadığım gözlerinde boğuldum.

Rafael, “Kız babası mı?” diye sorguladı. “Seni hayal edemiyorum. Bu korumacılık ve kıskançlıkla delirirsin sen. Kontrol manyaklığın arşa tırmanır.” Oyunumuzun *acıyla karışık bir tatlı* olmasını sağladım.

“Annesine çekerse delirir tabii,” diyerek iç geçirdim. “İki Kutsal, kıyamet alameti gibi olabilir.”

Sözlerim üzerine yanımdaki adam dahil herkes gülmeye başlarken benliğimin kanadığını görmediler. İçimdeki bu derin sızının nedenini ben de bilmiyordum.

Önüme bırakılan yarım bardak tekiladan büyük bir yudum alıp yakıcılığı karşısında yüzümü ekşittim ve biraz da olsa uyuşmak istedim. Başka bir konuya geçiş yaparak muhabbeti değiştirdiklerinde arkama yaslanıp yüzümü yalayan rüzgârın beni dizginlemesini umut ettim. Nehrin akıntısı bir melodi gibi kulaklarıma doldu.

Rafael yakığı purosundan bir nefes aldıktan sonra arkasına yaslanarak konuştu. “Salazar Karteli ile anlaşma sağlayacağız demek. Kararlarını sorgulamaktan hoşlanmıyorum ama emin misin?”

“Fazlasıyla. Onlarda istediğim bir şey var. Almadan durmayacağım bir şey. Bu yüzden sonuna kadar gitmeliyim.” Kasılan bedeniyle aklından geçen tilkileri merak ettim. Rafael iç geçirerek konuşmayı devraldı.

“Sizi sınayacaklar. Başarılı olabilecek misiniz?” Sorusu üzerine yanımdaki adam omuzlarını silkti.

“Olamazsak onları öldürürüm.”

Soğukkanlılığı kanımı dondurdu. Fernando da rahatsız olmuş gibi, “*No debería haber guerra*,” dedi. “*Las cosas no se han calmado desde lo de El Chapo. Es mejor que no llamemos la atención*”.

Araz arkasına yaslanarak purosunu aleve verdi. “*Fernando, nunca he rehuido ser el centro de atención. Si alguien quiere desafiarme que lo intente.*”” Dudaklarından sıyrılan dumanın ardından kulağıma ninni gibi gelen İspanyolcasıyla son noktayı koyduğunu hissetmemi sağlayan cümleyi dile getirdi. “*El mundo sera mio.*””

Rafael endişeyle, “Zarar görmeni istemediğimiz için söylüyoruz,” dediğinde İngilizce konuşması beni de konuşmaya dahil etmek istediğini anlamamı sağladı. Araz’ın bakışlarını üzerimde hissettim. Ona baktığımda ifadesinde anlamadığım bir kararlılık ve kabulleniş vardı.

“*A excepción de la mujer a mi lado nadie puede lastimarme.*””

Sözleri üzerine masadaki tüm bakışlar beni buldu ama ardında yatan nedeni anlayamadım. Ne söylediğini merak ederek Araz’a baktığımda beni yok sayıp arkasına yaslandı.

Sanırım hiçbir zaman bilemeyecektim.

* (İsp.) Savaş olmamalı. (y.n.)

** (İsp.) El Chapo olayından beri işler sakinleşmedi. Dikkatleri kendimize çekmememiz en iyisi. (y.n.)

*** (İsp.) Fernando, ben hiçbir zaman ilgi odağı olmaktan kaçınmadım. Eğer biri bana meydan okumak istiyorsa denesin bakalım. (y.n.)

**** (İsp.) Dünya benim olacak. (y.n.)

***** (İsp.) Yanımdaki kadın dışında kimse bana zarar veremez. (y.n.)

XIX. YENİDEN DOĞUŞ

Kutsal

Araz'ın Meksika'da oldukça güzel bir evi vardı. İki katlı villanın her bir köşesinden okyanus gözüktüyordu. Batan güneşten arta kalan turuncu ışıklar evin içine doluyor, manzaramın keyfini sürmeme neden oluyordu. Bugün oldukça keyifli ve güzel geçiyordu.

Dün geç saate kadar Fernando ve ailesiyle vakit geçirmiştik. Eve geldiğimizde o kadar yorulmuştum ki kanepede uyuyakalmıştım. Gerçi Araz sayesinde uyandığımda misafir odasıındaydım. Sabah kahvaltı etmiştik ve bana etrafı göstermişti. Akşam için alışveriş yapmış, ardından biraz dinlenebilmek adına tekrar eve gelmiştik. Bir saat uyumuş, duş almış ve giyeceklerimi hazırlamıştım. Şimdiyse yaptığım soğuk kahvemle havuz kenarına oturmuş, tablo misali önümde parıldaayan görselin tadını çıkarıyordum.

Araz hâlâ uyuyor olmalıydı, ev fazlasıyla sessizdi. Yanımda duran telefonumu alıp kamerayı açtım. Karşımdaki görselin fotoğrafını çektikten sonra bugün çektiğim diğer fotoğraflara bakmak için galeriye girdim. Gördüğüm yerlerin fotoğrafladığım karelerine baktım. Araz ile çekildiğimiz fotoğrafa rastladığımdaysa duraksadım. Yüzlerimizdeki gülümsemelerle çekildiğimiz bir özçekimdi. İkimiz de doğruca kameraya bakıyor, yan yana duruyorduk. Arkamızda *Mexico Mi Amor** yazılı bir tabela vardı ve mutlu görünüyorduk.

Fotoğrafi kaydurdum. Araz'ı renkli bir manavın önünde fotoğraflamıştım. Mutlaka denemem gerektiğini söylediği *guava* isimli meyveyi almakla meşgulken kadrajıma yakalanmıştı. Haklıydı, meyve aralık ayında yiyebileceğim en lezzetli şeylerden biriydi.

* (İsp.) Meksika, aşkım. (e.n.)

Bir diğer fotoğrafa baktım. Yine Araz'ı çekmiştim. Duvara çizilmiş Pablo Escobar görselinin önündeydi. Arkasındaki resmi fark etmemişti ama ben gördüğüm gibi bunun ikonik bir fotoğraf olabileceğini düşünerek kamerayı kuşanmıştım.

Ekranı kapatıp telefonu yanıma bıraktım ve oturduğum şezlonga sırtımı yaslayarak kahvemi yudumladım. Adım seslerini işiterek soluma döndüğümde Araz'ın bana yaklaştığını gördüm. Üzerine geçirdiği siyah eşofman ve tişörte dağılan saçları eşlik ediyordu. Kesinlikle uykudan yeni kalkmıştı. Mahmur ifadesiyle mırıldandı. "Temiz hava çarptı beni." Dağılmış tutamlarını daha çok dağıtarak saçlarını karıştırdı. "Sen uyudun mu?"

Elimdeki kahveyi uzattım. "Bir saat kestirmişim," dediğimde elimdeki bardağı alıp kahvemden içti. Ayaklarımın ucuna oturarak manzaraya göz attı. Ardından bileğindeki saate bakıp yemek için daha vaktimizin olduğunu fark ederek rahatladı. Kahveden bir yudum daha alıp bardağı bana uzattı. Kahvemi alıp şezlonga yaslandığımda Araz elleriyle bacaklarımı iki yana ittirdi. İrileşen gözlerimle ne yaptığını anlamaya çalıştım. Duştan sonra üstüme geçirdiğim kot şort ve askılıylaydım. Araz aralanan bacaklarımın arasına geçerek üzerime yattı. Sırtı göğsüme baskı uygulanıyor, bacaklarım belinin etrafını sarıyordu. Boyu öylesine uzundu ki şezlonga sığamamıştı. Gözlerini yumarak başını köprücük kemiğime yasladı ve boğuk sesiyle mırıldandı.

"Bayağı rahatmışsın, *milaya*."

Kalbimin ritmindeki hızlanmayı hissetmemesini umarak doğal davranmaya çalıştım. "Sen de çok ağır mışsın."

Sözlerimle güldü. "Ağırlığının hepsini vermiyorum bile."

"Cidden mi?" diye sorduğumda bana kanıt sundu. Ağırlığını vererek beni şezlongla arasında preslediğinde nefesim kesildi. Onu itirmeye çalıştığımda az önceki haline dönerek gerçekten de ağırlığının sadece bir kısmını verdi.

Araz, "Gergin misin?" diye sorduğunda dürüst davrandım.

"Evet, gerginim."

"Olma, her şey yolunda gidecek."

"Bizi sınayacaklarını söyledin," diyerek kahvemden bir yudum daha aldım. "Sence bunu nasıl yapacaklar?"

“Onlar için dürüstlük ve sadakat en temel prensip. Bu yüzden iş yaptıkları insanların aile hayatlarına dikkat ediyorlar. Benim bir kadını seviyor olmam onlara dürüst ve güvenilir biri olabileceğim izlenimini veriyor. Bu yüzden test edecekleri kişi sen değilsin, benim. Sana olan aşkımlı ölçecekler. Gerçekten herkesin anlattığı gibi korkunç bir canavar mıyım? Bu soruyu cevaplama peşindeler.”

“Sence bu sorunun cevabı ne?”

“Öyle olduğumu biliyorum, Kutsal.”

“Morskoy,” diyerek iç geçirdim. “Sana iyi bir insansın diyemem ama zannettiğim gibi kötü biri de değilsin. Değişik bir adamsın, karmaşıksın, korkutucusun ama istediğin zaman gayet kibar ve düşünceli olabiliyorsun.”

Gözlerinden bir karartı geçti. “Sorun da bu, *milaya*. Ben kibar veya düşünceli olmak istemiyorum. Sana olan davranışlarım diğer insanlara gösterdiğim yüzümden ve hareketlerimden oldukça farklı.”

Sözleriyle afalladım. “Niye?”

“Çünkü sen benim nişanlımsın, hayatımdaki kadınsın. Sana saygısızlık edemem, kaba davranmam. İnsanların kral olduğumu bilmesini istiyorsam yanımdaki kadına kraliçe gibi hissettirmeliyim.”

Ağzım açık kaldı. “Ama,” diyerek kelimeleri bulmaya çalıştım. “Ben senin gerçekten nişanlın değilim. Yani bana kendimi kraliçe gibi hissettirmene gerek yok.”

“Teknik detaylara takılma.”

Araz dakikalar sonra doğruldu ve şezlongdan kalktı. Bana elini uzatığında parmaklarını kavrayarak ben de kalktım. Hazırlanma vaktimizin geldiğini fark etmiştim. Bu yüzden eve girdiğimizde ondan ayrılıp bardağımı mutfak lavabosunun içine bıraktım. Ardından da üst kata çıktım. Eşyalarımı koyduğum misafir odasına girip üstümü değiştirmeye başladım. Lacivert, Araz’ın gözleriyle uyumlu elbisemi üstüme geçirdim. Saten elbise kısa ve boyundan bağlamalıydı. Elena’nın gümüş topuklularını giyip saçlarımı düzleştirdikten sonra hafif bir makyaj yaptım.

Hazır olduğuma emin olup odadan çıktığımda direkt aşağı indim. Araz mutfak tezgâhına yaslanmış, kendine koyduğu viskisini yudumlar-ken telefonuna bakıyordu. Geldiğimi fark ederek başını kaldırdı ve gözlerini üzerimde dolaştırıp tebessüm etti. İltifat etmesini beklesem de tek kelime zikretmemişti.

Evden çıkıp arabasına bindik ve yola koyulduk.

Başımı koltuğa yaslayarak gözlerimi gökyüzünde dolaştırdım. Birkaç saniyeliğine düşüncelerime dalarak her gün düşündüğüm şeyleri düşünmeye başladım. Zihnimin içinde dönen geçmişi anında bir kenara bırakarak içinde olduğum ana odaklanmaya çalıştım. Döndüğümüzde kaldığım yerden devam ederdim. Şu an odaklanmam gereken tek şey bu akşamı sağ salım atlatmak, elimden geldiğince Araz'a yardım etmektir. Eğer iş yapacağımız insanlar bir sorun olduğunu sezer, onları kandırmaya çalıştığımızı anlarsa işler sarpa sarardı. Bunun olmasını istemiyordum. Araz'ın istediğini almasını istiyordum. Bu yüzden gerekirse bir geceliğine dünyanın en âşık kadını olacaktım.

Doğrularak sıkıntılı bir nefes aldığım anda görüş alanıma giren malikâneyle duraksadım. Büyük beyaz duvarlarla çevrelenmiş lüks ev fazlasıyla güzel gözüküyordu. Etrafta başka bir şey yok denecek kadar azdı. Dünyadan soyutlanmış bir havası vardı. Büyük kapılardan geçip evin önünde duran mermer süs havuzunun ilerisine arabayı park ettiğimizde yüzüme yerleştirdiğim maskenin ardına sığınarak başımı dikleştirdim.

Kapımı açan yabancı, başıyla beni selamladığında tebessüm ettim. Araçtan inerek Araz'a doğru ilerlediğimde bana uzattığı elini sıkıca kavradım. Kapının önünde bizi bekleyen ikiliyi fark etmem telaşlanmamı sağladı. Kontrolümü yitirmemeye özen göstererek bakışlarımı üzerlerinde dolaştırdım. Yeşil ve beyaz renklerin karışımından oluşan salaş bir elbise giyen kadının siyah kısa saçları vardı. Yüzündeki tebessümle beni inceliyordu. Bakışlarımı yanındaki adama kaydırdım. Baştan aşağı beyaz giyinmiş olan elli yaşlardaki adam, ellerini iki yana açarak oldukça neşeli ve heyecanlı bir tavırla bizi selamladı.

“Evimize hoş geldiniz.” İngiliz aksanı öylesine düzgündü ki şaşırma-
dan edemedim. Adam elini Araz'a uzatıp başını eğdi. “Seni evimizde ağır-
lamak bizim için bir şereftir.”

Araz da İngilizce konuşarak adamın elini kavradı. “Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz.” Geriye çekilerek beni takdim etti. “Nişanım, Kutsal.”

Siyah kısa saçlı kadın elini bana doğru uzattı. “Vera Salazar.” Elini sıkıp tebessüm ettim. Vera, eşini işaret etti. “Eşim, Dominic.”

“Memnun oldum.”

Dominic Salazar, bakışlarını eşiyle benim aramda gezdirdikten sonra ardında kalan evini işaret etti. “Buyurun, lütfen. Sizin için çok güzel şeyler hazırlattık.”

Araz ile evin içine girip yürümeye başladığımızda bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Evin tasarımı altın varaktan geçilmiyordu ve bana göre büyük bir zevksizlik ürünüydü. Yanan gözlerimi önüme çevirdim. Bahçeye çıktığımızda görüş alanıma giren manzarayla içime bir sakinlik yayıldı. Büyük havuzun ortasına konumlandırılmış platformun üstünde bir masa vardı.

Dominic Salazar yanımda bitip konuşmaya başladı. “Öncesinde bir şeyler mi içelim yoksa yemeğe mi geçelim?” Kıkırdarak ekledi. “Bir an önce anlaşmaya varmamız her iki tarafın da işine gelebilir.”

Bahçedeki korumaların sayısı azdı. Gerçi adamlara koruma demeye bin şahit gerekirdi. Palmiye ağaçlı gömlekleriyle ortalıkta dolaşan aylaklara benziyorlardı.

“Yemek kulağa iyi geliyor,” dedi Araz.

Bize doğru yaklaşan kadın yüzündeki tebessümle az ilerimizde kalan masayı işaret etti. “Sizin için Meksika mutfağının en iyilerini hazırlattım.”

Fark ettiğim detayla kaşlarımı çattım. Kadının da İngiliz aksanı belirgindi. Masaya geçtiğimizde Araz karşıma oturdu. İki yanıma yerleşen çiftin yüzlerinden gülümseme eksik olmuyordu. Arkama yaslandığımda bakışlarımı okyanus gözlü adamdan ayıramadım. Dudağının kenarına konumlanan tebessümle bana cesaret vermek ister gibiydi. Ona bakmak gerginliğimi azaltırken bizi izleyen ikiliye ufak bir şov sergilediğimizin farkındaydım. Dışarıdan bakıldığında gözlerini birbirlerinden alamayan bir çift gibi gözüküyorduk.

Masanın başına gelen görevlilerle doğrularak dikkatimi toplamaya çalıştım. Önüme bırakılan tabağa baktım. Kırmızı sıvı, çorba olmalıydı. Yoğun bir kıvamı vardı ve nane yapraklarıyla süslenmişti. “Sizin ilk defa Meksika’ya geldiğinizi öğrenince yemekleri özenle seçtim,” dedi Vera. “Umarım beğenirsiniz.”

İnce sesindeki nahifliğe tebessüm etsem de hakkımda bir şeyler duyduğunu belirtmesine takıldım. Nereden bildiğini ayrı, bana neden bunu belli ettiğini ayrı merak ediyordum. “Çok kibarsınız. Hepsi leziz gözüküyor, teşekkür ederim.”

Yüzündeki gülümseme genişlediğinde bakışlarını Araz'a çevirdi. "Muazzam bir kadına benziyor, Araz. Ne zamandır birliktesiniz?"

"Kısa bir süredir."

"Siz ne zamandır evlisiniz?" diye sorarak okları birbirine dünya üzerinde başka kimse -buna biz de dahildik- yokmuş gibi bakan çiftte yönlen-dirdim. Dominic karısına bakmaya devam etti.

"On sekiz yaşına bastığımız gün kaçıp evlendik. Biz birbirimizin ilk ve tek aşkıyız." Vera Salazar, kocasının romantizmiyle eriyerek kıkırdadıktan sonra ona bir öpücük gönderdi.

"*Mi amor.*"

Araz'ın can sıkıntısıyla gökyüzüne baktığını fark ettiğinde kakhaha atmamak için kendimi zor tuttum. Dudaklarımı birbirine bastırarak yapışık ilişkilerden nefret ettiğime bir kez daha emin oldum.

Dakikalarca gündelik konular üzerine konuşuldu. Ana yemeğe geçtiğimizde geldiğimden itibaren gözlerini üzerimden çekmeyen Vera Salazar, konuya beni de dahil etti. "Düğün ne zaman?"

"Yaza düşünüyoruz," diyerek gerçekleşmeyecek nikâhımız hakkında konuşmaya başladım. "Ben her zaman deniz kenarında bir düğün hayal ederdim de."

Karşındaki kadın başını salladı. Ardından geldiğimizden beri yüzlerine taktıkları maskeleri birer birer çıkarmaya başladılar. Buna öncülük eden de Vera Salazar oldu. "Bizim için sadakat ve güven en önemlisidir. Biz bunu aile mirası olarak görüyoruz. Bu yüzden aramıza alacağımızın insanlar konusunda seçiciyizdir."

Yüzündeki tebessümden samimiyetsizlik akıyordu.

Benim gibi bir yalancıya bu numaraları sökmezdi.

"Ama sizinle anlaşmayı çok isteriz. Birbirine değer veren bir çiftte benziyorsunuz. Siz fark etmediniz lakin bütün gün sizi izleyen adamlarımızdan aldığımız geri dönüş bizi tatmin etti." Bakışlarını eşine döndürüp ondan aldığı onayla bir kanaate varmış gibi konuştu. "Eğer siz de isterseniz seve seve ortağınız olmayı kabul ederiz."

Gözlerimi Araz'a çevirdim. Aramızdaki telepatiye güvenerek beni bakışlarımdan anlamasını istedim zira ortada bir sorun vardı. Tuhaflik dört bir yanımdan akıyordu. Seçici olduklarını söyleyen ve bu özellikleriyle

tanınan bu çift sadece bize bakarak ve adamlarının laflarına güvenerek iş mi yapıyorlardı?

Bu imkânsızdı.

Bunun altında bir bityeniği olduğu belliydi ve bunu fark eden tek kişinin ben olmadığım barizdi. Araz'ın bakışlarından ne denli tetikte olduğunu anlayabiliyordum. Yaslandığı yerden doğrulup bütün ciddiyetiyle ilk kadına, ardından kocasına baktı.

“Anlaştık öyleyse.” Dudaklarından sıyrılan sözlerle kaşlarımı çattım. Sertçe yutkunup ifademi düzeltirken tebessümümü kaybetmemeye çalıştım. Araz tabağının kenarında duran şarap kadehini alıp kaldırdı. “Yeni ortaklığımıza.”

Dominic neşeyle doğrulup kadehini kaldırdı. “*Salud*,” diyerek ona eşlik etmemizi beklediğinde Araz'ın bir şeyler planlıyor olabileceğine güvendim, bunun bir tuzak olduğuna emindim.

Kadehlerimizi kaldırıp içkilerimizden büyük bir yudum aldıktan sonra herkes yemeğine odaklanıp normal sohbete dönmüştü. Kendi aralarında diğer kartelleri çekiştiriyor, geçen ay çıkan karmaşanın yarattığı yıkımı tartışıyorlardı. Ay şeklindeki hamur tatlılara geçtiğimizde yıldızlara baktım. Berrak tablo karşısında içim ferahladı.

“Kutsal, doyduysan biraz bahçede yürüyelim mi?”

Sağımda oturan kadının teklifiyle Araz'a kaçamak bir bakış attım. Bana göz kırparak karşılık verdiğinde bundan çıkaracağım sonuçtan emin olamadım. Ya her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalışıyor ya da tetikte kalmamı istiyordu. Gardımı indirmemeye karar vererek başımı salladım ve kibarlığı elden bırakamayacağımı düşünerek teklifini kabul ettim.

Masadan kalkıp taşlı yola doğru ilerlemeye başladığımızda rüzgâr yanımdaki kadının beyaz elbisesini savurdu. Yeşil taşlı terlikleriyle attığı her adımda eksik etmediği tebessümüyle bana bakıyordu. Sessizlikten rahatsız olarak diyalog kurmaya çalıştım ve bahçenin dört bir yanını kuşatmış olan büyüleyici bitkileri işaret ederek konuştum.

“Bahçeniz çok güzel gözüküyor, sera gibi.”

* (İsp.) Şerefe. (y.n.)

“Fark etmene sevindim. Çiçek yetiştirmek benim hobimdir. Bizim gibi insanlar işlerinin stresinden rahatlamaya fırsat bulmak zorunda his-seder kendilerini. Ben de çiçeklerimle ilgilenerek deşarj oluyorum.”

Başımı sallayarak anladığımı belirttim, oysa anlamıyordum. Stresli işten kasti, uyuşturucu üretimi ve satıcılığı yapmaktı. Bu kadar rahatsız oluyorsa kendine yeni bir kariyer planı çizebilirdi. Hatta legal olursa daha bile iyi olurdu.

“Bu arada aksanınız çok iyi.” Dudaklarımdan sıyrılan sözlerle adımla-rını yavaşlattı ve sola dönüp beni taşlı yolda yönlendirmeye başladı.

“Ben İngiliz'im.” İrileşen bakışlarımı fark ederek gülümsediğinde iç-çekti. “Dominic ile şans eseri tanıştık. Sonra da âşık olduk. Ailem bir suçluyla evlenmeme izin vermedi. Dominic ile birlikte olabilmem için onları reddedip kaçmam gerekti. Hiçbir şeyi umursamadım ve sevdiğim adamla evlendim.”

Yüzündeki tebessüm bir balon gibi sönerken gözlerine yerleşen hü-z-ne anlam veremedim. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden öylece önüne baktı.

“Bu hayatımın en büyük hatasıydı.” Göğüs kafesi hızla inip kalktı. Ya-nağından süzülen bir damla yaş beklenmedikti. “Biz kadınlar aşka çok çabuk inanıyoruz. Onun ardına sığınıp kendimizden feragat ediyoruz. Ben de Dominic için ailemi, kendimi ve hayatımı bir kenara bırakıp pe-şinden buralara kadar geldim. Sen de çok gençsin. Umarım benim gibi bir hata yapmazsın.”

Genç olabilirdim lakin salak değildim. Tanışalı saatler geçmişti ve bana aşk hayatını mı anlatıyordu? Gerçekten buna inanacak kadar saf mı gö-rünüyordum? Birbirlerine duydukları sevgiyle nam salmış bu çiftin perde arkasında böyle bir drama sahip olma ihtimalini kabul etmiyordum.

Samimi gözükmeye çalışarak bakışlarıma bir içtenlik ilıştirdim. “Ya-pacağımı zannetmiyorum. Araz benim ruh eşim. Sadece âşık olduğum adam değil, aynı zamanda en yakın arkadaşım.” İnandırıcı gözüküğümü umdum, Vera Salazar'ın dürüst ve sadık olduğumu düşünmesine ihtiya-cım vardı.

“Sevdiğini iddia ettiğin adamın nasıl biri olduğunu bildiğine emin misin?” diyerek bana acır gibi bir ifadeyle yüzüme baktı. “Bana senin narinliğinden istifade ediyor gibi geldi.”

Demek başından beri amaçları buydu.

Böl ve fethet.

“Neden böyle düşündüğünüzü anlayamadım.”

Onu konuşturmak istedim. *Sevdiğini iddia ettiğin adamın nasıl biri olduğunu bildiğine emin misin* derken neyi kastediyordu? Sunacağı nedenlerin doğruluğunu kendim ölçüp biçmeliydim. Bilmiş bir ifadeyle bana baktı. “Meksikalılar Araz’a nasıl hitap eder, biliyor misin?”

Başımı hayır dercesine iki yana salladım.

“*Ángel de la muerte*, yani ölüm meleği. Onu tanıyanlar adının bu olduğuna inanıyor, Azrail’den farksız olduğunu düşünüyorlar.” Yüzünde buruk bir tebessüm vardı. “Herkes onunla çalışmak istiyor ama aynı zamanda ondan korkuyor.” Gülümsemesinde gerilmeme neden olan bir meydan okuma vardı. “Nişanlandığını duyunca dedim ki şimdi tam vakti. Sonunda onun da bir zaafı var.” Kendi kendine kıkırdadı. “Kötü adamlar iyidir. Hem yatakta hem gerçek hayatta. Ama onları kontrol etmek zordur. Her kadın beceremez bunu, böyle adamlar sadece bir kez âşık olur.” Duraksadı ve aramızdaki boşluğu kapattı. “Gözlerimle görmeli, emin olmalıydım.”

“Neden emin olmak istediniz?”

Sorum üzerine tekrar yürümeye başladığında onu takip ettim. “*Her güçlü adamın arkasında bir kadın vardır* derler ama ben gölgede kalmaktan hoşlanmam. Benim iş yapmak istediğim kişi Araz değil, sensin.” Tebessümünde bir gizem saklıydı. “Kocamı tahtan indirmenin peşindeyim. Ona verdiğim bunca yılın ardından beni aldattığını öğrendim. Erkekler böyledir. İnan bana aynı şeyi er ya da geç seninki de yapacak. Bu yüzden bana yardımcı olur, yanımda durursan ona muhtaç olmadan bir gelecek inşa edebilirsin.”

Kocası onu aldatmış olabilirdi ama bu yine de inandırıcı gelmiyordu. Huzursuzluğum her geçen saniye artarken yanımdaki kadının Araz için büyük bir tehlike olduğuna inanmaya başladım.

“Size nasıl bir yardımda bulunabileceğimi anlamadım.”

Derin bir nefes alıp aklındaki planı önüme sundu. “Araz ile en yakın zamanda evlen ve onu saf dışı bırak. Yemeğine ilave ettiğin birkaç damla zehir bütün sorunlarını kökünden çözebilir. Karısı olarak tahtını devraldığında benim için çalış ve kendi hayatının kontrolünü eline al.”

Gözlerimin içine baka baka sevdiğimi iddia ettiğim adamı nasıl öldürebileceğimi anlatıyordu ve bunu kendim için yapıyormuşum gibi düşünmemeye neden olmaya çalışarak aslında çıkarı uğruna beni yönlendiriyordu. Kendimi tutamayarak kahkaha attığımda avucumun içi kaşındı. Beni sınıyor olmasını diledim, aksi takdirde başı büyük beladaydı.

Vereceğim tepkiyi merak ettiğini bakışlarına işleyen ateşten anlayabiliyordum. “Bir daha nişanlıma zarar vermekten bahseder, bunu eyleme dökmeyi bırakın, aklınızdan bile geçirirseniz size öyle şeyler yaparım ki yedi cihan gelse elimden kurtulamazsınız.”

Vera Salazar, “Karşında Meksika kartelinin liderinin karısı var,” derken diş gösteriyordu. “Konuşmana dikkat etmeni tavsiye ederim.”

Yüzümdeki gülümsemeyi genişlettim. “Sizin de karşınızda Rus suç örgütü Bratva’nın lideri olan Araz Vladimirov’un müstakbel eşi var.” Bozulan ifadesi beni tatmin etti. “Dediğiniz gibi, nişanlımdan herkes korkar. Korkmalı da çünkü Araz gerçekten canavarın tekidir,” diyerek başımı yana yatırıp gözlerinin içine baktım. “Ve o canavar kendi gibi bir kadın bulmak konusunda oldukça başarılı oldu.”

Kadın ela gözlerine yerleşen ışıltıyla bana baktı. “Dilerim ki o da senin için aynısını yapar.” Sözleriyle başını sallayarak ardımda kalan bir noktayı işaret ettiğinde neler olduğunu anlayamadım. Hızla arkama dönüp gösterdiği konuma baktım. Az ilerimde duran televizyon bir bankın üstüne yerleştirilmişti. Araz ile Dominic Salazar’ın canlı kamera kaydına bakıyordum. Ardımda duran kadının sesini işittiğimde hareket edemedim. “Senin sınavın sadakatti. Onunki ise aşk.”

Dominic Salazar’ın sesini işittim. Dudaklarından sıyrılan sözler kalbimin ritminde büyük bir zelzeleye neden oldu. “Açıkçası Kutsal ile tanışmak bir onurdu ama aklımda daha farklı bir plan vardı.” Bakışlarımı ekrandaki yüzünden ayıramadım. Tek temennim Araz’ın bizi sınıadıklarını fark etmesiydi. Kusursuz sıfatında tek bir mimik yoktu. Her zamanki gibi ifadesizdi ve bu sinirlerimi bozuyordu. “Aylar önce bana sunduğun teklifi kabul etmediğime pişmanım,” diyen Dominic ile kaşlarımı çatıttım. “Seni birkaç hafta önce aramayı düşündüm. Vera’yı ikna edemediğim için iletişime geçemedim.” Dominic Salazar içkisinden bir yudum alıp sakinliğini bozmadan onu dinlemeye devam eden adama baktı. “Artık nişanlı olduğumu biliyorum ama belki teklifini tekrar ele alabiliriz.”

Araz tepki vermeden konuşan adama bakmaya devam ettiğinde hiçbir şey anlamamıştım. “Kızım ile evlenmene rızam var,” diyen adamla beynimden vurulmuşa döndüm. “Birkaç ay önce bana bunu teklif ettiğinde senin birini sevebilecek kapasitede olmadığına emindim. Kalbinin kan pompalamaktan başka bir işlevi olduğunu bu gece öğrendim.”

“Geç kaldın,” dedi Araz.

“Araz sen de biliyorsun, bizim gibi adamlar sevdikleri kadınlarla evlenmez. İşleri için mantıklı olan kadınlarla evlenirler, âşık oldukları kadınlarıysa metres olarak hayatlarında tutarlar. Evlilik iş anlaşması gibidir.”

“Öyleyse metresin nerede?”

İşittiği soruyla Dominic güldü. “Ben istişnayım. Fakat bu Vera ile evlenip güçlendiğim anlamına gelmiyor. Aksine, ona olan aşkım yüzünden zayıf kaldığım anlar oldu.” Kaşlarını çatarak yüzünü ekşitti. “Kutsal, sana bizim dünyamızda sadece bir yük olabilir. Ailesi bizlerden değil. Mafya prensesi olmayan bir kadınla evlenmen seni zayıflatır. Bana inan.”

“Kızınla evlenmemi istiyorsun, öyle mi?”

“Evet,” dedi Dominic. “Kızıma saygı duyup onu incitmediğin sürece kiminle yattığın önemli değil. Kızım da bunu umursamayacaktır; günün birinde aşk değil, mantık evliliği yapacağını biliyor. Kutsal ile konuş, eminim durumu anlayacaktır.” Başını iki yana salladı. “Bratva’nın lideri olarak bizim çevremiz dışındaki bir kadınla evlenmen namını kötü etkiler. Biliyorsun ki yabancıları hoş karşılamıyoruz.”

Kalbim kasılmış, canım yanmıştı. Dominic’in sözleri gerçektir. Araz aylar önce kızıyla evlenmeyi teklif etmişti. Bunun en büyük nedeni de onlarla kurmak istediği ittifak olmalıydı. Dominic ve Vera’nın kızıyla evlenirse istediğini alacağını düşünmüştü. Onlar için hayat buydu. İlişkiler çıkar için kurulurdu. Biriyle evleneceksen bunu sana güç ve mevki vereceği için yapardın. Bense dış kapının dış mandalı olarak ancak Araz’ın hayatındaki metres olabilirdim. En azından yeraltı dünyasındaki çoğu kişinin düşüncesi bu yöndeydi.

Şimdi Araz’ın benimle olan nişanının nasıl bir zayıflık göstergesi olduğunu anlıyordum. Mafya lideri, bir mafya prensesiyle evlenmeliydi. Ve ben mafyadan değildim. Bir prensesse hiç değildim.

Kıskançlık kanımı kaynattı. Araz'ın başka bir kadınla evlenmeyi teklif etmesi sinirlerimi bozmuş, beni öfkeliendirmişti. Eğer Dominic ve Vera aylar önce sunduğu anlaşmayı kabul etseydi Araz evli olacaktı.

“Ne istiyorsun, Dominic?”

Araz'ın sorusuyla dikkatimi tekrar ekrandaki ikiliye verdim. Dominic omuzlarını silkerek arkasına yaslandı. “Kızım ile evlen. Meksika karteliyle aranda bozulmaz bir bağ oluştursun. Başka türlü sana güvenemem.” Dudağının kenarı sinsi bir ifadeyle kıvrıldı. “Ve ikimiz de biliyoruz ki elimde istediğin bir şey var. O şey sayesinde intikamını alabilirsin. Bunu başarmanın tek yolu da kızım ile evlenip bana sadık olacağını kanıtlaman. O zaman sana istediğini vereceğim.”

İntikam?

Ne intikamından bahsediyordu?

Araz'ın kasıldığını anladım. Dakikaların ardından ilk defa bir tepki veriyordu. Gözlerine yerleşen öfkeyle karşısındaki adama bakarken sabrı tükenmek üzere gibiydi. “Seni test ettiğimi zannettiğini biliyorum,” diyen Dominic ile kasıldım. “Ama ciddiğim. Vera şu an nişanlının sadakatini sınıyor. Normalde benim de senin aşkını sınamam gerekti ama testten geçip geçmemen umurumda değil.” Doğrulup Araz'a yaklaştı. “Sicilyalılar başıma bela olmaya başladı ve F.A.L.A.K.'ta yer alan bir damat işime gelir. Bu yüzden teklifimi kabul etmediğin sürece seninle anlaşma imzalamayacağım. Düşün ve karar ver. Nişanlın döndüğünde evimden gitmeyi tercih ederseniz anlayışla karşılarım.”

“Düşünmeme gerek yok. Evleneceğim tek kadın Kutsal.”

Ardımdaki kadına dönerek afallayan ifadesine baktım. “Bu bir test, değil mi?”

Sorum üzerine acır gibi baktı bana. “Hayır. Normalde seni öldüreceklerimizi düşündürterek aşkını sınayacak, senin için kendini feda edecek mi onu görecek.”

“Yazık,” diyen adamın sesiyle tekrar televizyona baktım. “Başka türlü istediğini alamayacaksın.”

Araz'ın dudağının kenarı kıvrıldı. Tebessümü kanımı dondurmuş, tüylerimi diken diken etmişti. Bakışlarını onu izleyen adamdan ayırıp etrafta dolaştırdı. Saniyeler içinde kameranın olduğu noktaya bakarak gözlerini kıstı. Tebessümü genişledi ve ifadesi benden sakındığı o korkunç

iblis haline döndü. Dudaklarından dökülen Bulgarca kelimeler sadece benim anlamam içindi. “*Milaya, byagay.*”

Kaç.

Kalbim öylesine hızlı atmaya başlamıştı ki emrini idrak etmekte zorlandım. Araz çevik ve ani bir hareketle ayağa kalkıp tabağının yanında duran et bıçağını kavradı. Saliselik bir dilimde Araz bıçağın keskin tarafını Dominic’in şahdamarına yasladı. Büyüyen gözlerim ve kesilen nefesimle ekrana bakakaldığımda ne yapacağımı bilemedim.

“Dominic, unuttun mu?” diye sordu Araz. “Ben istediğimi her zaman alırım.”

Elini oynatmasıyla masanın beyaz örtüsü ve arta kalan yemeklerin hepsi kana bulandı. Fışkıran kanla çırpınmaya başlayan Dominic’in yüzü tuhaf bir ifadeye büründü. Gecenin içinde yankı bulan çığlık kocasının öldürülmesini izleyen kadına aitti.

Vücudumdan geçen akımla titredim. Ekran kararırken ateşlenen silah sesleriyle sınıandım. Ardımdaki malikânenen yükselen sesler kalbimi ikiye böldüğünde arafta kaldım. Vera Salazar girdiği şokla kapanan ekrana bakıyor, tir tir titriyordu. Etrafa göz atmayı akıl ederek sadece ikimizin olduğunu fark ettim. Bir kaçış yolu aradığım sırada bağırarak üstüme atlayan kadın bedenimi yere yapıştırdı. Hıncını benden almak isteyerek yüzüme bir yumruk attığında algılarım harekete geçti. Üstümdeki kadının karın boşluğuna vurarak onu yana ittim ve yerlerimizi değiştirerek üstüne çıktım.

Aklımda onu bayıltmak vardı ki eteğinin altından çıkardığı hançeri gördüm. Bana saplamak üzere harekete geçirdiği hançeri engellemek adına bileğini kavradığımda Vera acı ve öfkeyle bağırdı. “Seni öldüreceğim!” diyerek altımda çırpındı. “İkinizi de geberteceğim!”

Bacağını aramızdaki boşluktan yararlanarak kıvrıp karnıma tekme attığında geriye düştüm. Silah seslerini işitmek adrenalimi tetikledi. Bu cehennemden sağ çıkmam gerektiğini bilmek içimdeki bir tarafı dürttü. Üstüme atlayarak hançeri boğazıma yaslaydı. Boynumdaki acıyı umursamadan Vera’nın bileğini kavradım ve sert bir hareketle kolunu kıvrıdım. Hançerle aramda oluşan boşluktan yararlanarak başımı çevirdim ve keskin yüzeyden uzaklaştım. Tırnaklarımı üstümdeki kadının tenine geçirerek canını yaktığımda saniyelerle savaştım. Ona kafa atarak dengesini

sarstığımda fırsattan faydalandım. Bileğini daha sert çevirip çığlık atmasını sağladığımda elindeki hançer yere düştü.

Bileğini bırakıp yumruğumu çenesine geçirdim. Sersemlediğinde bir yumruk daha attım ve tamamen üstümden kalkmasını sağladım. Yanıma düşen hançeri aldığımda onu delirten öfkesiyle tekrar üstüme atladı. Bir saniye düşünmeden hançeri karnına sapladım. Kesilen nefesiyle üzerimde kalan kadının bakışlarına büyük bir korku yerleşti. Onu üstümden atarak ayağa kalktığımda üzerimde kanı vardı. Hançerin saplanıp kaldığı bölgeye parmaklarını bastırarak bana baktığında boğazım düğümlendi. Onda bıraktığım hasar kötüydü lakin tedavi edilemeyecek kadar da değildi.

Geri geri yürümeye başladığımda seslerin kesildiğini algıladım. Bir an durup etrafa baktım ve Araz'ın nerede olduğunu anlamaya çalıştım. Bahçedeki korumaları hatırladığımda göğsüm korkuyla sıkıştı. Yaşıyor olmama ihtimalini düşünmek dahi istemedim.

Az ilerimde yatan kadına döndüğümde yüzündeki korkunun kaybolduğunu gördüm. Giden korkunun yerini başka bir duygu almıştı. Düştüğü yerden zar zor kalktığımda ne yaptığını anlamadım. Bana bakarken tebessüm ediyor oluşu tüylerimi diken diken etti. Vera bedenine saplanan hançeri çıkardı. Bana saldıracağını düşünerek gardımı aldığımda parmaklarının arasından sarkan kanlı hançeri bıraktı. Taşlarla süslenmiş hançer yere düştüğünde neler olduğunu anlamadım. Yarasına baskı uygulamadan yürümeye başladığında kan kaybından öleceğine emindim. Sarsak adımlarla evine giden merdivenlere ilerlediğinde yüreğim sızladı. Ne yaptığını anlamıştım.

Kocasının yanına gidiyor, onun cesedinin dibinde ölmek istiyordu.

Dişlerimi sıkarak son dakikalarını yaşayan kadına son kez baktım. Eğilip topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Geniş bahçede bir çıkış yolu bulabileceğimi düşünerek gecenin içinde koşmaya başladım. Rüzgâr yüzüme çarpıyor, sarı tutamlarımı uçuşturuyordu. Bitkilerin arasından sıyrılarak evi çevreleyen duvarlara doğru ilerledim. Kesilen nefesim işimi zorlaştırsa da durmadım.

Araz'ın kurtulduğuna emindim.

Emindim.

Duvarlara ulaştığımda elimde yük haline gelen ayakkabılarımı bir kenara bıraktım. Elena'ya yeni bir çift alacaktım. Diğer tarafa atlamam tek

çıkış yolumdu. Bu yüzden hemen dibimde duran ve dallarını duvarın ardına sarkıtan ağaca tırmanmaya başladım.

Metrelerce ötemde kalan evden yayılan alarm sesiyle titredim. Kulagımda çınlayan ses öylesine gürültülüydü ki bir an zihnimi uğuldattı. Kaybedecek vaktim olmadığını fark ederek ağaca tırmanmaya devam ederken oldukça zorlanıyordum. Kollarım ve bacaklarım çiziklerle dolar-ken pes etmedim. Dışarıya uzanan dala sıkıca sarılıp uç kısmına doğru sürünmeye başladım. Hissettiğim panik had safhadaydı. Duvarın diğer tarafına atlayıp bileğime yüklediğim ağırlıkla canımı yaktığımda lanet ettim.

Zorlansam da pes etmeyerek Araz'ın aracının park edilmiş olduğu ön cepheye ilerledim. Alarm sesi susmuş, her yer sessizliğe bulanmıştı. Etraf kapkaranlıktı ve tek bir kişi dahi görmemem iyi miydi, kötü müydü, kararsızdım. Gerçi şu an görmek istediğim tek bir kişi vardı. Kalbimin kasılmasına neden olan, onun için endişelenmeme sebebiyet veren adam karşıma çıkmadığı sürece rahat bir nefes veremeyeceğime emindim. Araz'ın arabasına ulaştığımda etrafa baktım. Gözlerim onu arasa da bulamadı fakat biliyordum ki gelecekti. Aklında bir plan olmasa Dominic Salazar'ı kendi evinde, adamlarının önünde infaz etmezdi. Araz böyle fevri davranamayacak kadar zekiydi.

Arabayı yoklayarak kapıların kilitli olduğunu fark ettim. Her ihtimale karşı burada açık bir hedef olarak durmamalıydım. Bu yüzden etrafa göz gezdirdim, bahçede duran büyük taşları fark ettiğimde doğruca onlara doğru ilerledim. Taşı alıp arabanın yanına geri döndüğümde camı parçalayarak kendime giriş yolu yarattım. Siyah cam saniyeler içinde paramparça olarak bir bütün halinde ayaklarıma döküldü. Camların siyah filmle kaplanması bazen işi daha kolaylaştırabiliyordu.

Taşı bir kenara atıp arabanın içine eğildim ve kapıyı açıp araca bindim. Hırsız tarafımı aktif hale getirerek arabanın sistemine göz attım. Altımdaki araç akıllı arabalardandı. Cipi kullanabilmemin tek yolu kontrol paneline sızarak açma kapama düğmesinden motoru çalıştırabilmektir. Paneli açmaya çalıştığım sırada işittiğim adım sesleriyle başımı kaldırdım.

Araz...

Hayır, Morskoy...

O bile kibar kalıyordu.

Canavar, evet, canavarım...

Salazar malikânesinin kapılarından çıkarak bana doğru adımlamaya başladığında baştan aşağı kanlar içindeydi. Yüzü, saçları, pahalı takım elbisesi tamamen kırmızıya boyanmıştı. Dudağının kenarındaki kıvrımla Joker misali sırtırken fazla ürkütücü gözüküyordu. Elinde tuttuğu silahı beline sıkıştırıp bana doğru adımlamaya devam etti.

Yolcu koltuğuna oturup ardından kapıyı kapattığında bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Elbisemdeki kanı fark ederek endişeyle kaşlarını çatı ve ellerini bedenimde gezdirdi. “İyi misin?” dediğinde onu tımarhaneye yatırmayı düşündüm. “Yoksa yaralandın mı?”

Ellerini ittirerek sinirle bağırdım. “Araz sen hasta mısınız? Ya delirdin mi sen? Adamı kendi evinde, adamlarının önünde öldürdün. Nasıl sağ çıkabildin oradan?”

Cebinden arabanın anahtarını çıkarıp bana uzattı. “Yolda anlatırım.”

Sinirle anahtarı elinden aldım ve arabayı çalıştırdım. Emniyet kemerimi takmak için uzandığımda bir an kahlkaha atacaktım. *Evet, Kutsal Mutlaka emniyet kemerini tak çünkü şu an hayatın ve yaşayıp yaşamaman sadece buna bağlı.*

Malikânedan çıkıp hızla ilerlemeye başladığımda içimi yakan öfkeyi zapt edemedim. Araz’ın sağ ve iyi olduğunu görmek endişemi yok etmiş, yerine bir sinir harbini getirmişti. “Anlat hadi.” Sözlerimle Araz cebinden telefonunu çıkardı.

“Buraya anlaşıma için gelmedik. Salazarlarda istediğimi bir şey vardı ve onu almam gerekiyordu.” Elinde tuttuğu flaş belleği kaldırarak görüş açıma sundu. “Ve aldım.”

“Ne ki bu?”

Sorumu görmezden gelerek telefonunu kulağına yasladı ve saniyeler içinde İspanyolca konuşmaya başladı. Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra birini daha aradı ve bu sefer Rusça konuştu. “B planına geçtik. Rafael karteli devralıp Salazar’ın geri kalan işlerini halledecek. Kutsal ile geri dönüyoruz, uçağı hazırlat ve evden eşyalarımızı toparlat.” Birkaç saniye karşı hattaki kişiyi dinledi ve ardından cevap verdi. “Camila’ya haber vermelerini söyle.”

Konuşmayı sonlandırıp telefonu cebine koydu. “İleriden sağa dön.”

“Araz,” diye sinirle soludum ve dediği gibi sağa döndüm. “Aydınlat beni yoksa sinir krizi geçireceğim.”

“Salazarların kızı Camila, ailesini bitirmek için bir plan yaptık. Salazar Karteli son beş aydır kadın ticaretiyle uğraşmaya başlamış. Bizim dünyamızda bile kadın ve çocuk ticaretine müsamaha gösterilmez. Bu yüzden el altından işlerini ilerletiyormuş. Eski bir dostum geçen gün beni aradı ve Dominic Salazar’ın yakında öleceğini, istediğim şeyi almamı istiyorsam acele etmemi söyledi.” Arkasına yaslandı. “İnan bana, ben öldürmesem bile Dominic ölecekti, Hektor onu yaşatmazdı.”

Hektor da kimdi?

“Neden bana planı baştan söylemedin?”

Gözlerini üzerimde gezdirdi ve tek kelime etmeden önüne döndü. Tabii ki bana söylememişti, hâlâ bana güvenmiyordu. Onu suçlayabilir miydim? *Hayır.* Peki bu canımı yakmış mıydı? *Hem de çok fena.*

“Camila,” diyerek dişlerimi sıktım. “Tebrik ederim, az kalsın evleniyormuşsun.”

Direksiyonu daha sıkı kavrayıp Araz’ın işaretiyle bu sefer sola döndüm. Sesini işitmek öfkemi kamçıladı, küplere binmişim. “Sana demiştim. Bizim dünyamızda evlilikler genelde anlaşmalı olur.”

“Evet, duydum. Ben senin metresin olmalıyım ki bir mafya prenesiyle evlenip kralcılık oynamaya devam et. Camila’ya söyle de hazırlıkları yapsın.”

Sinirle homurdandı. “Saçmalama, Kutsal.” Alev saçan bakışlarımı ona çevirdim.

“Ne o, yoksa artık Camila’yı istemiyor musun? Birkaç ay önce istiyormuşsun. Tekrar istesene hadi.”

“Camila’yı istemiyordum. Bu evlilik sunduğum bir iş anlaşmasıydı.”

“Kapa çeneni.”

Ani patlamamla Araz afalladı. Önüme dönerek sinirle soludum ve gaza bastım. Gerçekten neden bu kadar öfkelenmişim ve neden Araz’ın kafasını patlatmak istiyordum?

“Sarışın.”

Uyarıcı sesiyle dişlerimi sıktım. “Araz, sesini duymak istemiyorum.”

“*Milaya*, kendine gel,” derken üzerime doğru eğildi ve kokusunun ciğerlerimi yakmasına neden oldu. Bakışlarını üzerimde gezdirse de dönüp

ona bakmadım. Yakınımda olması öfkemi ikiye katladı. “Evleneceğim kadının sen olacağını söylediğimi de duymuş olman gerek.” Onu omzumla ittirdim.

“Çekil yanımdan, sinirlerimi bozuyorsun.”

“Kutsal.”

“Sus yoksa arabayı çarparım.”

Beni daha da sinirlendiren bir neşeyle kahkaha attı. “Sarışın, bu kadar kıskanç olman sağlığa zararlı.”

“O bellekte ne var?” Konuyu değiştirerek Araz’ın işaret ettiği yola sap-tım. Parmaklarının arasında duran belleği tek kelime etmeden cebine at-tığındaysa öfkem mümkünmüş gibi arttı. “Camila’ya söyledin ama değil mi?”

Girdiğim uçak pistinde hızla ilerledim. Bizi bekleyen jeti fark etti-ğimde sinirle kendi kendime homurdandım. “Tabii ben sizin dünyanı-za ait olmadığım için anlamıyorum böyle şeyleri.” Arabayı asfaltta çığlık attıracak şekilde frene bastığımda Araz öne savruldu. Aracı parka alıp gözlerine baktığımda onu ilk defa bu kadar şaşkın görüyordum. “Bana güvenmemeye devam et. Git az kalsın evleneceğin iş anlaşmana güven.”

Kapıyı açıp indim. Soğuk hava yüzüme çarptığında alev almış gibi yandığımı hissettim. Jete doğru adımladığımda Araz’ın peşimden geldi-ğini işitiyordum. Bana değen şaşkın bakışları umursamadan görevlilerin yanından sıyrıldım ve merdivenleri tırmanıp jetin içine girdim.

Çantalarımızın uçağın kuyruk kısmında kalan odaya bırakıldığını fark ettiğimde o yöne adımladım. Bir yandan da kana bulanmış elbisemi çekiştirerek üstümden çıkarmaya çalıştım. “Vera’yı sen hançerledin,” di-yen sesi işittiğimde durdum. Arkama döndüğümde Araz üstündeki kanlı ceketi çıkarırken neşesinden sıyrılıp ciddiyetine dönmüştü. “İyi misin?”

Sorusuyla kaşlarımı çattım. Vera’yı hançerlemiş, ölmek istememiştim ve bu benim için bir yenilikti. O ölme benim ölmem gerekecekti. Ser-gilediğim eylemden pişman değildim. Özellikle Salazar ailesinin kadın ticareti yaptığını öğrenmek vicdanımı büyük bir ölçüde rahatlatmıştı. “İyiyim.” Verdiğim cevap üzerine yanıma adımladı. Gömleğinin kol düğ-melerini çözerken yüzümü inceledi.

“Emin misin?”

“Eminim, Araz.”

Dudağının kenarı kıvrıldı. “Biliyor musun, Kutsal?” diyerek elini kaldırdı ve yüzümü örten sarı saçlarımı kanlı parmaklarıyla hafifçe geri itti. “Kendini kurtaracağına o kadar emindim ki bir saniye bile şüphe etmedim.” Üzerime eğilip aramızdaki mesafeyi kapattığında dudaklarında ölen sıcak nefes benim dudaklarımda hayat buldu. “Söylesene, bir kurban olarak hikâyeme giren kadına dair nasıl bu denli umut doluyum?”

Çünkü ben kurban değilim.

Ben senin Harzemşah'ınım.

Aramızdaki elektriklenmeye karşı koymak istedim. Ona duyduğum öfke öylesine yoğundu ki uzun zamandır böyle bir yenilgi hissetmiyordum. Ondan nefret etmem gerektiğini hatırlatan bu duyguyla baş edemedim. Yüzüme tatlı bir sırıtış yerleştirdim. “Bilmem,” dedikten sonra onu tek başına bırakıp odaya girdim. “Git Camila'ya sor.”

Yüzüne çarparak kapattığım kapıyı kilitledim.

Lavabonun kenarında duran küçük havlulardan birini alıp ıslattım. Göğsüme yerleşen ve kollarıma sıçrayan kanları silmeye başladığımda aynadaki yansıma kilitlendim. Korkmam gerekirdi fakat hissettiğim şey bu değildi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyor, anlamlandıramıyordum, deneyimlemediğim bir histi. Bakışlarım küçük kızın bana hediye ettiği yılanlı bilekliği buldu.

Yeniden doğuş.

Yeniden doğmuştum ve artık *resmi* olarak bir katıldım.

XX. İLK VE SON

Kutsal

Bir dilek hakkım olsa zamanda geriye gitmek isterdim. Geçmişimde düzeltmek istediğim o kadar çok şey vardı ki aklımdan geçenleri anlatmaya kalksam saatlerce susamazdım.

Mazimde bir değişim yaratmayı arzulamamın nedeniyse, geleceğime baktığımda eksikliğini şimdiden görebildiğim dileklerimdi. Bazı şeylere asla sahip olamayacaktım.

Evin merdivenlerini çıkan adama baktım. Araz birkaç saniyenin ardından görüş açımdan çıkmıştı. Meksika'dan döndüğümüzden beri aramızda bir duvar vardı. Bu mesafenin nedeni sadece o değildi. Onun bende yarattığı tahribatlara karşı dengemi tamamen yitirmiştim. Okyanusundaki küçük bir balık gibiydim. Avcıdan sakınıp hayatta kalmaya çalışıyordum. Tabii unuttuğum bir şey vardı. İçinde bulunduğum okyanustan kaçamaz, bunu yaparsam yaşayamazdım.

Pencere kenarından ayrılıp aynanın karşısına geçtim. Allığımı yanığıma sürerek yansımama göz attığımda üç gün önce birini öldürmemin beni neden rahatsız etmediğini sorguladım. Bir saniye bile tereddüt etmemiştim. Niye bir saniye bile tereddüt etmemiştim?

Normal ve sağlıklı bir insan değildim. Birinin canını almamdan rahatsızlık duymuyorsam, kendime normal veya sağlıklı diyemezdim. Yine de hayatta kalmaya çalışan bir kadın olduğumu söyleyebilirdim. *İronik.* İlk kez yaşamak istiyor olabilirdim.

Allığımı ve fırçamı bir kenara bırakıp maşaladığım sarı saçlarımı düzelttim. Kırmızı rujumu alıp hafifçe eğilerek aynaya yaklaştım. Bu gece yılbaşıydı.

Araz Vladimirov bir parti veriyordu.

Bana arkadaşlarını, iş yaptığı insanları ve önemli birkaç kişiyi daha davet edeceğini söylediğinde partinin evinde olacağını zannetmiştim ama o son dakika bana başka bir yere gideceğimizi belirtmişti. Kutlamanın

nerede olduğunu bilmiyordum ama umurumda olduğunu da söyleyemezdim. Ne de olsa Rusya'da bildiğim veya aşına olduğum hiçbir yer yoktu.

Rujumu sürüp parfümümü sıktıktan sonra tamamdım. Yatağıma oturup kenarda duran ince topuklularımı aldım. Siyah elbisemin üst kısmı bir korse misali beni sıkıca sarıyor, göğüslerim taşacak gibi duruyordu. Alt kısım boldu ve sağ tarafımda oldukça derin bir yırtmaç vardı. Saten kumaş üstümden adeta kayıyordu. Bilek kısmı taşlarla süslenmiş topuklularımı giyip doğruldum ve aynadan kendime baktım. Elbisemi Elena seçmişti ve gerçekten oldukça zevkli bir kadındı.

Küçük el çantamla mantomu alıp odadan çıktım. Merdivenlerden inerken düşmemek için eteklerimi toplamam gerekmişti. Mantomu ve çantamı bir köşeye bırakıp susadığımı hissederek mutfağa adımladım. Topuklularım evin içinde yankılanırken yanından geçtiğim her adam selam vererek başını eğiyordu. Hilal ile Güneş yarım saat önce evden çıkmıştı ve aynı yere gidecek olmamıza rağmen neden önce gittikleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Normalde Elena da bizle gelecekti ama anlamadığım bir şekilde bugün sınırları tepesindeydi ve keyifsiz olduğunu belirterek evde kalmak istemişti. Yılbaşı gecesini yalnız geçirmeyi planlıyor olmasına Araz karşı gelse de Elena abisini dinlememişti, her zamanki gibi.

Mutfağa girip bir bardak su doldurduğumda işittiğim sesle acele ettim. Araz ikinciye seslendi. "Kutsal," dedikten saniyeler sonra ekledi. "Neredesin?"

Ev öylesine büyüktü ki beni bulamıyordu. Geçen gün ciddi ciddi beni yarım saat aramış ve bulamamıştı. Oysa tek yaptığım kuzey tarafındaki kulenin çatı katında dans etmeye çalışmaktı. Başarılı olduğum da söylemezdi.

Suyumu içip bardağı tezgâhın üstüne bırakarak mutfaktan çıkmak üzere ilerledim. "Buradayım." Koridorda karşılaştığımızda bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Siyah smokiniyle her zamanki gibi çok şıktı. Laciverte çalan koyu mavi gözleriyle beni inceledi. Gördüğü tablodan memnun gibiydi ve bu kendimi iyi hissettirdi.

"Çok güzel olmuşsun," diyerek ifadesine yansıttığı hayranlığı dile döktüğünde tebessüm ettim. Günlerdir benden uzak durmasına rağmen şu an pek de mesafeli gözüküyordu.

“Teşekkür ederim. Sen de hiç fena değilsin.”

Gülümsemesini genişletti. “Teşekkürler *milaya*.” Kapıyı işaret etti. “Gitsek iyi olur. Yoksa kendi partimize geç kalacağız.”

Kendi partimiz.

Gerçekten bir çiftmişiz gibi konuşmasıyla bakışlarımı kaçırıp beni dahil etmesinin verdiği saçma neşeyi görmezden geldim. İkimiz de hazır olduğumuzda kolunu bana doğru uzatan adama yanaşarak parmaklarımla paltosunu sarmaladım. Evden çıkıp bizi bekleyen araca bindiğimizde kendimi tuhaf hissettim. Bir *Külkedisi* masalının içinde gibiydim. Arkama yaslanıp aklımdan geçenleri mırıldandım. “Demek Araz Vladimirov’un nişanlısı olmak böyle bir şey.” Tek kaşımı kaldırdım. “Güzel gözükmeli, partilerde ona eşlik etmeli ve...” Diğer kaşımı da kaldırdım. “Sanırım görev listesi bu kadardı.”

“Keşke dediğin kadar kolay olsa, *milaya*.” Bana yanaşıp aramızdaki mesafeyi kapattığında günlerdir onu doğru düzgün göremiyor ve onunla vakit geçiremiyor oluşumun verdiği açlıkla bedenimi ona doğru döndürüp aramızdaki mesafeyi azaltmasına yardımcı oldum. “Nişanlılık sürecinde yapılması gereken pek bir şey yok ama evlilik başka bir boyut. Eşim soyadımı aldığı an içinde bulunduğum örgütün benden sonraki en güçlü ve söz sahibi insanı haline gelir. Adamlarımın ona saygı duyması gerekir, bir şey isterse bu bir emirdir. Beni her daim desteklemeli, yanımda olmalı ve kararlarımı sorgulasa dahi diğer insanlara karşı hep benim tarafımı tutmalıdır.”

“Diğer evliliklere benziyor gibi.”

“En büyük fark, dediğin söz sadece bana olmayacak. Benimle evlendiğin an adamlarıma, içinde bulunduğum kuruluşa ve bana bel bağlayan insanlara karşı da bir sorumluluğun olacak. Bratva’ya *obet* etmen gerek.”

“*Obet* mi?”

“Yemin,” diye açıkladı. “Hayatın üstüne ve kanınla edilen bir anttır. Bratva’ya kabul anlamı taşır.”

Merakla mırıldandım. “Kabul edildiğime kim karar veriyor?”

Yaklaşan bir tehlikenin habercisi olan tebessümüyle, “Ben,” dediğinde ürperdiğimi hissettim. Ondan korktuğum için değil, otoritesinin ağırlığından kaynaklı. Havayı yumuşatmak isteyerek dalga geçtim.

“Bu bir evlenme teklifi miydi?”

Tebessümü sabit kaldı ama gözlerinde kurnaz bir parıltı vardı. Tek kelime etmedi ve bu beni ürküttü. Bazen buzdağının görünen kısmının derinde saklanana kıyasla ne kadar yanıltıcı olduğunu fark ediyordum. Yanıltıcı kısmı bile korkutucuydu ama altında saklanan bambaşka bir seviye gibi geliyordu.

Bakışlarımı kaçırdım. İtiraf ediyordum ki Camila ile iş anlaşması gereği evlenmek istediğini söylediğini öğrendiğimde hayatım boyunca deneyimlemediğim bir kıskançlıkla karşı karşıya gelmiştim. Bir şeyleri parçalama isteğim iki gün benimle kalmış, hiçbir yere gitmemişti. Araz'ı başka kadınlarla düşünmek hoşuma gitmiyordu ve kendimi de kimseyle hayal edemiyordum. Lakin Araz ile bir geleceğim yoktu. Benim asıl amacımı ve kim olduğumu öğrendiği an isteyeceği tek şey beni öldürmek olacaktı.

Vador'un alınına saplanan kurşunu hatırladım.

Moroz Yasası, gün gelince benim için de işleyecekti.

Camdan dışarıya bakmaya başladım. Dakikaların ardından bana aşına gelen sokaklarla gözlerimi kısıtım. Nerede olduğumu idrak etmeye çalışırken karşıma çıkan görüntüyle nefes alamadım. Aracın önünde durduğu otel, Araz'ın beni bulduğu ve kendisine ait olan o oteldi.

Kanımın çekildiğini hissettim. Araz'ın beni bulduğu o gece, telefonumu bu otelin tuvaletindeki tavana saklamıştım. İçinde Araz'ın birini öldürürken çekilmiş videosu, kendi otelinin tavanında duruyor, benim onu almamı bekliyordu. Haftalar önce bu anı düşler, o telefona nasıl ulaşabileceğimi düşünürdüm; içindeki kanıtı kullanmak isterdim. Şimdiyse tek düşünebildiğim o telefonu bulmak ve kimse görmeden videoya ulaşabilmektir.

Yanımdaki adam araçtan inip elini bana uzattığında ifademi fark ederek hafifçe kaşlarını çatı. Sorgulayan gözlerinin altında maskemi yüzüme yerleştirdim. Elini tutarak araçtan indiğimde başladığımız noktaya bambaşka bir halde geldiğimizi algıladım. O geceyle bu gece arasında yaşananlar birçok şeyi değiştirmişti ve en büyük değişim bende gerçekleşmişti.

Lüks otelin görkemli lobisine girdiğimiz an bütün gözler üzerimizde dolaşmaya başladı. Araz başıyla tanıdık simalara selam verirken ben yüzüme yerleştirdiğim tebessümü kaybetmemeye çalışıyordum.

Beni yakaladığı balo salonuna adım attığımız an boğazımdaki düğüm büyüdü. Bize dönerek mekâna girişimizi izleyen, bana son derece yabancı olan insanlara karşı nasıl bir görüntü sergilediğimizi bilmiyordum ama karşılaştıkları tablodan hayranlık duyuyor gibiydiler.

Herkes oldukça şıktı. Hepsi zenginliğin o sessiz ama kendinden emin dilini konuşuyordu. İnsanların hiçbirini tanımıyor olsam da burjuva sınıfından olduklarını anlayabiliyordum. Birkaç kişiyle merhabalaştık. Öyle ki Araz beni davetlilerin arasında bir süs bebeği gibi dolaştırıyor, herkese beni takdim ederek nişanlısı olduğumun altını çiziyordu. Birkaç ay sonra hayatından gidecek olan beni niye hayatına bu kadar dahil ettiğiyse büyük bir muammaydı.

Ellili yaşlarında bir adam yanıma ilişip bana başıyla selam verdikten sonra Araz'ın elini sıktı. Devlet üyesi olduğunu anladığımda sohbetlerine kulak kabarttım ve Araz'ın elindeki gücü daha iyi anladım. Zaman geçip diğer insanlarla tanıştıkça davetlilerin kimliklerine hâkim oluyordum. Banka sahipleri, işadamları, eski Sovyet elitleri ve partiye katılan yöneticilerle Araz'ın bambaşka bir kimliğiyle tanışmış oldum. Yeraltı dünyasının patronuydu ama yer üstünde saygın biriydi. Elitlerle aynı masada oturan, görünmeyen güç ağlarında diplomasi ve stratejiyi işin içine katmayı bilen, gerçek dünyadaki etkisini gösterebilen bir liderdi.

Konuşmasının uzamasını fırsat bilerek ona yanaştım ve sadece onun duyabileceği bir desibelle, "Ben lavaboya gidiyorum," dedim. Gözlerini yüzümde gezdirip başını salladığında önce ona, ardından karşısındaki adama gülümseyerek yanlarından ayrıldım.

Balo salonundan çıkacağım sırada Araz'ın korumalarından biri peşimden gelmeye başladı. Hatta öyle ki bana yetişip direkt yanımdan yürüdü. Ona neden beni takip ettiğini sorabilirdim ama biliyordum ki takip değil, eşlik ediyordu.

Yanımda yürüyen adamı yok saydım. Benimle kadınlar tuvaletine giremezdi ve tahmin ettiğim gibi kapının önüne vardığımızda beni beklediğini söyleyerek duvar dibine ilişmişti. İçeriye girip sessizlikle benden başka kimsenin olmadığını anladım. Zaman kaybetmeden sondaki kabinne girip klozetin kapağını kapattım.

Kalbim deli gibi atarken içine düştüğüm durumun tezatlığına inanamıyordum. Yolumu öylesine kaybetmişim ki artık her şey absürt bir şakadan ibaretti. Bir gün delil olarak kullanacağımı düşündüğüm telefona

ulaşmaya çalışmamın nedeni o videoyu gerçekten kanıt olarak kullanmak istemem değildi. Aksine emin olmak istediğim şey, o videoyu kimsenin görmemesiydi. Araz'ı sorgulayacak kişi bendim. Bana neler olduğunu anlatacak, zihnimdeki soruları yanıtlayacak ve eksik parçaları dolduracaktı. Bana hesap verecekti, bunu hak eden kişi *bendim*. Geriye kalan hiçbir şey artık umurumda değildi.

Parmaklarımın ucunda hafifçe yükseldim. Tavan beyaz panellerden ibaretti ve hepsi oynatılabiliyordu. Benim telefonu sakladığımdan emin olduğum bölmeyi kaldırarak yavaşça kapağı kenara ittirdim. Parmaklarım tavanın zeminini aramaya başladığında elime hiçbir şey gelmeyince soluğum kesildi.

Panik, patlamaya hazır bir volkan misali içimde tetikleniyordu. Parmaklarım aceleyle bulmayı umduğum cihazı yoklamaya devam etti. Tam olarak bu noktaya bıraktığıma emin olsam da işimi riske atmak istemeyerek diğer kapakları da açıp kapamaya başladım.

Yoktu.

Telefon yoktu.

Burada olmalıydı. Onu buraya sakladığımı kimse bilmiyordu. Bir başkası tarafından bulunup alınmış olamazdı. Belki de bölmelerin arasında, bir yere düşmüştü ama bu mümkün değildi. Öyleyse hangi cehennemdeydi?

Hissettiğim panik ve korku dengemi bozduğunda içinde bulunduğum kabinin duvarlarına tutunarak soluklanmaya çalıştım. Tek tahminim temizlik görevlilerinin bir şekilde telefonu bulmasıydı. Böyle bir durumda cihazı oteldeki yetkili birine verebilirlerdi ya da cihazı alıp satarak bunu gelire de çevirebilirlerdi. Video iCloud hesabıma kaydolmamıştı. Biri telefonu açarsa galeride karşılaşacağı yegâne videoyu kullanarak Araz'ın başına bela olabilirdi. *Biri benim yüzümden Araz'a zarar verebilirdi.*

İstediğim bu değil miydi?

İstediğimin bu olması gerekirdi.

Sinirle gözlerimi yumup derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Aklım artık öylesine darmadağın ki işin içinden nasıl çıkacağımı, kendimi nasıl toparlayabileceğimi bilmiyordum. Kabinden ayrılıp lavabonun kenarına iliştim. Makyajımı bozacak olmasam kendimi soğuk suyla boğardım ama Araz'ın bir sorun olduğunu anlamasını sağlayamazdım.

Oysa büyük bir sorun vardı. O telefonu kim, nasıl bulmuş olabilirdi ve bulan kişi onunla ne yapacaktı?

Bir şekilde o cihaz ya da video Araz'ın eline ulaşırsa ki az önce kimlerle muhatap olduğuna bakılırsa eli kolu fazlasıyla uzundu, bu yüzden ulaşma ihtimali yüksekti, Araz o videoyu benim çektiğimi ve telefonun bana ait olduğunu anında anlardı.

Başımı doğrultup yansımama baktım.

Geldiğin noktayı görüyor musun, Kutsal?

Ben görüyorum. Nefretinin içine hapsoldün. Bir kukla misali insanların seni kullanmasına izin verdin. En korktuğun yerde, hırçın dalgaların içinde esaret sürüyorsun. Çırpındıkça batıyor, seni kurtaracak geminin gelmesini bekliyorsun. Oysa bilmelisin. Gemi kıyıya vurdu ve deniz son sözünü söyledi. Kaderin de rotan da belli. Ya canavarının ellerinde boğulacaksın ya da boğulacağımı bilsen de gitmeden önce kendinle diğerlerini de dibe çekeceksin.

Kendime çekidüzen vermek isteyerek aynaya baktım. Tam arkamda kalan kabin bir gıcırta sesiyle aralandı. Bakışlarım altta kalan açıklığa kaydı. Önce hiçbir şey görmedim. Sonra rugan ayakkabılar belirdi. Tamamen açılan kabin kapısıyla gözlerimiz buluştu. Hissettiğim tedirginlik damarlarımda akan kanın donmasına neden oldu. Yeşil gözlerden bir karartı geçti.

“Merhaba kızım,” diyen Erdem Gürsoy’la nefes alamadım.

Dik durmaya çalışarak yansımasına bakmaya devam ettim. Partideki diğer davetliler gibi siyah bir smokin giymişti. “Erdem amca,” derken sesim cılız bir fısıltıdan ibaretti. Öfkesi gözlerini süsledi. Yavaşça ona döndüm. *Filin karşısında bir piyon vardı. Güçlenmek istiyorsa son kareye ulaşmalıydı.* “Buraya gelmemen gerekirdi.” Sesime yansıyan ciddiyete hâkim olamadım. Ona duyduğum öfke içimi kemiren bir kurttan farksızdı. “Araz seni görürse her şey berbat olur.”

“Ortada berbat edebileceğimiz bir plan kaldı mı?” diyerek sağ kaşını kaldırdı. “Hayır, sen halinden bayağı memnun görünüyorsun da. Benim sayemde burada olduğunu, ben izin verdiğim için hâlâ yaşadığını unutmuş gibisin.” Zalimliğini görmemden çekinmiyordu. Maskesini çıkarmış, beni gerçek yüzüyle karşı karşıya getirmişti. “Sana o adamı bitirmemde bana yardım etmeni söylemiştim. Kızıma yaptıklarından sonra bunu bana borçluydun.” Sesindeki öfkeyle içindeki zehri kustu. “Ama sen

kendini bu oyuna çok kaptırmışsın, Kutsal. Zarfı bulup bana getirmedi. Beni oyaladığını anlamıyorum mu sanıyorsun?”

Kapının önündeki korumadan haberi var mıydı? Çünkü bağırmandan konuşmaya gayret gösteriyordu. Ben onun kadar kontrollü değildim. Kendimi tutamayarak konuştuğumda öfkem bedenimin kasılmasına neden oldu. “Ben senin kızına hiçbir şey yapmadım.”

Madem elimizden geleni ardımıza koymuyorduk, o zaman artık ip-lerimi kesmeliydim. Bunca zaman beni manipüle etmesine izin vermiş, onun yönlendirmelerine boyun eğmişim, beni kandırmıştı. Babamın vermediği ne varsa önüme sunarak gözümü boyamış, beni önemli hissettirmişti.

Artık buna ihtiyacım yoktu.

Artık umuda ihtiyacım yoktu.

“Asıl sen kendi kızının içindeki acıları görmezden gelerek onu ölüme ittin,” diyerek gerçekleri yüzüne çarptım. Sözlerimle hissettiği hiddet birkaç adımda önümde dikilmesini sağladı. Kendini zor tutuyor, bana zarar vermek için yanıyordu.

“Bak sen şuna. Benim onayımı almak için eteklerimde dolaşan küçük kız büyüdü mü yoksa?” Histerik tebessümü midemi bulandırdı. “Seni ben yarattım, Kutsal. İstersem anında alırım elinden verdiklerimi. O adamın seni kurtarabileceğini sanma. Ağzımdan çıkan iki kelime seni öldürmesine yeter de artar.”

Her zaman unutuyordu. Ben onun askeri olabilirdim ama beni yetiştiren asıl kişi Adnan Alazgir’di. “Benim sözüme karşı sana mı inanacak?” diyerek alayla güldüm.

Tutumum alaşağı olmasına neden olsa da geri adım atmadı. “Kanıtlarla gelirim elbet inanır.” Sözlerine ek olarak midemi bulandıran bir bilmişlikle sırtıttı. “Seni onun kollarına atarken, adamın otelinde kalmanı sağlarken bunu planlamadım mı zannediyorsun? Peşine taktığım adam fotoğraflarınızı magazin muhabirinden aldığı anda o fotoğraflar sayesinde seni nasıl bir oyunun içine hapsedtiğimi hâlâ anlamıyor musun?”

İşittiklerim içimdeki yaralı kızın kahkaha atmasına neden oldu. Başından beri sonunu biliyordu. Sevgisizliğinin baki kalacağını tahmin etmişti. Karşımdaki adam gözlerimin içine baka baka itiraf ediyordu gerçekleri, asıl yüzünü bana göstermekten sakınmıyordu. Beni Morskoy’a kurban

etmiş, onun önüne atarak istediği şeyi elde etmek istemişti. Hiçbir zaman önemsememişti beni. Tek derdi kendini kurtarmaktı çünkü biliyordu, o zarfın içindeki belge sonunu getirebilirdi.

Peki ne değişmişti? Neden bana yalan söyleme gereksinimi duymuyordu artık? Bir anda gerçekleri yüzüme çarpmaktan çekinmemesinin sebebini merak ettim.

“Neden yaptın bunu?” Hissettiğim akıma yenik düşerek onu sertçe ittirdiğimde geriledi. Alev saçan bakışlarımı gözlerinden ayıramadım. “Beni yıllarca kandırdın. Kızın gibi yetiştirdin. Ben sana en yakın arkadaşının emanetiydim. Benden ne istiyorsun?”

Yaratığı yıkım azıcık bile umurunda değildi. “O zarfı istiyorum. Her şeyi başlatan da bitirecek olan da o. En yakın zamanda o zarf elime geçmezse seni bitirmekten çekinmem.” İç geçirerek güldü. Bakışlarını üzerimde dolaştırırken tiksinneme neden olan bir ifadeyle baktı. “Bu arada babana verdiğim sözü tuttum. Seni yıkılmaz biri haline getirdim. Bak, benim sayemde sahte bile olsa bir nişanlı buldun kendine. Belki Araz ile cidden mutlu olursunuz, tabii gerçeklerin ardından sağ kalabilirsen.”

Titreyen bedenimi zapt etmekte zorlanarak öfkeme yenildim. Karşımdaki adamın yakasına yapışarak onu sarstığımda çıldırmak üzere olduğumu fark etmek alaycılığının kaybolmasına neden oldu. “Kendi kızını da böyle ortaya mı attın? Onu da zarf uğruna terk mi ettin? Eylül ile Araz nereden tanıyor? Gerçekte ne oldu benim kardeşime? Sakın bana uyuşturucu hikâyesini geveleme.”

Artık benim için bir kâbustan ibaretti bildiklerim.

Beni buraya getiren ne varsa hepsi yalandı.

Kendini geriye çekerek ellerimden kurtulduğunda gömleğinin yakalarını düzeltti. “Ben o küçük şımarığa bir bok yapmadım. O kaderini kendi yazdı.” Tebessümü geri gelmişti. “Gerçekleri asla bilemeyeceksin, Kutsal. Nasıl bir oyuncak olduğunu asla tam olarak anlayamayacaksın.”

Bir karartı geçti önümden. Kırmızı ışıklar, göz kamaştırıcı bir cazibeyle yandı. Zihnimdeki kadın, dehşetin eyleme dökülmesi taraftarıydı. İcini yakan acıyı kendine kalkan etti. Tırnaklarımı avuç içime geçirdiğimde yumruk olan elimi karşımdaki adamın çenesine indirdim. Beklemediği anda gelen darbeye sendeledi. Saf bir gerçeklikle konuştuğumda kendime bir yemin ettim. “Seni kendi ellerimle bitireceğim, *Erdem amca.*”

Hitabım kisma isteğimi körükledi. “Beni kurtların önüne attığın gibi ben de seni onların önüne atacağım. Araz parasını ödediği adamının onun sonunu getirmeye çalıştığını öğrenince bakalım silahını önce kime doğrultacak?”

Arkama dönüp gideceğim sırada hızla doğrulup beni duvara yapıştırdı. Saçlarımı sarmaladığı parmaklarının tutuşunu artırarak ellerimi arımda kenetlediğinde dişlerimi sıktım. “Sen bana kafa mı tutuyorsun? Seni öldürür, bir yere gömer, şüphe bile uyandırmadan sıyrılırim katilin olmaktan. Benimle savaşılabileceğini aklından geçirme.” Kolumu kavrayıp beni kendine çevirdiğinde ona dönen yüzümde tiksinti dolu bir ifade vardı. Çenemi kavrayan parmaklarının baskısıyla gözlerimin içine bakarak hırladı. “O zarfı istiyorum. Sen bana vermezsen ben zorla alırım. Amacıma ulaştığım zaman da senden kurtulurum.”

“Eylül’e yaptığın gibi mi?” diye sordum aklıma gelen ihtimali.

Erdem Gürsoy sırtıttı. “O kadar çok bilmek istiyorsun ki,” derken benimle dalga geçmiyor, direkt aklımla oynuyordu. “Ne yalan ne yanlış, kim gerçek kim sahte anlamıyorsun, değil mi?” Sesini alçak tuttu. “O şerefsizden etkilendiğini görebiliyorum. Belki de ona karşı bir şeyler hissetmeye başladın. Ne de olsa hep sevgiye açtın.” Son cümlesi gözlerimin dolmasına sebep olduğunda dişlerimi kırabilecek kadar sertçe sıktım. “Ama ona da sahip olamayacaksın.” Parmaklarını yanağıma sürttü. “Sen benim küçük kurşun askerimsin. Senin ne yaşayacağına, ne düşüneceğine ve neye inanacağına sadece ben karar veririm.”

Yanağımdan bir damla yaş süzüldüğünde öfkeden titriyordum. Erdem Gürsoy beni bırakıp geri çekildi. “O zarfı bana getirmek için sadece bir haftan var.” Zihnimdeki çarklar dönmeye başladı. Günlerdir aklımın bir köşesinde yer edinen yedek planım varlığını hatırlatarak bana göz kırpmıştı. “Sana zarfı vereceğim ama bir şartla,” diyerek soluklandım.

Gülümsemesi genişledi. “Neymiş o?”

“Zarfı alınca bizi birbirimize bağlayan ne varsa yok edeceksin. Ne ben seni tanıyacağım ne sen beni. Hayatımdan defolacaksın.”

Karşımdaki adamın kokuşmuş ruhunu görerek sonunda aradığım kanıtı bulmuştum. Ve bir diğer kanıtı yok etmek zorunda olduğumu iyice anlamıştım, buna izin vermezdim. Araz’ın sonunu getirmesine müsaade etmezdim. O zarf bende kalacaktı. Sadece zaman kazanmalıyım.

Bakışlarını yüzümde dolaştırmayı bırakıp ciddiyetimi kavradı. “Bana istediğin kadar kız. Seni kendime benzetmeyi başarabilmişim.” Kıkırtısının ardından başını salladı. “Anlaştık. Zarfı ver, özgürlüğünü al.”

Özgürlük...

Benim için bir seçenek olmaktan çıkmıştı.

Esaretimin temelini atan şeyi anımsayarak, “Telefonumu sen mi kaldın?” diye sordum. Erdem Gürsoy neyi kastettiğini anlamamış gibi hafifçe kaşlarını çatığında içten içe lanet ettim. Eğer o almadıysa... Düşünmek dahi istemiyordum. Kendimi tutamayarak son bir cevap istedim. Bu sefer dürüst davranmasını umdum. “Neden şimdi gerçek yüzünü gösterdin bana?”

“Fark ettim ki artık sana katlanmama ya da seni oyalayarak bekleme gerek yok. Bu hayata çok karıştın ve kendine kaybedebilecek şeyler edindin. Araz ile mücadele etmeme gerek kalmadı, onun sayesinde seni rahatlıkla tehdit edebiliyorum.”

Bundan daha fazlası vardı. İfadesi aniden ciddileşti. “*Sana hep zaaf edinme yoksa düşmanların için kolay bir hedef haline gelirsin,* derdim. Keşke beni daha iyi dinleseymişsin. Belki şimdi şantajıma boyun eğmek zorunda kalmazdın.” Başıyla kapıyı işaret etti. “Git hadi, nişanlını daha fazla bekletme.”

Lavabodan çıktığımda başımı dik tutmaya çalıştım. Az ilerimde bekleyen koruma elindeki telefonu cebine attığında yanından geçerek ilerledim. Attığım her adımda buz tutan yüreğim katılaşıyordu. Zaman lehime işlemiyordu. Erdem Gürsoy, zarfı elde edene kadar durmayacaktı. Her şeyi başlatan o belgeler, benim hikâyemdeki son olacaktı. Okyanus gözlü adam, gerçekleri öğrenecekti. Fakat ben Eylül’ün ölümünün ardındaki sır perdesini aralayamayacaktım. Yine de biliyordum, onun sonunu getiren Araz değil, babasıydı. Bunu hissedebiliyordum.

Balo salonuna dönüp nişanlının nerede olduğunu anlamaya çalışarak bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Araz az ilerimde durmuş, elindeki viski bardağına bakışlar atarken karşısındaki adamı dinliyordu. Ivan ile derin bir sohbetin içinde gibiydiler. Yine de yanlarına gitmeden edemedim. Başka nereye gidebileceğimi bilmiyordum ve bu sadece içinde bulduğum an için geçerli değildi.

Yanlarına yaklaştığımda lacivert gözler beni buldu. Ivan başıyla selam verip uzaklaştığında Araz'ın yanına yanaştım. "Rahatsız mı ettim?"

"Hayır, sarışın."

"İvan niye gitti?"

"Çünkü seninle dans etmemiz gerek," diyerek içkisini yanımdan geçen garsonlardan birine uzattı. Elinden bardağı alan genç adam uzaklaştığında Araz elimi tutarak beni balo salonun ortasına ilerletti. Çalan müzik haricinde tek bir ses dahi yoktu. Herkes sükûnetini kuşanıp bizi izlemeye başlamıştı.

Araz elini belime yaslayıp beni kendine doğru çekti. Vücutlarımızın arasındaki mesafe sıfırlandığında bir elimi omzuna yerleştirdim. Tuttuğu parmaklarımı kalbinin üstüne koydu. Varlığının bana kudret vermesi saçmalıktı. Yine de şu an buna ihtiyacım vardı, dışarıdan maskem sayesinde iyi gözüksen de içten içe harabeden ibarettim. Gözlerimizi birbirinden ayırmadan dans etmeye başladığımızda içimde bir şeyler kırıldı.

Hayatım boyunca hiçbir zaman birine ihtiyaç duymamıştım, ihtiyaç duyduğum anlarda hep yalnız olmak bana kimseye yaslanmamam gerektiğini öğretmişti. Ben insanların arasında bile bir başımaydım. Ailem varken bile öksüzdüm. Araz bana böyle hissettirmemeliydi. Onun yanında güvende olduğumu düşünmemeliydim. Hafifçe eğilip kulağıma fısıldadığında sıcak nefesi tenimi yaktı. "O güzel aklından neler geçiriyor?"

"Sen," diye itiraf ettim. Sonraysa yalan söyledim. "Bu otelde karşılaştığımız ilk an ile şimdi arasındaki farkı düşünüyorum."

"Böyle olacağını tahmin edebilir miydin?"

"Asla."

"O gece ikimizin de hayatını değiştirdi, sarışın."

Hiçbir şeyden haberi yoktu. O gece benim hayatım yerle bir olmuştu. O gece yüzünden ben değişmişim. Bildiğim doğrular yalan haline gelmişti. Yalan olması gerekenlerse gerçek olmaya başlıyordu. "Senin hayatın değişmedi," diye bir çıkarımda bulundum. "O geceden sonra yaşadığın tek farklılık evinde dolaşan bir kadın oldu ve eminim o da senin için bir yenilik değildi."

"Birçok konuda ilksin, *milaya*. Sadece farkında değilsin."

“Eğer bir görgü tanığı olmasaydım,” diye söze başladığımda sadece gözlerine odaklandım. “O gece farklı bir niyetle karşına çıksaydım. Bana ne yapardın, Araz?”

Bakışlarında bir ateş belirdi. Ruhumu yakan bu görsel karşısında bir an sorduğum sorudan pişmanlık duydum, cevabından hoşlanmayacağımı hissedebiliyordum. Gerçi bana bilmediğim bir şeyi de söylemeyecekti.

“Ne yapacağımı düşünüyorsun?”

Bana sunmadığı yanıtı ona armağan ettim. “Beni öldürürdün.”

Araz hiçbir şey demedi. Sadece benimle dans etti. Etrafımızda kimse yokmuş, bizden başka kimse var olmamış gibi. İlklerden bahsediyordu. Benim için ona dair her şey hep ilkti. İlk defa onunla dans etmiştim. Her zaman yalnız başına adımlarını atan ben, bir tek onun bana eşlik etmesine izin vermiştim. İlk kez onun kollarında uyumuştum. İlk kez yaralarımı birine isteyerek göstermiştim. Ve bunların hepsinde sadece ilk değil, aynı zamanda sonuncu olacaktı; bu oyunu nasıl bitireceğimi artık biliyordum.

Dansımız bittiğinde Hilal ile Güneş’in yanına gittik. Onlara eşlik ederek içki içtik. Saatlerin ardından ikisi de yalnız kalmak istediklerini söyleyerek otele ayırttıkları odaya gitti. Araz ise yanımdan bir saniye ayrılmadı. Herkes ondan geriye saymaya başladığında bakışlarımı Araz’ın bileğindeki saate çevirdim. Neredeyse on iki olduğunu gördüm.

Yeni bir yıl başlıyordu.

Yeni bir sayfa açılıyordu.

Bakışlarımı Araz’la buluşturduğumda ciddi bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Ellerini belime yerleştirip beni kendine doğru çektiğinde bir saniye düşünmeden vücudumu vücuduna yasladım. Kollarımı boynuna doladığımda yeni yıl dileğime karar vermiştim.

“Beş.”

Araz’ın geri sayımına eşlik ettim. “Dört.”

“Üç.”

“İki.”

“Bir.”

Dudaklarını dudaklarıma örttü. Şehvetle beni öpmeye başladığında aynı tutkuyla karşılık verdim. Damağımda hissettiğim tadında yasak meyvenin lezzeti saklıydı. Parmaklarımı gömleğinin yakalarına kenetleyip

onu kendime doğru çektim. Dilime değen diliyle bir inilti işittim. Kendi sesim öylesine yabancı gelmişti ki kulağıma, idrak etmem saniyelerimi aldı. Araz ise bunu duyduğu an daha büyük bir açlıkla beni sömürmeye başlamıştı. Daha fazlasını istiyordum. Onun bana verebileceği her şeyi kendime çalmak, bir kere olsun onu tüm benliğiyle hissetmeyi arzulu-yordum.

Bu kadar yanlış olması ama bir bu kadar da doğru hissettirmesi adil değildi fakat bizim hikâyemizde adalet yoktu. Benim için bağışlanmak söz konusu bile olamazdı.

Altdudağımyı hafifçe dişleyip sıcak nefesiyle Rusça fısıldadı. “Şimdiye kadar tattığım en lezzetli şeysin.”

Yanağını okşayıp sözlerine diyecek bir şey bulamayarak parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına minik bir buse kondurdum. Onu bırakmak istemiyordum ama aklım kıyametin kopacağını haykırıyordu. İçimde arzuyu ve korkuyu aynı anda hissediyordum. Buğulanan bakışlarımla, “Mutlu yıllar, Morskoy,” dediğimde vedamı duyuyor muydu?

“Mutlu yıllar, *milaya*.”

O da veda eder gibi geliyordu. Belki de bu gece başka bir kırılma noktasıydı çünkü benim gitmem gerekiyordu. Erdem Gürsoy’un tehdidinin ardından kararımı vermiştim. Araz’a her şeyi anlatacak ve yasayı yürürlüğe koyarak beni yok etmesini bekleyecektim. “*Eve* gidelim mi?”

Çenemi kavrayıp bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Kaşları çatılırken ifadesinde bir huzursuzluk belirdi. Puslanan gözlerime bakıp ne halde olduğumu görmüştü. “Gidelim.”

Son bir hamle.

Ve oyun bitecekti.

Canavarımın surlarla etrafını ördüğü, korunaklı kılmak için çabaladığı, benim cehennem çukuru sandığım lakin cennetin yasak bahçesi olan bu kale, bu gece mezarım olacaktı.

Holde adımlayıp üstümden mantomu çıkardım. İçerisi sessizdi, yılbaşından dolayı çalışanlar izinliydi ve korumaların sayısı da bundan kaynaklı bir hayli azdı. Elena da odasında olmalıydı. Felaketimle baş başaydık.

Çantamla mantomu bir kenara bırakıp aldığım derin nefesle ardıma döndüm. Araz birkaç adım ilerimdeydi. Bir şahin gibi izliyordu beni. Ağzımı açacağımı ve her şeyi mahvedeceğimi anlamışçasına buz gibi bir ifadeyle bakıyordu bana. Bekliyor, dinliyordu. Belki de anlıyordu. Sınırımın sonuna gelmiş, çizgiyi aşmakla kalmamış, o ince ipi yakmıştım.

Yeni yılın ilk saati bana mazimden kaçamayacağımı bir kez daha öğretmişti. Ben bir yıkımdan ibarettim. Becerebildiğim tek şey her şeyi mahvetmekti. Bir lanet gibi çöküyor, acıdan başka bir şey vaat etmiyordum.

Araz'a her şeyi anlatacak ve son arzum olarak bana neler döndüğünü söylemesini isteyecektim; artık başka bir seçeneğim kalmamış, oyun bitmişti.

Dudaklarımı araladığımda boynuma urganı geçirmiştim. Tam itirafımı dile dönecektim ki Araz üç adımda yanımda bitti ve boynuma sardığı parmaklarıyla beni kendine doğru çekip beni öpmeye başladı. Ağzıma tıktığı laflarla gözlerimi yumdum. Sağladığı sıcaklık, kudretli bedeninden yayılan akım, dilime değen dilinin ıslak dokunuşları, Araz Vladimirov delirmemi sağlıyordu.

Kalçama yerleşen eliyle beni kendine bastırduğunda dudaklarımdan bir inilti sıyrıldı. İşittiği nidamla beni daha hiddetli öpmeye başlamıştı. Titreyen parmaklarımı gövdesinde gezdiriyor, sıcak bir duvarda avuçlarımı gezdiriyor gibi hissediyordum.

Aklım uyuşmaya başladı. Onunla öpüşmem değil, konuşmam gerekiyordu ama... Ama daha önce hiç deneyimlemediğim kadar iyi hissettirip beni kendimden geçirirken duramıyordum. O benim dudağımı dişleyince ben de onunkini ısırmıştım. Aldığı hazzı belli eden ufak inilti çıkarıldığında bacaklarımı birbirine kenetlemek istedim. Vücudumun her bir noktası karıncalanırken ellerimi üzerinden çekemiyordum.

Her şey bitse de Araz içimde kalacaktı.

Yirmi dört yıldır hissetmediğim ve istemediğim şeyler neden söz konusu karşımdaki adam olduğunda zihnimde yeşeriyor, beni ele geçiriyordu? Bu oyunun sonundaki kaderimi kabullenmiştim ama o kaderi yaşamadan önce geride bırakacağım hayatın tadına varmak istiyordum. Araz'a gerçekleri anlatacaktım. Ondan istediğim cevapları alacaktım lakin bu gece değil. Bu gece, ondan başka bir şey istiyordum.

Hafifçe geri çekilip soluklandım. Araz'ın beni ürküten okyanuslarında bir tsunami meydana geliyordu. "Morskoy," diye mırıldandım. "Kurbanlarını okyanusuna çekip onları büyülediğine dair masallar duydum. Bir siren misali kadınlara fısıldadığını, onları krallığına götürürken nefeslerini çaldığını işittim." Bakışlarındaki bir şey bana *denemeye değer* diyordu. Gözleri bana ölmeden önce yaşamam gerektiğini söylüyordu. "Bu gece beni de krallığına götürür, nefesimi çalar mısın?"

Göğsünün üstünde duran avucumun içine yayılan hızlı ritim kontrolden çıkan kalbinin iziydi. Beni günaha çağıran kokusu ciğerlerime akın etti. Sadece bir gece bile olsa kaybedeceklerimi kazanabilirdim. En azından kendim için bunu yapabiliirdim.

"Kutsal," diyerek gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Benden ne istediğinin farkında mısın?"

Ellerimi ensesine ilştirip onu kendime doğru çektiğimde parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarına dudaklarımı yaslayarak tadını aldım. Gözlerimi yumarak girdiğim en güzel günahın bedelini üstlendim. Önce altdudağına, ardından üstdudağına birer buse ilştirdiğimde bana karşılık vermedi. Hiçbir şey yapmıyor, öylece duruyordu. Kasılan bedeni ve kesilen nefesiyle bir atakta bulunmaması üzerine gözlerimi aralayıp ona baktım.

"Ben ne istediğimi biliyorum," derken arzudan ses tonum koyulaşmıştı. "Sen istemiyor musun?"

Sözlerimin bitişiyle cevabını verdi.

Belimi kavrayıp beni kucağına aldı. Bacaklarımı beline doladığımda açılan yırtmacımla kalçamı kavradı. Dudaklarımı bulduğunda beni öpüşündeki saldırganlıktan içindeki arzunun şiddetini anlayabiliyordum. Beni istediğini bilmek, kendimi güçlü hissettirdi. Üzerindeki etkimin farkına varmak, bir an onun için değerli olabileceğime inanmamı sağladı. Hem nahif hem de vahşiydi. Beni tüketmek, aynı zamanda var etmek ister gibi bir hali vardı. Soluğumu kesiyor, beni sarhoş ediyordu. Bir inilti dudaklarımdan kayıp gittiğinde hareket ettiğimizi algıladım.

Dudağının kenarını, yanağını ve çenesini öptüm. Boynunda dilimi gezdirip teninin tadını aldığımda tamamen kayboldum ama sorun değildi, bir daha bulunmak istemiyordum.

Araz'ın odasına girdiğimizde bedenim yanıyordu. Beni yatağına yatan adam geriye çekilip manzarasına göz attı. Üzerinden ceketini çıkarmasını izledim. Beni mahvediyor ama benimle kendini de katlediyordu. Bakışlarında büyük bir teslimiyet vardı. Kalbimi parçalara ayıran bu görsel şölen zamanın durmasını istememi sağlıyordu.

Sağ ayak bileğimi yakaladı ve yavaşça topuklu ayakkabımı çıkardı. Aynı işlemi diğeri için de tekrarladıktan sonra tuttuğu ayak bileğimi bırakmadan beni kendine doğru çekti. Saten örtünün üstünde kayıp ona savruldum. Aralanan bacaklarımla Araz üstüme çıktı. Kendini bana bastırduğunda içimdeki ateş üstüne benzin dökülmüş gibi parladı. Gömleğini üstünden çıkarmak isteyerek hafifçe geri çekildiğimde bana müsaade etti. Kumaşı omuzlarından kaydırıp çıplak teninde parmaklarımı gezdirdim. Yetenekli bir sanatçı tarafından oyulmuş gibi duran gövdesine göz atarak ona yanaştım ve önce kalbinin üstüne, ardından teninin belli noktalarına buseler ilıştirdim.

Saçlarımın arasına giren parmaklarıyla tutamlarımı kavrayıp çekti. Ona bakmamı sağladı. Gözlerindeki karanlık bana bir an her şeyi unutturdu. Dudaklarımızı buluşturup elbisemin fermuarına uzandı. Birbirimize karıştık. O benim elbisemi çıkarırken ben onun gömleğini üzerinden sökercesine aldım.

Gittikçe yoğunlaşan dokunuşlarına eklenen tutkusuyla bilincimi kaybedecek kadar şuurumu yitirmeye başladım. Öylesine bir duyguydu ki bu, cehennemin ortasında kar fırtınasına tutulmuş gibi hissetmemek imkânsızdı.

Elbisemi yere fırlatmış, sadece altımdaki iç çamaşırıyla kalmamı sağlamıştı. Araz bakışlarını bedenimde dolaştırdı ve ben aniden ürperdim. Gözlerindeki karartıya eşlik eden alaylı tebessümüyle parmaklarını kıvrımlarımda dolaştırdı. Eğilip göğüslerimin üstüne birer buse kondurduktan sonra parmaklarını bel boşluğuma dek yavaşça kaydırıldı. Dokunduğu yerler yanıyor, içimi bir titreme alıyordu. Sıcak nefesi tenimi yalarken mırıldandı.

“Çok güzelsin, sarışın.” İç geçirerek göğsümün üstünü hafifçe dişledi. “Öyle ki sana güzel demek bile kulağa hakaret gibi geliyor.”

Göğüs uçlarımdan birini dudaklarıyla ezdiğinde başımı geriye savurup inledim. Gırtlığımdan kopup giden nida onun inlemelerine karıştı.

Araz bedenimde kendini yitirmişti. Titreyen parmaklarım siyah tutamlarını kavradı. Bıraktığı her dil darbesiyle bacaklarımın arasındaki ıslaklığı ve sızıyı daha iyi hissedebilir hale geldim. Aniden geriye çekilip beni ters çevirdi. Sırtımı göğsüne çarptığında nefesim kesildi. Kolu belimi sıkıca kavrayıp beni kendine bastırmaya devam ederken gözlerim kaydı. Hissettiğim erkekliği endişelenmeme yol açtı. Parmaklarıyla sarı tutamlarımı ittirip boynumun sol tarafında bir açıklık yarattı. Yaşam özümü kutsayan şahdamarımın üstüne bir buse kondurdu. Kokumu içine hapsetmek ister gibi derin bir nefes aldı. Birbiri ardına tenime armağan ettiği öpücükler vücudumun kontrolünü kaybetmeme neden oluyordu. Sırtımı dudaklarıyla tavaf etti. Belime inip gamzelerimin olduğu noktaları öptü.

Kalçamı avuçladığında inledim. Bunu işitmek hırıltılı bir ses çıkarak tenimi emmesine neden oldu. Geriye çekildiğinde varlığını hissetmediğim her an acı içindeydim. Dilini bel boşluğumda kaydırdı. Sıcak teması, soğukla özdeşleşen vücudumu yaktı. Beni tekrar sırtüstü çevirdi. Saçlarım yatağa saçıldı. Üzerimdeki adamın dikkatli bakışları altında gerildiğimi hissederek onu kendime doğru çektim. Bacaklarımın arasına ilişip ağırlığının bir kısmını üstüme verdiğinde bu duygu hoşuma gitti. Bedenin her santimini hissedebiliyor, ağırlığını algılayabiliyor olmak beni bir bütün kılmıştı. Daha fazlasını isteyerek bacaklarımı beline doladığımda gülüşünü işittim. Geri çekilerek nadir fakat samimi mutluluğunu gördüm.

“Sabırsızsın, *milaya*.”

Yüzüme yayılan gülümsemeyle, “Biraz,” dedim.

Altdudağımı ısırpı acı ve zevk karışımı bir duyguyla inlememi sağladı. Boynuma dudaklarını ilâştirip erkekliğini onun için aralanan bacaklarımın arasından kadınlığıma sürttüğünde hissettiğim ani hazla gözlerimi irileştirerek inledim. Araz kulakmememi dişledi. Sadece onu hissedebiliyor, dilinin ve ellerinin meziyetine kapılarak yarattığı şehvete kendimi kaptırıyordum. Parmaklarımı çıplak göğsüne yaslâdım. Dokunduğum yerler alev alıyor, o da benim için tutuşuyordu. Bacaklarımın arasındaki baskıyla inlediğimde, “Bu otuz üç yıllık hayatımda duyduğum en güzel nıdaydı,” diye fısıldadı. Ardından üstümden kalkıp ayağa dikildi. Vücudumdan ayıramadığı bakışlarıyla bir an bacaklarımı birbirine bastırmak istedim çünkü kasıklarındaki hareketlenme artıyordu.

Dudakları bıraktığım öpücükler yüzünden kızarmış, yıpranmıştı. Karşımdaki adam bana muhtaçmış gibi bakıyordu. Sanki şu dakika geri çekilip aramızdakileri sonlandırsam ona en büyük zararı verebilir ve yıkıcı bir darbe indirebilirdim.

Parmaklarını iç çamaşırımın kenarlarına geçirdiğinde nefesimi tuttum. İç çamaşırımı çıkarmaya başladığında kalçamı kaldırarak ona yardım ettim. Bacaklarımdan sıyırdığı kumaşı bir kenara fırlattı. Dudağımı dişleyerek bacaklarımı nedensizce birbirine bastırdım. Bunu fark ederek beni rahatlatmaya çalıştı ve dizlerimin üzerine birer buse ilıştirdi. Yataktan kalkıp pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. Kendini açıkta bırakarak aklımı başımdan aldı. Bu beklentimin ötesinde bir görseldi. Canımın yanmama ihtimali yoktu. Utancıma eşlik eden tedirginliğimle kıpırdandım. Yatağa çıkıp araladığım bacaklarımı tamamen itirdi. Gözlerini kadınlığımda gezdirerek arzuyla baktığında titredim.

İç bacağıma buseler ilıştirerek gerginliğimi almaya çalıştı. Dudaklarını en hassas noktalarımnda hissedebilmek algılarımı yerle bir etti. Beklemediğim bir anda klitorisime değen diliyle çığlığa benzer tuhaf bir ses çıkardım. Gözlerimi yumarak başımı geriye attığımda sıcak dili ıslaklığımda kaydı. Tadıma varıyor gibi iç geçirerek mırıldandı ve ben işittiğim sesler karşısında daha hiddetli inledim. Araz'ın sıcak nefesi kadınlığımdın duvarlarına çarptı. Dilini bu sefer vajinamın içine kaydırıldı ve ben neredeyse bağıldım. İnemelerim şiddetini artırırken büyük bir profesyonellikle her bir zerreme izini bırakmaya devam etti. Titreyen parmaklarımla saçlarına tutunduğumda klitorisimi emerek bir parmağını içime soktu. Keskin acıyla yanağımın içini dişlediğinde Araz, "Fazla darsın," diyerek klitorisimin üstünde dilini gezdirdi. "Sırılsıklam olmana rağmen sımsıkısın."

Konuşamadım, öyle ki nefes dahi almıyordum. Parmağını yavaşça içimde hareket ettirdi. Kasığımda biriken sızı rahatsız edici bir hal aldı. Saniyelerin ardından zangırdayan bedenim ve şiddetli inemelerimle orgazm oldum. Araz dilini kadınlığımda gezdirerek tadıma vardı. Tatmin olmamı umursamadan saniyelerini öldürerek dilini en hassas noktamda gezdirmeye devam etti. Doğrulup ağırlığını üstüme verdiğinde uyuşmuştum. Bana bakarken dilini altdudağındaki ıslaklığın üzerinde gezdirdi. Ardından dudaklarımızı buluşturdu. Kendi tadına karışan tadımı alarak iç geçirdim. Kollarımı boynuna, bacaklarımı ise beline dolayarak onu

kendime çektim. Bedenlerimizi birbirine ait iki parçaymış gibi mükemmel bir uyumla iç içe geçti.

Araz bir elini belime, diğerini saçlarımın arasına gömerek bakışlarını yüzümde gezdirdi. Kadınlığımın duvarlarına yasladığı erkekliğini ıslaklığımda kaydırmaya başladığında kulağıma erişen sesler fazla erotikti. Aldığım zevkle titrediğimde daha fazlasını istedim. *Onu tamamen kendime istedim.* Elimini yanağına yerleştirip yavaşça tenini okşadım. Gözlerinin içine baktığımda ona asla söyleyemeyeceğim şeyleri duymasını istedim. Sesizliğim büyük bir itiraf haline gelirken aldığım zevk bunun nişanesi oldu.

“Morskoy,” diye fısıldadım arzudan katılaştıran sesimle. “Lütfen.”

Yalvarışıma karşılık ucunu kadınlığımın girişine yasladı. Gözlerini bir saniye olsun gözlerimden ayırmadı. İçime girmeden önce yemin ediyormuşçasına, “Benim büyüleyici sarışınım,” dedi. Sesindeki bir şey hıçkırarak ağlamak istememi sağladı ama gözümünden akacak yaş hüzünden kaynaklı olmazdı. O bana böylesine nadide bir parçaymışım gibi bakarken içimde üzüntüye yer yoktu. Sahip olduğum şeyler, kalbimdeki vurgun ve ruhumdaki tutkuydu.

İçime girdiğinde hissettiğim acıyla nefes alamadım. Bacaklarım uyuşurken bir yere tutunma ihtiyacı hissederek Araz'ın omuzlarını kavradım ve bedeninin kaskatı kesildiğini anladım. Afallayan ifadesiyle bana bakarken asla kıpırdamadı. Yumduğum gözlerimle dişlerimi sıktım. Derin bir nefes alıp yakıcı hissin geçmesini bekledim. Tamamen içimde değildi ama buna rağmen haddinden fazla acıtmıştı.

Gözlerimi araladığımda üzerimdeki adamın hareket etmemek için efor sergileyerek şaşkınca bana baktığını gördüm. Saniyeler geçip içimdeki varlığına alışmaya başladığımda bacaklarımın arasındaki acı dolu sızı yumuşadı. Kadınlığımın duvarları kasılarak yavaşça onu uyuşturan yakıcı histen arınmaya başladı.

“Kutsal,” diyen adamın sesindeki hayretle gözlerimizi buluşturdum. “Bana niye söylemedin?”

“Ne fark eder ki?”

Sersemlemiş ifadesiyle kaşlarını çatı. “Seni daha hazır bir hale getirebilirdim ve içine daha yavaş girip acını azaltabilirdim. Canını yakmış olabilme ihtimalimden bile nefret ediyorum. Bana söylemen gerekirdi.” Ellerimi yanaklarına ilâştirerek tenini okşadım ve dürüst oldum.

“Cidden bir an aklıma gelmedi.”

Gerçekten de aklıma gelmemişti. Tek istediğim onu hissetmekti ve bu, geri kalan her şeyin arka planda yok olmasını sağlamıştı. Samimiye-timi ona göstermek isteyerek gözlerinin içine tatlı bir ifadeyle bakmaya başladığımda başını iki yana salladı. Ardından üzerime eğilip ağırlığını hissetmemi sağladı. Alnını alnıma yaslayıp titrek bir soluk verdi. Vücudu-mun gevşemesini sağlamaya çalışarak ellerini tenimde gezdirdi. Dudakla-rımız birleştiğinde hissettiğim o yakıcı sızı yavaş yavaş geri planda kaldı. Kalçamı hafifçe oynattığımda Araz Rusça bir küfür savurdu. Aldığı zevk sesinden anlaşıyordu.

“Her anımı içinde geçirsem yine de doyamam gibi geliyor,” diye mırıldandığında sesi efsunlanmışçasına kendinden geçtiğini belli eden bir tonlamadaydı. “Nasıl bir şeysin sen?”

Araz sert ama bir o kadar da yavaş bir şekilde hareket etmeye başladığında inlemekten başka bir şey yapamadım. Vajinamın duvarları onu sıkıca sarmaladı ve bedenim bu doluluk hissiyle nasıl baş etmesi gerektiğini bilemedi. Beni kendimden geçirten bir noktaya, doğru açıyla vurmaya başladığında ruhum bedenimden ayrılmış gibi hissettim. Tırnaklarımı sapladığım etiyile ona tutunduğumda bir eli belimi damgalamak istercesine kavradı. Bütün ağırlığıyla beni ezmeye başladığında bacaklarımı beline dolayıp onu daha derinimde hissetmeye başladım.

“Gözlerinde görebiliyorum,” dediğinde lacivertlerinde kaybolmuş-tum. “Ben ne kadar sana aitsem sen de o kadar benimsin.” Kalbimi zedeleyen sözlerindeki denklemi çözemedim. Onu daha yakınımda hissetmek istedim. Belime sardığı koluyla açısını değiştirdiğinde aldığım haz saniyesinde ikiye katlandı. Adını inlememle beni öpüp dudaklarıma fısıldadı. “Gitmene asla izin vermeyeceğim.”

Son cümlesine inanmak istedim. Gitmeme gerçekten izin vermemesi, uğruma savaşması... bunlar içimdeki derin arzuları. Lakin gerçekleşme-leri imkânsızdı. Dolan gözlerimin bir sebebi hüznüm, diğeryse bedenim-deki hazzın bende yarattığı yıkımdı.

Daha sert ittirdi kendini içime. “*Moya zhenshchina.*”

Bildiğim tüm dilleri unutmuş, sesinde yok olmuştum.

* (Rus.) Benim kadını. (y.n.)

Bir eliyle boynumu sarıp nabzımı okşadı. “*Moya zlaya balerina.*”*

Kendimi yitirip adını haykırdığımda tüm kontrolü ona devrettim. İçimdeki savaşta galip gelebilmemin imkânı olmadığını daha net görebildim. Araz Vladimirov beni tüketmekle kalmamış, varlığından haberdar olmadığım bir yanıma uykusundan uyandırmıştı. En önemlisiyse gözlerindeki okyanusta bir fırtına vardı ve o dalgalar beni sonsuzluğa taşıyordu.

* (Rus.) Benim huysuz balerinim. (y.n.)

XXI. SAHTE GERÇEKLİK

Kutsal

Gözlerimi araladığımda yatağın boş tarafına kaydı bakışlarım. Dün gecenin anıları aklıma düşerken tebessüm ettim.

Araz beni dünyanın en mutlu kadını ilan etmiş, bana bir kraliçe gibi davranmıştı. Bedenimin her yerinde izi vardı. Beni defalarca kez tavaf etmiş, kendimi keşfetmeme önderlikte bulunmuştu. Onu hâlâ içimde hissedebiliyordum. Üstelik içimden kas-tım sadece bedenim değildi.

Hareket etmeye çalıştığımda hissettiğim ağrıyla inleyebilirdim, tabii mecalim olsaydı. Dün geceki yakarışlarımdan dolayı sesimin kısıldığına emindim. İnlemekten boğazım acımış, bacaklarıma ve kasıklarıma bir ağrı binmişti. Çıplak bedenimi saran saten çarşaf o kokuyordu. Gerçi ko-kan ben de olabilirdim, her yerime sirayet etmişti. Bakışlarımı açıkta ka-lan bacaklarıma ve kollarıma indirdim. Hafif kızarıklıklar vardı. İstemsiz-ce bıraktığı izlerin iki katını onun bedenine kazıdığım için gülümsedim.

Yavaşça doğrulup hissettiğim acıyı umursamadan oturur pozisyona geldiğimde su sesini işittim. Araz düş alıyor olmalıydı. Elimi birbirine karışan saçlarıma geçirdim. Dört saatlik uykuyla olmak bir an dengemi bulmamı zorlaştırdı. Evet, sadece birkaç saat uyuyabilmiştik, o da ben halsizlikten resmen bayıldığım içindi. Su sesi kesildikten kısa bir süre sonra Araz beline doladığı havluyla odaya girdi. Dün birlikte düş almış-tık. Sıcak suyla doldurduğu küvette saatlerimizi harcamıştık. Yine de ar-dından tekrar birlikte olduğumuz için şu an benim de yıkanmam gereki-yordu ama itiraf etmeliydim, onun gibi kokmak sandığımdan daha fazla hoşuma gitmişti.

Araz'ın gözleri beni bulduğunda yüzüne Moskova'nın tüm karlarını eritebilecek kadar parlak bir gülüş yayıldı. "Günaydın, *milaya*." Yanıma gelip eğildi ve beni öptü. "İyi misin?" diye sordu gözlerini bedenimde gezdirerek. "Ağrın var mı?"

Yalan söyleyerek başımı iki yana salladım. “Saat kaç?”

Sabaha karşı uyumama rağmen dinlenmiş hissediyordum. Gözlerini kısarak ilerideki saate bakmaya çalıştığı anda benim seçemediğim rakamları görebilmiş olmalıydı ki sorumu yanıtladı. “Neredeyse on iki.” İşleri olduğuna emindim ama benim için kısa sürecek olan bu masalın sonlanmasına hazır değildim. Nereden başlayacak, nasıl anlatacaktım? Yanağıma yerleşen avucuyla gözlerimizi buluşturdum. Tenimi okşarken sorguladı.

“Nereye gittin, sarışın?”

Kaçamazdım. Geriye dönüş yoktu.

“Seninle konuşmam gereken bir konu var,” diyerek boğazımdaki düğümü yok etmek istercesine yutkundum. “Onu düşünüyordum.”

“Neymiş o konu?” Kalbim ağırlaştı ve ritmi dahi yavaşladı. Dudaklarımı aralamıştım ki çalan kapıyla çenemi kapalı tuttum. Araz yanımdan ayrıldı ve kapıyı araladı. Aldığı bir şeyle bana döndüğünde kahvaltı tepsisini gördüm. Yanımdaki boşluğa oturup başıyla tepsiyi işaret etti. “Önce bir şeyler ye. Sonra konuşuruz. Dün akşamüstünden beri hiçbir şey yemedin, acıkmış olmalısın.”

“Sen aç değil misin?”

“Hayır.”

O üstünü değiştirirken ben tostumu yemeye başladım. Önce iç çamaşırını, ardından siyah pantolonunu kalçalarına geçirdi. Ona bakmak işkence gibi geliyordu. Hayatına giriş nedenimin onun canını yakmak olduğunu nasıl söyleyecektim? Bana hayatımın en güzel dakikalarını yaşatan insana nasıl onun hayatını bitirmek istediğimi anlatacaktım?

Bir yılanla seviştiğini bilse... Kafama dank eden şeyle gözlerim büyüdü. Dudaklarım hissettiğim dehşetle aralanırken unutmuştum. Bir panik dalgası benliğimi yararak geçti içimden. “Araz,” diye yakardım. “Biz korunmadık.”

Dün gecedan beri kaç kez birlikte olmuştuk?

Sayısından emin değildim ama hiçbirinde korunmadığımızı olduğça iyi biliyordum.

Araz bana bakarken yaşadığım endişeyi paylaşmıyor gibi büyük bir rahatlıkla omuzlarını silkti. “Artık kader kısmet,” diyerek iç geçirdi. “Ne çıkarsa bahtımıza.” Anlam veremediğim bir neşeyle parlayan gözlerine

bakarken nutkum tutuldu. Gülümsememek için kendiyile savaşıyor gibiydi. Dilimin kemiği kırıldı.

“Araz, ne gamsız adamsın. Ya hamile kalırsam?”

Yüzüne bir sırıtış yayıldı. Şoka girdiğimin altını çizmeliydim. Bu ihtimal onu gram rahatsız etmiyor gibi duruyordu. Araz ile bizim bir geleceğimiz olamazdı. Benim asıl niyetimi öğrendiği an bırak benden çocuk sahibi olmayı, bana bile sahip olmak istemeyecekti.

Düşüncelerini öğrenmek istercesine mırıldandım. “Aylar sonra anlaşmamız bitecek ve ben gideceğim.” Sonra alaycı bir tutum takınmayı denedim. Başarılı olduğumu sanmıyordum, içimde tarifsiz bir sızı vardı. “Bebeğini de yanımda götürmemi istemezsin, değil mi?”

“Hiçbir yere gitmiyorsun.” Araz’ın sert bir tonlamayla kurduğu cümle feleğimi şaşırttı. Bakışlarını kaçırarak sıkıntıyla soludu. Tekrar bana baktığında kafası karışmış gibiydi. “Gitmek mi istiyorsun?”

Sorusu içimdeki boşluğu genişletti. Gitmek istemiyordum. Gidecek başka bir yerim olduğunu ne düşünüyor ne de hissediyordum. Koskoca dünyada bir başımaydım ve kendimi var olduğumdan beri ilk kez güvende hissediyordum. Onun yanında olmaktan memnun ve mutluydum ama onun yanında kalamazdım. Araz gerçekleri öğrendiğinde beni istemezdi. Eğer isteyeceğine emin olsaydım, her şey daha farklı olabilirdi. Ama kırmızı çizgisini aşmış, Bratva’nın yasasını çiğnemiştım.

“Sen,” diye mırıldandım. “Sen gitmemi istemiyor musun?”

Kaşlarını çatı. Bana *ne saçmalıyorsun* der gibi bakıyordu. Telefonu çaldığında gözlerini o yöne çevirdi. Ekrandaki yazıyı fark ederek arayan kişiye karşı bir lanet savurdu. Aramayı yanıtlayıp karşı hattın gelen kişinin sesini dinlediğinde kaşları mümkünmüşçesine biraz daha çatıldı. “Tamam, geliyorum.”

Telefonu kapatıp üzerine bir gömlek geçirdi. Düğmelerini ilikleyerek odanın kapısına doğru adımladığında neden bu kadar öfkelenildiğini anlamadım. Kapıyı açıp durdu. Omzunun ardından bana baktığında gördüğüm ifade kalbimi kızgın bir lav misali yaktı. Araz Vladimirov, neredeyse kırılmış gibiydi. “Dün gece korunmak aklımın ucuna dahi gelmedi. Kendimi ana kaptırdım. Özür dilerim. Hastalık vesaire gibi şeyler için de endişelenme. Çok uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım ve normalde her zaman korunurdum.” Canım yandı, özür dilemesini istemiyordum.

Bu onun kadar benim de sorumluluğumda olan bir durumdu ve benim de korunmak aklıma gelmemiştir. “Senin için hap aldırırım,” dedikten sonra önüne döndü ve odadan çıkmadan önce beni asıl yaralayan sözleri zikretti. “Ben istenmeyen bir bebektim. Aynı şeyi evladına yaşatmam.”

Gidişle ağız açık kaldı ve sözlerini anlamaya çalışarak saniyelerimi geçirdim. Araz istenmeyen bir bebek olduğunu söylemişti lakin bunun ne anlama geldiği konusunda emin olamıyordum. Engin Bey ona karşı oldukça sevgi doluydu ama sahi... Engin Bey, Araz'ın gerçek babası değildi. Öyleyse gerçek babası mı Araz'ı istememiştir?

Kimin istemediği ne fark ederdi? Sonuçta onu koşulsuz, şartsız sevmesi gereken aile bireylerinden biri ya da ikisi de onu istememiştir. Bense her şeye ve herkese inat onu istiyordum ama ona sahip olamazdım.

Araz

Bir şeyleri parçalamak istiyordum.

Dün gece hayatımın en güzel dakikalarını geçirmişt看. Kollarımın arasındaki kadına tapmış, onda yok olmuştum. Her bir zerresiyle beni büyülemiş, avucunun içine almıştı. Tadı hâlâ damağımdaydı. İçime işlemiş gibi kanıma dahi sızmıştı. Ellerimin altındaki bedeni benim için yaratılmış olmalıydı. Öylesine büyük bir uyumla bana eşlik etmişti ki bir yanımdan gerçekten bana özel tasarlandığını düşünmüştü. Aramızdaki çekim sadece tensel değildi. Kutsal, benim haberdar olmadığım bir yanıma dokunmuştu. Uzun zamandır kan pompalamak dışında bir şey yapmayan kalbimi hayata döndürmüş, odacılarıma sızarak hepsini ele geçirmiş. Gönlüme bir taht kurmak istemiş ve başarmıştı. Saniyeler içinde bu yaşuma dek yaşadığım her şey anlamsız hale gelmişti. Birlikte olduğum bütün kadınların yüzleri aklımdan silinmişti. Ondan öncesi olmamış gibiydi ve ondan sonrası da olmayacaktı.

Korunmadığımızı söylediğinde hamile kalmasıyla ilgili şaka yaparak gerginliğini azaltmak istemişt看 ama tepkisi karşısında asıl gerilen ben olmuştum. Sorun benden çocuk istememesi değildi. Elbette onun gibi bir kadın benden çocuk istemezdi. Kimse benimle arasında kalıcı bir bağ

yaratmazdı. Ben bunu hak eden bir adam değildim. Farkındaydım. Beni asıl mahveden şey, gideceğini söylemesiydi.

Anlaşma umurumda değildi.

Olması gereken tek yer benim yanımda ve kollarımda.

Bunun aksini hâlâ nasıl düşünebilirdi? Seviştığımız anlarda ruhundaki o tarifsiz huzuru hisseden tek kişi ben miydim? Sahip olmadığım o evdeymişim gibi güvende olmamı sağladığını fark etmiyor muydu? Bana içinden çıkmamam için yalvarırcasına bakan gözlerinin bende yarattığı yıkımı görmüyor muydu?

Dün gece ateşi yakan o olmuştu.

Bana onu krallığıma götürmemi istediğini söylemişti.

Daha önce cinsel birliktelik yaşamadığını düşünmemiştim. Buna ihtimal bile vermemiştim, bu dünya için adil olmayan bir güzelliğe sahipti. Bu zamana dek hayatına giren erkekler nasıl sarışının onları arzulamasını sağlayamamıştı? Hepsinin cehennemin dibine kadar yolları vardı. Şanslarını kaybetmişlerdi ve asla geri kazanamayacaklardı.

Kutsal farkında olmayabilirdi ama ben görmüştüm. Bana bakışlarındaki yoğunluğu, dokunuşlarındaki teslimiyeti, inlemelerine karışan isminin dudaklarına nasıl yakıştığını, teninin benimkine olan uyumunu ve kalbinin ne kadar hızlı attığını biliyordum.

Ve canım pahasına bunları koruyacaktım.

Gitmeyecekti, gidemezdi. Yakında bunu istemediğini anlayacaktı. Yanımda kalmasının kaderi olduğunu idrak edecekti. Anlamasını sağlayacak, tüm tabloyu görebildiğinden emin olacaktım. Zamanı gelmiş, hatta geçiyordu.

Sinirle adımlayıp ofisime girdiğimde camın kenarında dikilen adamı gördüm. Kıvanç Haznedar, ellerini ceplerine ilıştirmiş dışarıya bakarken işittiği sesle ardına döndü. Gözlerimiz buluştu, ani ziyaretinin zamanlaması berbatı. “Ne işin var burada?”

“Ne kadar da misafirperversin.”

Gözlerimi devirerek çalışma masama ilerledim. Kendimi sandalyemin üstüne atarken gözlerimizi buluşturdum. “Bugün hiç havamda değilim, Kıvanç. Sorun neyse söyle.”

Yavaşça adımlayıp karşıma dikildi. “Kişisel bir iş için gelmiştim. Fransa’ya dönmeden önce de uğramak istedim. Neden beni her gördüğünde bir sorun olduğunu düşünüyorsun?”

Çünkü birbirimizden hazzettiğimiz söylenemezdi. Ayrıca sözleri bana hiç de inandırıcı gelmemişti. Evine dönmeden önce beni görmek istemesi için mantıklı tek bir neden dahi yoktu. Kaşlarımı çatarak bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Ne haltlar karıştırıyordu?

“Genelde iletişim kurmamızın sebebi sorunlardır da ondan,” diyerek arkama yaslandım.

“Sorun değil ama danışmak istediğim bir konu var.” Cümlesine karşılık çaprazımda kalan koltuğu işaret ettim.

“Dinliyorum.”

Ayakta dikilmeye devam etti. Bakışlarını gözlerimden ayırmadan birkaç saniye sessiz kaldı. Olayın ne olduğunu çözemeyerek kaşlarımı biraz daha çattım. Ağzını açmasını zorlaştıran ne gibi bir şey olabilirdi, anlayamıyordum. Bir şey demek üzere dudaklarını araladığında çalan kapımla gözlerimi o yöne çevirdim. Saniyeler içinde açılan kapıyla içeri giren kız kardeşim baygın bakışlarını, benim ardından odanın ortasında dikilen adamın üzerinde dolaştırdı. Misafirime kilitlenen gözlerine büyük bir şaşkınlık yerleşti.

Gördüğüm tablodan hoşlanmadım.

“Elena,” diyerek dikkatini üzerime çektim. “Ne istiyorsun?”

Kız kardeşim gözlerini kırpıştırarak dudaklarını araladı ancak sesini bulamıyor gibi konuşamamıştı. Beyaz tenindeki kızarıklığı fark etmek öfkemi kamçılıdı. Evet, kesinlikle bugün bir şeyleri parçalayacaktım ve şansına bu kişi Kıvanç Haznedar olabilirdi. Kız kardeşime biraz daha hülyalı bir rüyaymış gibi bakmaya devam ederse gırtlığını sökecektim. Karşımdaki ikilinin dikkatini çekmek istercesine adeta bağırdım.

“Elena!”

İkisinin de bakışları beni buldu. Kıvanç anında maskesini yüzüne takarak her zamanki kasıntı tiplemesiyle karşımda dikildi. Elena ise sadece bir şey istediği zamanlarda kullandığı rebessümü ve tonlamasıyla konuştu. “Sevgili nişanlını alışverişe götürmek istiyorum.”

“Neden?”

“Kız kıza vakit geçirelim istiyorum.”

Kutsal'ın üzgün olabileceğini düşündüm. Onu odamda, endişe içinde bırakmıştım. Kafasını dağıtıp eğlenmesini isteyerek, "Tamam, gidin," diye izin verdim. "İvan size eşlik edecek."

Elena karşı çıkmak ister gibi ağzını açtığı anda bakışlarımı fark ederek dişlerini sıktı. Normalde çemkirir, asla susmazdı ama misafirim olması onu kibarlığa sevk etmiş olmalıydı. Sırası yeni geliyor gibi bakışlarını Kıvanç'a çevirdi. "Merhaba, Kıvanç Bey."

Resmiyetine karşılık Kıvanç başını eğerek onu selamladı. "Merhaba, Elena Hanım."

İkisini tuhaf bakışlarla izleyerek içime doğan şeyi derine basturdum. Bu saçma hallerinin tanışıklıklarından kaynaklandığını ummak istedim, aksi halde savaş çıkardı. *Ciddi anlamda savaş çıkardı*. Elena odadan ayrılmak için bir eylem sergilemediğinde, "Başka bir şey var mı?" diye sordum.

Kız kardeşim omuzlarını silkti. "Hayır."

Kıpırdamayıp kaçamak bakışlarını Kıvanç'a bahşettiğinde dişlerimi öyle sert sıktım ki çenem ağrıdı. "Öyleyse niye hâlâ buradasın?"

Sorumla bana baktı ve gerçekten burada ne aradığını sorgularcasına bir an afalladı. Ardından tek kelime etmeden ve Kıvanç'a bir daha bakmadan ofisimden çıktı. Gidişini izleyen adama döndüm. Bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi bana baktığında gömleğinin yakasını çekti. Herhalde sıcaklamış olmalıydı. Öyle umuyordum, silahım şu an bana oldukça yakındı.

Kıvanç hava almak ister gibi pencere kenarına ilişti. Omzunu pence-
renin pervazına yaslayarak bana baktığında sonunda ilgimi çeken bir şey-
ler dile getirebilmişti. "Alek ile ilgili bir sorun var. Aramızda onunla ile-
tişime sahip olan tek kişi sensin. Bu yüzden halledebilmeni umuyorum."

"Sorun ne?"

"Romanya'daki depomu istiyor," dedikten sonra iç geçirdi. "Normalde teklifini kabul edebilirdim ama İrlandalılarla iş yaptığını öğrendim ve onlarla mazimi biliyorsun."

Kıvanç babasını onlardan birinin öldürdüğüne *neredeys*e emindi.

Başımı sallayarak onu anladığımı belli ettim. "Alek ile konuşurum. Bazı alanlarda İrlandalılarla iş yaptığını ben de duydum ama Alek herkesle iş yapar. Size daha önce de söylemiştim, adamın deli gibi geniş bir ağı

var. Bu İrlandalıları sevdiği ya da aralarında bir ittifak olduğu anlamına gelmez.”

“Bundan emin ol. Eğer aksi bir ilişkileri varsa dahil olmak istemem.”

“Öğrenirim.” Telefonuma uzanıp rehberime girdiğim sırada göz ucuyla Kıvanç’ın hareketlendiğini sezdim. Bakışlarımı ona çevirdiğimde kaşlarımı çattım. Az ilerimdeki adam pencereden dışarıya bakarken solgun gözüküyordu. Neler olduğunu anlamaya çalıştığım anda işittiğim sesiyle kaşlarımı biraz daha çattım. Ses tonunda bir yabancılık vardı. Her zamanki sert tını yok olmuştu. “Elena’nın yanındaki,” diye mırıldandı. “Sarışın kadın kim?”

Göğsümdeki kasılmayla dişlerimi sıktım. Sarışın aklıma düştüğünde dakikalar öncesinde kalan konuşmamızın bende yarattığı tahribat gün yüzüne çıktı. Onu öldürmem için beni teşvik etmemesi gerektiğini anlamasını istediğim bir tonlamayla Kıvanç’ın sorusunu yanıtladım. “Nişanlım, Kutsal.”

Nişanlım.

Sahte nişanlım.

Yüreğimdeki sızı beni tımarhaneye kapatılabileceğim kadar gözü dönmüş bir deliye çeviriyordu. Kutsal’ın sahte olmasını istemiyordum. Bana hissettirdiği kadar gerçek olmasını diliyordum. Yine de bildiğim bir şey vardı. Sahte nişanlımın sahte olduğu tek nokta, nişanlım oluşu değildi.

XXII. ATEŞTEN YILAN

Kutsal

Keşke zamanı geri alabilseydim. Yanlış yaptığım her şey için bir dönüş yolu bularak o anlara gidebilsem ve hikâyemi sıfırdan yazabilsem ne de güzel olurdu. İçimde sü-

rekli büyüyen bir ağırlık vardı. Ne yaparsam yapayım hafiflemeyecek gibi hissettiriyordu. Beni dibe çekiyor, karanlık suların koynuna inişimi hızlandırıyordu. Araz'ın ifadesi ve sesi aklımdan çıkmıyordu. Birkaç saat önceki son görüşmemiz zihnimin içinde dönüp dolaşıyor, kasırgaya dönüşüyordu.

Dün geceye ısınlanmak istiyordum. O noktada kalmak, çapa atmak ve bir daha ayrılmamak. Nitekim bu artık hayal dahi olamayacak kadar olasılık dışıydı.

Araz gittikten sonra kendi odama dönmüş, duş almıştım. Elena tam banyodan çıktığım an kapımı tıklatmış ve alışverişe gideceğini, benim de ona eşlik etmemi söylemişti. Kabul etmiştim çünkü kaçıyordum. Yapmam gereken konuşmadan, Araz'ın ifadesinde belirecek o nefretten, elimde olmayan bir şeyi tamamen kaybetmekten kaçıyordum. Yolun sonuna gelmiş, uçurumun kıyısında kalmıştım. Atabileceğim tek adım, boşluğa çıkıyordu. Altımda zalim dalgalarıyla hiddetlenen okyanusa kendimi bırakmanın eşiğindeydim. Düşeceğim diye korkabilirdim ama boğulmayı kabullenmiştim.

Vitrine bakarken mankenlerin üstüne geçirilmiş elbiseleri görmüyordum. Sadece yansımama odaklanmış durumdaydım. Bana bir yabancı gibi gelen kadının gözlerine bakıyor, ondan tiksiniyordum. Belki kendime karşı bu kadar acımasız olmamalıydım fakat dayanamıyordum. Kendime tahammül edemiyordum.

"Kutsal," diyen sesle bir dokunuş hissettim. Omzuma konan elin sahibine baktığımda uyumsuz gözlerini gördüm. Elena, endişeyle kaşlarını

çatmış, beni inceliyordu. “İyi misin? Kaç oldu sesleniyorum ama duymuyorsun.”

Kendimi tebessüm etmeye zorladım. “Dalmışım.”

Bana inanmıyor gibi baksa da Elena üstelemedi. Yavaşça koluma girip beni mağazanın içine çekti. Peşimizden gelen Ivan aramızdaki mesafeyi koruyordu. Bizi karşılayan görevlilere karşılık Elena selam verdi. Beni soldaki rafı kısıma çektiğinde gözleri üzerimdeydi. O kıyafetlere bakarken ben öylece durup bekledim. Gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Hiçbir şey ilgimi çekmiyordu. Fiziken mağazanın içinde olabilirdim, ne var ki aklım ve kalbim bambaşka yerlerdeydi.

Yoksa o ikisi bir olup aynı yere mi gitmişti?

Dişlerimi sıktığımı fark ederek ağzımı aralık tuttum. Söyleyemediklerim yüzünden sık sık kendimi bu konumda buluyordum. Özellikle sabahdan beri çenem ağrıyordu, dolayısıyla konuşmak da susmak da bana külfet gibi geliyordu.

Elena iki kutuyla yanıma geldiğinde Ivan öne çıkıp poşetleri onun elinden aldı. Tekrar koluma giren kadınla mağazadan ayrılıp işlek caddede yürümeye başladık.

Stoleshnikov Lane, lüks mağazaların bulunduğu tarihi yapılarıyla göz dolduran dar bir sokaktı ve araç trafiğine kapalıydı. Tverskaya Caddesi’ne, yani Kremlin Sarayı’na oldukça yakındı. Hava bugün şaşırtıcı bir şekilde fazla soğuk değildi. Bu sebeple yürümek iyi gelmişti. Elena köşede kalan bir kafeyi işaret etti. “Şurasının makaronları efsanedir,” diyerek beni o yöne götürmeye başladı. “Kesinlikle tatman gerek.” Daha fazla dayanamayarak homurdandı. “Ve bana neden depresyonda olduğunu anlatmalısın. Sabahdan beri yanımda bir ceset taşıyorum gibi hissediyorum.”

Dudaklarımdan kayan kıkırtı ileri görüşlülüğünün eseri idi. Elena komik bir şey söylediğini düşündüğüm için güldüğümü zannederek bana katıldı.

İçeri girip yuvarlak küçük masalardan birine oturduk. Ivan bize katılmak yerine diğer köşedeki masaya ilerledi. Sanırım oradan bizi ve tüm mekânı daha rahat görebilirdi. Cam kenarındaki sandalyeye oturup üzerimdeki mantoya sarıldığımda Elena makaronla dolu olan tezgâha ilerledi. Bizim için siparişte bulundu ve yanıma geri geldi. Karşımdaki sandalyeye oturup çantasını bir kenara koydu.

“Anlat,” diye emir verirken abisinin klonuydu.

“Anlatılacak bir şey yok. Sadece tadım kaçık.”

Süzgecinden geçirdiği kelimelerime inanmadığını yüzünden okuyabiliyordum. Kollarını göğsünün önünde birleştirip üzerime diktiği gözleriyle tek bir mimik sergilemeden beklemeye başladı, soğuk savaşının dayanılması güç bir tarafı vardı. Düşen omuzlarımla, “Araz’ı istemeden kırdım ve buna canım sıkıldı,” dedim.

“Abimi kırmak kolay değildir. Nasıl başardın bunu?”

Söyleyecek yalan aradım ama sonra mecalim olmadığına karar verdim. Elena, arkadaş kavramına yakın olan, uzun zamandır sahip olduğum tek kadındı. Son bir tavsiye işime yarardı. “Birlikteliğimiz sırasında korunmadık ve ben de bunu ona hatırlatıp hamile kalma ihtimalimi vurguladığımda Araz bebeğini taşıyabilme fikrimden memnun gibi davrandı. Ben ne reaksiyon vereceğimi bilemeyip anlaşılmamızın bitmesiyle gideceğimi söylediğimdeyse sinirlendi.” Boğazımda düğüm yaratan kısmı daha kısık bir sesle ekledim. “Bana kendisinin istenmeyen bir bebek olduğunu söyledi.”

Elena bir süre yüzüme baktı ve sonra alay etti. “Sahte nişanlılık kısmındaki *sahte* kelimesini ilişkinizden çıkardınız mı yoksa başından beri o kelimenin anlamını bilmiyor muydunuz?”

Yüzümü ellerimin arasına alarak homurdandım. “Her şey bir anda oldu. Aslında sahteydik, yani hâlâ sahteyiz ama dün gece bazı şeyler yaşandı işte. Tek seferlik şeyler.”

Devamının gelmeyecek olduğunu kendi ağzımla dile getirmeme rağmen söylediğim şeyi duymaktan hoşlanmamıştım. Bana kalsa, Araz ile başka bir şekilde tanışmış olsak her şey daha farklı olurdu.

Elena parmaklarıyla havada tırnak işareti yaparken, “Tek seferlik,” dedi ve ellerini indirdi. “Olduğundan Araz’ın haberi yok herhalde. Gitme ihtimaline sinirleniyorsa seni yanında istiyor, tek seferle kalmak istemiyor demektir. Ayrıca hamile kalman konusunda dalga geçmiş olma ihtimali çok yüksek. Yani tabii hamileyim desen kahrolacağını da sanmam. Sonuçta sana nasıl baktığını gördüm.”

“Bana nasıl baktığı mı?”

Ağzını açtı ama masaya gelen garsonla susmak zorunda kaldı. Kule şeklindeki makaron tabağı tam ortamıza konulduğunda Elena bir saniye

dahi beklemeden hemen birini kapıp ağzına attı. Lokmasını çiğnerken, “Abimi sekiz yıldır tanıyorum,” dedi ve yutkundu. “Öncesinden emin değilim ama benim hayatımda aktif rol almaya başladığından beri odaklandığı tek şey işi oldu. Kadınlar konusunda beceriksiz ve bana kalırsa kaba biri. Seninleyken ise daha farklı. Kesinlikle senden hoşlanıyor. Onu azıcık tanıyorsam siz onun kafasında teoride evlisiniz. Seni bırakmayacak, Kutsal. O fikri kafandan çıkar.” Gülüp bir makaron daha aldı. “Ayrıca senin de hiçbir yere gitmek ister gibi bir halin yok. Senin abime olan bakışlarını da gördüm. Hem de bu kadar kısa sürede. Hikâyenin başından beri burada olsaydım kim bilir nelere şahit olacaktım.”

Bolca nefrete ve atışmaya.

“İstenmeyen bebek konusuna gelirsek,” derken ifadesi buz kesti. Az önceki o dostane kadın buhar olup uçmuştu. Karşımda Rus mafyasının prensesi duruyordu. “O konu hassas ve özel. Araz zamanı gelince sana kendi anlatırsa anlatır.”

Vaktim yoktu ama Elena’yı zorlamaz, anlatmasını talep etmezdim.

İç geçirip arkama yaslandığımda Elena’nın bir noktaya baktığını ve gözlerini kıstığını gördüm. Bakışlarını takip ederek pencerenin ardındaki sokağa göz gezdirdim fakat neye bakıyor olabileceğini anlayamadım. Bedenindeki gerilimi hissettiğimde, “Bir sorun mu var?” dedim.

Gözlerini hâlâ o noktadan ayırmamasına rağmen, “Hayır, sadece birini gördüm sandım,” dedi. Sokağa merakla baktığım sırada köşedeki eczaneyi fark ettim. Araz bana hap aldıracağını söylemişti ama bunu benim yapmam daha doğru olurdu, bu konuda sorumluluğumuz eşitti. Hem o hapları içmen gereken bir saat aralığı var diye biliyordum. “Sence şu köşedeki eczaneye gitsem Ivan peşime takılır mı? Onun yanında ertesi gün hapi alabileceğimi sanmıyorum.”

Elena gözlerini baktığı noktadan ayırıp makaronla dolu tabağı kaptı. “Onu ben oyalarım. Sen işini hallet.” Yerinden kalkıp çantasını kaptığında ifadesinde çözümleyemediğim bir sinir ve farklı bir his vardı. Ivan’a doğru ilerlerken yerimden kalktum ve hızla kendimi dükkândan dışarıya attım. Koşarcasına eczaneye gittim. İçeriye girip tezgâhın ardındaki kadına yaklaştığımda Araz’ın bana verdiği kredi kartını cebimden çıkardım. “Merhaba, ertesi gün hapi alacaktım,” dedim Rusça.

“Bir saniye,” diyen kadın arkadaki raflara ilerledi.

Telefonumu cebimden çıkardığımda geri gelmişti. Bana kutuyu uzattığında kredi kartıyla ödemeyi yaptım. Eczaneden çıktığım sırada Araz'a mesaj attım. Hapı aldığımı bilmesini istedim. Verdiğim haberin ardından telefonumu cebime yerleştirecektim ki çarptığım kişiyle sendeleyip başımı kaldırdım.

"Ersay," dedim şaşkınlıkla. Yeşil gözler yüzümde gezinirken bir tebessüm dudaklarına konumlandı. "Nereden çıktın sen?"

"İki saat önce indim uçaktan." Uzanıp bana hafifçe sarıldığında elimi sırtına koydum. Geri çekildiğimde İstanbul'daki tatsız karşılaşmamızdaki tavrından uzaktı. Elindeki poşetleri kaldırdı. "Almam gereken birkaç şey vardı." Çatılan kaşlarıyla etrafa baktı. "Sen yalnız mısın?"

"Hayır," diyerek karşıdaki kafeyi işaret ettim. "Elena ve Ivan'layım."

Gerimde kalan eczaneye kaydı gözleri ama sorgulamadı. Tekrar bana baktığında soluklandı. "Aslında seni yalnız yakaladığım iyi oldu." Çekin-gen bir tavırla bir elini cebine attı. "O akşam sana öyle davrandığım için üzgünüm. Söylediklerim de davranışlarım da fazla sertti." Asılan yüzüyle bana baktığında mazideki bağımızın depreştiğini hissettim. "Ama seni yıllar sonra karşımda görünce, hele Araz'la görünce... her şey fazla beklenmedikti."

Anlayabiliyordum, içine düştüğümüz durum benim de bocalamama neden olmuştu. "Sorun yok," diyerek tebessüm ettim. "Evet, öyle davranmaman gerekirdi ama anlayabiliyorum." Yıllardır içime dert olan şeyi dile getirdim. "Yıllar önce senden kaçtığım için de ben üzgünüm. Ne yapmış olursan ol, seni hayatımdan kesip atmak yerine önce konuşmalıydım."

"Ben de senin peşinden gelmedim." Yutkunuşunu gördüm. "O dönem *Kurucu* bana pençelerini geçirmişti. Onu senden uzak tutmamın, senin kendi yoluna gitmenin daha doğru olduğunu düşünmüştüm."

"Kurucu mu?"

"Evet."

"O da kim?"

Ersay'ın yüzünü bocalamış gibi garip bir ifade kapladı. Bana bilmediğimi fark ettiği bu sorunun cevabından nasıl haberim olmadığını anlamamış gibi bakıyordu. "Altın Vuruş'un üreticisi."

Altın Vuruş.

Kanımın çekildiğini hissettim. Bu Eylül'ün ölümüne yol açan maddedi. Bu maddenin altında Araz'ın imzası olduğunu sanıyordum. Gerçi bu iki cümlemin de doğruluk payının bir hayli düşük olduğunu anlamıştım. Yine de Kurucu da kimdi?

"Araz sana bahsetmedi mi?" derken Ersay'ın tutumunda bir telaş belirmişti. "Eğer sana söylemediyse benden duymadın." Onu rahatlatmak adına başımı salladım.

"Senden duyduğumu söylemeyeceğim ama anlayamadım. Bu Kurucu tam olarak kim oluyor?"

Ersay konuşmak istemiyor gibi kaçındığında ve bakışlarını başka bir yöne çevirdiğinde onu dürterek bana bakmasını sağladım. Kararlılığımı ve istersem onun üstüne nasıl karabasan gibi çöküp başının etini yiyebileceğimi bildiği için sonunda cevap vermek zorunda kaldı. "Kendisi bir kimyager. Altın Vuruşu üreten ve tedarik eden kişi."

"Ama..."

"Kutsal," diye adımı seslenen adamla sağıma döndüm. Bize doğru adımlayan Araz'ı fark ettiğimde nereden çıktığını anlayamadım. Bakışlarını kuzenine çevirdiğinde burnundan solumuştu. "Ersay, bana haber vermeden neden geldin?"

"Toplantım var."

"Evet," diyen Araz yanımda durduğunda alev topu gibiydi. "Kimle olduğunu öğrendim." Bildiği şey her neyse bundan memnun olmadığı anlaşılırdı. "Müsaadenle, nişanlım bana lazım."

Elimi sıkıca kavrayıp sokakta ilerlemeye başladığında ona yetişebilmek için koşmam gerekti. "Araz," derken omzumun ardından bizi izleyen ve gittikçe uzağımızda kalan Ersay'a baktım. "İyi misin sen? Neler oluyor?" Tek kelime etmediğinde gerimizde kalan kafeyi işaret ettim. "İvan ve Elena," dediğimde beni susturdu.

"Onlar sonra gelir. Bizim hemen gitmemiz gerek."

"Ne oluyor?"

Beni yanıtsız bırakırken tedirginleşmeme sebep oluyordu çünkü çıktığımız caddedeki insanlara dikkatle bakıyor, tetikte gibi davranıyordu. Park ettiği aracına vardığımızda benim için yolcu kapısını açtı. Ona bakarak bir şeyler söylemesini istediğimi ifademden anlamasını sağlamaya çalıştım. Araz beni görmeden gelerek başıyla arabayı işaret etti.

“Hadi, *milaya*.”

Hitap şeklinin hatırına araca bindim. Kapıyı kapattığında emniyet kemerime uzandım. Araz sürücü koltuğa geçip aracı çalıştırdı ve oyalanmadan arabayı park ettiği yerden çıkarıp Moskova sokaklarında ilerlemeye başladı. Hızlıydı ve tavırları beni geriyordu. “Araz,” derken şikâyetçi bir tonlamayla isyan edercesine ismini yakarmıştım. “Neler olduğunu söyler misin?” Şehrin dışına sürüyor, arabaların arasından zikzak çizerek bedenimin bir sağa bir sola savrulmasını sağlıyordu. “Beni endişelendiriyorsun.”

“İçişleri bakanlığındaki köstebeğim aradı,” dediğinde içime bir taş oturdu. Araz kısa bir an bana baktı. İfadesinde endişe, öfke ve ne olduğuna karar veremediğim başka bir duygu vardı. “Senin hakkında kırmızı bülten yayınlanmış.”

“Ne?” diye bağırdım. “Kırmızı bülten mi?”

Araz başını sallarken boynundaki damar gözle görülebilir bir hal almıştı. Direksiyonu kavrayan parmaklarındaki boğumlar bembeyaz kesilmişti. Ciddiydi. Gergindi. Çünkü tehlikenin farkındaydı. Bu nasıl olabilirdi? Benim adıma neden kırmızı bülten yayınlanırdı ki?

“Hakkında bir dosya hazırlanmış, Kutsal. Federal güvenlik servisinin elinde deliller varmış. Bağlantım henüz dosyaya erişim sağlayamadı. Bu yüzden detayları ben de bilmiyorum. Seni ne sebeple tutuklamak istiyorlar, emin değilim ama işin içine FSB* girdiğine göre ağır bir suç olmalı.”

Karışan kafam ve kendimi inandırma ihtiyacımla, “Ben bir şey yapmadım,” derken sesim titremişti. “Benim gibi biriyle kırmızı bülten ne alaka, Araz? Yemin ederim ben bir şey yapmadım.”

Okyanus gözlerini bana çevirdiğinde ifadesinde net ve sert bir tutum vardı. Uzanıp elimi tuttuğunda parmaklarımı o kadar kuvvetli kavramıştı ki onu kemiklerimde hissedebiliyordum. “Biliyorum. Ayrıca istersen seri katil ol, umurumda değil. Seni kimseye vermem, Kutsal. Korkmana gerek yok. Bir yolunu bulacağız.” Tekrar yola baktı. “Siyasi bağlantılarını kullanıp bu saçmalığın ardında ne olduğunu öğreneceğim. İşin içine devlet girdi mi, işler karışır ama çözemeyeceğim bir derecede değil. Ben halledeceğim, merak etme.”

* Federalnaya Sluzhba Bezopasnosti (Fedarel Güvenlik Servisi) (y.n.)

Kesik soluklarımla elini sıkıca tuttum. Sözleri, arkamda durmak ve beni bırakmamak konusundaki kararlılığı, derin yaralarımına sızarak kırık kalbimdeki çatlakların içine doldu.

Fakat bu işte bir iş vardı. Hakkımda kırmızı bülten çıkması mümkün değildi. Böyle bir radara girebileceğim herhangi bir suç işlememiştim. Özellikle de yakın bir zamanda.

Şehirden çıktığımızda yola çıkmeye başlayan sisi idrak ettim. Hava ruhumdaki kasveti yansıtan gri bir renge bürünmüştü. “Nereye gidiyoruz?” Araz sisten kaynaklı hızını düşürdü.

“Eve.” Direksiyonu yavaşça sağa kırıp virajı döndü.

“İlk bakacakları yer orası olmaz mı?” dediğimde Araz, “Arazime kimse adım atamaz,” diye karşılık verdi.

Sis yer yer dağılıyor, bazen de üstümüze çökerek bizi esiri altına alıyordu. Arabanın klimasından yayılan sıcak hava ve içimdeki yangınla Araz’ın elini bırakıp üzerimdeki mantoyu çıkardığımda sol bacağımı kavradı. Bir mengene gibi beni kısıran parmaklarına baktığımda Elena’nın sesi kafamda çınladı. *Seni bırakmayacak.* Beni bırakmasını istemediğim gerçeğiyle ürperdim. Hayatına sızıp yaşamındaki güzellikleri baltalamak istediğim adamdan ayrılmak istemiyordum fakat ona söylemem gerekenler vardı. Beni korumak için her şeyi yapan bu adama hakikati nasıl söyleyecektim?

Esaret dört bir yanıma kuşatmıştı. Kaçacak tek bir yerim yoktu. Dört bir yandan üstüme gelen okların tek hedefi bendim ve hepsi on ikiden vurmak üzereydi.

Bacağımdaki parmakların seğirdiğini hissettiğimde başımı kaldırıp yola baktım. Sis arasında sızan ışıkları gördüğümde Araz frene asıldı. Öne savrulan bedenimi tutan emniyet kemeriyle başımı konsola çarpmaktan son anda kurtuldum.

Sisin içinde bekleyen ve etrafımızı ablukaya alan zırhlı araçlardan gözlerimi ayıramadım. Kapıların hepsi aynı anda açıldığında arabalardan inen siyah silüetlere baktım. Siyah maskelerinin ardında kaybolmuş, kafalarına geçirdikleri mat kaskların altında kalan gözleri dışında kimliklerine dair tek bir iz bırakmamışlardı. Üzerlerindeki zırhlı yelekler ağır görünüyordu. Her biri aynı, bir diğeri kopyasıydı. Yeleklerin üzerindeki Kiril alfabesiyle üç harf vardı.

ΦCB.

Federaller bizi kuşatmıştı. Bize doğru çevirdikleri silahları ateşlemeye başlarsa içinde bulunduğumuz araç saniyeler içinde süzgece dönerdi. Zaman yavaşlamış gibi hissettim. Adamların bize doğru attığı her kontrollü ve mekanik adım bana saniyelerin içinde gerçekleşen bir eylem değil de bir ömür kadar uzun geldi.

Araz bacağımdaki elini torpidoya doğru kaydırduğında silahına davrandığını biliyordum. Havada süzülen parmaklarına bakarken aklımda bir kum saati canlandı.

Sonuna gelmiştim.

Arabanın dışında en az otuz adam, hayır, bir nevi asker vardı. Araz onlarla tek başına savaşılamazdı. Bileğindeki saate baktım. Bana daha önce gösterdiği saatinin altındaki düğmeye basarsa Bratva kısa bir sürede yanıma gelirdi ama o zaman da gerçek bir savaş çıkardı. Devlet ve mafya arasında kan gölü oluşurdu. Araz istediği kadar güçlü olsun, istediği kadar en derine sızmış olsun; böyle bir durum kolay kolay kapanmaz, kontrol altına alınamazdı. Bu durum onu ve Bratva'yı mahvedebilirdi. *Ben*, onu ve Bratva'yı mahvedebilirdim.

Torpidoya yaklaşan elini tuttum. Parmaklarını sıkıca kavradım; ardından haftalar önce hayatını karartmaya, şimdiyse kurduğu imparatorlukla birlikte onu güvende tutmaya çalıştığım adama baktım. Okyanus gözlerindeki serin sulara düştüm. Bana çatık kaşlarıyla bakıyor, onu engellediğim için sinirleniyordu. Ağzını açacağı sırada onunla ilk kez Rusça konuştum.

“Bana güvenmemekte haklıydın.” Tuttuğum parmakları titredi. “Karşılaşmamız bir tesadüf değildi. Bize dair hiçbir şey rastlantı değildi. Ben seni yıkmak için gönderildim.”

İtirafım abartılıydı ama aynı zamanda gerekliydi. Araz beni korumak için ne kadar kararlı olduğunu göstermişti fakat bu sefer bastığım mayın gözle görülemeyecek, etkisiz hale getirilemeyecek kadar derinlerdeydi. Şimdi de benim onu korumam gerekiyordu. Gerekirse kendimden ve kendinden de.

Acımasız bir tını yerleştirdim sesime. “Her şey bir oyundu. Bu zamana kadar yaptığım her şey seni kandırmak içindi. Sana ve Bratva'ya dair bilgi toplamak amacımdı. Açıkçası zorlanmadım. Kimseye güvenmediğini

söyleyen adam bana teslim oldu. Sandığın kadar zor bir hedef değildin. Seni bitirmek istedim ve başardım.” Alaycı olmaya çalıştım. “Seni yendim, Morskoy.”

Gözlerinin içindeki o sert, kontrol dolu ifade bir anlığına sarsıldı. Çenesi kilitlenmiş gibiydi. Beni dinlerken avucumdaki eli daha şiddetli titremeye başladı.

“Federal Güvenlik Servisi,” diye bağırان adamla ürpordim. Arabanın dibinde duran silahlı adamlardan sadece biri, kapıma yakın olanı konuşuyordu. “Kutsal Alazgir, ellerini görebileceğimiz şekilde aracı hemen terk et.”

Araz’ın konuşmasını istedim. Son kez sesini duymak, benden ne kadar nefret ettiğini söyleyecekse bile işitmeyi diledim. Fakat o ağzını açmadı. Bana bakarken öfkeden transa girmiş gibiydi. Boynumdaki kolyeye uzandım ve çıkardım. Tuttuğum eli çevirip avucuna, bana verdiği hediyeyi bıraktım. Kırılan kalbimi un ufak ederek son darbemi de indirdim. “Seninle işim bitti.”

Tuttuğum elini ittirerek bıraktım.

Kapıyı açıp indiğimde arabanın etrafındaki adamlar bir adım geriledi. “Ellerini kaldır,” diye bağırان kişinin dediğini yaptım. Soğuk hava bedenimi sardı. “Arkanı dön.” İstemedim, bana nefretle bakan gözleri görmeyi kaldıracabileceğimi sanmıyordum. “Arkanı dön!”

Kendini tekrarlayan adamla harekete geçtim ve sırtımı döndüğüm adamın yüzüne baktım. Havadaki kollarım ardımda birleştirildi ve bileklerime kelepçe geçirildi ama asıl pranga ruhuma atılmıştı çünkü Araz bana bakmıyordu.

Kolumu kavrayan federal beni canavarımdan uzaklaştırmaya başladı. Önüme dönüp dolan gözlerime inat ağlamadım. Başımı geriye atarak gökyüzüne baktım. Gri bulutlar çıkacak fırtınanın habercisi gibiydi. İçinde yürüdüğüm sis, kayıplara karışmamı sağladı. Zırhlı bir aracın arkasına geçtik. Federal kapıyı açıp beni aracın içine ittirdiğinde yitirdiğim dengeyle yüzükoyun düştüm. Vücudum acıyla sızlarken biri beni düştüğüm yerden kaldırdı ve demirden bir banka oturttu. Başka bir federal beni bileğimden banka kelepçelediğinde aracın kapıları kapandı.

Yumduğum gözlerimle soluklandım.

Kararımın ağırlığı altında ezilsem de doğruyu yaptığımı biliyordum. Araz ve Bratva, bu olaya dahil olmayacaktı. Onun nişanlısı olmam ve tutuklanmam namını lekeleyebilirdi ama kısa bir süre içinde kötü bir anı, hatta kara bir leke olarak kalacaktım. Suçum neydi, neden tutuklanmıştım, bilmiyordum ama eski bir dosyanın açıldığına emindim. Yıllar öncesine ait, derine gömdüğüm o olayın bir gün ayağıma dolanabileceğini tahmin etmiştim ve zamanı gelmişti. Lakin sorun değildi. Benim gi-dişimle Erdem Gürsoy almak için her şeyi yaptığı o zarfa ulaşamayacaktı. Ben yanacaktım ama geriye kalan tüm düzen yoluna girecekti.

“Ait olduğun yere döndün,” diyen sesle gözlerimi açtığımda bana bakan yeşil gözleri gördüm. Dibimde duran adam burnunun üzerine dek çekip yüzünü saklamasını sağlayan maskesini indirdi. “Seninle çok eğlenecceğiz.”

Erdem Gürsoy tam karşımdaydı. Zırhlı araç hareket etmeye başladıığında solumda kalan bölmeye baktım. Parmaklıkların diğer tarafında kalan ve arabayı kullanan adam maskesini indirip bana baktığında Zafer Tunalı’yı gördüm.

Saçlarımı kavrayan parmaklarla acıyla dişlerimi sıktım. Yüzüne tükürdüğümde Erdem Gürsoy yumduğu gözleriyle sinirle soludu. “Seni geber-teceğim.” Gülümsemesi genişledi. “Tıpkı babanı geberettiğim gibi.”

Zihnimin derinliklerinde bir ses duydum.

Aklımı koruyan bariyerler parçalara ayrılıyordu.

XXIII. KATİL KATİLİ

Kutsal

Cehennem çukuru diye tabir ettiğim o boşluğun içindeydim. Karanlığın sarıldığı, hiçbir ışığın giremeyeceği bu soğuk ve köhne yerde uzun zaman sonra huzurlu hissediyordum. Toprağın üstündeki dallar alev almış, kızıl bir şölen baş göstermişti. Sıcak ve titrek ateşten yayılan parıltılar görüşümü biraz da olsa berraklaştırıyordu.

Oradaydım.

Geçmişim ve geleceğimin yaverlik ettiği bugünümde esirdim fakat kendimi bir mahkûm gibi hissetmiyordum. Aksine ilk defa özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu bu denli iyi anlayabiliyordum.

Ayaklarımın altında yatan küçük bedene baktım. Sarı saçlarını iki yandan örmüş, pembe dudakları morarmıştı. Beyaz teni artık boş bir kâğıttan farksızdı. En fazla altı yaşında olmalıydı. Üzerinde eteği pilili beyaz bir elbise vardı. Yaralıydı. Fiziksel bir hasar değildi bu. Onun ruhu ölüyordu.

Geçmişinin yükünü atlatamayan küçük kız, geleceğinin hayalini bile kuramıyordu. Yıllarca onu öldürmeye çalışmış, kendimin katili olmak için büyük bir efor sarf etmiştim ama o dayanmış, yine de hayata tutunmuştu.

Sanırım inatçıydı.

Zayıf olduğunu kabullenmek istemiyordu fakat anlamalıydı. Beni güçsüzleştiriyordu ve benim artık buna müsaade etmem mümkün değildi. Bu yüzden hep onun celladı olacağımı düşünürdüm ancak yanılmıştım. Onu bu hale getiren ben değildim. Karşımdaki ölmeye yüz tutan küçük bedeninin yaratıcıları Erdem Gürsoy ve Adnan Alazgir'di.

Biri babam dediğim, beni koruması gerekirken parçalara ayırmaktan çekinmeyen adamdı. İsteddiği ne varsa vermeye çalışmıştım. Tek dileğim,

ona yaraşır bir evlat olmalı fakat becerememiştim. Diğer adamsa beni yıkılmaz gördüğünü sandığım, içimdeki beni fark ettiğini düşündüğüm tek insandı. Ona sığınmış, güvenmiş, beni istediği kalıba sokmasına izin vermiştim. Canımı verecek kadar çok sevdiğim bu iki adam, benim canımı söküp almaktan asla çekinmemişti.

Şimdi bütün masumiyetimle onlara duyduğum ne varsa ölüyordu. Erdem Gürsoy'un itirafı zihnimin parçalanmasına ve o kırıkların küçük kıza zarar vermesine neden olmuştu. Ruhu oluk oluk kanayan kıza bakmaya devam ettiğimde hâlâ çabaladığını görmek gülümsememe neden oldu. Asla pes etmiyor, yaşamın kırılğan dallarına tutunmak için yanıp tutuşuyordu. Işığı sönmüş, cansızlaşmış mavi gözleriyle bana bakıp yavaşça elini uzattığında yardım istediğinin bilincindeydim fakat ona yardım edemezdim. Kimse ona yardım edemez, elinden tutamazdı. *Onu kurtaracak tek bir insan bile yoktu.*

Eli toprağın üstüne düşüp gözleri sonsuza dek kapandığında başımı dik tuttum. Bunca zaman onun iyiliğini ve nahifliğini kullanan adam geldi aklıma. Manipüle ederek parmağında oynattığı o kız gitmişti. Bir daha dönmeyecekti. Ve ben onu en kısa zamanda o küçük kızın yanına gönderecektim.

Toprağın üzerinde sürünen yılan gözüme çarptı. Büyük bir zarafetle küçük kıza yaklaştı. Mavi derisi ve kırmızı bir kafası vardı. Lisede okuduğum bir kitapta görmüştüm onu. Zehriyle düşmanının bütün bedeninin yanıyormuş gibi hissetmesine neden olan oldukça acılı bir ölüm sunan, zehirli hayvanlar üzerinde avlanarak masumlara dokunmayan ve bu yüzden katil katili olarak anılan mercanyılanı.

Yavaşça süzüldü ve karşıma dikildi. Başını kaldırarak siyah gözleriyle bana baktı. Açık pembe, ince dilini çıkararak tısladığında tebessüm ettim. Toprağın üzerinde süründü. Ardında iz bırakıyor, küçük kız ile aramda bir yol çiziyordu. Siyah postallarımın üstüne binerek yavaşça sağ bacağımdan tırmandı.

Dönüyor, dolanıyor ve yaklaşıyordu.

Kasığıma ulaştığında hızla koluma atlayıp bileğimden başlayarak ilerledi. Tenimde bıraktığı sızıyı umursamadan bana doğru gelmesini bekledim. Kafasını omzuma yerleştirdiğinde bakışlarımı buluşturdum. Masumlara dokunmuyor, benim günahkârlığımdan emin olamıyordu. Yine de bedenimde süründü. Bir parçam haline gelmekten memnun gibi

kuruldu tenime. Ensemden geçerek boynuma dolandı. Köprücük kemiğimin üstüne yerleşti. Başını kaldırarak tısladığında gözlerimi yumdum.

Ve zincirlere mahkûm ettiğim *o kadının* esaretini sonlandırdım.

“Kırmızı bülten,” dediğimde Erdem bana gülümsedi. “Nasıl becerdin onu?”

Karşımdaki bankta oturan adam dirseklerini dizlerine yasladı. “Yalandı. Araz’ın iç güvenlikteki adamı ona ihanet edip yalan söyledi. Bayağı pahaliya patladı ama kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez. Federal görünümlü adamlar da kiralık. Tıpkı bu araçlar gibi.”

“Büyük prodüksiyon.”

Sözlerimle kahkaha attı. “Cidden bu sefer kendimi aştım. Ama seni yasal gözüken bir yolla kaçırmayı başarmış olamazdım. Araz’ın federal zannettiği adamların aslında hiç kimse olduklarını anlaması uzun sürmeyecektir ama biz o zamana kadar çoktan izimizi kaybettireceğiz.”

Beni ölüme götürüyorlardı.

Planladıkları tezgâhı tebrik edebilirdim, ne de olsa bunun geleceğini tahmin edememiştim. Beni esir almış, bir pazarlık kozu olarak ele geçirmişti. En azından düşündüğü buydu fakat yanıliyordu. Araz itirafımdan sonra benim için parmağını bile kıpırdatmazdı ve ben de bunu istiyordum. Bu Erdem Gürsoy ile benim aramdaki bir yüzleşmeydi. Yıllarca beni bir kukla gibi oynatan o canavarı kendi ellerimle öldürecektim ve Araz’ın başına daha fazla bela olmayacaktım.

İçine düştüğü durumdan memnun olmadığını yüzündeki ifadeden anlayabildiğim adama döndüm. Zafer Tunalı, Araz’ın para yedirdiği İstanbul emniyet müdürünün geldiği hal kahkaha atmak istememe neden oldu fakat neşemi sonrası için muhafaza ettim.

Gecenin karanlığında ilerlerken nerede olduğumuzu kestiremiyordum fakat hiçliğin ortasında gibiydik. Çok uzun zamandır yoldaydık. Fazlasıyla uzaklaşmış olmalıydık.

Aklıma gelen bir çift okyanus gözle sertçe yutkundum. Ona bu şekilde veda edeceğimi asla düşünmezdim. Şüphelerini doğru çıkarmış hatta hayal gücünün ötesine geçerek aslında her şeyin bir yalan olduğunu söylemiştim. Şu an beni bulsa bir kaşık suda boğardı ve memnuniyetle onun ellerinde can verirdim, yaşamaya değer bir şeyim kalmamıştı. Fakat peşime düşmeyecekti.

Dakikaların ardından zırlı araç durdu. Erdem belinden silahını çıkararak sürgüyü çektiğinde yüzümde tek bir mimik oynamadı. Saniyeler içinde sürücü koltuğundan inen Zafer, aracın kapılarını aralayarak tekrar görüş alanıma girdi. Erdem Gürsoy bana yöneldiğinde içimi yakan öfkeyi dizginlemeye çalıştım. Ona saldırmak, ağır darbelerle sarsmak istiyordum fakat her şeyin bir zamanı vardı. Önce ondan öğrenebileceğim her bilgiyi almalıyım. Karşımdaki iki adam benim onların esiri olduğumu zannediyor, beni yakaladıkları için kendileriyle gurur duyuyordu ve bu yüzden kaybedeceklerdi. Beni ele geçirmemişlerdi. Ben teslim olmuştum, onları asıl sorgulayacak kişi bendim.

Oyunu bitirmek miydi derdi?

Ben henüz başlamamıştım.

Tek kelime etmeden önümde dikilip cebinden bir anahtar çıkardı. Zafer hâlâ silahını bana doğrultmakla meşguldü. Kahverengi gözlerine yerleşen endişeye bir hüznün yaverlik ediyordu. Babamın en eski iki dostuyla karşı karşıyaydım. Onun ölümüne neden olan arkadaşları şimdi beni bitirmenin derdindeydi.

Başımı doğrultarak beni arabaya zincirleyen bağı kıran adama baktım. Bileklerime sarılı olan kelepçeyi çıkarmamıştı. Kolumu sıkıca kavrayıp ayağa kalkmamı sağladı. Beni sarsarak yürümeye teşvik ettiğinde adımladım.

Araçtan indiğimizde hızla etrafa baktım.

Hava buz gibiydi ve üzerimde sadece kazağım vardı. Sanırım yolculuğumuz sonucu fazla kuzeye gelmiştik. Gecenin karanlığı görüş açımı kısıtlıyordu. Boş ve ormanlık bir alanda olduğumuz açık ve netti. Bakışlarımı karşımda kalan evde gezdirdim. Ahşap ev büyüktü ve güzel bir bahçesi vardı. Karların içinde ilerleyip ahşap bahçe kapısından geçtik. Bir baykuşun uğursuz yakarışını işittim.

Zafer Tunalı evin kapısını açtığında içeri girdik.

Adımlarımı salona yönlendiren adama ayak uydurdum. İçinde bulunduğum oda büyüktü. Solda kalan ahşap duvarda geniş ve kahverenginde bir ayı postu asılıydı. Hemen önünde de iki kişilik bir kanepede vardı. Odayı çevreleyen camlar yere kadar uzanıyor, bahçeyi görüş alanıma sokuyordu. Camların kesişmesini engelleyen dar duvarda bir şömine vardı. Zafer beni odanın ortasına çektiği bir sandalyeye oturttu. Erdem ise kelepçemi

açıp bir bileğimi tenimi kızartan demirden çıkardı. Ardından beni sandalyeye kelepçeledi. Boşta kalan elimi kıracakmış gibi bükmişti. O bileğime de yeni bir kelepçe takıp diğer tarafını sandalyenin koluna geçirdi. Beni sandalyeye hapsedmişlerdi. Yerimde kıpırdandığımda sandalyenin meşeden ve fazlasıyla ağır olduğunu fark ettim.

Karşımdaki adamlara baktım. Erdem Gürsoy... Emniyetin bir numaralı komiserlerindendi. Gerçekteyse kara koyundu. Suçlulara para karşılığında yardım eden, kirli bir polisti. Kendinden emin, kibirliydi. Zafer Tunalı ise bu ikili arasındaki zayıf halkaydı; gözlerinde korku, ifadesinde utanç vardı.

Uyuşan parmaklarımı hareket ettirerek sessizliğimi korumaya devam ettim. Bakışlarım küçük kızın hediyesi olan yılan şeklindeki bilekliğime kaydı. Bileklikteki yılanın kuyruğunun sivrilğini kullanarak kelepçeyi açabilirdim ama bunun için zamana ihtiyacım vardı ve aynı alanı paylaştığım ikilinin dikkatlerini dağıtmalıyım.

Erdem şerefsizi tam karşımda duruyordu. Zafer ise şömineyi yakmakla uğraşıyordu, içerisi buz gibiydi ama benim içim yanıyordu. “Gerçekten öldürdün mü babamı?”

Sessizliği bölen sözlerimle Zafer Tunalı suç ortağının yanına ilişip bakışlarını kaçırdı. Erdem öne eğilip bakışlarımızı ayırmadan soruma yanıt verdi. “Baban iyi bir polisti. Uzun zamandır Araz gibi adamlardan aldığım paralarla geçiniyordum, Hak verirsin, iki kız çocuğu büyüttüm sayılır. Size bakmak kolay değildi.”

Alaycı sözlerinin ardından kahkaha attığında yumruklarımı sıktım. O iğrenç gülümsemesini sonsuza dek yeryüzünden silmek istiyordum.

“Zafer ile ne işler çevirdiğimizi anladığında aklınca bizi uyarmaya çalıştı. Beni dinleyip bize ayak uydursaydı şimdi yanında olurdu. Sen de bu pislige hiç bulaşmazdın.” Harlanan öfkesiyle desibelini artırdı. “Ama yok, o ne yaptı? Gitti bizi tuzığa düşürüp adalete teslim etmeye çalıştı. Ben onu öldürmedim, o benim onu öldürmemi istedi. Dostlarını satmaya kalkmasaydı hâlâ yaşıyor olurdu.”

Öfkesi bana mıydı, kendine mi?

Babam sert, sevgi göstermek nedir bilmez bir adamdı ancak oldukça iyi bir polisti. Eğer onların kirli işlere bulaştığını öğrendiyse mutlaka

bunu sonlandırmaya çalışırdı. Onun için etik ve iş ahlakı her şeyden önce gelirdi.

“O sizin arkadaşınızdı. Yediğiniz içtiğiniz ayrı gitmezdi. Her ne kadar babamla çok iyi anlaşamasak ve beni sevmese de...” İç geçirdim. “O benim babamdı. Bu yüzden intikamını almak için her şeyi yapacağım.”

Bana bakan gözlerde bir şimşek çaktı. İki polis vardı karşımda. Benden yaşça büyük ve tecrübeliydiler ama onlarda olmayan bir şey vardı bende. İntikam ateşi, benim en büyük silahımdı. Kanıma bir kez sızdığında kimse beni tutamazdı. Artık içimde beni dizginleyebilecek küçük bir kız da yoktu. Aksine, o kızın yerini kana susamış bir canavar almıştı. Zehrini akıtıp onları yakmak için sabırsızdı. Hiçbir zaman masum biri olamamıştım ancak tamamen de günahkâr sayılmazdım. Eşikten geçip bir taraf belirlemenin zamanı gelmişti. Karanlık bana yaverlik edebilirdi, ışığım sönmek üzereydi.

“Ben biliyorum,” Erdem’in dudaklarından dökülen sözlerle bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde tebessümündeki alaycılık mideme bir ağrı sapladı. “Babanın neden seni sevmediğini biliyorum.”

Sözlerinin canını yakacağını zannediyorsa yanılıyordu. Nedenini önemsemiyordum. Yıllarca onun tavırlarıyla yaşadıktan sonra ardında bir sebep arama gereği duymamıştım. İsterse bahanesi anlamın ta kendisi olsun, yine de karısının emanetine bakamamış, küçük bir çocuğa sevgi gösterememişti.

Zafer çatılan kaşlarıyla ortağına baktığında sert sesi takdire şayandı. “Erdem, yapma. Bir söz verdin, bari bunu tut.”

Bingo.

Zayıf halka ilk açığını vermişti.

Yüzüme üzgün bir ifade yerleştirerek şaşkınlıkla Zafer’e bakan adamı yok saydım. “Senin bir suçun olmadığını biliyordum, Zafer amca.” Bakışlarımız buluştuğunda sıcak bir tebessümü dudaklarıma yerleştirdim. “Erdem’e kandığın için ne kadar pişman olduğunu görebiliyorum. Üzülme, eminim babam bu halini görseydi seni affederdi.”

Ağzımdan çıkan sözlerle karşımdaki adamın omuzları düştü. Yüzüne yerleşen ifadeden gerçekten pişmanlık duyduğunu anlayabiliyordum. Yine de bu onu kurtarmaya yetmeyecekti. Tek amacım ikisini birbirine düşürüp kurtulmama yetecek kadar zaman kazanmaktı.

Erdem işaretparmağını yanındaki adama uzatırken belli ki tek suçlunun kendi olmadığını kanıtlamak istiyordu. “Babanı öldüren ben olabilirim ama her şeyi ayarlayıp suçumu örtbas eden sevgili Zafer amcandı. Kanıtları ortadan kaldırıp babanı sanki bir operasyon baskınında ölmüş gibi gösterdi.”

Zafer bağırmaya başladı. “Başka ne yapacaktım? Adnan’ı öldürdükten sonra aradın beni. Kendine mukayyet olamayacağını bilseydim yalnız yollar mıydım seni?” Sesi evde yankılanmaya başladığında bileğimi eğerek parmaklarımı bilekliğime doğru uzattım. “Belki korkuna yenilmeyip konuşmaya çalışsaydın Adnan’ı ikna edebilirdik.”

Aralarında tartışmaya başladıklarında bilekliğimin ucunu yakaladım. Yılanın kuyruğunu çekiştirerek geniş zinciri sayesinde rahatça hareket ettim. Karşımdaki ruh hastalarından biri, bana sivri nesneleri kullanarak kelepçe kilidini açmanın yollarını göstermişti. Gerçekten kendi öğrettiği şeyleri bile yapabileceğimi düşünmüyor, beni o denli kale almıyordu. Yılanın kuyruğunu kilide yerleştirdiğim sırada ikisinin de bana dönmesiyle başımı doğrultup normal gözükmeye çalıştım.

Erdem’in gözleri kısıldığında bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Parmaklarımı geriye çekerek bilekliğimi yavaşça bıraktım. “Hiç fena değil,” diyerek yavaşça başını salladı. “Bizi birbirimize düşürüp zaman kazanmaya çalıştın. Tebrik ederim, kızım. Demek gerçekten sana bir şeyler öğretebilmişim.” Derin bir nefes aldığı anda dişlerimi sıktım. “Keşke benim evladım olarak doğsaydın, Kutsal. Emin ol seninle dünyayı fethederdik.”

Dileği midemin bulanmasına neden olduğunda daha fazla iğrenç yüzüne bakmak istemedim. “Eğer nişanlının seni bulacağını düşünüyor ve o gelene kadar bizi oyalamaya çalışıyorsan hiç uğraşma. Burayı bulması imkânsız. İşimi sağlama aldım.”

Karşımda diz çöküp kaçırdığım gözlerimi yakaladı. “Nasıl becerdin, bilmiyorum ama o manyağı kendine hayran bıraktın.” Bana yaklaştığında geriye çekilmek istesem de yapmadım. Ondan kaçındığımı düşünmesini istemiyordum. Aniden elini kaldırıp parmaklarının tersiyle tenimi okşadı. “Gerçi bu güzellikle etkileyemeyeceğin bir adam yok.” İç geçirdiğinde üstüne kusmama saniyeler kalmıştı. “Sana dediğimi yapsaydın işler hiç bu raddeye gelmezdi. O adamı kulun köpeğin etmen bir gecene bakardı. Ama helal olsun, bedenini kullanmana bile gerek kalmadan ele geçirdin

onu.” Gözlerine yerleşen ışık, kendine duyduğu bir hayranlıktan geliyordu. “Araz Vladimirov’un zaafının mimarı olmamı sağladın.”

Doğrulduğunda kendiyile aşk yaşamaya devam etti. “O adamı devirmek isteyenlerin sayısıyla ben bir ordu kurarım. Dünyaya hükmeden, herkesi dize getiren o sosyopat benim ellerine bıraktığım küçük kıza yenildi.” Kahkahayla güldüğünde aklıma düşen okyanus gözlü adam yüreğimi sızlattı. “İtiraf ediyorum, başta planım senin bana ona karşı kullanabileceğim bir koz bulmandı. Olaya daha iyi niyetli yaklaşmıştım. Fakat sonra dedim ki: *Kutsal bundan daha fazlasını başarabilir.* Kader bana yardımcı oldu. O piçin eline düşmen, basına sızdırdığım fotoğrafların ardından sahte bir nişanlılık oyunu başlatman, hayallerimin bile ötesindeydin.” Yavaşça elini kaldırdı. “Ama asıl bombayı yılbaşı partisinde patlattın.”

Ne saçmalyordu?

“Araz ile öpüştüğünüzü gördüğümde, o adamın kendini sende nasıl kaybettiğini fark ettiğimde her şey değişti.” Gözleri ıslı ıslı parlıyor, ağzından çıkan her kelimesinin içinde heyecanından kaynaklı bir patlama meydana geliyordu. “Ve ben o an dedim ki sonunda onun da bir zayıf noktası var. İhtiyacım olan açığı kendi ellerimle yarattım. Elde etmeye çalıştığım o koz sendin.” Gülümsemesi mümkünmüş gibi biraz daha büyüdü. “Aslında sana verdiğim sözü tutup anlaşılmamıza ayak uyduracaktım ama yapmadım çünkü dün gece sadece Araz’ı değil, seni de gördüm.” Tiksindir gibi baktı bana. “O adama âşık olmuşsun, kızım.”

Kalbimin en derin köşesinde Araz’ın izini hissettirdi. Ruhumun içine sinmiş, damarlarımın her kıvrımına, aklımın en tenha köşesine kadar sızmıştı. Ve ben onu kaybetmişim. Onu gönderirken de onunla birlikte gitmişim.

“Bu yüzden birazdan nişanlıyı arayacağız ve seni o zarfla takas edeceğimizi söyleyeceğiz. Hem de sadece o zarfı değil, canın karşılığında ondan yüklü bir miktar para da isteyeceğiz.”

Planı tam tahmin ettiğim gibiydi. İşte bu hayali gerçekleşmeyecek, hayatı küçük kızın ellerinde kalmaya devam edecekti. Araz bu saatten sonra benim için kılını bile kıpırdatmaz, tek kuruş harcamazdı. Ayrıca zarf bendeydi. Erdem Gürsoy, kendi kendini bitirmiş ve yarattığı ne varsa yıkarak sonunu hazırlamıştı. O zarf sonsuza dek kayıp kalacaktı.

“Araz sana ne para ne de zarf verecek.” Dudaklarımdan sıyrılan sözlerle tebessümü titredi. Duruşundan ödün vermek istemese de ben ektiğim şüphe tohumlarının filizlendiğine emindim.

“Sanırım onun için ne kadar değerli olduğunun farkında değilsin ama inan ben gördüm. Senin için her şeyi yapar.”

Başımı hızla iki yana salladım ve ne kadar canımı yaksa da belli etmemeye gayret ederek konuştum. “Yapmaz, sen beni tutuklamadan saniyeler önce ona her şeyi itiraf edip aslında bir hain olduğumu söyledim. Araz’ı çok iyi tanıyorsun, neticede yıllarca onun kölesi oldun. Bu yüzden ihanetin onun kırmızı çizgisi olduğunu bilirsin ve inan kimse için istisna tanımaz.” Gülümseme sırası bendeydi. “Erdem Gürsoy, kendi ayağına sıkarak zarfı elde etme şansını kaybettin.”

Titreyen elleriyle ardı ardına nefes almaya başladığında Zafer odanın içinde volta atarak küfürler savurdu. Aniden Erdem şerefsizini ittirip bağırduğunda çıkardığım kaosun tadına vardım. “Sana *bırak, kız getirir birkaç güne* dedim, değil mi? Bir kez ulan, bir kez dinle beni.” Arkadaşını sertçe sarstı. “Şimdi ne bok yiyeceğiz?”

Erdem ortağını ittirerek delirmiş bir ifadeyle bana baktı. Tebessümümü esirgmeden hafifçe başımı yana yatırdığımda bir küfür savurup odanın içinde adımladı. Bilekliğimi tekrar avuçladım. Sert kuyruğu kilidin ağzına yaslayarak ittirdim. İşin püf noktası açıydı. İnce kuyruğun ucu keskindi ve doğru bir paralellikle deliğe girmesini sağlarsam kelepçeden kurtulmam saniyelerimi alırdı.

“Tamam, tamam, sorun değil.” Erdem duraksayıp bana baktı. “Araz yine de Kutsal’ı isteyecek. İhaneti bedelsiz bırakmaz. Onu ibretiâlem için cezalandırır.” Kendini onaylar gibi başını salladı. “Evet, bu işe yarar. Plan bozulmadı, yine zarfla takas edeceğimizi söyleyeceğiz, sadece motifimiz farklı.”

Cebine uzanıp telefonunu çıkaracağı sırada onlara kötü haberi vermem gerektiğini anladım. Mantıklı bir düşünceydi lakin başarmaları imkânsızdı. Söyleyeceğim sözlerin başıma bela açacağını biliyordum, yine de bütün okları kendime çevirmeli, Araz’ı bu kaostan uzak tutmalıydım. “Aslında güzel taktik,” diyerek iç geçirdim. “Ama işe yaramaz.”

“Neden?”

Erdem'in sorusuyla yüzüme tatlı bir tebessüm yerleştirdim. "Sorun şu, bazı noktalarda haklısın. Mesela beni ellerinle öyle bir hale getirdin ki yarattığın yıkımın ölçüsünü kaçırır oldun. Beni o kadar küçümsedin ki zarfın başından beri bende olduğunu anlamadın. Sana yalan söylemiştim. Haftalar önce o belgeleri buldum. Sizin ne halt olduğunuzu anladım ama merak etmeyin, kendime sakladım." İç geçirdiğimde yüzlerine yerleşen öfkenin beni sindiremeyecek olmasını anlamalarını umdum. "Kısacası, Araz size istediğinizi veremez. Kurtuluşunuz benim ellerime kaldı."

Vakit kaybetmeden üstüme atlayan bedenın sahibi elini saçıma dolayıp canımı yaksa da gülümsememi yüzümden silmedim. "Nerede ulan zarf?" diye haykırdı. Geriye çekilip kafatasımın sızlamasına neden olarak karşıma geçtiğinde belinden çıkardığı silahın sürgüsünü çekerek namlusunu doğrulttu. Alnıma aldığı hedefin beni etkileyeceğini sanıyorsa tahmin ettiğimden daha aptaldı. "Zarf nerede, söyle yoksa öldürürüm seni." Bağırışıyla beni sindirmeyi amaçladı ve tabii ki başarısız oldu. Kararlı olduğunu anlamamı ister gibi soğuk demirin ucunu alnıma yasladı. "Sana zarf nerede dedim?"

"Sıksana," diyerek onu cesaretlendirdim. "Vakit kaybetme, çek tetiği." Kafamı silahın ucuna bastırarak onu tahrik ettim. "Hadi, öldür beni. Zarfı da sonsuza dek unut. Sanma ki o belgeler tarihe karışır. Araz elbet bulur. Zaten bulmasa da sorun değil, o kadar aptalsın ki adamın ellerinden beni alarak ona kafa tuttun." Arkama yaslanarak başımı iki yana salladım. "Araz Vladimirov'un nişanlısı tutuklandı." Alaşağı olan ifadesine bakmaya devam ederek gülümsememin büyümesini sağladım. Amacım Araz'ın namını korumak için yapabileceklerinin bir sınırı olmadığını görmeleri idi. "Bunun ardında sen ve Zafer'in olduğunu öğrenmeyecek mi? Şimdiye çoktan devletin içindeki adamlarını harekete geçirmiş, ona sahte kırmızı bültenin haberini veren adamı infaz etmiştir. Beni alıkoyan kişilerin federal ajanlar olmadığını anladığı gibi ülkeyi ayağa kaldıracak. Bu toprakları terk edemeyeceksiniz. Eğer ceset torbaları içinde değilseniz."

Sözlerimin gerçekliğinin farkındaydı. Ektiğim nifak rohumlarının sunduğu meyveleri toplamaya başladım. "Sorularıma cevap verirsen belki zarfın nerede olduğunu söyleyebilirim."

Ağzımdan laf alamazlardı. Gerçi zarfın yerini söylesem de ellerine bir şey geçmezdi ki Araz'ın evine girip onu almaları uzaya çıkma ihtimallerinden daha düşüktü. Yine de bunu kullanacaktım çünkü cevap

istiyordum. Aklımın köşelerine sıkıştırmaya çalıştığım soruların yanıtları için yanıyordum.

“Pazarlık mı ediyorsun?”

Erdem’in sorusuyla Zafer çeneme geçirdiği okkalı yumrukla sandalyeyle birlikte yere düşmeme neden oldu. Ruhumu esir eden keskin acıyla çenemin az kalsın çıkacağını düşündüm. Ahşap zemine çarpan başım sızladı. “Bana bak ufaklık,” diye bağırdı. “Benim sınırimi zorlama yoksa zarfı falan umursamam, öldürürüm seni.”

Başıma saplanan ağrı görüş açımın birkaç saniyeliğine kararmasına neden olmuştu ama hedefimi tam on ikiden vurmuştum. Yere düşüşümle değişen açım sayesinde yılanın kuyruğu kilide tam girmişti. Attığı yumrukla yeri öpmeme neden olan adam beni kaldırdı ve eski pozisyonuma gelmemi sağlayarak ellerini omuzlarıma yerleştirdi. Bir ağacın dalını salları gibi sarstı beni. “Konuş yoksa ben seni zorla konuşturacağım.”

Zonklayan başımı dik tutarak gözlerinin içine baktım. Beni parçalara bölebileceğini, zihnimi ayırarak benliğimi ufalayabileceğini zannediyorsa yanılıyordu. Benden geriye esir edebileceği bir şey kalmamıştı.

Bakışlarını yüzümde gezdirmeyi bırakıp okkalı bir küfür savurduktan sonra hızlı adımlarla odadan çıktı. Baş başa kaldığım adama baktım. Kili-din içine yerleştirdiğim nesneyi yavaşça hareket ettirmeye başladım. Saniyeler içinde açacağım kilidin yaratacağı sesi baskılamaya çalışarak konuştum. “Eylül’ü de bu ateşe sen attın değil mi?” Gözleri beni buldu. “Onu da zarf uğruna kurban mı ettin? Ya da bana yapmaya çalıştığın gibi kızını Araz’ın kollarına atarak bir zaaf mı yaratmaya çalıştın?” Sarf ettiğim her kelimedede sesimin desibeli artıyordu. Bağırma ile orantılı olarak parmaklarımı oynattım ve kelepçenin kilidini açtım. “Kardeşime ne oldu?”

Bileğimi yakan demir anında gevşedi. Hızlıca elimi çeksem özgürlüğüme kavuşurdum ama bir esir gibi davranmaya devam ettim. Atağa geçmemin vakti gelmemişti.

Bana acıyan gözlerle bakan adam başını yavaşça iki yana salladı. “Hem bu kadar zeki hem bu kadar aptal olmayı nasıl becerebiliyorsun? Kardeşim dediğin kızın umurunda değildin, hiçbir zaman da olmadın çünkü o öyle biri. Annesine çekmiş.” Bakışlarını boşluğa çevirdiğinde kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. “Onun gibi bencil ve yalancı. Sadakat nedir bilmez bir kadın.” Dişlerini sıktı. Duyduğu öfkenin yoğunluğunu daha önce fark etmediğime inanmadım. “Ben ona hiçbir şey yapmadım.

Başına gelen her şey kendi eseri idi. Ben ona babalık etmek istedim ama o hiç çabalamadı. Hep aksi tarafımı uyandırdı. Ölen eşime olan kızgınlığı-mı ondan çıkarmamı sağladı, her şeyiyle annesinin kızıydı.”

Ağzından çıkan her söz öfkemin dozunu artırıyordu. “Bu yüzden seni her zaman daha çok sevdim. Eylül bunun farkındaydı. Öz kızım dınsa seni tercih ettim her defasında.” Gözlerini kısarak sorguladı beni. “Araz ile arasındaki bağı öğrendin mi?”

Aklıma düşen fotoğraf tarifsiz bir acının ruhumda peydahlanmasına sebep oldu. Yüzlerindeki gülümsemelerle poz veren ikili, bir hayal gibiy-di. Ruhumu alaşağı eden adamla benliğimi yıkıma sürükleyen kadının arasında bir bağ vardı.

Yüzüme yerleşen ifade karşımdaki adamın keyiflenmesine neden oldu. “Sanırım hâlâ tam olarak öğrenebilmiş değilsin.” Dik durmaya çalıştım ama Erdem beni nereden vuracağını iyi biliyordu. “Biliyor musun? Eylül seni çok kısıkanlıyordu. Sana verdiğim ilgiyi ve değeri çekemiyordu.”

Eylül bile isteye benden hayatının bir kısmını saklamıştı. Onun sakladıkları, benim hayatıma ve geleceğime mal olmuştu. Fakat beni severdi. Hiçbir zaman kötü niyetli olmamıştı.

“Araz’ın yanına sen onu göndermediysen nasıl tanıştılar?” Dudaklarımdan dökülen her kelimede gülümsemesi mümkünmüş gibi biraz daha genişledi.

“Sen benim küçük kuklamdın, Kutsal. Benim istediklerimi yerine getirmekle görevlendirilmiş bir askerdin. Gerçi işin sonunu getiremedin ama bana bu saçmalığı bitirmem için olanak sağladın. Karşılığında sana istediğin cevapları verebilirim ama hiç içimden gelmiyor. Seni karanlıkta bırakacak olmak daha tatmin edici.”

Cinnet.

Beni ele geçirmeye başlayan hiddet kana susamıştı. Hayatımda ilk defa birinin canını almayı istiyor, bunun için deliriyordum. Beni karanlıkta mı bırakmak istiyordu? Ben onu direk karanlığa yollamayı hedefliyordum.

“Seni öldüreceğimin farkındasın, değil mi?” diye sorduğumda gülümsemeye devam etti.

“Biliyorum. Bunu yapabileceğinin bilincindeyim ama seni içine atacağım çukurdan çıktığında ben çoktan kayıplara karışmış olacağım.”

*Dünyanın bir ucuna da gitse, yer yarılrsa içine de girse peşindeydim.
Onu avlamadan ölmeyecektim.*

“Bu kadar dedikodu yeter.” Zafer Tunalı odaya döndüğünde bakışlarım üzerinde dolaştı. Öfkeliydi lakin daha çok korkuyordu. Gözlerine yerleşen endişe onu içten içe kemiriyor, çıldırmasına neden oluyordu. “Bana o zarfın yerini söyleyeceksin.”

Sözlerindeki ünleme bir nokta ilişti. Ne olduğunu idrak edeme miştim. Bir çırpıda kafama geçirdiği plastik poşetle nefesimi keserek beni çırpınmaya mecbur kılmıştı. Ciğerlerim acıyla yanıp dudaklarım tek bir nefes uğruna aralık kaldığında sudan çıkmış bir balıktan farksızdım. Algılarım alarına geçerken yaşama içgüdümlerim kendini belli etti. Kelepçeden kurtulan elimi kaldırarak beni boğmaya çalışan adamın elini kavradım. Tırnağımı derisine geçirdiğimde etini yardım. Bana bir ömür gibi gelen saniyelerin ardından kafama geçirdiği poşeti çıkardı. Yüzüme çarpan oksijen acıyla yanan ciğerlerimi sıkıştırdığında titrek bir nefes alarak öksürmeye başladım. Titreyen elimi boğazıma götürdüğümde Erdem, “Bak sen şuna,” diye mırıldandı.

Zafer ise hedefe odaklıydı. “Zarfın yerini söyle!”

Aldığım her nefes bir bıçak gibi göğsüme saplanıyordu. Yüzüne yerleşen tiksintiyle bana ve arkadaşına bakan şerefsiz kılını bile kıpırdatmadığında sessizliğime deliren adam tekrar poşeti kafama geçirdi.

Nefesimi benden almaları artık canımı yakamazdı. Sonumu getirebilecek, beni okyanusunda boğabilecek tek bir kişi vardı. Onun haricinde kimse bana zarar veremezdi.

Görüş açımı bulanıklaştıran poşetin yüzeyinin ardından sesler işitem de algılayamadım. Nefes alamadığım için bilincimi kaybedeceğim sırada celladım poşeti çıkararak gerçek dünyaya dönmemi sağladı. Aralık dudaklarımdan kayan nefes son bir çabaydı. Karşıma geçerek bana alev saçan kahverengi gözleriyle bakan adama duyduğum öfkeyle titremeye başladığımda sesini işittim. “Zarf nerede?”

Dişlerimi sıkarak sükûnetimden ödün vermedim. Beni öldürse de konuşmayacaktım. Onlara kurtuluş hakkı tanımayacak, bunu başarmalarına göz yummayacaktım.

Çenemi saran parmaklarla titrememin şiddeti arttı. İğrenç nefesini yüzüme çarparak konuşan adamın delirmesine neden olduğumu fark

etmek keyfimi yerine getirdi. “İnatçılığı bırak ve bana cevap ver. Görmüyor musun? Tamamen yalnızsın. Bize istediğimizi vermezsen bir başına gebereceksin!”

Kırçılı sesimle karşı çıktım. “Sana asla istediğini vermeyeceğim.”

Saldırmak üzere atağa geçeceğinde odayı dolduran melodiyle duraksadı. Ardında kalan ortağı ayaklanıp çalan telefonuna uzandığında izlediği şovun yarıda kesilmesine üzülmüş gibiydi. Aramayı yanıtlayıp telefonu kulağına yerleştirdi ve karşı hattan işittikleri karşısında buz kesti. Gözlerine yerleşen korku daha önce görmediğim bir boyuttaydı. Titrememin şiddeti artarken kesik nefeslerim kulaklarımı yaktı. Serbest kalan elimdeki bilekliği avuç içime çektim. Erdem şerefsizi bir küfür savurup telefonu kapattığında ne yapacağını şaşırılmış gibi etrafına baktı. “Gitmemiz gerek. Hem de hemen.”

“Sorun ne?” diye sordu Zafer.

“Araz Vladimirov.”

Eve çöken sessizliğin nedeni adamın ismiydi. Sadece adı bile ortamın buz kesmesine neden olmuş, bana bakan ikiliyi sindirmişti. Onlar için geliyordu. Yapılan saygısızlığı affetmezdi. Tıpkı ihaneti affetmeyeceği gibi. Onun ellerine düşmekten korkmuyor, çekinmiyordum ancak önce halletmem gereken bir şey vardı. O da karşımdaki adamlara hak ettikleri sonu vermektir.

“Ben kaçarken kullanacağımız arabayı getireceğim. Sen de daha fazla şansını zorlama, konuşmayacak,” dedi Erdem. “Eşyaları ve Kutsal’ı alıp kapının önüne çık. Beş dakikaya geleceğim.”

Beş dakika.

Beş dakikada birçok şey yaşanabilirdi. Önüme gelen sarı tutamları savurduğumda kapanan kapı sesiyle karşımdaki adam tekrar bana döndü. Aklını kullanamayacak kadar delirmesini bahane ederek ellerini tekrar çeneme sardığında ani bir hareketle kafamı arkaya yatırıp bana yaklaşmasını sağladım. Bacağına attığım tekmeyle acıyla eğildiğinde başımı savurarak burnunun ortasına kafamı geçirdim. Geriye sendelemesini fırsat bilerek kavradığım bilekliğin sivri ucunu diğer kelepçenin kilidine yerleştirdim. Zafer sendeleyerek ayağa kalktığında diğer bileğimi de kelepçeden kurtarabilmişim.

Üstüne atlayıp onu devirdim. Saçlarını kavrayıp kafasını ahşap parkeye çarptım. Parçalamaya çalıştığım kafatasıyla acıyla haykırp kendini geriye attı. Sırtından düştüğümde dirseğini karnıma geçirdi. Sersemlemiş ifadesiyle bana baktığında bacağımlı kendime doğru çektim ve karnına tekme attım. Şöminenin önüne savrulduğunda ağır bir koku burnuma doldu. Evin içine yayılmaya başlayan gri dumanı fark ettim.

Yere çarpan sırtım acıyla inlememe neden olduğunda vakit kaybedemeyeceğimi idrak ederek doğrulmaya çalıştım. Çıkardığı silah ile karşıma dikilen adam algılarımı telaşa sürükledi. Ellerimi zemine yaslayarak kendimi biraz da olsa kaldırdım. Savurduğum tekme hedeflediğim gibi bileğini buldu. Parmaklarının arasında duran siyah demir yığını fırlatarak ileriye düştüğünde bir küfür savurdu. Dudağından akan kanları görüş alanıma sunarak kafasını çevirdiğinde ondan uzaklaşarak ayaklandım.

“Kahretsin.” Karşımdaki adamın titreyen sesinde hayat bulan sözlerle bakışlarımı buluşturduğumda yüzünü saran dehşet algılarımın yerine gelmesini sağladı.

Erdem Gürsoy, jübilesini yapmıştı. Evi esir alan ateşler onun eseri olmuştu.

Gözleri az ilerimizdeki silahı bulsa da önce beni zapt etmeye karar vermiş olmalıydı. Bunu fark ederek öne atıldım. Boynumu sarmalayan kolu hızımı kesti. Sırtımı göğsüne çarptığında boğazımdaki acıyla gözlerimi irileştirdim. Dirseğimi hızla ardımdaki adamın bel boşluğuna geçirdim. Bileğini sarmalayan elimle dengesini kaybetmesine sebep olarak kolunu kıvırdım. Acıyla bağırduğunda ardıma dönerek bacağımlı kaldırdım ve göğüs kafesine bir darbe savurdum.

Aramıza giren mesafeyi fırsat bilerek birkaç adım önümde duran silahı kavrayıp karşına dikildim. Namluyu ona doğrulttuğumda omuzları çöktü.

Geceyi delip geçen ve ardımdaki camı kırarak ona isabet eden kurşun, Zafer Tunali'nin alnının ortasında bir delik oluşturdu. Hızla kana bulanık yüzüyle dizlerinin üstüne çökmeye başladığında her şey ağır çekimde gibiydi. Evi sarmalayan siyah duman görüşümü bulanıklaştırdı. Cansızlaşan kahverengi gözlerin sahibi yüzüstü ayaklarımın dibine düştü. Bakışlarımı ufak bir deliğe ev sahipliği yapan camda dolaştırdım. Ellerimde duran silahı yavaşça indirdiğimde göğsümün üstüne yerleşen kırmızı noktayı gördüm. İştittiğim çıtırdayan odun sesleri olduğum yere

çivilenmeme neden oldu. Bedenimi ele geçiren titreme şalterlerimin inmesinin nedeniydi. Saniyeler önce Zafer Tunalı'yı öldüren kişinin hedefindeydim.

Göğsümün üstünde dolaşan kırmızı ışık yok olduğunda etrafımı saran gri duman beni yuttu. Varlığımı altüst eden şok dalgasıyla hareket edemedim. Benliğimi kavuran sıcaklıkla öksürdüğümde ayı postuna ulaşan alevler hızla yükseldi.

Titremem artarken bir ses işittim. Geçmişimden gelen kadının ince sesiyle mırıldandığı ninni aklımın içinde ahenkle dans etti. Bedenimi sarmalayan akım artarken güçsüz düşen bacaklarımla yeri boyladım. Avuçlarımla yastığım zemin bütün yakıcılığıyla kutsadı beni. Öksürerek doğrulmaya çalıştığımda gözlerim karardı. Sanırım kriz geçiriyordum. En son yıllar önce yaşamıştım bunu. Mahallede çıkan bir yangına şahitlik etmek beni şoka sokmuş, günlerce hastanede yatmama neden olmuştu. Şimdi yine aynı şeyi yaşıyor, hareket edemiyordum. Bayılacak gibi hissettim. Bana ulaşmak için acele eden ateşe teslim olabileceğimi düşünmek aklımın sınırlarını yıktı.

Siyah kapının önündeydim.

Geçmişimle yüzleşmeme neden olan alevler özümü bugünüme taşıdı. Aralık duran kapının ardında kalanları görmek isteyerek adımladığımda şuurumu yitirmememe saniyeler kalmıştı. Yanan zemine uzanarak alevleri izlemeye başladığımda dizlerimi karnıma çekerek cenin pozisyonuna geldim.

Ana rahmindeki bir çocuk gibiydim.

Zihnime hapsolarak ölümü yok saydığım işittiğim sesler birbirine karıştı. Aklımın ötesinde gizli kalanlar önüme serildi.

Ateşleri izleyen şu anki halim, alevleri seyreden geçmişimdeki küçük kıza dönüştü.

Beyaz elbisesinin eteklerini kavrayarak endişeyle etrafına bakan o küçük kızın hissettiği korku nefesimi keserek titrememi artırdı. Mazinin yaralarının başladığı noktada yanan evin içindeydi. Adını yakaran birini duyuyordu. Ağlama seslerine eklenen bağırsıklar olduğu noktaya sinmesine neden oldu. Korkuyla kalakaldı sırtını yasladığı duvarın önünde. Koltuk altına sıkıştırdığı, uyurken sarıldığı beyaz pelüş ayısına bakarak derin nefesler

almaya çalıştı fakat evi çevreleyen siyah duman yüzünden boğuluyor, öksürmeden duramıyordu.

Küçük bir oğlan çocuğuna ait olan tok sesle başını kaldırsa da yükselen alevlerden dolayı hiçbir şey göremiyordu. Adını yakaran çocuğun sesindeki endişe ağlamasına neden oldu. Gözlerinden dökülen yaşlarla sindiği noktaya sığınarak kurtarıcısını bekledi.

Ne zaman yumduğumu fark etmediğim gözlerimi aralayarak bugüne döndüğümde alevlerin arasında ilerleyen siyah postalları gördüm. Bana yaklaşan karanlıklara bürünmüş kişiyle biraz daha titredim. Başımı doğrultup gelen kişiye bakmak isterdim fakat yapamıyordum. Bedenimin kontrolünü yitirmiştim.

Aniden tekrar maziye bulandım.

Ateşin içindeki simayı anımsadım. Gökyüzünü andıran gözleriyle bana bakan, benden yaşça büyük olan lakin yine de küçük bir oğlan çocuğu sayılabilecek kişiyi buldum. Minik kalbimin acımasına neden olan güzel yüzü korkularımın içine doğan bir ışık gibiydi.

Bilirdim, her zaman korurdu beni.

Kendinden vazgeçer, beni yaşatırdı.

Tok ve endişe kokan sesiyle adımı yakartıyor, bana ulaşmaya çalışıyordu. Alevleri aşamayarak gerilese bile pes etmemeye kararlıydı. Korkmamamı söylüyor, beni kurtaracağını haykırıyordu. Yükselen ateşlerle görüş açımdan çıkarak bir çığlık attığında onu kaybetmenin verdiği acıyla bağırdım.

Siyah kapı yüzüme kapandı.

Gerileyerek yaşadığım kaosu içine düştüm. Gözlerimi çevirerek üzerime eğilen kişiyi buldum. Yanan evin içinde iki bedendik. Güçlü kollarıyla beni sarmalayıp kucağına aldığı anda başım düştü. Doğrulmaya çalışarak öksürdüğümde ciğerlerim aldığı hasarla feryat etti.

Kırmızı ateşin içine işlediği gözlerine baktım. Yüzüne geçirdiği siyah kar maskesinin açıkta bıraktığı tek kısım olan mavi gözleri gökyüzünün rengindeydi.

Gözlerim kayıyor, ayık kalmam güçleşiyordu.

Sarsılarak öksürürken açık havaya çıktığımızı, yüzüme tokat misali vuran soğuk rüzgârdan anladığımda acıyla inleyerek titredim. Boşlukta sallanıyor gibi hissediyor, kendime gelemiyordum. Kapanan gözlerimi araladığımda boylu boyunca uzandığım arka koltukta kıpırdadım.

Gecenin esir aldığı yolda ilerleyen aracın arkasındaydım. Doğrulamaya çalışarak hareket ettiğimde nefesim kesildi. Kusma isteğiyle tekrar uzandığımda aracı kullanan adamı gördüm. Görüş açım bulanıktı. Başımın ağrısından hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Kar maskesini çıkarmış olan yabancıнын altın sarısı saçları dağılmıştı. Beyaz teniyle tezatlık oluşturan siyah kıyafetleri fiziğini sarıyordu. Bedenimin güçsüzlüğü karşısında pes ederek tekrar gözlerimi yumdum.

Bilincimi kaybederek bayıldığımda onu gördüm. Gri bulutların süslediği bir zaman diliminde, lacivert dalgaların hoyrat bir tavırla oradan oraya savrulduğu bir okyanusun önündeydi. Dik duruşuyla bir dağdı her zamanki gibi. Omzunun ardından bana baktığında gözbebeklerindeki karanlık büyüdü. İfadesizliğine eklenen tebessümü ürpermeme neden oldu. Avını selamlayan bir avcıdan farksızdı.

Her zaman onun sonu olacağını söylerdi. Haklı çıkmıştı fakat bilmediği bir şey vardı. Benim sonum da onun kendisiydi. Elleri can verecek, yüreğinde ölecektim. Bundan daha güzel bir intihar şekli düşünemiyordum.

Hızla yerimden sıçrayıp öksürmeye başladığımda derin nefesler alarak etrafıma baktım. Algılarım bir şimşek gibi zihnimde çaktı. İçinde bulunduğum ortamı tavaf eden bakışlarımla yavaşça idrak ettim. Oldukça lüks ve şık tasarlanmış bir evin içindeydim. Salonda bulunan kahverengi koltuklardan birine yatırılmıştım. Sökmeye başlayan şafak beyaza boyanmış duvarları renklendiriyor, kırık gün ışığı yüzüme çarpıyordu.

Fark ettiğim kişiyle sertçe yutkundum. Sırtını bana dönmüş, dışarısını izleyen adam bir heykelden farksızdı. Bana bakmadan konuştuğunda tok sesine eklenen resmiyet kanımı dondurdu. "Sonunda uyandın."

Yavaşça yüzünü bana döndü. Bakışlarımızı buluşturduğunda arkama yaslandım. Kalbime saplanan ağrının nedenini anlayamadım. Göğüs kafesimin altında bir sızı oluşturan sıfatını saniyelerce inceledim. Neler olduğunu anlayamıyor, bedenimi esir eden acılardan doğru düzgün odaklanamıyordum.

“İyi misin?” Sorusuyla gözlerimiz buluştu. “Fiziksel olarak büyük bir sorunun yok gibi gözüküyor ama istersen doktor çağırabilirim.”

Bir askerin duruşuna ve ciddiyetine sahipti. Ellerini ardında birleştirmiş, bacaklarını omuz genişliğinde aralamıştı. Başını eğmiyor, sakınmıyor ya da kaçınmıyordu. Doğruca gözlerimin içine bakıyor, sanki beni değerlendiriyordu.

Sesimi bulmaya çalışarak yutkundüğümde boğazım acıdı. Bana bile yabancı gelen boğuk sesimde yuvarlanan kelimelere kulak verdiğimde canım yandı. “Seni Araz mı gönderdi?” Başını iki yana salladığında aldığım cevap ruhuma korku saldı. Eğer onun bu işte bir parmağı yoksa karşımdaki adam neden bana yardım etmişti? Yoksa bana yardım etmemiş miydi? Aklıma sızan bir diğer ihtimalle göğsüme bir ağırlık çöktü. “Yoksa Kodyak mısın?”

Haftalar önce bana pençelerini geçirmek istemiş olan o manyak, karşımdaki sarışın olabilir miydi?

“Hayır, değilim.”

“O zaman kimsin?” derken gücüm tükeniyordu. “Kimin adamısın?”

Dudağının kenarı birkaç saniyeliğine kıvrıldı. Yavaşça bana doğru yaklaştı. Gücsüz düşen bedenimi hareket ettirdiğimde rahatsız olduğumu anlamış gibi durdu. “Sadece kendim için çalışırım,” diye yanıtladı sorumu. “Kimseden emir almam.”

Duyduklarım kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Anlayamıyordum. Bu yabancıнын ne gibi bir çıkarı vardı da bana yardım etmişti? Eğer onu bana yönlendiren biri yoksa beni nereden tanıyordu? Beni izleyen adama bakarak şüphelerimi gidermesini bekledim. “Neden kurtardın beni? O adamı neden öldürdün?”

“O adam ölmeyi hak etmişti. Hatta diğeri elimden kaçtığı için kızgıyım.”

Diğerinden kastının Erdem Gürsoy olduğunu fark etmek öfkemi harladı. Zafer şerefsizinin canını alan kişi olmayı dilerdim fakat karşımdaki yabancı bunu elimden almıştı. Erdem’i kimselere bırakmazdım. Onu kendim bitirecektim ve burada oturarak vakit kaybediyordum. Her an kayıplara karışabilirdi. Yerimden kalkarken bedenim yanıyor, her bir yanı ağrıyordu.

“Benden ne istiyorsun?”

Sert sesim ve dikbaşlılığım karşısında kendinden ödün vermedi. Görüşüm netleştikçe simasının ne denli tanıdık geldiğini düşündüm. Ondan gelen bir aşinalık vardı fakat tam olarak adlandıramıyordum.

“Biraz dinlen, sonra konuşuruz.”

“Hayır, şimdi söyle. Kaybedecek vaktim yok.”

“Öğreneceklerini kaldırabilecek durumda değilsin,” diyerek beni afallattı. “Biraz dinlen lütfen.”

Kıbarlığı sinirimi bozuyordu. Onu tanıımıyordum. Yanında daha fazla duracağımı sanıyorsa kafayı yemiş olmalıydı. Kim olduğu umurunda değildi. Hayatımı kurtardığı için minnettardım lakin bunu iyi niyetinden yapmamıştı. Bir çıkarı vardı ve ben artık herkes için bir koz olmaktan sıyrılmıştım. “Beni kurtardığın için teşekkür ederim ama konuşmayacaksan gidiyorum.”

Yanından geçeceğim sırada kolumu saran parmaklarıyla duraksadım. Tenime değmesi algılarımı yıkarken istemsiz bir atakta bulundum. Omzumu göğsüne çarparak onu ittirdim ve aramıza bir mesafe yerleştirdim. Bana dokunulmasından hoşlanmamaya başlamışım, her değen canımı yakmaktan öteye geçmiyordu.

“Gidemezsin.” Emir niteliğindeki sözleriyle öfkemin arşa tırmandığını hissettim.

“İzle ve gör.”

Hızlı adımlarla büyük salonda ilerlemeye başladığımda bileğimi saran eliyle geriye dönüp bir yumruk savurdum. Usta bir manevrayla darbemden sakındığında kendimi kaybetme aşamasındaydım. Yaşadıklarım bir volkan gibi patlamama neden olmuştu. Öfkem kızgın lavlardan farksızdı. Önüme çıkanı yakabilecek bir kıvamdaydım.

Bileğimi kavrayıp beni kendine doğru çekti. Yere kapaklandığımda yarım ağız tebessümüyle baktı. Morarmaya yüz tutmuş yaralarım acıyla sızlanmama neden olduğunda lanet ettim. Sinirime sığınarak ayağımı, ayak bileğine doladım. Hızla çekip yere yapışmasına neden olduğumda hiddetli bir küfür savurdu. Acıyla inleyerek beline uzandığında silahını çıkaracağını düşünerek ilkel bir içgüdüyle kemerindeki aparatın içinde bekleyen bıçağını kaptım. Kendimi koruma amacıyla bir saniye düşünmeden kalbimin ağzında atmasına izin vererek keskin tarafını yabancı-
nın koluna geçirdim.

Onu esir alan acıyla çığlık atıp beni savurmaya çalıştığında üstüne çıkarak bıçağın kabzasını daha sıkı kavradım. Teninde emanet duran bıçağı çıkarıp kanına buladığım keskin tarafı boynuna dayadım. Şahdamarına yerleştirdiğim hançerle haykırırken saldırgan bir hayvandan farksızdım.

“Ne istiyorsun benden?” Titreyen sesimi dizginleyemedim. “Kimsin sen?”

Gözlerindeki baskın duygu hayranlıktı. Ona eşlik edense öfkeydi. Kasılmış bedeni altımda donakaldı. Nefes alıp verişleri düzenliydi. Canı acıyordu fakat o acı umurunda bile değildi. İlk defa yaralanmadığı belliydi. Hatta sanki vücudundaki kesik onun için ufak bir sıyrıktı. Kararlılığına eklenen ciddiyetle bana bakmaya devam ettiğinde inatçılığı tanıdık geldi. Bıçağı tenine bastırarak kendimi tekrarladım. “Sana kimsin dedim.”

“Kıvanç Haznedar,” diyerek kendini tanıttı. “Senin abinim.”

Kalbim bir ihtilale kurban gitti. İçimi yakan gözlere tutunduğumda gördüğüm gerçek zihnimin parçalarını ufaladı. Tarifsiz ve onarılamaz bir acıyla sarmalanan benliğimden bir feryat koptu. Alevlerin ardında kalan oğlan çocuğunu anımsadım. *Bana bakan gökyüzü mavisi gözleri, dolgun dudakları ve güzel bakışları vardı. Altın rengindeki parlak saçları özenle tıranmış, üstüne ipek bir pijama takımı geçirilmişti.*

Geçmişimin yangınında yok olan biriydi. Ölümü tadan küçük bedeni siyah kapının önünde dikiliyordu. Yüzündeki tebessümde beni kurtarmamanın verdiği hüznü vardı. Yitip gittiğini, hayattan sökülüp alındığını düşündüğüm benden bir parçaydı o çocuk.

Şimdi yıllar geçmiş ve büyümüş müydü?

Gözlerinin neden tanıdık geldiğini daha iyi anlıyor fakat emin olamıyordum. Kanına bulanmış bıçağı yaşamının özünü oluşturan damarına yasladığım yabancı, öldüğünü sandığım abim miydi?

Titreyen parmaklarımı üstünden çekerek gerilediğimde gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. Kontrolsüz bir duygusallığa kapıldım. Bana bakan gözlerine tutunarak geriye doğru adımladığımda beni parçalara ayırdığının farkındaydı ve bu resmiyetinin kaybolmasına neden olmuştu. Zihnimde bir savaş vardı. Sesler birbirine girmiş, siyah kapı şiddetle çalmaya başlamıştı. Kesilen nefesimle ardıma dönerek arkama bakmadan kaçacağım sırada yansımamla yüzleştim.

Bana bakan gözler, benden bir parça taşıyordu. Siyah uzun saçları omuzlarından dökülüyordu ve kâkülleri vardı. Boynuna ve sağ koluna dövmeler işlenmişti. Beyaz bir elbise giyiyor, melek gibi duruyordu. Acı bir tebessüm ettiğinde titrek bir nefesin beni terk etmesini sağladı.

Onun kim olduğunu biliyordum. Yıllardır içimdeki bir parçanın eksik olmasına, yarım hissetmeme neden olan kişiydi. Rüyalarımı kâbuslara çeviren, o yangının elimden aldığı insanlardan biriydi. Kırık sesimle fısıldadığımda kalbimin olması gereken yerde artık koca bir boşluk vardı. “Kumru.”

Aynaya bakar gibi hissetmeme neden olan kadın, “Evine hoş geldin,” dediğinde dünyam başıma yıkıldı. “Uzun zamandır seni bekliyorduk, *ikiz.*”

Yıllardır eksik kalan iki parça bir araya geldi.

Ve savaş çanlarının tok sesi duyuldu.

@ayisigikitap

XXIV. YIKILAN KRALLIK

Kutsal

Yin ile yang.

Evrenin ve doğanın işleyiş düzenini oluşturan zıt kutuplar. Mutlak değildirler, her zaman birbirlerine dönüşürler. İçlerinde kendi-

lerine ait bir parça taşırlar. *Yin* karanlıktan çıkar, *yang* ise aydınlığa koşar. Siyahın içindeki beyaz, beyazın içindeki siyahı tamamlar. Gece ve gündüz, ışık ve gölge gibidirler. Biri olmadan, diğeri her zaman yarım kalır.

İkiz kardeşler her zaman bir bütünün parçalarıdır. Ana rahmine düşükleri ilk an el ele tutuşurlar. Doğumlarıyla başlayan bağı ölüm bile ayıramaz, her zaman biri diğerini içinde yaşatır.

Ben varlığımı idrak ettiğim ilk andan beri yarımıdım. Altı yaşında alınmıştı benden öteki tarafım. Kendimi onun ölümünün verdiği acıyla yoğurmuştum. Rüyalarım musallat olmasına izin vermiş, bazen hayatı iki kişilik sırtlanmıştım. Onun yaşayamadığını düşündüğüm ne varsa gerçekleştirmeye çalışmış, kendimce yasını tutmuştum.

Siyah kapı ardına kadar açılmış, mazim bugünümü darmadağın etmişti. Yıllardır bastırdığım, benliğimin bir köşesine ittirdiğim ne varsa şimdi karşımdaydı.

Duvar yıkılmış, blok kalkmıştı.

Bakışlarımı karşımda yatan iki küçük bedende dolaştırdım. Karanlıkta kalan hatıralarım bir bir önüme düşüyor, aklım sınırlarını yerle bir ederek beni kaçındığım gerçeklerle yüzleştiriyordu. Yangının esir ettiği o evdeydim. Büyük bir odanın içinde iki tane yatak vardı. Oyuncaklarla doldurulmuş, pembe renklerin ağırlıkta olduğu bu odayı ele geçiren karanlık içimi dağlıyordu. Etrafım silikti, yaşımın toyluğundan anımsayamadığım çok fazla detay vardı.

Sol tarafta yatan kızı buldu bakışlarım. Beyaz geceliğini giymiş, annesinin üzerine örttüğü yorganı düzelterek etrafa bakmaya başlamıştı. Sıkıca sardığı pelüş ayısının kulaklarıyla oynuyordu. Uykusu yoktu ve karanlıktan korkuyordu. Huzursuzlukla doğrulduğunda o gece yaşanacak katliamı hissetmiş gibiydi. Sanki biliyordu, hayatının dönüm noktası tam burada başlıyordu.

Gözlerini yanındaki yatakta uyuyan ikiz kardeşine çevirdiğinde tebesüm etti. Kumru karanlıktan korkmazdı. Yatağının altındaki canavarların onu ürkütmediğini söylerdi. Ona imrenirdim. Aklımca üç dakika erken doğduğum için ablası gibi davrandığım kardeşimin benden daha cesur olmasına içerlerdim. Bir yanımsa rahat ederdi çünkü bilirdi o korkarsa Kumru ona ışık olurdu. Her zaman elinden tutardı. Asla yalnız bırakmaz, bütün oyuncaklarını onunla paylaşırdı. Hatta favorisi olan bez bebeği bile vermekten çekinmezdi. Ona göre sahip oldukları her şey ortaktı. Hiçbir şey onların arasına giremez, bağlarını sarsamazdı.

Küçük sarışın, bakışlarını odanın kapısına çevirerek gülümsediğinde baktığı noktayı buldu gözlerim. Benden altı yaş büyük olan abimi gördüğümde kalbime saplanan acıyla yutkundum. Pijamalarını giymiş, yatmadan önce her zaman olduğu gibi küçük kız kardeşlerini kontrol etmek istemişti.

Yavaş adımlarla uyanık olan kardeşine adınıladığında gözlerini Kumru'ya çevirdi. Her zamanki gibi mışıl mışıl uyuduğunu görerek rahatladı. Benim yatağımın kenarına oturduğunda tamamen doğrulmuştum. Gözlerinin içine bakarak gülümsüyor, varlığının korkumu yok etmesine izin veriyordum. Kıvanç fısıldayarak konuştuğunda toy sesine işleyen cümleler tebessüm etmeme neden oldu. "Neden uyanıksın sen?"

Sorusu üzerine omuzlarımı silkerek dudaklarımı sarkıtmıştım. Cevabını biliyordu. Tebessümünü genişleterek konuştuğunda her kelimesini bu denli net hatırlayabildiğime inanamadım. "Karanlıktan korkmaman gerektiğini söylemiştim, değil mi?" diye sormuştu abim. "Canavarlar sana zarar veremez çünkü ben buradayım."

Minik bedenim abisinden aldığı güvenle mayıştığında kıkırdamıştım. Yine de nazlı bir tavırla ona yaklaşarak fısıldadım. "Ya sen etrafımda yokken yakalarlarsa beni?" Bir saniye tereddüt etmeden kafasını iki yana sallamıştı. Minik parmaklarını yakalayarak bütün kararlılığıyla bakmıştı yüzüme.

“Ben her zaman yanında olacağım. Unuttun mu? Bir yemin ettim.” Başıyla diğer yatakta yatan kardeşimizi işaret etti. “Sen ve Kumru’yu korumak benim görevim. Babam öyle söyledi.”

Küçük sarışın, annesinin geçen gün anlattığı masalı anımsadı. Hâlâ aklında kalan hikâyeyi hatırlamak ruhumu kedere sürüklüyordu. Krallığını korumak üzere yemin etmiş olan şövalye de bir söz vermişti. Küçüklüğüm bunu karşısındaki çocuğun sözleriyle harmanladığında tek bir sonuca varabildi.

“Sen bizim şövalyemiz mi olacaksın?” İnce sesimi ele geçiren şaşkınlıkla mırıldandığımda abim saçlarımı okşadı. Başını sallayarak beni onayladığında gözlerim ışıldadı. “O zaman biz prenses miyiz?”

“Evet, siz bu krallığın prenseslerisiniz. Bu yüzden karanlıktan korkmaman gerek. Bir gün o karanlığı yöneteceksin ve cesur olmak zorundasın.” Küçüklüğüm sözlerini idrak edemeyecek kadar toydu. Anlattıklarını bir hikâye gibi dinliyordu. “Sen bir Haznedar’sın, Kutsal. Bunu unutmalısın.”

Minik başımı salladım. Önüme düşen sarı tutamları çekiştirerek tebessüm ettiğimde ufak parmağımı kaldırarak şirin bir tavırla başımı yana yatırdım. “Bana bir söz daha verir misin?” Abim parmağımı yakalayıp tenimin üstüne ufak bir öpücük kondurdu.

“Söyle bakalım, ne istiyorsun?” Sıkıca sardığım beyaz ayıyı kaldırıp yüzüne doğru sallamıştım. “Bubu’yu da korur musun?”

Gülümsemesini saklamaya çalışarak dudaklarını bastırmış, iç geçirerek gözlerini yüzümde gezdirmişti. “Söz, Bubu’yu da koruyacağım.”

Beni yatırıp üstümü örttükten sonra odadan çıkmıştı. Ondan aldığım güvenle bir süre uyumuş, ardından işittiğim seslerle rüyamdan ayrılarak gerçek dünyaya dönmüştüm. Minik bedenimi kaldırıp yataktan ayrıldığımda ikiz kardeşimin üstünü örterek üşümediğinden emin olmuş, ardından odadan çıkmıştım.

Şu anım, bir avcı gibi izliyordu geçmişimi.

Önümden ilerleyen minik bedeni takip ederken bazı şeylerin ne denli bulanık olduğunu idrak ettim. Hatırlayamadığım çok fazla detay vardı. Her şey bölünmüş ve parçalara ayrılmıştı. Küçük sarışın karanlık evde dolaşırken babasının çalışma odasına girip siyah deri sandalyesine tırmanmıştı. Ahşap masanın üstünde duran muma uzanıp karanlığı

aydınlatmayı umut ederek avuçlamıştı onu. Yanında duran çakmağı parmakları arasına aldığı anda beyaz ayıyı koltuk altına sıkıştırmıştı. Beyaz fi-tili yakmak için dakikalarca uğraştıktan sonra amacına ulaşmıştı. Uzun mumu ışığıyla buluşturduktan sonra onu minik parmaklarının arasına sıkıştırarak deri koltuktan kaymış ve çıplak ayaklarının üşümesine aldır-madan adımlamıştı.

Aniden işittiği bağırış sesi bir adama aitti. Duyduğu gürültü küçük bedeninin sıçramasına ve elindeki mumu düşürmesine neden olmuştu. *Ve böylelikle krallık alev almıştı.*

Küçük ateş solunda kalan yeşil kadife perdenin eteklerini tutuştur-muştu. Kıvılcımlar hızla büyüyordu. Minik sarışın duyduğu dehşetle bir yere sindi. Dudaklarını araladı fakat çığlık atamadı. Sessizlik onu ele ge-çirdiğinde yükselen alevi izledi.

Her zaman ateşle oynamayı severdi.

Siyah bir duman gözlerini yaktığında ufak bedeni savruldu. Ruh-u nu esir alan telaşla koşmaya başladığında büyük evin içini ilk defa bir labirente benzetti. Onu takip etmeye çalıştım. Amaçsızca yürüyor, sak-lanacak bir delik arıyordu. Oysa bağırması gerekirdi. Ailesini uyarmalı, alevlerin onları yutmasına izin vermemeliydi.

Öfkeleniyor, ona kızmak istiyordum.

Küçük sarışın büyük salona girip yemek masasının altına saklandığın-da ateşin onu yakalayamayacağını zannetti. Eğer gözlerini kaparsa uyana-cak ve bu kâbusu sonlandıracaktı. Oysa yanılıyordu. Korktuğu karanlığı aydınlatmıştı ancak bu aydınlık onun gelecekteki bütün ısıltısını elinden alacaktı. Onun canavarlarla yüzleşmesini, onların avuçlarına düşmesine neden olacaktı.

Küçük sarışın, gelecekteki sarışının sonunu getiren başlangıcı ateşlemişti ve ikisi de kavrulacaktı.

Saatler önce mahsur kaldığım yangın geçmişimdeki travmayı bugü-nüme taşımış, sis perdesini yok etmişti. Bastırdığım her şey gün yüzüne çıkmış ve beni katletmekten çekinmemişti. *Yuva*. İnsanın doğduğu yer her zaman evi olmazdı. Etrafındaki insanların kattığı neşe ve mutluluk yuvanda hissetmene neden olurdu. Ben buna sahip olamamıştım. Beni büyüten annemle babam yaşarken bile onlara ve oraya ait değildim.

Her zaman bir eksiklik vardı ruhumda. Bir şeyler yanlış gibi geliyordu. Annem bunu anlamıştı. Hatırlayamadığım kişilere duyduğum özlemi fark etmişti çünkü geldiğim yerin, doğduğum yerin başka bir yer olduğunu her zaman biliştim. Bu yüzden altı yaşındayken evlat edinildiğimi söylemişti bana. Gerçek ailemin evimizde çıkan bir yangında öldüğünü ve beni yetimhaneden nasıl kurtardıklarını anlatmıştı.

Küçükken onlara dair hatırladığım şeyler vardı. Mesela gerçek annemin uyumam için mırıldandığı ninniye anımsıyordum. Bir ikizim olduğumu biliyordum. Gerçek babamın beni kucağına alarak piyano çaldığını, bazen tuşlara dokunmamı isteyerek bana öğretmeye çalıştığını hayal meyal hatırlıyordum.

Yıllar geçtikçe silikleşmişti her şey. Bir perde örtülmüştü üstlerine. Bir rüya haline gelmişlerdi. Aklımın yarattığı sanrılardan ibaretler gibi hissettirmişlerdi. Zamanla onları tamamen unutmuştum çünkü zihnim bunu istemişti. Parmağımdaki safir yüzükle oynadım. Üvey kelimesini ona yakıştıramadığım kadının, annemin beni psikoloğa götürdüğü günü net bir şekilde hatırlıyordum. Doktor yaşadığım travmadan ötürü o günü tam hatırlayamayabileceğimi söylemişti fakat geriye kalan her şey berraktı. *Ailem*, daima aklımdaydı.

Bir süre sonra onları hatırlamamam, onlar hakkında konuşmamam istenmeye başlanmıştı. Adnan Alazgir, gerçek ailem hakkında sorular sormamdan hoşlanmıyor, bunu irdelemememi istiyordu. Küçük bir çocuğa aşılacağı bu tutum etkisini göstermiş ve ben bir süre sonra onları gerçekten unutmuştum. Yok saymadığım tek şey Kumru'ydu. Onu rüyalarımda görüyor, bir parçasının hâlâ bende kaldığını hissediyordum. Bir süre sonra onun ben olduğumu düşünmeye başlamıştım. Aklım kendi küçüklüğüme tutunmaya çalışıyor diye düşünmüştüm.

İkiz kardeşim olduğunun bilincine varamıyor, bunun içdünyamın bir yansıması olduğunu sanıyordum. *Üvey annem*, ne zaman geçmişimi kurcalamaya başlasam üzüldü. Kendi çocuk sahibi olamadığı için depresyona girmiş bir kadındı. Ben geldiğimde hayat ona tekrar bahşedilmiş gibi hissetmişti. Onu sevdiğim ve üzüldüğünü görmekten nefret ettiğim için mazimi sorgulamayı bırakmıştım.

O sis perdesi kalktığı için şimdi bazı şeyleri daha iyi anlıyordum.

Adnan Alazgir, yani *üvey babam* benden niye nefret ediyordu, şimdi çözmüştüm. Karısını mutlu etmek istediği için evlat edindiği bir kızdım.

Onun için eşi öldüğünde başına kalan ve her daim onu hatırlatan biriydim. Beni başından atamamış fakat hiçbir zaman da bağrına basamamıştı. Bir yük haline gelmiştim. Bu yüzden acısını benden çıkarmış, sevgi vermek istememişti.

Zihnim bir harabeydi.

Fiziksel açıdan yaralıyım ama zihinsel anlamda katledilmiştim.

Ardıma dönerek beni izleyen ikiliyi bulduğumda nefesim kesildi. Kendimi bir rüyanın içinde gibi hissetmekten alıkoyamıyordum. Gözlerimi kolunun kanamasını durdurmuş, ardına yaslanarak beni inceleyen adama çevirdim. Bakışlarındaki kararlılık, duruşundaki saygınlık değişmemişti. Yüzü toyluğunu yitirmiş, olgunlaşmıştı fakat o çocuksu güzelliği hâlâ oradaydı. Yanında oturan kadına baktım. Ona bakmak kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyordu. Bir yandan aynaya bakıyor gibi düşünmemi sağlayan bir benzerliğimiz vardı. Diğer taraftansa oldukça farklıydık. Siyah kâküllü saçları ve vücuduna işlenmiş dövmeleriyle gece ve gündüz gibiydik.

Bunca zamandır onları anımsamazken şimdi anılarımızın içinde boğulmadan edemiyordum. Karşıma aniden çıkmalarıyla küçük çaplı bir şoka girmiştım. Bana dakikalar gibi gelse de tül perdeden sızan güneşle anlayabildiğim kadarıyla saatlerdir sessizliğime bulanmış, zihnimde kaybolarak onlardan soyutlanmışım. Öylece dikilip duvara bakarak geçirdiğim zamanın ardından kendimi toparlayarak karşılarına geçtim. Anlatacaklarını dinlemek istiyordum.

“Bizi hatırlıyor musun?” Kendi sesimi işitsem de konuşanın ben olmadığını algılamak bedenimi titretti. Kumru gözlerimin içine bakarak sorusuna bir yanıt talep ettiğinde iç geçirdim.

“Hayal meyal.” Bakışlarımı kaçırdım. “Bana sizin öldüğünüzü söylemişlerdi. Yangından kurtulan tek kişi olduğumu sanıyordum.”

“Yangın çıktığında biz altı yaşındaydık,” diyen Kumru mimiklerine yerleşen bir hüznle mırıldandı. “Bu yüzden ben de her şeyi hatırlayamıyorum.”

Kıvanç doğrulup gözlerimizi buluşturduğunda dikkatimi ona verdim. Ağzından dökülen her cümle ruhumdaki yaraları kanatsa da dik durmaya çalıştım. “Yangın çıktığında ben on iki yaşındaydım. Bu yüzden daha

çok şey hatırlıyorum. Anlatacaklarımın sana ağır geleceğinin farkındayım ama sabırlı ol ve beni dinle.”

Kıbarlığına eklenen nahifliği vicdanımı sızlattı. Onu yaraladığım için kendimi kötü hissediyordum. Omuzlarımı düşürerek ricasını yerine getireceğimi belirtmek ister gibi başımı salladım.

“Sen Kadir ve Kösem Haznedar’ın kızı, bizim kardeşimizsin.” Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldığında dakikalar önce anımsadığım hatıramızı işaret eder gibi mırıldandı. “Sen hanedanlığımızın kayıp prensesisin.” İç geçirdi. “Ailemizin karanlık bir tarihi var. Yeraltı dünyasının saygı gören insanlarıyız. Bu bizim mirasımız. Tıpkı nişanlım dediğin adam gibi biz de bu işlerin bir parçasıyız.” Gözbebeğini bir karanlık sardı. “Hatta aynı işin parçalarıyız. Araz ile aynı örgüte üyeyim. O adama ve onun gibi üç adama daha sadakat yemini ettim. Bir nevi ortak olduğumuzu söyleyebilirim.”

Başımdaki ağrı şiddetini artırırken nefes alamadım. Gözlerim ve kulaklarım, zihnimle birleşip bana bir oyun oynuyor olmalıydı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Ne yani, gerçek ailem derin ve karanlık çukurun mimarlarından mıydı? Aynı zamanda Araz ile ailelerimizin arasında bir ittifak mı vardı? Bu nasıl bir kaderdi ya da böyle bir karma olabilir miydi? Gerçek babam, Araz gibi bir mafya lideriydi, öyle mi?

Buna inanmakta güçlük çekiyordum fakat aslında o kadar anlaşılması zor bir şey değildi. *Ne de olsa kızlar her zaman babaları gibi adamlara âşık olurdu.*

Öz kanım ve canım, yeraltı dünyasının en etkili isimlerinden biriydi. Tıpkı Araz gibi. Aniden farkındalık kazandım. Ben de onlardan biriydim. Köklü bir mafya ailesinin üyesiydim. Dünyayı yöneten karanlığın bir parçasıydım. Ben... Kutsal... Şimdi neden üvey babamın beni dizginlemeye çalıştığını daha iyi anlıyordum. Genetiğime işlenmiş kötülükten haberdardı. Bu yüzden asi tavırlarımdan rahatsızlık duyardı çünkü bilirdi, kanımda karanlık vardı.

Kıvanç’ın endişenin esir ettiği bakışları yüzümde gezindi. Yara bandını bir çırpıda söküp almak ister gibi konuştu. “Yıllar önce o yangında seni kaybettığımızı düşündük. Buna inanmak için sağlam nedenlerimiz vardı. Yapılan araştırmada sen olduğunu düşündüğümüz küçük bir kızın kalıntılarına ulaşmıştık. Bu yüzden öldüğüne emin olduk ve bunu sorgulama gereği duymadık.” Bakışlarını kaçırdı. Maziye hatırlamak canını

yakıyordu. Bunu yüzüne yerleşen ifadeden anlayabiliyordum. “Babam seni ve eşini kaybettiği için yıkıldı.”

Cümlesini keserek mırıldandım. “Bir saniye.” İçimi yakan acı ağır bir yükü. “Annen...” Düşümlenen boğazımla duraksadım. Cümleler dilimi bir bıçak gibi kesiyordu. “Yani annemiz yangında mı öldü?”

Sorum üzerine kalbim deli gibi çarptı. Gaipten gelen ninni sesiyle sarmalandığımda bayılacağımı düşündüm. Benim ellerimde hayat bulan yangın, onun ölümüne mi neden olmuştu?

“Hayır. Senin öldüğünü öğrendiğinde kalp krizi geçirdi.”

Kıvanç’ın sözleriyle yüzümü avuç içlerime gömdüm. Nefes almakta zorlanıyor, kanayan kalbimin içinde boğuluyordum. Çığlık atmak, bağır-mak istiyordum. Sesini anımsadığım kadının yüzünü çıkaramıyorum, ona dair tek bir şey hatırlayamıyordum. Beni dünyaya getiren kadının yasını bile tutamayacak kadar onu bilmiyordum.

Kıvanç konuşmaya devam ettiğinde aklım edindiği bilgilerle zorlan-maya başladı. “Babam ikinizi yitirdiği için delirdi. Uzun zamandır, eski-sine nazaran akli yerinde değildi. İki yıl önceyse bir pusuda öldürüldü.”

Hızla doğrulup, “İki yıl mı?” diye fısıldadım.

Sadece iki yılla mı kaçırılmışım onu?

Göğsümdeki sıkışma şiddetini artırdığında Kıvanç başını salladı. Kumru sözü devraldığında yüzünde buruk bir tebessüm vardı. “Ölü ol-duğuna hiçbir zaman inanmadım. Tuhaf belki ama seni sürekli rüyamda görüyordum. Sanki varlığını hissediyor gibiydim.”

Ne demek istediğini anlayabiliyordum, ben de onu rüyalarımda gö-rüyordum. Aklımın bir köşesinde her zaman piyano çalıyordu. Garip bir şekilde her şeyi unutan hafızam, Kumru’ya gelince biraz zorluk çıkarı-yordu.

“Nasıl buldunuz beni?”

Kıvanç, “Dün Araz’ın yanında çalışma odasıındaydım,” dediğinde his-settiğim şok kör bir kurşun gibiydi. *Abimle aynı evde mi bulunmuştum?* “Seni ve Elena’yı arabaya binerken gördüm.” Sesini alçaltarak adeta mı-rıldandı. “Girdiğim şoku ve hayreti sana anlatamam.”

Tahmin edebiliyordum. Kız kardeşinin sarışın bir versiyonunu görmüş ve onun ölen diğer kız kardeşi olabileceğini anlamıştı. Bunu anlamamak

imkânsızdı ancak bu bilgiyi sindirmek o kadar da kolay olmamış olmalıydı.

“Elena ve seni takip ettim. Alışveriş yapmanızı, bir kafede oturup sohbet etmeni izledim. Araz gelip seni eczanenin önünden aldığı anda bu sefer de sizi izledim. Federaller yolunuzu kestiğinde ve seni zırhlı araca soktuklarında bir terslik olduğunu anladım. Aracı takip ettim. Ve bir yandan da geçmişini araştırdım.” İnanamıyor gibi tuhaf bir ifadeyle bakışlarını kaçırıp sinirle güldü. “Yangının ardındaki bazı gerçekleri öğrendim. Baban olarak bildiğin Adnan Alazgir o zamanlar İstanbul’daki evimizde güvenlik bekçisi olarak çalışan adamın kuzeniymiş. Yangın çıktığında oradaymış, o gece kuzeninin karısı doğurduğu için onun yerine bir kereliğine nöbet tutuyor, yerini dolduruyormuş. Seni kaçırıp öldüğünü düşünmemize neden olan kanıtları kendi yerleştirmiş. Tabii ona yardım eden ve bu işi başarmasındaki en büyük neden, o zamanlar yeni komiser olan Erdem Gürsoy.”

Başımındaki sızı hiddetlendiğinde daha fazla dayanamadım ve solumda kalan tekli koltuğa çökerek arkama yaslandım. Her şey bir çığ gibi düşüyor, büyüyor ve beni enkaz altında bırakmak istiyordu. Eksik parçalar örtüşmeye başladı. Karısının çocuk hasretini gidermek isteyen Adnan Alazgir, şans eseri bulunduğu evimizden beni kaçırmış, dağılan bir ailenin en kötü anından yararlanıp beni kökümünden koparmış, mevki ve gücü kullanarak gerçek aileme öldüğümü düşündürterek izimi kaybettirmişti.

Kusursuz bir planın çürük meyvesiydim.

“O adamı araştırdıkça nasıl bir şerefsiz olduğunu daha iyi anladım. Her ne kadar ana karargâh Fransa olsa da Türkiye’nin yeraltında var olan her şeyin yarısı bizimdir. Emniyet de bize çalışır ama genelde bu konularla Araz ilgilenir. Erdem de bizim için çalışanlardan biriymiş. Baban olarak bildiğin adam öldükten sonra sana sahip çıkmış olsa da aslında seni maşası yapmak istemiş.” Kıvanç’ın ifadesi karardı. “Erdem ile aradaki bağı biliyorum, Kutsal. Seni onun yetiştirdiğini, Araz’a anlatmadığın şeyler olduğunu biliyorum. İstanbul’daki adamlarımı Erdem’in evine yolladım. Ortallığı karıştırdıklarında Araz Vladimirov’a ait birçok bilgi bulmuşlar.” Emin bir tavırla ekledi. “Araz’ı tanırım. O bir anda âşık olacak, evlenmeye karar verecek bir adam değildir. Bana gerçeği söyle, seni kim neye zorladı?”

Öfkesini görebiliyordum. Bana bu şekilde saygısızlık edilmesinden rahatsızlık duymuş, insanların elinde oyuncak olduğum için sinirlenmişti. Bir yanımda bu düşünceyle öylesine kırıldı ki önemsenebilme ihtimalim karşısında paramparça oldum.

“Artık yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin,” diyen Kıvanç emreder, hükmeder gibiydi. Gözlerini parmağımdaki alyan-sıma çevirdi. “Kimse benim kız kardeşime istemediği bir şeyi yaptıramaz ve buna Araz da dahil. Bu saçma nişanlılık oyunun bitti. Daha fazla kös-tebeklik etmene ya da korkmana gerek yok. Artık ben varım.”

Kumru onu düzeltti. “Biz varız.” Tebessüm ederek beni temin etti. “Haznedarlar ve bize bağlı olan bütün adamlar senin yanında. Artık sadece bir ailen değil, sana itaat edecek bir ordun var.”

“Öylece?” diyerek kıkırdadım. Aklım almıyor, bağırma isteğim güçleniyordu. Saatler önce hiçbir şeyim yoktu. Şimdiyse her şeyim vardı. Ama hâlâ hiçbir şeyim yok gibiydi. “Öylece beni sahiplenecekseniz yani?”

“Evet öyle,” diyen adam netti. Öfkesi bir anlığına olduğum noktaya sinmemi sağladı. “Çünkü damarlarında akan kan seni her şeyin mirasçısı yapar. İstesen de istemesen de, istesek de istemesek de sen bir Haznedar’sın ve bunun sorumluluğunu üstlenmelisin.”

Ben Haznedar değildim.

Ben hiçbir şeydim.

Konuyu değiştirmeye çalıştım. “Her şeyin bu raddeye gelmesine neden olanlar Erdem Gürsoy ve Adnan Alazgir. Biri öldü, diğeryse kaçtı,” dedim sinirle.

Aynı günde ailem sandığım insanların gerçek yüzünü görmüş, ailem olabilecek bir adamı hayatımdan adeta kovmuş ve beni dünyaya getiren asıl ailemin başına gelenleri öğrenmişim. Bir abim ve ikizim vardı fakat onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Aynı zamanda ailem tarafından bana miras bırakılan bir imparatorluk ve yeraltı dünyası vardı. Beni gö-zettikleri için minnettardım ancak bu aile dramına daha fazla katlanabileceğimi zannetmiyordum çünkü aklım ve fikrim intihar aşamasındaydı.

“Bence yangını bile çıkaran onlar.”

Kıvanç’ın tezini çürüttüm. “Yangının nedeni bendim.”

Karşımdaki ikili kaşlarını çatarak baktı bana. Her şeyin başlangıcındaki sebep bendim. O yangın benim ellerimde hayat bulmuş, sessizliğim yüzünden yayılarak bütün evi sarmıştı. Benim yüzümden anneleri kalp

krizi geçirmiş, babaları kaybettiklerini sandığı kızının yasıyla delirmişti. Belki de karma benim için çalışmıştı. O yangını başlatarak zincirleme bir etki yaratmıştı. Bunun sonucunda beni bulan ceza da Adnan Alazgir'in hayatımı elimden alması olmuştu.

Başıma gelen her şey, küçük sarışının minik parmaklarının marifeti idi.

Bir açıklama bekler gibi bana bakıyorlardı. Bunu onlara borçluydum. Boğazımdaki yumruyu yok etmek isteyerek güçlükle yutkundum. "Sen beni yatırdıktan sonra bir ses duyup uyandım. Her yer çok karanlıktı. Ben de babamın çalışma odasına girip bir mum yaktım. Kimin sesiydi, bilmiyorum ama gürültüler artınca korktum. Mumu düşürdüm ve aniden her yer alev aldı." Kendimi tutamayarak kıkırdadığımda yanlış bir şey yaptığımı fark ederek dudağımı dişledim. "Sonra da ortalığı ayağa kaldırıp sizi uyandırmak yerine saklandım çünkü sizin kardeşiniz korkağın teki."

Kıvanç'ın yüzüne yerleşen öfke kaşlarını çatmasına neden oldu. "Daha sadece altı yaşındaydın, Kutsal. Kendine bu kadar yüklenme."

Kumru söze girdi. "Ayrıca bir kazaymış. İsteyerek yapmamışsın. Aynı şey bizim de başımıza gelebilirdi."

Anlayışları sinirlerimi altüst etti. Altan alınmaya ihtiyacım yoktu. Ben yaptıklarımın sorumluluğunu alabilirdim ve alıyordum. Geçmişin yükünü taşımaktan gocunmazdım. Ömrüm boyunca yaptığım buydu. Her zaman beladan başka bir şey getirmediğimi bilirdim. Herkesin hayatını mahvetmek gibi bir huyum vardı. Bu yüzden üzgündüm. Kimsenin canını yakmak değildi amacım. Gerçi bu sözlerimde ufak bir yalan saklıydı. Canını yakmak istediğim biri vardı. Onu parçalara ayırmak, zerresini dahi bırakmamak istiyordum. Yaşananlardan sonra kaçmasına izin veremezdim.

Oturduğum yerde doğruldum. "Biraz ara versek, beynim infilak etmek üzere. Ayrıca halletmem gereken bir iş var." Cevap vermelerini beklemekten ayağa kalktım ve bana şaşkınlıkla bakan adamın beline sıkıştırdığı silahı kavrayıp elime geçirdim. Ne yaptığımı anlayamayarak bana baktığında demir yığının kendi pantolonumun beline sıkıştırdım. "Geri getireceğim ama şimdilik bana lazım."

Oturduğu yerden adeta sıçrayarak karşıma dikildiğinde aceleyle konuştu. "Ne yaptığını sanıyorsun?" Bakışlarımı ondan ayırıp yanından geçerek yürümeye başladım. Geçmişimin enkazında ezilecektim fakat

bunun yasını tutmadan önce halletmek zorunda olduğum daha önemli bir şey vardı. Erdem Gürsoy her an kayıplara karışıp sırta kadem basabiliirdi. Bu gerçekleşmeden onun işini bitirmeliydim.

“Öldürmem gereken biri var,” dedim bütün açıklığımla.

Kıvanç karşıma dikilip beni durdurduğunda kaşlarımı çatarak ona baktım. Bir dağ gibiydi. Ondaki ciddiyet bana okyanus gözlü adamı hatırlatıyordu.

“Onu elimden kaçırdım fakat rahatlıkla bulabilirim.”

Mantığım haklı olduğunu biliyordu. Yine de karşımdaki adama güvenebilir miydim, emin değildim. Aile gözüyle baktığım herkesten bir kazık ve darbe yemiştım. Bu yüzden artık gardımı indirmemem gerektiğini biliyordum. “Sen bize yardım edersen be nde sana yardım ederim,” dedi abim. “Sana söz veriyorum, onu bulacaksın.”

Gözlerine tutunduğumda acımasızca, “Tutamayacağın sözler vermeyi bırakmalısın,” dedim ve anında pişmanlık duydum. Kıvanç’ın yüzüne yerleşen utanç afallattı beni. Omuzlarımı düşürerek bakışlarımı kaçırdım. Saatlerdir uyumuyor, bir kâbusun içinde yaşıyordum. Sinirlerim altüst olmuş, dengem kaymıştı fakat bütün bunları bahane ederek ona yüklenemezdim. Yaşanan hiçbir şey onun suçu değildi. Bakışlarımızı buluşturarak samimiyetimi hissetmesini diledim. “Özür dilerim, ben biraz gerginim de.”

Anlayışla tebessüm ettiğinde kalbimde bir sızı yeşerdi. “Sorun değil, çok yoruldu ve yaralıdır. Biraz dinlenip bir şeyler yiyelim. Bu sırada sana hikâyenin geri kalanını anlatırız.” İç geçirdi. “Öğrenmen gereken bazı şeyler var. Sözlerimde ciddiydim. O şerefsizi yakalamana yardım edeceğim.”

Kararlılığına saygı duymadan edemedim. Sözünün eri biri olduğu barizdi ve bu istemsizce ona inanmak istememe neden oluyordu. Biraz sakinleşip gücümü toplamam mantıklı olurdu. Bedenim fazlasıyla acıyor, zihnimse kan ağlıyordu. İç çekip başımı salladığımda yüzüne yayılan tebessüme engel olamadı.

“Gel hadi,” diyen Kumru yanımda bitmişti.

Onları takip ederek koridorda ilerledim. Kumru ve Kıvanç’ın yol aldığı taşlarda adımlayarak etrafıma bakmaya devam ettim. Ev oldukça büyük ve lükstü. İyi tasarlanmıştı. Duvarlarda sanat eserleri vardı. Klasik

bir stile sahipti lakin oldukça kaliteli duruyordu. Sağımda kalan yemek odasına girdiğimde dudaklarım aralandı. Uzun ahşap masaya on kişi rahatlıkla sığardı. Kadife perdelerin ve altın varaklı tabloların süslediği dikdörtgen şeklindeki odada şamdanlar vardı. Masanın üstünde duran yemeklere baktığımda bayılmak üzere olduğumu hissettim. Kollarımı kendime dolayarak yavaş adımlarla ilerlediğimde kendimi oldukça yabancı hissettiğim topraklarda adımlıyor gibiydim.

Kıvanç başköşeye otururken Kumru'nun karşısında, onun çaprazında kalan sandalyeyi işaret etti. "Lütfen, otur. Hep birlikte bir şeyler yiyelim."

Nahifliği beni ele geçiriyordu. O kadar kibardı ki insan onu kıramıyordu. Bu hüyunun benimle alakası dahi yoktu. İşaret ettiği sandalyeye oturduğumda önümde duran kreplere kaşlarımı çatarak baktım. Başıma saplanan ağrıyla arkama yaslanırken zihnim bastırdığım bir anının gün yüzüne çıkmasını engellemeye çalışır gibi kendini zorluyordu. Bakışlarımı kaçırarak önümdeki portakal suyundan bir yudum aldım. Arkama yaslanarak başımı kaldırdığımda görüş açıma giren tabloyla az kalsın küçükdilimi yutacaktım. Dudaklarım düştüğüm hayretin bir yansıması olarak aralandı.

Duvarın üstüne kondurulan büyük altın varaklı tablo aklımın sınırlarını zorluyordu. Hayal gördüğümü düşünerek gözlerimi yumdum ve vakit kaybetmeden yine açtım. Bakışlarımı tabloya resmedilen insanlarda gezdirdim. Ayakta dikilen üç adam vardı. Hepsi sarışın ve mavi gözlüydü. Birbirlerine benziyorlardı. Akraba olduklarını hemen anlayabiliyordun. Orta yaşlardaki iki adamın arasına iliştiren genç adam Kıvanç'tı. Önlerindeki koltukta oturan üç kadın vardı. Ortada duran kadın kırklı yaşlarındaydı ve büyüleyici bir güzelliğe sahipti. Siyah saçları omuzlarından dökülüyor, beyaz teniyle tezatlık oluşturuyordu. Oğluna miras bıraktığı mavi gözleri, gökyüzünden bir parça gibiydi. Yuvarlak yüz hatlarına ilişen dolgun dudaklarıyla kime benzediğimi bulduğumu anladım. Sağ tarafında oturan kıza kaydı bakışlarım. Annesininki gibi siyah olan saçlarıyla birebir kopyası gibiydi. Kumru da başında bekleyen adamlara uyum sağlayarak siyahlara bürünmüştü. Sadece ortada oturan kadın ve onun hemen yanındaki sarışın beyazlar içindeydi. Kalbime saplanan sızı nefesimi kesiyordu zira o sarışın bendim.

“Babam resmi yaptırırken annemle sen de bizimleymişsin gibi olsun istedi. Bu yüzden annemin ölmeden önceki halini ve Kumru’dan yola çıkarak senin bir tasvirini çizdirtti.”

Kıvanç’ın sözleriyle ağlamak istedim. Ruhumu esir alan hüznün yoğunluğu varlığını örseliyordu. Böylesine ince düşünülmüş bir çalışmanın eseri, benliğimin kabuk bağlamış yaralarına dokundu. Kendilerine siyahı yakıştırırken bize beyazı bahşetmişlerdi. Onların gözünde aralarından ayrılan iki melektik. Hiç hatırlamadığım annem ve ben, biz onların yıllardır tutukları matemdik.

“Benim solumdaki adam babamız. Diğeri de amcamız Yusuf.”

Gözlerimi Kumru’nun ardında duran adamdan ayıramadım. Kıvanç, onun kopyası gibiydi. Sadece genç versiyonuydu. Yakışıklı ve zarif bir adam gibi duruyordu. Beni dünyaya getiren insanlar hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Kendimi bildim bileli ailesiz ve kimsesizdim. Evlat edinilmiş bir yetimdim. Geçmişim ve kökenim yoktu. Şimdi bakıyordum da hiç sahip olamadığım kocaman bir aile vardı. Gerçek babam beni asla unutmamış, sadece kalbinde değil, gözünün önünde de yaşatmaya çalışmıştı.

Annemse... Annem çok güzeldi. O kadar güzeldi ki bana güzel olduğumu söyleyenler onu görse büyülenirdi. Kıvanç’ın dakikalar önce söylediği sözleri anımsayarak kahroldum. “Babam tam olarak nasıl öldü?”

“Arabası bombalandı.” Bakışlarımı ona çevirdiğimde yüzüne yerleşen öfkeye yaverlik ettim. Kıvanç’ın o kibar halinden eser kalmamış, yerini acımasız bir adam almıştı. “Katilini bulacağım.”

Bulacağına emindim, bunun için her şeyi yapabilir gibi duruyordu.

Gözlerimi tekrar tabloya çevirdim. Adnan Alazgir’e duyduğum öfke içimi yakıyor, kendime duyduğum nefretse o ateşi harlıyordu. Benim ellerimde hayat bulan yangın yüzünden ailemden esirgenmiş, sevilmemiş bir yürekte can vermeye zorlanmışım. Oysa onlar benim yasımı tutmuş, öldüğümü düşünseler bile bana sahip çıkmıştı. Bu asla karşılığını veremeyeceğim bir minnettarlık hissetmeme neden oluyordu.

“Yusuf?” diye mırıldandım. “Amcamız da mı öldü?”

Kumru başını iki yana salladı. “Hayır ama emekli oldu. Babamı kaybettikten sonra pek iyi bir ruh halinde değildi. Kıvanç da işleri tamamen

devralınca biraz ara vermek istedi. Şu an Bali'de ama sık sık bizi görmeye gelip gider, özellikle Türkiye'de hâlâ söz sahibidir.”

Bakışlarımı kaçırıp az önceki teklifini anımsayarak çaprazımda oturan adama baktım. “Size yardım etmem gerektiğini söylerken ne kastettin?”

Kıvanç'ın bakışları karşımdaki kıızı bulduğunda gözlerini tavanda dolaştırdığını fark etti. Sanırım böyle yaparsa onun varlığını unutacağımızı sanıyordu. İç geçirerek dudaklarını dişlediğinde Kıvanç'ın ikaz dolu sesini işitti. “Kumru, istersen sen anlat.”

Sesindeki netlik bana Araz'ı anımsattı.

Aklıma düşen lacivert gözleriyle üşüdüm.

“İlk olarak özür dilerim,” dedi Kumru ve kaşlarını çatıldı. Arkasına yaslanıp dudaklarını araladığında ağzından dökülen her kelime aklıma kazındı. “Senin peşindeki manyağı tanıyorum. Kodyak diye bilinir. Çalıştığı adama dair bilgi almak için Prag'da ona yanaştım dört yıl önce.” Bir şey onu susturup gözlerinin boşluğa dalmasını sağladı. “Saplantılı biridir. O zamandan beri bana kafayı taktı. İzimi sürüyor ve ben de onun izini sürüyorum. Onu ortadan kaldırmak için.”

“Peki, neden beni sen sanıyor?”

Kumru tatlı bir gülümsemeyle bana baktığında Araz'a takındığım ifadeyi gördüm yüzünde. Benim numaramı bana mı satıyordu? Sanırım şimdi onu anlıyordum.

“Adama gerçek kimliğimi söyleyemezdim ve ona adımın Kutsal olduğunu söylemiştim.”

Kendimi tutamayarak güldüm. Benim de onun ikinci ismi olan Deniz'i defalarca kez kullandığım, kendimi başkalarına o şekilde tanıttığım anlar olmuştu. Ayrıca şimdi Araz ile müzayedeye gittiğimiz gün balkonda karşılaştığım adamın bana neden öyle davrandığı da anlaşılabilir bir hale gelmişti. Adam boynuma ve kollarıma bakarak resmen karşımdaki kızın vücudunda olan dövmelemleri aramış, beni o zannetmişti. Saçlarımın bu halinin ne denli güzel olduğunu söylerken ikizimin siyah saçlarından vazgeçerek sarışın olduğunu sanmıştı. Başından beri Kutsal'ı oynayan bir Kumru olduğum düşünülüyordu.

İç çekerek başımı kaldırdığımda bana şaşkın bakışlarla bakan kadın mırıldandı. “Çok mu kızdın?”

“Hiç kızmadım. Sadece anlamaya çalışıyorum. Kodyak denen adam beni, yani seni saplantı haline getirmiş biri. Belki de Araz’la çıkan haberlerimi görüp senin nişanlandığını zannetti ve beni bu şekilde buldu. Öyle mi?”

“Büyük ihtimalle,” dedi Kumru ve bakışlarını kaçırdı. Yüzündeki ifadede canımı sıkan bir şey vardı. Korumacı dürtümün yoğunluğu karşısında afallasam da elimde değildi. Altıncı hissim sinyal veriyordu. Kıvanç iç geçirerek doğrulduğunda sözü devraldı.

“Kodyak uzun zaman sonra ilk kez saklandığı yerden çıktı. Zamanlama tesadüf mü yoksa bunun arkasında bir şey mi var, henüz biz de bilmiyoruz. Fakat bu akşam organize edilen bir yeraltı dövüşüne katılım sağlayacağı istihbaratını aldım. Bize yardım edersen onu yakalayıp bu işi sonlandırabiliriz.”

Kaşlarımı çattım. “Bunun için bana ihtiyacınız yok.”

Kıvanç, “Sen de bizimle olmalı ve yardım etmelisin,” dediğinde zihninde dönüp duran tilkilerin niyetini çözemedim. Bana bir aile olduğumuzu ve aynı yolda savrulduğumuzu öğretmek ister gibi bir hali vardı. Ne yani, onlarla ava çıkarsam bir anda gerçekten abi kardeş olabileceğimizi mi zannediyordu?

Bakışlarımı duvarda asılı olan tabloya çevirdim. Gözlerim gerçek babamda dolaştı. Vicdanım sızlarken peşin hükümlü olmamaya karar verdim. *Ailemin* benimle bu işi halletmeye ihtiyacı varsa gerçekten aile olabilecek miydik, görmeliydim. “Dövüş ne zaman?” Kıvanç kolundaki saate baktı.

“Gece yarısına doğru başlar. O zamana kadar dinlen, duş al ve bir şeyler ye.” Dudağının kenarı kıvrıldı. “Ya da terasa çıkıp manzaranın keyfini çıkararak bir kahve iç.”

Sandalyesinden kalkıp yavaş adımlarla odadan çıktığında ayaklanıp kaşlarımı çattım. İmalî sözleriyle odanın köşesinde kalan aralık kapıya ilerledim. Geniş terasa adım attığımda gördüğüm tabloyla dünya bir anlığına dönmeyi bıraktı.

Manzaramı süsleyen yegâne şey, Eyfel Kulesi’ydi.

XXV. İHANETİN BEDELİ

Kutsal

A kşamüstünün kızılbaşan güneşi Eyfel Kulesi'nin suretinde uzayıp şehrin üzerine düşerken gölgeler sessizce sokaklara sızıyordu. Bense o kızılığın içinde kaybolan bir benlikle geriye kalan tek şeyin içimde büyüyen o tanımsız boşluk olduğunu fark ediyordum.

Açılan ağızımı hâlâ kapatamamıştım. Manzaraya bakarak algılarımın düzelmesini bekliyordum. Paris'te olduğumu idrak etmem sandığımdan uzun sürmüştü.

Fransa'daydım.

Neden Fransa'daydım?

Ne kadar süre baygın kalmıştım ve Kıvanç beni o haldeyken nasıl Rusya'dan Fransa'ya getirebilmişti? Pasaportum onda olamazdı. Gerçi onun da Araz gibi bir adam olduğu düşünülürse beni bir ülkeden başka bir ülkeye taşımak onun için çocuk oyuncuğ olmalıydı.

Balkondaki sandalyede otururken hemen yanımda olan ve bana eşlik eden Kumru'ya baktım. "Neden Fransa?" diye sorduğumda güldü.

"Anne tarafımız Fransız."

Aklıma gelen detayla kendi kendime güldüm. Fransız bir sarışın mı? Araz Vladimirov, kıymetimi bilmeliydi. Kaderin cilvesi, ikimizi bir araya getirmişti fakat bundan öte bir yazgı vardı.

"Yeraltı dünyasına olan köklerimiz sadece baba tarafımızdan gelmiyor, annemiz de Fransa'yı yöneten ailenin kızıydı. Babamla anlaşmalı evlilik yapmışlardı fakat aynı zamanda birbirlerine âşıklardı. Evliliklerinden ve dedemizin vefatından sonra babam iki ailenin yönetimini de tamamen devralıp hem Fransa'yı hem Türkiye'yi yönetmeye başlamıştı," diyen Kumru gözlerimin içine baktı. "Şimdi onun yerini Kıvanç aldı."

"Sen de bu işlerle ilgileniyor musun?"

“Elbette,” dedi bir saniye düşünmeden. “Bu benim de mirasım.”

Miras, bütün bunlar benim de mirasımdı.

Buna inanamıyor, inanabileceğimi de düşünmüyordum.

Kumru gözlerini yüzümde gezdirerek içten bir tebessümle bana bakmaya devam ettiğinde bir an gerçekten de zihnimi okuduğunu düşünmemi sağlayarak mırıldandı. “Kıvanç seni buraya getirdi çünkü ait olduğun yer burası. Seni en rahat burada koruyabiliriz.” Tek kaşını kaldırarak gülümsemesini genişletti. “Abim Araz Vladimirov’un hayatında zorunluluktan kaldığını düşünüyor. Bu duruma oldukça içerledi, bir mafya prensesi olarak kimse sana istemediğin bir şeyi yaptırılmaz. Bu savaş demektir.”

“Araz’ın yanında zorunluluktan kalmıyordum.”

Kumru kıkırdadı. “Tahmin ettim ama Kıvanç’ın bunu idrak edemediğini sanmıyorum.”

Bakışlarımı kaçırarak kollarımı kendime sardım. Araz’ın ismini işitmek dahi canımı yakıyordu. Şimdi ondan kilometrelerce uzaktaydım. Aramızda uçsuz bucaksız bir mesafe vardı ve ben bir daha onu görebilecek miydim, bundan bile emin değildim.

“Gel sana odanı göstereyim,” diyen Kumru’yla bocaladım ama teklifi fazla cazipti. Berbat bir haldeydim, bu yüzden duş alıp biraz da olsa uyuşsam iyi olurdu. Kumru’nun peşinden ilerledim. Üst kata çıkıp uzun koridorda adımladığımızda az ötemizde kalan odayı işaret etti. “Burası benim odam.” Arkasına dönerek ardımızda kalan ve evin diğer ucunda bulunan bir odayı gösterdi. “Orası da Kıvanç’ın.” Koridorun sonuna geldiğimizde misafir odası sandığım fakat bundan daha fazlası gibi duran, detaylı bir tasarıma sahip odaya girdim. “Burasını da senin için hazırladım. Evinde sana ait bir yer olsun istedim.”

Yüzündeki tebessümle bana bakan kadın boğazımın düğümlenmesine neden oldu. “Ne ara yaptın bunu?” diye sormadan edemedim.

Kumru mahcup bir ifadeyle bana baktı. “Kıvanç aradığı gibi.”

Ne buraya ne de onlara ait hissediyordum kendimi. Aslında havada süzülen bir rüy gibiydim. Yerim, yurdum yoktu. Onların yanında kalmak gibi bir düşüncem de yoktu, bu bana sadece acı verirdi. Okyanus gözlü adama dönmemse söz konusu bile değildi. Beni asla görmek istemezdi. Bu yüzden halletmem gereken işleri bitirip ortadan kaybolmalıyım. En azından bir süre kendimle kalmam en doğrusu olurdu. Yine de aklımdan

geçenleri söylememe kararı alarak tebessüm ettim ve gözlerini üzerimde dolaştıran kadına baktım.

“Teşekkür ederim.”

Önemli değil der gibi başını iki yana salladı. “Sen dinlenmene bak,” dedikten sonra kapıya yöneldi. “Konuşuruz yine.”

Odadan çıktığında gözlerimi etrafta dolaştırdım. Büyük bir odadaydım. Karşımda kalan ve yere kadar uzanan camlardan göz dolduran şehir manzarasını görebiliyordum. Sarsak adımlarla yürürken gözüme odanın içinde kalan banyoyu kestirdim. İçeride bir de giyinme odası vardı ve ağzına kadar kıyafet doluydu. Bir an kumaş parçalarına bakakaldım. Bunları da mı benim için almışlardı? Kumru bunu hangi arada derede yapmıştı?

İç geçirip odadan çıktım ve koridorda yürüdüm.

Kıvanç'ın odasına vardığımda ardına kadar açık olan kapı sayesinde odanın içini görebiliyordum. Yatağının önünde durmuş olan adam kalbimin sızlamasına neden oldu. Çıplak sırtı bana dönüktü. Benim yüzümden yaralanan koluna beyaz sargı bezini dolamakla meşguldü. Benim asıl odaklandığım şeyse sırtındaki yaralardı.

Mazinin izi beni parçalara ayırdı. Sırtının yarısını kaplayan yanık izleri hatıralarımda kalan küçük oğlanın çığlığını anımsattı. O acı dolu vaveyla hâlâ kulaklarımdaydı. Beni kurtarmak için cebelleşen küçük bedeni dengesini kaybederek aleve karıştığında gözlerimi yumarak ağlamaya başladığımı hatırladım. Onun öldüğüne emin olmamın en büyük nedeni buydu. Karşımdaki adam küçük kız kardeşini kurtarmaya çalışırken sonsuza dek bedeninde taşıyacağı bir yara edinmişti.

Verdiği sözü tutmak için kendini alevlerin içine atmaktan bir saniye olsun çekinmeyen *abime* ne denli kırıncı davrandığımı fark ettim. Aniden dönüp gözlerimizi buluşturduğunda sertçe yutkundum. Kolunu sarmayı bitirip üzerine bir tişört geçirdiğinde benim eserim olan yaralardan birini işaret ettim. “Seni bıçakladığım için özür dilerim.”

Sözlerim gülümsemesine neden oldu. Bir güneşin doğuşunu anımsatan tebessümüne karşılık vermeden edemedim. “Sorun değil, aslında seninle gurur duydum,” diyerek gözlerimin içine baktı. “Beni devirmek herkesin harcı değildir.”

Buna emindim, oldukça güçlü ve kudretli bir duruşa sahipti.

Yanına adımlayarak, “Sana tutamayacağın sözler verme dediğim için de kusuruma bakma,” derken bakışlarımı kaçırdım. “Küçük kardeşini kurtarmak için ateşin içine atlayan birinin abiliğini sorgulamamalıydım.” İç geçirerek gözlerimizi buluşturduğumda tebessümünün içtenliğiyle afalladım.

“Beni tanımıyorsun, bu yüzden tepkilerinin sert olması çok normal. Daha azını beklemezdim.” Tebessümünü genişletti ve sesindeki hoşnutlukla homurdandı. “Babama çekmişsin.”

Boğazıma bir yumru oturdu.

“Bu arada tuttuğum sözler de oldu,” deyip içerisini görebilmemi sağlayan iki kanatlı kapılara yöneldi. Gyiyme odasına girip saniyelerin ardından geri döndüğünde ellerinin arasında duran şey göğüs kafesimin altında parça pinçik olan kalbimi sızlattı. Kıvanç iki adım ilerimde durup yarısı yanmış beyaz pelüş ayıyı bana uzattı. “Biraz hasar aldı ama Bubu’yu korumayı başardım. Sanırım o karmaşada düşürmüşsün.”

Ellerimin arasına bıraktığı küçük ayı yanağımdan bir damla yaşın süzülmesine neden oldu. Sızlayan benliğim kederle kıvranıyordu. En son altı yaşındayken gördüğüm, her gece sarılarak uyuduğum pelüş ayı yıllar sonra doğru düzgün hatırlayamadığım abim tarafından karşıma çıkarılmıştı. Yarısı yanmıştı ama hâlâ çok sevimli görünüyordu. O felaketin içinden bunu çıkarabilmesine inanamadım. Ellerimdeki oyuncağı, öldüğümü sanmasına rağmen yıllardır saklıyordu. Duyduğum minnettarlığa eklenen hüzünde tarifsiz bir acı vardı.

“Küçükken baba diyemediğin için Bubu derdin,” dedikten sonra gülmüsedı.

“Teşekkür ederim. Onu bir daha görmem sanıyordum.” Yanağımdan süzölen yaş sildim. Kollarımı ayıya doladığımda karşımdaki adamın gözbebeklerine bir sıcaklık yayıldı. Sözüünü tuttuğı için mutluydu.

“Ben de seni bir daha görmem sanıyordum,” diye mırıldandığında sesine işleyen özlem ürpermemi sağladı. Duygusalıktan kaçınmak ister gibi tekrar konuştu. “Neyse, sizi kavuşturduğuma sevindim. Bubu benden pek hoşlanmamıştı.”

Kıkırdadığımda gözlerini yüzümde dolaştırdı. Sertçe yutkunup başımı eğdim. Kendimi daha iyi hissetmeme neden olduğı için minnettardım.

“Kıvanç,” derken çekiniyordum. “Araz.” Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. “Ondan haberin var mı? Yani iyi mi?”

Beni arıyor mu?

Abim ellerini pantolonunun ceplerine sokuşturdu. “Evet, iyi,” dediğinde sevinmem gerekirdi ama içimde bir şey acımişti. “Onun için endişelenmene gerek yok. Araz seni burada bulamaz. Kodyak’ı halledelim, sonra onunla konuşup durumu, senin kim olduğunu anlatacağım.”

“Bratva yasalarına göre ölmem gerek.”

Kıvanç güldü. “Burası Rusya değil,” derken sesinde bir meydan okuma vardı. “Araz da örgütün içinde karışıklık yaratmak ve kız kardeşimin saçının teline dokunmayı dahi aklından geçirerek bir savaş çıkarmak isterse bedelini öder. Sen bunları düşünme.”

Ama düşünmeden duramıyordum.

Özellikle de okyanus gözlü adamımı...

Daha fazla soru soramayacağımı hissederek Kıvanç’ın odasından ayrıldım. Benim için hazırlanan odaya girip kendimi sıcak suyun altına attım. Sızlayan bedenimle gözlerimi yumdum. Sırtımı beyaz fayansa yastıladıktan sonra yavaşça kaydım ve yere oturdum. Erdem Gürsoy defalarca kez benliğimin harabeye dönmesini sağlamıştı. Her şeyin başlangıcının mimarlarından biriydi. O ve arkadaşı beni mahvetmişti. Bundan onur duyuyorlar, yarattıkları yıkımla gururlanıyorlardı. Onlar yüzünden kaybettiğim ve kazanamadığım o kadar çok şey vardı ki aklımı kaybedecekmiş gibi hissetmeden edemiyordum.

Sızlayan vücudumu hareket ettirerek titrek bir nefes verdim. Onların vurduğu prangalar sonunda kırılmıştı. Yine de bıraktıkları izler asla geçmeyecekti. Her defasında o yaralara bakarak bana yaşattıkları kötülükleri hatırlayacaktım; karşılık bulamayacak bir sevdanın mecnunu, zihnimdeki katliamın leylasıydım.

Tepetaklak olan hayatım geri döndürülemez bir yenilgiden ibaretti. Artık yapabileceğim tek şey önüme bakmaktı ama bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum. Aklıma düşen lacivert gözler, varlığını zedeliyordu. Onsuzluğun neden bu kadar acı verdiğini anlayamıyordum. Ne ara bu denli alışmıştım ona?

Benden nefret ettiğine emindim.

Duştan çıkıp odaya döndüm. Giyinme odasına girdiğimde kendimi daha da kötü hissetmeye başladım. Bunların hiçbirini hak etmiyordum ve hiçbirinde hakkım olabileceğini hissetmiyordum. Yine de buraya gelirken üzerimde olan kıyafetler tekrar kullanılabilecek gibi değildi. Bu yüzden çekmecedен aldığım iç çamaşırlarını üstüme geçirip siyah bir tişört giydikten sonra iki kişilik yatağa uzandım.

Ne ara uyuyakalmıştım, bilmiyordum ama gözlerimi açtığımda üzerimde tonlarca ağırlık var gibi hissediyordum. Gözlerimi kırpıştırıp etrafa göz attığımda odanın içinin kapkaranlık olduğunu gördüm. Açılan algılarımınla geç kaldığımı fark ederek bir küfür savurdum. Acilen hazırlanmazsam plan sekteye uğrayacaktı. Yataktan fırlayıp kıyafetlere göz attım ve mini siyah elbiseyi kapıp üzerime geçirdim. Elbiseyle aynı renk ipli, topuklu ayakkabıları giydim. Bacak bacak üstüne atıp soluklandığım sırada içeriye giren kadınla başımı doğrulttum.

Kumru beyaz derin dekolteli ve vücudunu ikinci bir deri gibi saran beyaz elbisesiyle mükemmel gözüküyordu. İkiz kardeşim ellerini beline yerleştirip gözlerini kısarak beni inceledi. "Sanırım sarışınlığa dönmem gerek çünkü benden daha güzel gözüktüğüne eminim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, inan bana çok güzel görünüyorsun."

Yanıma oturduğunda gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu. Aniden yakınlığımızla afalladım. İkimiz de dikkatle birbirimize bakmaya başladık. Her şeyimizle aynıydık. Boyumuz, büyük ihtimal kilomuz, göz rengimiz, dudaklarımız, burnumuz, sadece Kumru'nun sol gözünün altında ufacak, mini minnacık bir ben vardı. Bu farklılığımıza eklenen bir diğer şeyse siyah saçlarıydı. Dolgun ve yumuşacık görünen siyah saçlarına eşlik eden kâkülleriyle bu modelin bana yakışabileceğini daha önce düşünmediğime inanamıyordum.

Bakışlarımı bedeninde gezdirdim. Elbisesinin açıklığından diğer dövmelelerini inceleyebiliyordum. Dirseğinin hemen üstünde Roma rakamlarıyla bir tarih yazıyordu. Kolunun iç kısmında olan dövmeye baktığımda kaşlarımı çattım. İki küçük elin serçe parmaklarını kavuşturduğu tasvir tatlı bir güzelliğe sahipti. "Bunu senin için yaptırmıştım." Bana bakmadan dövmesini okşadı. "Yani sana ithafen."

Yüzüme yerleşen tebessümle onu izlemeye devam ettiğimde başını kaldırıp gözlerimizi buluşturdu. Kumru da Kıvanç da beni hatıralarında yaşatmak için büyük bir çaba sarf etmiş, ölen kardeşlerinin yasını

hakkıyla tutmuştu. Onlar için varken de yokken de anlamlıydım. Bu alışık olmadığım bir şeydi fakat itiraf etmeliydim, özel hissetmek insanın kendine değer vermesine neden oluyordu.

“Vücudumu hatıra defteri olarak kullanmayı seviyorum,” diyerek gülümsedi ve Roma rakamlarıyla yazılmış tarihi işaret etti. “Bu annemin doğum günü.” İşaretparmağını bileğinin iç kısmındaki hilal dövmesine sürttü. “Bu, babam beni hep *ay ışığım* diye sevdiği için.” Sağ ayak bileğini kaldırdı. Minik dövmesine bakarak ne olduğunu anlamaya çalıştım ve bunun küçük bir kılıç olduğunu gördüm. “Bu Kıvanç için, en sevdiğim anılarımızdan birini hatırlatıyor.”

“Çok güzeller.”

“Elbisenin altında da birkaç tane var ama onları görmeye hazır olduğunu sanmıyorum.” Kıkırdadığımda bana eşlik etti ve ben bir kız kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak buruklaştım. Kumru oldukça iyi birine benziyordu ve içimde ona çekilmemi sağlayan bariz bir bağ vardı. Bu yüzden eğer birlikte büyümüş olsaydık aramızdaki ilişki nasıl olurdu diye düşünmeden edememiştim.

Kumru buruk tebessümüyle mırıldandı. “Sana da *gün ışığım* derdi.”

“Kim?”

“Babam,” dedikten sonra kendini düzeltti. “Babamız.”

Kalbime kızgın bir ateş düştü. Kuruyan boğazımla bakışlarımı kaçırdığımda söyleyecek bir şey bulamadım. Var olmamın nedenlerinden biri olan adam hakkında hiçbir şey hatırlamıyordum. Yine de bana böyle hitap ettiğini bilmek kendimi sevilmiş hissettirmişti.

“Kıvanç’ı daha fazla bekletmesek iyi olur,” diyerek oturduğu yerden kalktı Kumru. Gözlerini devirirken alayla homurdandı. “Bazen sinir bozucu olabiliyor. Özellikle ben bir yerlere geç kaldığımda.”

“Tahmin ediyorum, belli ki genelde geç kalıyorsun.”

Sözlerim üzerine yapay bir alınganlıkla karşı çıktı. “Hiç de bile.” Bakışlarını kaçırıp mırıldandı. “Sadece bazen.”

Kumru ile odadan çıkıp aşağıya indiğimizde içinde bulunduğum evin nasıl bu kadar büyük olabildiğini sorguladım. Manzaradan anlayabildiğim kadarıyla bir binanın üst katında gibiydik ama ev üç katlıydı. Bu yüzden planı tam olarak kafamda oturtamamıştım. Açıkçası içinde kaybolabileceğim kadar geniş evlere alışmam gerekeceğini hiçbir zaman

düşünmemiştim. Şimdiyse buna uyum sağlamak zorunda gibi hissediyordum. Bir odaya girdiğimizde Kıvanç aniden karşısında belirmemiz üzerine bir küfür savurarak yerinden sıçradı.

“Alışamayacağım bir ürkütücülüğe sahipsiniz,” diyerek söylendiğinde gözlerimi devirdim.

Bakışlarımı üzerinde dolaştırdım. Siyah takım elbisesinin içine giydiği beyaz gömleğiyle oldukça yakışıklı görünüyordu. Kollarımı göğsümde birleştirip başımı dikleştirdim. “Plan tam olarak nedir?”

Karşımızda kalan büyük televizyonu açarak yuvarlak masanın üstünde duran kumandayı kavradığında onu izledim. Ekranı yansıyan adam ortalama bir boya sahip, geniş kütleliydi. “Kodyak,” dediğinde kasıldım. “Kumar bağımlısıdır, aynı zamanda yeraltı dövüşlerine meraklıdır. Bu gece gideceğimiz yere mutlaka gelecektir.” Kalçasını masaya yaslayarak bana döndü. “Kumru ile seni bir şaşırtmaca olarak kullanacağız. Peşinde olduğu kadından iki tane olduğunu fark ettiğinde kafa karışıklığıyla gardını indirecektir. O sırada ona saldırabileceğiz.”

“Onu öldüreceğim,” diyen ikiz kardeşime baktım. Az önceki sevimli tavrı yok olmuş, yerini acımasız bir kadın almıştı. Bakışlarını doğruca fotoğraftaki adama dikmişti. İfadesindeki öfke öylesine yoğundu ki bir an ürperdim. “Evet, öldüreceksin,” dedi Kıvanç onu onaylayarak. “Ama önce kime çalıştığını öğrenmeliyiz.”

Başımı salladıktan sonra zihnimi kurcalayan soruyu sordum. “Hâlâ neden beni ifşa etmek istediğini anlamadım. Bu iş için kendimi göstermeme gerek yok. Aksine geri planda kalıp Kumru adamı تنها bir yere yönlendirdiğinde saldırmam daha mantıklı,”

“Hayır,” dedi abim. “Bu plan böyle gerçekleşecek.”

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Zihninden geçen düşünceleri bilemiyor olmak canımı sıktı. Bu durumdan ne gibi bir çıkarı vardı, sorgulamadan edemiyordum. Kıvanç yaslandığı yerden doğrulup adımlamaya başladı. “Artık gidelim yoksa geç kalacağız.”

Sözleriyle Kumru da ona eşlik ettiğinde harekete geçtim. Evin içinde kalan ve tek çıkış yolu olan asansöre binip aşağıya indik. Tahmin ettiğim gibi ev bir binanın en üst katındaydı. Otoparka vardığımızda son model arabalara göz gezdirdim. Sol köşede kalan kutudaki anahtarlara ilerleyen Kıvanç’la araçların hepsinin onlara ait olduğunu anladım. İki kişi için en

az yirmi araba olması absürttü fakat Haznedarların zenginliğini tahmin etmeye çalışmak bile aklımdaki absürtlüğü yok etmişti.

Kıvanç'ın kırmızı spor arabasına bindiğimizde Kumru arkaya oturmayı tercih etti. Emniyet kemerimi taktığım sırada göz ucuyla ona baktığımda silahını ve hançerini kontrol ettiğini gördüm. Bakışlarımı hissedererek koltuğun üstünde duran küçük hançeri ve kılıfı bana uzattı. Elinden hançeri aldığımdaysa gözlerime bakarak tebessüm etti. "Kıvanç'tan anladığım üzere kesici aletlerle aran iyi gibi."

Abime döndüğümde gülümsediğini gördüm. Kılıfı sağ bacağımdan geçirip kalçama kadar çıkardım ve mini elbisemin altına sakladım. Hançeri yerine yerleştirirken karşılık verdim. "Silahlarla da aram gayet iyidir."

"Şüphem yok."

Kıvanç'ın sözleriyle tebessümümü saklamaya çalışarak bakışlarımı kaçırdım. Paris sokaklarına göz atarak nerede olduğuma bakarken meraklı bakışlarımı etraftan esirgeyemedim. Bu benim Fransa'daki ilk seferimdi. Ne büyük ironi, oysa bir nevi köklerimin geldiği yer burasıydı.

Dakikalar sonra Kıvanç aracı dışarıdan oldukça lüks gözükken bir binanın önünde durdurdu. Bir gece kulübüne benzeyen mekânda göz gezdirdiğimde kapımı açmak üzere yanıma koşturan valeyi gördüm. Araçtan inip adımladım. Kıvanç ve Kumru yanımda belirdi. Sokakta sıra bekleyen insanların fısıltıları kulaklarıma eriştiğinde başımı kaldırarak neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Üzerimde hissettiğim gözlerle tedirgin oldum. Kapıda bekleyen güvenlikler dehşete düştüklerini belirten ifadeleriyle bir bana, bir Kumru'ya bakıyordu. Kıvanç, ikiz kardeşimle aramıza girip bir kolunu bana, diğer kolunu Kumru'ya uzattığında yüzünde zafer kazanmışçasına bir ifade vardı. Anlamlandıramadığım bir gururla bana bakarken göğsümün sıkışmasını sağlamıştı.

Koluna girdim ve yürümeye başladım.

Kapının kenarında dikilen korumalar bizim gelişimizle kenara çekildi. İçeriye girip kulüpte ilerledik ve üzerimdeki bakışların sayısı artış gösterdi. İnsanlar bir bana bir Kumru'ya bakıyor, ardından şaşkınlıkla birbirleriyle fısıldaşmaya başlıyordu. Bazılarıysa öylesine dehşete düşüyordu ki açılan ağızlarını kapatamıyordu.

Sanırım kardeşlerimi tanımayan yoktu.

Gece kulübünün köşesinde kalan merdivenlerden inip başka bir kapının önünde durduk; elindeki listeyle bekleyen adam, beni görmesiyle gözlerini irileştirdi. Ağzını açıp kapatarak bir şey söylemek ister gibi çabaladı. Ardından sessiz kalarak Kıvanç'a döndü ve şaşkınlığını sesine yansıtarak mırıldandı. "Hoş geldiniz efendim."

"Merhaba Hugo." Kıvanç ona hayran kalmamı sağlayan bir aksanla Fransızca konuşmuştu. "Bu gece kız kardeşlerim de bana eşlik edecek. Umarım masamız hazırdır."

"Her zamanki yerinizi ayarladık, efendim."

Hugo, kapıyı araladığında içeriye girdik. Aniden bambaşka bir dünyaya ışınlandığımı zannetmeme neden olan alanı inceleyerek gözlerimi irileştirdim. Büyük mekânın ortasına yerleştirilen kafes boştu. Etrafında ise yuvarlak masalar vardı. Üstlerindeki mumlar ve kristal bardaklarla oldukça şık bir restorana ait gibi gözüküyorlardı. Garsonlar ellerindeki tepsilerle içki ve kanepede dağıtım yapıyordu. Kıvanç bizi en öndeki özel bahisçilerin oturduğunu söylediği alana yönlendirdiğinde bakışlarımı etrafta gezdirmeye devam ettim. Burada da durum üst kattakiyle aynıydı. Herkes gözünü dikmiş bize bakıyordu.

Masaya oturduğumuzda Kumru karşımda, Kıvanç ise çaprazımda kaldı. İnsanlarla konuşup bahis toplayan biri vardı. Orta yaşlarda, silindir bir şapka takan sihirbaz kıklıklı bir herif herkesi gülücüklerle selamlıyor, paralarını kimin üstüne yatıracaklarını soruyordu.

Silindir şapkalı adam gözlerini irileştirerek ellerini iki yanına açtı ve bize doğru gelirken, "Haznedar," diyerek gözlerini üzerime dikti. Adamın şaşkınlığı üzerine Kıvanç konuştu.

"Kız kardeşimle tanış, Javier. Kutsal Haznedar. Kendisi çok uzun bir zamandır yurtdışındaydı ama evine döndü."

Kutsal Haznedar.

Silindir şapkalı adam gülümseyerek eğildiğinde bir nevi beni selamlamıştı. Tebessüm ederek ona karşılık verdim. Adam şapkasını geri takarken abime doğru konuştu. "Bu gece tüm dikkatleri ailenizle üstünüze çektiniz, efendim." Kıvanç'ın gülümsemesi genişledi.

"Tam da istediğim gibi, Javier."

Sırıtan adam başını sallayıp, "Bahsinizi öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Kıvanç rahatını bozmadan, “Ethan için iki yüz bin dolar,” dedi. Silindir şapkalı adam yanımızdan ayrılıp başka bir masaya gittiğinde o masada oturan bir kadının adama bana bakarak bir şeyler söylediğini gördüm. Adam yüzündeki gülümsemeyle parmağını bana doğrultarak kadına gerisin geri bir şeyler mırıldandı. Kulaktan kulağa ulaşmaya başlayan benim hakkımdaki bilgi akışıyla Kıvanç’a baktım. Şimdi neden beni buraya getirdiğini daha iyi anlıyordum.

Kötü bir aksana sahip olduğumu bilsem de Fransızca, “İnsanların beni bilmesini istedin,” dedim. Kıvanç bana şaşkınlıkla baktığında öfkelenmiştim. “Fransız lisesinde okudum,” dediğimde abim arkasına yaslanıp ceketinin düğmesini açtı. “Niye beni buraya getirdin?”

En az benim kadar sinirli olduğunu belli eden bakışlarıyla isyan edencesine konuştu. “Çünkü sen benim kız kardeşimsin. Yönetilmek için değil, yönetmek için doğdun. Herkes bunu bilmeli ve ona göre davranmalı. Kimse bir Haznedar’ı elinde kukla edemez. Özellikle de o Rus barbar.”

Açık kalan ağzımı zar zor kapattım.

Egosunun sarsılmasına inanamadım.

Bağırılmamak için kendimi zor tuttum. “Araz beni zorla tutmuyordu. Adamın hayatına sızan bendim. Bu konuda onu suçlayabileceğin tek bir nokta bile yok.”

“Çünkü zorunda kaldın,” diyerek beni susturdu. “Ama o devir kapandı. İstesen de istemesen de artık hayatın bundan ve bizden ibaret. *Bu dünya* benim parmak uçlarımda dönüyor. Dahil olduğum örgütteki bir adamın benden habersiz kız kardeşimle nişanlandığı ortaya çıkarsa onurumuzun nasıl zedeleneceğini düşünebiliyor musun? Ailemiz böyle bir saygısızlığı asla kabul etmez.”

“Ama...”

Kelimelerinin tek tek üstüne bastı. “Kafana göre biriyle olamazsın.”

“Sen bana karışamazsın,” derken sesim yükselmişti. Bana yanaşıp gözlerimin içine baktı.

“Karışırım çünkü açık bir hedefsin. Yeraltı dünyasında senin bizimle olan bağını bilip seni hayatta bırakacak tek bir kişi dahi yok. Burası senin evin, biz senin aileniz.” İyice kafama sokmak ister gibi net konuştu. “Kadir Haznedar’ın kızıdır. Sırf bu yüzden bile seni öldürmek isteyecek bir dünya dolusu insan var.”

Öfkemle derin nefesler almaya başladığımda bir yanım Kıvanç'ın ağzına bir tane çarpmak istedi. Diğeriyse ilk defa bir aileye ve yuvaya sahip olduğumun söylenmesiyle yelkenleri suya indirdi. Haklıydı. Ben bu hayata doğmuş, bu hayat için yaşayacaktım. Çevremdeki her şey damarlarımda akan kanla bana aitti. Bunların hepsini çektiklerim sayesinde hak etmiştim. Ayrıca Araz'ın yanında kaldığım süre boyunca bu hayatın bambaşka kuralları ve jargonu olduğunu öğrenmiştim. Bu yüzden Kıvanç'ın beni gerçekten korumak istediğini anlayabiliyordum. Yine de bir sorun vardı. İnsanların bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden yılmışım.

"Kodyak için bana ihtiyacın yok, değil mi?" diyerek ona yanaştım ve sinirle isyan ettim. "Sırf insanlara sergilemek için beni buraya getirdin."

"Sadece bu yüzden değil. Hepimiz bir anda ortadan kaybolamayız. Özellikle de ben." Bakışlarını etrafı incelemekle meşgul olan ve arada kalmamak için bizi duymazlıktan gelen kız kardeşime çevirdi. İç geçirdikten sonraysa bana baktı. "Kumru o piçle yalnız kalmamalı."

"Bebek bakıcılığı yapmalıyım yani?"

Kaşlarını çattı. "Kardeşine sahip çıkmalı ve ona yardım etmelisin."

Sözleriyle neye uğradığımı şaşırarak arkama yaslanıp aramıza mesafe koydum. Bakışlarım tam karşımda oturan kızı buldu. Bir yansımamdı fakat bundan daha öteydi. Ona bakmak bile kalbimi sızım sızım sızlatıyordu. Küçük bir çocuğa bakıyor gibi korumacı bir dürtüyle kaplanıyordum. Yıllardır görüşmüyor olmamız, saatler önce yüz yüze gelmemiz zihnimin algıladığı bir durum değildi. O yaşanmışlıklara değil, hislere odaklanıyordu.

Dakikaların ardından dövüşün başlama anonsunu işittim. Gözlerimi büyük alkışlarla kafesin içine giren adamda dolaştırdım. Yirmili yaşlarında, oldukça iri yapılı biriydi. Kaşında bir kesik vardı ve koyu kahverengi saçları alnına dökülmüştü. Siyah bir sargıyla ellerini sarmış, şeffaf bir ağızlık takmıştı. Onun ardından kafese giren adamsa daha yaşlıydı. Çekik gözleri ve yuvarlak yüzüyle diğerinin yanında sıska kalıyordu. İki adam da yerlerini aldığı anda zil sesi duyuldu.

Birbirlerine savurdıkları yumrukları izlerken sıkıldığımı hissettim. Gözlerimi etrafımda dolaştırarak bacağıma sallamaya başladığımda manzarama giren adamla kasıldım. Tarifsiz bir öfke ruhumu esir aldı. Kodyak buradaydı. Tanındıklarını selamlayarak ringin diğer tarafında kalan boş bir masaya doğru ilerliyordu. Bakışlarımı Kumru'ya çevirdiğimde benim

baktığım noktaya kilitlendiğini gördüm. Masanın altından ayağını dürttüğümde bana döndü.

“Planımız ne?”

“Adamı arkada kalan odalara çek. Maç zamanı orada kimse olmaz,” diyerek dudağının kenarını kıvırdı. “Sen gelene kadar ben hazırlıkları tamamlarım.”

Son cümlesiyle masadan kalkıp kalabalığın arasına karıştığında ne kastettiğini anlamadım. Beni aydınlatmasını umarak Kıvanç’a baktığımda yüzündeki gülümsemeyle purosundan yoğun bir duman çekti. Kardeşlerimin ruh hastası olduğuna kanaat getirdim.

Saçlarımı savurarak dikleştirdiğimde beni fark etmesini umarak Kodyak’ı izledim. Yanında oturan adamla konuşmaya devam eden ruh hastası sonunda bakışlarını etrafta dolaştırmaya başladığında bana değen gözlerinden bir kararlı geçti. Yüzünü kaplayan gülümseme midemi bulandırıyordu. Dudağımın kenarını kıvrarak işveli bir tavırla başımı yana yatırdığımda gözlerini kısarak beni sorguladı. Davetkâr bir tavırla oturduğum sandalyeden kalkarak kalabalığın arasında ilerledim. Az ötemde kalan uzun ve karanlık koridora yöneldiğimde gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Önüme dönerek koridora girdim ve yürümeye devam ettim. Karanlığın sonunda duran gölgeyi gördüm. Kumru olduğunu anlamam saniyelerimi bile almamıştı. Solda duran odaya girerek beni ona yönlendirdiğinde ardımdan gelmeye başlayan adım seslerini işittim. İnce topuklularımı aceleyle zeminde tıkırdattım.

Sonda kalan odaya girdiğimde mavi ışıklar gözlerimi yaktı. Duvar kenarına sinerek karanlığa karışan ikiz kardeşim tam karşımdaydı. Dikkatli bakmadığın sürece görmen imkânsızdı. Kapıya doğru dönerek beklemeye başladığımda saniyeler içinde görüş alanıma giren adam alaycı bir tavırla söylendi.

“Sonunda oyun oynamayı bıraktın demek?” Kapıyı ardından kapatarak birkaç adımda önüme dikildiğinde tebessüm ettim. Gözlerini yüzümde gezdirdi. “Saçlarını sevdim,” diyerek sarı tutamlarıma dokunmaya kalktı ama eline vurup onu reddettim. Bana bakan gözlerini ele geçiren öfke tatmin olmamı sağladı. Gölgelelerin arasından çıkan ikiz kardeşim elindeki ipi gererek ardından yaklaştığı adamı gafil avladı. Bir anda boynuna siyah halatı doladı. Kestiği nefesiyle Kodyak’ın dizlerinin üstüne çökmesini sağladı. Ardından adamı sürükleyerek odanın içinde ilerletti ve

boynundan çekmediği halatla onu köşede kalan kalorifere bağlayıp zar zor nefes aldığından emin oldu.

Kumru karşısına geçtiğinde Kodyak şaşkın bakışlarını benim ve ikiz kardeşimin arasında gezdirdi. “Ama nasıl?” diye fısıldasa da boğazındaki baskı konuşmasını zorlaştırmıştı. Kumru eğilerek adamın gözlerinin içine baktı ve alaycılığını kuşanarak onu yanıtladı.

“Bak şimdi, sperm yumurtayla buluşur, ardından o zigot bölünerek ikiye ayrılır. Ve ta da ikiz kardeşler ortaya çıkar.”

Kumru elbisesinin altında kalan hançerini çıkarıp çevik bir hareketle adamın yanağını boydan boya kestiğinde kalakaldım. Acıyla homurdanan Kodyak’ın yüzünden yayılan kanlar ikiz kardeşimin tebessüm etmesini sağlamıştı. “Bana kime çalıştığını anlatacaksın.” Kumru’nun sözleriyle Kodyak dişlerini sıkarak tıslarcasına homurdandı.

“Siktir git,” dedikten sonra gülümsedi. “Seni yine altıma almamı istemiyorsan hemen bırak beni.”

Cümlesinin bitimiyle Kumru hançerini adamın bacağına geçirdi. Adamın acı dolu bağıırışı bir an herkesin bizi duyabileceğini düşünmemi sağladı. “Bana işkence ettin,” diyen kız kardeşimin sözüyle bozguna uğradım. Kumru adamın bacağına sapladığı hançeri çekip çıkardı ve beyaz elbisesine damlayan kanı umursamadan hançerinin ucuyla bu sefer Kodyak’ın diğer yanağını boydan boya kesti. “Bana tecavüz ettin.”

Kalbimdeki sıkışma öfkemin üstüne dökülen benzinin bir nişanesiydi. İkiz kardeşimin ağzından dökülen sözler yüreğimi parçalara ayırmıştı. “Ne?” Kumru bana bakmadı.

“Kıvanç bilmiyor,” derken sesi hüzünlüydü.

İçimdeki yangın hiçbir şey yapamamamın verdiği âcizlikle arttı. Yine de karşımdaki aşağılık yaratığa elimi süremezdim, onun her bir santimini paramparça etmek Kumru’nun hakkıydı. Zihnimi okumuş gibi omzunun ardından bana baktı. “Beni onunla yalnız bırak.”

“Ama...”

“Lütfen.”

Önce Kumru’nun yüzüne sıçrayan kanlara, ardından gözlerine baktım. Kıvanç onun üstünden gözümlü ayırmamamı istemişti fakat kız kardeşimin buna ihtiyacı olduğu ortadaydı. O yaratığı tek başına haklamak istiyordu. Bunu anlayabiliyordum.

“Bana ihtiyacın olmadığına emin misin?”

İçimi titreten bir tonlamayla karşılık verdi. “Şimdilik yok.”

Sonrası için vardı.

Başımı sallayarak kaybetmeye başladığı kanla sersemleyen adama baktım. Ona duyduğum nefret ifademi sarstığında Kumru’ya alan tanıyarak odadan çıktım ve koridorda ilerledim. Kıvanç’a ne diyeceğimi düşündüm. Aniden bir boşluğa çekilerek dengemi yitirdiğimde çılgılığım yarıda kaldı. Ağzıma kapanan elin sahibinin nefesi kulağımı gıdıkladı. Sıcak soluğu bedenimi titretirken belimi kavrayan koluyla güvendedim. Çıplak sırtıma değen göğsü ve saçlarına karışan nefesiyle olmak istediğim tek yerdeydim. Hasret kaldığım kokusu ciğerlerimi doldururken yüreğimde bir sızı yeşerdi.

Ellerinin arasında tuttuğu küçük bir serçeydim.

Akacak tek bir damla yaşla avuçlarında can verecektim.

“Beni özledin mi?” Tenimi ısıtan nefesiyle fısıldadığında tok sesi benliğimin buz tutmuş duvarlarını parçalara ayırdı.

Elini ağzımdan çektiğinde, “Araz,” diye sayıkladım. Şakağıma yaslanan soğuk demir bütün vücudumun gerilmesine neden oldu. Namlunun ucunu tenime bastırarak belimi daha sıkı kavradı. Beni kendine yaslayıp tok sesiyle konuştuğunda resmiyeti titrememe neden oldu.

“Bana seni öldürmemem için bir neden ver.”

Bedenimi ona yaslayarak iç geçirdim. “Bilmediğin şeyler var.”

Histerik gülüşünün tınısı celladın baltasıydı. “Her şeyi biliyorum, *Kutsal Haznedar.*”

Damarlarımdaki bütün kan çekildi. Kalbimi tekleten cümlesiyle ona dönmek, yüzünü görmek istediğimde beni daha sıkı sardı ve hareket etmeme izin vermedi. “Hatta senden daha fazla şey biliyorum ama merak etme,” diye fısıldadı kulağıma. “*Yakında hikâyenin tamamını öğreneceksin.*”

Kaşlarını çatarak sorguladım. Ne demek istediğini anlamamak ürpermeme neden oldu. Nasıl her şeyi öğrenmiş olabilirdi? Ne ima etmeye çalışıyordu?

“O şerefsizlere beni bitirmek için ne gibi bir yardımda bulundun?” diye sordu. “Ne gibi bir koz verdin ellerine?”

“Hiçbir şey. Seninle veya işlerinle alakalı tek kelime etmedim.”

İçimde büyüyen ve dışarı çıkmak için can atan çığlık mıydı beni böyle hapseden? Bir bağırısam dünya üstüme yıkılacaktı. Ama yapamazdım, kendimle onu da enkazda bırakamazdım. “Son kez soruyorum.” Silahın yatağını çekerek çıkardığı ses içimdeki acı dolu bir köşeye sindi. “Bana karşı ellerinde ne var?”

“Ben vardım.” Sesime yerleşen hüznün, içinde bulunduğum cehennemın sözcüsüydü. “Sana karşı beni kullanmak istediler. Hikâyeyi biliyorsan, hayatına neden girdiğimi ve kim tarafından yollandığımı öğrendiysen hâlâ neden sorguluyorsun beni?” Boğazıma oturan yumruyla yutkundum. “İhanetin bedelini biliyorsun, prosedürden şaşma.”

Beni aniden kendine çevirip gözlerimizi buluşturduğunda ruhumu esir alan acıya boyun eğdim. Gözlerini görmek bende tamir edilemez bir hasar oluşturmuştu. Yüzünü gölgeleyen mavi ışık, öfkesini renklendiriyordu. Bir eliyle belimi kavramaya devam ettiğinde, sert tutuşundan kaynaklı dengemi sağlamaya çalışarak ellerimi göğsüne yerleştirdim. Avuç içlerimden bir karıncalanma geçti. Ellerimin altındaki gövdesi hızla inip kalkıyordu. Silahını indirmişti ama yine de, “Bana seni öldürmemem için bir neden ver,” dedi.

Her kelimesinin üstüne bastı. Amacını kestiremiyordum fakat ona hayatım için yalvarmayacaktım. İsteddiği ölü bir sarışın ise bunu elde edecekti. “Tanıştığımız gece seni o adamları öldürürken videoya çektim. Sonra da videoyu içinde bulunduran telefonumu kaybettim.” Bakışlarını yüzümde gezdirdi. “Asla bir kurban değildim ve hiçbir zaman masum olmadım.”

“Telefonun bende.” İştittiğim sözler havada asılı kaldı. Geri çekilmeye çalışarak iyice ona bakmak istediğimde beni kendine bastırarak temasını artırdı. “Başından beri biliyordum. Kulübün dışında pencereleri gören gizli kameralar var. Beni videoya çektiğini görmüştüm. Otelde en son girdiğin yerin kadınlar tuvaleti olduğunu öğrenince cihazı bulmam sadece dakikalarımı aldı.”

Göğüs kafesim hızla inip kalktı. Bedenimi sarmalayan akım titrememe neden oluyordu. Anlayamıyor, bir hayal gördüğümü düşünmeye başlıyordum. Dudaklarından sıyrılan sözlerin bir saçmalık olduğunu umuyordum, aksini algılamam mümkün değildi.

“Sana bir şans vermek istedim. Belki doğru yolu bulur, beni tanıyınca gerçek niyetini açıklarsın sandım.” Histerik tebessümünü genişledi. “Ama

sen odama girip o ahşap kutudaki zarfı çaldın. Bana yalan söylemeye devam ettin. Kaçırıldığın zaman kendine bile isteye zarar verdin. Sen sana verdiğim bütün şansların içine ettin.”

Hissettiğim şaşkınlık beni girdiğim şokta can çekiştirmeye zorladı. “Ben... anlamıyorum.” Sesimi bulduğumda cebelleştim. “Başından beri bir köstebek olduğumu biliyordun ve yine de bana kucak mı açtın?”

“Ne büyük aptallık, değil mi?” İç geçirdi. Yüzündeki buruk tebessüm hiçbir darbenin canımı yakamayacağı bir zalimliğe sahipti. “Sen benim Harzemşah’ımdın. Ben de her şeye göz yuman, bir umut ihanet etmemeni dileyen İran şahıydım. Sen bir hikâyemiz olduğunu düşünüyordun, oysa ben bize bir destan yazdım.”

Zihnim girdiği savaşta kan revan içinde kaldı. Kelimeleri tek bir sonuca ev sahipliği ediyordu. Gözbebeklerine işleyen acıyla bana bakmaya devam ettiğinde ilk defa sesinde bir hüznün vardı. Onda emanet duran bir kederdi bu.

“Senin için dünyayı yakardım.” Dudaklarında hayat bulan sesler ruhumda öldü. Tebessümündeki hayal kırıklığına eklenen pişmanlık can alıcıydı. Kalbim milyonlarca parçaya ayrıldığında serçenin gözünden bir damla yaş aktı.

“Geçmiş zamanla konuşuyorsun.”

Ruhsuz bakışları yüzümün her santimini tavaf etti. “Çünkü geçti.”

Yüzündeki tebessümle beni bırakarak geriye adımladı. Aramıza soktuğu mesafe mezarımdı. Üstüme toprak atmaya devam etti. Benliğimdeki yıkım ona az gelmiş gibiydi. Parçalanmış betonların üstüne siyah gül yaprakları serpmek istedi. Silahını pantolonunun beline sıkıştırırken bir saniye olsun gözlerimizi ayırmadı. “Dünden beri en az otuz kere öldürdüm seni kafamda. Ama yüreğimdiki sarışına bir kez bile kıyamadım.”

Zar zor ayakta duran bedenime bir adım attı. Kolunu belime sararak az önce silahını dayadığı noktaya bir öpücük kondurdu. Ağlamaya başlamama neden olan temasıyla ölmek istediğime emin oldum. Titreyen parmaklarımın arasına bir kâğıt parçası sıkıştırdı. Başımı eğip eline baktığımda idrak ettiğim detay ciğerimi söktü.

Alyansını çıkarmıştı.

Gelmişimle geçmişimi de katlederek sarışınını uğurladı. “Elveda, Harzem.”

Hızla geri çekilip gittiğinde bedenimdeki titreme şiddetlendi. Göz-yaşlarım benliğimi yakıyor, içimdeki acı beni bitiriyordu. Avuç içimdeki kâğıtta anlaşmamızda geçen parayı kaleme aldığı bir çek vardı. Her şey bitmiş, bütün yaşadıklarımız bir *elvedaya* sığmıştı. Hikâyemizin sonu gelmiş, ben yok olmuştum.

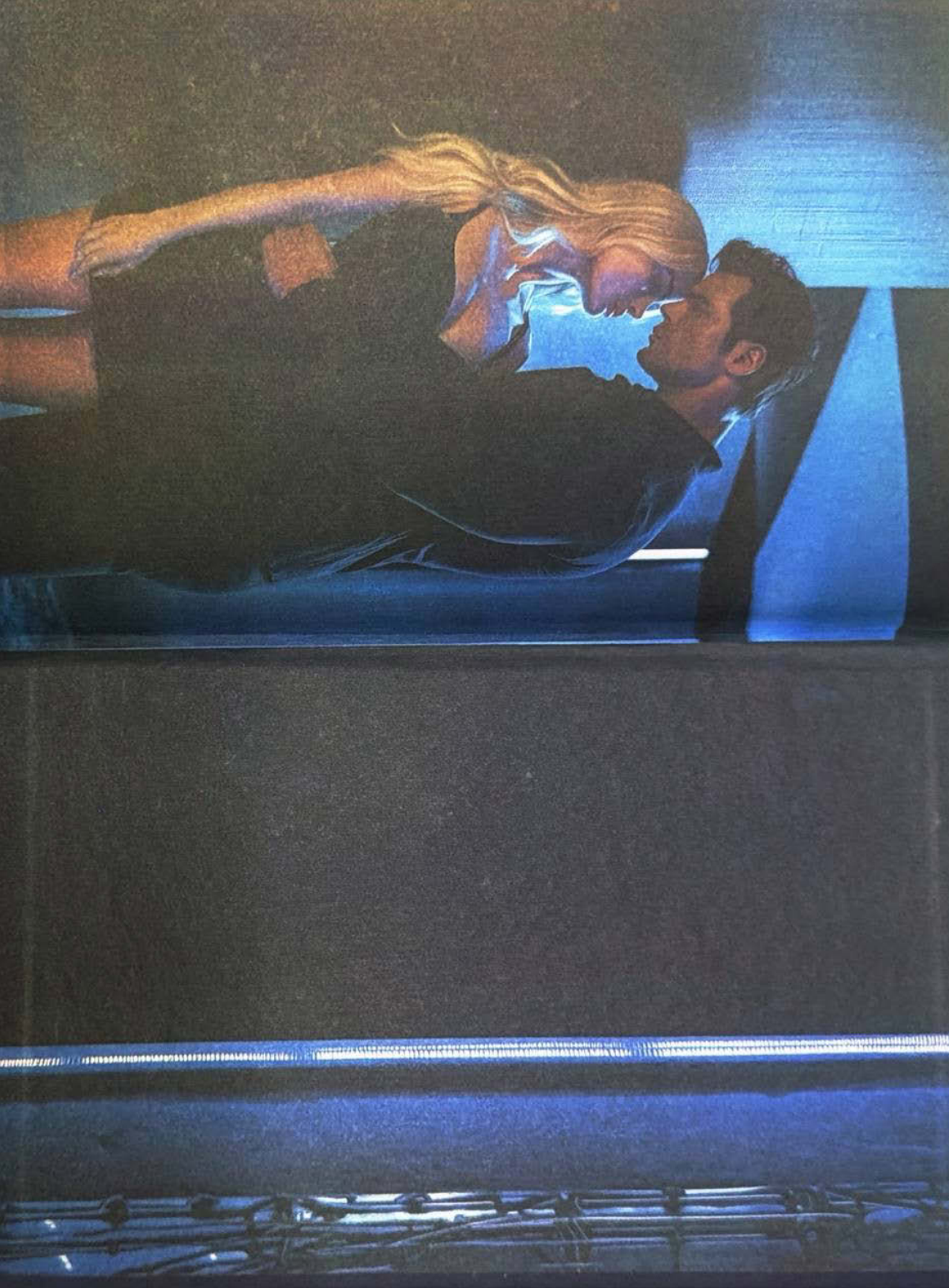
Okyanus gözlü adam, beni öldürmediğini zannediyordu, oysa birini katletmek için tetiği çekmene gerek yoktu.

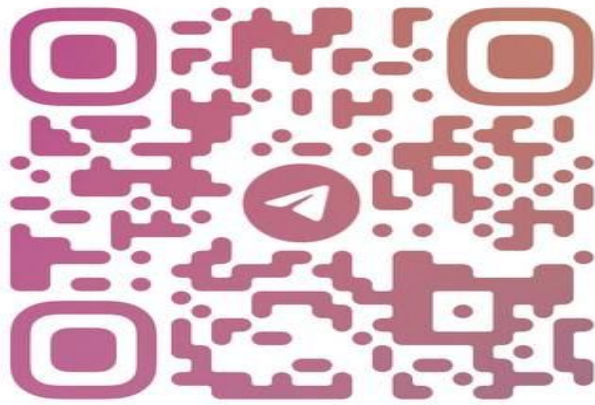
Onun gidişi, kalbime saplanan bir kurşundan farksızdı.

DEVAM EDECEK...

@ayisigikitap

@AYISIGIKITAP